Δεκέμβριος_1 Δεκέμβριος_2 Δεκέμβριος_3 Δεκέμβριος_4 Δεκέμβριος_5 Δεκέμβριος_6 Δεκέμβριος_7 Δεκέμβριος_8 Δεκέμβριος_9 Δεκέμβριος_10 Δεκέμβριος_11 Δεκέμβριος_11-17 Δεκέμβριος_12 Δεκέμβριος_13 Δεκέμβριος_14 Δεκέμβριος_15 Δεκέμβριος_16 Δεκέμβριος_17 Δεκέμβριος_18 Δεκέμβριος_18-24 Δεκέμβριος_19 Δεκέμβριος_20 Δεκέμβριος_21 Δεκέμβριος_22 Δεκέμβριος_23 Δεκέμβριος_24 Ώρες Δεκέμβριος_25 Δεκέμβριος_26 Δεκέμβριος_26-31 Δεκέμβριος_27 Δεκέμβριος_28 Δεκέμβριος_29 Δεκέμβριος_30 Δεκέμβριος_31

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ναούμ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος γ'
Μεγάλη τού Σταυρού σου

Η χάρις τού Αγίου Πνεύματος εσκήνωσεν, εν σοί Θεού Προφήτα, καί τής ιδίας αίγλης απειργάσατο, λαμπάδα περιφανεστάτην, καί διά σού θεσπίζει, τά μέλλοντα, Νινευϊ τή μεγάλη.

Νεφέλη φωτοβόλος ώφθης αποστάζουσα, Ναούμ Θεού Προφήτα, θεογνωσίας όμβρον, καί επότισας τό πόμα τής θεοκρισιας Νινευϊτών τήν πόλιν, ασέβειαν, ωδινήσασαν αύθις.

Ευκλείας ακηράτου μέτοχος γενόμενος, Ναούμ Θεού Προφήτα, καί απορρήτου δόξης, καί χαράς τής ανεκφράστου, καί τρυφής ενθέου, υπέρ ημών δυσώπει, θεόπνευστε, τόν τών όλων Δεσπότην.

Δόξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεγάλης διά σού ευεργεσίας Άχραντε, τυχόντες σύν Προφήταις, γεραίρομεν τόν τόκον σου, τόν καί καταξιώσαντα, εκ μήτρας σου τεχθήναι, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν, καί αναπλάσαντα τών ανθρώπων τό γένος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσα τόν εκ σού τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλω, άπνουν πικρώς εβόας, Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πώς έδυ τό τής μορφής σου κάλλος, εκόν κρυβέν, τή σκιά τού θανάτου;

Εις τόν Στίχον
Στιχηρά τής Οκτωήχου

Απολυτίκιον Ήχος β’

Τού Προφήτου σου Ναούμ τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δι’ αυτού σε δυσωπούμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Ναούμ τό λήμμα συντόνως επαινέσω. Θεοφάνους.

Ωδή α’ Ήχος πλ. α’

«Ίππον καί αναβάτην, εις θάλασσαν Ερυθράν, ο συντρίβων πολέμους, εν υψηλώ βραχίονι, Χριστός εξετίναξεν, Ισραήλ δέ έσωσεν, επινίκιον ύμνον άδοντα».

Ναούμ τό θείον λήμμα, τής διανοίας σου, τής ενθέως ληφθείσης, υπό Θεού θεόληπτε, καί τούτου τή χάριτι, λαμπομένης βλέποντες, μακαρίζομέν σε Πανάριστε.

Άνωθεν ενηχούσα, Προφήτά σου τή ψυχή, η τού Πνεύματος χάρις, προφητικήν ενέργειαν, αξίως ενέπνευσε, καί θεόπνουν γλώσσάν σοι, κατεσκεύασεν αξιάγαστε.

Όργανον ανεδείχθης, ανακρουόμενον, τώ τού Πνεύματος πλήκτρω, τόν ζηλωτήν Θεόν ανυμνών, καί πάσι φθεγγόμενον, τής ενθέου κρίσεως, το αδέκαστον Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη, Παρθένε πάναγνε, τούς σέ πίστει καί πόθω, οία Θεού Μητέρα σεπτήν, υμνούντας διάσωσον, τών κινδύνων λύουσα, τήν ατίθασον αγριότητα.

Ωδή γ’

«Ο πήξας επ’ ουδενός τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρήσας ασχέτως βρίθουσαν, επί την ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Μεθέξει θεοποιού τε καί θείου Πνεύματος, τήν ψυχήν εγένου φωτοειδέστατος, όθεν καί τά πόρρω φανερώς, πάσι προκαταγγέλλειν, εκ θειοτέρας επιπνεύσεως, σύ προεχειρίσθης θεόπνευστε.

Τό κρίμα τής κατά τών εχθρών εκδικήσεως, προεώρας Μάκαρ θεοπτικώτατα, τών καταφρονούντων δυσσεβώς, θείας μακροθυμίας, καί ανοχής τε καί

χρηστότητος, εξ αθεραπεύτου κακότητος.

Θεοτοκίον

Ο πάλαι εξ ουδενός ποιήσας τά σύμπαντα, εκ τής σής αγίας γαστρός προέρχεται, άνθρωπος γενόμενος Αγνή, υπό φιλανθρωπίας, διαφερόντως ο Φιλάνθρωπος, ίνα τούς ανθρώπους λυτρώσηται.

Ο Ειρμός

«Ο πήξας επ' ουδενός τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρήσας ασχέτως βρίθουσαν, επί την ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Αμιγή χαρακτήρων τών κάτω ένδοξε, σύ τόν νούν κεκτημένος, τού θείου Πνεύματος, καθαρώτατον Ναούμ δοχείον γέγονας, τάς ελλάμψεις τάς αυτού, εισδεχόμενος λαμπρώς, καί πάσι διαπορθμεύων, δίό σε εκδυσωπούμεν, υπέρ ειρήνης τού κόσμου πρέσβευε.

Θεοτοκίον

Τό εξαίσιον θαύμα τό τής συλλήψεως, καί ο άφραστος τρόπος ό τής κυήσεως, εν σοί εγνώρισται Αγνή αειπάρθενε, καταπλήττει μου τόν νούν, καί εξιστά τόν λογισμόν, η δόξα σου Θεοτόκε, τοίς πάσιν εφαπλουμένη, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ Σταυρώ τού Υιού σου θεοχαρίτωτε, τών ειδώλων η πλάνη πάσα κατήργηται, καί τών δαιμόνων η ισχύς καταπεπάτηται, διά τούτο οι πιστοί, κατά χρέος σε αεί, υμνούμεν καί ευλογούμεν, καί Θεοτόκον κυρίως ομολογούντες, σέ μεγαλύνομεν.

Ωδή δ'

«Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ εν τρόμω εβόα σοι, Εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας».

Λαμπόμενος τή αίγλη, τού Πνεύματος, Νινευϊτών τήν απειλήν, τής ερημίας προήγγειλας, τής τού Θεού δυναστείας, προφαίνων θεοφάντορ τό άφυκτον.

Η κρίσις η δικαία τού κτίσαντος, καταψηφίζεται δεινήν, πανωλεθρίαν λαού δυσμενούς, ως προφητεύων εφθέγξω, Ναούμ Θεού Προφήτα πανόλβιε.

Μετοίω κοσμουμένη φρονήματι, η τού Προφήτου σου ψυχή, πρός θεοπτίαν τήν σήν Αγαθέ, υπερφυώς ανηνέχθη, καί θείας θεωρίας λαμπρότητα.

Θεοτοκίον

Μαρία η Κυρία τής κτίσεως, ως Βασιλέα τού παντός, τεκούσα μόνη πανύμνητε, τής τών παθών τυραννίδος, ελεύθερόν με δείξον πρεσβείαις σου.

Ωδή ε'

«Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πρός σέ ορθρίζω, καί σοί κραυγάζω, Τήν ψυχήν μου φώτισον, τήν εσκοτισμένην, Χριστέ ως μόνος εύσπλαγχνος».

Άμωμον καί άληπτον, βίον κτησάμενος, τής ενεργείας καί φωταυγίας, τού Αγίου Πνεύματος, Ναούμ ηξιώθης, Προφήτα θαυμαστότατε.

Σάρκα καθυπέταξας, τώ αυτοκράτορι νοϊ προθύμως, τάς αναβάσεις εν καρδία θέμενος, όθεν εμφανείας, θεοπρεπούς επέτυχες.

Υπέρ τά ορώμενα, τά προτερήματα, τών προφητεία τετιμημένων, δι' αυτών γάρ φθέγγεται, τό Άγιον Πνεύμα, τό αγαθόν καί Κύριον.

Θεοτοκίον

Νούς ουδέ ουράνιος, όντως δυνήσεται, σέ Θεοτόκε υμνείν αξίως, τόν γάρ Κτίστην τέτοκας, τόν ταίς ουρανίαις, υμνούμενον δυνάμεσιν.

Ωδή ς'

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Τόν τής θείας χάριτος, πεφηνότα, τέμενος πιστοί, καί δοχείον άχραντον γενόμενον, τής υπέρ νούν, θεοφανείας υμνήσωμεν.

Ο τού θείου Πνεύματος, δεδεγμένος, άδυτον αυγήν, καί τόν νούν θειότερον κτησάμενος, τούς ευσεβείς, πρός υμνω δίαν προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Νοεραί δυνάμεις σε, καί ανθρώπων, πάσαι γενεαί, ως Θεόν γεννήσασαν δοξάζουσι, διαπαντός, ευλογημένη Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Συναξάριον

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ναούμ.

Στίχοι

- Ναούμ, τόν Ελκεσαίον εκπεπνευκότα,
- Έλκει πόθος με σμυρνίσαι σμυρνή λόγου.
- Πρώτη εκ βιότοιο Δεκεμβρίου ώχετο Ναούμ.

Τή αύτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Φιλαρέτου τού Ελεήμονος.

Στίχοι

- θνήσκει ό πάσαν αρετήν φερωνύμως,
- Πάτερ φιλήσας, τον γε μήν οίκτον πλέον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου μάρτυρος Ανανίου τού Πέρσου.

Στίχοι

- Ανανίας σάρξ, πρός δέ σαρκός αικίας,
- Αίσθησιν ως σάρξ ουδέ μικράν λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου Αντωνίου τού νέου.

Ο Άγιος Ονήσιμος, ό αρχιεπίσκοπος Εφέσου, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ό Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ο υπερυψούμενος τών Πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς Παίδας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, ο Θεός ευλογητός εί».

Ως θεοπτικώτατον, τόν Προφήτην έχοντες, χορείας εξάρχοντα, σεπτώς εορτάζομεν, ενθέως μελωδούντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Σέ πνευματοκίνητον, επιγνόντες όργανον, καί λύραν θεόπνευστον, καλούμεν συλλήπτορα, τών ϋμνων μελωδούντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Εστεψέ σε Κύριος, ως Προφήτην ένθεον, καί χάριν σοι δέδωκε, προλέγειν τά μέλλοντα, ώ πάντες μελω δούμεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Πύλην αδιόδευτον, ο Προφήτης βλέπει σε, Παρθένε πανάχραντε, ήν μόνος διώδευσεν, ώ πάντες μελωδούμεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

«Σοί τώ Παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν έμελπον, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, είς πάντας τούς αιώνας».

Αϋλον αυγήν, τής αρχικής Τριάδος, Προφήτα Θεώμενος, μέλπεις γηθόμενος, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιεροπρεπώς, τήν ιεράν σου μνήμην, Προφήτα θεσπέσιε, τιμώντες ψάλλομεν, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νεύρωσον Αγνή, τόν τής ψυχής μου τόνον, λυθέντα τοίς πταίσμασι, καί τοίς παθήμασιν, όπως υμνήσω, Παρθένε τόν σόν τόκον, καί υπερυψώ σε, τήν κεχαριτωμένην.

Ο Ειρμός

«Σοί τώ Παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν έμελπον, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, είς πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ’

«Ησαία χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Επί γής ισάγγελον, πολιτείαν έσχες αληθώς, καί νύν εν τοίς ουρανοίς, σύν Αγγελικαίς, χορείαις εσκήνωσας, περί τό φώς τό τρισσοφεγγές, ού εμφορούμενος, εποπτεύεις τούς υμνούντάς σε.

Σέ Θεώ προσάγομεν, υπέρ κόσμου, Μάκαρ πρεσβευτήν, δυσώπησον εκτενώς τή προφητική, παρρησία χρώμενος, δούναι πιστοίς αγαθοπρεπώς, τήν διαμένουσαν, αιωνίαν απολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ως Θεόν γεννήσασαν, καταλλήλως τε καί προσφυώς, καλούμέν σε οι πιστοί, θεηγορικώς, Θεοτόκον άχραντον, παναληθεί κλήσει τόν σεπτόν, τόκον σου σέβοντες, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ησαία χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Β’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αββακούμ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ’

Ως γενναίον έν Μάρτυσιν

Αββακούμ ο θαυμάσιος, τήν Ακτίνα τού Πνεύματος, δεδεγμένος γέγονεν, όλος ένθεος, καί τών κριτών την ασέβειαν, καί κρίσιν τήν άδικον, θεωρών αγανακτεί, τήν τής γνώμης ευθύτητα, ενδεικνύμενος, τού Θεού καί Δεσπότου φιλοθέως, καί θερμή τή διανοία, ως δυσχεραίνων καθάπτεται.

Επί θείας ιστάμενος, φυλακής ο σεβάσμιος, Αββακούμ ακήκοε τό μυστήριον, τής πρός ημάς παρουσίας σου, Χριστέ τό απόρρητον, καί τό κήρυγμα τό σόν, προφητεύει σαφέστατα, προορώμενος, τούς σοφούς Αποστόλους ώσπερ ίππους, τών Εθνών τών πολυσπόρων, διαταράσσοντας θάλασσαν.

Εν Κυρίω γηθόμενος, εν Θεώ τώ Σωτήρί σου, θεορρήμον ένδοξε

αγαλλόμενος, καί τής εκείθεν λαμπρότητος, τήν αίγλην δεχόμενος, καί φωτί θεουργικώ, νοερώς φωτιζόμενος, τούς τήν μνήμην σου, τήν πανίερον πίστει εκτελούντας, πειρασμών τε καί κινδύνων, ταίς σαίς πρεσβείαις εξάρπασον.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Η Θεόν τόν αχώρητον εν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως άνθρωπον χρηματίσαντα, καί τό ημέτερον φύραμα, εκ σού προσλαβόμενον, καί Θεώσαντα σαφώς, μή παρίδης με Πάναγνε, νύν θλιβόμενον, αλλ' οικτείρησον τάχος, καί παντοίας, δυσμενείας τε καί βλάβης, τού πονηρού ελευθέρωσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον, εξεπλήττετο, καί μετά θρήνων σοι έλεγε, Βαβαί τής απείρου σου, Πλαστουργέ μου ανοχής! πώς εκων ως κατάκριτος, κρίσιν άδικον, κατακρίνη θανάτου παρά δήμου, κατακρίτου καί φρικώδη, καθυποφέρεις παθήματα;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Τού Προφήτου σου Αββακούμ τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δι' αυτού σε δυσωπούμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Σέ τόν Προφήτην Αββακούμ μέλπω Μάκαρ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν δουλείας Αιγύπτου, εκάλυψας δέ άρματα Φαραώ καί τήν δύναμιν».

Σόφισόν με Κύριε ό Θεός μου, τόν σόν Προφήτην Αββακούμ, υμνήσαι τόν θείον, καί χάριτί σου λάμπρυνον, αγαθέ τήν καρδίαν μου.

Έως τίνος Κύριε ο Προφήτης, λέγει βοήσομαι πρός σέ, καί ούκ εισακούση; ίνα τί δέ μοι έδειξας, τών κριτών τήν ασέβειαν.

Τό σεπτόν μνημόσυνόν σου Προφήτα, τούς εκτελούντας ευλαβώς, ταίς σαίς ικεσίαις, κινδύνων απολύτρωσαι, καί δεινών περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Ο Θεός ο Άγιος επεφάνη, εν τώ εγγίζειν τόν καιρόν, εκ σού Θεοτόκε, γενόμενος άνθρωπος, ίνα σώση τόν άνθρωπον.

Ωδή γ’

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Νεύσει πρός Θεόν υψούμενος, καί φωτοδοσίαις, ταίς παρ’ αυτού φωτιζόμενος, τών μελλόντων προεΘεώρεις, θεοφάντορ τήν προτύπωσιν.

Πάσαν αρετήν εξήσκησας, πάσαν δέ κακίαν, εκ διανοίας εμίσησας, καί δικαίως τούς αδικούντας, εβδελύξω Παμμακάριστε.

Ρήσεις τού Αγίου Πνεύματος, σύ ως καθαρός, επιστεύθης τρανότατα, προθεσπίζων τών εσομένων, τάς εκβάσεις Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Όρος αρεταίς κατάσκιον, εξ ού ο Δεσπότης, δουλοπρεπώς επεδήμησε, τής δουλείας ελευθερώσαι, τούς ανθρώπους ώφθης Πάναγνε.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Κάθισμα Ήχος δ’

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Επί τής θείας φυλακής έστης μάκαρ, καί κατενόησας Θεού παρουσίαν, προφητικοίς εν όμμασι θεόπνευστε, όθεν καί εβόησας, Αββακούμ μετά φόβου, Κύριε ακήκοα, τήν φρικτήν έλευσίν σου, καί ανυμνώ σε σάρκα χοϊκήν, εκ τής Παρθένου, φορέσαι θελήσαντα.

Θεοτοκίον

Καταφυγή τών εν δεινοίς υπαρχόντων, καταλλαγή πρός τόν Θεόν τών πταιόντων, υπερανία Δέσποινα περίσωζε ημάς, πάσης περιστάσεως, καί κακίας ανθρώπων, καί φρικτής κολάσεως, καί παθών ατιμίας, τούς αδιστάκτω πίστει σε αεί, προσκαλουμένους, Παρθένε πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ Σταυρώ σε καθορώσα Χριστέ μου, η απειράνδρως σέ τεκούσα εβόα, σπαρασσομένη όψιν τε καί σπλάγχνα μητρικώς, Οίμοι ώ παμφίλτατε! πώς ενέγκω τό πάθος; φλέγονται τά σπλάγχνα μου, καί δεινής μοι ρομφαίας, τραύμα πικρόν διέδραμε σαφώς, αλλ’ ανυμνώ σου, Τό εύσπλαγχνον Κύριε.

Ωδή δ’

«Τούς ουρανούς η αρετή σου κατεκάλυψε, καί η γή επληρώθη τής δόξης σου Χριστέ, διό απαύστως κραυγάζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Φωτοειδής δι’ αρετής ώφθης θεόπνευστε, καί τό φώς τό ανέσπερον εμήνυσας, ώ νύν εν πίστει κράζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Η τού παντός φωτιστική χάρις τού Πνεύματος, δαψιλώς ενοικήσασά σοι Πάνσοφε, Προφήτην απετέλεσε, πάσι τόν Σωτήρα μηνύοντα.

Τήν ακοήν ενηχηθείς τού Παντοκράτορος, ευλαβώς εφοβήθης θαυμάσιε, κατανόησας έργα δέ τούτου, εν εκστάσει γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Η Κιβωτός τού μαρτυρίου σε Πανάμωμε, διαγράφει τόν άρτον τής όντως ζωής, τήν δεξαμένην, Άχραντε, Λόγον τώ Πατρί συναίδιον.

Ωδή ε'

«Ο ανατείλας τό φώς, καί φωτίσας τόν όρθρον, καί δείξας τήν ημέραν, δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού».

Νύν επαρθέντα ορά, η σεπτή Εκκλησία, τόν Ήλιον εν ξύλω, ως προεθέσπισας, Αββακούμ Ιερώτατε.

Αναπτερώσας τόν νούν, επί τής φυλακής σου, Πανόλβιε παρέστης, καί απεσκόπευσας, τού Κυρίου τήν έλευσιν.

Μεγαλοφώνως σοφέ, επί Θεώ Σωτήρι, χαρήσομαι εβόας, καί ευφρανθήσομαι, Αββακούμ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Βεβαρυμμένος σειραίς, τών πολλών μου πταισμάτων, επί σέ καταφεύγω, σώσόν με Δέσποινα, τών πιστών τό κραταίωμα.

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Από θαιμάν, ό Θεός σαρκωθείς επεδήμησεν, ώς προέφης, παρ' αυτού τηλαυγώς φωτιζόμενος, Αββακούμ τρισμάκαρ, καί τόν κόσμον φωτί κατελάμπρυνεν.

Καταύγασον, ο Θεός τάς ψυχάς τών υμνούντων σε, ταίς πρεσβείαις, , Αββακούμ τού σεπτού καί θεόφρονος, ο εμπνεύσει θεία, καταλάμψας αυτού τήν διάνοιαν.

Ο φθόγγος σου, καί ρημάτων τών θείων η δύναμις, θεηγόρε, διελήλυθε πάντα τά πέρατα, τήν τού Λόγου θείαν, παρουσίαν ημίν προθεσπίζοντα.

Θεοτοκίον

Υπάρχοντα, τώ Πατρί τόν Υιόν ομοούσιον, καί ανάρχως, τώ Τεκόντι σαφώς συννοούμενον, επ' εσχάτων σάρκα, γεγονότα Παρθένε γεγέννηκας.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ως ίππους εώρακας τούς ιερούς Μαθητάς, θαλάσσας ταράσσοντας, τής αγνωσίας σαφώς, καί πλάνην βυθίζοντας, δόγμασιν εύσεβείας, Αββακούμ θεηγόρε, όθεν σε ως Προφήτην, αληθή ευφημούμεν, αιτούμενοι τού πρεσβεύειν ελεηθήναι ημάς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αββακούμ.

Στίχοι

- Τάττει Θεός σοι τούς πόδας τεθνηκότι,
- Είς συντέλειαν Αββακούμ, καθώς έφης.
- Δευτερίη Αββακούμ ανεβήσατο είς Θεού άστυ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών καί ερημιτών, Ιωάννου, Ηρακλαίμονος, Ανδρέου καί Θεοφίλου.

Στίχοι

- Ανδρών τετρακτύς εις άλυπον χωρίον,
- Εκ θλίψεως γέμοντος ήλθε χωρίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Μυρόπης.

Στίχοι

- Όντως μύρον πέφηνε Χριστώ Μυρόπη,
- Σώμα προσδούσα διά τούτον βασάνοις.

Μνήμη τού οσίου πατρός ημών Κυρίλλου Φιλεώτου ασκήσαντος εν έτει 1060.

Η αγία Μυρόπη εν τή φυλακή τελειούται.

Ο άγιος Άβιβος ό νέος εν πυρί τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν ύμνοις κραυγάζοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Μεμυημένος σοφέ, τήν υπέρ λόγον γνώσιν, καί προφητείας τήν πολύφωτον, λαμπάδα κραυγάζεις νύν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Μαρμαρυγής τριλαμπούς, καί ανεκφράστου δόξης, τήν μετουσίαν σοι δεδώρηται, Θεός όν εδόξασας, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Εν γενεαίς γενεών, Μήτηρ Παρθένος ώφθης, ευλογημένη υπέρ έννοιαν, τόν

Λόγον κυήσασα, σεσαρκωμένον Θεόν, υπερφυώς Παρθένε.

Ωδή η’

«Πάντα τά έργα τού Θεού, καί πάσα κτίσις, ευλογείτε τόν Κύριον, ότι τοίς ανθρώποις εκ τής γής ανέτειλε τό φώς, καί τήν οικουμένην πάσαν εφώτισε, καί ζωήν αιώνιον τώ κόσμω εδωρήσατο, υμνείτε λαοί, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Λελαμπρυσμένος τώ φωτί, τώ τρισηλίω ηξιώθης Πανόλβιε, θείων καί υπερφυών θαυμάτων, κοαυγάζων, Υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πίνων χειμάρρουν τής τρυφής, καί τής αϋλου θεωρίας πληρούμενος, δόξης τε προφητικής, καί προεδρίας μετέχων, χαίρων ανυμνείς, τόν Θεόν εις τούς αιώνας.

Ω τής ενθέου καί σεπτής, τής τού Προφήτου Αββακούμ ωραιότητος! ούτος γάρ, Αγγελικαίς, συγχορεύων δυνάμεσι, χαίρων ανυμνεί, τόν Θεόν εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Μήτηρ εδείχθης αληθώς, τού πρό αιώνων εκ Πατρός ανατείλαντος, μόνη γάρ αξιωτέρα, γεγένησαι τών ασωμάτων Νοών, ευλογημένη αγνή Παρθένε.

Ο Ειρμός

«Πάντα τά έργα τού Θεού, καί πάσα κτίσις ευλογείτε τόν Κύριον, ότι τοίς ανθρώποις εκ τής γής ανέτειλε τό φώς, καί τήν οικουμένην πάσαν εφώτισε, καί ζωήν αιώνιον τώ κόσμω εδωρήσατο, υμνείτε λαοί, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ’

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ως ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Αστράπτει η μνήμη σου Προφήτα, λαμπράν αποπέμπουσα τήν αϊγλην, τής σής θεηγορίας, καί τής σής μυσταγωγίας καί προφητείας, τοίς σέ τιμώσιν, Αββακούμ μακαριώτατε.

Κηρύξας τόν Κύριον τής δόξης, καί τούτου προειπών τήν παρουσίαν, εξ αγίας Παρθένου, προφανώς γεγενημένην καί δεδειγμένην, βλέπων ευφραίνου, Αββακούμ μακαριώτατε.

Αγάλλονται πάντες οι Προφήται, επί τή σή χαρμοσύνω ημέρα, γεγηθότες θεόφρον, τής χαράς σοι κοινωνούντες καί θείας δόξης, οις συμπρεσβεύων, τούς υμνούντάς σε περίσωζε.

Θεοτοκίον

Ρανίσιν Αγνή τών οικτιρμών σου, ψυχής μου απόπλυνον τόν ρύπον, καί κρουνούς μοι δακρύων αναβλύζειν, αενάως ποίησον Κόρη, τάς τών παθών μου, αναβλύσεις αναστέλλουσα.

Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ως ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Σοφονίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Ο έξ υψίστου

Τόν σόν Προφήτην ως έμψυχον νεφέλην, έδειξας αθάνατε, ύδωρ αλλόμενον, εις ζωήν όντως αιώνιον, εξαποστείλας, τούτον πλουσίως, καί χαρισάμενος, Πνεύμα τό Πανάγιον καί Ομοούσιον, σοί τώ Πατρί παντοκράτορι, καί τώ Υιώ σου, τώ εκ τής σής ουσίας εκλάμψαντι, δι' ού προείπε τήν σωτήριον, παρουσίαν Χριστού τού Θεού ημών, καί τοίς Έθνεσι πάσι, σωτηρίαν προεθέσπισεν.

Ο τήν ακτίνα τής θεαρχικωτάτης, αϊγλης εισδεξάμενος, νού καθαρότητι, καί θείων λόγων προήγορος, καί προσημάντωρ, καί υποφήτης θείος γενόμενος, στόμα θεοκίνητον, ώφθης τού Πνεύματος, τά παρ' αυτού σοι δεικνύμενα, διαβιβάζων, καί σαφηνίζων τοίς πάσιν Έθνεσι, δοθησομένην σωτηρίαν, καί βασιλείαν Χριστού πανσεβάσμιε, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο θεοπτία λαμπόμενος αξίως, καί προφητική θεωρία καί χάριτι, τετιμημένος θεόπνευστε, καί τής ενθέου, ηξιωμένος μακαριότητος, τή πρός τόν Πανάγαθον, νύν παρρησία σου, καί συμπαθεία χρησάμενος, καθικετεύων, μή διαλίπης υπέρ τών πίστει σε, ανευφημουντων καί τιμώντων σε, ως θεηγόρον σεπτόν καί θεόληπτον, εκ κινδύνων ρυσθήναι, καί σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον, όμοιον

Ίνα σου πάσι τό πλήθος τού ελέους, καί τής αγαθότητος, ανακαλύψης Αγνή, τό αδιόριστον πέλαγος, τάς αμαρτίας, τών οικετών σου πάσας εξάλειψον, έχεις γάρ Πανάμωμε, ως Μήτηρ ούσα Θεού, τήν εξουσίαν τής κτίσεως, καί διεξάγεις, πάντα ως θέλεις τή δυναστεία σου, καί γάρ η χάρις η τού Πνεύματος, τού Αγίου σαφώς κατοικούσα εν σοί, συνεργεί σοι εν πάσιν,

αενάως Παμμακάριστε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μή εποδύρου Μήτερ καθορώσα, αφθόρως όν έτεκες ξύλω κρεμάμενον, τόν εφ' υδάτων κρεμάσαντα, τήν γήν ασχέτως, καί πόλου πλάτος λόγω τανύσαντα, καί γάρ αναστήσομαι καί δοξασθήσομαι, καί τά τού Άδου βασίλεια, συντρίψω σθένει, καί αφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τής δουλείας έκλυτρώσομαι, τής αυτού τούς βροτούς ως φιλεύσπλαγχνος, καί Πατρί τώ ιδίω, προσαγάγω ως φιλάνθρωπος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Τού Προφήτου σου Σοφονίου τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δι' αυτού σε δυσωπούμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Στιχολογίαν οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Προφήτου, ού η ακροστιχίς.

Σοφονίου με κύδος αγλαϊζέτω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν εβόα άσομεν».

Σέ δυσωπούμεν Προφήτα τώ τού Θεού, παρεστώτα βήματι, ικετεύειν εκτενώς, φωτισμόν δωρήσασθαι ημίν, τοίς εν πίστει τήν σεπτήν, υμνούσι μνήμην σου.

Όργανον θείον εδείχθης χωρητικόν, τών τού θείου Πνεύματος, φωτισμών καί δωρεών, Σοφονία πάνσοφε, διό, γεγηθότες οι πιστοί, σέ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φαεινοτάταις ακτίσι πάσαν τήν γήν, ο εκλάμψας Ήλιος, εξ αγίας σου γαστρός, καταυγάζει Δέσποινα, δι' ών, φωτισθέντες, σέ Θεού Μητέρα σέβομεν.

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ό υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς έν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Ο πάντα βλέπων ως Θεός, τών μελλόντων τήν γνώσιν, καί τών γενησομένων, τήν είδησίν σοι σαφή, προφαίνει θεοπρεπώς, καί δεικνύει, Μάκαρ αξιάγαστε.

Νευρώσας Μάκαρ σού τόν νούν, ευσεβεί παρρησία, τώ Πνεύματι τώ θείω, υπέκλινας σεαυτόν, καί γέγονας δεκτικός, τών εκείθεν, θείων επιλάμψεων.

Θεοτοκίον

Ιδού σε πάσαι γενεαί, μακαρίζουσι πίστει, τήν τόν άχραντον Λόγον, εν σώματι χρονικώς, τεκούσαν υπερφυώς, καί Παρθένον, πάλιν διαμείνασαν.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ό υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς έν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Κάθισμα Ήχος δ' Θείας πίστεως

Θείαν έλλαμψιν εκ τού Κυρίου, εισδεξάμενος, τρανώς κηρύττεις, τόν Βασιλέα τής δόξης ελεύσεσθαι, εκ τής Σιών ανατέλλοντα λύτρωσιν, καί καταυγάζοντα κόσμου τοίς πέρασι, φώς αείζωον, αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Θεοκυήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεπτή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι Τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον;

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ο πάντων Κύριος, ημίν επέφανε, κατά τήν προφητείαν Μάκαρ τήν σήν, πάντας προσκαλούμενος, πρός τήν επίγνωσιν αυτού, καί δουλείας ηλευθέρωσεν.

Υπό τής χάριτος, καταυγαζόμενος, προηγόρευσας λέγων υπό ζυγόν, ένα προσκυνούντας τελείν, τούς ελομένους τήν πίστιν, καί Κυρίω τούς λατρεύοντας.

Θεοτοκίον

Μαρία Πάναγνε, παθών τήν σύγχυσιν, τής εμής διανοίας καί πειρασμών, ζάλην διασκέδασον, τής απαθείας τήν πηγήν, ως τεκούσα Μητροπάρθενε.

Ωδή ε'

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Εξ αδικίας πρός αρετήν, εκ τής τών παθών αιχμαλωσίας με, Μάκαρ επίστρεψον, ταίς σαίς ικεσίαις, Προφήτα ένδοξε, καί πρός φώς ευσεβείας, έργα κατεύθυνον.

Καταλαμπρύνας σου τήν ψυχήν, ταίς τών αρετών μαρμαρυγαίς, επιτηδείαν ανέδειξας, πρός τάς λαμπηδόνας, τού θείου Πνεύματος, εξ ών καί προφητείας, χάριν επλούτησας.

Θεοτοκίον

Υποφωνούσι προφητικαί, ρήσεις Παναγία Παρθένε, διά συμβόλων τόν τόκον σου, ών νύν τάς εκβάσεις, ημείς Θεώμενοι, κυρίως Θεοτόκον, σέ καταγγέλλομεν.

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Δεχόμενος Ένδοξε, τάς τού Πνεύματος αυγάς, διαφανές ως έσοπτρον, προφητείας ενθέου μαρμαρυγάς, τώ κόσμω εξήστραψας, ως παρόντα θεσπίζων τά εσόμενα.

Ο σός επεδήμησε, Βασιλεύς χαίρε Σιών, καί κατατέρπου βλέπουσα, καί τόν κόσμον εφώτισεν αστραπαίς, ιδίας θεότητος, καί δαιμόνων τήν πλάνην εθριάμβευσε.

Θεοτοκίον

Σαρκός τή παχύτητι, ενωθείς ο εκ Πατρός, μονογενής εν μήτρα σου, εις εκ δύω προήλθε δίχα φθοράς, τηρήσας αλώβητον, τήν σεμνήν παρθενίαν σου Πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Συναξάριον

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Σοφονίου.

Στίχοι

- Ο πρίν βοήσας τή Σιών, Χαίρε σφόδρα,
- Χαίρει, παραστάς τώ Θεώ, Σοφονίας.
- Φαίδιμος εν τριτάτη Σοφονίας ήτορ αφήκεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδώρου, Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Εν Πατριάρχαις καί Θεόδωρος μέγας,
- Κάν τοίς αθληταίς τοίς διά ξίφους μέγας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδούλου, τού από Επάρχων.

Στίχοι

- Επαρχίαν γής ουρανών επαρχίας,
- Ο Θεόδουλος αντέδωκεν εμφρόνως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, Επισκόπου Κολωνίας, τού Ησυχαστού.

Στίχοι

- Ούχ ησυχάζω, καί θανόντα γάρ στέφω,
- Τόν ησυχαστήν Ιωάννην τοίς λόγοις.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι Αγάπιος, Σέλευκος, καί Μάμας, ξίφει τελειούνται

Στίχοι

- Τρείς άνδρες, Αγάπιος, Σέλευκος, Μάμας,
- Πόθω Πλάσαντος ηγάπησαν καί ξίφος.

Ο Όσιος Πατήρ ημών Θεόδουλος ο Κύπριος εν ειρήνη τελειούται.

Μνήμη τού αγίου Ιερομάρτυρος Γαβριήλ, τού Γάνου μέν όντος πρότερον Επισκόπου, ύστερον δ' εν Προύση μαρτυρήσαντος κατά τό 1659 έτος.

Ο άγιος Νεομάρτυς Αγγελής, ο εν Χίω αθλήσας εν έτει 1813, ξίφει τελειούται.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ό Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ανατέταλκεν η μνήμη σου θεσπέσιε, κόσμω καθάπερ ήλιος, καταυγάζουσα Προφητείας χάριτι τής σής, συμφώνως τούς ψάλλοντας πιστούς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Γονιμώτερος νεφέλης σύ δεικνύμενος, όμβρον θεογνωσίας ημίν, εξαπέστειλας, σωτηρίου Μάκαρ εκ πηγών, δι' ών φωτιζόμεθα βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λόγος πάλαι ο τό είναι παρασχόμενος, πάσι θείω βουλήματι, ανακαλέσασθαι

βουληθείς τόν άνθρωπον Αγνή, τή σή κατεσκήνωσε γαστρί, Ευλογημένη η Θεόν κυήσασα.

Ωδή η’

«Εκ φλογός τοίς οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ανακείμενος όλος τώ Παντοκράτορι, τής προνοίας τούς τρόπους μεμυσταγώγησαι, οικονομικώς, Έθνη νόμω παιδεύοντας, όθεν σε υμνούμεν, Προφήτα θεηγόρε.

Ικετήριον ύμνον Θεώ προσάγαγε, υπέρ τών σέ υμνούντων θεομακάριστε, καί τών πειρασμών, λύσον άρτι τόν τάραχον, ίνα σε υμνώμεν, Προφήτα θεορρήμον.

Θεοτοκίον

Ζωοδότην τεκούσα Θεόν καί Κύριον, τού θανάτου τήν ρύμην τήν ακατάσχετον, έστησας Αγνή, ταύτην απονεκρώσασα, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ’

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σε μακαρίζομεν».

Εν γή πραέων σύ κατεσκήνωσας, ένθα τελών, Αγγέλων εποπτεύεις λαμπρότητας, Σοφονία πάνσοφε, Προφήτα Θεού, πράος γεγενημένος, λάμπων τή χάριτι, όθεν γεγηθότες οι πιστοί, σέ μακαρίζομεν.

Τών σών προρρήσεων Παναοίδιμε, περιφανώς ορώντες γενομένην τήν έκβασιν, τήν δοθείσαν χάριν σοι θαυμάζομεν, καί τήν τής διανοίας σου καθαρότητα, καί τό τής ψυχής θεοειδές καταπληττόμεθα.

Θεοτοκίον

Ως σύ ουδείς ποτε κεχαρίτωται, εκ γενεών αρχαίων Θεομήτορ πανάχραντε, σύ γάρ μόνη τήν πασών ασύγκριτον, έσχες αγιωσύνην, καί καθαρότητα, όθεν υπεδέξω τόν Θεόν, εν σοί σαρκούμενον.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σε μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον
Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν
Σύν ασωμάτοις τάξεσι, παρεστώς εν υψίστοις, τή απροσίτω Πάνσοφε, έν Τριάδι αμέσως, καί αστραπαίς ταίς εκείθεν, ελλαμπόμενος νέμοις, φώς νοητόν πρεσβείαις σου, τοίς εκ πόθου τελούσι, σού τήν σεπτήν, καί φαιδράν πανήγυριν, καί σέ μάκαρ, τοίς ύμνοις καταστέφουσι, Σοφονία Προφήτα.
Θεοτοκίον, όμοιον
Ο άνω δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, κόλπων πατρώων Άχραντε, μή εκστάς απορρήτως, τοίς κάτω συνανεστράφη, σύ δέ ταύτης υπήρξας, τής σωτηρίας πρόξενος, εξ αγνών σου αιμάτων, τούτω Αγνή, υπέρ λόγον σάρκα δανεισαμένη, όν αίτησαι τοίς δούλοις σου, λύσιν δούναι πταισμάτων.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου. Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας, καί τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Αγίας γ'.

Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε
Ότε εν σταδίω τώ φρικτώ, Ιουλιανή διεσκόπει η παμμακάριστος, Μάρτυρα τήν ένδοξον, Βαρβάραν μάστιξιν, εναθλούσαν βασάνοις τε, ποικίλοις τό σώμα, άπαν συγκοπτόμενον, θερμοίς τοίς δάκρυσι, Λόγε τού Θεού ανεβόα, Ταύτης κοινωνόν με γενέσθαι, άρτι καταξίωσον φιλάνθρωπε.

Μίαν η Βαρβάρα αληθώς, Ιουλιανή τε τήν γνώμην, πρός τήν ευσέβειαν, έχουσαι αι άγιαι κατηγωνίσαντο, τού εχθρού, καί νικήσασαι, αυτόν κατά κράτος, δόξης ηξιώθησαν, παρά Χριστού τού Θεού, όθεν λοιμικών παθημάτων, λώβην αφανίζουσαι πάσι, τοίς πιστοίς παρέχουσιν ιάματα.

Ότε απεφάνθη κατά σού, Μάρτυς σεμνοτάτη Βαρβάρα, ο γλυκύς θάνατος, χαίρουσα καί σπεύδουσα, τόν δρόμον ήνυσας, ασεβούς δέ γεννήτορος, χερσί παρανόμοις, τέθυσαι καί κάρπωμα, Θεώ προσήνεξαι, όθεν, ταίς φρονίμοις Παρθένοις, όντως συγχορεύουσα βλέπεις, Χριστού τού νυμφίου σου τήν έλλαμψιν.

Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου
Ήχος πλ. δ'
Τί υμάς καλέσωμεν άγιοι

Τί σε ονομάσωμεν Άγιε; θεολόγον Ιωάννην, ή Δαυϊδ τόν μελωδόν, πνευματέμφορον Κινύραν, ή Αυλόν ποιμενικόν; γλυκαίνεις ακοήν γάρ καί διάνοιαν, ευφραίνεις Εκκλησίας τά συστήματα, καί μελιρρύτοις σοίς φθέγμασι, καταγλαϊζεις τά πέρατα, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε ονομάσω θεσπέσιε; Ιωάννη γλυκορρήμον, φαεινότατε αστήρ, ο τή αίγλη τής Τριάδος, ελλαμφθείς τό Οπτικόν, εισέδυς εις τόν γνόφον τόν τού Πνεύματος, τού θείου εμυήθης τά απόρρητα, ως Μωϋσής διεσάφησας, τήν μουσικήν καλλιέπειαν, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε ονομάσω Αοίδιμε; λαμπαδούχον φαεσφόρον, ευκλεή υφηγητήν; λειτουργόν ή θεωρόν, τών Μυστηρίων τού Θεού; αστέρα Εκκλησίας αγλαϊζοντα; Λυχνίαν τούς εν σκότει καταλάμπουσαν, ή όργανον ευηχέστατον, σάλπιγγα καλλικέλαδον, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα… Ήχος πλ. β’

Πατρίδα, γένος, ύπαρξιν, καταλιπούσα Βαρβάρα, καί τόν ασεβή πατέρα μισήσασα, Θεόν ηγάπησας, ώ ενυμφεύθης, καί γέγονας μεγαλέμπορος κληθείσα, Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τό όμμα τής καρδίας μου, εκτείνω πρός σέ Δέσποινα, μή παρίδης, τόν πικρόν μου στεναγμόν, εν ώρα όταν κρίνη, ο σός Υιός τόν κόσμον, γενού μοι σκέπη καί βοήθεια.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ’

Ώ τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιωάννη πάνσοφε, τήν Εκκλησίαν Χριστού, κατεφαίδρυνας άσμασιν, ενθεαστικώτατα, μελωδών παναοίδιμε, τή ενεργεία Πάτερ τού Πνεύματος, τήν σήν Κινύραν, ανακρουόμενος, νύν παναρμόνιον, τού Δαυίδ μιμούμενος, ήν ενηχών, θείοις μελωδήμασι, πάντας κατέθελξας.

Στιχ. Μακάριος ανήρ, ό φοβούμενος τόν Κύριον.

Πάτερ Ιωάννη ένδοξε, τής κοσμικής αποστάς, ταραχώδους συγχύσεως, τού Χριστού προσέδραμες, τή γαλήνη Πανόσιε, καί θεωρίας, θείας καί πράξεως, τάς πανολβίους, σαφώς λαμπρότητας, όντως επλούτησας, καί πιστοίς μετέδωκας, θεοπρεπεί, βίω λαμπρυνόμενος, Μακαριώτατε.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.

Δεύτε γηγενείς εν άσμασι, τήν ιεράν καί σεπτήν, τού Οσίου πανήγυριν,, Ιωάννου σήμερον, ευσεβώς ανυμνήσωμεν, ούτος γάρ όντως, θείας ελλάμψεως, κατηξιώθη τό φώς εισδέξασθαι, Ώ τής αφάτου σου,

εύσπλαγχνίας Κύριε! δι’ ής ημείς, έγνωμεν δοξάζειν σε, τόν υπεράγαθον.

Δόξα… Ήχος πλ. β’

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ό φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι’ ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον τής Αγίας Ήχος δ’

Βαρβάραν τήν Αγίαν τιμήσωμεν, εχθρού γάρ τάς παγίδας συνέτριψε, καί ως στρουθίον ερρύσθη εξ αυτών, βοηθεία καί όπλω τού Σταυρού η Πάνσεμνος.

Έτερον τής Αγίας

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τή φωνή, Σέ νυμφίε μου ποθώ, καί σέ ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοι, καί θνήσκω υπέρ σού, ίνα καί ζήσω εν σοί, αλλ’ ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής πρεσβείαις ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τού Οσίου Ήχος γ’

Τήν ωραιότητα

Τήν καλλικέλαδον, καί λιγυραίς μολπαίς, κατακηλούσάν τε, καί άγλαϊζουσαν, τήν Εκκλησίαν τού Χριστού, εύλαλον αηδόνα, Δεύτε ευφημήσωμεν, Ιωάννην τόν πάνσοφον, τόν Δαμασκηνόν πιστοί, υμνογράφων τόν πρύτανιν, τόν έμπλεων, απάσης γενόμενον, θείας καί κοσμικής σοφίας.

Έτερον τού Οσίου

Ήχος πλ. δ’

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, τών μοναζόντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Ιωάννη σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο δι’ ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας αγαθέ, ο θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Έγερσιν δείξας ως Θεός, μη παρίδης ούς έπλασας τη χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ημών καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α’ Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Αγίας

Ήχος γ’ Τήν ωραιότητα

Εν τή αθλήσει σου, πάντας εξέπληξας, ότι υπέμεινας, τάς τών τυράννων πληγάς, δεσμά βασάνους φυλακάς, Βαρβάρα παναοίδιμε, Όθεν καί τόν στέφανον, ο Θεός σοι δεδώρηται, όνπερ επεπόθησας, ψυχικώς καί προσέδραμες, αυτός καί τάς ιάσεις παρέχει, πάσι τοίς πίστει προσιούσί σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. α’

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τών Αγίων τάς μνήμας επιτελούντες πιστώς, τών Αθληφόρων τήν μνήμην πανηγυρίσωμεν, καί ωδαίς πνευματικαίς ανεθφημήσωμεν, ότι ενέκρωσαν ευχή, τόν τήν Εύαν δολερώς, στερήσαντα άφθαρσίας, καί τόν Χριστόν δυσωπούσιν, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Χαίρε, Άγιον Όρος καί θεοβάδιστον, χαίρε έμψυχε Βάτε καί ακατάφλεκτε, Χαίρε η μόνη πρός Θεόν κόσμου Γέφυρα, η μετάγουσα θνητούς, πρός τήν αιώνιον ζωήν, Χαίρε ακήρατε Κόρη, η απειράνδρως τεκούσα, τήν σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά την β’ Στιχολ.

Καθίσματα τού Οσίου

Ήχος α’ Τόν τάφον σου Σωτήρ

Η δύφωνος Αυλός, μεγαλόφωνος Σάλπιγξ, Κιθάρα μελουργός, λιγυρά θεία Λύρα, Κινύρα παναρμόνιος, μουσικώτατον Όργανον, εμπνεόμενον, τού Παρακλήτου ταίς αύραις, αναδέδειξαι, ώ Ιωάννη καί θέλγεις, ημών τά νοήματα.

Δόξα… Όμοιον

Υμνούμεν τούς σεπτούς, καί αγίους αγώνας, ούς έτλης αληθώς, υπέρ της Εκκλησίας, γεραίροντες εν άσμασι, τά σεπτά μελωδήματα, ά κατέλιπες, εις υμνωδίαν Κυρίου, αξιάγαστε, καί τών πιστών ευφροσύνην, Ιωάννη πανεύφημε.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Μητέρα τού Θεού, επιστάμεθα πάντες, Παρθένον αληθώς, καί μετά τόκον φανείσαν, οι πόθω καταφεύγοντες, πρός τήν σήν αγαθότητα, σέ γάρ έχομεν αμαρτωλοί προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, εν πειρασμοίς σωτηρίαν, τήν μόνην Πανάμωμον.

Οι Κανόνες τής Οκτωήχου, ή τής Θεοτόκου εις ς’ καί τών Αγίων εις η’.

Ποίημα Στεφάνου Σαββαϊτου.

Ωδή α’ Ήχος β’

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ω Τριάς υπέρθεε σεπτή, η τών υπέρ έννοιαν, τήν δωρεάν σοίς οικέταις βραβεύουσα, φωτοφόρον έμπνευσον, τή ζοφώδει μου, διανοία αμάρυγμα, τήν σήν ευφημήσαι Μάρτυρα, Βαρβάραν τήν αοίδιμον.

Εγκωμίων άπαντα θεσμόν, όντως υπερβέβληκε, τών σών Μαρτύρων η δόξα Φιλάνθρωπε, αλλά τό εκ πίστεως κατά δύναμιν, δεδεγμένος εφύμνιον, αντικαταπέμποις, Δέσποτα πλουσίως τήν αντίδοσιν.

Ακανθώδους ρίζης εκφυέν, ρόδον ιερώτατον, τήν Εκκλησίαν Χριστού ευωδίασεν, η τώ ερυθήματι, τής αθλήσεως, φοινιχθείσα δι' αίματος, ένδοξος Βαρβάρα, ήν περ επαξίως μακαρίζομεν.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τώ τοίς σοίς επαίνοις εγχειρείν, μέλλοντι παρείναί σου, έδει φωνήν τήν μελίρρυτον Όσιε, δι' ής τήν ορθόδοξον, κατεφαίδρυνας, Εκκλησίαν τοίς άσμασι, Πάτερ, Ιωάννη, ήτις σου γεραίρει τό μνημόσυνον.

Ως σοφός, αγχίνους τε κριτής, τήν τών όντων άριστα, φύσιν σκοπών, τών αστάτων προέκρινας τά διαιωνίζοντα, τών προσκαίρων γάρ, αντηλλάξω τά κρείττονα, Πάτερ, Ιωάννη, όθεν σε καί νύν Χριστός εδόξασεν.

Θεοτοκίον

Ισωθήναι πόθον μοι ενθείς, όφις ο παμπόνηρος, τώ Πλαστουργώ ώς αιχμάλωτον ήρπασε, διά σού δέ Πάναγνε, ανακέκλημαι, θεωθείς αληθέστατα, σύ γάρ Θεομήτορ, τόν εμέ Θεώσαντα γεγέννηκας.

Τής Αγίας

Ωδή α'

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδία μου».

Τετρωμένη τού πόθου σου, ως νυμφίου Δέσποτα, τώ γλυκυτάτω βέλει, η αθληφόρος Βαρβάρα, άπασαν πατρικήν αθεϊαν εβδελύξατο.

Ου τρυφής η τερπνότης, ουκ άνθος κάλλους πλούτός τε, ούχ ηδοναί νεότητος, εθελξάν σε Βαρβάρα ένδοξε, τώ χριστώ νυμφευθείσα καλλιπάρθενε.

Πρός τελείους αγώνας, ουδέν εδείχθη κώλυμα, τό ασθενές τού θήλεος ού τό νέον τής ηλικίας Χριστέ, ακηράτω σου σθένει δυναμούμενον.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Εσκόρπισας τόν πλούτον, Θεώ δανείζων, όθεν σοι, τών ουρανών ηυτρέπισται, βασιλεία, αλλά καί νύν, αμοιβήν Ιωάννη, εδέξω πολυπλάσιον.

Τής σοφίας τό τάλαντον, δεδεγμένος πράξεσι, κατακοσμείς αοίδιμε, Ιωάννη τήν Εκκλησίαν τού Χριστού, ό πολυπλασιάζεις καί τόν βίον λιπών.

Θεοτοκίον

Τά τάγματα εξέστησαν, τών Αγγέλων Πάναγνε, καί τών ανθρώπων έφριξαν, αι καρδίαι επί τώ τόκω σου, διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδία μου».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος β’ Τά άνω ζητών

Δαμάσας πολλοίς, ιδρώσι τής ασκήσεως, τό σώμα τό σόν, εις ύψος ουράνιον, ευπετώς ανέδραμες, όπου μέλη θείά σοι δίδονται, ά τρανώς εμελώδησας, τοίς φίλοις Κυρίου Πάτερ Όσιε.

Κάθισμα τής Αγίας

Ήχος δ’

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν νυμφίον σου Χριστόν αγαπήσασα, τήν λαμπάδα σου φαιδρώς ευτρεπίσασα, ταίς αρεταίς διέλαμψας Πανεύφημε, όθεν εισελήλυθας, σύν αυτώ εις τούς γάμους, τό στέφος τής αθλήσεως, παρ’ αυτού δεξαμένη, αλλ’ εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς, τούς εκτελούντας Βαρβάρα τήν μνήμην σου.

Δόξα… Τού Οσίου

Ήχος πλ. α’

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τήν τού βίου απάτην αποκρουσάμενος, τόν Σταυρόν τού Κυρίου αναλαβόμενος, ασκητικώς τόν πονηρόν κατεπάλαισας, τής ερήμου πολιστής, φωστήρ τού κόσμου νοητώς, αναδειχθείς θεοφόρε, διό πρέσβευε τώ Σωτήρι, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τό εξαίσιον θαύμα τό τής συλλήψεως, καί ο άφραστος τρόπος ό τής κυήσεως, εν σοί εγνώρισται Αγνή αειπάρθενε, Καταπλήττει μου τόν νούν, καί εξιστά τόν λογισμόν, η δόξα σου Θεοτόκε, τοίς πάσιν εφαπλουμένη, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Τής Αγίας

Ωδή δ’

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ούκ Άγγελος, αλλ’ αυτός ο Κύριος, καί έσωσας όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Εκ Παρθένου, γεννηθείς εδωρήσω νεάνισι, Παρθένοις τό φρύαγμα, καταβαλείν τού αλάστορος, όθεν η καλλίνικος Βαρβάρα, τούτου τό θράσος κατεπάτησε.

Τώ Σταυρώ σου, τού θανάτου τήν δύναμιν έλυσας, εντεύθεν τού σώματος, Κόρη Χριστέ αφειδήσασα, φέρει γενναιότατα, τούς αικισμούς η Βαρβάρα στερροτάτη φρενί.

Η προμήτωρ, μηχαναίς τού δολίου θελχθείσα τό πρίν, τρυφής εξωστράκισται, τού Παραδείσου, Βαρβάρα δέ, τούτον εκφαυλίσασα, εν ουρανίω νυμφώνι νύν αύλίζεται.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Διατάξει, τού Χριστού πειθαρχήσας κατέλιπες, τού κόσμου τερπνότητα, πλούτον τρυφήν περιφάνειαν, ώ τινι αράμενος, τόν σόν σταυρόν Ιωάννη ηκολούθησας.

Συμπτωχεύσας, εις βροτών σωτηρίαν πτωχεύσαντι, Χριστώ συνδεδόξασαι, ώσπερ αυτός επηγγείλατο, καί συμβασιλεύεις δέ, τώ εις αεί Ιωάννη βασιλεύοντι.

Θεοτοκίον

Σέ λιμένα, σωτηρίας καί τείχος ακράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοί επιστάμεθα, σύ γάρ ταίς πρεσβείαις σου, εκ κινδύνων λυτρούσαι τάς ψυχάς ημών.

Τής Αγίας

Ωδή ε’

«Μεσίτης Θεού, καί ανθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σού γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, εκ νυκτός αγνωσίας, προσαγωγήν εσχήκαμεν».

Θυρίσι τρισί, τό λουτρόν φωτίζεσθαι κελεύσασα, μυστικώς διέγραψας, Βάπτισμα Βαρβάρα τής Τριάδος φωτί, τών ψυχών σελασφόρον, υπάρχον καθαρτήριον.

Μανίαν δεινήν, τού πατρός εκκλίνουσαν, Βαρβάραν σχισθέν, ευθύς υπεδέξατο, όρος, ώσπερ πάλαι τήν αοίδιμον, πρωτομάρτυρα θέκλαν, Χριστού τερατουργήσαντος.

Τού όντως Θεού, πυρωθείσα ζήλω ψευδωνύμων Θεών, εις αισχρά ενέπτυσε, πρόσωπα Βαρβάρα η Πανεύφημος, καταπαίζουσα Κόρη, τού δήθεν

κοσμοκράτορος.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τώ φόβω Χριστού, Πάτερ στοιχειούμενος, πρός θείαν ζωήν, τής σαρκός τό φρόνημα, όλον καθυποτάξας τώ πνεύματι, τάς σαυτού Ιωάννη, αισθήσεις καθαιρόμενος.

Καθάρας παντός, μολυσμού τό σώμα, καί ψυχήν καί τόν νούν, εμμελώς θεόσοφε, αίγλην υπεδέξω τήν τρισήλιον, Ιωάννη λαμπροίς σε, πλουτίζουσαν χαρίσμασι.

Θεοτοκίον

Δυσώπει τόν σόν, Υιόν καί Κύριον, Παρθένε αγνή, αιχμαλώτοις λύτρωσιν, τοίς εξ εναντίας περιστάσεως, επί σοί πεποιθόσιν, ειρηνικήν δωρήσασθαι.

Τής Αγίας

Ωδή ς’

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ως υπέσχου σοφίαν δεδώρησαι, Σώτερ θεοδίδακτον, τοίς σέ κηρύττουσι, δικαστικού πρό βήματος, ης Βαρβάρα η Μάρτυς εμπέπλησται.

Τών αθέων τήν πλάνην διήλεγξε, λόγω θεοσόφω, Βαρβάρα η ένδοξος, υπομονή τών έργων δέ, τών Τυράννων τάς φρένας εξέστησεν.

Αικισμοίς αφειδώς καταξαίνεσθαι, ράκεσι τριχίνοις ευτόνως τε τρίβεσθαι, διά Χριστόν η άμεμπτος, Αθληφόρος τό σώμα προδίδωσιν.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Ελλαμφθείς τή τού Πνεύματος χάριτι, θείων ανθρωπίνων τε, γνώσιν πραγμάτων τρανώς, πεπλουτηκώς τοίς χρήζουσιν, Ιωάννη αφθόνως μετέδωκας.

Εφαμίλλως χοροίς ουρανίοις Σοφέ, τών Εκκλησιών ορθοδόξων ερρύθμισας, χοροστασίας άσματα, προσφωνών τή Τριάδι θεόφθεγκτα.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος εμφαίνουσα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας

σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τώ εν Τριάδι ευσεβώς υμνουμένω, ακολουθήσασα σεμνή Αθληφόρε, τά τών ειδώλωνέλιπες σεβάσματα, μέσον δέ τού σκάμματος, εναθλούσα Βαρβάρα, τυράννων ου κατέπτηξας, απειλάς ανδρειόφρον, μεγαλοφώνως μέλπουσα αεί, Τριάδα σέβω τήν μίαν θεότητα.

Ο Οίκος

Τήν νυμφευθείσαν τώ Χριστώ διά τού μαρτυρίου, Βαρβάραν συνελθόντες τιμήσωμεν αξίως, όπως αυτής ταίς προσευχαίς λύμης ψυχοφθόρου λυτρωθέντες, καί λοιμού, σεισμού τε καί καταπτώσεως, τόν βίον εν ειρήνη διέλθωμεν, καταξιωθέντες μετά πάντων τών Αγίων, τών απ' αιώνος Θεώ ευαρεστησάντων, διάγειν εν φωτί, καί μέλπειν αξίως, εθαυμάστωσας Σώτερ τά σά ελέη πάσι τοίς πίστει ομολογούσι, Τριάδα σέβω τήν μίαν θεότητα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Άθλησις τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας.

Στίχοι

- Ξίφει πατήρ θύσας σε, Μάρτυς Βαρβάρα,
- Υπήρξεν άλλος Αβραάμ διαβόλου.
- Βαρβάρα αμφί τετάρτη χερσί τοκήος ετμήθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών, Ιωάννου Μοναχού καί πρεσβυτέρου τού Δαμασκηνού.

Στίχοι

- Πλήσας μελών γήν ηδέων Ιωάννης,
- Κάν ούρανοίς άνεισι συνθείναι μέλη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών, Ιωάννου, Επισκόπου Πολυβότου, τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Επισκοπήν γής εκλιπων Ιωάννης,
- Επισκοπούντος πάντα τέρπεται θέα,

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Ιουλιανή ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ιουλιανήν ως περιστεράν δέχου,
- Ειμή τάχει τέμνοιτο, τρίζουσαν Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Χριστόδουλος καί Χριστοδούλη ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Συνωνυμών σοι, παρθένε Χριστοδούλη,

- Ο Χριστόδουλος, καί συναθλεί σοι ξίφει.

Ο άγιος νέος Ιερομάρτυς Σεραφείμ ο Φαναρίου επίσκοπος, ο μαρτυρήσας εν έτει 1601, σούβλη διαπαρείς τελειούται.

Στίχοι

- Ο γής Σεραφείμ θετταλών φύς ως κλάδος,
- Θεώ Λόγω πρόσεισι ρείθροις αιμάτων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τής Αγίας

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ό ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Ο γήν καταλήψεσθαι καί εξαλείψειν, τήν θάλασσαν Τύραννος, εικαίως φρυαττόμενος, ως παίγνιον πρόκειται, Βαρβάρας κόρης ποσί, τούτον εκνευρίσας γάρ Χριστός, ώσπερ στρουθίον σαθρόν εδέσμευσε.

Πληγαίς αφορήτοις σου καταξανθέντος, τού σώματος όλου τε, βαφέντος εν αιμάτων ροαίς, λαμπάσιν υπέμεινας, φλογιζομένη πλευράς, Μάρτυς παναοίδιμε, Χριστώ ευχαριστούσα, Βαρβάρα ένδοξε.

Ω τής απανθρώπου τε καί αναλγήτου, Τυράννων ωμότητος, καί πλείστης αθεότητος! μαστούς γάρ τής Μάρτυρος, ως εν μακέλλω δεινώς, ξίφεσι κατέτεμνον, τόν νούν προσερειδούσης τώ ζωοδότη Χριστώ.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τώ ζήλω πυρούμενος τών θεομάχων, αιρέσεων άπασαν, κακόνοιαν ανέτρεψας, συντόνοις συγγράμμασι, λευκάνας πάσι τρανώς, πάλαι τά σποράδην τοίς σοφοίς, ώ Ιωάννη, συγγεγραμμένα ισχνώς.

θερμώς εστηλίτευσας τών δυσωνυμων, τροφίμων τού Μάνεντος, τήν βλάσφημον ασέβειαν, νοθεύσαι πειραθείσαν, τήν Εκκλησίαν Χριστού, λόγοις τε καί δόγμασιν ορθοίς, ώ Ιωάννη, οίς περ συντέθεικας.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγίαν σε κατανοούμεν, ως μόνην κυήσασαν, Θεόν τόν αναλλοίωτον Παρθένε αμόλυντε, Μήτηρ ανύμφευτε, πάσι γάρ επήγασας πιστοίς, τήν αφθαρσίαν τώ θείω τόκω σου.

Τής Αγίας

Ωδή η’

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Ώφθη σοι Χριστός, φωτί εν απροσίτω, εγκαθειργμένη ώ Βαρβάρα, φρουρά, θαρρείν προτρεπόμενος, καί τούς μώλωπας ιώμενος, καί χαρμονήν δωρούμενος, όθεν ανεπτερώθης, τού σού Νυμφίου τώ ερωτι.

Άγγελος φαιδρός, στολήν φωτοειδή σε, διά Χριστόν γεγυμνωμένην, σεμνή Βαρβάρα ημφίασε, καί ως νύμφην περιήγαγε, τά πάθη τή εσθήτι γάρ, Μάρτυς συνεξεδύσω, θείαν εκστάσα αλλοίωσιν.

Δέδεικται σαφώς, Χριστέ η πρόρρησίς σου, πεπληρωμένη, πατήρ τέκνον γάρ, εις φόνον προδίδωσιν, αυτουργός τε τής σφαγής γεγονώς, ο δείλαιος γεννήτωρ, τής σής Μάρτυρος, ουρανίω, όθεν πυρί κατηνάλωται.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Ήλεγξας σαφώς, εγγράφως, Ιωάννη, τού Νεστορίου τήν διαίρεσιν, Σεβήρου τήν σύγχυσιν, μονοθέλητον παράνοιαν, καί πίστιν μονενέργητον, φέγγος ορθοδοξίας, πάσιν αστράψας τοίς πέρασιν.

Έσπειρεν εχθρός, ζιζάνια συνήθως, αιρετικών εν Εκκλησία Χριστού, τήν τούτου προσκύνησιν, αθετείσθαι εν εικόσι σεπταίς, άλλ, εύρεν ου νυστάζοντα, πάντα δέ Ιωάννη, σπόρον σε νόθον εκτίλλοντα.

Θεοτοκίον

Σύ τόν τού Πατρός, αχώριστον εν μήτρα, θεανδρικώς πολιτευσάμενον, ασπόρως συνέλαβες, καί αφράστως απεκύησας Θεογεννήτορ Πάναγνε, όθεν σε σωτηρίαν, πάντων ημών επιστάμεθα.

Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ Πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Τής Αγίας

Ωδή θ’

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Τήν ένδοξον μέλλουσα, κομίζεσθαι τελείωσιν, διά ξίφους Βαρβάρα, τού

μαρτυρίου σου, σύν Ιουλιανή τών στεφάνων, μαρτυρικώς καταξιουμένη, φωνής θείας ήκουσας, τελειούσης τάς εντεύξεις σου.

Πληρών σου τήν αίτησιν, Βαρβάρα αθληφόρε Χριστός, τάς ιάσεις βραβεύει, τοίς εκτελούσί σου, πίστει τήν ετήσιον μνήμην, ως αληθώς, θαλάσσης γάρ ψάμμον, τά σά υπερβέβηκεν, ευκλεή τερατουργήματα.

Τώ σώ συναφθείσα νύν, παντάνακτι νυμφίω Χριστώ, καί αστράπτουσα δόξη, Βαρβάρα θείου φωτός, εν επουρανίοις θαλάμοις, τούς υμνητάς τούς σούς επυπτεύοις, παθών απαλλάττουσα, καί προσάγουσα τώ ζώντι Θεώ.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Εδίδαξας άπαντας, τούς Εκκλησίας άδειν υιούς, ορθοδόξως Μονάδα τήν εν Τριάδι σεπτήν, σάρκωσιν τού Λόγου τε θείαν, θεολογείν, σαφώς Ιωάννη, τρανών τά δυσέφικτα, τοίς πολλοίς εν ιεραίς συγγραφαίς.

Αγίων τά τάγματα, υμνολογήσας Όσιε, τήν αγνήν Θεοτόκον, Χριστού τόν Πρόδρομον, αύθις Αποστόλους Προφήτας, σύν Ασκηταίς, σοφούς Διδασκάλους, Δικαίους καί Μάρτυρας, εν ταίς τούτων νύν αυλίζη σκηναίς.

Θεοτοκίον

Ως πόκος Πανάμωμε, τόν όμβρον τόν ουράνιον, εν γαστρί δεξαμένη ημίν εκύησας, τόν τήν αμβροσίαν διδούντα, τοίς ευσεβώς, αυτόν ανυμνούσι, καί σέ τήν πανύμνητον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Αγίας
Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τήν χάριν τών ιάσεων, εκ Θεού δεξαμένη, Βαρβάρα παναοίδιμε, τού ιάσθαι τάς νόσους, τών πίστει προστρεχόντων σοι, τόν Θεόν δοξάζουσα, τόν επί πάντων Δεσπότην, ρύσαι πάντας κινδύνων, λοιμικής ασθενείας, καί ψυχικών νοσημάτων.

Τού Οσίου, όμοιον

Ανέτρεψας σοφία σου, τάς αιρέσεις παμμάκαρ, ώ Ιωάννη πάνσοφε, καί ορθόδοξον δόγμα, τή, Εκκλησία δέδωκας, τού ορθώς δογματίζειν, καί δοξάζειν Τριάδα, Μονάδα τρισυπόστατον, εν μιά τή ουσία.

Θεοτοκίον, όμοιον

Εκύησας Πανάχραντε, τόν τού τώ Θεού Θεόν Λόγον, κόσμω τήν σωτήριον, εκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν αρίστην, διά τούτό σε πάντες, υμνολογούμεν αξίως, ως πρεσβεύουσαν τούτω, λυτρωθήναι ημάς νόσων, καί παντοίων κινδύνων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά ιδιόμελα τής Αγίας.

Ήχος α' Ανατολίου

Τής γεηράς τρυφής, τήν απόλαυσιν υπεριδούσα, καί πατρός τόν όλβον ομού τε καί δόξαν μισήσασα, τόν ουράνιον Νυμφίον επεπόθησας, Βαρβάρα παναοίδιμε, τώ ξίφει γάρ τήν κάραν τμηθείσα, σύν ταίς φρονίμοις συνεισήλθες Παρθένοις, τώ Νυμφίω Χριστώ, όθεν καί τήν λοιμικήν νόσον εκδιώκουσα, τούς πιστούς θεραπεύεις, ενεργεία τού Πνεύματος, καί πρεσβεύεις απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ήχος β' Βυζαντίου

Η σχύνθη ό βάσκανος εχθρός, υπό γυναικός ηττώμενος, ότι τήν Προμήτορα έσχεν όργανον πρός αμαρτίαν, ο γάρ εκ Παρθένου σαρκωθείς Λόγος τού Πατρός, ατρέπτως καί αφύρτως, ως οίδε μόνος αυτός, τήν κατάραν έλυσε τής Εύας καί τού Αδάμ, Χριστός ο στεφανώσας αξίως, Βαρβάραν τήν Μάρτυρα, καί δι' αύτής δωρούμενος τώ κόσμω, ιλασμόν καί τό μέγα έλεος.

Ο αυτός, τού αυτού

Η θεόκλητος Μάρτυς Βαρβάρα, εν τώ σταδίω πάσχουσα έλεγε, Δεινά μέν τά παρόντα κολαστήρια, ώ δικαστά, ου προκρίνω δέ όλως, τών ουρανίων τά επίγεια, διά τούτο τέμνετε, ξέετε τάς σάρκας, πυρί παραδότε με, χαίρουσα απίω πρός τόν Νυμφίον μου Χριστόν, Ης ταίς ικεσίαις Σωτήρ, τά ελέη σου κατάπεμψον ημίν, καί σώσον τούς τήν άθλησιν αυτής, εκτελούντας πιστώς.

Ο αυτός, τού αυτού

Τήν πανήγυριν σήμερον τής αθληφόρου Βαρβάρας, δεύτε λαοί υμνήσωμεν, ταύτην γάρ ούτε ξίφος, ούτε πύρ, ούτε άλλη βάσανος, ούτε τού πολυπλόκου βελίαρ τά ένεδρα ετροπώσατο, Χριστόν ικέτευε Καλλιμάρτυς πανένδοξε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιωάννου Μοναχού

Αθλητικήν οδεύσασα οδόν, προγονικήν εξέφυγες βουλήν, Βαρβάρα πανσεβάσμιε, καί ως μέν Παρθένος φρονίμη, λαμπαδηφόρος εισήλθες, εις τάς αυλάς τού Κυρίου σου, ως δέ Μάρτυς ανδρεία, χάριν έλαβες ιατρεύειν, τής σαρκός σαθράν λύμην, Αλλά καί ημάς τούς ανυμνούντάς σε, ψυχικών αλγηδόνων εκλύτρωσαι, ταίς πρός Θεόν ικεσίαις σου.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεόν εκ σού σαρκωθέντα έγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εί βούλεται ο Προεστώς, Δοξολογία Μεγάλη. Εί δέ μή, εις τόν Στίχ. Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Τού Οσίου Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν Καθηγητήν σε τιμώμεν, Ιωάννη Πατήρ ημών, διά σού γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγνωμεν, Μακάριος

εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Δικαίων ομόσκηνε, καί Οσίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί από τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Αρχή

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσιου καί θεοφόρου Πατρός ημών Σάββα τού Ηγιασμένου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες ημάς

Θεωρός γεγένησαι νοϊ, νοερών δυνάμεων, ως πρακτικός θεία λόγια, διατιθέμενος, εν τή σή καρδία, εν ή καί ανάβασιν, ως κλίμακα εστήριξας Όσιε, Σάββα Πατήρ ημών, καί πρεσβεύεις δωρηθήναι ημίν, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος. (Δίς)

Σάββα Οσιώτατε τήν σήν, έκ παιδός ανέθη κας, ζωήν Χριστώ τώ Θεώ ημών, υφ' ού σθενούμενος, τής σακρός τά πάθη, λογισμώ υπέταξας, τό χείρον υποτάττων τώ κρείττονι, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, Τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Θεόφρον Πατήρ ημών φωστήρ, καθωράθης μέγιστος, φωταγωγών τήν υφήλιον, θαυμάτων λάμψεσι, καί ενθέων έργων, όθεν μετά κοίμησιν, τό άδυτόν σε φώς υπεδέξατο, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα… Ήχος β'

Όσιε Πάτερ, εκ βρέφους τήν αρετήν επιμελώς ασκήσας, όργανον γέγονας τού αγίου Πνεύματος, καί παρ' αυτού λαβών τών θαυμάτων τήν ενέργειαν, έπεισας τούς ανθρώπους καταφρονείν τών ηδέων, νύν δέ τώ θείω φωτί, καθαρώτερον ελλαμπόμενος, φώτισον καί ημών τάς διανοίας, Σάββα Πατήρ ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου, εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος β’ Οίκος τού Εφραθά

Ώφθης εκ μητρικών, σπαργάνων θεοφόρε, ηγιασμένον σκεύος, Πατήρ ημών καί οίκος, τού παναγίου Πνεύματος.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ό φοβούμενος τόν Κύριον.

Φέρων εν ταίς χερσί, σού Σάββα τού Κυρίου, Σταυρόν τά τών δαιμόνων, φαντάσματα τελείως, Πατήρ ημών ηφάνισας.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος.

Δόλους τών πονηρών, δαιμόνων θριαμβεύσας, τή τού Σταυρού δυνάμει, ετράνωσας τήν δόξαν, Χριστού Σάββα Πατήρ ημών.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Δέσποινα αγαθή, τάς αγίας σου χείρας, πρός τόν Υιόν σου άρον, τόν φιλόψυχον Πλάστην, οικτειρήσαι τούς δούλους σου.

Τροπάριον Ήχος πλ. δ’

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι, Σάββα Πατήρ ημών Όσιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τήν α’ στάσιν τού Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α’ Όσιε Πάτερ

Σάββα θεόφρον, τών Αγγέλων Ισοστάσιε, ομόσκηνε Οσίων, συνόμιλε Προφητών, Μαρτύρων Απόστόλων συγκληρονόμε, φώς τό ανέσπερον, ο νύν κατοικών, ού ταίς φρυκτωρίαις, λαμπόμενος ταίς θείαις, τώ ακροτάτω τών εφετών, ο παρεστώς παρρησία λελαμπρυσμένος, καί ενηδόμενος αυτού ταίς θεωρίαις, καί εντρυφών αυτού, τώ κάλλει ανενδότως, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή Εκκλησία Ομόνοιαν, ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Σάββα παμμάκαρ, εγκρατείας λύχνος άσβεστος, φωστήρ τών Μοναζόντων ο διαυγέστατος, αγάπης φρυκτωρίαις λελαμπρυσμένος, πύργος ακλόνητος τής υπομονής, έρεισμα καί σθένος, τών πίστει σε τιμώντων, τών ιαμάτων ο θησαυρός, ο πολιστής τής ερήμου ως αληθώς, ο ως Παράδεισον αυτήν

ένθεον δείξας, θείους προσφέρουσαν, καρπούς τών σωζομένων, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή Εκκλησία, ομόνοιαν, ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Σάββα θεόφρον, αρετών στύλος ο πύρινος, πυρσός ο εκ θαλάσσης, τής κοσμικής τούς λαούς, λιμένα πρός τόν θείον καθοδηγών, πλάνης τά πνεύματα ο καταβαλών, Πνεύματος Αγίου τό καθαρόν δοχείον, ο ποδηγέτης τών Μοναστών, ηκριβωμένη τε στάθμη τής εγκρατείας, τής ταπεινώσεως, περίβλεπτον τό ύψος, κρήνη η βρύουσα, ιάσεων πελάγη, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή Εκκλησία, ομόνοιαν, ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τό κατ' εικόνα τηρήσας αλώβητον, νούν ηγεμόνα κατά παθών ολεθρίων, ασκητικώς ενστησάμενος, εις τό καθ' ομοίωσιν ως δυνατόν ανελήλυθας, ανδρικώς γάρ τήν φύσιν εκβιασάμενος, έσπευσας τό χείρον καθυποτάξαι τώ κρείττονι, καί τήν σάρκα δουλώσαι τώ πνεύματι, Όθεν Μοναζόντων, ανεδείχθης ακρότης, πολιστής τής ερήμου, ευδρομούντων αλείπτης, κανων αρετής ακριβέστατος, καί νύν εν ουρανοίς, τών εσόπτρων λυθέντων Μακάριε, καθαρώς εποπτεύεις, τήν αγίαν Τριάδα, εντυγχάνων αμέσως, υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σού τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ούκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος. Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτους, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν, αυτούς, καί ως ολοκαρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. Οι πεποιθότες επ' αυτόν συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήψονται τό βασίλειον τής ευπρεπείας, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονας. Πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως καί λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν βασιλείς καί σύνετε, μάθετε δικασταί περάτων γής. Ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν

Στιχηρά' ιδιόμελα Ήχος β'

Ασκητικόν γυμνάσιον συγκροτήσας επί γής, Όσιε Σάββα, τών παθών τάς προσβολάς, εν τή ροή τών δακρύων σου, πάσας απήμβλυνας, Κλίμαξ θεία καί σεπτή, εις ουρανούς ανάγουσα, τοίς πάσιν εγνωρίσθη, ο θεόληπτος βίος σου, Ευσεβείας γάρ καρπούς εν αυτώ ενδειξάμενος, θεραπεύεις δι' αυτών τάς ασθενείας τών παθών, τών πιστώς εκβοώντων σοι, Χαίροις τής Εώας αστήρ χρυσαυγέστατος, καί τών Μοναζόντων λαμπαδούχε καί ποιμήν, Χαίροις Αοίδιμε, τό τής ερήμου κάλλιστον θρέμμα, καί τής Εκκλησίας ακράδαντον έρεισμα, Χαίροις τών πλανωμένων ο μέγας οδηγός, Χαίροις τό ημέτερον καύχημα, καί τής οικουμένης φαιδρόν αγαλλίαμα.

Ο αυτός

Τόν επί γής Άγγελον, καί εν ουρανοίς άνθρωπον Θεού, τού κόσμου τήν

ευκοσμίαν, τήν τρυφήν τών αγαθών καί τών αρετών, τών Ασκητών τό καύχημα, Σάββαν τιμήισωμεν, πεφυτευμένος γάρ εν τώ οίκω τού Θεού, εξήνθησε δικαίως, καί ωσεί κέδρος εν ερήμω, επλήθυνε τό ποίμνιον τού Χριστού, τών λογικών προβάτων, εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Ήχος ο αυτός

Όσιε Πάτερ, εκ βρέφους τήν αρετήν επιμελώς ασκήσας, όργανον γέγονας τού Αγίου Πνεύματος καί παρ' αυτού λαβών τών θαυμάτων τήν ενέργειαν, έπεισας τούς ανθρώπους καταφρονείν τών ηδέων, νύν δέ τώ θείω φωτί, καθαρώτερον ελλαμπόμενος, φώτισον καί ημών τάς διανοίας, Σάββα Πατήρ ημών.

Δόξα… Ήχος ο αυτός. Θεοφάνους.

Τών υπέρ νούν αγαθών δεξάμενος έρωτα, πάντα τά εν τώ κόσμω τερπνά υπερείδες θεόληπτε, εντεύθεν γάρ τώ καρπώ ουχ εάλως, καθάπερ Αδάμ τόν όφιν δέ εναποκρουσάμενος δι' εγκρατείας, αγγελικώς τόν βίον διήνυσας, καί νύν εν ουρανοίς αυλίζη, επαπολαύων τού ξύλου τής ζωής, Θεόν ιλεούμενος υπέρ ημών, τών πιστώς εκτελούντων, ηγιασμένε Σάββα τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Εις τόν Στίχ. Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α' Αυτόμελον

Χαίροις ασκητικών αληθώς, αγωνισμάτων τό ευώδες κειμήλιον, σταυρόν γάρ επ' ώμων άρας, καί τώ Δεσπότη Χριστώ, σεαυτόν Παμμάκαρ αναθέμενος, σαρκός κατεπάτησας, τό χαμαίζηλον φρόνημα, ταίς αρεταίς δέ, τήν ψυχήν κατελάμπρυνας, καί πρός ένθεον, ανεπτέρωσας έρωτα, Όθεν τήν παναγίαν σου, κυκλούντες πανεύφημε, λάρνακα Σάββα τής θείας, φιλανθρωπίας αιτούμεθα, τυχείν σαίς πρεσβείαις, καί τώ κόσμω δωρηθήναι τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Άνθραξ θεοφεγγής τώ πυρί, προσομιλήσας θεοφόρε τού Πνεύματος, εδείχθης έν κόσμω Σάββα, καταλαμπρύνων ψυχάς, τών πιστώς θεόφρον προσιόντων σοι, πρός φώς οδηγών αυτούς, τό ανέσπερον Όσιε, ερημικούς δέ, δροσιζόμενος άνωθεν, θεία χάριτι κατεμάρανας άνθρακας, Όθεν καί τόν τής νίκης σοι, προδήλως δεδώρηται στέφανον Πάτερ τής θείας, δικαιοσύνης ο πρύτανις, Χριστός, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τόν Κύριον.

Κλίμαξ ουρανομήκης σαφώς, η πολιτεία σου θεόφρον γεγένηται, δι' ήσπερ πρός ύψος ήρθης, καί τώ Δεσπότη Χριστώ, ομιλείν παμμάκαρ κατηξίωσαι, τόν νούν ελλαμπόμενος, ταίς εκείθεν ελλάμψεσι, μαρμαρυγαίς δέ, ταίς αυτού φωτιζόμενος, τήν ισάγγελον, εκομίσω φαιδρότητα, ώ καί νύν παριστάμενος,

ικέτευε Όσιε, τούς εκτελούντας τήν θείαν, καί πανσεβάσμιον μνήμην σου, σύν σοί παραστήναι, καί τώ κόσμω δωρηθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα,.. Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν Καθηγητήν σε τιμώμεν, Σάββα Πατήρ ημών, διά σού γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγνωμεν, Μακάριος εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Δικαίων ομόσκηνε, καί Οσίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού τού Υψίστου, σών οικεκετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τών πταισμάτων, νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι, Σάββα Πατήρ ημών Όσιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ηιμών.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας αγαθέ, ο θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Έγερσιν δείξας ως Θεός, μη παρίδης ούς έπλασας τη χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελέημον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ημών καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τόν βίον ευσεβώς, επί τής γής εκτελέσας, δοχείον καθαρόν, σύ τού Πνεύματος ώφθης, φωτίζων τούς εν πίστει σοι, προσιόντας Μακάριε, όθεν αίτησαι, τόν σόν Δεσπότην φωτίσαι, τάς ψυχάς ημών, τών ανυμνούντων σε Σάββα, θεόφρον Πατήρ ημών.

Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεού, επιστάμεθα πάντες, παρθένον αληθώς, καί μετά τόκον φανείσαν, οι πόθω καταφεύγοντες, πρός τήν σήν αγαθότητα, σέ γάρ έχομεν, αμαρτωλοί προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, εν πειρασμοίς σωτηρίαν, τήν μόνην Πανάμωμον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου άρας Σοφέ, καί αυτώ μέχρι τέλους ακολουθών, τόν νούν ουχ υπέστρεψας, εντώ κόσμω θεόσοφε, εγκρατεία καί πόνοις, τά πάθη ενέκρωσας, καί ναόν ητοίμασας, σαυτόν τώ Κυρίω σου, όθεν χαρισμάτων, αμοιβήν εκομίσω, ιάσθαι νοσήματα, καί διώκειν τά πνεύματα, θεοφόρε μακάριε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν άγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφράστως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντας συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί Πλάστην τής κτίσεως, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε Αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις Πανάμωμε.

Μετά δέ τό Πολυέλεον.

Κάθισμα Ήχος δ’
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τά επίγεια πάντα καταλιπών, καί εν κόσμω υπάρχων σωματικώς, τώ πνεύματι γέγονας, τών Αγγέλων συμμέτοχος, τά γάρ παρόντα πάθη νεκρώσας τού σώματος, τής Τριάδος εδείχθης θεράπων Μακάριε, Όθεν καί νοσούντων, θεραπεύεις τά πάθη, καί λόγω τά πνεύματα, απελαύνεις τή χάριτι, θεοφόρε Πατήρ ημών. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον Πύλην καί Κιβωτόν, τό πανάγιον Όρος, τήν φωταυγή, Νεφέλην υμνήσωμεν, τήν ουράνιον Κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λύτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα Κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τού κόσμου καί άφεσις, τών πολλών εγκλημάτων, διά τούτο βοώμεν αυτή, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ’

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος.
Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Τό, Πάσα πνοή. Εύαγγέλιον Οσιακόν, καί ο Ν’.

Δόξα… Ταίς τού σου Οσίου…

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα το, ιδιόμελον Ήχος πλ. β’

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι’ ών εν τοίς ουρανοίς εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ήμών.

Ο Κανών τής Θεοτόκου καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τον Πανάριστον εν Ασκηταίς Σάβαν έξοχα μέλπω. Θεοφάνους

Ωδή α’ Ήχος πλ. δ’

«Αρματηλάτην Φαραω εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδιτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τή φωταυγεία τού Αγίου Πνεύματος, Σάββα καταύγασον, τούς ευσεβείς πόθω, ύμνοις ευφημούντάς σε, τών Ασκητών τό καύχημα, Μοναζόντων τό κλέος, τόν τής ερήμου κοσμήτορα, τόν τής παρθενίας Διδάσκαλον.

Όλον τόν πόθον πρός Θεόν ανέτεινας, από νεότητος, καί πρός αυτόν έχων, πάσάν σου τήν έφεσιν, τά τής σαρκός κινήματα, καί παθών τάς εφόδους, δι’ εγκρατείας ενέκρωσας, Σάββα θεοφόρε πανεύφημε.

Νενικηκως τόν τώ καρπώ κρυπτόμενον, όφιν επάτησας, καί τούς αυτού βρόχους, κούφως υπερβέβηκας, θεοσεβείας πτέρυξιν, ανιπτάμενος Πάτερ, ζωήν δέ χαίρων ετρύγησας, από τού φυτού τού τής γνώσεως.

Περιλαμπόμενος φωτί τής χάριτος, τό πύρ εισέδραμες, ώσπερ οι τρείς παίδες, μείνας ακατάφλεκτος, σέ τού Θεού φυλάξαντος, καί μηνύσαντος πάσι, τήν εσομένην σοι ύστερον, Πάτερ προκοπήν καί λαμπρότητα.

Θεοτοκίον

Ακατασχέτοις καθ’ ημών ο θάνατος, ορμαίς εκέχρητο, αλλά τώ σώ τόκω προσεγγίσας ώλετο, καί προσβαλων κατήργηται, Θεοτόκε Παρθένε, ζωήν

γάρ όντως αϊδιον, σεσωματωμένην γεγέννηκας.

Ωδή γ’

«Ο στερεώσας κατ’ αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Νούν ηγεμόνα τών παθών, Πανόλβιε καταστήσας, βραβευτής δικαιοσύνης εδείχθης, τώ γάρ κρείττονι σαφώς, τό χείρον καθυπέταξας, όθεν ως φοίνιξ Πάτερ, εν τοίς ερήμοις εξήνθησας.

Ακολουθήσαι διαγνούς, τοίς ίχνεσι τού Δεσπότου, μετανάστης τής πατρίδος εγένου, καί τήν έρημον οικών, τό τρόπαιον ανέστησας, κατά τών αντιπάλων, θεία δυνάμει ρωννύμενος.

Ρωμαλεότητι φρενών, Παμμάκαρ ωχυρωμένος, τάς ποικίλας τού εχθρού μεθοδείας, εθριάμβευσας σοφέ, καί πάσιν εφανέρωσας, καί τήν οφρύν εκείνου τήν επηρμένην κατέβαλες.

Ιλαρωτάτη σε ψυχή, καί προσηνεί διαθέσει, αρεταίς κατακοσμούμενον βλέπων, ο λαμπρότατος φωστήρ, Ευθύμιος εδέξατο, φωτιστικώς θεσπίζων, τήν σήν Παμμάκαρ φαιδρότητα.

Θεοτοκίον

Σωτηριώδους δι’ ημάς, τού Λόγου οικονομίας, φωτεινή σύ Μητροπάρθενε πύλη, εγνωρίσθης αληθώς, σύ γάρ ημίν εισήγαγες, τήν νοητήν ακτίνα, τής υπερθέου θεότητος.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ’

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τούς θορύβους τού βίου καταλιπών, τόν σταυρόν σου επ’ ώμων αναλαβών, όλον ανατέθεικας, σεαυτόν τώ Κυρίω σου, καί σαρκός δέ έξω, καί κόσμου γενόμενος, τού Αγίου εγένου, συνόμιλος Πνεύματος, όθεν καί πρός ζήλον, τούς λαούς διεγείρων, τάς πόλεις εκένωσας, καί ερήμους επόλισας, θεοφόρε Πατήρ ημών, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, από βρέφους μολύνας ο μιαρός, καί λόγοις καί πράξεσιν, εμαυτόν κατερρύπωσα, καί ουκ έχω τί πράξω, ή πού καταφεύξομαι, αλλ’ ούδ’ άλλην ελπίδα, πλήν σου Κόρη επίσταμαι, Φεύ μοι ο αχρείος! διά τούτο ικέτης, πρός σέ τήν Πανάχραντον, νύν προστρέχω καί δέομαι, ομολογών σοι τό, Ήμαρτον, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, εις σέ γάρ πάσας Παρθένε, τάς ελπίδας ανέθηκα.

Ωδή δ’

«Σύ μου ισχύς Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Τήν τής ψυχής, ανακαθαίρων κατάστασιν, καί πλατύνων, θείοις θεωρήμασι, χωρητικήν, ταύτην αληθώς, θείων χαρισμάτων, ειργάσω θεομακάριστε, αφή δέ τών χειρών σου, ασθενούντας ιάσω, μιμητής τού Δεσπότου γενόμενος.

Ο κατά σού, Πάτερ δεινώς θρασυνόμενος, κατεπόθη, ως Δαθάν ό δείλαιος, ως Αβειρών εξαφανισθείς, σέ γάρ αοράτως, η θεία χάρις εφύλαττε, πολλών προνοουμένη διά σού σωζομένων, καί τοίς σοίς επομένων διδάγμασι.

Νόμω Θεού, παιδαγωγήσας θεσπέσιε, τάς αισθήσεις, πρός τήν κατανόησιν, τών ασωμάτων καί νοητών, σού επιτηδείαν, κατέστησας τήν διάνοιαν, προβαίνων ανενδότως, από δόξης εις δόξαν, εκ δυνάμεως Πάτερ εις δύναμιν.

Ευεργετείν, τούς ομοφύλους προθέμενος, εν ερήμω, πόλεις ώκοδόμησας, θεοπρεπείς καί ψυχωφελείς καί εν γή διψώση, πηγάς υδάτων εξήγαγες, καί όμβρους ουρανόθεν, παραδόξως θεόφρον, εν ανύδροις χωρίοις κατήγαγες.

Θεοτοκίον

Νεοθαλής, αθανασίας Παράδεισος, καί ωραίος, όντως αναδέδειξαι, ξύλον ζωής, εν σοί φυτευθέν, θεαρχικωτάτως, κυοφορούσα καί τίκτουσα, τό πάσιν αποστάζον, ζωηφόρους ελπίδας, τοίς πιστώς Θεοτόκον φρονούσί σε.

Ωδή ε’

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ’ επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς όδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ακλινεί διανοία, πρός τόν σόν ποθούμενον ανατεινόμενος, παρ’ αυτού τήν χάριν, τών μεγίστων θαυμάτων τήν άφθονον, εκομίσω Πάτερ, καί τούς πιστώς προσερχομένους, συμπαθώς εθεράπευσας Όσιε.

Σαρκικών βαρημάτων, όγκον αποθέμενος, σκεύος θεότευκτον, εκλογής εγένου, τού αγίου θεσπέσιε Πνεύματος, αποχή βρωμάτων, καί προσευχή καί καρτερία, καί ταπεινοφροσύνη κοσμούμενος.

Κήρυξ θείων δογμάτων, μεγαλοφωνότατος κεχειροτόνησαι, τών Συνόδων Πάτερ, τών Αγίων συνήγορος γέγονας, Βασιλείς σοφίζων, οίς εμφανώς χάριτι θεία, τειχιζόμενος ώφθης μακάριε.

Η θεόθεν δοθείσα, χάρις σοι θεόπνευστε διαβεβόηται, διεδόθη πάσιν, εις τά τής οικουμένης ακρότατα, εναργείς ποιούσα, θεοπρεπώς τάς αποδείξεις, τών θαυμάτων τήν θείαν ενεργειαν.

Θεοτοκίον

Τών πιστών η προστάτις, τείχος ακατάλυτον, τών ευφημούντων σε, η παντί τώ γένει, τών ανθρώπων φανείσα σωτήριος, ως Θεόν τεκούσα, σωματικώς επιφανέντα, τήν ψυχήν μου διάσωσον Πάναγνε.

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, Ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Αγάπην πρός τόν Θεόν, καί τόν πλησίον κτησάμενος, τού Νόμου καί Προφητών, πληροίς τό κεφάλαιον, τήν γάρ υπερέχουσαν, πασών ασυγκρίτως, αρετήν Πάτερ κατώρθωσας.

Ισάγγελον επί γής, σύ πολιτείαν διήνυσας, ισάγγελον δέ τιμήν, Χριστός σοι δεδώρηται, Αγίων τά τάγματα, συνοδοιπορούντα, τή ψυχή σου παρασχόμενος.

Σοφίας γόνος οφθείς, αρχήν σοφίας επόθησας, τόν φόβον τόν τού Θεού, ώ καί στοιχειούμενος, πρός τήν τελειότητα, τήν ενδεχομένην, τοίς ανθρώποις Πάτερ έφθασας.

Θεοτοκίον

Σωτήρα καί Λυτρωτήν, Θεόν τών όλων καί Κύριον, τεκούσα διά σαρκός, ημίν ομιλήσαντα, διάσωσον Πάναγνε, τούς προσκαλουμένους, εκ κινδύνων σε τήν Δέσποιναν.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'
Τή υπερμάχω

Ως από βρέφους τώ Θεώ θυσία άμωμος, προσενεχθείς δι' αρετής, Σάββα μακάριε, τώ σέ πρίν γεννηθήναι επισταμένω, εχρημάτισας Οσίων εγκαλλώπισμα, πολιστής τε τής ερήμου αξιέπαινος, διό κράζω σοι, Χαίροις Πάτερ αοίδιμε.

Ο Οίκος

Σοφίας υπάρχων βλάστημα, Σάββα Όσιε, παιδιόθεν επόθησας Σοφίαν τήν ενυπόστατον, ή συνοικήσασά σοι, από γής σε εχώρισε, καί πρός ύψος ανήγαγεν, εξ αϋλων ανθέων πλέξασα στέφανον, καί τή σή επιθείσα ηγιασμένη κάρα θεόφρον, ώπερ κεκοσμημένος, εξιλέωσαι τό θείον, τού δοθήναί μοι σοφίαν λόγου επαξίως, όπως ανυμνήσω τήν αγίαν σου κοίμησιν, ήν εδόξασε Χριστός ο Θεός ημών, διό καί ημείς κράζομέν σοι, Χαίροις Πάτερ αοίδιμε.

Συναξάριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σάββα τού Ηγιασμένου.

Στίχοι

- Ψυχήν όπισθεν τού Θεού κολλών πάλαι,
- Έμπροσθεν αυτού νύν παρίσταται Σάββας.
- Θεσπεσίοιο πόλου πέμπτη Σάββας εντός εσήχθη.

Τή αυτή η μέρα, Μνήμη τού αγίου μάρτυρος Αναστασίου.

Στίχοι

- Αναστάσιον τιμώ ως σεβόμενον,
- Τήν ανάστασιν τού Χριστού καί Θεού μου.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Διογένης, λιθοβοληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Χαίρων υπ' ανδρών ενδιδύσκεται πλάνων,
- Χιτώνα Μάρτυς λάϊνον Διογένης.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς, Αβέρκιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Έπαθλον Αβέρκιε σοί τομής μέγα.
- Ου γάρ κότινος, ουρανός δέ τό στέφος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Νόννος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Φυγόντα Νόννον αντικειμένου πέδην,
- Πεδούσι νεκρόν κείμενον ταίς κειρίαις.

Μνήμη τού Οοίου Πατρός ημών Νεκταρίου τού έν τώ κελλίω τού Ιάγαρι, κειμένω κατά τάς Καρεάς τού Άθω, ασκήσαντος εν έτει 1470.

Ο Όσιος Φιλόθεος ό Καρεώτης, ο χρηματίσας πνευματικός Πατήρ τού ανωτέρω Νεκταρίου, ο καί προορατικού χαρίσματος ηξιωμένος, εν ειρήνη τελειούται.

Οι Άγιοι Όσιοι Μάρτυρες, οι εν τοίς κελλίοις τού Άθω κατοικούντες, οι τούς Λατινόφρονας ελέγξαντες, τόν Βασιλέα, φημί, Μιχαήλ καί τόν Πατριάρχην Βέκκον, ο μέν πρώτος αγχόνη, οι δέ λοιποί ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω άγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Απέθου τά πρόσκαιρα, τών αιωνίων διαμειβόμενος, σύν Αγγέλοις χορεύεις, ως τών Αγγέλων πολιτευσάμενος, τήν πολιτείαν, μεθ' ών καί συνέψαλλες,

Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Βοά χαριστήρια, η σή μεγίστη Λαύρα καί πάντιμος, οικιστήν σε καί κτίστην, καί πολιούχον προβαλλομένη Σοφέ, καί καυχωμένη κραυγάζει πρός Κύριον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Απαύστως ικέτευε, Σάββα θεόφρον υπέρ τής ποίμνης σου, εκτενώς τε δυσώπει, τούς σούς καμάτους διαιωνίζειν αεί, καρποφορούντας, τούς πόθω κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νυμφώνα πανάχραντον, τής υπέρ λόγον Λόγου σαρκώσεως, καί Παστάδα καί θρόνον, ορθά φρονούντες σέ ονομάζομεν, καί γεγηθότες, τώ τόκω σου ψάλλομεν, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η’

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εν ευφροσύνη Όσιε, τών Αγίων τά τάγματα, τής καθαρωτάτης, σού ψυχής προτρέχουσιν, εις τόπον ανέσεως, εις φωτεινά σκηνώματα, ένθα τών Αγίων, οι χοροί ποδηγούντες, μεθ’ ών νύν αναμέλπεις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ξένα τά σά θαυμάσια, τούς γάρ θήρας ημέρωσας, προκατηρεμίσας, τών παθών τά κύματα, προλέγεις τά μέλλοντα, προφητικώ χαρίσματι, στίφη τών δαιμόνων, φυγαδεύων ελαύνεις, ευτόνοις αγρυπνίαις, προσευχαίς καί νηστείαις, Σταυρού τε τή αμάχω, δυνάμει θεοφόρε.

Ο Μωϋσή τό πρότερον, από στύλου φθεγγόμενος, στύλον από γής, εις ουρανούς ολόφωτον, εκτείνας σοι έδειξεν, ένθα καί νύν κατάκειται, τό καρτερικόν σου, καί πολύαθλον σώμα, ώ πίστει παρεστώτες, ευσεβώς μελωδούμεν, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Χαρμονικώς η μνήμη σου, εκτελείται Πανεύφημε, τήν χαροποιόν γέρ αρετήν ενδέδυσαι, τό όντως ιμάτιον, τού σωτηρίου καί καθαρόν, καί φωτοειδή τής ευφροσύνης χιτώνα, ώ νύν ωραϊσμένως, μελωδείς ανενδότως, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως τέτοκας, καί Παρθένος διέμεινας, καί τώ ξένω τόκω σου, συνήψας άπαντα, τόν χρόνιον πόλεμον, καί τήν μακράν διάστασιν λύσασα, Χριστόν τόν τής ειρήνης δοτήρα, βαστάζοντα εν κόλποις, όν πιστώς ευλογούντες, σέ πόθω ανυμνούμεν, τήν μόνην Θεοτόκον.

Ωδή θ’

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τα πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Μυρίζει σου η θήκη πνευματικήν, ευωδίαν πλουσίως ευφραίνουσα, τούς σούς υιούς, σέ περιεστώτας ειλικρινώς, ενθυμουμένους Όσιε, τήν Αγγελικήν σου διαγωγήν, καί τήν σοί δεδομένην, λαμπρότητα καί δόξαν, καί τήν αϊδιον τερπνότητα.

Ερράγη εν ερήμω ύδωρ καί γή, η διψώσα εις έλη εγένετο, ταίς προσευχαίς, μετασκευασθείσα Πάτερ ταίς σαίς, ασκητικαί γάρ φάλαγγες, ταύτην κατοικούσι ποταμηδόν, η χώρα Ιορδάνου, εξήνθησεν ως κρίνον, αρδευομένη τοίς σοίς δάκρυσι.

Λαμπρότης τών Αγίων εν ουρανοίς, ως δικαίω σοι Πάτερ ανέτειλε, τόν γάρ Χριστόν, τήν δικαιοσύνην τήν αληθή, περιφανώς ηγάπησας, ού τήν πολιτείαν ιχνηλατών, τήν τούτου ζωηφόρον, Παμμάκαρ εμιμήσω, ως δυνατόν σοι αγ ιότητα.

Πλουσίως θεοφόρε λάμπων φωτί, καί χορείας Αγγέλων Θεώμενος, φωτοειδείς, περιπολευούσας τό τρισσόν φώς, καί δεχομένας χάριτι, τάς τής θεοπτίας επιβολάς, μή παύση ικετεύων, αφέσεως πταισμάτων, αξιωθήναι τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Εξαποστειλάριον
Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τήν έρημον επόλισας, τρόποις εν φιλοσόφοις, Πατέρων τό αγλάϊσμα, Σάββα Πάτερ θεόφρον, καί ταύτην απετέλεσας, νοητόν Παράδεισον, κομώσαν άνθεσι θείοις, μονοτρόπων τώ πλήθει, τών αξίως τελούντων, τήν σήν σεβάσμιον μνήμην.

Έτερον, Φώς αναλλοίωτον Λόγε

Η έρημος ευφραινέσθω, καί εξανθείτω ως κρίνον, ότι επλήθυνας ταύτης, τά τέκνα Σάββα θεόφρον, η χώρα τού Ιορδάνου, αγαλλιάσθω νύν χαρμοσύνως, επί τή θεία σου μνήμη.

Θεοτοκίον

Χρυσοπλοκώτατε Πύργε, καί δωδεκάτειχε Πόλις, ηλιοστάλακτε θρόνε, Καθέδρα τού Βασιλέως, ακατανόητον θαύμα ! πώς γαλουχείς τόν Δεσπότην.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχους δ’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α’ Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο υπερόπτης τών κάτω, καί παρεπίδημος, ο εραστής τών άνω, καί ερημοπολίτης, Σάββας ο θεόφρων, πάντας ημάς, εορτάσαι προτρέπεται, τής πρός Θεόν εκδημίας αύτού πιστώς, τήν ημέραν τήν σεβάσμιον. (Δίς)

Έξω σαρκός καί τού κόσμου, ταίς αρεταίς γεγονώς, καί δι’ αυτών δοξάσας, επί γής διά βίου, τόν Κύριον τής δόξης, Πάτερ σοφέ, κατ’ αξίαν δεδόξασαι, καί ιαμάτων εδείχθης θεία πηγή, παρ’ αυτού Σάββα θεόληπτε.

Μέτριος άκακος πράος, απλούς ησύχιος, ως χρηματίσας Πάτερ, υπέρ άνθρωπον όντως, καί άϋλος εν ύλη, οΙκος Θεού, καθωράθης πανάξιος, τάς εξ αύτού προϊούσας σοι δωρεάς, συμπαθώς διαπορθμεύων ημίν.

Δόξα... Ήχος πλ. β’

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν, ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι’ ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς υμών.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί από τού Κανόνος Ωδή γ’ καί ς’.

Αρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Νικολάου, Αρχιεπισκόπου Μύρων τής Λυκίας, τού θαυματουργού.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Μύρω θείω σε έχρισε, θεία χάρις τού Πνεύματος, Μύρων προεδρεύσαντα καί μυρίσαντα, ταίς αρεταίς Ιερώτατε, τού κόσμου τά πέρατα, ηδυπνόοις τε ευχαίς, τά δυσώδη διώκοντα, πάθη πάντοτε, διά τούτό σε πίστει ευφημούμεν, καί τελούμέν σου τήν μνήμην, τήν παναγίαν Νικόλαε. (Δίς)

Ως λαμπτήρά σε άδυτον, ως φωστήρα παγκόσμιον, εν τώ στερεώματι αναλάμψαντα, τής Εκκλησίας Νικόλαε, καί κόσμον φωτίζοντα, καί κινδύνων χαλεπών, τήν αχλύν απελαύνοντα, καί εξαίροντα, αθεϊας χειμώνα καί γαλήνην, εργαζόμενον βαθείαν, χρεωστικώς μακαρίζομεν.

Καί παρών καί φαινόμενος, εν ονείροις Νικόλαε, τούς αδίκως μέλλοντας θνήσκειν έσωσας, ως συμπαθής ως φιλάγαθος, ως ρύστης θερμότατος, ως προστάτης αληθής, τών πιστώς εξαιτούντων σου, τήν αντίληψιν, Ιερώτατε Πάτερ τών Αγγέλων, συμπολίτα Αποστόλων καί Προφητών ισοστάσιε.

Δόξα… Ήχος πλ. β'

Κληρονόμε Θεού, συγκληρονόμε Χριστού, λειτουργέ Κυρίου, Άγιε Νικόλαε, κατά τό όνομά σου, ούτω καί η πολιτεία σου, συνεξέλαμψε γάρ τή πολιά η σύνεσις, εμαρτύρει τό φαιδρόν τού προσώπου σου, τής ψυχής τό ανεξίκακον, εβεβαίου τήν πραότητα, τού λόγου τό ήσυχον, η ζωή σου ένδοξος, καί η κοίμησις μετά Αγίων, Πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά
Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Νικόλαε μακάριε, προσπίπτοντά με οίκτειρον, δέομαί σου, καί τά όμματα σοφέ, φώτισον τής ψυχής μου, ίνα καθαρώς βλέψω, τόν φωτοδότην καί οικτίρμονα.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάτος τού Οσίου αυτού.

Εχθρών επιζητούντων με, κακοποιήσαι Άγιε, εξελού με, παρρησίαν πρός Θεόν, ως έχων Ιεράρχα, Νικόλαε παμμάκαρ, καί εξ ανδρών αιμάτων σώσόν με.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην.

Λιμένα σε αχείμαστον, καί τείχος απροσμάχητον, Ιεράρχα, σέ κεκτήμεθα πιστοί, καί πύργον ασφαλείας, καί θύραν μετανοίας, καί οδηγόν ψυχών καί πρόμαχον.

Δόξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Ζηλώσας ο αντίδικος, τήν ποίμνην Πανάχραντε, καθ' εκάστην, εκζητεί ο πονηρός, κατάβρωμα ποιήσαι, αλλά σύ Θεοτόκε, τής τούτου βλάβης εξελού ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας Διδάσκαλον, ανέδειξέ σε

τή ποίμνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ.

Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Μύροις, παροικησας αισθητώς, μύρον αληθώς ανεδείχθης, μύρω χρισθείς νοητώ Άγιε Νικόλαε, Αρχιεράρχα Χριστού, καί μυρίζεις τά πρόσωπα, τών πίστει καί πόθω, σού τήν παναοίδιμον, μνήμην τελούντων αεί, λύων συμφορών καί κινδύνων, τούτους καί τών θλίψεων Πάτερ, εν ταίς πρός τόν Κύριον πρεσβείαις σου.

Νίκη, φερωνύμως αληθώς, τού πιστού λαού ανεδείχθης, εν πειρασμοίς κραταιά, Άγιε Νικόλαε, θεράπων όντως Χριστού, πανταχού γάρ καλούμενος, οξέως προφθάνεις, πόθω τούς προστρέχοντας, υπό τήν σκέπην σου, σύ γάρ εν νυκτί καί η μέρα, πίστει οπτανόμενος σώζεις, εκ τών πειρασμών καί περιστασεων.

Ώφθης, Κωνσταντίνω Βασιλεί, σύν τώ Αβλαβίω κατ' όναρ, καί τούτους φόβω βαλών, ούτως αυτοίς είρηκας, Λύσατε δή εν σπουδή, τής ειρκτής ούς κατέχετε, δεσμίους αδίκως, αθώους τυγχάνοντας, τής παρανόμου σφαγής, όμως αλλ' εάν παρακούσης, έντευξιν ποιήσομαι Άναξ, κατά σού πρός Κύριον δεόμενος.

Μέγας, αντιλήπτωρ καί θερμός, τοίς εν τοίς κινδύνοις τελούσιν, υπάρχεις ένδοξε, Άγιε Νικόλαε, Ιεροκήρυξ Χριστού, τοίς εν γή καί τοίς πλέουσι, τοίς πόρρω καί πέλας, οία συμπαθέστατος, καί πρεσβευτής κραταιός, όθεν συνελθόντες βοώμεν, Πρέσβευε πρός Κύριον όπως, πάσης λυτρωθώμεν περιστάσεως.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος ο αυτός
Ποίοις ευφημιών

Ποίοις ευφημιών στέμμασιν, αναδήσωμεν τόν Ιεράρχην, τόν σαρκί εν Μύροις υπάρχοντα, καί πνευματικώς πάσι προφθάνοντα, τοίς ειλικρινώς αυτόν ποθούσι, τό πάντων, τών θλιβομένων παραμύθιον, καί πάντων, τών εν κινδύνοις καταφύγιον, τής ευσεβείας τόν πύργον, τών πιστών τόν πρόμαχον,

τόν δι' ού οφρύν δυσμενών, Χριστός καταβέβληκεν, ο έχων τό μέγα έλεος.

Ποίοις μελωδικοίς άσμασιν, επαινέσωμεν τόν Ιεράρχην, τόν τής ασεβείας αντίπαλον, καί τής ευσεβείας υπέρμαχον, τόν τής Εκκλησίας πρωτοστάτην, τόν μέγαν, προασπιστήν τε καί διδάσκαλον, τόν πάντας, τούς κακοδόξους καταισχύνοντα, τόν ολετήρα Αρείου, καί θερμόν αντίμαχον, τόν δι' ού τήν τούτου οφρύν, Χριστός καταβέβληκεν, ο έχων τό μέγα έλεος.

Ποίοις προφητικοίς άσμασιν, επαινέσωμεν τόν Ιεράρχην, τόν τά πόρρω όντα προβλέποντα, καί ταύτα σαφώς προαγγέλλοντα, προθεσπίζοντά τε ως παρόντα, τόν πάσαν, τήν οικουμένην περιθέοντα, καί πάντας, αδικουμένους εκλυτρούμενον, τόν εν ονείροις Οφθέντα, Βασιλεί θεόφρονι, καί τούς πρίν δεσμίους σφαγής, αδίκου ρυσάμενον, τόν πλουτούντα τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιεραρχών τήν καλλονήν, καί τών Πατέρων κλέος, τήν βρύσιν τών θαυμάτων, καί τών πιστών αντιλήπτορα μέγιστον, συνελθόντες ώ φιλέορτοι, ασματικοίς εγκωμίοις υμνήσωμεν λέγοντες, Χαίροις ο τών Μυρέων φρουρός, καί πρόεδρος σεπτός, καί στύλος απερίτρεπτος, Χαίροις φωστήρ παμφαέστατε, ο τά τού κόσμου πέρατα, διαλάμπων τοίς θαύμασι, Χαίροις τών θλιβομένων η θεία χαρμοσύνη, καί αδικουμένων θερμότατος προστάτης, καί νύν παμμάκαρ Νικόλαε, μή παύση πρεσβεύων Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων αεί, τήν χαρμόσυνονκαί πανέορτον μνήμην σου.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ήχος ο αυτός

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς γηγενείς, Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου Μητρός, όν περ καί κύψασα, δουλικώς η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγξατο τώ εν αγκάλαις αυτής, Πώς ενεσπάρης μοι, ή πώς μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου καί Θεός;

Είσοδος. Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 10, 7 & 3, 13-16 & εκλογή)

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού, Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν, καί θνητός, ός είδε φρόνησιν, Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς, Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν, ευγνωστός εστι πάσι τοίς εγγίζουσιν αυτήν, πάν δέ τίμιον ούκ άξιον αυτής εστιν. Εκ γάρ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί. Τοιγαρούν ακούσατέ μου, ώ τέκνα, σεμνά γάρ ερώ, καί μακάριος άνθρωπος, ός τάς εμάς όδούς φυλάξει. Αι γάρ έξοδοί μου, έξοδοι ζωής, καί ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου, Διά τούτο παρακαλώ υμάς

καί προϊεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων, Ότι εγώ η Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καί γνώσιν καί έννοιαν, εγώ επεκαλεσάμην, Εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δέ ισχύς, Εγώ τούς εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν, Νοήσατε τοίνυν άκακοι πανουργίαν, οι δέ απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν, Εισακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίγω από χειλέων ορθά, Ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δέ εναντίον εμού χείλη ψευδή, Μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιώδες, Πάντα ευθέα εστί τοίς νοούσι, καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν, Διδάσκω γάρ υμίν αληθή, ίνα γένηται εν Κυρίω η ελπίς υμών, καί πλησθήσεσθε Πνεύματος.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 31-32 & 11, 1-12)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, γλώσσα δέ αδίκου εξολείται, Χείλη ανδρών δικαίων επίστανται χάριτας, στόμα δέ ασεβών καταστρέφεται, Ζυγοί δόλιοι βδέλυγμα ενώπιον Κυρίου, στάθμιον δέ δίκαιον δεκτόν αυτώ, Ού εάν εισέλθη ύβρις, εκεί καί ατιμία, στόμα δέ ταπεινών μελετά σοφίαν, Τελειότης ευθέων οδηγήσει αυτούς, καί υποσκελισμός αθετούντων προνομεύσει αυτούς, Ούκ ωφελήσει υπάρχοντα εν ημέρα θυμού, δι καιοσύνη δέ ρύσεται από θανάτου, Αποθανών δίκαιος έλιπε μετάμελον, πρόχειρος δέ γίνεται καί επίχαρτος ασεβών απώλεια, Δικαιοσύνη αμώμου ορθοτομεί οδούς, ασέβεια δέ περιπίπτει αδικία, Δικαιοσύνη ανδρών ορθών ρύσεται αυτούς, τή δέ αβουλία αλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου ουκ όλλυται ελπίς, τό δέ καύχημα τών ασεβών όλλυται, Δίκαιος εκ θήρας εκδύνει, αντ' αυτού δέ παραδίδοται ο ασεβής, Εν στόματι ασεβών παγίς πολίταις, αίσθησις δέ δικαίων εύοδος, Εν αγαθοίς δικαίων κατώρθωται πόλις, καί εν απωλεία ασεβών αγαλλίαμα, Εν ευλογία ευθέων υψωθήσεται πόλις, στόματι δέ ασεβών κατασκαφήσεται, Μυκτηρίζει πολίτας ενδεής φρενών, ανήρ δέ φρόνιμος ησυχίαν άγει.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται, Γήρας γάρ τίμιον ου τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται, Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος, Ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών μετετέθη, Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνε σιν αυτού, Βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον, Τελειωθείς έν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας, οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν, ψάλλομεν Στιχηρά, Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Ενατενίσας ακλινώς τώ ύψει τής γνώσεως, καί κατοπτεύσας αδήλως σοφίας

τόν βυθόν, σαίς διδαχαίς κόσμον κατεπλούτισας, Πάτερ, Υπέρ ημών αεί Χριστόν δυσώπει, Ιεράρχα Νικόλαε.

Ο αυτός

Άνθρωπε τού Θεού καί πιστέ θεράπον, καί οικονόμε τών αυτού μυστηρίων, καί άνερ επιθυμιών τών τού Πνεύματος, στήλη τε έμψυχε, καί έμπνους εικών, ως θείον γάρ θησαυρόν σε, η τών Μυρέων Εκκλησία, αγαμένη προσήκατο, καί πρεσβευτήν τών ψυχών ημών.

Ήχος β'

Κανόνα πίστεως, καί εικόνα πραότητος, ανέδειξέ σε τή ποίμνη σου Χριστός ο Θεός, Ιεράρχα Νικόλαε, εν γάρ τοίς Μύροις μυρίζων, διαλάμπεις φαιδρώς τοίς θείοις σου κατορθώμασιν, ορφανών καί χηρών προστάτα, διό ικετεύων μή παύση, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Πάτερ Νικόλαε, η μυροθήκη τών λειψάνων σου, τά Μύρα πολιουχεί, διό καί δεσμίους, ακρίτως κατακριθέντας, εν ονείρω Βασιλεί τή Οπτασία σου φανείς, ηλευθέρωσας θανάτου, δεσμών καί φυλακής, αλλά καί νύν, ως τότε, καί αεί, δι' οπτασίας σου φάνηθι, πρεσβεύων υπέρ τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Πάτερ Νικόλαε, ει καί τά Μύρα σιωπά, αλλ' ο κόσμος όλος, ο υπό σού φωτισθείς, καί η τού Μύρου ευωδία, καί τών θαυμάτων τά πλήθη, ανακράζει ευφήμοις υμνωδίαις, καί οι σωθέντες διά σού κατάκριτοι, Σύν τοίς εν Μύροις καί ημείς μέλποντες βοώμεν, Πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος δ'

Πάτερ Νικόλαε, τού παναγίου Πνεύματος μυροθήκη υπάρχων, ως έαρ μυρίζεις ευφρόσυνον, τών θείων αρωμάτων Χριστού, τών Αποστόλων γάρ μιμητής γενόμενος, τήν οικουμένην περιπολεύεις, διά τών λόγων τών θαυμάτων σου. Όθεν καί τοίς πόρρω ως εγγύς, δι' ονείρων οπτανόμενος, εκ θανάτου λυτρούσαι, τούς αδίκω ψήφω θνήσκειν μέλλοντας, διασώζων παραδόξως, εκ κινδύνων πολλών, τούς επικαλουμένους σε, Διό καί ημάς τών επεμβαινόντων δυσχερών, ελευθέρωσον σαίς πρεσβείαις, τούς αεί ανευφημούντάς σε.

Ήχος πλ. β'

Εύ δούλε αγαθέ καί πιστέ, εύ εργάτα τού αμπελώνος Χριστού, σύ καί τό βάρος τής ημέρας εβάστασας, σύ καί τό δοθέν σοι τάλαντον επηύξησας, καί τοίς μετά σέ ελθούσιν ουκ εφθόνησας, Διό πύλη σοι ουρανών ηνέω κται, είσελθε εις τήν χαράν τού Κυρίου σου, καί πρέσβευε υπέρ ημών, Άγιε Νικόλαε.

Ήχος πλ. δ'

Εις αίνον έδραμες τού Κυρίου Νικόλαε, εν τή προσκαίρω ζωή, καί αυτός σε εδόξασεν εν επουρανίω, καί όντως ζωή, Διό παρρησίαν κεκτημένος πρός αυτόν, ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών ανδραγαθημάτων σου, Όσιε Πάτερ, ο καρπός εφαίδρυνε τών πιστών τάς καρδίας, τίς γάρ ακούων τήν άμετρόν σου ταπείνωσιν, τήν υπομονήν ουκ εθαύμασε; τήν πρός τούς πένητας ιλαρότητα; θλιβομένων τό συμπαθές;

πάντας θεοπρεπώς εδίδαξας, Ιεράρχα Νικόλαε, καί νύν τόν αμαράντινον αναδησάμενος στέφανον, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον, ό αυτός

Βηθλεέμ ετοιμάζου, ευτρεπιζέσθω η φάτνη, τό σπήλαιον δεχέσθω, η αλήθεια ήλθεν, η σκιά παρέδραμε, καί Θεός ανθρώποις εκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τό καθ' ημάς, καί Θεώσας τό πρόσλημμα, Διό Αδάμ ανανεούται σύν τή Εύα, κράζοντες, Επί γής ευδοκία επεφάνη, σώσαι τό γένος ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'

Χαίροις ασκητικών

Χαίροις η ιερά κεφαλή, τό καθαρόν τών αρετών καταγώγιον, ο θείος τής θειοτάτης, ιερωσύνης κανών, ο Ποιμήν ο μέγας, ο φανότατος, πυρσός ο τής νίκης, επιφερόμενος όνομα, ο δεομένοις, συμπ αθώς επικλώμενος, ο καμπτόμενος, ασθενών ταίς δεήσεσι, ρύστης ό ετοιμότατος, φρουρός ο σωτήριος, πάσι τοίς πίστει τελούσι, τήν παναοίδιμον μνήμην σου, Χριστόν καταπέμψαι, Παμμακάριστε δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ό θάνατος τού Οσίου αυτού.

Χαίροις ο ιερώτατος νούς, τό τής Τριάδος καθαρόν ενδιαίτημα, ο στύλος τής Εκκλησίας, ο τών πιστών στηριγμός, καταπονουμένων η βοήθεια, αστήρ, ο ταίς λάμψεσιν, ευπροσδέκτων δεήσεων, διασκεδάζων, πειρασμών τε καί θλίψεων, σκότος πάντοτε, Ιεράρχα Νικόλαε, όρμος ο γαληνότατος, εν ώ καταφεύγοντες, οι τρικυμίαις τού βίου περιστατούμενοι σώζονται, Χριστόν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Οι ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ο ζήλου θείου πλησθείς, απαγωγής τε πονηράς λυτρωσάμενος, αδίκως μέλλοντας θνήσκειν, επιστασία φρικτή, καί ταίς δι' ονείρων προσφοιτήσεσι, Πηγή η πηγάζουσα, εν τοίς Μύροις Νικόλαε, μύρα πλουσίως, καί ψυχάς καταρδεύουσα, τά δυσώδη τε τών παθών απελαύνουσα, Μάχαιρα τά ζιζάνια, τής πλάνης εκτέμνουσα. Πτύον λικμίζον Αρείου, τά αχυρώδη διδάγματα, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άνθρωπε τού Θεού, καί πιστέ θεράπον, λειτουργέ Κυρίου, άνερ επιθυμιών, σκεύος εκλογής, στύλε καί εδραίωμα τής Εκκλησίας, Βασιλείας κληρονόμε, μή παρασιωπήσης, τού βοάν υπέρ ημών τόν Κύριον.

Καί νύν… Προεόρτιον, ο αυτός

Ανύμφευτε Παρθένε, πόθεν ήκεις; τίς ο τεκών σε; τίς καί η Μήτηρ σου; πώς τόν Κτίστην φέρεις εν αγκάλαις; πώς ουκ εφθάρης τήν νηδύν, μεγάλων παραδόξων επί γής τελουμένων, ορώμεν Παναγία, καί προευτρεπίζομεν επάξιόν σοι χρέος, εκ τής γής τό Σπήλαιον, καί ουρανόν αιτούμεν, παρασχείν

τόν Αστέρα, καί Μάγοι δέ προέρχονται, από Ανατολών τής γής, εις δυσμάς θεάσασθαι, τήν σωτηρίαν τών βροτών, ως βρέφος γαλουχούμενον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας Διδάσκαλον, ανέδειξέ σε τή ποίμνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, διά σού Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως, υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα
Ήχος α' Τόν τάφον Σωτήρ

Αστράπτεις εν τή γή, τών θαυμάτων ακτίσι, Νικόλαε σοφέ, καί κινείς πάσαν γλώσσαν, εις δόξαν τε καί αίνεσιν, τού εν γή σε δοξάσαντος, όν ικέτευε, πάσης ανάγκης ρυσθήναι, τούς τήν μνήμην σου, πίστει καί πόθω τιμώντας, Πατέρων εκλόγιον.

Θεοτοκίον, όμοιον

Μαρία τό σεπτον, τού Δεσπότου δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις βάθη, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα
Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τών πιστών προϊστασαι, σκέπων φρουρών τούτους μάκαρ, καί εκ πάσης θλίψεως, απολυτρούμενος σαφώς, Ιεραρχών ωραιότατον, κλέος καί δόξα, Νικόλαε Όσιε.

Θεοτοκίον, όμοιον

Προστασία άμαχε, τών εν ανάγκαις, καί πρεσβεία έτοιμος, τών ελπιζόντων επί σέ, από κινδύνων με λύτρωσαι, καί μή παρίδης, η πάντων βοήθεια.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα
Ήχος δ' Ταχύ τροκατάλαβε

Προστάτης θερμότατος, τής Εκκλησίας Χριστού, εδείχθης Νικόλαε, τά τών αιρέσεων, διδάγματα άθεα, λύων σύν παρρησία, καί κανων ανεδείχθης, πάσιν ορθοδοξίας, υπέρ πάντων πρεσβεύων, τών εφεπομένων σου θείαις, διδασκαλίαις καί εισηγήσεσι.

Θεοτοκίον, όμοιον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, Κυρία Πανάμωμε, λύσον τάς περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, σύντριψον μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος, τών οπλιζομένων αθέων, Πάναγνε κατά τών δούλων σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θανατος τού Οσίου.
Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, ηκολούθησαν τώ Ιησού όχλοι…

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου…
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου…

Είτα τό ιδιόμελον, Ήχος πλ. β'

Εύ δούλε αγαθέ, καί πιστέ, εύ εργάτα τού αμπελώνος Χριστού, σύ καί τό βάρος τής ημέρας εβάστασας, σύ καί τό δοθέν σοι τάλαντον επηύξησας, καί τοίς μετά σέ ελθούσιν ουκ εφθόνησας, Διό πύλη σοι ουρανών ηνέωκται, Είσελθε εις τήν χαράν τού Κυρίου σου, καί πρέσβευε υπέρ ημών, Άγιε Νικόλαε.

Ο Κανών τής Θεοτόκου μετά τών Ειρμών, εις ς' καί τού Αγίου εις η'.

Κανών τής Θεοτόκου

Ωδή α' Ήχος α' Ο Ειρμός

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Σοφίας τήν άβυσσον, η τετοκυία, σταγόνα σοφίας μοι, Πηγή χαριτόβρυτε, σεμνή κατάπεμψον, υμνολογήσαι τών χαρίτων σου τό πέλαγος.

Υμνώ σε Πανύμνητε, ήν ανυμνούσιν, Αγγέλων τά τάγματα, ως Θεόν κυήσασαν, τόν υπερύμνητον, όν πάσα κτίσις ανυμνεί ότι δεδόξασται.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς,

Σοί Νικόλαε θείον εξάδω μέλος. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Στεφηφόρος βήματι Χριστού, πάνσοφε Νικόλαε, παρεστηκώς σύν Αγγέλων στρατεύμασι, φωτισμόν μοι δώρησαι, καταυγάζοντα τής ψυχής μου τήν ζόφωσιν, όπως ευφημήσω χαίρων σου, παμμάκαρ τήν Πανήγυριν.

Ο δοξάζων πάντας τούς αυτόν, Κύριος δοξάζοντας, σέ τοίς πιστοίς καταφύγιον δέδωκε, πειρασμών ρυόμενον, τούς προστρέχοντας τή σή σκέπη Νικόλαε, καί προσκαλουμένους πίστει σε, καί πόθω παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ισωθήναι πόθον μοι ενθείς, όφις ο παμπόνηρος, τώ Πλαστουργώ, ως αιχμάλωτον ήρπασε, διά σού δέ Πάναγνε, ανακέκλημαι, θεωθείς αληθέστατα, σύ γάρ Θεομήτορ, τόν εμέ Θεώσαντα γεγέννηκας.

Έτερος Κανών τού Αγίου, ού η, Ακροστιχίς κατά αλφάβητον, χωρίς τών Τριαδικών καί τών Θεοτοκίων.

Ωδή α' Ήχος α'

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Απόρω γλώττη καί χείλεσιν, εγκώμιον βραχύ καί παράκλησιν, προσάξαι τή σή Νικόλαε, ήκω θεομιμήτω υπεροχή, αλλ' ως πλουτοδότης, τόν Σωτήρα καί Θεόν ίλεων δίδου μοι.

Βροτός υπάρχων ουράνιος, ισάγγελος εν γή πεφανέρωσαι, χηρών αντιλήπτωρ μέγιστος, καί καταπονουμένων εκδικητής, πάντων θλιβομένων, εν κινδύνοις βοηθός, Πάτερ Νικόλαε.

Γνωρίζει πάσα θφήλιος, Νικόλαε τρισμάκαρ τά θαύματα, τών σών άρετών τό πέλαγος, πένητες τόν Προστάτην, καί ορφανοί, χήραι τόν τροφέα, καί τυφλοί τόν οδηγον, πάντες τόν πρόμαχον.

Τριαδικόν

Τριάδα σέβω τήν άκτιστον, Πατέρα καί Υιόν σύν τώ Πνεύματι, ουσίαν απλήν θεότητα, φύσιν μή τεμνομένην ουσιωδώς, τρείς τάς υποστάσεις, διαιρών προσωπικώς, καί καθ' υπόστασιν.

Θεοτοκίον

Ασπόρως Λόγον συνείληφας, τόν ένα τής Τριάδος Πανάχραντε, καί τούτον σακρί γεγέννηκας, μείνασα μετά τόκον ώσπερ τό πρίν, τούτον ως Υιόν σου, καί Θεόν υπέρ ημών αεί ικέτευε.

Καταβασία

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Τής Θεοτόκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερεωθήτω η καρδία μου, εις τό θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανόν, στερεώσας τόν δεύτερον, καί εδράσας εν τοίς ύδασι, τήν γήν Παντοδύναμε».

Ο ουρανός ο καθαρώτατος, τό τού Βασιλέως ανάκτορον, ο χαριτόπνους αληθώς, καί ευώδης Παράδεισος, η ελπίς Χριστιανών, η Θεοτόκος υμνείσθω μοι.

Λόγω τόν Λόγον απεκύησας, τόν τώ λόγω πάσαν πρός ύπαρξιν, παραγαγόντα λογικήν, φύσιν άμα καί άλογον, αλογίας εκλυτρούμενον, βροτούς Παντευλόγητε.

Τού Αγίου

Εξήνθησεν η έρημος

Νικόλαε μακάριε, τού Δεσπότου γνήσιος, σύ μαθητής γενόμενος, διασώζεις τούς σοί προστρέχοντας χαλεπών εκ κινδύνων, καί θανάτου πικρού.

Ιλάσθητι τοίς δούλοις σου, τών πταισμάτων άφεσιν, ως αγαθός δωρούμενος, Νικολάου τού σού θεράποντος, ταίς πρός σέ μεσιτείαις Πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν τάραχον, τών παθών μου Δέσποινα καί τήν ζωήν κυβέρνησον, Παναγία Χριστόν η τέξασα, εν ώ εστερεώθη η καρδία μου.

Έτερος τού Αγίου

Τώ πρό τών αιώνων

Δέλτον εν καρδία, κεκτημένος θεόφρον πολλών αρετών, εγγεγραμμένην αθανάτω, καί αχράντω δακτύλω, Χριστού τού Θεού Νικόλαε, υπέρ κηρίον καί μέλι γλυκύ, στάζεις εν τοίς λόγοις σου.

Έδειξεν η χάρις, επί σέ παραδόξως τά θαύματα, η φαιδρά γάρ σου πολιτεία, ώ Νικόλαε όντως, χρυσού παντός τηλαυγέστερον, υπεραστράπτει καί λάμπει ψυχαίς, αίγλη θείου Πνεύματος.

Ζής καί μετά πότμον, εν ονείροις σαφώς οπτανόμενος, καί νεανίας εκ θανάτου, παραδόξως λυτρούσαι βοών εμφανώς τώ Άνακτι, Μή αδικήσης τούς άνδρας, επεί φθόνω διεβλήθησαν.

Τριαδικόν

Ίλεως γενού μοι, Παναγία τριάς ο Θεός ημών, τώ εν αμέτροις πλημμελείαις, ρυπωθέντι τώ βίω, Πατήρ, ο Υιός, Πνεύμα τό ζών, διατηρούσά με πάντοθεν καί αεί, άτρωτον εκ θλίψεως.

Θεοτοκίον

Νέμοις Θεοτόκε, σωτηρίας ελπίδα τοίς δούλοις σου, καί εν ανάγκαις καί κινδύνοις, ταχυδρόμοις πρεσβείαις, φρουρείν, βοηθείν παράστηθι, σύ γάρ τό κλέος ημών τών πιστών, πέλεις θεονύμφευτε.

Καταβασία

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ποταμόν ιαμάτων υπερχειλή, καί πηγήν σε θαυμάτων ανελλιπή, έδειξε Νικόλαε, τού ελέους η άβυσσος, οι γάρ βαρείαις νόσοις, πικρώς πιεζόμενοι, καί συμφοραίς τού βίου, δεινώς εταζόμενοι, πάσης αθυμίας, ακεσώδυνον όντως, ευρίσκουσι φάρμακον, τήν θερμήν σου αντίληψιν, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον, όμοιον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφράστως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις φέρεις, τόν φέροντα άπαντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί Κτίστην τής κτίσεως, όθεν δυσωπώ σε παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε Αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι πάντα, όσα θέλεις

Πανύμνητε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εν πνεύματι προβλέπων, προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν, εκήρυττες βοών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Θανάτου μέν αιτία, η Εύα τοίς βροτοίς, συμβουλία όφεως, γεγένηται Αγνή, σύ δέ Παρθένε τεκούσα λόγω τόν Λόγον, αθανασίας καί ζωής πρόξενος ώφθης, όθεν επαξίως υμνούμέν σε.

Εν πνεύματι Προφήται, προείδόν σε Αγνή, Όρος Πύλην Τράπεζαν, αγίαν Κιβωτόν, Λυχνίαν θρόνον ζωής, Στάμνον καί Κλίνην, Θεού Μητέρα, εν συμβόλοις σε δηλούντες, ών ημείς ορώμεν τήν έκβασιν.

Τού Αγίου

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Ομιλήσας, καθαρώς ταίς ακτίσι τού Πνεύματος, φωτοφόρος γέγονας, κόσμου φωτίζων τά πέρατα, πάσι παριστάμενος, καί πάντας σώζων, τούς πίστει σοι προστρέχοντας.

Λυτρούμενος, εκ θανάτου ως ώφθης τό πρότερον, νεανίας Όσιε, ούτω καί νύν με διάσωσον, πάσης περιστάσεως, καί πειρασμών καί κινδύνων παμμακάριστε.

Απήστραψας, αρετών λαμπηδόνας Πανόλβιε, μιμητής πανάριστος τού σού Δεσπότου γενόμενος, σώζεις δέ καλούμενος, τούς ευλαβεία καί πόθω σε δοξάζοντας.

Θεοτοκίον

Ελήλυθεν, επί σοί ο Δεσπότης καί Κύριος, σωματωθησόμενος, καί διασώσων ως εύσπλαγχνος, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Χαίρε Θεοτόκε Πανάμωμε.

Έτερος τού Αγίου

Ράβδος εκ τής ρίζης

Η κλήσίς μου μόνη αληθώς, εν πάσαις τών εχθρών βουλαίς, προσκαλουμένη θάττον ρύεται, τούς κράζοντάς σοι θερμώς, Ιερέ Νικόλαε, Ως πρίν στρατηλάτας ελυτρώσω, διάσωσον καί ημάς, πάσης εκ δεινής περιστάσεως.

Θρόνω παριστάμενος Θεού, πρεσβεύειν εκτενώς σοφέ, μή διαλίπης υπέρ πάντων υμών, τών σών πιστών οικετών, θαυμαστέ Νικόλαε, ίνα τού πυρός

τού αιωνίου, ρυσθώμεν καί εξ εχθρών, γνώμης πονηράς καί κακώσεως.

Ιάματα βρύεις πανταχού, τοίς πίστει σοι προστρέχουσι, καί εκ δεσμών λυτρούσαι άπαντας, διό τήν λύπην ημών, εις χαράν μετάβαλε, ταίς ευπροσδέκτοις ικεσίαις, Νικόλαε φαεινέ, θραύων τήν οφρύν τών εχθρών ημών.

Τριαδικόν

Ανάρχου θεότητος αρχήν, Πατέρα καί Υιόν τιμώ, καί Πνεύμα σέβω τό πανάγιον, τήν πάντων παντουργικήν, ενιαίαν άτμητον, τρισί χαρακτήρσι καί προσώποις, διηρημένην αεί, μίαν Βασιλείαν αμέριστον.

Θεοτοκίον

Σύ όντως επέκεινα βροτών, Αγγέλων τε υπέρτιμος, θεογεννήτορ Κόρη πέφηνας, τόν πάντων γάρ Ποιητήν, εν γαστρί συνείληφας, σάρκα υλικήν ημφιεσμένον, τεκούσα δίχα σποράς, Ω Καινοπρεπούς θεωρήματος!

Καταβασία

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τό φαεινόν ημίν εξανάτειλον, φώς τό απροσιτον, τοίς ορθρίζουσιν επί τά κρίματα, τών εντολών σου, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Χριστέ ο Θεός ημών».

Ως Κιβωτός Σεμνή αγιάσματος, καί ως πυρίμορφος θρόνος άγιος, καί ως Παλάτιον ηγιασμένον, Δέσποινα εχώρησας, Θεόν Παντοκράτορα.

Μήτηρ απειράνδρως εν παρθένοις σύ, αύθις Παρθένος δέ, εν μητράσι μόνη Πάναγνε αρρήτως ώφθης, Θεόν γάρ εγέννησας, τόν φύσεις αμείβοντα.

Τού Αγίου

Ο φωτισμός

Θεοπρεπεί, πολιτεία Τρισμάκαρ λελαμπρυσμένος, τούς κατακριθέντας αδίκω ψήφω θανατωθήναι, παραστάς ελυτρώσω, τώ Δεσπότη Χριστώ κραυγάζοντας, Έτερον εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν.

Εν ουρανοίς, τήν αϊδιον δόξαν νύν εποπτεύων, καί τής απορρήτου καί θείας αίγλης, ταίς φανοτάταις εντρυφών λαμπηδόσι, σκέπασόν με τή προστασία σου, Όσιε θεράπον, Χριστού πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ίνα τήν σήν, εκζητήσης εικόνα συγκεχωσμένην, τοίς πάθεσι Σώτερ τάς ουρανίους, λαθών δυνάμεις, σαρκωθείς εκ Παρθένου, επεφάνης τοίς σοί κραυγάζουσιν, Έτερον εκτός σου, Θεόν ού γινώσκομεν.

Έτερος τού Αγίου

Θεός ών ειρήνης

Κηρύττει σου Πάτερ, τά θαύματα νύν, η Μυρέων μεγίστη μητρόπολις, Λυκίων επαρχία τε, καί πάσαι πατριαί, τάς σάς τερατουργίας, δι' ών πάντας εκ πόνων, θλιβερών ελυτρώσω, αξιοθαύμαστε Νικόλαε.

Λιμήν τών χηρών, καί Πατήρ τών ορφανών, βοηθός τών εν θλίψει πανάριστος, πενθούντων παραμύθιον, ποιμήν καί οδηγός, πάντων τών πλανωμένων, Νικόλαε υπάρχων, καί ημάς εκ κινδύνων, ταίς σαίς πρεσβείαις απολύτρωσαι.

Μετέστης εκ γής, πρός αϋλους σκηνάς, ένθα βλέπεις τό άφραστον κάλλος Χριστού, Αγγέλων τοίς στρατεύμασιν εφάμιλλος δειχθείς, διό σύν Αποστόλοις, καί Μάρτυσι χορεύων, εκτενώς τόν Σωτήρα, Πάτερ Νικόλαε ικέτευε.

Τριαδικόν

Συνάναρχα τρία, ομόθρονα μέν, αμερίστου μιάς δέ θεότητος, δοξάζω αυτεξούσια, τά πρόσωπα σαφώς, δι' ής εκ τού μή όντος, παρήχθην εις τό είναι, σύν Αγγέλοις κραυγάζων, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί Κύριε.

Θεοτοκίον

Βροτών σωτηρία, καί πάντων ελπίς, η προφθάνουσα τάχος καί σώζουσα, οικτείρησον καί νύν ημάς, βοώμέν σοι Αγνή, τούς σέ προσκαλουμένους, αεί εν περιστάσει, προστασίαν γάρ ημείς, μετά Θεόν άλλην ουκ έχομεν.

Καταβασία

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε, Φιλάνθρωπε».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τόν Προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ, τήν ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου, κράζοντα, Δόξα σοι».

Προστασία τών πιστών, αθυμούντων χαρμονή, ευφροσύνης καί χαράς, έμπλησον πνευματικής, τούς δούλους σου, τούς πεποιθότας τή προστασία σου.

Ο υρανός ο λογικός, ό Ναός ο καθαρός, η αγία Κιβωτός, ό τερπνότατος Θεού, Παράδεισος, εν ώ τό ξύλον τής ζωής υμνείσθω μοι.

Τού Αγίου

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ο τής νίκης Νικόλαε στέφανος, σού τή κορυφή αξίως επιτέθειται, ως νικητής ούν άριστος, τούς σέ προσκαλουμένους διάσωσον.

Νεκρωθέντα με Μάκαρ τοίς πταίσμασι, καί ταίς τών παθών τρικυμίαις ποντούμενον, επιφανείς διάσωσον, πρός λιμένα τού θείου θελήματος.

Θεοτοκίον

Επί σοί τάς ελπίδας ανέθηκα, Μήτερ αειπάρθενε τής σωτηρίας μου, καί σέ προστάτιν τίθημι, τής ζωής ασφαλή τε καί άσειστον.

Έτερον τού Αγίου

Σπλάγχνων Ιωνάν

Νέος Αβραάμ, εδείχθης Νικόλαε, ως μονογενή υιόν προσάξας τόν νούν, τώ Δεσπότη σου, αναιμάκτους θυσίας προσφέρων αεί, καντεύθεν ευλογήθης ως φιλόξενος, Πάτερ, καί Τριάδος γέγονας, οικητήριον θείον καί άμωμον.

Ξένα καί φρικτά, εργάζη τεράστια, εν πάση τή γή, καί εν θαλάσση μακράν, κινδυνεύουσι, ταχυδρόμοις λιταίς εφιστάμενος, ασθενούντων ιατρός, καί πτωχευόντων τροφεύς, νίκης τε λαού φερώνυμος, τού πιστού κατ' εχθρών αναδέδειξαι.

Όμματι νοός, προβλέπων τά μέλλοντα, δογμάτων ορθών, πάντας ενέπλησας, Ομοούσιον, τώ Πατρί τόν Υιόν καταγγείλας ημίν, καί Αρείου τήν μανίαν εξωλόθρευσας, στήλην ορθοδόξου πίστεως, τά σεπτά σου προσθείς κατορθώματα.

Τριαδικόν

Σέβω καί τιμώ, Τριάδα αμέριστον, προσώποις τρισί διαιρουμένην αεί, ενουμένην δέ, τή ουσία καί φύσει ως μίαν αρχήν, τόν Πατέρα καί Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, πάντων κραταιώς δεσπόζουσαν, καί τό πάν συντηρούσαν ως βούλεται.

Θεοτοκίον

Κλίνας ουρανούς, εν μήτρα σου Πάναγνε, Χριστός βουληθεις, όλος εσκήνωσεν, ού γάρ έφερε, τών ιδίων χειρών τό πλαστούργημα, καθοράν υπό τού πλάνου τυραννούμενον, ήλθε δέ έν δούλου σχήματι, τό ανθρώπινον γένος λυτρώσασθαι.

Καταβασία

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχεν απήμαντον».

Κοντάκιον Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Εν τοίς Μύροις Άγιε, ιερουργός ανεδείχθης, τού Χριστού γάρ Όσιε, τό

Ευαγγέλιον πληρώσας, έθηκας τήν ψυχήν σου υπέρ λαού σου, έσωσας τούς αθώους εκ τού θανάτου, διά τούτο ηγιάσθης, ως μέγας μύστης Θεού τής χάριτος.

Ο Οίκος

Ανυμνήσωμεν νύν τόν Ιεράρχην άσμασι, τόν εν Μύροις λαοί ποιμένα καί διδάσκαλον, ίνα ταίς πρεσβείαις αυτού ελλαμφθώμεν, ιδού γάρ ώφθη όλος καθάρσιος, ακήρατος πνεύματι, Χριστώ προσάγων θυσίαν άμωμον, τήν ειλικρινή καί Θεώ ευπρόσδεκτον, ως ιερεύς κεκαθαρμένος τή ψυχή καί τή σαρκί, όθεν υπάρχει αληθώς, τής Εκκλησίας προστάτης, καί υπέρμαχος ταύτης, ως μέγας μύστης Θεού τής χάριτος.

Συναξάριον

Τή ς' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Νικολάου, Αρχιεπισκόπου Μύρων τής Λυκίας τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Ο Νικόλαος, πρέσβυς ών εν γή μέγας,
- Καί γής αποστάς είς τό πρεσβεύειν ζέει.
- Έκτη Νικόλεώ γε φάνη βιοτοιο τελευτή.

Μνήμη τού Αγίου Νεομάρτυρος Νικολάου τού Καραμάνου τού εν Σμύρνη μαρτυρήσαντος κατά τό 1657 έτος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής μετά φιλανθρωπίας επενεχθείσης ημίν φοβεράς απειλής τού σεισμού.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Η κάμινος Σωτήρ εδροσίζετο, οι Παίδες δέ χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός εί Κύριε ό Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Ο Ύψιστος Παράδεισον έμψυχον, Παστάδα τε Αγνή χαριτόπλοκον, χρυσόμορφον Πορφύραν, καί Ουρανόν σε ανέδειξε.

Στερέωσον τόν νούν μου τρεπόμενον, τόν λογισμόν κλονούμενον έδρασον εν ασαλεύτω με πέτρα, τή σή σκέπη Μητροπάρθενε.

Τού Αγίου

Εικόνος χρυσής

Ξυρώ πειρασμών, περιπέπτωκα δεινώς κατακεντούμενος, καί πύλαις άδου προσεπέλασα, ταίς αθυμίαις βαλλόμενος, σώσόν με πρεσβείαις σου Μάκαρ, καί ανάστησον ψάλλοντα, Ευλογητός εί ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Αδύτου φωτός ταίς αϋλοις αστραπαίς περιλαμπόμενος, τούς εν τώ σκότει τών θλίψεων, κεκακωμένους εξάρπασον, καί πρός φωτισμόν ευφροσύνης, καθοδήγησον ψάλλοντας, Ευλογητός εί ο Θεός ό τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Δυσώπει Χριστόν, τόν Υιόν σου καί Θεόν Θεογεννήτρια, τούς πεπραμένους δεινοίς πταίσμασι, καί ταίς απάταις τού όφεως, αίματι αυτού τώ τιμίω, αναρρύσασθαι ψάλλοντας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Έτερος τού Αγίου

Οί Παίδες ευσεβεία

Παντοίων χαλεπών τε νοσημάτων, ιατρός πανάριστος Πάτερ Νικόλαε, φανείς, τής ψυχής μου τήν ασθένειαν, ιασάμενος παράσχου ευρωστίαν βοάν, Ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Ρυσάμενος τούς πάλαι στρατηλάτας, εκ θανάτου Άγιε τούτους διήγειρας, υμνείν, καί δοξάζειν τόν Σωτήρα Χριστόν, μετά πίστεως θερμής καί ανακράζειν σοι, Σέ ανευφημούμεν, σοφέ ώς ευεργέτην.

Σοφίας τώ κρατήρι πλησιάσας, μυστικώς τά χείλη σου Πάτερ Νικόλαε, κρουνούς αμβροσίας ένθεν ήντλησας, υπέρ μέλι καί κηρίον τοίς λαοίς εκβοών, Ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Τριαδικόν

Τριάς σέ ανυμνούμεν τρισαγία, καί Μονάς τριλαμπεστάτη ομοούσιε, Πατήρ ο Υιός καί Πνεύμα Άγιον, εν οίς πάντες βαπτισθέντες αναμέλπομεν, Ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Εκ πάντων δεχομένη τάς δεήσεις, Θεοτόκε πρέσβευε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, λυτρωθήναι τής κολάσεως, τούς τιμώντάς σε κυρίως καί κραυγάζοντας, Ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Τής Θεοτόκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ον φρίττουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνείτε Ιερείς, δοξάσατε Παίδες, ευλογείτε Λαοί, καί υπερυψούτε, είς πάντας τούς αιώνας».

Ως έμψυχος θάλαμος, καί έμπνους αλουργίς, χλαμύς αλουργόχροος, τώ πάντων Βασιλεί, εδείχθης Παρθένε, καί πορφύρα έξ ής, η σάρξ συνεξυφάνθη,

τού θεανθρώπου Λόγου.

Συνέλαβες Άχραντε, τόν άπασαν δρακί, τήν κτίσιν συνέχοντα, ως Κτίστην καί Θεόν, αρρήτως αφράστως, δι' ημάς καθ' ημάς, βροτόν γεγονότα, καί ό ήν μή εκστάντα.

Τού Αγίου

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Ως ευμενής καί συμπαθής, τούς εν βάθει πειρασμών περισχεθέντας, ελευθέρωσον μάκαρ, τών κατεχόντων δεινών, τήν λύσιν βραβεύων πρεσβείαις σου, ταίς πρός τόν Σωτήρα, Χριστόν Ιερομύστα.

Μυσταγωγός τών υπέρ νούν, τών Αγίων λειτουργός καί ουρανίων, χρηματίζων θεόφρον αρχιερεύς τε πιστός, πταισμάτων τήν άφεσιν αίτησαι, παρά τού Σωτήρος, ημών Ιεροφάντα.

Θεοτοκίον

Εξασθενεί μου νύν ό νούς, είς τά βάθη εμπεσων τής ατιμίας, ώς εντεύθεν ποικίλοις, περιπαρήναι κακοίς, αλλά σύ Παρθένε θεράπευσον, τώ τής απαθείας, φωτί περιβαλούσα.

Έτερος τού Αγίου

Θαύματος υπερφυούς

Τάγματα Πατριαρχών καί Αποστόλων, Ιερέων τε Μαρτύρων δήμοι, Προφητών ό σύλλογος, άπας δήμος τών Ασκητών, μακαρίζουσι τήν θείαν πολιτείαν σου, μεθ' ών καί ημείς παρακαλούμέν σε, Μή ελλίπης δυσωπών αεί τόν Κύριον, διαφυλαχθήναι, ημάς έκ πάσης βλάβης.

Ύψιστε Παμβασιλεύ μεγαλοκράτορ, ταίς ευχαίς τού Οσίου ποιμένος, τήν ζωήν ειρήνευσον, πάντων Λόγε Χριστιανών, χορηγών κατά βαρβάρων ευσεβεί βασιλεί, τήν νίκην καί τήν ισχύν δεόμεθα, ίνα πάντες αεί υμνώμεν τό κράτος σου, καί υπερυψώμεν, είς πάντας τούς αιώνας.

Φωτί ελλαμφθείς τώ απροσίτω Πάτερ, τάς ψυχάς τών εν θλίψει αυγάζεις, διαλύων άπαντα, ζόφον σκότους τών πειρασμών, απαστράπτων τε ακτίνας ευφροσύνης αεί, εν αίς τηλαγώς καταλαμπόμενοι, Ευλογείτω, βοώμεν η κτίσις τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, είς πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Ζωήν καί ζωάς καί έν και τρία φώτα, τήν Τριάδα πιστώς ανυμνούμεν, πατρικαίς επόμενοι θείαις όντως ταίς διδαχαίς, τόν Πατέρα καί Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, μεθ' ών ευσεβούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Πράγματος ξενοπρεπούς η Βάτος τύπον, προεικόνισεν άχραντε Κόρη,

καιομένη άφλεκτος, πάλαι ορειεντώ Σινά, τό Μυστήριον τού τόκου σου προγράφουσα, τό πύρ γάρ εν σοί τό τής θεότητος, ενοικήσαν, αλώβητόν σε τετήρηκε, διό σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ώς ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τήν ζωοδόχον Πηγήν τήν αέναον, τήν φωτοφόρον Λυχνίαν τήν πάγχρυσον, τόν Ναόν τόν έμψυχον, τήν Σκηνήν τήν άχραντον, τού ουρανού καί τής γής τήν πλατυτέραν, τήν Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Ρείθρω τής σής με κατάρδευσον χάριτος, τών συμφορών τώ φλογμώ φλογιζόμενον, καί δεινώς τηκόμενον, Πηγή χαριτόβρυτε, τόν Ποταμόν η τεκούσα τών χαρίτων, εξ ού ο πίνων διψήσει ουδέποτε, Ως τού Νυμφίου ωραίόν τε θάλαμον, ως τού Δεσπότου Παλάτιον έμψυχον, ως Πορφύραν πάγχρυσον, καί τερπνόν Ανάκτορον, τού Χριστού Δέσποινα πάντων, καθικετεύοντά σε σώσόν με.

Τού Αγίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Λαμπάσι τής χάριτος, θεόφρον φωτιζόμενος, καί φωστήρ ευσεβείας, σαφώς γενόμενος, τούς εν πειρασμοίς διασώζεις, τούς εν βυθώ θαλάσσης λυτρούσαι, καί τρέφεις λιμώττοντας, παραδόξως Παμμακάριστε.

Ο εν Παραδείσω, τής τρυφής νύν αυλιζόμενος, καί τήν άφραστον δόξαν τρανώς Θεώμενος, εκ τών ουρανίων αψίδων, τούς υμνητάς τούς σούς εποπτεύοις, παθών εκλυτρούμενος, θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Σοφίαν καί δύναμιν, καί Λόγον ενυπόστατον, τού Πατρός Θεομήτορ, Αγνή γεγέννηκας, εκ τών σών αχράντων αιμάτων, τόν έαυτής ναόν προσλαβούσαν, καί τούτω καθ' ένωσιν, ενωθείσαν αδιάρρηκτον.

Έτερος τού Αγίου

Μυστήριον ξένον

Χορεύσατε πνεύματι, πάντες φιλέορτοι, ουρανοί ευφραίνεσθε, Όρη τε καί Βουνοί, Εκκλησίαι, καί Παρθένων, Ασκητών τε χοροί, φαιδρώς εν τή μνήμη τού Παμμάκαρος, εν ή συνελθόντες, τόν Σωτήρα μεγαλύνωμεν.

Ψαλάτωσαν ύμνοις, τά πέρατα άπαντα, εγκωμίων στέμμασι, πάντες τήν κορυφήν Νικολάου, τού θείου κοσμούντες σαφώς, τού θεράποντος Χριστού τού Θεού, δι' ού εκ παθών τε καί κινδύνων λυτρωθείημεν.

Ως άξιον δέχου, τόν ύμνον Νικόλαε, τού μικρού πονήματος, τούτου ώσπερ Χριστός, προσεδέξατο τής χήρας τά δύω λεπτά, μή βδελύξη τήν εγχείρησιν, Ποθών ού κομπάζων γάρ, Τρισμάκαρ κατετόλμησα.

Τριαδικόν

Ενίζεται ομοουσίω θελήματι, η Τριάς μερίζεται, πάλιν προσωπικώς αμερίστως, συντηρούσα τό κράτος αεί, ο Πατήρ, ο Υιός καί Πεύμα τό ζών, ο είς τρισυπόστατος Θεός, όν μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Διέσωσται πάσα, η κτίσις τώ τόκω σου, καί αφείλε Κύριος, θρήνον καί οδυρμόν, καί πάν δάκρυον, εκ παντός προσώπου Αγνή, Θεοτόκε παναμώμητε εν σοί, καί ημείς τάς οφειλάς αποδιδόαμεν.

Καταβασία

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλήθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν μέγαν αρχιποίμενα, καί Ιεράρχην άπαντες, τόν πρόεδρον τών Μυρέων, Νικόλαον ευφημούμεν, πολλούς γάρ άνδρας έσωσεν, αδίκως θνήσκειν μέλλοντας, καί Βασιλεί οπτάνεται, σύν Αβλαβίω κατ' όναρ, λύων τήν άδικον ψήφον.

Όμοιον

Μεγάλως σε εδόξασεν, έν θαύμασιν ο Κύριος, καί ζώντα καί μετά τέλος, Νικόλαε Ιεράρχα, τίς γάρ εξ όλης πίστεως, μόνον επεκαλέσατο, τό αγιόν σου όνομα, καί ούκ ευθύς εισηκούσθη, θερμόν προστάτην ευρών σε;

Θεοτοκίον

Σοφίαν ενυπόστατον, καί Λόγον υπερούσιον, καί ιατρόν τών απάντων, Χριστόν τεκούσα Παρθένε, τά έλκη καί τά τραύματα, τής ψυχής μου θεράπευσον, τά χαλεπά καί χρόνια, καί τής καρδίας μου παύσον, τάς απρεπείς ενθυμήσεις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχ, δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τής Εκκλησίας τά άνθη, περιϊπτάμενος, ως νεοττός τής άνω, καλιάς τών Αγγέλων, Νικόλαε τρισμάκαρ, κράζεις αεί, πρός τόν Θεόν υπέρ πάντων ημών, τών εν ανάγκαις κινδύνων καί πειρασμών, καί λυτρούσαι ταίς πρεσβείαις σου.

Τής ιεράς διπλοϊδος, τήν ωραιότητα, ταίς πρακτικαίς ειργάσω, αρεταίς λαμπροτέραν, Πάτερ θεοφόρε, όθεν ημίν, ιερουργείς τά τεράστια, τών αοιδίμων θαυμάτων ιερουργέ, τών δεινών ημάς λυτρούμενος.

Τών αθεάτων τά κάλλη, περιεχόμενος, τήν φοβεράν εκείνην, κατενόησας δόξαν, Άγιε αγίων, όθεν ημίν, τά ουράνια λόγια, τών αειζώων εκείνων θεωριών, αναγγέλλεις Ιερώτατε.

Ως εν ονείρω επέστης, τώ ευσεβεί Βασιλεί, καί τούς δεσμώτας Πάτερ, εκ θανάτου ερρύσω, πρέσβευε απαύστως, όπως καί νύν, ταίς ευχαίς σου ρυσθείημεν, εκ πειρασμών καί κινδύνων καί οδυνών, οι αξίως ευφημούντές σε.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων, σκιρτήσωμεν εόρτια, καί χορεύσωμεν αγαλλόμενοι, τή ετησίω πανηγύρει τού θεοφόρου Πατρός, Βασιλείς καί Άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί τόν δι' Ονείρου φρικτής επιστασίας, Βασιλέα πείθοντα, αναιτίους κρατουμένους τρείς, απολύσαι στρατηλάτας, ανυμνείτωσαν, Ποιμένες καί Διδάσκαλοι, τόν τού καλού Ποιμένος, ομόζηλον Ποιμένα, συνελθόντες εύφημήσωμεν, οι εν νόσοις τόν ιατρόν, οι εν κινδύνοις τόν ρύστην, οι αμαρτωλοί τόν προστάτην, οι πένητες τόν θησαυρόν, οι εν θλίψεσι τήν παραμυθίαν, τόν συνοδίτην οι οδοιπόροι, οι εν θαλάσση τόν κυβερνήτην, οι πάντες τόν πανταχού θερμώς προφθάνοντα, μέγιστον Ιεράρχην, εγκωμιάζοντες ούτως είπωμεν, Πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον, εξελού ημάς τής ενεστώσης ανάγκης, καί σώσον τήν ποίμνην σου ταίς ικεσίαις σου.

Καί νύν… Θεοτοκίον ο αυτός

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων, προκύψασα γάρ άνωθεν, η παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταίς ευλογίαις καταστέφει τούς ανυμνούντας αυτήν, Βασιλείς καί Άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί τήν Βασιλίδα κροτείτωσαν εν ύμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τούς θανάτω κρατουμένους πρίν, απολύσαι φιλανθρώπως ευδοκήσαντα, Ποιμένες καί Διδάσκαλοι, τήν τού καλού Ποιμένος, υπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες ευφημήσωμεν, τήν Λυχνίαν τήν χρυσαυγή, τήν φωτοφόρον Νεφέλην, τήν τών ουρανών πλατυτέραν, τήν έμψυχόν τε Κιβωτόν, τόν πυρίμορφον τού Δεσπότου θρόνον, τήν μανναδόχον χρυσέαν Στάμνον, τήν κεκλεισμένην τού Λόγου πύλην, τήν πάντων Χριστιανών τό καταφύγιον, άσμασι θεηγόροις, εγκωμιάζοντες ούτως είπωμεν, Παλάτιον τού Λόγου, αξίωσον τούς ταπεινούς ημάς, τής ούρανών Βασιλείας, ουδέν γάρ αδύνατον τή μεσιτεία σου.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Δίδοται καί Άγιον Έλαιον τοίς Αδελοίς, εκ τής κανδήλας, τού Αγίου, ψαλλομένων τών Ιδιομέλων.

Ήχος πλ. β' τού Σεργίου

Εύ δούλε αγαθέ, καί πιστέ εύ εργάτα τού αμπελώνος Χριστού, σύ καί τό βάρος τής ημέρας εβάστασας, σύ καί τό δοθέν σοι τάλαντον επηύξησας, καί τοίς μετά σέ ελθούσιν ουκ εφθόνησας, Διό πύλη σοι ουρανών ηνέωκται, είσελθε εις τήν χαράν τού Κυρίου σου, καί πρέσβευε υπέρ ημών, Άγιε Νικόλαε.

Ήχος πλ. δ'

Εις αίνον έδραμες τού Κυρίου Νικόλαε, εν τή προσκαίρω ζωή, καί αυτός σε εδόξασεν, εν τή επουρανίω, καί όντως ζωή, Διό παρρησίαν κεκτημένος πρός αυτόν, ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ηιών.

Δόξα… Ο αυτός

Των ανδραγαθημάτων σου, Όσιε Πάτερ, ο καρπός εφαίδρυνε τών πιστών τάς καρδίας, τίς γάρ ακούων τήν άμετρόν σου ταπείνωσιν, τήν υπομονήν ουκ εθαύμασε; τήν πρός τούς πένητας ιλαρότητα; θλιβομένων τό συμπαθές; πάντας θεοπρεπώς εδίδαξας, Ιεράρχα Νικόλαε, καί νύν τόν αμαράντινον αναδησάμενος στέφανον, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν…

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί από τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Αρχή

ΤΗ Ζ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αμβροσίου, Επισκόπου Μεδιολάνων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α’

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ηγεμονίας τόν θρόνον, κατακοσμών αρεταίς, εξ επιπνοίας θείας, τόν τής ιεραρχίας, προσφόρως εκομίσω, όθεν πιστός, οικονόμος τής χάριτος, εν αμφοτέροις, Αμβρόσιε γεγονώς, διπλούν στέφανον κεκλήρωσαι.

Εν εγκρατεία καί πόνοις, καί αγρυπνίαις πολλαίς, καί προσευχαίς συντόνοις, τήν ψυχήν καί τό σώμα, εκάθηρας θεόφρον, σκεύος λοιπόν, εκλογής τώ Θεώ ημών, τοίς Αποστόλοις ωσαύτως αναδειχθείς, υπεδέξω τά χαρίσματα.

Τόν ευσεβή Βασιλέα, ημαρτηκότα ποτέ, ως τόν Δαυϊδ ό Νάθαν, παρρησία ελέγξας, Αμβρόσιε παμμάκαρ, τούτον σαφώς, αφορισμώ καθυπέβαλες, καί μετανοία παιδεύσας θεοπρεπώς, συνηρίθμησας τή Ποίμνη σου.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. α’ Όσιε Πάτερ

Όσιε Πάτερ, Ιερώτατε Αμβρόσιε, η Λύρα φωνούσα, μέλος σωτήριον, δογμάτων ορθοδόξων πάσιν ημίν, η καταθέλγουσα πιστών τάς ψυχάς, εύηχος Κιθάρα τού θείου Παρακλήτου, τό μέγα Όργανον τού Θεού, η αξιέπαινος Σάλπιγξ τής Εκκλησίας, διειδεστάτη τε Πηγή τών χαρισμάτων, εναποπλύνουσα ρύπον τών παθημάτων, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή Εκκλησία, ομόνοιαν, ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Όσιε Πάτερ, παμμακάριστε Αμβρόσιε, Συνόδου θεοφόρων, μέσον Γιατέρων οφθείς, εν δύο ταίς ουσίαις ένα Υιόν, σάρκα γενόμενον κηρύττεις τρανώς, εξ απειρογάμου υμίν επιφανέντα, τόν ομοούσιον τώ Πατρί, καί συναϊδιον τούτου καί συμφυή, όθεν τήν βλάσφημον Αρείου γλωσσαλγίαν, εναπεμώρανας, τού Πνεύματος δυνάμει, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή Εκκλησία, ομόνοιαν, ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Όσιε Πάτερ, αξιάγαστε Αμβρόσιε, ευρούσα ώς επόθει, τήν καθαράν σου ψυχήν, τού Πνεύματος η χάρις τού Παναγίου, εν σοί εσκήνωσεν ώς άδυτον φώς, ού τή ενεργεία, τά πνεύματα τής πλάνης, αποδιώκεις διαπαντός, καί θεραπεύεις τάς νόσους καί μαλακίας, τών προσιόντων σοι απλότητι καρδίας, καί εκτελούντων σου, τήν μνήμην τήν φωσφόρον, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή Εκκλησία, όμόνοιαν, ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον

Τίνι ψυχή μου, εξωμοίωσαι προκόπτουσα, εις χείρω καθ’ εκάστην, καί προστιθείσα αεί, σοίς μώλωψιν ευήθως τραύματα πλείω, ως ολοσώματος γενέσθαι πληγή, μή ενθυμουμένη, ως ο Κριτής εγγίζει, ώ παραστήση απολαβείν, κατά τάς πράξεις ευθύνας καί τιμωρίας; αλλ’ επιστρέψασα, πρόσπεσον τή Παρθένω, κράζουσα, Δέσποινα, πάναγνε μή παρίδης, τόν παροργίσαντα Θεόν τόν ευσυμπάθητον, τόν εκ σού διά σωτηρίαν, τών βροτών γεννηθέντα, δι’ ευσπλαγχνίαν πολλήν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε τόν βότρυν, αφυτεύτως όν ώς άμπελος, εβλάστησας, κατείδες ξύλω κρεμάμενον, νυττόμενόν τε λόγχη θείαν πλευράν, Τί τούτο, έλεγες, Υιέ καί Θεέ; πώς ο νόσους πάσας, καί πάθη θεραπεύων, πάθος υφίστασαι, απαθής κατά φύσιν υπάρχων τήν θεϊκήν; τί σοι αχάριστος λαός τώ ευεργέτη, ταύτα απέδωκεν αντ’ ευεργετημάτων; Παρθένε άχραντε, αλλά τοίς τούτου πάθεσι, τών παθών με ελευθερώσαι, εκδυσώπει απαύστως, όπως δοξάζω σε.

Απολυτίκιον Ήχος δ’

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας Διδάσκαλον, ανέδειξέ σε τή ποίμνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Αμβρόσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου εις ς', ού η Ακροστιχίς.

Τόν παμμέγιστον Αμβρόσιον αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Ταίς θείαις φωτοχυσίαις Όσιε, καταστραπτόμενος, τήν φωτοφόρον ταύτην καί φαιδράν, καί αγίαν σου κοίμησιν, τούς ευσεβώς γεραίροντας, σαίς ικεσίαις φωταγώγησον.

Ο Λόγος ο τού Θεού σοφίας σοι, λόγον δεδώρηται, κεκοσμημένον γλώσση αληθεί, ιεράρχα Αμβρόσιε, αιρετιζόντων άλλον, απορραπίζοντα κακόνοιαν.

Νοός σου τό οπτικόν Πανόλβιε, προκαθηράμενος, τής τών παθών αχλύος δεκτικόν, καθαρών επιλάμψεων, τού Παναγίου Πνεύματος, προαπειργάσω Παμμακάριστε.

Πανσόφοις καί ιεροίς σου δόγμασι, τήν αρειόφρονα, αποδιώξας λύμην ως ποιμήν, επί χλόην εποίμανας, Ορθοδοξίας Πάνσοφε, τά λογικά σου πίστει θρέμματα.

Θεοτοκίον

Ασπόρως τώ τού Πατρος βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σού απάτορα.

Έτερος Κανών τού αυτού, οδή Ακροστιχίς.

Θείου Αμβροσίου μέγα κλέος άσμασι μέλπω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη, τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον δι, ήλθεν Ισραήλ, ώ δή δέ ανεμέλπετο, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Θείω φωτί σου, υπέρλαμπρε Ίλιε, τής αμαρτίας μου, τήν αχλύν απέλασον, οικτείρεις γάρ ψυχάς, τή εμφύτω ευσπλαγχνία σου, καί σκότους απαλάττεις τών παθών, τή μόνη ευμενία σου, Παντοκράτορ Κύριε, ο μόνος ευδιάλλακτος.

Επί τώ κάλλει, τών θείων δογμάτων σου, η Εκκλησία φαιδρώς, ωραϊζεται, καί

πίστει ασφαλεί, πεποιλκιμένη δείκνυται, καί όλη ως πλησίον καί καλή, εκ δεξιών παρίσταται, ορθοδόξως λάμπουσα, τής δόξης τού νυμφίου Χριστού.

Ιερωσύνης, τοίς όπλοις στομούμενος, καί θεία δόξη τόν νούν, Πάτερ ελλαμπόμενος, ως μάχαιρα πιστών εστιλβωμένη δείκνυσαι, καί σάλπιγξ τής ευσήμου Εορτής, τά θράση τών αιρέσεων, τμητικώς συγκόπτουσα, καί πάντας διεγείρουσα.

Θεοτοκίον

Ο πρό αιώνων, Πατρί συναΐδιος, εκ σού Θεόνυμφε, σάρκα προσελάβετο καί φύσιν τών βροτών, Θεώσας συνεδόξασε, διό σε σωτηρίας αρχηγόν, καί κόσμου ιλαστήριον, Θεοτόκε Δέσποινα, πρός τόν εκ σού κεκτήμεθα.

Ωδή γ'

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Μεμυημένος, Ιεράρχης ως ένθεος Όσιε, πάσαν νόησιν Γραφής, τοίς αγνοούσιν Αμβρόσιε, Πάτερ τά δισέφικτα, τρανώς εσάφησας.

Μεγίστην χάριν, πρός Θεού δεδεγμένος καί δύναμιν, σής εσθήτος επαφή, ποικίλα πάθη Αμβρόσιε, Πάτερ εθεράπευσας, τών προσιόντων σοι.

Εν αφροσύνη, τήν πρός σέ τόν φρονήσει εμπρέποντα, πλησιάσαι τολμηρώς, μιαρωτάτην ορμήσασαν, θάττον εθανάτωσας, θείω προστάγματι.

Θεοτοκίον

Γένος ανθρώπων, εκαινούργησας μόνη κυήσασα, τόν τής φύσεως ημών, Δημιουργόν τε καί Κύριον, όθεν σε δοξάζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Άλλος

Σύ εί τό στερέωμα

Ρείθρον εν καρδία σου, εκ τών τού Πνεύματος Όσιε, χαρισμάτων, βρύει καταρδεύον, τούς τής Πίστεως αύλακας.

Όλον απεκάθηρας, τό οπτικόν τού νού Όσιε, καί εις ύψος ήρθης, θεωρίας, τή ελλάμψει τού Πνεύματος.

Στέφεται τοίς λόγοις σου, ώσπερ τιμίοις λίθοις Σοφέ, η Εκκλησία, καί διαιωνίζει, τών πιστών βασιλεύουσα.

Θεοτοκίον

Ίλεων γενέσθαι μοι, τών εν πολλαίς παγέντι Αγνή, αμαρτίαις, τόν εκ σού τεχθέντα, ασιγήτως δυσώπησον.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ τό φώς, τών

εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ήχος δ’
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Λόγους ζωής Πάτερ σοφέ κεκτημένος, τάς διανοίας τών πιστών καταρδεύεις, καί καρποφόρους χάριτι δεικνύεις αεί, τών αιρετιζόντων δέ, κατακλύζεις τάς φρένας, χάριν αναβλύζων τε, ιαμάτων εκπλύνεις, παθών παντοίων ρύπον αληθώς, ιερομύστα θεόφρον Αμβρόσιε.

Δόξα… Ήχος πλ. δ’
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν Προφήτην Ηλίαν ζηλοτυπών, Ιωάννην ωσαύτως τόν Βαπτιστήν, ανδρείως διήλεγξας, Βασιλείς ανομήσαντας, ιεραρχίας θρόνον, ενθέως εκόσμησας, καί θαυμάτων πλήθει, τόν κόσμον επλούτησας, όθεν καί ταίς θείαις, συγγραφαίς κεχρημένος, πιστούς επεστήριξας, καί απίστους επέστρεψας, ιεράρχα Αμβρόσιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον Πύλην καί Κιβωτόν, τό πανάγιον Όρος τήν φωταυγή, Νεφέλην υμνήσωμεν, τήν ουράνιον Κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λύτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα Κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τού κόσμου καί άφεσις, τών πολλών εγκλημάτων, διά τούτο βοώμεν αυτή, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ πάθει εστώσα τού σού Υιού, τώ Σταυρώ πλησιάζουσα μητρικώς, δακρύων προσχύσεσι, λουομένη εκραύγαζες, Οίμοι θείε Λόγε! πώς φέρεις ραπίσματα, εμπτυσμούς καί μάστιγας, Σταυρόν καί τόν θάνατον, όμως υπέρ γένους, σωτηρίας βροτείου, εκών ταύτα υφίστασαι, Ούτω Σώτερ φιλάνθρωπε, η Θεοτόκος εβόα σοι, ήνπερ προβαλλόμενοι, σοί εις πρεσβείαν, Δέσποτα αιτούμεθα, ίνα πλουσίως παράσχης, ημίν τά ελέη σου.

Ωδή δ’

«Δι’ αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνος, επί Σταυρού σου έστης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλάνθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Ιεράρχης ανεδείχθης χρισθείς τώ μύρω, τώ τής ιερωσύνης, τελειών ιερέας, πάσι τήν σωτήριον, δωρούμενος κάθαρσιν.

Συνετήρησας τήν ποίμνην εκ πάσης βλάβης, τών εναντίων Μάκαρ, καί Αρείου τήν πλάνην, πάσαν απημαύρωσας, τώ φέγγει τών λόγων σου.

Τή τού Πνεύματος δυνάμει τετειχισμένος, τά πονηρά διώκεις, τής κακίας Παμμάκαρ, πνεύματα μή φέροντα, τήν σήν επιτίμησιν.

Θεοτοκίον

Ο θελήματι τά πάντα δημιουργήσας, δημιουργείται θέλων, εξ άγνών σου

αιμάτων, σώζων τούς ειδότας σε, αγνήν Θεομήτορα.

Άλλος

Εισακήκοα Κύριε

Ο λειμών τών δογμάτων σου, καί θεολαμπής σου βίος Πανεύφημε, ως συνθέσεως θυμίαμα, κατευωδιάζει τάς αισθήσεις ημών.

Ιερείον γενόμενος, καί ιερουργός καί κάρπωμα' Όσιε, πρακτικώς ωλοκαυτώθης Θεώ, καί προσήχθης θύμα τή τραπέζη Χριστού.

Ο ουράνιος Κύριος, εν τώ στερεώματι τώ τής Πίστεως, ως αστέρα σε κατέπηξε, δα δουχούντα κόσμον τοίς σοίς δόγμασι.

Θεοτοκίον

Μή τραπείς τή θεότητι, όλον εαυτόν ο Λόγος εκένωσε, καί ανθρώποις προσωμίλησεν, εκ σού σάρκα Κόρη προσλαβόμενος.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Νούν λάμποντα φωτί, τώ αϋλω κτησάμενος, απήστραψας ιαμάτων, καί θαυμάτων ακτίνας, , Αμβρόσιε μακάριε.

Ανήγειρας σαυτόν, ιερόν καταγώγιον, τού Πνεύματος καταλύσας, τούς ναούς τών ειδώλων, Αμβρόσιε θεόπνευστε.

Μεγίστων αρετών, φωταυγεία λαμπόμενον, ηδέσθησαν βασιλείς σε, καί τόν όρον τής γλώττης, τής σής ου παρεσάλευσαν.

Θεοτοκίον

Βουλήματι τό πάν, ο σοφώς εργαζόμενος, βουλόμενος αναπλάσαι, τούς ανθρώπους Παρθένε, τήν σήν γαστέρα ώκησεν.

Άλλος

Ίνα τί με απώσω

Εν τή θεία σου μνήμη, ιερέων θίασος Πάτερ αγάλλεται, καί πιστών χορείαι, σύν Αγγέλοις αϋλοις ευφραίνονται, καί τρυφά σκιρτώσα, πνευματικώς η Εκκλησία, εν τοίς λόγοις σου Πάτερ Αμβρόσιε.

Γεωργός ανεδείχθης, τέμνων τήν τής πίστεως ευθείαν άρουραν, καί διδασκαλίας, επισπείρων θεόσοφε δόγματα, καί αυξήσας στάχυν, καρποφορείς τή Εκκλησία, τόν ουράνιον άρτον τού Πνεύματος.

Αβραάμ τήν θυσίαν, καί τήν άμεμπτον πίστιν εχαρακτήρισας, Ισαάκ ως άλλον,

τήν ψυχήν θυσιάσαι προθέμενος, τώ τού Κτίστου πόθω, καί μή τρωθείς τή απιστία, έχρημάτισας φίλος τού Κτίστου σου.

Θεοτοκίον

Κόσμου ούσα προστάτις Μήτερ άειπάρθενε, σύ με κυβέρνησον, καί οδήγησόν με, εις ευθείαν οδόν καί κατεύθυνον, πρός δικαιοσύνης τρίβους, ορθάς τόν λογισμόν μου, τής ψυχής τάς πορείας ιθύνουσα.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Ρώμη σου, ευφημεί τά σεπτά προτερήματα, φωτοειδής ως αστήρ γάρ, πανταχού θαυμάτων τάς λαμπηδόνας, Ιεράρχα, επαφήκας πιστώς θαυμαζόμενος.

Ορθρίσας, πρός Χριστόν ταίς εκείθεν λαμπρότησι, περιηυγάσθης πλουσίως, καί φωτός επλήσθης τού θειοτάτου, καί φωτίζεις, τούς πιστώς σε τιμώντας εκάστοτε.

Σώμά σου, καί ψυχήν τώ Θεώ καθιέρωσας, καί δεκτικήν απειργάσω, χαρισμάτων Πάτερ τήν σήν καρδίαν, ανενδότως, τώ γλυκίω προσέχουσαν έρωτι.

Θεοτοκίον

Ίασαι τής ψυχής μου Παρθένε τά τραύματα, επισκιάσει σου θεία, καί τόν νούν μου λάμπρυνον σκοτισθέντα, αμελεία, καί σκιά εχθρού πολεμήτορος.

Άλλος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Λαβών τού λόγου σοφέ, τό τάλαντον ως θεράπων πιστός, καί τή τραπέζη προθείς, επολλαπλασίασας, καί τούτο προσήγαγες, καθαρόν σύν τόκω' τώ Δεσπότη σου Αμβρόσιε.

Ελάμπρυνας τήν στολήν, τήν ιεράν εν τοίς πόνοις σου, καί ανεδείχθης ποιμήν, ποίμνης λογικής Σοφέ, ήν τή βακτηρία σου, τής διδασκαλίας εις μονάς ελαύνεις πίστεως.

Ο ζήλός σου Ηλιού, ζήλον μιμείται Μακάριε, βασιλέα γάρ πιστόν, χρανθέντα τοίς αίμασιν, ελέγξας απήλασας, θείων περιβόλων, τό αιδέσιμον φυλάττων Θεού.

Θεοτοκίον

Σκέπην καί καταφυγήν, καί τείχος όντως ακράδαντον, η πόλις σου σέ πιστώς, κεκτημένη Δέσποινα, δυσχερών εκ θλίψεων, καί κινδύνων πάντων, εκλυτρούσαι ταίς πρεσβείαις σου.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι πρός σέ γάρ εβόησα, καί επακουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος γ'
Θείας πίστεως

Θείοις δόγμασι περιαστράπτων, απημαύρωσας Αρείου πλάνην, Ιερομύστα καί ποιμήν Αμβρόσιε, θαυματουργών δέ δυνάμει τού Πνεύματος, πάθη ποικίλα σαφώς εθεράπευσας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αμβροσίου, Επισκόπου Μεδιολάνων.

Στίχοι

- Τό φθαρτόν Αμβρόσιος εκδύς σαρκίον,
- Θείας μετέσχεν αμβροσίας αξίως.
- Εβδόμη Αμβρόσιος ποτί άμβροτον ήλυθεν ούδας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αθηνοδώρου.

Στίχοι

- Χαίρων Αθηνόδωρος, ει τμηθή ξίφει,
- Αφηρέθη τό πνεύμα καί πρό τού ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Νεόφυτος, εν τή θαλάσση βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- θανών ο Νεόφυτος υδάτων μέσον,
- Παρ υδάτων ζή μυστικών διεξόδους.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Δομέτιος, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Δός Δομέτιε Χριστομάρτυς καί λάβε.
- Δός τήν κεφαλήν, καί λάβε στέφος μέγα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Ισίδωρος, Ακεψιμάς, καί Λέων πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Διττοίς συνάθλοις Ισίδωρε συμφλέγου,
- Ίσων γάρ αυτοίς δωρεών Θεού τύχης.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αμμούν, Επίσκοπος Νητρίας, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Αμμούν πατρός κατείδες Νητρία τρία,
- Κόσμου φυγήν, άσκησιν, έξοδον βίου.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες, Γαϊανός καί Γάϊος, πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Άν καί καμίνου Γάϊε βληθής μέσον,
- Σού Γαϊανός ουκ αφέξομαι λέγει.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι τριακόσιοι Μάρτυρες, οι εν Αφρική, ξιφει τελειούνται.

Στίχοι

- Δόξης υπέρ σής, ώ Τριάς, τετμημένην,
- Διπλοτριπλήν δέχου με εξηκοντάδα.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος, Ιγνάτιος, ο πλησίον τών Βλαχερνών κείμενος, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Πλήρης απήλθες πράξεων χρηστών Πάτερ,
- Εκ τού ματαίου καί κακών πλήρους βίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Παύλου Μοναχού, τού υποτακτικού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων Πρίσκου, Μαρτίνου καί Νικολάου, ών ο μέν λιμώ, ο δέ πέλεξι κατακοπείς, ο δέ τρίτος διά πυρός, ετελειώθησαν, Η δέ σύναξις αυτών τελείται πλησίον τού τείχους τών Βλαχερνών.

Στίχοι

- Λιμώ θανόντα Πρίσκον άρτου γηΐνου,
- Ο Χριστός άρτον ψωμιεί τών Αγγέλων.
- Πέλεξι συγκόπτουσι Μαρτίνου κρέα,
- Κρεών μακέλλαις δυσσεβείς ανθρωπίνων.
- Εξήλθε δόγμα δαίμοσι πλάνης θύειν,
- Οίς, Νικόλαε, μή θύων, εις πύρ θύη.

Τή αυτή ημέρα, τά Εγκαίνια τής Υπεραγίας Θεοτόκου, εν τοίς Κουράτορος.

Ής ταίς αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τω ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ο θείος φθόγγος, τών σών δογμάτων Πάτερ πάνσοφε, ώσπερ αστραπή

διήλθε πάσαν τήν γήν, καί θαυμάτων η επίδειξις, ως φώς εξήστραψε, τάς εν ζόφω καρδίας λαμπρύνουσα.

Νομοθεσίαις, ταίς τού Σωτήρος σύ επόμενος, Πάτερ τό δοθέν σοι τάλαντον εμμελώς, ως οικέτης αγαθότητος, επολυπλασίασας, δεσποτικής χαράς αξιούμενος.

Αναστομώσας, τήν θεολόγον σου διάνοιαν, ρείθρα ιερών δογμάτων ποταμηδόν, επαφήκας καταρδεύοντα, πιστών τό πλήρωμα, ιερομύστα Πάτερ Αμβρόσιε.

Θεοτοκίον

Ιδού Παρθένε, Εν τή γαστρί σου σύ συνέλαβες, Λόγον, τού Πατρός συνάναρχον καί σαρκί, απεκύησας δωρούμενον, πάσιν ανάκλησιν, τοίς εξ Αδάμ πεσούσι Πανάμωμε.

Άλλος

Οι εκ τής, Ιουδαίας.

Ακηλίδωτον ώφθης, αρετών θεομάκαρ, αξίως έσοπτρον, καθαράς τάς εμφάσεις, τής πίστεως δεικνύον, καί φωτίζον τούς ψάλλοντας, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Σού ο βίος θεόφρον, υποτύπωσις ώφθη, Αρχιερέων σαφώς, καί όρος ορθοδόξων, τών πίστει μελωδούντων, καί Θεώ εκβοώντων αεί, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Μέτριος μέν τόν τρόπον, υψηλός δέ τόν λόγον, Πάτερ Αμβρόσιε, αιδέσιμος τόν βίον, καί πίστει ανεδείχθης, ακλινής εν τώ ψάλλειν σε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Θελητήν τού ελέους, όν εγέννησας Μήτερ, νύν εκδυσώπησον, ρυσθήναι τών πταισμάτων, ψυχής τε μολυσμάτων, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η’

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Νεκρώσας τά μέλη καί νεκρόν, σαρκός τό φρόνημα, απεργασάμενος, ψυχήν εζώωσας Όσιε, καί πηγήν θαυμάτων έβλυσας, τοίς νεκρωθείσιν εκ παθών, ζωήν παρέχουσαν, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Έγνως τήν μετάθεσιν Σοφέ, τήν εκ τού σώματος, θείω εν Πνεύματι, προφητικώτατα, ταύτην γάρ, τοίς συνούσι διεσάφησας, καί εν χαρά πρός

ουρανόν, βοών ανέδραμες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σώμα καί καρδίαν καί τόν νούν, προκαθηράμενος, παθών συγχύσεως, πυρφόρον έλλαμψιν άνωθεν, εισεδέξω τήν τού Πνεύματος, ώσπερ οι θείοι μαθηταί, βοών Αμβρόσιε, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ώφθης υπερτέρα ουρανών, Θεόν ουράνιον αποκυήσασα, τόν τά επίγεια Πάναγνε, ουρανοίς επισυνάψαντα, καί τήν επίγνωσιν αυτού, πάσι παρέχοντα, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Άλλος

Μουσικών οργάνων

Απαθείας όργανον εδείχθης, τών παθών κοιμίζων τάς ορέξεις, καί τάς καρδίας τών πιστών, κραυζάζειν διεγείρον, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σωτηρίας πρόξενον εκτήσω, τήν τού λόγου δύναμιν Παμμάκαρ, δι' ής ετράνωσας ημίν, τόν ένα τής Τριάδος, αρρήτως εκ Παρθένου, σάρκα προσλαβόντα, βροτοίς ομοουσίως.

Ιαμάτων βρύουσι σταγόνας, τών σών διδαγμάτων αι νεφέλαι, εξ ών αρδεύονται πιστών, καρδίαι τών βοώντων, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζει σε Σεμνή τάξις Αγγέλων, μεγαλύνει σε γηγενών φύσις, εν σοί γάρ εύρομεν χαράν, οι πίστει σε υμνούντες, καί υπερυψούντες, είς πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Μουσικών οργάνων συμφωνούντων, καί λαών απείρων προσκυνούντων, εικόνι τή εν Δεηρά, τρείς Παίδες μή πεισθέντες, τόν Κύριον ανύμνουν, καί εδοξολόγουν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ άλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ίδες γεγονώς έν εκστάσει τά δι αιώνος τοίς Άγίοις, Πάτερ αποκείμενα γέρα, πρός αμετέβης, απολησόμενος, τών σών καμάτων ένδοξε, τάς αντιδόσεις ευφραινόμενος.

Ώριμος ως βότρυς θεόφρον, ληνοίς τοίς άνω επαξίως, απεθησαυρίσθης πηγάζων, αθανασίας οίνον Αμβρόσιε, καί ιαμάτων χάριτας, τοίς ευσεβώς σοι προσπελάζουσιν.

Σοφία καί χάριτι λάμπων, Ιερομύστα καί ποιμένων, μέσον εξαστράπτεις δογμάτων, ορθοδοξία Πάτερ Αμβρόσιε, διό πίστει και πόθω σε, ύμνοις αξίως μακαρίζομεν.

Ημεροφαή σε αστέρα, η Εκκλησία κεκτημένη, σκότος διαφεύγει παντοίας, Παμμάκαρ πλάνης καί ταίς λαμπρότησι, τών ιερών δογμάτων σου, αυγαζομένη μακαρίζει σε.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι βοώμεν Παρθένε, περιχαρώς τού Αρχαγγέλου, Χαίρε τής κατάρας η λύσις, δεινών παντοίων, χαίρε η λύτρωσις, η τούς βροτούς Θεώσασα, τή υπέρ νούν κυοφορία σου.

Άλλος

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Εδείχθης ως ελαία Πάτερ σοφέ, εν τώ οίκω Κυρίου, κατάκαρπος, εξ ής σοφώς, έπλησας λαμπάδα τών αρετών, μεθ' ής καί εισελήλυθας, εν τή ευωχία τών ουρανών, εν οίς συναπολαύεις, μετά τών ασωμάτων, τής ακηράτου καί αϋλου ζωής.

Λιπάνας τήν ψυχήν σου ταίς αρεταίς, εγκρατείας εδείχθης διδάσκαλος, καί τής σεπτής, αρχιερωσύνης μυσταγωγός, τού βίου υποτύπωσις, καί τής Εκκλησίας φωταγωγός, καί στήλη τών δογμάτων αιρέσεων τήν πλάνην, αδιαλείπτως στηλιτεύουσα.

Πεπλήρωκας τόν δρόμον Πάτερ σοφέ, καί τήν πίστιν τετήρηκας άμεμπτον, καί εις μονάς, έφθασας καί λήξεις τών ουρανών, εν οίς σοι καί απόκειται, στέφανος καί δόξα τών αμοιβών, αλλά ταίς σαίς πρεσβείαις, οικτείρησον καί σώσον, εξ επηρείας τάς ψυχάς υμών.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Ορθοδοξίας πρόμαχος, βάσις τής Εκκλησίας, Αρχιερέων έρεισμα, καί σοφός Ποιμενάρχης, Αμβρόσιε ανεδείχθης, πρός νομάς ευσεβείας, καθοδηγών τό

ποίμνιον, ατιθάσους ως θήρας αποσοβών, κακοδόξων φάλαγγας Θεοφάντορ, τρανών τό ομοούσιον, τής αγίας Τριάδος.

Θεοτοκίον, όμοιον

Θαύμα φρικτόν Πανάμωμε! ότι τόν πρό αιώνων, εκ τού Πατρός εκλάμψαντα, ομοούσιον Λόγον, γεγέννηκας απορρήτως, όθεν σε Θεοτόκον, ομολογούμεν Δέσποινα, αληθώς καί κυρίως, ως αληθή, τού Θεού μητέρα, όν εκδυσώπει, αυτόν Θεομακάριστε, υπέρ γένους ανθρώπων.

Εις τόν Στίχ. τών Αίνων, Στιχ. τής Οκτωήχου. Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τής Συλλήψεως τής Αγίας Άννης, καί μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παταπίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Πνευματικήν νύν χορείαν, δεύτε κροτήσωμεν, καί τόν Χριστόν υμνούντες, Προεόρτια δώρα, προσάξωμεν εκ πόθου, αίνον δεκτόν, τώ τού γένους καυχήματι, τή Θεοτόκω γεραίροντες τήν αυτής, παρ' ελπίδα θείαν Σύλληψιν.

Εν παραδείσω η Άννα, τά ευαγγέλια, τού παρ' ελπίδα πάσαν, υποδέχεται τόκου, τής μόνης Θεονύμφου, δηλούσα τρανώς, ως τρυφήσεως κρείττονος, καί απολαύσεως τύχοιμεν οι πιστώς, τόν καρπόν αυτής γεραίροντες.

Τού Οσίου, όμοιον

Τών ουρανίων χαρίτων, Πάτερ γευσάμενος, τών επιγείων πάντων, απεστράφης ηδέων, τήν μέθεξιν ενθέως, όθεν αεί, τής γλυκείας Πατάπιε, τών αγαθών τών εκείθεν κατατρυφών, απολαύσεως, ανύμνεις Χριστόν.

Έτερα Στίχ. Προσόμοια τού Οσίου.

Ήχος ο αυτός

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Πάτερ Πατάπιε σαρκός, τάς ορμάς ασκήσεως, καταμαράνας πυρσεύμασιν, έρημον ώκησας, ως Ηλίας πάλαι, τόν νούν καθηράμενος, απαύστοις πρός τό θείον ταίς νεύσεσι, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Πατάπιε χοροίς, Ασκητών ηρίθμησαι, τή απαθεία κοσμούμενος, καί

κατεσκήνωσας, εν μοναίς οσίαις, ένθα φώς τό άδυτον, τό ξύλον τής ζωής ένθα πέφυκε, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Πατάπιε φωστήρ, εξ Αιγύπτου έλαμψας, φωταγωγών τήν υφήλιον, θαυμάτων λάμψεσι, ψυχοφθόρων νόσων, απελαύνων ζόφωσιν, δαιμόνων εκμειών αμαυρότητα, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα… Καί νύν… Θεοτοκίον, όμοιον

Πανύμνητε Δέσποινα ελπίς, τών πιστών καί στήριγμα, καταφυγή καί βοήθεια, σέ ικετεύομεν, Εκ παντός κινδύνου, τούς δούλους σου φύλαττε, τούς πίστει προσκυνούντας τόν τόκον σου, αυτώ πρεσβεύουσα, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον άρνα η Αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ ως εώρακεν, είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνωδούσα έλεγε, πού σου τό κάλλος έδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής μορφής σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράττων εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Όσιε Πατάπιε τό πνεύμά σου.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Κανόνες ο Προεότιος, καί τού Αγίου, φέροντες ομού τήν δε τήν Ακροστιχίδα, άνευ τών Ειρμών.

Χαράς ανοίγει Χριστός ημίν τάς πύλας.

Εν δέ τοίς Θεοτόκοις
Γεωργίου

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Χαράς ημίν, σήμερον προκαταγγέλλονται, ταμεία διανοίγεσθαι, καί αποκλείεσθαι, τής κατάρας αι λύπαι, εν τή θεία Συλλήψει, τής Θεομήτορος.

Άνθη τερπνά, σήμερον πιστοί δρεψάμενοι, ενθέων λόγων πλέξωμεν, τόν προεόρτιον, στέφανον εγκωμίων, τήν Παρθένον αινούντες, εν τή Συλλήψει αυτής.

Τού Οσίου

Ήχος καί Ειρμός ο αυτός

Ρώμην σοφέ, καί θείαν δύναμιν άνωθεν, εκ βρέφους ενδυσάμενος, πρός τής ασκήσεως, τούς αγώνας προθύμως, καί πόνους απεδύσω, Πάτερ Πατάπιε.

Αποβαλών, άπασαν τήν τών προσκαίρων ζωήν, καί κόσμον αρνησάμενος, τήν υπερκόσμιον, νύν απείληφας δόξαν, ής έτυχες ασκήσει, σοφέ Πατάπιε.

Θεοτοκίον

Γένος βροτών, σήμερον τής αναπλάσεως, μηνύματα εισδέχεται, καί ευαγγέλια, τά τής υιοθεσίας, εν τή σή παρ' ελπίδα, Συλλήψει άχραντε.

Έτερος Κανών τού Αγίου Ποίημα Θεοφάνους

Ήχος ο αυτός
Εν βυθώ κατέστρωσε

Τού φαιδρού σου βίου τά φαιδρά, μέλλων κατορθώματα, ανευφημείν, εκδυσωπώ σε Όσιε, αίγλην φωτοδότιδα, ουρανόθεν μοι δωρηθήναι ικέτευε, νέφος εκμειούσαν, τό τής αγνωσίας μου Πατάπιε.

Αιγυπτίους πρίν ο τώ βυθώ, κρύψας θείω νεύματι, ώς εκ βυθού, τής κοσμικής συγχύσεως, σέ αναλαβόμενος, κατεφώτισε θεϊκαίς επιγνώσεσι, καί ολοφαή σε έδειξεν, αστέρα Πάτερ Όσιε.

Τής σαρκός τά πάθη χαλινώ, μάκαρ τής ασκήσεως, δουλαγωγών τής απαθείας έρωτι, ώφθης καθαρώτατον, οικητήριον τού Θεού διά πίστεως, καί χειμαζομένων, εύδιος λιμήν Πάτερ Πατάπιε.

Θεοτοκίον

Τής αρχαίας λύτρωσιν αράς, κόσμω παρεχόμενος, ό Λυτρωτής, εκ σού Παρθένε τίκτεται, άνθρωπος γενόμενος, ο τον Όσιον, αναδείξας Πατάπιον, κρήνην ιαμάτων, πάσι τοίς πιστώς αυτώ προστρέχουσι.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ό ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Σαλπίσωμεν φαιδρώς ευσήμως σήμερον, ενθέως καλούντες τήν κτίσιν πάσαν, προεόρτιον είς αίνεσιν, τής πανάγνου Μητρός θείας Συλλήψεως.

Αι θείαι δωρεαί καί τά χαρίσματα, προτείνονται σήμερον τοίς ανθρώποις, δηλουμένης τής Συλλήψεως, τής αιτίας τών ξένων χαρισμάτων Χριστού.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Νεάζων τής ψυχής τώ τόνω Όσιε, αρχαίον πολέμιον διά πόνων, τής τά τού ασκήσεως κατέβαλες, και τού διήλεγξας βουλεύματα.

Οι πόνοι σου σοφέ τών αντιδόσεων, τών θείων ενέχυρον ασφαλείας, τών θαυμάτων τήν επίλαμψιν, εν τώ βίω παρέσχον σοι Πατάπιε.

Θεοτοκίον

Ελύθη τών βροτών ή πρώην στείρωσις, τών έργων λαμψάντων νύν τών ενθέων, παρ' ελπίδα προελθούσης σου, εκ τής αγόνου καί στείρας Πανύμνητε.

Άλλος τού Οσίου

Εξήνθησεν ή έρημος

Δακρύων αναβλύσεσι, καταρδεύσας άριστα, τήν ψυχικήν σου αύλακα, σίτον θείων ήνεγκας πράξεων, αποθήκαις ταίς άνω συντηρούμενον.

Αγάπην οπλισάμενος, ώσπερ ξίφος Όσιε, καί θυρεώ σκεπόμενος, τής ενθέου σου ταπεινώσεως, τών δαιμόνων τά στίφη εξηφάνισας.

Λειμώσι τής ασκήσεως, καθάπερ κρίνον ήνθισας, ευωδιάζων Όσιε, τάς καρδίας τών ανυμνούντων σε, καί τελούντων σου, πίστει τό μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Αγκάλαις εποχούμενος, τής Τεκούσης Κύριε, τά τής Αιγύπτου είδωλα, δυναστεία τή σή συνέτριψας, εξ ής πλήθος Οσίων ανεβλάστησεν.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν η εστερεώθη η καρδία μου».

Κάθισμα τού Όσίου

Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Πάθη τού σώματος, Θεομακάριστε, Πάτερ εξήρανας, δακρύων ρεύμασι, καί ιαμάτων ποταμούς, Πατάπιε ανέβλυσας, όθεν προσερχόμενοι, τώ τιμίω λειψάνω σου, χάριν τε καί έλεος, προφανώς αρυόμεθα, τιμώντές σου τήν μνήμην αξίως, πίστει θερμή θεομακάριστε.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν πτωχείαν τού Λόγου τού δι' ημάς, εκ Παρθένου τεχθέντος αναλαβών, ηγήσω τά πρόσκαιρα, ωσεί χόρτον Μακάριε, τού γνωστικού γάρ ξύλου,

γευσάμενος Όσιε, τών Μοναστών εδείχθης, διδάσκαλος ένθεος, όθεν καί πρός ζήλον, αγγελικής πολιτείας, διήγειρας άπαντας, τοίς ενθέοις λογίοις σου, θεοφόρε Πατάπιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν ωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν… Προεόρτιον

Ήχος δ’ Ταχύ προκατάλαβε

Η πύλη η άβατος, νύν αποτίκτεται, η πόλις η πάμφωτος, λάμψαι προέρχεται, η μόνη Πανάχραντος, σήμερον δι’ Αγγέλου, τοίς Δικαίοις δηλούται, όθεν εν ευφροσύνη, ανεβόων τώ Κτίστη, Καρπόν ημίν δώρησαι, τήν αφθαρσίας πηγήν.

Προεόρτιος

Ωδή δ’ Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε Φιλάνθρωπε».

Ιλαρώτατα σήμερον, περιχαρώς, η κτίσις Θεοτόκε, προεόρτιόν σοι, άδει τήν αίνεσιν.

Γαληνήν αιθριάζεται, ο ουρανός, Παρθένε ευφροσύνην, τήν σήν προκηρύττων, ανθρώποις Σύλληψιν.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Εν τοίς όπλοις Πατάπιε, τοίς τού φωτός, εχθρούς τούς αοράτους, εκπλήξας καθείλες, καί απενέκρωσας.

Ιδρυθείς επί άσειστον, πέτραν Σοφέ, ασκήσεως καί πόνον, εχθρών τρικυμίαις ού καταβέβλησαι.

Θεοτοκίον

Ως αρχήν ευφορίας νύν, τής πρός Θεόν, τήν Σύλληψίν σου Κόρη, η ανθρώπων φύσις σήμερον δέχεται.

Άλλος τού Οσίου

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Η άβυσσος, τών θερμών σου δακρύων κατέκλυσε, δαιμόνων στρατεύματα, καί αμαρτίας οιδήματα, πέλαγος θαυμάτων δέ, τοίς εν βυθώ παθημάτων αναδέδεικται.

Ταπείνωσιν, αγρυπνίαν καί σύντονον δέησιν, αγάπην αθόλωτον, πίστιν ελπίδα κτησάμενος, γέγονας συνόμιλος, επουρανίων Αγγέλων, Πάτερ Όσιε.

Εκοίμισας, ηδονών πολυμόρφων τά κύματα, θείαις αναβάσεσι, καί ανενδότοις καθάρσεσιν, όθεν πρός ανέσπερον, μετά τήν κοίμησιν, φέγγος εξεδήμησας.

Θεοτοκίον

Εξέλαμψας, εκ Παρθένου νεφέλης ο Ήλιος, αστέρας αυγάζοντας, αποδεικνύς τούς Οσίους σου, κόσμω καί τοίς πάθεσιν, εσταυρωμένους, Οικτίρμον τή δυνάμει σου.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ού γινώσκομεν».

Χαράς πληρούται η γή, καί ευφροσύνην νοητήν δέχονται, οι γηγενείς, εν τή σή Συλλήψει, Θεόνυμφε Αγνή, ήν προεορτάζοντες, πόθω υμνούμέν σε.

Ρώμην η φύσις ημών, η ασθενήσασα τό πρίν δέχεται, καί αρετών, θείας ευφορίας, λαμβάνει απαρχήν, εν τή παρ' ελπίδα, Συλλήψει σου Άχραντε.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Ιδείν τήν δόξαν Θεού, τοίς διανοίας οφθαλμοίς' Όσιε, επιποθών, τά τερπνά τού κόσμου, παρείδες ως φθαρτά, καί τών ποθουμένων, αφθάρτων επέτυχες.

Σταυρόν επ' ώμων λαβών, καί τώ Χριστώ ακολουθών Όσιε, εις τά τής γής, πέρατα διήλθες, ελαύνων εξ αυτής, τά τών πολεμίων, δαιμόνων συστήματα.

Θεοτοκίον

Ρείθρα πηγάζει ημίν, τά προεόρτια Αγνή σήμερον, τών νοητών, χαρίτων σου άπερ, αντλούντες δαψιλώς, σέ υμνολογούμεν, καί πόθω δοξάζομεν.

Έτερος τού Οσίου

Ο φωτισμός

Ο φωτισμός, τών εν σκότει κειμένων λάμψον μοι αίγλην, θείαις τού Οσίου σου ικεσίαις, λύσον τά νέφη τής αθλίας ψυχής μου, όμβρισόν μοι ρείθρα αφέσεως, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ούκ επίσταμαι.

Λήμης παθών, εκκαθάρας τό όμμα τής διανοίας, Πάτερ θεοφόρε, δι' εγκρατείας, θεία εντεύξει σύ διήνοιξας, κόρας πηρωθείσας καί διεσκέδασας, φέγγει ιαμάτων, δεινήν αμαυρότητα.

Ρώσιν ψυχής, ρώσιν σώματος πάσαν, άφθονον χάριν, δεύτε έξαντλήσωμεν ως εκ κρήνης, τής θείας θήκης τού σοφού Παταπίου, θαύματα γάρ βρύει ως νάματα, πίστει τοίς αυτώ, αδιστάκτως προστρέχουσιν.

Θεοτοκίον

Τόν χορηγόν, τής ζωής τών απάντων τόν συνοχέα, τέτοκας αρρήτω κυοφορία, τόν εν Αγίοις δοξαζόμενον Κόρη, καί Οσίοις αναπαυόμενον, όν υπέρ ημών, εκδυσώπει Θεόνυμφε.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Τής βροτών σωτηρίας προοίμια, σήμερον μηνύονται, καί καταβάλλονται, εν τοίς προεορτάζουσι, τής Αγνής καί Παρθένου τήν Σύλληψιν.

Οτή Άννη κηρύξας τήν Σύλληψιν, τής υπεραμώμου Παρθένου μηνύματα, κοινής χαράς παρέσχετο, καί καλών ευφορίαν τώ γένει ημών.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Συνετρίβη τά βέλη Πατάπιε, τά κατά τής σής πεμπόμενα στερρότητος, καί νικητής πανάριστος, τού αεί πολεμήτορος έμεινας.

Θαυμασίοις Θεός σε εδόξασεν, ως υπερδοξάσαντα, του τον τοίς έργοις σου, τοίς θαυμαστοίς Πατάπιε, διά τούτό σε πάντες γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Γηγενείς προεόρτιον αίνεσιν, σήμερον σοί πλέκουσι, θεοχαρίτωτε, καί τήν σεπτήν σου Σύλληψιν, ως χαράς ευαγγέλια δέχονται.

Έτερος τού Οσίου

Ειρμός ο αυτός

«Φανοτάταις τόν νούν ελλαμπόμενος, Πάτερ αναβάσεσι, καθάπερ άσαρκος, μετά σαρκός εβίωσας, μή βραχείς αμαρτίαις Πατάπιε».

Ηλιού τόν θεσβίτην μιμούμενος, καί ιχνηλατών Ιωάννην τόν Πρόδρομον, έρημον πρίν κατώκησας, Τι συχία τόν νούν καθαιρόμενος.

Εξ Αιγύπτου φωστήρ διαυγέστατος, τήν Κωνσταντινούπολιν, φέγγει ιάσεων, καταφωτίζων ήστραψας, φαεινότατε Πάτερ Πατάπιε.

Θεοτοκίον

Επί κούφης νεφέλης καθήμενος, πάλαι Αιγυπτίοις, Χριστός επεδήμησε, καί καθελών τά είδωλα, τών Οσίων χορούς επεσπάσατο.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας

σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ό Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος γ’ Η Παρθένος σήμερον

Τόν ναόν σου Άγιε, πνευματικόν ιατρείον, οι λαοί ευράμενοι, μετά σπουδής προσιόντες, ίασιν τών νοσημάτων λαβείν αιτούνται, λύσιν τε τών εν τώ βίω πλημμελημάτων, σύ γάρ πάντων τών εν ανάγκαις, προστάτης ώφθης, Πατάπιε Όσιε.

Ο Οίκος

Η σορός σου Σοφέ πάσι βρύει ιάματα, εξ ών πάντες πιστοί αρυόμενοι, σώζονται εκ νόσων πολλών, ψυχών καί σωμάτων, ώνπερ ό τάλας εγω πεπείραμαι ρυσθείς τών θλιβόντων με, καί διά τούτο τήν σήν αντίληψιν νύν ανευφημώ, καί διηγούμαι τρανώς, πώς επιφθάνεις τούς εν ανάγκαις, καί εκλυτρούσαι πειρασμών τούς προσιόντας σοι θερμώς, Διό δίδου ισχύν μοι ανυμνείν σε, σύ γάρ πάντων τών εν ανάγκαις, προστάτης ώφθης, Πατάπιε Οσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η’ τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παταπίου.

Στίχοι

- Φθαρτόν λελοιπώς Πατάπιε γής πάτον,
- Πατείς, όπου πατούσι πραέων πόδες.
- Ογδοάτη Πατάπιε χλόης πέδον αμφεπάτησας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών Εβδομήκοντα, Σωσθένους, Απολλώ, Κηφά, Τυχικού, Επαφροδίτου, Καίσαρος, καί Ονησιφόρου.

Στίχοι

- Αποστόλους σήμερον επτά γεραίρω,
- Ως γενναίους κήρυκας τού Θεού Λόγου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σωφρονίου, Επισκόπου Κύπρου.

Στίχοι

- Πάν Σωφρόνιος σαρκικόν σβέσας πάθος,
- Καί σαρκός αυτής εξαπέπτη πηλίνης.

Ταίς αυτών Αγίαις, πρεσβείαις, ο Θεός, ελεησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ’ Ο Ειρμός

«Εικόνος χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες κατεπάτησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Η χάρις Θεού, τά προοίμια αυτής εν τή Συλλήψει, τής Παναχράντου καταβάλλεται, τή ανθρωπότητι σήμερον, ήν προεορτάζοντες πόθω, αναβοώμεν καί λέγομεν, Ευλογητος εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μυρίπνοον νούν, ευωδίαν νοητήν η τής Πανάγνου, προδιαπνέει θεία Σύλληψις, ευωδιάζουσα χάριτι, τούς προεορτάζοντας ταύτην, καί βοώντας καί λέγοντας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Ιλύος παθών, τής ψυχής τό διαυγές αποκαθάρας, έσοπτρον θείων επιλάμψεων, ταύτην εποίησας Όσιε, όθεν μυστικής θεωρίας, επαπολαύων εκραύγαζες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Νοσούντων πολλών, συνεργεία θεϊκή Θεομακάριστε, πάθη ποικίλα εθεράπευσας, καί θεϊκαίς επικλήσεσι, στίφη πονηρά τών δαιμόνων, αναμέλπων απήλασας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιδρύεται νύν, επί πέτραν νοητήν βροτών η φύσις, τής τού Δεσπότου επιγνώσεως, καί θείας φύσεως Άχραντε, τή σή παρ' ελπίδα Συλλήψει, καί προκηρύττουσα μέλπει νύν, Ευλογητός εί ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Έτερος τού Οσίου

Ειρμός ο αυτός

Πυρί νοητώ, αναφλέξας τής ψυχής τά αισθητήρια, πύρ αμαρτίας απετέφρωσας, τή συνεργεία τού Πνεύματος, καί φωτοειδής καθω ράθης, αναμέλπων Πατάπιε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θαυμάτων βυθός, ιαμάτων ποταμός, κρήνη αέναος, ρείθρον μηδόλως δαπανώμενον, σού η σορός αναδέδεικται, Πάτερ τοίς πιστώς προσιούσι, καί θερμώς άνακράζουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Θεοί με εκ σού, ο υπέρθεος Αγνή δούλου μορφήν υποδύς, καινοτομεί δέ τρίβους γνώσεως, ώσπερ τούς νόμους τής φύσεως, πλήθη Μοναστών καί Οσίων, επαγόμενος ψάλλοντα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Προεόρτιος

Ωδή η'

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Τής ακαρπίας ο βλαστός, ευθηνίαν αγαθών προκαταγγέλλει, τών ανθρώπων τώ γένει, εν τή βλαστήσει αυτού, καί πάντας εις τήν προεόρτιον, αυτού συγκαλείται, ανθρώπους ευφροσύνην.

Αι εκφυείσαι τοίς βροτοίς, τής κατάρας εν Εδέμ τή παραβάσει, ανελκύεσθαι ρίζαι, σαφώς μηνύονται νύν, τής ράβδου δηλουμένης άπασι, θείας ευλογίας, φύεσθαι εν τώ κόσμω.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Σύ τών παθών τάς προσβολάς, ως νικήσας τής σαρκός καί τούς πολέμους, εκ Θεού θείαν χάριν, εισδέδεξαι ως εικός, ιάσθαι πάθη τά ανίατα, όθεν σε τιμώμεν, Πατάπιε τρισμάκαρ.

Πάντα ποιών σεμνοπρεπώς, ώ Πατάπιε σοφέ εις Θεού δόξαν, πάντα πόνον κουφίζεις, πάντων πασχόντων σαφώς, διό σε πάντες πιστοί Όσιε, ύμνοις ευφημούμεν, ως τού Δεσπότου φίλον.

Θεοτοκίον

Οι πεποιθότες επί σοί, καί καυχώμενοι αεί Θεοκυήτορ, τήν σήν πόθω τιμώμεν, Σύλληψιν θείαν πιστώς, υμνούντες απαύστως τόν Κύριον, καί υπερυψούντες, αυτόν εις τούς αιώνας.

Έτερος τού Οσίου

Ειρμός ο αυτός

Αποκαθάρας σεαυτόν, τής ιλύος τών παθών δι' εμμελείας, τηλαυγέστατον, ώφθης, Πάτερ δοχείον Θεού, κραυγάζων, Υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, είς πάντας τούς αιώνας.

Ταίς πρός τόν Κύριον ευχαίς, αποκάθαρον ημάς πάσης κηλίδος, τή θερμή σου πρεσβεία, καί τρικυμίας παθών, καί νόσων καί θλίψεων λύτρωσαι, τούς σέ κατ' αξίαν, Πατάπιε τιμώντας.

Οικονομήσας σεαυτού, τήν ζωήν θεοπρεπώς, Όσιε Πάτερ οικονόμος εδείχθης, διακονήσας καλώς, ταίς χρείαις τών αγίων Όσιε, μεθ' ών ηξιώθης, τής άνω κληρουχίας.

Θεοτοκίον

Η ουρανώσασα ημών, τήν γεώδη καί φθαρτήν Αγνή ουσίαν, τών Αγγέλων η δόξα, καί τών Οσίων χαρά, η μόνη τών κτισμάτων Δέσποινα, ως Θεόν τεκούσα, υμνείσθω εις αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Προεόρτιος

Ωδή θ’

«Τον εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι’ ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Υπερφυείς ως ακτίνας, προανίσχει τώ κόσμω, η Σύλληψίς σου πάνσεμνε Αγνή, τάς νοουμένας τής χάριτος, καί λαμπρύνει τούς πόθω, εν ταύτη προεόρτιον ωδήν, τώ Δεσπότη τών όλων, εν πίστει αναμέλποντας.

Λύσιν στειρώσεως Άννα, δεχομένη μηνύει, βροτοίς τήν ευφορίαν τών καλών, καί ευκαρπίαν τής φύσεως, καί καλεί πάσαν κτίσιν, εν σή Συλλήψει άχραντε Αγνή, προεόρτια δώρα, προσάξαι σοι τήν αίνεσιν.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Απαρυσάμενος Πάτερ, εκ πηγής αενάου, τού Πνεύματος τήν χάριν δαψιλώς, τών ιαμάτων Πατάπιε, ταύτην πάσιν αφθόνως, παρέχεις τοίς τήν μνήμην σου πιστώς, εκτελούσι καί πόθω, τόν Κτίστην μεγαλύνουσι.

Σύν Αποστόλοις χορεύων, σύν Μαρτύρων τοίς δήμοις, Όσίων τε τοίς πλήθεσι σοφέ, εν ουρανίαις Πατάπιε, νύν σκηναίς υπέρ πάντων, ικέτευε τόν Κτίστην καί Θεόν, τών πιστώς εκτελούντων, τήν σεβασμίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Υπερχυθείσα η χάρις, τής Χριστού ευσπλαγχνίας, εις πάντας τούς ανθρώπους δαψιλώς, σέ μεσιτείαν παρέσχετο, τών αυτού δωρημάτων, τήν πρόξενον απάντων τών καλών, διά τούτό σε πίστει, καί πόθω μακαρίζομεν.

Άλλος τού Οσίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Ημέρα σωτήριος, η μνήμη σου επέλαμψε, τάς εν σκότει καρδίας καταφωτίζουσα, λύουσα παθών τήν ομίχλην, υιούς φωτός, δεικνύουσα Πάτερ, τούς σέ νύν γεραίροντας, τού Κυρίου τόν θεράποντα.

Θηβαίων τό καύχημα, τό τής ερήμου βλάστημα, Μοναζόντων τό κλέος καί τήν ευπρέπειαν, τόν τής Βυζαντίδος φωστήρα, τόν επί γής, Άγγελον φανέντα, Πατάπιον άπαντες, επαξίως μακαρίσωμεν.

Αγγέλων εφάμιλλος, Οσίων ισοστάσιος, Προφητών Αποστόλων, Μαρτύρων Ιεραρχών, Οσίων συμμέτοχος πέλων, καί τή σεπτή, Τριάδι λατρεύων, νοός

καθαρότητι, υπέρ πάντων ημών πρέσβευε.

Θεοτοκίον

Το μέγα Μυστήριον, τής υπέρ νούν λοχείας σου, καταπλήττει Αγγέλους θεοχαρίτωτε, θέλγει τών Οσίων τόν δήμον, τούς Ιερούς, ευφραίνει Πατέρας, ενθέως υμνούντάς σε, Θεοτόκε απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά σκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Πατάξας τόν Αιγύπτιον, καί Ασσύριον άρδην, νούν τών παθών Πατάπιε, τώ Χριστώ θεοφόρε, κατηκολούθησας χαίρων, τόν σταυρόν σου βαστάζων, τόν Ηλιού δέ Κάρμηλον, εικονίζων σύ Πάτερ, ασκητικώς, τάς ερήμους ώκησας, καί πρός ύψος, τής απαθείας έφθασας, συγκραθείς τή Τριάδι.

Θεοτοκίον

Λόγου Θεού μητέρα σε, ανυμνούμεν σύν ποθω, εν θεοπνεύστοις άσμασι, Παναγία Παρθένε, οι δια σού σεσωσμένοι, νέμοις ούν Θεοτόκε, τοίς αναξίοις δούλοις σου, ιλασμόν καί ειρήνην, καί φωτισμόν, όσα γάρ θέλεις δύνασαι καί ισχύεις, ως πάντων ούσα Δέσποινα, υπερένδοξε Κόρη.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η σύλληψις τής Αγίας Άννης, τής Μητρός τής Θεοτόκου, καί η ανάμνησις τών Εγκαινίων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Αγίας γ'.

Ήχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Καρπογονούσα η στείρα παρ' ελπίδα, Παρθένον τήν μέλλουσαν, τίκτειν Θεόν εν σαρκί, αγαλλιάσει φαιδρύνεται, χορεύει χαίρει, μεγαλοφώνως Άννα κραυγάζουσα, Φυλαί μοι συγχάρητε, άπασαι τού Ισραήλ, κυοφορώ καί τό όνειδος τής απαιδίας, εναποτίθεμαι, ως ηυδόκησεν, ο ευεργέτης επακούσας μου, τής προσευχής καί κατώδυνον, θεραπεύσας καρδίαν, διωδίνων ως υπέσχετο.

Ο εξ ανίκμου πηγάσας ύδωρ πέτρας, καρπόν τή κοιλία σου, Άννα χαρίζεται, τήν αειπάρθενον Δέσποιναν, εξ ής τό ύδωρ, τής σωτηρίας μέλλει προέρχεσθαι, Ουκέτι ως άκαρπος, γή παροικείς επί γής, ονειδισμού

ηλλοτρίωσαι, γήν γάρ βλαστήσεις, καρποφορούσαν ζωής τόν άσταχυν, τόν τά ονείδη αφαιρούμενον, πάντων βροτών ως ηυδόκησε, διά σπλάγχνα ελέους, μορφωθήναι τό αλλότριον.

Τών Προφητών αι προρρήσεις εκπληρούνται, Όρος γάρ τό άγιον, λαγόσιν ίδρυται, Κλίμαξ η θεία φυτεύεται, θρόνος ο μέγας, τού Βασιλέως προετοιμάζεται, Τόπος ευτρεπίζεται ο θεοβάδιστος, Βάτος η άφλεκτος άρχεται, αναβλαστάνειν, η Μυροθήκη τού αγιάσματος, ήδη πηγάζει τής στειρώσεως, τούς ποταμούς αναστέλλουσα, τής θεόφρονος Άννης, ήν εν πίστει μακαρίσωμεν.

Καί τών Εγκαινίων γ'

Ήχος πλ. β' Αί Αγγελικαί

Δέσποτα Χριστέ, η αθάνατος σοφία, βλέμματι τώ σώ, επιφοίτησον έξ ύψους, εν τούτω τώ Τεμένει, καί ασάλευτον φύλαξον, έως συντελείας τού αιώνος, τούς δέ πιστώς Χριστέ εν τούτω, αεί προστρέχοντας, τού απροσίτου σου φωτός, αξίωσον εύσπλαγχνε.

Πάλαι Σολομών, τόν Ναόν οικοδομήσας, ζώων αίματα, εις θυσίαν σοι προσήγεν, εις τύπον τού Ναού σου, ού εκτήσω Φιλάνθρωπε, τώ ίδίω αίματι βουλήσει, μεθ' ού καί νύν σε δυσωπούμεν, τόν μόνον εύσπλαγχνον, όπως τό Πνεύμα τό ευθές, πέμπης έν τούτω άεί.

Δεύτε αδελφοί, ευφρανθώμεν φιλεόρτως, καί πνευματικήν, συστησώμεθα χορείαν, ψυχής δέ τήν λαμπάδα, τώ ελαίω φαιδρύνωμεν, ούτω γάρ Εγκαίνια τιμώνται, ούτω δοξάζεται ο Κτίστης, ώ πάντες άνθρωποι, ανακαινίζονται ψυχήν, πρός ύψος ούράνιον.

Δόξα… Τών Εγκαινίων

Ήχος πλ. β'

Τήν μνήμην τών εγκαινίων επιτελούντες Κύριε, σέ τόν τού αγιασμού δοτήρα, δοξάζοντες δεόμεθα, αγιασθήναι ημών τά αισθητήρια τών ψυχών, τή πρεσβεία τών ενδόξων Αθλοφόρων, Αγαθέ παντοδύναμε.

Καί νύν... Τής Αγίας

Ήχος α' Γερμανού

Τό απόρρητον τοίς Αγγέλοις, καί ανθρώποις μεγαλείον, καί απ' αιώνος χρησμοδοτούμενον, μυστήριον παράδοξον, σήμερον έν τοίς λαγόσι τής σώφρονος Άννης βρεφουργείται, Μαρία η θεόπαις, έτοιμαζομένη είς κατοικίαν, τού παμβασιλέως τών αιώνων, καί εις ανάπλασιν τού γένους ημών, ήν εν καθαρώ συνειδότι καθικετεύσωμεν, αναβοώντες πρός αυτήν, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί θεώ ως προστασία υπάρχουσα ημών τών χριστιανών, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Άννα, η θεία χάρις ποτέ, προσευχομένη υπέρ τέκνου εβόησε, τώ πάντων

Θεώ καί Κτίστη, Αδωναϊ Σαβαώθ, τό τής απαιδίας οίδας όνειδος, αυτός τήν οδύνην μου, τής καρδίας διάλυσον, καί τούς τής μήτρας, καταρράκτας διάνοιξον, καί τήν άκαρπον, καρποφόρον ανάδειξον, όπως τό γεννησόμενον, δοτόν σοι προσάξωμεν, επευλογούντες υμνούντες, καί ομοφρόνως δοξάζοντες, τήν σήν ευσπλαγχνίαν, δι' ής δίδοται τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ώμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν, καί ου μή αθετήσει αυτήν.

Πάλαι προσευχομένη πιστώς, Άννα η σώφρων, καί Θεώ ικετεύουσα, Αγγέλου φωνής ακούει, προσβεβαιούντος αυτή, τήν τών αιτουμένων θείαν έκβασιν, πρός ην σώματος, εμφανώς διελέγετο, Η δέησίς σου, πρός τόν Κύριον ήγγισε, μή σκυθρώπαζε, τών δακρύων απόστηθι, εύκαρπος χρηματίσεις γάρ, ελαία βλαστάνουσα, κλάδον ωραίον Παρθένον, πάγκαλον άνθος ανθήσουσαν, Χριστόν κατά σάρκα, παρεχόμενον τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Εκ καρπού τής κοιλίας σου θήσομαι επί τού θρόνου μου.

Ζεύγος καρπογονεί τό σεπτόν, τήν θείαν Δάμαλιν, εξ ής προελεύσεται, ό Μόσχος αρρήτω λόγω, ό σιτευτός αληθώς, υπέρ όλου κόσμου προθυόμενος, διό γεγηθότες, εξομολόγησιν άπαυστον, εν κατανύξει, τώ Κυρίω προσάγουσι, καί τήν σύμπασαν, εποφείλουσαν έχουσι. Τούτους ούν μακαρίσωμεν, καί πίστει χορεύσωμεν, εν τή Συλλήψει ενθέως, τής εξ αυτών τού Θεού ημών, Μητρός τικτομένης, δι' ής δίδοται πλουσίως, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Τών Εγκαινίων Ήχος β'

Τόν εγκαινισμόν τελούντες, τού πανιέρου Ναού τής Αναστάσεως, σέ δοξάζομεν Κύριε, τόν αγιάσαντα τούτον, καί τελειώσαντα τή αυτοτελεί σου χάριτι, καί τερπόμενον, ταίς εν αυτώ ιερουργουμέναις υπό πιστών, μυστικαίς καί ιεραίς τελεταίς, καί προσδεχόμενον εκ χειρός τών δούλων σου, τάς αναιμάκτους καί αχράντους θυσίας, αντιδιδόντα δέ τοίς ορθώς προσφέρουσι, τήν τών αμαρτημάτων κάθαρσιν, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τής Αγίας, ο αυτός

Σήμερον εκ ρίζης τού Δαυϊδ, βασιλική πορφυρίς εκβλαστήσασα, τού Ιεσσαί βλαστάνειν απάρχεται, τό άνθος τό μυστικόν, έν ώ Χριστός ο Θεός ημών εξήνθησεν, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Απολυτικίον τής Αγίας Ήχος δ'

Σήμερον τής ατεκνίας δεσμά διαλύονται, τού Ιωακείμ γάρ καί τής Άννης εισακούων Θεός, παρ' ελπίδα τεκείν αυτούς σαφώς, υπισχνείται θεόπαιδα, εξ ής αυτός ετέχθη ο απερίγραπτος, βροτός γεγονώς, δι' Αγγέλου κελεύσας βοήσαι αυτή, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού.

Δόξα… Καί νύν… Τών Εγκαινίων

Ο αυτός

Ως τού άνω στερεώματος τήν ευπρέπειαν, καί τήν κάτω συναπέδειξας ωραιότητα, τού Αγίου Σκηνώματος τής δόξης σου Κύριε Κραταίωσον αυτό είς αιώνα αιώνος, καί πρόσδεξαι ημών τάς εν αυτώ απαύστως προσαγομένας

σοι δεήσεις, διά τής Θεοτόκου, η πάντων ζωή καί ανάστασις.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Χορός Αγγελικός

Ο νέος Ουρανός, έν κοιλία τής Άννης, τεκταίνεται Θεού, παντουργού επινεύσει, εξ ού καί επέλαμψεν, ο ανέσπερος Ήλιος, κόσμον άπαντα, φωταγωγών ταίς ακτίσι, τής θεότητος, υπερβολή ευσπλαγχνίας, ο μόνος φιλάνθρωπος.

Δόξα… Καί νύν... Όμοιον

Χορός προφητικός, προεκήρυξε πάλαι, τήν άμωμον αγνήν, καί θεόπαιδα Κόρην, ήν Άννα συνέλαβε, στείρα ούσα καί άγονος, ταύτην σήμερον, αγαλλιάσει καρδίας, μακαρίσωμεν, οι δι' αυτής σεσωσμένοι, ώς μόνην πανάμωμον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Αδάμ ανακαινίσθητι, καί Εύα σκίρτησον, ξηρά γάρ καί άνικμος, γή ανεβλάστησε, καρπόν ευθαλέστατον, τήν ανθήσασαν κόσμω, στάχυν αθανασίας, καί τό όνειδος άπαν, ήρθη τής ατεκνίας, Μεθ' ών συνευφρανθώμεν, χαίροντες σήμερον.

Δόξα… Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τί ώμοσέ σοι ό Θεός; Άμοι ώμοσε φησί, εκπεπλήρωκεν ιδού, εκ τού καρπού τής κοιλίας μου δούς τήν Παρθένον, έξ ής ό πλαστουργός, Χριστός ο νέος Αδάμ, ετέχθη Βασιλεύς, επί τού θρόνου μου, καί βασιλεύει σήμερον, ο έχων τήν βασιλείαν ασάλευτον, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ήμών.

Δόξα… Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Οι Κανόνες τών Εγκαινίων, καί τής Αγίας Άννης δύω.

Ο Κανών τών Εγκαινίων Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α’ Ήχος δ’

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Ο στύλω, καθοδηγών τό πρότερον, τόν σόν λαόν Ισραήλ, διά λουτρού βαπτίσματος Χριστέ, εν Σιών κατεφύτευσας, τήν Εκκλησίαν κράζουσαν, Άσωμεν άσμα τώ Θεώ ημών.

Σήμερον, τής απροσίτου δόξης σου, η επιφοίτησις, τόν επί γής παγέντα σοι Ναόν, ουρανόν κατεσκεύασεν, εν ώ συμφώνως ψάλλομεν, Άσωμεν άσμα τώ Θεώ ημών.

Ου Νόμω η’ Εκκλησία Κύριε, εγκαλλωπίζεται, ου δουλικών εκτάσεσι χειρών, τού Σταυρού δέ τή χάριτι, εγκαυχωμένη ψάλλει σοι, Άσωμεν άσμα τώ Θεώ ημών.

Θεοτοκίον

Ασπόρως, τώ τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι’ ημάς εκ σού απάτορα.

Κανών τής Αγίας Άννης
Ανδρέου Κρήτης.

Ωδή α’ Ήχος α’

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Τήν Σύλληψιν σήμερον, θεόφρον Άννα, τήν σήν εορτάζομεν, ότι τήν χωρήσασαν, τόν μηδαμού χωρητόν, συνέλαβες στειρωτικών, απολυθείσα δεσμών.

Δικαίων επήκουσας, τάς ικεσίας, Αγίων επλήρωσας, τάς εντεύξεις Κύριε, τών προπατόρων σου, καί τούτοις δέδωκας καρπόν, τήν σέ τεκούσαν Αγνήν.

Η’ Άννα ή ένδοξος, νύν συλλαμβάνει, Αγνήν τήν τόν άσαρκον, συλλαβούσαν Κύριον, τόν υπεράγαθον, καί τίκτειν μέλλει τήν σαρκί, μέλλουσαν τίκτειν Χριστόν.

Θεοτοκίον

Τό Όρος τό άγιον, όπερ προείδε, Προφήτης εν Πνεύματι, εξ ού λίθος τέτμηται, τούς τών ειδώλων βωμούς, συντρίψας σθένει θεϊκώ, σύ εί Παρθένε Αγνή.

Έτερος Κανών τής Αγίας Άννης, ού η Ακροστιχίς, άνευ τών Θεοτοκίων.

Η τήν χαράν τέξουσα, τίκτεται κόρη.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις.

Γεωργίου.

Ωδή α’ Ήχος β’

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ή υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ό Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Η τού κόσμου σήμερον χαρά, λόγω προκηρύττεται, καί μητρικάς οδύνας εις ευφρόσυνον, χαρμονήν μεθίστησι, καί πολύτεκνον, τήν τής φύσεως στείρωσιν, έσεσθαι μηνύει, έργοις τοίς τής χάριτος πληθύνουσαν.

Τό τερπνόν παλάτιον Χριστού, ο ευρυχωρότατος, τών ουρανών ουρανός ο υπέρτερος, σήμερον εισδέχεται, δι’ εντεύξεως, τήν βάσιν τής υπάρξεως, τής επαγγελίας εχούσης, ασάλευτον τήν έκβασιν.

Η πορφύρα σήμερον Χριστού, λαμπρώς καταγγέλλεται, εκ στειρευούσης υφανθήσεσθαι χάριτι, νηδύος η άσπιλος, εξ ής φορέσας ο Βασιλεύς τής κτίσεως, φύσιν τήν βροτείαν, κόσμω ωραιότατος οφθήσεται.

Θεοτοκίον

Γηγενών ή φύσις επί σοί, μόνη πανυπέρτατε, θεοπρεπώς, εγκαυχωμένη Δέσποινα, χαίρει καί κηρύττει σου, τά παράδοξα τής αγνείας τεράστια, καί εν ευφροσύνη άδουσα, δοξάζει σε Θεόνυμφε.

Των Εγκαινίων

Ωδή γ’

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ηγίασας επί γής, τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ Πνεύματι, χρίσας αυτήν σήμερον, τής αγαλλιάσεως έλαιον.

Ανέδειξας Αγαθέ, τήν χειροποίητον σκηνήν σήμερον, τής υπέρ νούν δόξης σου, οικονομικώς οικητήριον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, η Εκκλησία αρραγές έχουσα, τώ σώ Σταυρώ στέφεται, ως βασιλικώ διαδήματι.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό χαίρε κραυγάζομεν.

Τής Αγίας

Στερεωθήτω η καρδία μου

Καρπόν κοιλίας ει παράσχοις μοι, ανεβόα Άννα πρός Κύριον, μεγαλυνθήσομαι καί σοί, τούτον προσαναθήσομαι, διά τούτο συλλαμβάνει, τήν αγνήν Θεομήτορα.

Εν παραδείσω ευχομένης σου, τής φωνής ακούει ο Υψιστος, Άννα θεόφρον καί καρπόν, τή κοιλία σου δίδωσι, Παραδείσου τήν ανοίξασαν, τήν θύραν τής χάριτος.

Τά κατά νόμον εκτελέσασα, καί Θεώ αμέμπτως δουλεύσασα, κυοφορείς την αληθή, νομοδότην κυήσασαν, Άννα πάνσεμνε, διό σε οι πιστοί μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Τής στειρευούσης διανοίας μου, ακαρπίαν πάσαν απέλασον, καί καρποφόρον αρεταίς, τήν ψυχήν μου ανάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τών πιστών η βοήθεια.

Έτερος τής Αγίας

Εξήνθησεν η έρημος

Ρανάτωσαν ευφρόσυνον, αι νεφέλαι σήμερον, τόν γλυκασμόν τοίς πέρασιν, η Νεφέλη ιδού γάρ τίκτεται, εξ ής τό τής ζωής μου ύδωρ βλύσει Χριστός.

Ανοίγονται τής χάριτος, τά ταμεία σήμερον, ο προκηρύσσων Άγγελος, ανεβόα Άννης τήν Σύλληψιν, ιδού γάρ σύ τήν Πόλιν αποτίκτεις Θεού.

Νενέκρωται η φύσις μέν, τών ανθρώπων πρότερον, νύν δέ ζωής τά σύμβολα, τή Συλλήψει τής Άννης δέχεται, ακάρπου γάρ ρίζης άρτι φύεται.

Θεοτοκίον

Ως άνθρακα φλογίζοντα, αμαρτίας Άχραντε, τόν σαρκωθέντα Κύριον, υπέρ φύσιν εκ σού δεχόμενοι, τού πλήθους τών πταισμάτων καθαιρόμεθα.

Κοντάκιον τών Εγκαινίων
Ήχος β’ Τούς ασφαλείς

Εγκαινισμόν εν ταίς καρδίαις Πνεύματος, καί φωτισμόν εν τοίς εγκάτοις καίνισον, τοίς εν πίστει εκτελούσι τά Εγκαίνια, τού οϊκου καί Ναού σου ού ηυδόκησας, κτισθήναι εν τώ σώ θείω ονόματι, ο μόνος εν Αγίοις δοξαζόμενος.

Ο Οίκος

Μνήμην τελών τών Εγκαινίων ο σοφώτατος πάλαι Σολομών, τώ Θεώ αλόγων ζώων προσέφερεν ολοκαυτώματα καί θυσίας, ότε δέ νύν η αλήθεια καί η χάρις ήλθεν εν γή, τάς θυσίας ευθύς μετεποίησε, θύσας γάρ θυσίαν, εις σωτηρίαν τήν ημών εαυτόν ως Φιλάνθρωπος, τήν Εκκλησίαν ηγίασε, καί ασάλευτον ταύτην ανέδειξεν, ο μόνος έν Αγίοις δοξαζόμενος.

Κάθισμα τής Αγίας Άννης

Ήχος δ’ Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ευλογίας απαρχήν, τής ακαρπίας τώ βλαστώ, εδωρήσω Αγαθέ, Άννη βοώση δι’ ευχής, Σύ μεταπλάττεις τάς φύσεις τών έν γενέσει, διό μου, ώ Σωτήρ, νενεκρωμένην αυτήν, τήν φύσιν ως Θεός, πάλιν καινούργησον, ίνα καρπόν προσάξω σοι, βοώσα, τώ παντεπόπτη καί Κτίστη μου, Σοί δόξα πρέπει, Θεέ τών όλων, καί μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Τών Εγκαινίων

Ήχος ο αυτός Ταχύ προκατάλαβε

Εν πίστει τά Εγκαίνια, επιτελούσι πιστοίς, τού Οίκου σου Κύριε, πέμψον ημίν φωτισμόν, καί χάριν καί έλεος, φύλαττε δέ καί τούτον, εις αιώνα αιώνος, νίκας επιβραβεύων, τοίς πιστοίς Βασιλεύσι, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Καί νυν... Τής Αγίας

Ήχος ο αυτός

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ιωακείμ ο ιερός καί η Άννα, δώρα προσήγαγον τοίς πρίν ιερεύσι, καί μή δεχθέντες άγονοι τυγχάνοντες, δέησιν προσηύξαντο, τώ Δοτήρι τών όλων, καί τής προσευχής αυτών, επακούσας δωρείται, τούτοις τήν όντως πύλην τής ζωής, ής τήν Αγίαν τιμήσωμεν Σύλληψιν.

Τών Εγκαινίων

Ωδή δ’

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τον Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ουκ έν θύμασιν αλόγων η Εκκλησία, αλλά τώ σώ τιμίω, εκ πλευράς ζωηφόρου, αίματι ραντίζεται, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τά σκηνώματα Κυρίου ηγαπημένα, τοίς κατιδείν ποθούσιν ανακεκαλυμμένως, τήν δόξαν τού προσώπου αυτού, συμφώνως καί κράζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Εικονίζουσα τήν χάριν η Εκκλησία, τού εκλεκτού λαού σου τό πολύτιμον μύρον, σήμερον αλείφεται τήν θείαν τού Πνεύματος, χάριν αοράτως λαμβάνουσα.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό χαίρε σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τής Αγίας

Εν Πνεύματι προβλέπων

Ω θείας αγγελίας! ώ ξένης λαλιάς! ει καγώ συλλήψομαι, Αγγέλου πρός αυτήν, αποσταλέντος, η Άννα εκπληττομένη, μεγαλοφώνως ανεβόα, Τώ Θεώ μου, δόξα τώ ποιούντι παράδοξα.

Συγχάρητέ μοι πάσαι, φυλαί τού Ισραήλ, εν γαστρί συνέλαβον, τόν νέον Ουρανόν, έξ ού τό άστρον ανατελεί μετ' ολίγον, τής σωτηρίας Ιησούς ό φωτοδότης, Άννα γηθομένη εκραύγαζεν.

Υπήκουσε τής' Άννης, Θεός τούς στεναγμούς, καί προσέσχε Κύριος, δεήσει τή αυτής, καί ατεκνίας τό νέφος διασκεδάσας, φωτί αυγάζει ευτεκνίας παραδόξως, όθεν συλλαμβάνει τήν μόνην Αγνήν.

Θεοτοκίον

Παρθένε Θεοτόκε, αμόλυντε Σκηνή, μολυνθέντα πταίσματι καθάρισόν με νύν, τών οικτιρμών σου καθαρωτάταις ρανίσι, καί δός μοι χείρα βοηθείας, ϊνα κράζω, Δόξα σοι, Αγνή θεοδόξαστε.

Έτερος τής Αγίας

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Τό κάλυμμα, τού σκιώδους διαίρεται σήμερον, Νόμου καί τής χάριτος, η ευλογία προκύπτουσα, λάμπει τηλαυγέστατα, τή προκηρύξει τού τόκου τής θεόπαιδος.

Ελήλυθεν, ουρανόθεν μηνύων ο Άγγελος, Άννη τά προοίμια, τής παγκοσμίου χαράς εμφανώς, λέγων, Τής δεήσεως υπέρ ελπίδα εισδέχου τήν εκπλήρωσιν.

Ξηραίνεσθαι, τής κακίας τά ρεύματα άρχεται, καί βρύειν τής χάριτος, οι ποταμοί διευθύνονται, σήμερον τού τόκου σου, κηρυττομένου Παρθένε πανυπέραγνε.

Θεοτοκίον

Ρητόρων σε, κατ' αξίαν γεραίρειν Πανύμνητε, γλώσσαι αι πολύφθογγοι, αμηχανούσαι συστέλλονται, φόβω δέ τά θαύματα, καί σιωπή ευφημούσαι μεγαλύνουσι.

Τών Εγκαινίων

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, είς τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σύ πάλαι εν Σινά, σκηνήν αχειροποίητον, υπέδειξας τώ θεόπτη, Μωϋσεί διαγράφων, Χριστέ τήν Εκκλησίαν σου.

Σύ Κύριε σκηνήν, επί γής κατεσκεύασας, ή τάξεσιν ουρανίαις, τών βροτών τάς χορείας, συνάπτει τή δυνάμει σου.

Σέ Κύριε πηγήν, τής ζωής επιστάμεθα, σύ Άγιε τήν ειρήνην, ελθών ευηγγελίσω, Χριστέ τή Εκκλησία σου.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τής Αγίας

Τήν σήν ειρήνην δός ημίν

Εκ ρίζης η βλαστήσασα, Δαυίδ καί Ιεσσαί, Άννα νύν βλαστάνειν απάρχεται, τήν θείαν ράβδον τήν βλαστήσασαν, τό μυστικόν άνθος, Χριστόν τόν παντων Κτίστην.

Μητέρα γενομένην με, η Άννα εκβοά, όψονται λαοί καί θαυμάσουσιν, ιδού γάρ κύω ως ηυδόκησεν, ο τά δεσμά λύσας, τά τής στειρώσεώς μου.

Νεάνιν ήν συνέλαβον, εγώ Προφητικαί, πόρρωθεν φωναί προκατήγγειλαν, Όρος καί Πύλην αδιόδευτον, περιχαρώς Άννα, εβόα τοίς παρούσιν.

Έτερος τής Αγίας

Μεσίτης Θεού

Ο τόμος Θεού, δι' αγγέλου σήμερον κηρύττεται, εν ώ περ ο σύνθρονος, Λόγος τού Πατρός νύν εγγραφήσεται, καί πιστούς εν τή Βίβλω, εγγράψει τής χρηστότητος.

Υμνούσι νυνί, τού ξένου μηνύματος τήν δόξαν τρανώς, οι δίκαιοι πλέκοντες, τήν ευχαριστήριόν σοι αίνεσιν, τώ τήν χάριν τού τόκου, δι' ευχής εκπληρώσαντι.

Σοφίας Θεού, κεκρυμμένης σήμερον δηλούται ημίν, αληθώς μυστήρια, καταγγελλομένης τής Συλλήψεως, τής αχράντου Παρθένου, καί μόνης Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Γαλήνην πιστοί, καί λιμένα έχοντες Παρθένε αγνή, τήν σκέπην σου πάντοτε, τάς επαναστάσεις τάς τών θλίψεων, αποφεύγομεν πάσας, επί σοί ορμιζόμενοι.

Τών Εγκαινίων

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Τού κάλλους, ο Βασιλεύς Χριστός επεθύμησε, τής εκλεκτής Εκκλησίας, καί Εθνών μητέρα απέδειξεν, εκ δουλείας, υιοθετουμένων διά τού Πνεύματος.

Φρίττουσι, τών δυσμενών δαιμόνων αί φάλαγγες, τήν τού Χριστού Εκκλησίαν, τού Σταυρού τώ τύπω σημειουμένην, καί σκιάζει, η άγιαστικη τού Πνεύματος έλλαμψις.

Ου ψάμμον, άλλά Χριστόν θεμέλιον έχουσα, η εξ' Εθνών Εκκλησία, στεφανούται, κάλλει τώ απροσίτω, καί τή αίγλη τής βασιλείας έγ καλλωπίζεται.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμιάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέχοντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Τής Αγίας

Τόν Προφήτην Ιωνάν

Πώς χορείται εν γαστρί, η χωρήσασα τόν Θεόν; πώς γεννάται τόν Χριστόν, η γεννήσασα σαρκί; θηλάζει δέ, πώς η τόν Κτίστην γάλα θηλάσασα;

Τής δεήσεως ημών, επακούσας ο Θεός, γονιμώτατον καρπόν, νύν δεδώρηται υμίν, πανεύφημοι, Ιωακείμ τε καί, Άννα σήμερον.

Τήν αγνήν Περιστεράν, συλλαβούσα εν γαστρί, χαρμονής πνευματικής, επληρώθη αληθώς, προσάγουσα, χαριστηρίους ωδάς η Άννα Θεώ.

Θεοτοκίον

Τρικυμίαι λογισμών, καί παθών επαγωγαί, καί βυθός αμαρτιών, τήν αθλίαν μου ψυχήν, χειμάζουσι, βοήθησόν μοι αγία Δέσποινα.

Έτερος τής Αγίας

Εν αβύσσω πταισμάτων

Αγαλλέσθω φαιδρώς η προμήτωρ ημών, σήμερον γάρ δέχεται, χαράς μηνύματα, τήν λύπην απωθούμενα, τή Συλλήψει τής μόνης θεόπαιδος.

Τό τής δόξης διάδημα πλέκεται, καί η αλουργίς η βασίλειος σήμερον, υπέρ ελπίδα άπασαν, εν νηδύϊ ακάρπω υφαίνεται.

Ιδού πάσα η κτίσις γεραίρει σου, τά υπερφυή καί μεγάλα μυστήρια, σύ γάρ υπάρχεις Δέσποινα, καί βροτών καί Αγγέλων τεράστιον.

Ιδού θείων χαρίτων πηγή νοητή, δι' επαγγελίας τού Κτίστου καί χάριτος, αναστομούσθαι άρχεται, εν ανίκμω νηδύϊ εκβλύζουσα.

Κοντάκιον τής Αγ. Άννης

Ήχος δ’ Επεφάνης σήμερον

Εορτάζει σήμερον, η οικουμένη, τήν τής Άννης σύλληψιν, γεγενημένην εν Θεώ, καί γάρ αυτή απεκύησε, τήν υπέρ λόγον, τόν Λόγον κυήσασαν.

Ο Οίκος

Σύ ο τή Σάρρα δούς ποτέ, εν γήρα βαθυτάτω, τή σή επιστασία, καί εν επαγγελία υιόν τόν μέγαν, Ισαάκ σύ ο διανοίξας τήν στειρεύουσαν νηδύν τής Άννης, Παντοδύναμε, μητρός Σαμουήλ τού Προφήτου σου, καί νύν επιδών επ’ εμέ, δέξαι μου τάς δεήσεις, καί πλήρωσόν μου τάς αιτήσεις, εβόα εν κλαυθμώ η σώφρων Άννα καί στείρα, καί επήκουσεν αυτής ο ευεργέτης, Όθεν εν χαρά συνέλαβε τήν Παρθένον, τήν υπερλόγον, τόν Λόγον κυήσασαν.

Συναξάριον

Τή Θ’ τού αυτού μηνός, η Σύλληψις τής Αγίας Άννης, μητρός τής υπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχοι

- Ουχ ώσπερ Εύα καί σύ τίκτεις εν λύπαις.
- Χαράν γάρ Άννα ένδον κοιλίας φέρεις.
- Τή δ’ ενάτη Μαρίην Θεομήτορα σύλλαβεν’ Άννα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Προφήτιδος Άννης, τής μητρός Σαμουηλ τού Προφήτου.

Στίχοι

- Τί σοι επαινέσειεν, Άννα, τις πλέον;
- Τό καρτερόφρον ή τό τής ευτεκνίας;

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ήμών Στεφάνου τού νεολαμπούς, τού εν τώ Αγίω Αντίπα κειμένου.

Στίχοι

- Εξήγαγες γής τόν στέφανον καί βίου.
- Στέφει δέ δόξης εστεφάνωσας Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Σωσιθέου, Ναρσού καί Ισαάκ, διά ξίφους τελειωθέντων.

Στίχοι

- Σωσίθεον σωθείσιν εγγράφει λόγος,
- Υπέρ Θεού σώζοντος εκτετμημένον.
- Πέρσης κάραν σοι, Χριστέ, Ναρσής προσφέρει,
- Κρείττόν γε δώρον σμυρνοχρυσολιβάνου.
- Πάθους τό λείπον Ισαάκ Σάρρας τέκνου,
- Σφαγείς ανεπλήρωσεν Ισαάκ νέος.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τών Εγκαινίων

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναω τής δόξης σου Κύριε».

Δροσοβόλος μέν, η καμινιαία φλόξ εδείχθη ποτέ, νύν δέ, εξ ελαίου χρίσμα πνευματικόν, αγιάζει τούς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ως εν καμίνω, τή θεοδόχω ταύτη, νέα σκηνή, πάντες, οι εξ Ισραήλ του πνευματικού, δροσιζόμενοι βοήσωμεν, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Οι τετρωμένοι, τώ γλυκυτάτω θείω έρωτι, δεύτε, εν παστάδι ταύτη τή μυστική, συναφθώμεν τώ νυμφίω Χριστώ, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου κράζοντες.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σού γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Τής Αγίας

Τούς εν καμίνω Παίδας σου

Τής απαιδίας όνειδος φυγείν, ικέτευεν, Άννα τόν Δεσπότην τού παντός, καί τής αυτής ό συμπαθής φωνής ακούσας, τήν αυτόν κυήσασαν, καρπόν παρέσχεν αυτή, καθώς ηυδόκησεν.

Βασιλική πορφύρα εν τή σή, απάρχεται, Άννα εξυφαίνεσθαι γαστρί, ήν ο Θεός καί Βασιλεύς πάντων φορέσας, τοίς βροτοίς οφθήσεται, καί ταπεινώσει εχθρούς, τούς πολεμούντας ημάς.

Τό μύρον τό ευώδες εν γαστρί, συνέλαβες, Άννα τήν τό μύρον τής ζωής, υπερφυώς, εισδεξαμένην τόν Δεσπότην, τόν πνοαίς τής χάριτος, τάς διανοίας ημών ευωδιάσαντα.

Θεοτοκίον

Ως τής Τριάδος ένα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ότι εκ Παρθένου σαρκωθείς, δίχα τροπής ανθρωπικώς, πάντας ηνέσχου, μή εκστάς τής φυσεως, τής πατρικής, Ιησού, εί καί ηνώθης ημίν.

Έτερος τής Αγίας

Αντίθεον πρόσταγμα

Κρηπίς υπεστήρικται τής σωτηρίας, καί βάσις τής χάριτος, η τής Παρθένου

Σύλληψις, εν ή υπέρ έννοιαν γεννήσεται, τών γηγενών η ελπίς, μελπόντων Χριστώ διηνεκώς, Ευλογητός εί καί υπερένδοξος.

Τό Όρος τό άγιον επαγγελία, τού Κτίστου τήν ύπαρξιν, σήμερον προμηνύεται, λαμβάνον καί άπασαν, κατακαλύπτον τήν γήν, τρόπω τής γεννήσεως, διό τόν ευεργέτην Χριστόν δοξάζομεν.

Ελύθησαν χάριτι τής ατεκνίας, οι Δίκαιοι σήμερον, καί Εύας τών τής λύπης δεσμών, μηνύματα έλαβον, απολυτρώσεως, όθεν καί τήν έκβασιν Χριστόν, επεκαλούντο τόν τής ζωής χορηγόν.

Θεοτοκίον

Ο ών απερίγραπτος εν τοίς αχράντοις, κόλποις τού Γεννήτορος, εν σοί Παρθένε άχραντε, σαρκί περιφέρεται, δι' οίκτον άφατον, όθεν καί προσίεται, γραφήν, εν τή εικόνι ο Υπεράγαθος.

Τών Εγκαινίων

Ωδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω εφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Σήμερον χιτώνα νοητόν, υφαντόν άνωθεν, εκ θείας χάριτος, η Εκκλησία σου Κύριε, νύμφη ώς περ εστολίσατο, καί τούς οικείους συγκαλεί, πρός ευφροσύνην λαούς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα βοώσα τόν Κύριον.

Σήμερον ο δεύτερος Αδάμ, Χριστός ανέδειξε, Παράδεισον νοητόν, Σκηνήν αγίαν τήν φέρουσαν, κατά ξύλου τού τής γνώσεως, τό ζωηφόρον τού Σταυρού, όπλον τοίς ψάλλουσιν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Πατρός εξ ανάρχου τόν Υιόν, καί Πνεύμα Άγιον, μίαν θεότητα, τελείαν άναρχον άκτιστον, ομοούσιον ασύγχυτον, εν υποστάσεσι τρισί, σέβοντες ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα Πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί τού απροσί του φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τής Αγίας

Ον φρίττουσιν Αγγελοι

Δαυϊδ ήν προέφησε, Βασίλισσαν ιδού, γαστρί υποδέχομαι, η Άννα εκβοά, καί τέξω τήν πάντων προστασίαν πιστών, τήν τόν Βασιλέα, Χριστόν μέλλουσαν τίκτειν.

Η γή ήν κατώκησεν, ό γής Δημιουργός, τό Σκήπτρον τό άγιον, η νέα Κιβωτός, η Στάμνος τού Μάννα, εν νηδύϊ μητρός, τής αυτήν τεκούσης, απάρχεται βλαστάνειν.

Η Βάτος ή άφλεκτος, Λυχνία η χρυσή, ο έμψυχος θάλαμος, Κυρίου τού Θεού, η έντιμος Ράβδος, εν γαστρί τής μητρός, τής αυτήν τεκούσης, απάρχεται βλαστάνειν.

Θεοτοκίον

Ανάστησον κείμενον, εις βάθη με κακών, τούς νύν πολεμούντάς με, πολέμησον εχθρούς, τρωθέντα ατόποις, ηδοναίς τήν ψυχήν, Αγνή μή παρίδης, αλλ' οίκτειρον καί σώσον.

Έτερος τής Αγίας

Κάμινος ποτέ

Τύπον τηλαυγή, τής φύσεως τού γένους, η τής στειρώσεως υπέφηνεν, Άννης απολύτρωσις, Θεού γνώσιν γάρ στειρεύουσα, υπέρ ελπίδα λέλυται έγνω γάρ τόν Δεσπότην, καί ευσεβείας πληθύνει καρπούς.

Άρμα τό φρικτόν, τού μόνου Βασιλέως, επί τής γής κατασκευάζεται, εξ Άννης λαμβάνον αρχήν, εν ώ μέλλει εποχούμενος, ο Κτίστης παραγίνεσθαι, όπως με πρός τό ύψος, αναβιβάση τής χάριτος,

Ίδεν επί σοί, παράδοξα η κτίσις, θεογεννήτορ υπερένδοξε, ξένη σου η Σύλληψις, καί η πρόοδος εξαίρετος, τού σώματός τε άπασα, αύξησιν γνωρισμάτων, τής αφθαρσίας εμφαίνουσα.

Ύδωρ τό ζωής, εκ σού Παρθένε βλύσαν, ο Ποιητής καί συνοχεύς τού παντός, τής πλάνης τώ καύσωνι, τό ανθρώπινον φλεγόμενον, εδρόσισεν, ηγίασεν, έδειξε καρποφόρον. υιοθετήσας τή χάριτι.

Τών Εγκαινίων

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Δεύτε καθαρά τή καρδία, καί νηφαλέα διανοία, τής τού Βασιλέως θυγατρός, τής Εκκλησίας τήν ωραιότητα, υπέρ χρυσίον λάμπουσαν, κατανοούντες μεγαλύνωμεν.

Χαίρε καί ευφραίνου η Νύμφη, τού Βασιλέως τού μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγώς, τού σού Νυμφίου τήν ωραιότητα, σύν τώ λαώ σου κράζουσα, Σέ

Ζωοδότα μεγαλύνομεν.

Τήν εξ ύψους άμυναν Σώτερ, τή Εκκλησία σου παράσχου, άλλον ούκ οίδεν, ειμή σέ Θεόν τόν ρύστην, τόν υπέρ ταύτης πάλαι, τήν σήν ψυχήν προθέμενον, εν επιγνώσει σέ δοξάζουσα.

Θεοτοκίον

Δέχου τάς λιτάς τού λαού σου, καί τώ Υιώ σου Θεοτόκε, πρέσβευε Παρθένε εκτενώς, ημάς κινδύνων καί περιστάσεων, ρυσθήναι τούς υμνούντάς σε, σύ γάρ προστάτις καί ελπίς ημών.

Τής Αγίας

Τήν ζωοδόχον πηγήν συλλαμβάνουσα, Άννα θεόφρον, χαράν νύν ανάλαβε, τόν Ναόν τόν άγιον, ένδον εν κοιλία σου, εισδεχομένη, φωτί δικαιοσύνης, αστραπτομένη τόν Κτίστην μεγάλυνον.

Η ξυνωρίς η σεπτή καί αοίδιμος, τού πρό αιώνος Υιού οι προπάτορες, οι τού Νόμου φύλακες, ακριβείς γενόμενοι, οι απαρχήν τής χαράς γεγεννηκότες, Ιωακείμ τε καί Άννα τιμάσθωσαν.

Ήν Δανιήλ Όρος μέγα τεθέαται, καί Ιωήλ Γήν Αγίαν εώρακε, Πύλην αδιόδευτον, άλλος ήν προέφησεν, εσφραγισμένην Πηγήν καί θείον Πόκον, τήν Θεοτόκον Παρθένον υμνήσωμεν.

Η πορφυρίς η τό έριον βάψασα, τής απορρήτου τού Λόγου σαρκώσεως, τό θυμιατήριον τό χρυσούν, η Τράπεζα, εν ή ο άρτος Χριστός εναπετέθη, η Θεοτόκος Παρθένος δοξάζεται.

Έτερος τής Αγίας

Ανάρχου Γεννήτορος

Κροτείτωσαν σήμερον, τών Προφητών οι πρόκριτοι, ιδού γάρ αί προρρήσεις, αυτών τής χάριτος, άρχονται πληρούσθαι αξίως, εν τή σεπτή, Συλλήψει τής μόνης, αγνής Θεομήτορος, εν ή πάντες αγαλλόμεθα.

Ο θρόνος ό ένδοξος, προτίθεται τού Κτίσαντος, η σωτήριος Πύλη, νύν ευτρεπίζεται, μόνω τώ Δεσπότη καί Κτίστη, διαβατή μόνω τηρουμένη, δι' ής εισαγόμεθα, εις ζωήν τήν ατελεύτητον.

Ρημάτων δεήσεως, Ιωακείμ σύν Άννη βοά, σύ επήκουσας μόνος, ό Ποιητής καί Θεός, καί τής ατεκνίας τήν λύσιν, σύ παρασχών, ρίζαν αφθαρσίας, εδωρήσω Κύριε, καί ημίν τοίς σέ δοξάζουσιν.

Η κλίμαξ στηρίζεται, δι' ής ο Κτίστης Κύριος, καταβάς ανελκύσει, άνω τήν φύσιν ημών, Χαίροις ουρανέ σύν Αγγέλοις, χαίρε Θεού, η σύμπασα κτίσις,

χαίροις τό ανθρώπινον γένος, χάριτι Θεούμενον.

Θεοτοκίον

Υμνώ σου τήν άφατον, φιλανθρωπίαν Δέσποινα, σύ γάρ εί φωτισμός μου, σύ μου τό καύχημα, σύ μου χορηγός τής σοφίας, σύ μου χαρά, σύ μου προσδοκία, σύ μου τό οχύρωμα, τό κραταίωμα καί στήριγμα.

Εξαποστειλάριον τών εγκαινίων

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Ήν τώ αχράντω αίματι, εξηγόρασας Λόγε, πανθαύμαστον καί πάντιμον, καί σεπτήν Εκκλησίαν, εγκαίνισον εν Πνεύματι, Αγαθέ καί κάλλυνον, ακτίσι ταίς θειοτάταις, ο τή δόξη δοξάζων, τούς αξίως σού Ναού, Εγκαίνια εκτελούντας.

Τής Αγίας Άννης, όμοιον

Εισήκουσε τού στεναγμού, τού τής σώφρονος Άννης, ο Κύριος ως εύσπλαγχνος, καί παρέσχετο ταύτη, τήν μόνην απειρόγαμον, τήν τό φώς εκλάμψασαν, τοίς πέρασιν απορρήτως, ήν ο θείος καί κλεινός, καθορών Ιωακείμ, ηγάσθη καί εγεγήθει.

Έτερον Ο ουρανόν τοίς άστροις

Η τού Θεού σοφία, οικοδομεί τόν εαυτής, οίκον εκ στείρας νηδύος, τήν Θεοτόκον Μαριάμ, ήν μακαρίσωμεν πάσαι, αί γενεαί κατά χρέος.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Απόθεσθε Αδάμ, καί Εύα πάσαν λύπην, η μήτηρ τής χαράς γάρ, έν στείρα παραδόξως, καρπογονείται σήμερον.

Προπάτωρ Αβραάμ, καί πάντες Πατριάρχαι, ευφραίνεσθε ορώντες, τού Θεού τήν Μητέρα, εκ ρίζης υμών φύουσαν.

Χαίρε Ιωακείμ, καί Άννα χαίρε, ότι, χαράς καί σωτηρίας, τήν πρόξενον τώ κόσμω, καρπογονείτε σήμερον.

Χορός τών Προφητών, αγάλλεσθε, ιδού γάρ, Άννα καρπόν εκφύει, δι' ού αί προφητείαι, υμών περαιωθήσονται.

Συγχάρητε φυλαί, πάσαι τή στείρα, Άννη, ότι καρπόν κοιλίας, εκφύει παρ' ελπίδα, ζωής ημίν τήν πρόξενον.

Τά πέρατα τής γής, ευφραίνεσθε, ιδού γαρ, τού Κτίστου τών απάντων, η Μήτηρ εξ ακάρπου, γαστρός φύεται σήμερον.

Δόξα... τών Εγκαινίων

Ήχος πλ. α'

Ο επί τών κόλπων τών πατρικών επαναπαυόμενος Λόγε, τό Πνεύμά σου τό Άγιον, εγκαίνισον εν τώ Ναώ, τώ εις τό όνομά σου ανεγηγερμένω.

Καί νύν... Ήχος β'

Σήμερον εκ ρίζης τού Δαυϊδ, βασιλική Πορφυρίς εκβλαστήσασα, του Ιωακείμ βλαστάνειν απάρχεται, τό άνθος τό μυστικόν, έν ώ Χριστός ο Θεός ημών εξήνθησεν, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν. Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων, Ωδή γ' καί ς'.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Μηνά τού Καλλικελάδου, Ερμογένους, καί Ευγράφου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Μάρτυς παναοίδιμε Μηνά, εκπελματιζόμενος, τούς οφθαλμούς εκκεντούμενος, καί αφαιρούμενος, θεολόγον γλώσσαν, έφερες στερρότατα, τάς θείας αντιδόσεις σκοπούμενος, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Χείρας εκκοπτόμενος ποδών, στέργει τήν αφαίρεσιν, ο Ερμογένης ο ένδοξος, καί κατοπτώμενος, τώ πυρί πλειόνως, ζέσιν τήν εγκάρδιον, εδήλου τώ Θεώ προσκολλώμενος, ώ καί πρεσβεύει νύν, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Μέλη συνθλαττόμενοι σοφοί, κόλπον πρός θαλάττιον, εναπερρίφητε Άγιοι, νεύσει δέ κρείττονι, γαληνόν πρός όρμον, τής τρυφής ιθύνθητε, βυθίσαντες κακίαν τού όφεως, διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Έτερα Στιχηρά Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ως αστέρες πολύφωτοι, νοητώς ανατείλαντες, εν τώ τής Εκκλησίας στερεώματι, πάσαν τήν κτίσιν φωτίζετε, καλλίνικοι Μάρτυρες, τών αγώνων τώ φωτί, καί θαυμάτων ταίς λάμψεσιν, όθεν σήμερον, τήν φωσφόρον τελούμεν γεγηθότες, καί αγίαν υμών μνήμην, στεφανηφόροι πανόλβιοι.

Καλλικέλαδον όρνιν σε, πρός τό άλσος φωνήσαντα, τών αγώνων ένδοξε, καί πρός μίμησιν, τόν Ερμογένην εκλύσαντα, Μηνάν καί τόν Εύγραφον, καί σύν τούτοις τού εχθρού, διαδράντα τά θήρατρα, τά πολύπλοκα, καί πετάσαντα

θείας πρός επαύλεις, καλιάς τε ουρανίους, μεγαλοφώνως γεραίρομεν.

Καί χειρών παναοίδιμοι, καί ποδών στερισκόμενοι, κεφαλάς τεμνόμενοι καί στρεβλούμενοι, καί πάσαις άλλαις κολάσεσι, καθυποβαλλόμενοι, ουκ ηρνήσασθε Χριστόν, ου ξοάνοις εθύσατε, αλλά χαίροντες, τής ζωής τής προσκαίρου, πρός εκείνην, τήν αιώνιον καί θείαν, μετεβιβάσθητε Μάρτυρες.

Δόξα… Ήχος πλ. β’

Όντως η γλώσσά σου, κάλαμος γραμματέως οξυγράφου, αθλητά εδείχθη, Καλλικέλαδε Μηνά, ρητορεύουσα σαφώς πίστιν ευσεβή, καί δόγματα σωτήρια, δι’ ών Θεός εδοξάσθη, καί ωραίον κάλλει, τόν Ερμογένην απέφηνας, ός τού θείου Βαπτίσματος διά σού τετύχηκε, καί τούτον συναθλητήν, καί τών αγώνων κοινωνόν, σύν Ευγράφω τώ καλώς εφεπομένω σοι, παμμάκαρ απέδειξας, καί νύν εν παρρησία, τώ τού Σωτήρος θρόνω παριστάμενοι, μή ελλίπητε πρεσβεύειν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος ο αυτός

Μονογενές, ομοούσιε, τώ Πατρί σου καί τώ Πνεύματι, ο εκ Παρθένου σαρκωθείς, ασυγχύτως ως οίδας αυτός, εν αγνεία φύλαττε τήν ο ποίμνην σου, εν ειρηνη καί όμονοία περιέπων αυτήν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η Παρθένος καί αγνή, καί Μήτηρ σου ορώσα, ως Συμεών προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ διετέτρωτο.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β’

Μαρτυρική χορεία, ευσεβείς πρόμαχοι, σήμερον πιστών αναδείκνυνται, Τυράννων, πάσαν καθελόντες δυσσέβειαν Μηνάς, Εύγραφος καί Ερμογένης οι σοφοί, όθεν τής τριφώτου συνάριθμοι, Τριάδος υπάρχοντες, τώ γνόφω τής θείας ελλάμψεως καταλαμφθέντες, σύν ασωμάτοις χορείαις αγάλλονται, τώ Θεώ καί Σωτήρι ικετεύοντες, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Αγκάλας τάς αχράντους σου, εν αίς Θεόν εβάστασας, Παναγία, υφαπλώσασα νυνί, σκέπασον από πάσης, οργής ήμάς βιαίας, ελπίς τού κόσμου Θεοτόκε Αγνή.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενος εσάλευσας, τήν γήν πάσαν Μακρόθυμε, τών πιστών δέ, επεστήριξας ψυχάς, διό καί ανυμνούμεν, καί πόθω προσκυνούμεν, τήν ακατάληπτόν σου δύναμιν.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ’

Τό προσταχθέν

Δι εγκρατείας, τών παθών τάς πυριφλέκτους, απονεκρώσαντες ορμάς καί τάς κινήσεις, τού Χριστού οι Μάρτυρες, έλαβον τήν χάριν, τάς νόσους αποδιώκειν τών ασθενών, καί ζώντες καί μετά τέλος θαυματουργείν, όντως θαύμα παράδοξον! ότι Οστέα γυμνά, εκβλύζουσιν ιάματα. Δόξα τώ μόνω Θεώ ημών.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Στερρούς ανυμνώ Μάρτυρας στεφηφόρους. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Στεφάνοις δόξης κοσμούμενοι, καί θρόνω του Θεού παριστάμενοι, καί θείου φωτός πληρούμενοι, πόθω τήν φωτοφόρον, μνήμην υμών, τούς επιτελούντας, αμαυρώσεως παθών, Μάρτυρες ρύσασθε.

Τήν θείαν στέργοντες εύκλειαν, Θεού τής καλλονής εφιέμενοι, τού βίου τερπνά απώσασθε, πάσάν τε δυναστείαν, περιφανή, καί διά θανάτου, ατελεύτητον ζωήν, Μάρτυρες εύρατε.

Ενθέω ζήλω πυρούμενοι, τό πύρ τής αθεϊας κατέσβεσαν, καί λύχνοι τό φώς πυρσεύοντες, πάσι τής ευσεβείας περιφανώς, ώφθησαν εν πίστει, Ερμογένης καί Μηνάς, οι μεγαλόφρονες.

Θεοτοκίον

Ρυσθήναι Κόρη πανάμωμε, παθών έπικρατείας τούς δούλους σου, τόν σόν εκτενώς ικέτευε, Κύριον καί Δεσπότην, όν εκ τών σών, πάναγνε αιμάτων, εσωμάτωσας ημίν, προσομιλήσαντα.

Ωδή γ'

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Αίγλη ουρανίω, λαμπρυνθέντες οι άγιοι Μάρτυρες, σκότος διέλυσαν ειδώλων, τής απάτης καί φέγγος, ημίν ιάσεων ήστραψαν, τοίς μελωδούσι τώ πάντων Θεώ. Άγιος εί Κύριε.

Νέκρωσιν τού ζώντος, ανιχνεύων Δεσπότου Μηνά θαυμαστέ, εκπελματούσαι

καί τήν κάραν, τού τυράννου συντρίβεις, εχθρού έρείδων τούς πόδας σου, εις ασφαλή μαρτυρίου οδόν, μάρτυς ανδρικώτατα.

Ύμνει τόν Σωτήρα, Ερμογένης τάς χείρας τεμνόμενος, ιερωσύνης φαιδροτέραν, τήν στολην τών αιμάτων βαφαίς, σαφώς εργαζόμενος, καί μιμητής τού παθόντος σαρκί, χάριτι δεικνύμενος.

Θεοτοκίον

Μόνην γυναιξί σε, τήν ωραίαν τώ κάλλει ευράμενος, σωματοφόρος εκ γαστρός σου, προελήλυθε Κόρη, Χριστός, θείαις ωραιότησι, καταφαιδρύνας τό γένος ημών, όθεν σε γεραίρομεν.

Ο Ειρμός

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ’

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Παρωσάμενοι δόξαν τήν κοσμικήν, επτερώθησαν δόξη τή θεϊκή, Μηνάς Ερμογένης τε, καί ο ένδοξος Εύγραφος, καί προθύμω γνώμη, τόν όγκον υπέμειναν, τών δεινών βασάνων, σαρκός μή φεισάμενοι, όθεν μετά τέλος, εις βυθούς θαλαττίους, ριφέντες ιθύνθησαν, πρός λιμένα ουράνιον, οίς εν πίστει βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Ήχος α’

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Μηνάς ο θαυμαστός, ο κλεινός Ερμογένης, η πάνσεπτος δυάς, τής αγίας Τριάδος, πολύθεον φρύαγμα, ανδρικώς κατεπάτησαν, καί τελέσαντες, τόν ιερώτατον δρόμον, νίκης έλαβον, εξ ουρανού τούς στεφάνους, δυνάμει τού Πνεύματος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν πάντων Ποιητήν, καί Θεόν σου καί Κτίστην, πανάμωμε Αγνή, διά Πνεύματος θείου, εν μήτρα σου εχώρησας, καί φθοράς δίχα τέτοκας, όν δοξάζοντες, σέ ανυμνούμεν Παρθένε, ως Παλάτιον, τού Βασιλέως τής δόξης, καί κόσμου αντίλυτρον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Καί σού τής καθαράς, καί πανάγνου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν ρομφαία, Σταυρώ ώς εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, παναμώμητε, ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών καί τό τείχος, καί κόσμου κραταίωμα.

Ωδή δ’

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε».

Νόμους διαγγέλλων φωταυγείς, ανόμως σου τά όμματα, εκκεντηθείς Μηνά υπήνεγκας, καρδίας τούς οφθαλμούς, πρός τό φώς τό άδυτον, έχων εμμελώς, αποσκοπούντας, καί μέλπων χαρμονικώς. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ώφθη σου η γλώσσα τώ πυρί, τού Πνεύματος Σοφώτατε, εκτεθηγμένηεν τώ τέμνεσθαι, ελάλεις γάρ κελαδών, τού Θεού τά θαύματα, καί τού δικαστού τήν αφροσύνην, μετάγων εις ευσεβή δόξαν, εμφανώς τού ποιήσαντος.

Μεγάλως τό πάθος καρτερών, τούς πόδας αποτέμνεται, ο Ερμογένης τήν τού όφεως, καταπατών κεφαλήν, καί οδόν στελλόμενος, γνώμη ακλινεί τού Μαρτυρίου, εισάγουσαν πρός ζωήν, τής επουρανίου λαμπρότητος.

Άπληγον τηρούντι τήν ψυχήν, Χριστός σοι επιφαίνεται, σού τάς πληγάς Μηνά ιώμενος, ανδρείως τε καρτερείν, σέ εγκελευόμενος, όπως διά σού τήν σωτηρίαν, ελέους ο θελητής, πάντων τών αγίων εργάσηται.

Θεοτοκίον

Ράβδος εκ τής ρίζης, Ιεσσαί, εβλάστησας ανθήσασα, τόν φυτουργόν πάσης τής κτίσεως, μαράναντα τά φυτά, τής ακάρπου γνώσεως, πίστιν δέ ημίν αληθεστάτην, φυτεύσαντα ευσεβώς, άχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ωδή ε’

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε, Φιλάνθρωπε».

Τί μάτην ταράττη, εβόων ομού, δικαστή παρανόμω οι Μάρτυρες, δύναμιν παρεχόμενος, παρίσταται ημίν, μόνος ο εν ισχύϊ, αήττητος υπάρχων, υπέρ ού τάς αικίσεις, καθυπομένομεν στερρότατα.

Υπήρξεν αθρόα, η μεταβολή, Ερμογένους σαφώς πρός τόν Κύριον, λουτρώ γάρ εκκαθαίρεται, καί κρίσει θεϊκή, τής αρχιερωσύνης, τό φώς αναλαμβάνει, διδαχαίς καταυγάζων, τούς εν νυκτί δεινών υπάρχοντας.

Ρητόρων λιπόντες, αδόκιμον νούν, αγραμμάτων πλοκαίς ηλιεύθητε, σοφίσαντος τού Πνεύματος, υμάς ώς αληθώς, Μάρτυρες καί πρός πάσαν, βασάνων καταιγίδα, δυνατούς εν ισχύϊ, εργαζομένου διά πίστεως.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγγέλων, Παρθένε αγνή, υπερέχουσα ώφθης κυήσασα, βουλής μεγάλης Άγγελον, Θεόν Ειμμανουήλ, βροτούς επουρανίους, αυτού τή καταβάσει, εργασάμενον Κόρη, δι’ ευσπλαγχνίαν αδιήγητον.

Ωδή ς’

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας

αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχεν απήμαντον».

Σώζεις, Ιωνάν, θηρός τήν τριήμερον, τυπούντα ταφήν σού Παντοδύναμε, τά δέ σώματα, τών Μαρτύρων πελάγει ριπτόμενα, ιθύνεις γαληνότατον, πρός όρμον τής ταφής, ένθα σού τό θείον βούλημα, εις ημών τών πιστών περιποίησιν.

Σώματα υμών, αήττητοι Μάρτυρες, βυθός ασινή τή χέρσω δέδωκε, προηγουμένων, ουρανίων Αγγέλων μακάριοι, καί πάσι τήν κατάθεσιν, δηλούντων τήν υμών, ούσαν ιαμάτων έκβλυσιν, καί παθών ψυχικών απολύτρωσιν.

Τάξεις νοεραί, υμών κατεπλάγησαν, τήν υπομονήν, όπως τόν άσαρκον, μετά σώματος, ετροπώσασθε δράκοντα Μάρτυρες, καί νίκης τούς στεφάνους ανεδήσασθε, θρόνω Θεού παριστάμενοι, καί ταίς θείαις αυγαίς πυρσευόμενοι.

Θεοτοκίον

Έστη μέχρι σού, Παρθένε ο θάνατος, ζωήν γάρ Χριστόν εκυοφόοησας, τόν δωρούμενον, καθαρώς εις αυτόν τούς πιστεύοντας, τήν αθάνατον καί θείαν απολύτρωσιν, τούτον, Παναγία αίτησαι, λυτρωθήναι πταισμάτων τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχεν απήμαντον».

Κοντάκιον Ήχος δ’

Επεφάνης σήμερον

Τής στρατείας ήρπασε, σέ τής προσκαίρου, καί αφθάρτου έδειξε, συγκληρονομον ώ Μηνά, σύν τοίς συνάθλοις σου Κύριος, ο παρασχών σοι τόν άφθαρτον στέφανον.

Ο Οίκος

Ύμνοις τήν σήν πανήγυριν στέφων Αθλοφόρε Κυρίου, τούς σούς αγώνας κροτώ, καί ανυμνώ τά παλαίσματα, υπέρ γάρ μόνου τού πάντων Κτίστου, ώς χρυσός εν καμίνω εδοκιμάσθης, αλλά τόν σόν σταθηρόν λογισμόν ουκ εσάλευσε τό πλήθος τών παρανόμων, άνωθεν γάρ αυτόν εστήριξεν ο Χριστός εν τοίς αγώσιν, ο παρασχών σοι τόν άφθαρτον στέφανον.

Συναξάριον

Τή Ι’ τού αυτού μηνός, άθλησις τών Αγίων τού Χριστού Μαρτύρων, Μηνά τού καλλικελάδου, Ερμογένους, καί Ευγράφου.

Στιχοι

- Τμηθείς ο Μηνάς, κάν κελαδείν ουκ έχη,
- Φιμοί κελαδούν δυσσεβείας τό στόμα.

- Τήν δυσσέβειαν εκπτύσας Ερμογένης,
- Υπήρξε Μάρτυς ευσεβείας εκ ξίφους.
- Τάς εκ μαχαίρας, Εύγραφε, τρώσεις φέρων,
- Οξύς Θεού κάλαμος ώφθης, εύ γράφων.
- Ευκέλαδος δεκάτη Μηνάς ξίφει αυχένα δώκεν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Γέμελλος, σταυρωθείς, τελειούται.

Στιχοι

- Υπέρ Θεού Γέμελλος εσταυρωμένου,
- Τήν εν ξύλω σταύρωσιν ισμένως φέρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θωμά τού Δεφουρκινού.

Ο Άγιος Ιερομάρτυς Θεότεκνος, ξίφει τελειούται.

Ο Άγιος μάρτυς Μαριανός, λιθοβοληθείς τελειούται.

Ο Άγιος μάρτυς Ευγένιος, ξύλοις τυπτόμενος, τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Φωνής εορταζόντων καθαρώς ένθα, ήχος εξακούεται, αγαλλομένη τή ψυχή, Αθληταί κατεσκηνώσατε, θυμηδίας εμπιπλάμενοι καί μέλποντες, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Ηδύς μοι ανεβόα Ερμογένης, όνπερ θνήσκω θάνατον, εμοί τό ζήν εστί Χριστός, τό θανείν δέ κέρδος άπειρον, εκκοπτέσθω μου τά μέλη, πόθω ψάλλοντος, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Φρονήσει στερροτάτη τή τών ζώντων, σεαυτόν ενέγραψας, βίβλω ώ Εύγραφε σοφέ, κεφαλήν γάρ αφαιρούμενος, ως εν άρματι, τώ σώ επέβης αίματι καί πρός ανέσπερον φώς μετεβιβάσθης.

Θεοτοκίον

Ου φλέξας σου τήν μήτραν ου σαλεύσας, Παρθενίας σήμαντρα, ο σαρκωθείς Λόγος εκ σού, προελήλυθε παρέχων ημίν, αφθαρσίαν καί ζωήν Κόρη τοίς μέλπουσιν, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ώς ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Ρήγνυται σού πρό ποδών ο ματαιόφρων, συμπατούμενος Μηνά θεόφρον, όφθαλμών στερήσας γάρ σέ καί γλώττης, τόν λογισμόν, ουκ εσάλευσε τής στάσεως τής κρείττονος, διό γηθοσύνως ανεκραύγαζες, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ότε σε τή ωμοτάτη προαιρέσει, εκατέρων χειρών καί ποδών σου, δικαστής εστέρησεν ό παράφρων, τότε σοφέ, τών βραβείων εφιέμε νος Ερμόγενες, Χριστώ εμελώδεις αγαλλόμενος, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Υμνώ σου Μηνά τούς θείους άθλους, τιμώ Ερμογένους τούς αγώνας, προσκυνώ τά λείψανα, αναμέλπω τούς αικισμούς, τά δεσμά τούς διωγμούς τε καί τάς μάστιγας, δι ών πρός ζωήν βοώντες ήρθητε, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε τό μάννα κεκτημένην, τής θεότητος έγνωμεν Κόρη, Κιβωτόν καί Τράπεζαν, καί Λυχνίαν, θρόνον Θεού, καί Παλάτιον καί Γέφυραν μετάγουσαν, πρός θείαν ζωήν τούς αναμέλποντας, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ώς ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ’

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη Βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ’ ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ίδε φωταυγής πανήγυρις, φωτοειδών Μαρτύρων πάσιν εξέλαμψε, καταυγάζουσα, τής οικουμένης τά πέρατα, καί ψυχών αβλεψίαν εξαίρουσα, προσέλθωμεν προθύμως, αγιασμόν απαρυσόμενοι.

Ώνπερ αγαθών ετύχετε, επουρανίων δόξης, ής ηξιώθητε, πίστει τήν φαιδράν, μνήμην υμών τούς γεραίροντας, ως Θεώ παριστάμενοι πάντοτε, τυχείν εκδυσωπείτε, Μεγαλομάρτυρες δεόμεθα.

Σώμα καί ψυχήν προσήξατε, τώ Ποιητή τών όλων θυσίαν άμωμον, όλοκαυτωθέντες, τώ πυρί τών κολάσεων, καί Μαρτύρων χοροίς ηριθμήθητε,

φωτί ακραιφνεστάτω, καταλαμπόμενοι θεόφρονες.

Ήρθη πρός μονάς σκηνούμενος, φωτοειδής Μαρτύρων χορός ο ένθεος, καί παρίσταται, Πατρί Υιώ τε καί Πνεύματι, απολαύων τρανώς τής Θεώσεως, Μηνάς σύν Ερμογένει, καί τώ Ευγράφω οι θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπής τού τόκου σου, η απωσθείσα φύσις ημών Πανάμωμε, είδε καί νυκτός εξ αγνωσίας λελύτρωται, καί παθών τής σκοτώδους συγχύσεως, διό σε ως αιτίαν, τής σωτηρίας ημών σέβομεν.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη Βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ρητορικοίς σου λόγοις, καί θείοις θαύμασι Μηνά, συναθλητήν επεσπάσω, τόν ιερόν Ερμογένην, μεθ' ού σε σύν τώ Ευγράφω, περιχαρώς ευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Μαρία, τών γηγενών ευκληρία, αμαρτωλών προστασία, Χριστιανών ελπίς μόνη, κόσμου παντός σωτηρία, ρύσαι πυρός απειλής με.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πάλιν ημίν η ετήσιος μνήμη, τών τού κόσμου φωστή ρων εξέλαμψε, Μηνά τε Ερμογένους καί Ευγράφου, τών πιστών τάς καρδίας φωτίζουσα, τοίς υπέρ Χριστού διά Σταυρού αυτών αγωνίσμασι, δι' ό τώ εν δόξη καί τιμή στεφανώσαντι αυτούς, Χριστώ τώ Θεώ ημών, τόν ύμνον προσάξωμεν.

Καί νύν… Θεοτοκίον

Θεόν εκ σού σαρκωθέντα έγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Εν ξύλω προσπαγέντα σε, Χριστέ η σέ κυήσασα, καθορώσα, τήν καρδίαν γοερώς, ετέτρωτο βοώσα, Ανάστα ώ Υιέ μου, όπως υμνήσω σου τήν έγερσιν.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δανιήλ τού Στυλίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'
Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι;

Τί σε Δανιήλ ονομάσωμεν; ασκητήν, ότι τά πάθη καθυπέταξας τώ νώ, Αθλητήν, ότι πρός πάσαν εκαρτέρησας ποινήν, πρός ύψος, από γής στύλον αιρόμενον, εν πέτρα αληθείας ερειδόμενον, αγωνιστήν προθυμότατον, καί ιατρόν εμπειρότατον, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε Δανιήλ προσφθεγξώμεθα; τών παθών εκριζωτήν, καί φυτοκόμον αρετών, αληθή θαυματουργόν, καί πρεσβευτήν αμαρτωλών, πνευμάτων ελατήρα γενναιότατον, φωστήρα ευσεβεία διαλάμποντα, του Πνεύματος καταγώγιον, τής Εκκλησίας υπέρμαχον, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε Δανιήλ νύν καλέσωμεν; Μοναστών υπογραμμόν, καί εγκρατείας παιδευτήν, εγκαλλώπισμα πιστών, καί ιαμάτων αυτουργόν, λυχνίαν, τοίς εν σκότει φώς αυγάζουσαν, Αγγέλων συμπολίτην καί ισότιμον, τού Παραδείσου οικήτορα, καί επουράνιον άνθρωπον, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. α'
Τού Στουδίτου

Τό εμπιστευθέν σοι τάλαντον παρά Χριστού, καλώς εργασάμενος Όσιε Πάτερ, ανεδείχθης καί μετά θάνατον, δαιμόνων φυγαδευτής, καί ιατήρ ποικίλων αρρωστημάτων, στύλος καί εδραίωμα, καί όρος Άγιον, τής Εκκλησίας τού Χριστού, διό σε ικετεύομεν, Δανιήλ θαυματουργέ, τήν ειρήνην αίτησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών, τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαίς δεήσεσι, καί αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον
Χαίροις ασκητικών

Πάθος σου τό σεπτόν η σεμνή, καί πανυπέραγνός σου Μήτηρ Μακρόθυμε, παντάναξ εωρακυία, δακρυρροούσα πικρώς, καί τά στήθη τύπτουσα εκραύγαζεν, Ιησού μου γλυκύτατε, πρόσφθεγμά μοι σωτήριον, φώς παντός κόσμου, θείε Ήλιε άδυτε, πώς εν ξύλω σε, σταυρικώ νύν κρεμάμενον, οία κακούργον βλέπουσα, καί λόγχη τήν άχραντον, φεύ μοι! πλευράν τετρωμένον, καθυπομείνω καί ζήσομαι, Υιέ καί Θεέ μου, ειμή λάμψει μοι τό φώς σου τής αναστάσεως;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Υπομονής στύλος γέγονας, ζηλώσας τούς Προπάτορας Όσιε, τόν, Ιώβ εν τοίς πάθεσι, τον Ιωσήφ εν τοίς πειρασμοίς, καί τήν τών ασωμάτων πολιτείαν,

υπάρχων εν σώματι, Δανιήλ Πατήρ ημών, Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημων.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Ύμνοις γεραίρω Δανιήλ τόν Στυλίτην. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσωμεν τώ Κυρίω πάντες λαοί, τώ εν θαλάσση Ερυθρά, τόν Φαραώ βυθίσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Ύμνοις ανευφημήσαι, μέλλοντι τήν μνήμην σου μακάριε, φωτοφόρον μοι αίγλην, Δανιήλ ουρανόθεν κατάπεμψον.

Μέγας ήλιος όντως, Πάτερ εξανέτειλας τοίς πέρασιν, αρετών δαδουχία, καταυγάζων πιστών τά συστήματα.

Νόμοις τοίς τού Δεσπότου, Πάτερ καθυπείκων απενέκρωσας, εγκρατεία τήν σάρκα, καί υπέταξας ταύτην τώ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Όλος άνθρωπος ώφθη, μείνας όπερ ήν καί μετά σάρκωσιν, ο εκ σού Θεοτόκε, γεννηθείς αναλλοίωτος Κύριος.

Ωδή γ'

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε».

Ράβδω τής εγκρατείας, τήν τών παθών θάλασσαν, Πάτερ διαρρήξας, διέβης ακαταπόντιστος, καί όρος έφθασας, τής αληθούς απαθείας, καί Θεώ ωμίλησας νού καθαρότητι.

Ανελθών είς τό ύψος, τών αρετών γνώριμος, γέγονας τώ κόσμω εν στύλω, μένων μετέωρος, καί τή λαμπρότητι, τών παραδόξων θαυμάτων, καταυγάζων πίστει σοι, τούς προσανέχοντας.

Ιδρυμένος εν πέτρα, τής τού Θεού γνώσεως, πάσαις μεθοδείαις δαιμόνων, ώφθης ακλόνητος, στύλω τό σώμα δέ, επί τής γής ανυψώσας, τήν ψυχήν επτέρωσας, πρός τά ουράνια.

Θεοτοκίον

Ρύσαι τής τών παθών με, επαγωγής Δέσποινα, καί τούς πολεμούντας εχθρούς μοι, νύν εκπολέμησον, στήριξον πέτρα με, τών τού Θεού θελημάτων, τήν ψυχήν μου φώτισον, Πύλη τού θείου φωτός.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εγκρατεία καί πόνοις καί προσευχαίς, τήν ψυχήν σου κοσμήσας θεοπρεπώς, γέγονας συμμέτοχος, τών Αγγέλων μακάριε, καί τών θαυμάτων όντως, χαρίσματα έλαβες, τού ιάσθαι τάς νόσους, τών πίστει τιμώντων σε, όθεν καί δαιμόνων, απελαύνων τά πλήθη, παρέχεις ιάματα, τοίς ανθρώποις μακάριε, Δανιήλ αξιάγαστε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήιμην σου.

Θεοτοκίον

Τήν Βασίλισσαν πάντες δεύτε πιστοί, τήν Μητέρα τού πάντων Δημιουργού, φωναίς μεγαλύνωμεν, καί υμνούντες βοήσωμεν, Η τής χαράς αιτία, Παρθένε πανύμνητε, τούς τιμώντάς σε σώζε, καί σκέπε πρεσβείαις σου, έχεις γάρ ως Μήτηρ, τού Θεού παρρησίαν, λυτρούσθαι εκ θλίψεων, καί πληρούν τά αιτήματα, τών πιστώς εκβοώντων σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ τών πταισμάτων δούναι τήν συγχώρησιν, τοίς ευσεβώς προσκυνούσι, τόν άχραντον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρικόν καθορώσα πάθος σεμνή, τού Υιού καί Θεού σου σπλάγχνα πικρώς, σπαράττουσα έκραζες, ολολύζουσα πάναγνε, Πώς εκών ετάθης, καί θάνατον Δέσποτα, σαρκικόν εδέξω, φρικτόν όντως άκουσμα! όθεν ανυμνώ σου, τό απόρρητον Σώτερ, καί άφραστον βούλημα, ότι σώσαι ελήλυθας, τό πλανώμενον πλάσμα σου, Ανάστηθι αλλ' όμως Υιέ, καί χαράς τήν καρδίαν πλήρωσον, ο ευφροσύνης τά πάντα, πληρώσας τώ πάθει σου.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Ως φωταυγή ήλιον, Πάτερ αοίδιμε, επί στύλου, λάμποντα τεθέασαι, τόν τού Θεού, δούλον Συμεών, καί ταίς πηγαζούσαις, εκ τούτου θείαις λαμπρότησιν, ενθέως κατηυγάσθης, Δανιήλ καί κατ' ίχνος, τής αυτού πολιτείας εβάδισας.

Δαιμονικάς φάλαγγας, όπλω τής πίστεως, ετροπώσω, ρείθροις τε κατέκλυσας, τών προσευχών, λύμην τήν αυτών, Πάτερ αναστείλας, ήν ενεποίουν τοίς πλέουσι, καί έσωσας τούς πίστει, τώ Χριστώ μελωδούντας, Τή

δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Αναστηλών, Πάτερ σαυτόν παμμακάριστε, ολονύκτως, ίστασο ως άσαρκος, αμετεώριστον τής ψυχής, όμμα κεκτημένος, καί καθαρόν ώσπερ έσοπτρον, τού Πνεύματος τήν αίγλην, καί τάς θείας εμφάσεις, καθαρά διανοία δεχόμενος.

Θεοτοκίον

Νόμοι εν σοί, φύσεως κεκαινοτόμηνται, νομοδότην, Λόγον γάρ εγέννησας, υπέρ αιτίων ως αληθώς, Πάναγνε καί λόγον, τής αλογίας ρυσάμενον, τό γένος τών ανθρώπων, τών πιστώς μελωδούντων, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς όδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ίνα τής αθανάτου, δόξης επιτύχης, σαρκός εθανάτωσας, τάς ορέξεις Πάτερ, καί παθών τάς ορμάς εχαλίνωσας, εγκρατείας πόνοις, καί ποταμός θαυμάτων ώφθης, καί πηγή ιαμάτων αοίδιμε.

Ήν διώδευσε τρίβον, Πάτερ επί γής Συμεών ο θαυμάσιος, εν εκτάσει μάκαρ, γεγονότι σοι ώφθη δεικνύων σοι, σύν δυσίν Αγγέλοις, δεύρο βοών, καί στήθι πρός με, πρός Θεόν ανυψούμενος χάριτι.

Λαμπρυνόμενος αίγλη, Πάτερ ανεσπέρου, καί θείας ελλάμψεως, τών δαιμόνων ζόφον, καί παθών τήν ομίχλην εδίωξας, καί ωράθης στύλος, φωτοειδής καί κλίμαξ όντως, πρός Θεόν τους πιστούς επανάγουσα.

Θεοτοκίον

Τόν Δεσπότην τεκούσα, ώφθης υπερτέρα, τών άνω Δυνάμεων, καί βροτών τήν φύσιν, εθεούργησας μόνη Πανύμνητε, Θεοτόκον όθεν, παναληθή ψυχή καί γλώσση, οι πιστοί σε Παρθένε δοξάζομεν.

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επακουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Ο νούς σου τή πρός Θεόν, εγγύτητι λαμπρυνόμενος, ανάλωτος ηδονών, πυρί Πάτερ έμεινε, καί παθών ανώτερος, καί τής πρός τό σώμα, προσπαθείας υψηλότερος.

Ναμάτων ζωοποιών, τών χαρισμάτων τού Πνεύματος, πλησθείσά σου η ψυχή, θεόφρον πανόλβιε, ποταμούς ανέβλυσεν, ιαμάτων όντως, όχετους παθών ξηραίνοντας.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν πιστοί, καί τείχος κεκτήμεθα, οι εν βυθώ τών κακών, καί σάλω τών θλίψεων, αεί κινδυνεύοντες, Θεοτόκε μόνη, τών βροτών τό καταφύγιον.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επακουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ως απαρχάς τής φύσεως

Ώσπερ αστήρ πολύφωτος, συ αναβάς μακάριε, επί τού στύλου τόν κόσμον εφώτισας, εν τοίς οσίοις έργοις σου, καί τό σκότος τής πλανης, απεδιώξας Πάτερ, διό δεόμεθα, καί νύν επίλαμψον, εν ταίς καρδίαις τών δούλων σου, τό άδυτον φως τής γνώσεως.

Ο Οίκος

Ηώ δή ρυπαρά πρός τήν αίνεσιν, τών αγώνων σου Πάτερ πέφυκεν, ου γάρ έχω αγνήν τήν καρδίαν μου, καί γάρ ταύτην αισχρώς κατεμόλυνα, αλλά μοι δίδου λόγον Άγιε, καθαρώς ανυμνήσαι τήν σήν πολιτείαν, ήν εθαύμασαν όντως καί Άγγελοι, καί γάρ γέγονας ώσπερ ασώματος, ειληφώς τό άδυτον φώς τής γνώσεως.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δανιήλ τού Στυλίτου.

Στίχοι

- Καί γήϊνον πάν, αλλά καί γήν εκκλίνων,
- Οικεί Δανιήλ πρίν στύλον, καί νύν πόλον.
- Ενδεκάτη Δανιήλ στυλοβάμων εύρατο τέρμα.

Τή αυτή ημέρα, τού Οσίου Πατρός ημών Λουκά, τού νέου Στυλίτου.

Στίχοι

- Πρός ύψος ανήνεγκε τόν Λουκάν στύλος,
- Λουκάς δέ τόν νούν πρός Θεόν, πρός όν τρέχει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ακεψή καί Αειθαλά.

Στίχοι

- Ακεψήν βλέπων με πάσχοντα ξίφει,
- Αειθαλά, ζήλωσον, Εζήλωσά σε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη Μείρακός τινος, καί διήγησις πάνυ ωφέλιμος.

Τή αυτή ημέρα, Άθλησις τού Αγίου Μάρτυρος Βαρσαβά.

Στίχοι

- Θύσας Βαρσαβά ζήθι, λυτρωθείς ξίφους.

- Άνω ποθώ ζήν, θάττον ηκέτω ξίφος.

Τών Αγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Βικεντίου, Αιμιλιανού, καί Βεβαίας.

Στίχοι

- Τμηθέντες εμφαίνουσι τρείς τε καί μία
- Θεού Τρία πρόσωπα καί φύσιν μίαν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ωδή ζ'

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Τάξεις Αγγέλων σου τήν στάσιν, κατεπλάγησαν παμμάκαρ θεοφόρε, μετά σώματος γάρ, τήν τούτων πολιτείαν, αναλαβών εκραύγαζεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Ύψει αϋλου πολιτείας, προφητείας τε εκλάμπων φωταυγεία, ιαμάτων ημίν, απήστραψας ακτίνας, τοίς ευσεβώς τιμώσί σε, Δανιήλ θαυματοφόρε.

Λύσον παθών μου τήν ομίχλην, τή λαμπρότητι, παμμάκαρ σής πρεσβείας, καί πρός τρίβους ζωής, οδήγησον βοώντα, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ίλεως έσο μοι Παρθένε, καί πληγέντα με ρομφαία αμαρτίας, εν μοτώσει τής σής, θεράπευσον πρεσβείας, Ευλογημένος κράζοντα, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών ορεκτών τό έσχατον, τών καλών τό ακρότατον, Πάτερ θεοφόρε, ακριβώς κατέλαβες, πτεροίς κουφιζόμενος, τών εναρέτων πράξεων, καί σύν ασωμάτοις, Δανιήλ ανακράζεις, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Η τού Θεού σε δύναμις, προφανώς ενισχύσασα, φέρειν τού κρυμού, τό δυσχερές εποίησεν, ηλίου τόν καύσωνα, τάς σηπεδόνας τάς τής σαρκός, καί τών εξ αυτής, γεγενημένων σκωλήκων, τήν κάκωσιν βοώντα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νέος Ιώβ σύ πέφηνας, Δανιήλ αξιάγαστε, πλήθει πειρασμών, περισχεθείς καί θλίψεων, Δαυίδ τήν πραότητα, καί Ιακώβ τό άπλαστον, καί τήν σωφροσύνην, Ιωσήφ εμιμήσω, κραυγάζων, τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Οι Θεοτόκον Δέσποινα, Παναγία φρονούντές σε, ρήμασιν επόμενοι, τοίς σοίς πανύμνητε, σέ νύν μακαρίζομεν, ότι Θεόν μακάριον, έτεκες ημίν, όν εν δυσί ταίς ουσίαις, μιά δέ υποστάσει, ανυμνούντες βοώμεν, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ’

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενομενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Ιδού σοι πύλαι ουρανών, μεταστάντι καί τόν δρόμον τελέσαντι, Πάτερ ηνοίχθησαν, καί τών Αγγέλων τάξεις εδέξαντο, ο στεφοδότης δέ Χριστός, δόξη εστεφάνωσε, δικαιοσύνης σε, όν υμνούντες οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Ως κρίνον Πάτερ τού αγρού, εν λειμώνι τής αθλήσεως ήνθησας, καί ως κυπάρισσος, εις ύψος ήρθης τής τελειότητος, ωσεί ελαία ψαλεφάνης τά πρόσωπα, καί μικώς, τάς καρδίας ημών, ιλαρύνων τώ ελαίω τών πόνων σου.

Στύλόν σε βάσει αρετών, στηριζόμενον η κτίσις εγνώρισε, πύργον ακλόνητον, θαυμάτων βρύσιν, λιμένα εύδιον, τών ιαμάτων θησαυρόν, δοχείον τού Πνεύματος, διό σου σήμερον, Δανιήλ επιτελεί τό μνημόσυνον.

Ηλίου σήμερον ημίν, εξανέτειλε φαιδρότερον Όσιε, η θεία μνήμη σου, πιστών καρδίας καταφωτίζουσα, δικαιοσύνης τώ φωτί ζόφον δέ διώκουσα, τών ψυχοφθόρων παθών, ήν τελούντες ευσεβώς ανυμνούμέν σε.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Σώτερ ο τεχθείς, καί φυλάξας τήν τεκούσάν σε άφθορον, μετά τήν κύησιν, όταν καθίσης κρίναι τά έργα μου, τάς ανομίας παρορών, καί τάς αμαρτίας μου, ως αναμάρτητος, ελεήμων ως Θεός καί φιλάνθρωπος.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενομενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τώ κρύει καί τό καύσωνι, πιεζόμενος Πάτερ, τώ σώματι μετέωρος, διετέλεσας ώσπερ, αδάμας μή καμπτόμενος, Δανιήλ πανθαύμαστε, τής φύσεως ταίς ανάγκαις, διά τούτο καί δόξης, αθανάτου σε υιόν, ηξίωσεν απολαύειν.

Θεοτοκίον, όμοιον

Εκύησας πανάχραντε, τόν Θεού Θεόν Λόγον, τώ κόσμω ο τήν σωτήριον, εκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν αρίστην, διά τούτό σε πάντες, υμνολογούμεν αξίως, ως πρεσβεύουσαν τούτω, λυτρωθήναι ημάς νόσων, καί παντοίων κινδύνων.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τού, Μακάριος ανήρ, τό Κάθισμα όλον. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα γ', Ανατολικά γ' καί τών Προπατόρων Στιχηρά Προσόμοια δ'.

Ήχος πλ. δ'
Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τών Προπατόρων σήμερον πιστοί, τελούντες μνημόσυνα, ανυμνήσωμεν Χριστόν τόν Λυτρωτήν, τόν μεγαλύναντα αυτούς, εν πάσι τοίς έθνεσι, καί θαυμάτων τά παράδοξα πιστώς, επιτελέσαντα Κύριον, ως κραταιόν καί δυνατόν, καί εξ αυτών αωαδείξαντα, ράβδον δυνάμεως ημίν, τήν μόνην απείρανδρον, καί θεόπαιδα Μαρίαν τήν αγνήν, έξ ής τό άνθος προήλθε Χριστός, βλαστήσας πάσι τήν ζωήν, καί αδάπανον τρυφήν, καί σωτηρίαν τήν αιώνιον.

Ο τούς Αγίους Παίδας εκ πυρός, ρυσάμενος Δέσποτα, καί εκ στόματος λεόντων Δανιήλ, ο ευλογήσας Αβραάμ, Ισαάκ τε τόν δούλόν σου, καί τόν τούτου υιόν τόν Ιακώβ, ο ευδοκήσας εκ σπέρματος, τούτων γενέσθαι καθ' ημάς, ίνα τούς πρίν ολισθήσαντας, σώσης προπάτορας ημών, σταυρούσαι καί θάπτεσαι, καί συντρίβεις τού θανάτου τά δεσμά, συνεγείρεις τε πάντας, τούς απ' αιώνος όντας εν νεκροίς, προσκυνούντάς σου Χριστέ, τήν Βασιλείαν τήν αιώνιον.

Ως εν ψεκάδι μέσον τής φλογός, τή δρόσω τού Πνεύματος, αγαλλόμενοι οι Παίδες τού Θεού, περιεπάτουν μυστικώς, εν αυτή προτυπώσαντες, τήν Τριάδα καί τήν σάρκωσιν Χριστού, καί ως σοφοί διά πίστεως, έσβεσαν δύναμιν πυρός, καί Δανιήλ δέ ο δίκαιος, λεόντων ώφθη φιμωτής, ών ταίς δεήσεσι, δυσωπούμενος φιλάνθρωπε Σωτήρ, καί ημάς τού ασβέστου, καί

αιωνίου λύτρωσαι πυρός, καί αξίωσον τυχείν, τής ουρανίου Βασιλείας σου.

Ώσπερ εν δρόσω όντες οι πιστοί, καί Άγιοι Παίδες σου, εν καμίνω τής φλογός τής τού πυρός, προεζωγράφουν μυστικώς, τήν εκ Παρθένου σου έλευσιν, τήν αφλέκτως αναλάμψασαν ημίν, καί Δανιήλ δέ ο δίκαιος, καί εν Προφήταις θαυμαστός, τρανώς τήν θείαν δευτέραν σου, επιδημίαν προδηλών, Εώρων εκραύγαζεν, εως ού θρόνοι ετέθησαν φησί, καί κριτής εκαθέσθη, καί τού πυρός επέστη ποταμός, ού ρυσθείημεν Χριστέ, ταίς ικεσίαις αυτών Δέσποτα.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Τούς πρό τού νόμου Πατέρας, άπαντας ευφημήσωμεν σήμερον πιστοί, Αβραάμ τόν φιλόθεον, Ισαάκ τόν εξ επαγγελίας τεχθέντα, καί Ιακώβ, καί τούς δώδεκα Πατριάρχας, Δαυίδ τόν πραότατον καί Δανιήλ τόν επιθυμιών Προφήτην, καί τούς τρείς Παίδας σύν αυτοίς γεραίροντες, τούς τήν κάμινον είς δρόσον μεταβαλόντας, αιτούμενοι άφεσιν παρά Χριστού τού Θεού, τού ενδοξαζομένου εν τοίς Αγίοις αυτού.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Το αυτού Ήχου

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Αναστάσιμα τού Ήχου.

Δόξα... Ήχος γ' Γερμανού

Τών Προπατόρων τό σύστημα, οι φιλέορτοι δεύτε, ψαλμικώς ευφημήσωμεν, Αδάμ τόν Προπάτορα, Ενώχ, Νώε; Μελχισεδέκ, Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ, μετά νόμον, Μωϋσήν καί Ααρών, Ιησούν, Σαμουήλ καί Δαυίδ, μεθ' ών τόν Ησαϊαν, Ιερεμίαν, Ιεζεκιήλ, καί Δανιήλ καί τούς δώδεκα, άμα Ηλιού, Ελισαίον καί τούς άπαντας, Ζαχαρίαν καί τόν Βαπτιστήν, καί τούς κηρύξαντας Χριστόν, τήν ζωήν καί ανάστασιν τού γένους ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον, ο αυτός

Ασπόρως εκ θείου Πνεύματος, βουλήσει δέ Πατρός, συνείληφας Υιόν τόν τού Θεού, εκ Πατρός αμήτορα, πρό τών αιώνων υπάρχοντα, δι' ημάς δέ εκ σού απάτορα γεγονότα, σαρκί απεκύησας, καί βρέφος εγαλούχησας, διό μή παύση πρεσβεύειν, τού λυτρωθήναι κινδύνων τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον, τό Αναστάσιμον

Δόξα… Καί νύν…
Τών Προπατόρων Ήχος β'

Εν πίστει τούς Προπάτορας εδικαίωσας, τήν εξ Εθνών δι' αυτών προμνηστευσάμενος Εκκλησίαν, Καυχώνται εν δόξη οι Άγιοι, ότι εκ σπέρματος αυτών, υπάρχει καρπός ευκλεής, η ασπόρως τεκούσά σε, Ταίς αυτών ικεσίαις, Χριστέ ό Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τό, Θεός Κύριος, Τροπάριον τό Αναστάσιμον, Δόξα, τό αυτό, Καί νύν, τών Προπατόρων.

Η συνήθης Στιχολογία, οι Αναβαθμοί τού ήχου.

Τό, Πάσα πνοή, Ευαγγέλιον τό Εωθινόν. Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι. ο Ν'

Καί οι Κανόνες, τής Οκτωήχου, ο Αναστάσιμος, τών Αγίων τριών Παίδων, καί τών Προπατόρων.

Κανών τών Αγίων τριών Παίδων, ού η Ακροστιχίς.

Τρείς παίδας υμνώ, Δανιήλ τε τόν μέγαν. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Τόν άναρχον Λόγον τόν εκ Πατρός, πρό πάντων αιώνων, γεννηθέντα θεοπρεπώς, τόν εν τή καμίνω νεανίαις, συμβολικώς οραθέν τα δοξάσωμεν.

Ρημάτων τυράννου τού δυσσεβούς, οι ευγενείς Παίδες, καταπτύσαντες καρτερώς, τροφαίς παρανόμοις μιανθήναι, Χαλδαϊκώς ου κατηξίωσαν.

Ετρέφεσθε λόγω μέν ψυχικώς, τροφαίς αυτομάτοις, κεχρημένοι δέ σαρκικώς, τών αβροδιαίτων ταίς ιδέαις, τώ Βασιλεί ωραιότεροι δείκνυσθε.

Θεοτοκίον

Ιόν τόν τού όφεως ακοαίς, Πικρώς εμπαρέντα, ταίς τής Εύας η εκ Δαυϊδ, βλαστήσασα Κόρη θεραπεύει, τόν Λυτρωτήν κυοφορήσασα.

Κανών τών Αγίων Προπατόρων, ού η Ακροστιχίς

Πατράσιν αίνον εικότως νύν εισφέρω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Πατράσιν αίνον προσάξωμεν, πρό Νόμου καί εν Νόμω εκλάμψασι, καί τόν εκ Παρθένου λάμψαντα, Κύριον καί Δεσπότην, γνώμη ορθή, τεθεραπευκόσι, καί αδύτου φωτισμού νύν απολαύουσιν.

Αδάμ τόν πρώτον τιμήσωμεν, χειρί τετιμημένον τού κτίσαντος, καί πάντων ημών Προπάτορα, ήδη γεγενημένον, καί εν σκηναίς, ταίς επουρανίαις, μετά πάντων εκλεκτών αναπαυόμενον.

Τόν Άβελ δώρα προσάγοντα, ψυχή ευγενεστάτη προσήκατο, ο πάντων Θεός καί Κύριος, τούτον δέ μιαιφόνω, πάλαι χειρί, τεθανατωμένον, ανεκόμισε πρός φώς ως θείον Μάρτυρα.

Θεοτοκίον

Ρητών ενθέων ακούσωμεν, βοώντων τού Χριστού τήν ανάδειξιν, ιδού γάρ Σπηλαίω τίκτεται, Κόρης εξ απειράνδρου, ού τόν φρικτόν, τόκον προμηνύει, Αστρολόγοις ο αστήρ επιφαινόμενος.

Καταβασία

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Τών αγίων Παίδων

Ωδή γ’

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Σύνεσιν κτησάμενοι, τήν θεοδίδακτον Δέσποτα, Παίδες Δαυϊδ, Νόμους τούς πατρώους, θεοφρόνως ετήρησαν.

Πύρ ού κατεφλόγισε, τά καθαρώτατα σώματα, τών ευσεβών, διά γάρ νηστείας, ψυχοτρόφου ηρδεύοντο.

Αίνον τόν παγκόσμιον, καί πολυϋμνητον άδουσι, Παίδες οι τρείς, μέσον τής καμίνου, θαυμαστώς δροσιζομενοι.

Θεοτοκίον

Ίνα τόκον Δέσποτα, εκ παρθενεύοντος σώματος, δείξης ημίν, σώζεις εν καμίνω, παρθενεύοντα σώματα.

Τών Προπατόρων

Τώ πρό τών αιώνων

Άδεται εν κόσμω, τό τού Σήθ πρός τόν Κτίστην διάπυρον, εν γάρ αμέμπτω πολιτεία, καί ψυχής διαθέσει, αυτόν όντως εθεράπευσε, καί νύν εν χώρα τών ζώντων βοά, άγιος εί Κύριε.

Στόματι καί γλώσση, καί καρδία Ενώς ο θαυμάσιος, επικαλείσθαι θεοφρόνως, τόν τών όλων Δεσπότην, Θεόν ήλπισεν εν πνεύματι, καί ευαρέστως βιώσας εν γή, κλέος επηνέγκατο.

Ιερολογίαις, ιεραίς τόν Ενώχ μακαρίσωμεν, ευαρεστήσας γάρ Κυρίω, μετετέθη εν δόξη, οφθείς κρείττων καθως γέγραπται, θανάτου οία Θεού πεφηνώς, δούλος γνησιώτατος.

Θεοτοκίον

Νύν η προσδοκία, τών Εθνών εκ Παρθένου προέρχεται, καί Βηθλεέμ τήν κεκλεισμένην, υπανοίγει προσφόρως, Εδέμ Λόγον σωματούμενον, εισδεδεγμένη καί φάτνη σαρκί, επανακλινόμενον.

Καταβασία

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Η Υπακοή Ήχος β’

Εις δρόσον τοίς Παισί, τό πύρ μετεβάλλετο, ό θρήνος εις χαράν, ταίς Γυναιξίν ενηλλάττετο, Άγγελος γάρ, εν αμφοτέροις διηκόνει τοίς θαύμασι, τοίς μέν, εις ανάπαυσιν μεταποιήσας τήν κάμινον, ταίς δέ, τήν ανάστασιν καταμηνύσας τριήμερον, ο αρχηγός τής ζωής ημών, Κύριε δόξα σοι.

Εάν δέ δόξη τώ Προεστώτι, λέγομεν.

Κάθισμα Ήχος α’

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Υμνήσωμεν πιστοί, τούς Προπάτορας πάντας, Χριστού τού δι’ ημάς, επί γής οραθέντος, δοξάζοντες εν άσμασι, τόν αυτούς θαυμαστώσαντα, ως τήν έλευσιν, προεκτυπώσαντας τούτου, καί τήν γέννησιν, τήν εκ Παρθένου αφράστως, τώ κόσμω κηρύξαντας.

Τών Αγίων παίδων

Ωδή δ’

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε».

Δανιήλ ο σοφώτατος, ενθεαστικώς τόν νούν φωτιζόμενος, τά ένύπνια διέλυσε, τών Αυτοκρατόρων θεία χάριτι.

Απαστράπτει τοίς θαύμασιν, η έν τή καμίνω τών Παίδων άθλησις, τόν γάρ τύραννον εζώγρησε, πρός επίγνωσίν σου Παντοδύναμε.

Συμφωνίας τά όργανα, καί τής μουσικής μέλη παναρμόνια, τούς γενναίους ού κατέθελξαν, καί χρυσή εικόνι ουχ υπέκυψαν.

Θεοτοκίον

Υμνωδίαις Πανύμνητε, οι εν Βαβυλώνι Παίδες γεραίρουσι, τόν Υιόν σου τόν υπέρθεον, όν εν τή καμίνω επεγίνωσκον.

Τών Προπατόρων

Ράβδος εκ τής ρίζης

Αίνον προσαγάγωμεν Θεώ, τιμώντες μελωδήμασι, Νώε τόν όντως όντα δίκαιον, εν πάσαις γάρ εντολαίς, θείαις καλλυνόμενος, ώφθη τώ Χριστώ ευαρεστή σας, ώ μελωδούμεν πιστώς. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ιδών σου Θεός τό ευγενές, τής γνώμης τό ακέραιον, καί κατά πάντα Νωε τέλειον, δευτέρου κόσμου σαφώς, αρχηγόν σε δείκνυσι, σώσαντα αυτώ παντός εκ γένους, κατακλυσμού αισθητού, σπέρμα, ως αυτός διετάξατο.

Νώε τόν φυλάξαντα Θεού, τόν νόμον απαράτρωτον, καί ευρεθέντα τότε δίκαιον, τή γενεά εαυτού, καί ξυλίνη σώσαντα, πάλαι Κιβωτώ αλόγων γένη, προστάξει παντουργική, ύμνοις ευσεβώς μακαρίσωμεν.

Οίνον κατανύξεως ημίν, πηγάζει τοίς τιμώσί σε, Νώε μακάριε η μνήμη σου, ευφραίνουσα καί ψυχάς, καί καρδίας πάντοτε, τών ειλικρινώς μακαριζόντων, τους τρόπους σου τούς σεμνούς, καί τήν πολιτείαν τήν ένθεον.

Θεοτοκίον

Νύν η άπολύτρωσις ημών, εν φάτνη ανακλίνεται, καί σπαργανούται ώσπερ νήπιον, καί Μάγοι ανατολών, Βασιλείς αφίκοντο, τούτον ως Θεόν καί Βασιλέα, τεχθέντα επί τής γής, βλέψαι καί λατρεύσαι σύν δώροις πιστώς.

Καταβασία

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε».

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή ε’

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου, τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον; αλλ’ επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς όδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Μυηθέντες τόν Νόμον, Σώτερ ουκ ηρνήσαντο οι σοί θεράποντες, Δανιήλ ο μέγας, σύν τρισί Νεανίαις θεόφροσιν, αλλ’ ισχύν λαβόντες, τήν παρά σού τού ευεργέτου, τούς Τυράννους ανδρείως ετρέψαντο.

Νοερώς εμυείτο, Δανιήλ φιλάνθρωπε τά σά μυστήρια, επί γάρ νεφέλης, ως Υιόν σε ανθρώπου ερχόμενον, τών Εθνών απάντων, οία Κριτήν καί Βασιλέα, εΘεώρει νοός καθαρότητι.

Ωραιώθη ώ Παίδες, υπέρ λίθον σάπφειρον, υμών τά σώματα, ως αυγή χρυσίου, ευσεβείας τώ ζήλω πυρσεύετε, εμπεριπατούντες χαρμονικώς εν τή

καμίνω, καί κροτούντες χορείαν παγκόσμιον.

Θεοτοκίον

Δανιήλ σε Παρθένε, Όρος προδιέγραφε σαφώς ο ένθεος, οι τριττοί δέ Παίδες, καθορώντες τήν φλόγα δροσίζουσαν, τόν σόν θείον τόκον, μελωδικώς ανευφημούσιν, ως Σωτήρα καί Κτίοτην καί Κύριον.

Τών Προπατόρων

Θεός ών ειρήνης

Επαίνοις τιμάσθω, ενθέοις ό Σήμ, πατρικήν ευλογίαν καρπούμενος, καί έναντι ευάρεστος, δεικνύμενος Θεού, καί τοίς τών Προπατόρων, χοροίς κατειλεγμένος, καί εν χώρα τών ζώντων, περιχαρώς αναπαυόμενος.

Ιδείν ηξιώθη, ως φίλος Θεού, Αβραάμ τήν ημέραν τού Κτίστου αυτού, καί έμπλεως εγένετο, χαράς Πνευματικής, τούτον ούν διανοίας, ευθύτητι τιμώντες, μακαρίσωμεν πάντες, ως τού Θεού πιστόν θεράποντα.

Κατείδες ως θέμις, ανθρώπω ιδείν, τήν Τριάδα, καί ταύτην εξένισας, ως φίλος γνησιώτατος, παμμάκαρ Αβραάμ, όθεν μισθόν κομίζη, τής ξένης ξεναγίας τό γενέσθαι απείρων, Εθνών Πατήρ διά τής πίστεως.

Θεοτοκίον

Ο Πλήρης κενούται, σαρκί δι' ημάς, καί αρχήν ο προάναρχος δέχεται, πτωχεύει δέ ο πλούσιος, καί Λόγος ών Θεού, εν φάτνη τών αλόγων, προσκλίνεται ως βρέφος, τήν ανάπλασιν πάντων, τών απ' αιώνος εργαζόμενος.

Καταβασία

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε, Φιλάνθρωπε».

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή ς'

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί πρός βυθόν βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρω, καί εκ βυθού φθοράς ανάγαγε».

Άρξαντες τών ψυχικών, παθημάτων τή δυνάμει τού Λόγου, χώρας Εθνών Χαλδαίων, ηγεμόνες γεγόνατε, οίδε γάρ η αρετή, γέρα χαρίζεσθαι, κεκτημένοις, ώ τού Δαυίδ σοφοί απόγονοι.

Νέκρωσιν ο Δανιήλ, ζωηφόρον ενδυσάμενος πάλαι, τόν ως Θεόν Χαλδαίοις, δυσσεβώς νομιζόμενον, αναιρεί διά τροφής, δράκοντα κάκιστον, ιερείς δέ, τούς δυσμενείς σοφώς απέκτεινεν.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι τόν Κριτήν, τόν Υιόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταίς σαίς λιταίς γενέσθαι εν ημέρα τής κρίσεως, λυτρωτήν τε τών δεινών, Μήτηρ δυσώπησον, σοί γάρ μόνη τά τής ελπίδος ανατίθημι.

Τών Προπατόρων

Σπλάγχνων Ιωνάν

Τύπωσις Χριστού, τού πάθους γεγένησαι, σαφώς Ισαάκ μακαριώτατε, αναγόμενος, πατρική ευπειθεία τού θύεσθαι, διά τούτο μεμακάρισαι, καί φίλος Θεού, ώφθης όντως γνησιώτατος, μετά πάντων Δικαίων σκηνούμενος.

Ώφθη Ιακώβ, θεράπων πιστότατος, τού πάντων Θεού, όθεν επάλαισε, μετ' Αγγέλου νούς, καθορών τόν Θεόν μετωνόμασται, καί καθεύδων θείαν κλίμακα τεθέαται, ήπερ Θεός επεστήρικτο, ο σαρκί προσπλακείς άγαθότητι.

Στέργων Ιωσήφ, πατρός τήν ευπείθειαν, εν λάκκω βληθείς, προσαπεμπόληται, εις προτύπωσιν, τού τυθέντος εν λάκκω βληθέντος Χριστού, σιτοδότης τε Αιγύπτου εχρημάτισε, σώφρων γεγονως καί δίκαιος, Βασιλεύς τε παθών αληθέστατος.

Θεοτοκίον

Νέον επί γής, παιδίον γνωρίζεται, ο ών σύν Πατρί αεί καί Πνεύματι, σπαργανούται δέ, ο τήν γήν σπαργανώσας ομίχλη σαφώς, καί εν φάτνη τών αλόγων ανακέκλιται, τούτου νύν προεορτάσωμεν, γεγηθότες τήν άσπορον γέννησιν.

Καταβασία

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχεν απήμαντον».

Κοντάκιον Ήχος β' Αυτόμελον

Χειρόγραφον εικόνα μή σεβασθέντες, αλλ' αγράφω ουσία θωρακισθέντες τρισμακάριοι, εν τώ σκάμματι τού πυρός εδοξάσθητε, εν μέσω δέ φλογός ανυποστάτου ιστάμενοι, Θεόν επεκαλείσθε, Τάχυνον ο Οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων, εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Ο Οίκος

Εκτεινόν σου τήν χείρα, ής πάλαι έλαβον πείραν Αιγύπτιοι πολεμούντες, καί Εβραίοι πολεμούμενοι, μή καταλίπης ημάς, καί καταπίη ημάς ο θάνατος, ο διψών ημάς, καί Σατάν ο μισών ημάς, αλλ' έγγισον ημίν, καί φείσαι τών ψυχών ημών, ως εφείσω ποτέ τών Παίδων σου τών εν Βαβυλώνι, απαύστως ανυμνούντων σε καί βληθέντων υπέρ σού εις τήν κάμινον, καί εκ ταύτης κραυγαζόντων σοι, Τάχυνον ο οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Αναγινώσκομεν πρώτον τό συναξάριον τής ημέρας τού μηνός, είτα τών Αγίων Προπατόρων.

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τών Αγίων Προπατόρων.

Στιχοι

- Δέξασθαι χαράν οι πάλαι Προπάτορες,
- Βλέποντες εγγίζοντα Χριστόν Μεσσίαν.
- Γήθεο Αβραάμ, ότι Πρόπαππος Χριστού εδείχθης.

Ταίς τών σών αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή ζ'

«Παίδες θεοσεβείς έν Βαβυλώνι, εικόνι χρυσή ού προσεκύνησαν, αλλ' εν μέσω καμίνου πυρός δροσιζόμενοι, τήν ωδήν ανέμελπον λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ήχος θεοσεβής εμελωδείτο, εκ μέσου πυρός τώ Παντοκράτορι, Αζαρίας γάρ θείον χορόν συστησάμενος, τήν ωδήν ανέμελπον λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Λύρα Νεανιών εθεολόγει τόν πάντων Θεόν καί παντοκράτορα, τόν αυτοίς εν καμίνω, τρανώς Οπτανόμενον, καί ωδήν ανέμελπον λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Τρείς τούς εν τή καμίνω βεβλημένους, ειδώς ο κρατών ως εθεάσατο, τού τετάρτου τήν θέαν, Υιόν προσηγόρευσε, τού Θεού καί πάσιν εβόησεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Έχων λελαμπρυσμένον θεία αϊγλη, τόν νούν Δανιήλ Θεομακάριστε, τής Παρθένου τόν τόκον, σαφώς προτεθέασαι, μυστικαίς εικόσι τυπούμενον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών Προπατόρων

Οι Παίδες ευσεβεία

Υμνείσθω Ανανίας, Αζαρίας, Μισαήλ σύν τώ Δανιήλ, κάμινον σβέσαντες πυρός, καί λεόντων χαλινώσαντες, τάς ορμάς καί τώ Χριστώ, συμφώνως ψάλλοντες, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Νομίμως εναθλήσας, πειρασμοίς καί ανενδότοις θλίψεσι, θεράπων κέκληται Ιώβ, τού Θεού παναληθέστατος, πράος άκακος ευθύς, τέλειος άμεμπτος, αναβοών, ο Θεός ευλογητός εί.

Εν πίστει Μωϋσέα, Ααρών τε καί τόν Ώρ τιμήσωμεν, ανευφημούντες, Ιησούν, καί Λευϊ τόν ιερώτατον, Γεδεών τε καί Σαμψών, καί ανακράζοντες, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ιδού καθώς προείπεν ο Προφήτης, εν γαστρί συνέλαβεν, η απειρόγαμος, Θεόν καί τεκείν σαφώς επείγεται, εν Σπηλαίω Βηθλεέμ, ώ πάντες ψάλλομεν, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή η’

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τυραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανέβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τήν Αβραάμ ευγένειαν, διασώζειν σπουδάζοντες, τήν οικειοτάτην, πρός αυτόν εκτήσασθε, κρηπίδα τής Πίστεως, καί τής Ελπίδος Όσιοι, καί υπομονήν, καί πειρασμών καρτερίαν, βοώντες ανενδότως, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Οι ως φωστήρες λάμποντες, καί τήν γήν ουρανώσαντες, καί τής ευσεβείας, φωτισμώ πυρσεύοντες, παγκόσμιον στήσαντες, χοροστασίαν άδουσι, τώ εκ πειρασμών εκσεσωκότι Δεσπότη, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νεανικώς οι σβέσαντες, επηρμένην τήν κάμινον, καί τάς τών λεόντων, ακωκάς πεδήσαντες, Δαυίδ οι απόγονοι, νύν γεγηθότες ψάλλουσι, Τόν εκ πειρασμών, εκσεσωκότα Δεσπότην, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαος υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μυσταγωγείται πάναγνε, Δανιήλ ό σοφώτατος, καί προζωγραφούσι, Παίδες τρείς τήν γέννησιν, τήν σήν οι θεόφρονες, διά συμβόλων βλέποντες, τόν εκ τής γαστρός σου, προελθόντα αφράστως, όν Παίδες ευλογούσιν, ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τών Προπατόρων

Θαύματος υπερφυούς

Σήμερον τών απ’ αιώνος θείαν μνήμην, εκτελέσωμεν θείων Πατέρων, τού Αδάμ τού Άβελ τε, Σήθ καί Νώε καί τού Ενώς, καί Ενώχ καί Αβραάμ

Μελχισεδέκ καί Ιώβ, καί τού Ισαάκ σύν τώ πιστώ Ιακώβ, Ευλογείτω η κτίσις βοώντες τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Φάλαγγα Θεοτερπή θείων Πατέρων, ευφημήσωμεν Βαράκ καί Νάθαν, καί τόν Ελεάζαρον, Ιωσίαν καί τόν Δαυϊδ, Ιεφθάε Σαμουήλ τε τόν τά έμπροσθεν ορώντα, σεπτώς καί ανακράζοντα, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας

Έπαινον μελωδικώς Θεού Προφήταις, προσαγάγωμεν ανευφημούντες, Ωσηέ, Μιχαίαν τε, Σοφονίαν καί Αββακούμ, Ζαχαρίαν, Ιωνάν, Αγγαίόν τε καί Αμμώς, καί τόν Αβδιού καί Μαλαχίαν Ναούμ, Ησαϊαν καί Ιερεμίαν καί Ιεζεκιήλ, άμα Δανιήλ, Ηλιού καί Ελισαίον.

Τριαδικόν

Ρήμασι τριαδικοίς τήν παναγίαν, ανυμνήσωμεν Πιστοί Τριάδα, τόν Πατέρα άναρχον, τόν Υιόν τε καί τό ευθές, Πνεύμα Άγιον, Τριάδα ομοούσιον, ήν πάσα πνοή δοξάζει κράζουσα, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ώφθης εκ Παρθενικών Χριστέ αιμάτων, σωματούμενος αρρήτω λόγω, καί ως βρέφος τέλειον, εν Σπηλαίω υπερβολή, ευσπλαγχνίας Ιησού αποτικτόμενος, αστήρ δέ σε πορρωθεν εμήνυσεν, αστρολόγοις, Υμνείτε πίστει κραυγάζουσι, καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ώς ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή θ’

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εφθάσατε τό τέλος, τό πεποθημένον, καί ορεκτών ακροτάτω παρέστητε, εν ουρανίοις θαλάμοις Παίδες πανόλβιοι.

Γηθόμενοι τό δράγμα, τής μετά δακρύων, καλής υμών γεωργίας κομίζεσθε, τής αφθαρσίας τόν στάχυν καρποφορήσαντες.

Ανέτειλε λαμπρότης, νύν υμίν αξίως, καί ευφροσύνη καρδίας εξ ήνθησεν, ένθα απέδρα γάρ λύπη κατεσκηνώσατε.

Θεοτοκίον

Νομήν τήν τού θανάτου, έστησας Παρθένε, τόν ζωοδότην τεκούσα καί Κύριον, ζωοποιούντα τούς πίστει σέ μεγαλύνοντας.

Τών Προπατόρων

Μυστήριον ξένον

Ισχύϊ σου πάλαι, δυνάμεις εποίησαν, θυγατέρες Κύριε, Άννα καί Ιουδίθ καί Δεβόρρα, Ολδά, Ιαήλ τε, Εσθήρ Σάρρα Μαριάμ Μωσέως καί Ραχήλ, καί Ρεβέκκα καί η Ρούθ αι μεγαλόφρονες.

Ως σβέσαντες Παίδες, Αγίους τήν κάμινον, ιερώς τιμήσωμεν, άμα τώ Δανιήλ τώ Προφήτη, πάσι δικαίοις σαφώς, τοίς πρό Νόμου διαλάμψασι καλώς, καί εν Νόμω τόν Δεσπότην θεραπεύσασιν.

Σοφώτατοι θείοι, Προφήται γεγένηνται, Αβραάμ απόγονοι, τόν εκ τού Αβραάμ, καί Ιούδα τικτόμενον Λόγον, θερμώς προαναγγείλαντες εν Πνεύματι, αυτών ικεσίαις, Ιησού πάντας οικτείρησον.

Ηγίασται πάσα η κτίσις, τή μνήμη υμών, καί πανηγυρίζουσα, κράζει ικετικώς εκβοώσα, Δέησιν Κυρίω, αεί προσαγάγετε Μακάριοι, τυχείν αιωνίων αγαθών τούς ευφημούντας υμάς.

Θεοτοκίον

Φορέσας με εκ τής Παρθένου προέρχεται, καί Σπηλαίω τίκτεται, Λόγος ο τού Πατρός ασυγχύτως, χόρευε η κτίσις, φωναίς ευχαρίστοις μεγαλύνουσα, αυτού τήν δι’ οίκτον, παναγίαν συγκατάβασιν.

Καταβασία

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλήθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Πατέρων μνήιμην σήμερον, σκιρτώντες φιλοπάτορες, τού Αβραάμ συνελθόντες, καί Ισαάκ κατά χρέος, καί Ιακώβ υμνήσωμεν, εξ ών Χριστός ο Κύριος, τό κατά σάρκα ωράθη, διά πολλήν ευσπλαγχνίαν.

Αδάμ ανευφημήσωμεν, Άβελ Σήθ καί τόν Ενώς, Ενώχ καί Νώε Αβραάμ, Ισαάκ καί τόν Ιακώβ, Μωσήν Ιώβ καί τόν Ααρών, Ελεάζαρ, Ιησούν, Βαράκ, Σαμψών, Ιεφθάε, Δαυϊδ καί τόν Σολομώντα.

Θεοτοκίον, όμοιον

Αγνή Παρθένε άχραντε, Μαρία Θεονύμφευτε, εν ώρα τή φοβερά μοι, πρόστηθι καί μεσίτις, πρός τόν Υιόν σου φάνηθι, τώ ταπεινώ καί ρύσαί με, τής καταδίκης εκείνης, καί τών κολάσεων πάντων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχ. η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ’ καί τών Αγίων Προπατόρων δ’.

Ήχος β’ Οίκος τού Ευφραθά

Πάντες τήν τών σεπτών, νύν Προπατόρων μνήμην, τελέσωμεν ωμνούντες, τήν τούτων πολιτείαν, δι’ ής εμεγαλύνθησαν. (Δίς)

Στίχ. Ευλογητός εί Κύριε ό Θεός τών Πατέρων ημών.

Έσβεσαν τού πυρός, τήν δύναμιν οι Παίδες, χορεύοντες εν μέσω’ καμίνου καί υμνούντες, Θεόν τόν παντοδύναμον.

Στίχ. Καί επί τήν πόλιν τήν αγίαν τήν τών Πατέρων ημών Ιερουσαλήμ.

Λάκκω κατακλεισθείς, θηρσί συνωκισμένος, Δανιήλ ο Προφήτης, αμέτοχος τής τούτων, εδείκνυτο κακώσεως.

Δόξα... Ήχος βαρύς Γερμανού

Δεύτε άπαντες, πιστώς πανηγυρίσωμεν, τών πρό νόμου Πατέρων, Αβραάμ καί τών σύν αυτώ, τήν ετήσιον μνήμην, τού Ιούδα τήν φυλήν, αξίως τιμήσωμεν, τούς εν Βαβυλώνι Παίδας, τούς σβέσαντας τήν εν καμίνω φλόγα, ως τής Τριάδος τύπον, σύν τώ Δανιήλ ευφημήσωμεν, τών Προφητών τάς προρρήσεις ασφαλώς κατέχοντες, μετά τού Ησαϊου μεγαλοφώνως βοήσωμεν, ιδού η Παρθένος, εν γαστρί λήψεται, καί τέξεται Υιόν τόν Εμμανουήλ, ό εστι μεθ’ ημών ο Θεός.

Καί νύν... Υπερευλογημένη…

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά. Οι Μακαρισμοί τού Ήχου, καί από τού Κανόνος τών Προπατόρων η ς’ Ωδή.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον…

Αρχή

ΤΗ ΙΒ’ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Σπυρίδωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν στιχολογούμεν τήν α’ Στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς’ καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ’ δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. α’ Χαίροις ασκητικών

Χαίροις Αρχιερέων Κανών, τής Εκκλησίας αδιάσειστον έρεισμα, τό κλέος τών Ορθοδόξων, η τών θαυμάτων πηγή, τής αγάπης ρείθρον μή κενούμενον,

φωστήρ ο πολύφωτος, τό τού Πνεύματος όργανον, ο νούς ο θείος, ο πραϋς καί ακέραιος, ο απλότητι, αληθεί καλλυνόμενος, Άνθρωπε επουράνιε, επίγειε Άγγελε, τού αμπελώνος εργάτα, ο τού Χριστού φίλος γνήσιος, αυτόν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Πράος καί κληρονόμος τής γής, σύ τών πραέων αληθώς αναδέδειξαι, Σπυρίδων Πατέρων δόξα, ο ταίς νευραίς τών σοφών, καί απλών σου λόγων, θεία χάριτι, εχθρόν τόν παμπόνηρον, καί παράφρονα Άρειον, εναποπνίξας, καί τό δόγμα τό ένθεον, καί σωτήριον, ανυψώσας εν Πνεύματι, πάντας τούς ορθοδόξους τε, φωτίσας τρανότατα, ένα δοξάζειν τόν Λόγον, ως αληθώς ομοούσιον, Πατρί προανάρχω, παρεχόμενον τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Πάθη απονεκρώσας σαρκός, νεκρούς εν χάριτι Θεού εξανέστησας, καί όφιν χρυσούν ειργάσω, καί ποταμού τάς ορμάς, προσευχή σου Πάτερ εχαλίνωσας, νυκτός Βασιλεί δέ, επιφανείς κινδυνεύοντι, τούτον ιάσω, τή καθ' ύπαρ εγγύτητι, τού Κυρίου σε, παραδόξως δοξάζοντος, Όθεν μεγαλοφώνως σου, τήν μνήμην γεραίρομεν, καί τών λειψάνων Σπυρίδων, τήν ιεράν θήκην σέβομεν, εξ ής αναβλύζεις, ιαμάτων θεία ρείθρα, καί μέγα έλεος.

Δόξα… Ήχος α' Ανατολίου

Όσιε Πάτερ μακάριε, Σπυρίδων σοφέ, τήν νεκράν ώσπερ ζώσαν, επηρώτας δι' αγάπην Θεού, όφιν δέ μετέβαλες εις χρυσόν, ο πενίαν ασκών, ρύσιν δέ επέσχες ποταμού, συμπαθήσας λαώ, Βασιλεί δέ παρέστης ιατήρ, τή προνοία Θεού. νεκρούς δέ πάλιν ήγειρας, ως αυτού μαθητής, τήν πίστιν δέ ετράνωσας, αναμέσον Πατέρων πολλών, Πάντα ούν ισχύων εν τώ ενδυναμούντί σε Χριστώ, αυτόν καί νύν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Προεόρτιον Ήχος πλ. β'

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η Αμνάς γάρ ήΚει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς γηγενείς, Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί τώ Βασιλεί προσάξατε, σμύρναν, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου Μητρός, όν περ καί κύψασα, δουλικώς η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγξατο τώ εν αγκάλαις αυτής, Πώς ενεσπάρης μοι, ή πώς μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου καί Θεός;

Είσοδος. Φώς ιλαρόν, Ει βούλει ειπείν καί αναγνώσματα, ζήτει αυτά εις τήν ς' τού παρόντος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Νεφέλην σε φωτός

Πανήγυρις φαιδρά, ιερά πανδαισία, δεύτε πιστοί μεθέξωμεν, Σπυρίδων καί γάρ ημάς συγκαλείται, εστιάτωρ ών πνευματικός, ού η τράπεζα θεία, ηδέα τά θαύματα, αι πράξεις αθάνατοι, αυτού μιμησώμεθα τό πράον, τό άκακον, τό απλούν, τό φιλάνθρωπον, τό περί πάντας σοφόν, εν οίς εν Αρχιερεύσιν, ως φώς εξέλαμψε.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος.

Μεγίστων ποιητής, αρετών καί θαυμάτων, ανεδείχθης Σπυρίδων σοφέ, ταίς μέν σου καταφαιδρύνας τόν βίον, υπέρ φέγγος τό ηλιακόν, τοίς δέ καταλαμπρύνας, κόσμον τόν περίγειον, υπέρ αστραπάς ουρανού, αμφοίν ωραιότερος, δεικνύμενος Όσιε, τοίς προσφεύγουσιν εν πίστει, ταίς προστασίαις σου.

Στίχ. Οι ιερείς σου, Κύριε, ενδύσονται δικαιοσύνην, καί οι Όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Ω θαύματος φρικτού! η νεκρά πυθομένω, φωνήν ζώσάν σοι δέδωκεν, ο ρούς δέ τού ποταμού ανεστάλη, διά λόγου σου προστακτικού, ή τού Άνακτος νόσος, ευχή σου φυγαδεύεται, ο όφις εις είδος χρυσού αντιμετηλλάττετο, νεκροί εξηγέρθησαν, ενήργει γάρ εν σοί ο Χριστός, Σπυρίδων Ιερουργέ, ο τής Τριάδος το δόγμα, ανακηρύξας τρανώς.

Δόξα... Ήχος β' Γερμανού

Ιεραρχών τό θείον κειμήλιον, Πάτερ Όσιε, Σπυρίδων σοφέ, εν αρεταίς αναδέδειξαι, όθεν τής Εκκλησίας προστάτης γενόμενος, αιρεσιάρχας εξώθησας, καί τού Αρείου τό βλάσφημον, συνοδικώς εις γήν κατηδάφισας, διό θαυματουργών εν έργω καί λόγω τόν Σωτήρα ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν… Προεόρτιον, ο αυτός

Ιδού καιρός ήγγικε τής σωτηρίας ημών, Ευτρεπίζου Σπήλαιον, η Παρθένος εγγίζει τού τεκείν, Βηθλεέμ γή, Ιούδα, τέρπου καί αγάλλου, ότι εκ σού ανατέταλκεν, ο Κύριος ημών, Ακούσατε όρη καί βουνοί, καί τά περίχωρα τής Ιουδαίας, ότι έρχεται Χριστός, ίνα σώση όν έπλασεν άνθρωπον, ώς φιλάνθρωπος.

Απολυτίκιον Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τής Συνόδου τής πρώτης ανεδείχθης υπέρμαχος, καί θαυματουργός θεοφόρε, Σπυρίδων Πατήρ ημών, διό νεκρά σύ εν τάφω προσφωνείς, καί όφιν είς χρυσούν μετέβαλες, καί εν τώ μέλπειν τάς αγίας σου ευχάς, Αγγέλους έσχες συλλειτουργούντάς σοι Ιερώτατε, Δόξα τώ σέ δοξάσαντι, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σού πάσιν ιάματα.

Δόξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο ο τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυϊδ, εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν Κτίστην σου. Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σού, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς διά του τόκου σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α’ Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ,
Τήν ωραιότητα

Όφιν μετέβαλες, εις χρυσόν Άγιε, καί ταίς τών λόγων σου, νευραίς απέπνιξας, τόν δυσσεβή καί πονηρόν, Άρειον θεοφόρε, Βασιλεί δέ γέγονας, ιατρός παναοίδιμε, καί νεκρούς εξήγειρας, Δαίμονάς τε απήλασας, διό σου συνελθόντες υμνούμεν, Ιεράρχα τήν μνήμην τήν πάντιμον.

Δόξα… τό αυτό

Καί νύν…
Προεόρτιον

Χαράς πεπλήρωνται, πάντα τά πέρατα, η Θεοτόκος γάρ, γεννάν επείγεται, τόν Βασιλέα τού παντός, ώ θαύματος ανερμηνεύτου! Άρχεται ο άναρχος καί σαρκούται ο άσαρκος, Σπήλαιον εισδέχεται τόν συνέχοντα άπαντα, Η Βηθλεέμ αγάλλου, καί χόρευε η κτίσις, ημέραν Προεόρτιον.

Μετά τήν β Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ’
Ταχύ προκατάλαβε

Τοίς λόγοις εκόσμησας, τήν Εκκλησίαν Χριστού, τοίς έργοις ετίμησας, τά κατ’ εικόνα Θεού, Σπυρίδων μακάριε, έλαμψας εν τώ κόσμω, τή εν σοί σωφροσύνη, χάριτας ιαμάτων, απαστράπτων τοίς πάσι, διό καί εορτάζομεν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα… τό αυτό

Καί νύν…
Προεόρτιον

Παρθένοι προεξάρξατε, τή τής Παρθένου χαρά, μητέρες αινέσατε, τήν προπομπήν τής Μητρός, Χριστού τού Θεού ημών, Μάγοι σύν τοίς Αγγέλοις, σύν ημίν οι Ποιμένες, έρχεται γάρ εν πόλει, Βηθλεέμ τού γεννήσαι, Αυτής ταίς ικεσίαις, σώσον ημάς ο Θεός.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον

Κάθισμα
Ήχος πλ. δ’ Τήν Σοφίαν

Ανακτόροις καί μύσταις θεοπρεπώς, εν συλλόγω πανσέπτω φιλοσοφών, τρανώς διεσάφησας, τής Τριάδος τήν δύναμιν, καί γάρ κηρύττων ώφθης,

μονάδα θεότητος, καί εν μιά ουσία σαφώς εδογμάτισας, όθεν υπέρ λόγον, κατ' επίπνοιαν θείαν, καθείλες τόν φλύαρον, τή δυνάμει τού Πνεύματος, Ιεράρχα θεσπέσιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε τού Θεού, Χαίρε Κόρη Καθέδρα βασιλική, Κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, Χλαμύς αλουργόχροε, τιμαλφέστατον Τέμενος, αστραπηφόρον Άρμα, Λυχνία πολύφωτε, Χαίρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε Πόλις, καί Πύλη χρυσήλατε, καί Παστάς αγλαόμορφε, αγλαόχρυσε Τράπεζα, θεοκόσμητον Σκήνωμα, Χαίρε ένδοξε Νύμφη ηλιοστάλακτε, Χαίρε μόνη ψυχής μου ευπρέπεια.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.
Στίχ. Ακούσατε ταύτα πάντα τά έθνη.

Τό, Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον. Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου…
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα τό Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Πατέρων αγλάϊσμα, Σπυρίδων σοφέ, καί ακροθίνιον, τή τών θαυμάτων σου αίγλη, τής οικουμένης φωτίζων τά πέρατα, καί τής Αρείου λύσσης καθαιρέτης φανείς, τόν Σωτήρα ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο Κανών τής Θεοτόκου, καί τού Αγίου. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξείληψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Τών πραέων γήν καταλαβών, Πάτερ ως πραότατος, καί συμπαθής καί καθαρός γενόμενος, τόν επανιστάμενον, τή καρδία μου, καταπράϋνον κλύδωνα, όπως εν γαλήνη θεία, γεγονώς ανευφημήσω σε.

Γεωργίαις θείαις τήν ψυχήν, Πάτερ καθηράμενος, θεοειδής Σπυρίδων εχρημάτισας, καί τού θείου Πνεύματος, τήν υπέρλαμπρον κατεπλούτησας έλλαμψιν, όθεν καταυγάζεις, τούς ειλικρινώς σε μακαρίζοντας.

Εκ ποιμνίων ώσπερ τόν Δαϋίδ, σέ αναλαβόμενος, ο Πλαστουργός, λογικής ποίμνης έθετο ποιμένα πανάριστον, τή απλότητι καί πραότητι λάμποντα, καί τή ακακία, Όσιε ποιμήν καλλωπιζόμενον.

Θεοτοκίον

Παναγία άχραντε Αγνή, φώτισον, αγίασον, τόν λογισμόν, καί τήν ψυχήν μου δέομαι, τά νέφη σκεδάζουσα, τής αγνοίας μου, καί τού σκότους εξαίρουσα, τού τής αμαρτίας, όπως κατά χρέος μακαρίζω σε.

Ωδή γ’

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ’ εχθρούς μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ούκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Τόν νούν σου απαθεία καταλαμπρύνας, καί θεία ταπεινώσει καθωραϊσας, χαρίσματα τού Πνεύματος υπεδέξω, διώκειν πνεύματα, λύειν νοσήματα, τών πιστώς τιμώντων σε Ιερώτατε.

Τόν όφιν τόν αρχέκακον αποκτείνας, τόν τρόπον τόν φιλάργυρον συμπατήσας, οικτείρων τόν δεόμενον Ιεράρχα, όφιν μετέβαλες, χρυσούν εις κόσμιον, ιεραίς εντεύξεσι Πάτερ Όσιε.

Ανήλθες πρός τό όρος τής θεωρίας, εισέδυς εις τόν γνόφον τής απαθείας, πλαξί δέ τής καρδίας σου εισεδέξω, Νόμον σωτήριον, ως ιερώτατος, καί θεράπων γνήσιος τού Δεσπότου σου.

Θεοτοκίον

Θεράπευσον τά τραύματα τής ψυχής μου, τόν νούν μου σκοτιζόμενον αμελεία, Θεόνυμφε καταύγασον, ίνα ψάλλω, ουκ έστιν άμεμπτος ως σύ Πανάμωμε, καί ούκ έστιν άχραντος, πλήν σου Δέσποινα.

Κάθισμα

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ ποιμνίων προβάτων τήν τού Χριστού, Εκκλησίαν ποιμαίνειν προχειρισθείς, ποιμήν θεοπρόβλητος, συ Σπυρίδων ανέλαμψας, κακοδοξίας λύκους, ελάσας τοίς λόγοις σου, εν ευσεβείας πόα, αυτήν εκτρεφόμενος, όθεν αναμέσον, θεοφόρων Πατέρων, τήν πίστιν ετράνωσας, τή σοφία τού Πνεύματος, Ιεράρχα μακάριε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα… Καί νύν…
Προεόρτιον Ήχος ο αυτός
Τό προσταχθέν μυστικώς

Τών γενεθλίων τού Χριστού τά Προεόρτια, επιτελούντες οι πιστοί πανηγυρίσωμεν, καί αξίως άπαντες προϋπαντήσωμεν, ως Μάγοι δωροφορούντες τάς αρετάς, καί άδοντες τών Αγγέλων άσμα καινόν, τώ εκ Κόρης θεόπαιδος, εν Βηθλεέμ άνευ σποράς, γεννωμένω Θεώ ημών, όν δοξάζει τά σύμπαντα.

Ωδή δ’

«Ελήλυθας εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ’ αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Τοίς άνθραξι, τού σεπτού αναπτόμενος Πνεύματος, παθών ευκατάπρηστον, ύλην Παμμάκαρ ενέπρησας, κόσμον δέ πυρσεύμασι, τών αρετών σου Σπυρίδων κατελάμπρυνας.

Πυθομένω, η νεκρά σοι φωνήν Πάτερ δέδωκε, ποτάμια ρεύματα, σαίς επεσχέθη προστάξεσιν, ώφθης γάρ μακάριε, τερατουργός, θείαν χάριν κληρωσάμενος.

Νεκρώσας σου, τής σαρκός τάς κινήσεις θεόπνευστε, νεκρούς εξανέστησας, ζωοποιώ σου προσρήματι, όθεν ικετεύω σε, τήν νεκρωθείσαν ψυχήν μου Πάτερ ζώωσον.

Θεοτοκίον

Προφήταί σου, μυστηρίου τό βάθος προήγγειλαν, τό ακατανόητον, μόνη γάρ έτεκες Άχραντε, τόν απεριόριστον, σεσαρκωμένον δι’ οίκτον αδιήγητον.

Ωδή ε’

«Ο φωτισμός, τών εν σκότει κειμένων, η σωτηρία, τών απεγνωσμένων Χριστέ Σωτήρ μου, πρός σέ ορθρίζω, Βασιλεύ τής ειρήνης, φώτισόν με τή επιλάμψει σου, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι».

Ο ποταμός τών εν σοί χαρισμάτων, πάσαν αρδεύει Όσιε καρδίαν, πάσι δωρείται, ρώσιν πλουσίαν, πάντας πρός δόξαν διεγείρει τού σέ δοξάσαντος, καί θαυματουργίαις, παντοίαις τιμήσαντος.

Σέ βασιλεύς, ο επίγειος μάκαρ τού Βασιλέως, τού επουρανίου σαφώς επέγνω, γνήσιον δούλον, εκ χαρίσματος θείου πεπληρωμένον, έν τώ παρείναί σε μέγαν ιατρόν, πρός Θεού μηνυόμενον.

Τού Αβραάμ, τόν φιλόξενον τρόπον σύ εμιμήσω, πάσι τής οικίας σου τάς εισόδους αναπετάσας, καί τοίς πάσι τά πάντα χρηματίσας, καί προμηθούμενος, τών εν περιστάσει, Σπυρίδων μακάριε.

Θεοτοκίον

Νέον ημίν, απεγέννησας βρέφος τόν πρό αιώνων, Κόρη γεννηθέντα, Πατρός ανάρχου, όν εκδυσώπει, ως Υιόν καί Θεόν σου οικτειρήσαι, τούς Θεοτόκον σε, Πάναγνε ψυχή, καθαρά καταγγέλλοντας.

Ωδή ς'

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον, τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Ο χρυσός ως πηλός σοι λελόγισται, τή υπέρ χρυσόν απαθεία αστράπτοντι, καί πλουτισθέντι Όσιε, δωρεαίς ταίς παγχρύσοις τού Πνεύματος.

Καθαρώς λειτουργών τώ Δεσπότη σου, πλήθος έσχες Όσιε, καθυπακούόν σοι, Αγγελικών Δυνάμεων, αοράτοις φωναίς Ιερώτατε.

Ο περίδοξος πάνσοφε βίος σου, κόσμω σε περίδοξον, Πάτερ ειργάσατο, διό τήν θείαν μνήμην σου, γεγηθότες τελούμεν υμνούντές σε.

Θεοτοκίον

Ουρανών πλατυτέρα η μήτρα σου, γέγονεν απείρανδρε, Θεόν χωρήσασα, τόν μηδαμού χωρούμενον, Παναγία Παρθένε πανύμνητε.

Κοντάκιον

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τώ πόθω Χριστού τρωθείς Ιερώτατε, τόν νούν πτερωθείς, τή αίγλη τού Πνεύματος, πρακτική θεωρία, τήν πράξιν εύρες θεόληπτε, θυσιαστήριον θείον γενόμενος, αιτούμενος πάσι θείαν έλλαμψιν.

Ο Οίκος

Τόν εκ κοιλίας ηγιασμένον Ιεράρχην Κυρίου, ανευφημήσωμεν νύν Σπυρίδωνα, τόν τής χάριτος πλάκας δεξάμενον θείας δόξης, καί εν θαύμασι περιβόητον πάσι, καί ως θερμόν καί αυτόπτην τής θείας ελλάμψεως, ως τών πενήτων προστάτην, καί τών αμαρτανόντων ψυχαγωγόν, ούτος γάρ θύων τώ βήματι τού Χριστού, Ιεράρχης πιστός αναδέδεικται, αιτούμενος πάσι θείαν έλλαμψιν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Σπυρίδωνος.

Στίχοι

- Ο θαυματουργός κάν τέθνηκε Σπυρίδων,
- Τού θαυματουργείν ουκ έληξεν εισέτι.
- Αμφί δωδεκάτην Σπυρίδων βίοτον λίπε τόνδε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Συνετού.

Στίχοι

- Τόν Συνετόν κτείνουσι άφρονες ξίφει,

- Τόν ευσεβή τιμώντα πίστιν εμφρόνως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Πατρός ημών Αλεξάνδρου Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων, τού Ιερομάρτυρος.

Στίχοι

- Ο Αλέξανδρος, είς ών τών θυηπόλων,
- Άνευ αίματος, είς ήν καί τών Μαρτύρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών Αμωναθά καί Άνθου.

Στίχοι

- Μισώ τά τής γής Άγγελοι δέξασθέ με,
- Αμωναθάς ο θείος εκλείπων λέγει.
- Τό τού Προφήτου προσφόρως Δαυϊδ λέγων,
- Ως άνθος αγρού θείος Άνθος ερρύη.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Μωσέως τό άπλαστον, Δαυϊδ τό πράον, Ιώβ τού Αυσίτιδος τό άμεμπτον κτησάμενος, τού Πνεύματος γέγονας κατοικητήριον, μέλπων ιερώτατε, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Ψεκάδες τή κάρα σου εν ώρα θέρους, ουράνιαι στάζουσαι, τό μέλλον προεσήμαινον, Θεός γάρ ως έφησας, τήν θείαν μνήμην σου, Όσιε εδόξασε, πιστούς καθαγιάζων τή μεσιτεία σου.

Συνόδω Πατέρων σε Θεός δοξάζει, εν κρίσει τούς λόγους σου, φυλάξαντα μακάριε, ούς πίστει προσήγαγες, τόν αλογώτατον, Άρειον μωραίνοντας σαφώς, καί καταργούντας τήν τούτου ένστασιν.

Θεοτοκίον

Τόν βότρυν εβλάστησας αρρήτω λόγω, Παρθένε ως άμπελος, τόν μόνον αγεώργητον, οίνον αναβλύζοντα πάντας ευφραίνοντα, πάντας αγιάζοντα βροτούς, καί πάσαν μέθην δεινών εξαίροντα.

Ωδή η'

«Κάμινος ποτέ, πυρόςεν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Κάμινον παθών, ταίς θείαις επομβρίαις, τού θείου Πνεύματος κατέσβεσας, καί

δρόσον επήγασας, νοσημάτων Πάτερ καύσωνα, εξαίρουσαν τών πίστει σοι, πάντοτε προσιόντων, μάκαρ Σπυρίδων πανόλβιε.

Άκακος ευθύς, καί πράος συμπαθής τε, καί ανεξίκακος γεγένησαι, αγάπη φιλόξενος, Ιεράρχης ιερώτατος, φρονήματι κοσμούμενος, Όσιε όρθοδόξω, όθεν σε πίστει γεραίρομεν.

Πάλαι σοι φωνήν, ως ζώσα η θανούσα, διερωτώντι Πάτερ δέδωκεν, ώ θαύμα εξαίσιον! ώ παράδοξον μυστήριον! ώ χάριτος ής έτυχες! βίω κεκοσμημένος, Αγγελικώ αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Πάθη τής εμής, θεράπευσον καρδίας, τή συμπαθεία σου πανύμνητε, τόν νούν μου ειρήνευσον, τήν ψυχήν μου φωταγώγησον, καί βαίνειν με ευόδωσον, τρίβους πρός σωτηρίους, όπως αεί μεγαλύνω σε.

Ωδή θ'

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, Διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ανάρχου Γεννήτορος, τρανώς Υιόν εκήρυξας, Ομοούσιον Πάτερ, καί συναϊδιον, μέσον θεοφόρων Πατέρων μεγαλυνθείς, καί τών ανομούντων, εμφράξας τά στόματα, Ιεράρχα παμμακάριστε.

Πολύφωτε ήλιε, Πατέρων εγκαλλώπισμα, Ιερέων τό κλέος, Αγγέλων σύσκηνε, τούς τήν φωτοφόρον σου μνήμην, χαρμονικώς, νύν επιτελούντας, φωτός καταξίωσον, ανεσπέρου ταίς Πρεσβείαις σου.

Τά θεία σκηνώματα, η πύλη η ουράνιος, η τών εορταζόντων τερπνή ομήγυρις, τήν ηγιασμένην ψυχήν σου, καί αρεταίς καθωραϊσμένην, παμμάκαρ εδέξατο, εν φωνή αγαλλιάσεως.

Θεοτοκίον

Τό μέγα μυστήριον, τής υπέρ νούν λοχείας σου, καταπλήττει Αγγέλους θεοχαρίτωτε, θέλγει τών Οσίων τόν δήμον, τούς ιερούς ευφραίνει Πατέρας, ενθέως υμνουντάς σε, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Εξαποστειλάριον

Φώς αναλλοίωτον Λόγε

Σέ εξ αλόγου ποίμνης, μετήγαγεν εις λογικήν, τό Πνεύμα πνευματοφόρε, ως τόν Μωσέα καί Δαυϊδ, ών εμιμήσω τό πράον, Σπυρίδων φώς οικουμένης.

Έτερον, Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Εδόξασεν εν θαύμασι, καί έν τέρασι πλείστοις, ο Κύριος μακάριε, εν γάρ θεία Συνόδω, Τριάδα ανεκήρυξας, καί νεκρούς ανέστησας, τόν όφιν χρυσούν ειργάσω, ποταμού δέ τό ρείθρον, παραδόξοις προσευχαίς, ανέστειλας καί διήλθες.

Θεοτοκίον

Εκύησας Πανάχραντε, τόν Θεού Θεόν Λόγον, τώ κόσμω τήν σωτήριον, εκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν αρίστην, διά τούτό σε πάντες, υμνολογούμεν αξίως, ως πρεσβεύουσαν τούτω λυτρωθήναι ημάς νόσων, καί παντοίων κινδύνων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Εν τή τού Πνεύματος αίγλη καταλαμπόμενος, τό ζοφερόν καθείλεν, ο σοφός Ιεράρχης, Αρείου τό ληρώδες, όθεν απλώς, δογματίσας Τριάδα πιστώς, υπό σοφών εδοξάσθη καί συνετών, καί τήν σύνοδον εκύρωσεν. (Δίς)

Ταίς ουρανίαις ακτίσι περιλαμπόμενος, καί τή Χριστού δυνάμει, τάς ιάσεις παρέχων, ψυχών τε καί σωμάτων, τών πίστει καί νύν, εκτελούντων τήν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ, μή ελλίπης υπερεύχεσθαι.

Τού αμπελώνος εργάτης διά τής πίστεως, τών εντολών εδείχθης, τού Χριστού θεοφόρε, διό τής Βασιλείας, τής άνω λαβών, μυστικώς τό δηνάριον, αδιαλείπτως προσεύχου υπέρ ημών, τών τιμώντων σε Σπυρίδων σοφέ.

Δόξα... Ήχος δ'

Όσιε Πάτερ, Ιεράρχα αοίδιμε, αποστολικής διδασκαλίας γενόμενος έμπλεως, καί τού θείου Πνεύματος καταγώγιον, δι' εναρέτου πολιτείας αναδειχθείς, τής Εκκλησίας τούς λύκους, διά δογμάτων απήλασας, καί ορθόδοξον πίστιν σαφώς τρανώσας, στύλος αναδείκνυσαι, καί ευσεβείας πρόμαχος, Όθεν καί θαυματουργών εν τοίς πέρασιν, όφιν εις χρυσούν μετέβαλες, καί νεκράν πρός ερώτησιν ήγειρας, Αλλ' ώ Πατέρων αξιάγαστε, καί Διδασκάλων συνόμιλε, τόν Σωτήρα πρέσβευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλατε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί από τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευστρατίου, Αυξεντίου, Ευγενίου,

Μαρδαρίου, καί Ορέστου, καί τής Αγίας Μάρτυρος Λουκίας τής Παρθένου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Λάμπει τό μνημόσυνον, τού Αθλοφόρου σου Κύριε, Ευστρατίου ως ήλιος, λαμπρότητι κρύψαντος, αηττήτων λόγων, τήν πολυθεϊαν, ώσπερ αφώτιστον σκηνήν, καταργουμένην υπό τής πίστεως, καί τέσσαρας συμμαρτυρας, καί συμμετόχους ποιήσαντος, δι' αυτών ημίν δώρησαι, ιλασμόν ως Φιλάνθρωπος.

Λόγοις καί παθήμασι, καί πολυτρόποις στερήσεσι, τής ζωής επεδείξαντο, αγάπην οι Άγιοι, τήν πρός σέ τελείαν, μή σαλευομένην, σύν Ευστρατίω τώ σοφώ, καί Αυξεντίω αγωνισάμενοι, Ορέστης καί Μαρδάριος, μετ' Ευγενίου οι ένδοξοι, ταίς αυτών σώσον Κύριε, προσευχαίς τάς ψυχάς ημών.

Λύσση τού παράφρονος, ο ευκλεής μέν Αυξέντιος, κεφαλήν αποτέμνεται, Μαρδάριος πάλιν δέ, εκ τών αστραγάλων, κρεμασθείς εστέφθη, ο δέ Ευγένιος τομή, χειρών καί γλώττης καθωραϊζεται, Ορέστης εν κραβάτω δέ, τώ πυριστρώτω κομίζεται, εν καμίνω Ευστράτιος, ως αμνός Χριστού τίθεται.

Έτερα Στιχηρά
Ήχος ο αυτός
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ως καλώς στρατευσάμενος, Βασιλεί τών δυνάμεων, σεαυτόν Ευστράτιε παραδέδωκας, εθελουσίως εις βάσανα, καί βίαιον θάνατον, επαγόμενος χορόν, συμμαρτύρων μακάριον, μεθ' ών ήθλησας, καί τής νίκης εδέξω τούς στεφάνους, σύν αυτοίς καθικετεύων, υπέρ ημών παναοίδιμε.

Ο θεόφρων Ευστράτιος, ο γενναίος Αυξέντιος, ο κλεινός Ευγένιος καί Μαρδάριος, σύν τώ Ορέστη ηρίστευσαν, εχθρούς τροπωσάμενοι, καί εκλάμψαντες σαφώς, ως αστέρες πολύφωτοι, κατεφαίδρυναν, τών πιστών τάς καρδίας καί τής πλάνης, απεδίωξαν τό σκότος, τή φωταυγεία τού Πνεύματος.

Τής Αγίας Λουκίας

Παρθενίαν ακήρατον, εμμελώς εξασκήσασα, προσηνέχθης χαίρουσα τώ Ποιήσαντι, αρνησαμένη γάρ πρόσκαιρον, νυμφίον πανεύφημε, ενυμφεύθης τώ Χριστώ, καί τόν δρόμον τελέσασα, διά πίστεως, καί φαιδρού μαρτυρίου νύν παρέχεις, τοίς τιμώσί σε Λουκία, τών ιαμάτων χαρίσματα.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Δεύτε φιλομάρτυρες, τούς τού Χριστού Αθλοφόρους, εν ύμνοις τιμήσωμεν Ευστράτιον τόν αήττητον Μάρτυρα, Αυξέντιον καί Ευγένιον, καί Μαρδάριον καί Ορέστην, τήν πενταυγή τών Μαρτύρων χορείαν, οί καλώς αγωνισάμενοι κατά τού αοράτου εχθρού, καί βραβεία τής νίκης αναδησάμενοι, πρεσβεύουσι Χριστώ, υπέρ τών πίστει καί πόθω, τελούντων τήν μνήμην αυτών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδείς προστρέχων επί σοί, κατησχυμμένος από σού εκπορεύεται, Αγνή Παρθένε Θεοτόκε, αλλ' αιτείται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δώρημα, πρός τό συμφέρον τής αιτήσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η Πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικώς, ωδύρετο βοώσα, Υιέ μου καί Θεέ μου, σώσον τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων Ταγμάτων

Ο θαυμαστός αθλοφόρος, ημάς Ευστράτιος, σήμερον συγκαλείται, τήν σεπτήν αυτού μνήμην, τελέσαι ετησίως, διό καί ημείς, συνελθόντες τιμήσωμεν, ως εραστήν τού Κυρίου, καί καρτερώς, υπέρ τής πίστεως αθλήσαντα.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Δαυϊτικώς τήν ανδρείαν, καθοπλισάμενος, τόν δεύτερον καί πλάνον, Γολιάθ αποκτείνεις, τή πίστει τής Τριάδος, όθεν αεί, συνευφραίνη Ευστράτιε, εν ουρανοίς μετ' Αγγέλων εκδυσωπών, τόν Σωτήρα τού σωθήναι ημάς.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ως ο θεσβίτης Ηλίας, ζηλών εζήλωσας; προφητικώς Κυρίω, Παντοκράτορι Μάρτυς, Ευστράτιε θεόφρον, καί θράσος κενόν, τών ανόμων διήλεγξας, καταβαλών τών ειδώλων ως δυνατός, τά βδελύγματα μακάριε.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Τών τυραννούντων τά θράση μή δειλιάσαντες, μάλλον δέ τού Χριστού τήν πίστιν, τρανώς κηρύξαντες, ξεσμούς πολλούς καί βασάνους υπεμείνατε, Ευστράτιε καί Αυξέντιε, Ευγένιε καί Ορέστα, καί ένδοξε Μαρδάριε, Διό πρεσβεύσατε τώ Βασιλεί καί Θεώ, υπέρ ημών τών πίστει, τελούντων τήν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η Πύλη τού Θεού, χαίρε Πανάχραντε Παρθένε Αγνή, χαίρε Δέσποινα καί προστασία τού κόσμου, χαίρε τείχος καί καταφυγή, καί σκέπη τού γένους ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Καθορώσα πάλαι τόν Αμνόν εαυτής, η Παρθένος Μήτηρ καί πανάμωμος Κόρη, Σταυρώ ανυψούμενον, εβόα δακρύουσα, Οίμοι Υιέ μου! πώς θνήσκεις, Θεός φύσει ών αθάνατος;

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τής Αγίας

Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τη φωνή, Σέ Νυμφίε μου ποθώ, καί σέ ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκω υπέρ σού, ίνα καί ζήσω εν σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι. Αυτής πρεσβείαις, ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. Οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων.

Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Βραβεύων, εν ουρανοίς τά έπαθλα, τοίς επί γής αθληταίς, αγωνοθέτης κάθηται Χριστός, δεξιά Παντοκράτορι, τοίς αμφί τόν Ευστράτιον, θείους στεφάνους προτεινόμενος.

Χορείαν μαρτυρικήν πεντάριθμον, δεύτε κατίδωμεν, υπερφυεί αστράπτουσαν φωτί, κεκτημένην ταξίαρχον, τόν ποθητόν Ευστράτιον, χάριτι θεία στεφανούμενον.

Τήν ζωήν, τού επί γής στρατεύματος, απεκδυσάμενος, τώ αληθεί προσάγη Βασιλεί, τής αθλήσεως σύμβολον, παρά Χριστού Ευστράτιε, δι' Αυξεντίου κομισάμενος.

Αστέρες, εν ουρανώ τής πίστεως, αεί κινούμενοι, τάς τών πιστών λαμπρύνουσι ψυχάς, φωτισμόν αποστίλβοντες, οι περί τόν Ευστράτιον, ούς επαξίως ευφημήσωμεν.

Τής Αγίας

Πορφύραν, σών εξ αιμάτων βάψασα, καί στολισθείσα φαιδρώς, περιφανώς τά άνω κατοικείς, ως Παρθένος βασίλεια, καί θεϊκαίς λαμπρότησι, Μάρτυς Λουκία κατηγλάϊσαι.

Θεοτοκίον

Χωρίον, χωρητικόν γεγένησαι, τής θείας φύσεως, θεογεννήτορ Άχραντε, διό, σέ Λουκία ποθήσασα, παρθενικώς Οπίσω σου, τώ σώ Υιώ προσαπενήνεκται.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ελπίδι τών αικισμών, ώσπερ αϋλου θησαυρού γέγονας, υπερφυώς έμπλεως, πάσης θυμηδίας Ευστράτιε.

Σοφία Πνευματική, υπομονή τε πειρασμών ήλεγξας, Μάρτυς Χριστού Αυξέντιε, τήν τυραννικήν αθεότητα.

Ως κόσμος θεολαμπής, τής Εκκλησίας τών πιστών Μάρτυρες, τά Χριστού στίγματα, περιηνθισμένοι γεγόνατε.

Τά μέλη καρτερικώς, αθλητικής καταφλεχθείς άνθραξιν, ειδωλικής έσβεσας, πλάνης τήν μανίαν Ευστράτιε.

Τής Αγίας

Ως νύμφη περικαλής, τού βασιλέως καί Θεού ένδοξε, Μάρτυς Λουκία είληφας, νύν τών ουρανών τά βασίλεια.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί αληθώς, σέ Θεοτόκον οι πιστοί σέβομεν, σύ γάρ Θεόν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Της Τριάδος τή πίστει οχυρωθείς, αληθείας σφενδόνη καθοπλισθείς, τής πλάνης κατέβαλες, τό αλλόφυλον θράσος, καί τού εχθρού αρπάσας, τών λόγων τήν μάχαιραν, εν αυτή απέτεμες, τού ψεύδους τήν ένστασιν, όθεν τοίς τροπαίοις, θριαμβεύων τής νίκης, τώ σώματι τέθνηκας, τώ δέ πνεύματι έζησας, Αθλοφόρε Ευστράτιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων

άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν άγίαν μνήμην σου.

Δόξα... έτερον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τών Μαρτύρων αίμασιν, η Εκκλησία, αρδευθείσα ήνθησεν, ορθοδοξίαν τοίς πιστοίς, εγκαυχωμένη καί λέγουσα, Κλέος Μαρτύρων εδείχθητε Άγιοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν θερμήν αντίληψιν, τών εν ανάγκαις, τήν ημών βοήθειαν, τήν πρός Θεόν καταλλαγήν, δι' ής φθοράς ελυτρώθημεν, τήν Θεοτόκον πιστοί μακαρίσωμεν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Αγνή καί άσπιλος, Μήτηρ σου Λόγε, μητρικώς ηλάλαζεν, οδυρομένη εν κλαυθμώ, εν τώ Σταυρώ ως εώρακε, προσηλωθέντα σε μόνε μακρόθυμε.

Ωδή δ'

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνος, επί Σταυρού σου έστης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλάνθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Συναπεβάλου τοίς μώλωψι τής σαρκός σου, τάς ψυχικάς κηλίδας, τάς βολίδας συντρίψας, τού δολίου δράκοντος, τή πίστει Ευστοάτιε.

Εδοξάσθη σου τοίς μέλεσιν Αθλοφόρε, ο βασιλεύς τής δόξης, καί αρρήτου σε δόξης, εν δυνάμει έπλησε, τεράτων Ευστράτιε.

Τών αλιέων ζηλώσας τήν παρρησίαν, μαρτυρική σαγήνη, τώ Δεσπότη προσάγεις, τόν σοφόν Ευγένιον, ζωγρήσας Ευστράτιε.

Όντως ωραίοι οι πόδες τών Αθλοφόρων, τόν δυσμενή πατούντες, καί Χριστώ μελωδούντες, οδόν μαρτυρίου σου, δραμούμεθα Δέσποτα.

Τής Αγίας

Παρρησίαν ευραμένη εν τοίς υψίστοις, παρά Θεώ Λουκία, τοίς τιμώσί σε πόθω, τών πταισμάτων αίτησαι, δοθήναι τήν άφεσιν.

Θεοτοκίον

Παρθενία καί αθλήσει λελαμπρυσμένη, τώ εκ Παρθένου Κόρης, ανατείλαντι Λόγω, άφθορος μεμνήστευσαι, Λουκία πανεύφημε.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, είς τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφων, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σύ οιά περ αστήρ, εωσφόρος ανέτειλας, εν φάλαγγι τών Μαρτύρων, τηλαυγώς διαπρέπων, αοίδιμε Ευστράτιε.

Σέ φέγγει κατιδών, νοητώ διαλάμποντα, Μαρδάριος ο θεόφρων, ως ποιμένι αρνίον, προστρέχει σοι Ευστράτιε.

Σύ πάντα τά τερπνά, ελογίσω ως σκύβαλα, Ευγένιε εκνικήσας, τούς τής

φύσεως νόμους, τώ φίλτρω τής αθλήσεως.

Τής Αγίας

Σού μόνου καλλοναίς, ώς παρθένος ενήδομαι, σέ Κύριε αγαπώσα, σφαγιάζομαι ξίφει, Λουκία ανεκραύγαζεν.

Ω κλήρος αγαθός! ώ μερίς η θεόσδοτος! ώ γύναιον τή καλλίστη, συμβουλή εκνικήσαν, τήν πλάνην τής Προμήτορος.

Θεοτοκίον

Νούς βρότειος τήν σήν, υπέρ έννοιαν σύλληψιν, ού δύναται εννοήσαι, Μητροπάρθενε Κόρη, Θεόν γάρ απεκύησας.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Χριστός μοι, αντί πάντων εστίν ο Μαρδάριος, διαπρυσίως εβόα, καί πατρίς καί σέβας καί όνομα, υπό σού γάρ, τούτο εξεπαιδεύθη Ευστράτιε.

Τούς πόδας, τρυπηθείς ανηρτήθης τής άντυγος, πεπυρωμένος εφλέχθης, οβελίσκοις δέ τά μετάφρενα, τό δέ πνεύμα, τώ Δεσπότη παρέθου Μαρδάριε.

Η γλώσσα, εκκοπείσα τών ύμνων ου παύεται, αι δέ τμηθείσαί σου χείρες, πρός Θεόν Ευγένιε αίρονται, σωτηρίαν, τοίς υμνούσιν αιτούσαι τήν μνήμην σου.

Τής Αγίας

Τίμιος, εναντίον Κυρίου ο θάνατος, ο σός γεγένηται Μάρτυς, τού γάρ ζήν προέκρινας τό τεθνάναι, ίνα ζώντα, τόν Χριστόν εν σοί έξεις Λουκία σεμνή.

Θεοτοκίον

Ισχύν σε, ευραμένη Παρθένε καί στήριγμα, η Αθληφόρος αικίσεις, καρτερώτατα φέρει καί χαίρουσα, σού οπίσω, τώ τών όλων Δεσπότη προσάγεται.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Φωστήρ εφάνης λαμπρότατος τοίς έν σκότει, τής αγνωσίας καθημένοις, Αθλοφόρε, πίστιν ως δόρυ δέ περιθέμενος, τών δυσμενών τά θράση, ουκ επτοήθης Ευστράτιε, Ρητόρων υπάρχων ευγλωττότερος.

Ο Οίκος

Τό ζοφερόν Χριστέ τής ψυχής μου διασκέδασον, όπως ανυμνήσω λαμπρώς χορόν Μαρτύρων πεντάριθμον, Αυξέντιον, τόν εν αυξήσει θεϊκής πολιτείας ανατραφέντα, καί τόν σοφόν καί γενναίον εν τοίς άθλοις Ευγένιον, σύν τούτοις καί τόν Ορέστην, τόν τοίς θείοις διαιτώμενον όρεσι, Μαρδάριον τόν

απλούστατον, ού υπήρξεν Ευστράτιος καθηγητής, Ρητόρων υπάρχων ευγλωττότερος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Άθλησις τών Αγίων ενδόξων τού Χριστού Μαρτύρων, Ευστρατίου, Αυξεντίου, Ευγενίου, Μαρδαρίου καί Ορέστου.

Στίχοι

- Τόν Ευστράτιον καί συνάθλους δίς δύω,
- Άπαξ δύω κτείνουσι πύρ τε καί ξίφος.
- Τούς γε σύν Ευστρατίω δεκάτη τρίτη έκτανεν άορ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Λουκίας τής Παρθένου.

Στίχοι

- Ως Παρθένος μέν, εν στέφος η Λουκία.
- Ως δ' εκ ξίφους καί Μάρτυς, άλλο λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αρσενίου τού εν τώ Λάτρω.

Ο Όσιος Άρης εν ειρήνη τελειούται, Μνήμη τού Αγίου νέου ιερομάρτυρος Γαβριήλ αρχιεπισκόπου Σερβίας, τού εν Προύση μαρτυρήσαντος κατά τό 1659.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Αμετάθετον, τό τής ομολογίας φρόνημα, έχων εν Τριάδι, σέβειν ένα Θεόν, τών βασάνων κατεφρόνησας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Ως μακάριος, εν τή αμώμω ώφθης οδώ, γόνυ ευγνωμόνως κλίνας τώ Λυτρωτή, τήν ψυχήν σου παραθέμενος, Δεσποτικαίς χερσίν, ευωδέστατον θύμα Αυξέντιε.

Συστρατιώτης, συνοδοιπόρος καί συνδέσμιος, σύμφρων, Ευστρατίω τε καί συναθλητής, ο Ορέστης αναδέδεικται, συγκληρονόμος τε, τής Χριστού Βασιλείας επάξιος.

Ο δι' ορνέου, τώ Ηλιού τροφήν προσνέμων Θεός, ούτος τήν σεπτήν σου κάραν θαυματουργών, τοίς ποθούσιν απεκάλυψεν, ως πολυπόθητον πανδαισίαν τώ κόσμω Αυξέντιε.

Τής Αγίας

Πυρί τώ θείω φλεγομένη πυρός ουκ εφρόντισας, όθεν επομβρίζεις πάντοτε τοίς πιστοίς, ιαμάτων θεία νάματα, παθών επήρειαν, Αθληφόρε Λουκία ξηραίνουσα.

Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ, ως καθαράν σε καί αδιάφθορον, Λόγος καθαρός ηγάπησε καί εκ σού, ανεπλάσατο σαρκούμενος, όλον τόν άνθρωπον, ο Λουκίαν δοξάσας τοίς θαύμασιν.

Ωδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστaί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Χείλη εκπετάσας καθαρά, τό θείον είλκυσας, Πνεύμα Ευστράτιε, καί ψυχοφθόρων μέν ήλεγξας, σεβασμάτων τήν ασθένειαν, τόν εν Τριάδι δέ Θεόν, σέβειν εβόησας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τήν σήν καρτερίαν ουκ ειδώς, τή τής φλογώσεως, θέα ο Τύραννος, πτοείν Ευστράτιε ώετο, τό αήττητόν σου φρόνημα, ής καταπτύσας, τοίς λαοίς χαίρων εκραύγαζες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Σοφαίς υποθήκαις νευρωθείς, ταίς σαίς τό φρόνημα, Μάρτυς Ευστράτιε, επί τόν κράβατον ήλατο, ο αήττητος Ορέστης βοών, τούς καθαιρέτας τής φλογός Παίδας μιμούμενος, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Η πλωσας τό σώμα καρτερώς, Ορέστα ένδοξε, σύ επί κλίνης πυρός, συγκατελέχθης δέ Μάρτυσιν, εν Χριστώ αγαλλιώμενος, επανεπαύσω δέ σκηναίς, ταίς ουρανίαις βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τής Αγίας

Ημαύρωσας κόρας δυσσεβών, καί νούν αλάστορα, καί υπερήφανον, Λουκία πάνσεμνε πόνοις σου, ευκλεέσιν εταπείνωσας, καί ανυψώθης πρός Θεόν, εν πίστει ψάλλουσα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ώφθης υπερτέρα ουρανών, Θεόν ουράνιον, αποκυήσασα, τόν ουρανώσαντα Πάναγνε, γηγενών όλον τό φύραμα, καί τής Λουκίας τήν σεπτήν, μνήμην φαιδρύναντα, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστaί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, έξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ

Θεοτοκε μεγαλύνομεν».

Θείων μετασχείν μυστηρίων, επιποθήσας Αθλοφόρε, καί θεοφανείας τηλαυγούς, κατηξιώθης μάκαρ Ευστράτιε, πρός ουρανούς καλούσης σε, τώ ποθουμένω ομιλήσαι Χριστώ.

Τώ θείω βαλλόμενος πόθω, πρός τήν εντεύθεν εκδημίαν, καί τάς τών τυράννων θωπείας, σφοδρώς ελέγξας, Μάκαρ Ευστράτιε, πρός τό βραβείον έσπευσας, αθλητικώς τής άνω κλήσεως.

Σφόδρα γεγηθως αθλοφόρε, τή χαρμοσύνω αποφάσει, τής τυραννικής παροινίας, τόν αθλοθέτην σου εμεγάλυνες, υμνολογών Ευστράτιε, τόν τού θανάτου, καταλύτην Χριστόν.

Δεύτε φιλομάρτυρες πάντες, τούς τής απάτης καθαιρέτας, ιεροίς Ευγένιον ύμνοις, σοφόν Ορέστην τε καί Μαρδάριον, καί σύν αυτοίς Αυξέντιον, σύν Ευστρατίω μακαρίσωμεν.

Τής Αγίας

Ως περικαλής καί ωραία, καί περιδέξιος παρθένος, τώ περικαλεί καί ωραίω, καί εκ Παρθένου σεσαρκωμένω Χριστώ, στεφανηφόρος ένδοξε, Μάρτυς Λουκία νύν παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Φώς ημίν ανέτειλας μήτρας, εξ απειράνδρου σου Παρθένε, ού ταίς φρυκτωρίαις ενθέως, καταυγασθείσα φώς εχρημάτισεν, η τής χαράς επώνυμος, Θεοκυήτορ Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, έξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτοκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν ρήτορα Ευστράτιον, εν ύμνοις ευφημήσωμεν, Αυξέντιόν τε σύν τούτω, Μαρδάριον καί Ορέστην, καί τόν σοφόν Ευγένιον, υπέρ Χριστού αθλήσαντας, καί εκτενώς πρεσβεύοντας, υπέρ ημών τών υμνούντων, τήν ιεράν αυτών Μνήμην.

Θεοτοκίον

Σοφίαν ενυπόστατον, καί Λόγον υπερούσιον, καί ιατρόν τών απάντων, Χριστόν τεκούσα Παρθένε, τα έλκη καί τά τραύματα, τής ψυχής μου θεράπευσον, τά χαλεπα καί χρόνια, καί τής καρδίας μου παύσον, τάς απρεπείς ενθυμήσεις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχ. δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά ιδιόμελα.

Ήχος α' Βύζαντος

Τήν πεντάριθμον χορείαν, τών Αγίων ευφημήσωμεν λαοί, τόν Σωτήρα ανυμνούντες Χριστόν, Ευστράτιον τόν καρτερόψυχον καί στερρόν Αθλοφόρον, σύν αυτώ Αυξέντιον, Ευγένιον, Μαρδάριον καί Ορέστην, ούτοι γάρ υπέρ τής πίστεως αθλούντες, τάς τρικυμίας κατεπάτησαν εχθρών, καί τώ Σωτήρι πρεσβεύουσιν, ιλασμόν καί άφεσιν αμαρτιών, δωρηθήναι τοίς εν πίστει εκτελούσι, τήν μνήμην αυτών.

Ήχος γ' Γερμανού

Ρητορικοίς έπεσιν ο Χριστού στρατιώτης, τούς ανόμους κατέπληξεν, αθλητικοίς στίγμασι, τού εχθρού τάς δυνάμεις ανδρικώς ετροπώσατο, Ευστράτιος ο ένδοξος, καί στερρός Αθλοφόρος, ο τήν στενήν καί τεθλιμμένην βαδίσας οδόν, καί εις γήν καταντήσας τής αιωνίου ζωής, εις ήν καί δυσωπεί τώ Χριστώ, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Ο αυτός, τού αυτού

Τόν έν τή θεία σοφία αναφανέντα φιλόσοφον, καί εν τώ κάλλει τών λόγων αποδειχθέντα ρήτορα, τόν εν Μάρτυσιν μέγαν Ευστράτιον, αθλητικοίς εγκωμίοις ευφημήσωμεν, συνασπισμόν γάρ ούτος ο Χριστού στρατιώτης ευσεβή συστησάμενος, εν καιρώ τών πολέμων, τά τών αγώνων άθλα διαταττόμενος, τού εχθρού αφαρπάσας τήν μάχαιραν, εν αυτή τούτον κατέτρωσε, πρός όν βοήσωμεν, Μαρτύρων άριστε, σύν τοίς συνάθλοις σου, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ τών πίστει τελούντων, τήν πάνσεπτον μνήμην σου.

Ήχος δ'

Ιωάννου Μοναχού Στεφανούσθωσαν παρ' ημών εγκωμίοις, οι καλλίνικοι τής αληθείας μάρτυρες, Ευστράτιος, ο τής Ελλήνων μυθοπλασίας στηλιτευτής, καί τής Χριστιανών θεοσοφίας κήρυξ, Αυξέντιος, ο σοφία λόγων, καί υπομονή έργων, τυραννικήν ελέγξας αθεότητα, Πρός τούτοις, Ευγένιος ο Θεώ εύχρηστος, καί τυράννοις άχρηστος, διά τήν σωτήριον ομολογίαν, καί Ορέστης, ο αθλητής καί θαυμαστός, τού Βασιλέως τών όλων στρατιώτης, μεθ' ών καί Μαρδάριος, ο περιστεράς ακεραιότερος, τόν φρόνιμον αισχύνας όφιν, διά τής χάριτος Χριστού τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος δ' Ικασίας

Τήν πεντάχορδον λύραν, καί πεντάφωτον λυχνίαν, τής τού Θεού Εκκλησίας, τούς θεοφόρους Μάρτυρας, φερωνύμως υμνήσωμεν, καί ευσεβώς εγκωμιάσωμεν, Χαίροις, ο καλώς υπό Θεού στρατευθείς, εν τή επουρανίω στρατιά, καί τώ στρατολογήσαντι αρέσας, ο εν ρήτορσι ρήτωρ, Ευστράτιε θεόσοφε, Χαίροις, ο τό τάλαντον, το εκ Θεού σοι πιστευθέν, επαυξήσας εις πλήθος, Αυξέντιε Μακάριε, Χαίροις, ο τερπνότατος όρπηξ, τής θεϊκής ευγενείας, Ευγένιε θεόφρον, Χαίροις, ο ωραίος τή μορφή, τή δέ γνώμη υπέρκαλος, καί αμφοτεροδέξιος, ο εν τοίς όρεσιν ενδιαιτώμενος όλος, πανόλβιε Ορέστα, Χαίροις, ο στίλβων καί διαυγής μαργαρίτης, ο τάς βασάνους τάς πικράς, χαρμονικώς υπομείνας, Μαρδάριε αήττητε, Χαίροις, ο ισάριθμος χορός τών φρονίμων Παρθένων, ούς καθικετεύομεν, πάσης οργής καί θλίψεως λυτρώσασθαι, καί τής αφράστου υμών δόξης, συμμετόχους ποιήσαι, τούς τήν ετήσιον υμών, μνήμην γεραίροντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Κριτήν δικαιότατον, επεγνωκώς σε κυήσασαν, τόν ασώτως βιώσαντα, δυσωπώ Πανάχραντε, κατακεκριμένον, καί ηπορημένον, εν τή μελλούση φοβερά, κρίσει Παρθένε, μή κατακρίναί με, συντάξαι δέ τοίς μέλλουσιν, εκ δεξιών τούτου ίστασθαι, εκλεκτοίς διά έλεος, καί πολλήν αγαθότητα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η Πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ως Δεσπότην κλαίουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγχνων, αυτής προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα ανεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, το εμόν καταθύμιον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ' Ικασίας

Υπέρ τήν τών Ελλήνων παιδείαν, τήν τών Αποστόλων σοφίαν προέκριναν οι άγιοι Μάρτυρες, τάς βίβλους τών ρητόρων καταλείψαντες, καί ταίς τών αλιέων ενδιαπρέψαντες, εκεί μέν γάρ ευγλωττία ρημάτων, εν δέ ταίς τών αγραμμάτων θεηγορίαις, τήν τής Τριάδος εδιδάσκοντο θεολογίαν, εν ή πρεσβεύουσιν εν ειρήνη, φυλαχθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Καί ψυχήν σύν τώ σώματι, καί καρδίαν καί έννοιαν, σοί τή Θεομήτορι προσανέθηκα, τή μέν τα πρόσφορα αίτησαι, τού δέ τά σκιρτήματα, απονέκρωσον, τήν δέ, φωταγώγησον Δέσποινα, τής εννοίας δέ, τάς ατάκτους κινήσεις αοράτως, καταπράϋνον καί στήσον, τών εγκλημάτων τόν τάραχον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ως έβλεψε, τανυσθέντα η Πάνσεμνος, απειράνδρως Κύριε όν γεγέννηκεν, αιματοφύρτοις εκπλύνασα, δακρύοις τό πρόσωπον, κέκραγεν οδυνηρώς, Τί τό ξένον μυστήριον, ο κοσμήσας πρίν, ουρανόν τοίς φωστήρσι, πώς ακόσμως, νύν εμπέπαρσαι τώ ξύλω, άμορφος άπνους μακρόθυμε;

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Θύρσου, Λευκίου, Καλλινίκου, Φιλήμονος, Απολλωνίου, Αρριανού καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Θυρεώ ευσεβείας σε, θωρακίσας ο Κύριος, δυνατόν ειργάσατο πρός παράταξιν, τού δυσμενούς εξερχόμενον, Θύρσε παναοίδιμε, όν τή λόγχη τής εν σοί, καρτερίας κατέαξας, καί ηφάνισας, τάς αυτού μυριάδας, καί τής νίκης, τούς στεφάνους ανεδήσω, Μεγαλομάρτυς πολύαθλε.

Τής ψυχής τήν λευκότητα, τώ ωραίω τού σώματος, τής ομολογίας τε καθαρότητι, Μάρτυς υπέφηνας Λεύκιε, διό φερωνύμως σε, κλήσει ένδοξε Χριστός, επί γής κατελάμπρυνεν, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Καλλινίκως διήνυσας, τούς αγώνας Καλλίνικε, προκληθείς ο έμελλες έργοις έσεσθαι, καί εκμιμούμενος Λεύκιον, ψυχήν κατελεύκανας, ταίς τών άθλων καλλοναίς, καί βασάνων λευκότητι, καί τήν άθεον, εστηλίτευσας γνώμην τών ανόμων, καί τόν ζόφον τής απάτης, θεία δυνάμει εμείωσας.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος ο αυτός
Έδωκας σημείωσιν

Θύρσος ο θαυμάσιος, καί ο θεόφρων Καλλίνικος, καί ο ένδοξος Λεύκιος, Τριάδα τήν άκτιστον, καθομολογούντες, πόνους βαρυτάτους, καί ανενδότους αικισμούς, ανδρειοτάτη γνώμη υπέμειναν, καί νίκης τό διάδημα, ως νικηφόροι απέλαβον, συμπολίται γενόμενοι, τών αϋλων δυνάμεων.

Φιλήμων ο μέγιστος, Αρριανός ο πανόλβιος, ο σοφός Απολλώνιος, αιμάτων τοίς ρεύμασι, τής πολυθεϊας, έσβεσαν τήν φλόγα, πάσαν κατήρδευσαν τήν γήν, θεογνωσίας τοίς θείοις ρεύμασι, καί όμβροις τών ιάσεων, τών παθημάτων ξηραίνουσι, ποταμούς θεία χάριτι, οι Καλλίνικοι Μάρτυρες.

Άνθη ωραιότατα, εν τώ λειμώνι εξήνθησαν, τών Μαρτύρων οι ένδοξοι, τού Πνεύματος πέμποντες, θείαν ευωδίαν, καί τάς διανοίας, ευωδιάζοντες πιστώς, τών ετησίαις μνήμαις τιμώντων αυτών, τούς άθλους, τά παλαίσματα, τήν μακαρίαν τελείωσιν, δι' ής φώς τό ανέσπερον, κατοικούσι γηθόμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τού Βασιλέως παλάτιον, δυσωπώ Πολυϋμνητε, τόν νούν μου καθάρισον, τόν εσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καί καταγώγιον τερπνόν, τής υπερθέου Τριάδος ποίησον, όπως τήν δυναστείαν σου, καί τό αμέτρητον έλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ο αχρείος οικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυττόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλάνθρωπον, έκλαιε βοώσα, τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, ανταποδίδωσιν ών πεποίηκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι Εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τών Αγίων.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν εβόα άσωμεν».

Μαρτυρικαίς αγλαΐαις τώ θεϊκώ, θρόνω παριστάμενοι, καί ταίς θείαις αστραπαίς, Αθληταί λαμπόμενοι ημάς, τούς υμνούντας τήν υμών μνήμην φωτίσατε.

Κάλλος τό θείον ποθούντες, βίου τερπνά, εις ουδέν ηγήσασθε, Αθλοφόροι τού Χριστού, καί θανόντες σώματι ζωήν, ατελεύτητον ευρείν κατηξιώθητε.

Τής αθεϊας τήν πλάνην θεοπρεπώς, αθλοφόροι Μάρτυρες, στηλιτεύσαντες πολλών, πόνων υπεμείνατε πυράν, καί τήν άπονον ζωήν νύν απειλήφατε.

Ταίς υπερφώτοις ακτίσι τού παντουργού, ελλαμφθείς σύ Πνεύματος, αθεϊας τό βαθύ, σκότος εξηφάνισας Χριστού, αθλοφόρε θαυμαστέ, Θύρσε μακάριε.

Θεοτοκίον

Τόν απερίγραπτον Λόγον περιγραπτόν, γεγονότα σώματι, απεκύησας Αγνή όν δυσώπει ρύσασθαι φθοράς, καί παθών επαγωγής, τούς σέ δοξάζοντας.

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου«».

Τό σώμα ξέοντες δεινώς, οι τού σκότους προστάται, λογισμού σου τόν τόκον, ουκ εχαύνωσαν στοργή, τή θεϊκή δυνατώς, εν αγάπη, Θύρσε κρατυνόμενον.

Υπήρξε Μάρτυς θαυμαστή, η αθρόα σου όντως, πρός τόν Κύριον πίστις! δι' ής ήσχυνας εχθρών, κακοπιστίαν βοών, ώ Φιλήμον, Δούλος Χριστού πέφυκα.

Πρός πάλην Μάρτυς τού εχθρού, θαρσαλέως εξήλθες, ουκ ασπίδα, ου δόρυ, αλλά πίστιν αρραγή, ενθέως θωρακισθείς, καί ανδρείως, τούτον κατηδάφισας.

Εφέσει θεία κρατυνθείς, τήν θεογενεσίαν, ουρανόθεν κομίζη, δι' ύδατος μυστικώς, Φιλήμον Μάρτυς Χριστού, πρός αγώνας, θείους δυναμούσάν σε.

Θεοτοκίον

Εν δύο φύσεσιν ο είς, τής Αγίας Τριάδος, εξ αγνών σου αιμάτων, σαρκωθείς

θεοπρεπώς, προήλθε τούς εξ Αδάμ, διασώζων, Πάναγνε χρηστότητι.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ευσεβείας θυρεώ, περισκεπόμενοι καλώς, καί τό όπλον τού Σταυρού, αναλαβόμενοι στερρώς, τάς παρατάξεις κατέβαλον τού Τυράννου, Μάρτυρες Χριστού οι αξιάγαστοι, καί στέφος παρ' αυτού αναδησάμενοι, νικητικώς χορεύουσιν απαύστως, μετά τών άνω Δυνάμεων, καί τόν Σωτήρα, εκδυσωπούσι, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιερώς εναθλούντες οι ιεροί, Αθλοφόροι Κυρίου τούς αικισμούς, τάς ξέσεις τού σώματος, καί τόν βίαιον θάνατον, αδιστάκτω πίστει, ανδρείως υπέμειναν, καί τού εχθρού τό θράσος, τελείως κατέβαλον, όθεν ιαμάτων, δωρεάν ειληφότες, ιώνται τούς κάμνοντας, καί λυτρούνται κακώσεως, τούς βοώντας εκάστοτε, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, από βρέφους μολύνας ο μιαρός, καί λόγοις καί πράξεσιν, εμαυτόν κατερρύπωσα, καί ουκ έχω τί πράξω, ή πού καταφεύξομαι, αλλ' ουδ' άλλην ελπίδα, πλήν σου Κόρη επίσταμαι, Φεύ μοι ο αχρείος! διά τούτο ικέτης, πρός σέ τήν πανάχραντον, νύν προστρέχω καί δέομαι, ομολογών σοι τό, Ήμαρτον, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, εις σέ γάρ πάσαν ελπίδα, ανέθηκα Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ τόν πάντων Δεσπότην καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, αδίκως κρεμάμενον, θρηνωδούσα εβόα σοι, Οίμοι Υιέ! πώς πάσχεις, καί φέρεις μακρόθυμε, παρά τών αγνωμόνων, Ονείδη καί θάνατον, σώσαι τών ανθώπων, πεπτωκυίαν τήν φύσιν, καί ρύσασθαι κακώσεως, καί πταισμάτων συμπτώσεως, διά τούτο κραυγάζω σοι, Ανάστηθι ταχύ εκ νεκρών, ως υπέσχου Λόγε πρό τού πάθους σου, καί περιστάσεως πάσης, τήν ποίμνην σου λύτρωσαι.

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Τόν μόνον εύσπλαγχνον, τόν μόνον Κύριον, καί Θεόν τών απάντων ομολογείν, Μάρτυρες ποθήσαντες, διά βασάνων τήν αυτού, Βασιλείαν απειλήφατε.

Στρεβλώσεις σώματος, πυρός ορμήματα, καί θηρών καί θαλάσσης νεανικώς, ήνεγκας πανόλβιε, καί δυναστείαν τού εχθρού, Μάρτυς Θύρσε καταβέβληκας.

Εχθρόν αλάστορα, τώ εκνευρίζεσθαι, εξενεύρισας μάκαρ καί τήν οδόν, Μάρτυς Απολλώνιε, τού μαρτυρίου ευσταλώς, επορεύθης θείω Πνεύματι.

Αγώνων στίγμασι, καλλωπιζόμενος, τήν ψυχήν φαιδροτέραν ηλιακού, φέγγους απετέλεσας, ως αθλοφόρος τού Χριστού, στρατιώτα Μάρτυς Λεύκιε.

Θεοτοκίον

Μητέρα άνανδρον, Παρθένον άμωμον, αδιάφθορον Κόρην εν γυναιξί, μόνην σε γινώσκομεν, ευλογημένη Μαριάμ, τών ανθρώπων η βοήθεια.

Ωδή ε'

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ταίς θειοτάταις θεολαμπώς, Πνεύματος αυγαίς ως αληθώς, πεπυρσευμένοι διήλθετε, τό τής αθεϊας άστατον πέλαγος, καί θείαν πρός γαλήνην διεβιβάσθητε.

Περισυρόμενοι εν τή γή, Μάρτυρες πανεύφημοι δεινώς, καί ταίς αικίαις βαλλόμενοι, τών επουρανίων γερών ετύχετε, Αγγέλων συμπολίται νύν χρηματίζοντες.

Κατατεινόμενος καί πολλαίς, Θύρσε προσβολαίς τών δυσχερών, περικυκλούμενος έφερες, θείαις συμμαχίαις αναδεικνύμενος, ανώτερος παντοίου είδους κολάσεων.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, ομολογούντας διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κεκτήμεθα τήν όντως θεογεννήτριαν.

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ταίς αύραις κινούμενοι, θείου Πνεύματος σοφοί, τά τής ψυχής αγώγιμα, εις νοητούς λιμένας περιχαρώς, εσώσατε Μάρτυρες, απολαύοντες άμα τής Θεώσεως.

Βαφαίς ταίς εξ αίματος, σωτηρίου εαυτοίς, περιποιείσθε ένδυμα, τή δέ εκδύσει Μάρτυρες τής σαρκός, τήν θείαν ευπρέπειαν, εστολίζεσθε δόξη καλλυνόμενοι.

Φιλήμων καί Λεύκιος, Απολλώνιος ομού, καί Θύρσος ο αοίδιμος, η τετρακτύς η θεία καί φωταυγής, Τριάδος τήν έλλαμψιν, εν μεθέξει αϋλω κατεπλούτησαν.

Θεοτοκίον

Ο πάσης επέκεινα, νοουμένης ως Θεός, καί ορωμένης κτίσεως, σωματωθείς προήλθέ σου εκ γαστρός, τηρήσας δέ άφθορον, ώσπερ ής πρό τού τόκου Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τούς φωστήρας άπαντες, τής Εκκλησίας, συνελθόντες σήμερον, εν εγκωμίοις ιεροίς, ανευφημούντες υμνήσωμεν, ως αθλοφόρους Χριστού τού Θεού ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Άθλησις τών Αγίων Μαρτύρων, Θύρσου, Λευκίου καί Καλλινίκου.

Στίχοι

- Ου δένδρινόν σε, Θύρσε, θύρσον ο πρίων,
- Πρό τής τελευτής εύρεν, ως ράστα πρίσαι.
- Ο πνεύμα λευκός Λεύκιος, τμηθείς ξίφει,
- Τό σώμα βάπτει φοινικούν εξ αιμάτων.
- Ο Καλλίνικος, εκκοπείς τόν αυχένα,
- Υπήρξε Καλλίνικος εκ τών πραγμάτων.
- Πρίσιν αλύξας, Θύρσε, θάνες δεκάτη γε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Φιλήμονος, Απολλωνίου, Αρριανού καί τών σύν αυτοίς.

Στίχοι

- Έτερπεν αυλοίς πρίν Φιλήμων τούς φίλους,
- Τανύν δέ τμηθείς, τέρπεται τέρψιν ξένην.
- Απολλώνιον, υιόν Υψίστου θέσει,
- Κτείνουσι υιοί τής απωλείας ξίφει.
- Τόν Αρριανόν εργάται πονηρίας.
- Έργον θαλάσσης δεικνύουσιν αφρόνως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών τεσσάρων Προτικτόρων, τών συναθλησάντων τώ Αγίω Αρριανώ.

Στίχοι

- Βάπτισμα πόντος τοίς Προτίκτορσι ξένον,
- Φορούσι σάκκους, ως στολάς εμφωτίους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής μετά φιλανθρωπίας επενεχθείσης ημίν φοβεράς απειλής τού σεισμού, ης παρ' ελπίδα πάσαν ελυτρώσατο ημάς ο Φιλάνθρωπος Κύριος.

Στίχοι

- Έσεισας, αλλ' έστησας αύθις γήν Λόγε.
- Τής σής γάρ οργής οίκτός εστι τό πλέον.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Επομβρήσεσιν ενθέοις κατεσβέσατε, πολυθεϊας κάμινον αναπτόμενοι, θεϊκή στοργή περιχαρώς, καί νύν μελωδείτε εκτενώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τόν διώκοντα τή θεία συλλαβόμενοι, σαγήνη αξιάγαστοι, ανειλκύσατε, εκ βυθού τής πλάνης καί Χριστώ, προσήξατε ψάλλοντα θερμώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Συνεσείσατε τής πλάνης τά θεμέλια, ασάλευτον προαίρεσιν, ενδεικνύμενοι καί ανδρείαν, γνώμην Αθληταί, καί νύν μελωδείτε ευσεβώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Υπέρ λόγον σου η σύλληψις Θεόνυμφε, Θεόν γάρ Λόγον τέτοκας, τόν ρυόμενον αλογίας πάσης τούς βροτούς, καί λόγον παρέχοντα βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοίς οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Θυρεώ ευσεβείας περισκεπόμενοι, καί Σταυρόν ώσπερ δόρυ αναλαβόμενοι, φάλαγγας εχθρών, αοράτων εκόψατε, Μάρτυρες ενθέως, Χριστόν υπερυψούντες.

Εκκαιόμενος φίλτρω τού Παντοκράτορος, υπεισήλθες ανδρείως, Μαρτύρων στάδιον, καί καρτερικώς, εναθλήσας κατέρραξας, δράκοντα τόν μέγαν, Φιλήμον αθλοφόρε.

Υποβρύχιον δείξας εχθρού τήν δύναμιν, τώ βυθώ τής ανδρείας καί καρτερίας σου, ώ Αρριανέ, Βασιλείας ηξίωσαι, απαρασαλεύτου, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αληθή Θεοτόκον ομολογούντές σε τού Αγγέλου τό Χαίρε πίστει βοώμέν σοι, μόνη τήν χαράν, επί γής γάρ εκύησας, Κεχαριτωμένη, αεί ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σε μακαρίζομεν».

Χριστού τό πάθος εξεικονίζοντες, πείραν πολλών υπέστητε βασάνων Μακάριοι, κεφαλάς δέ τμηθέντες συνήφθητε, τάξεσιν ουρανίαις, δόξη λαμπόμενοι, καί ταίς θεϊκαίς μαρμαρυγαίς ωραϊζόμενοι.

Εκ σών αιμάτων πορφύραν έβαψας, Θύρσε σοφέ καί ταύτην ευκλεώς στολισάμενος, καί ως σκήπτρον κατέχων τόν θείον Σταυρόν, πάσι σύν αθλοφόροις επαγαλλόμενος, νύν συμβασιλεύεις τώ Χριστώ θεομακάριστε.

Υμών Μακάριοι κατεπλάγησαν, αγγελικαί Δυνάμεις τούς αγώνας, τά στίγματα, τάς ενστάσεις, τόν βίαιον θάνατον, οίς συμπεριπολούντες, μνείαν ποιήσασθε, τών επιτελούντων τήν υμών μνήμην Πανεύφημοι.

Θεοτοκίον

Σαρκός ανθρώπων εν ομοιώματι, σού εκ γαστρός ο Λόγος καθωράθη τικτόμενος, καί Μαρτύρων πληθύν επεσπάσατο, πάθη καθυπομείνας, ο υπεράγαθος, άχραντε Παρθένε, Μαριάμ θεοχαρίτωτε.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σε μακαρίζομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού αγίου Ιερομάρτυρος Ελευθερίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Σκεύος Ιερώτατον, Πνεύματος θείου γεγένησαι, τήν ψυχήν καθηράμενος, παθών Ιερώτατε, ένθεν χρίσμα θείον, άγιον εδέξω, Αρχιερεύς σύ γεγονώς, καί ποδηγέτης λαού θεόφρονος, καί μάρτυς απαράτρωτος, τού δι' ημάς πάθη φέροντος, καί απάθειαν βλύσαντος, αθλητά Ελευθέριε.

Σώματος ηλόγησας, αικιζομένου ταίς μάστιξι, καί πυρί προσεγγίζοντος τόν νούν γάρ προσήλωσας, ανεικάστω πόθω, τώ ωραιοτάτω, κάλλει τού θείου εραστού, ού τώ γλυκίω ετρώθης έρωτι, Μαρτύρων εγκαλλώπισμα, Αρχιερέων αγλάϊσμα, αθλητά Ελευθέριε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Καλώς τόν αγώνά σε, τεθεαμένη τελέσαντα, η καλώς σε κυήσασα, τόν ίσον ποθήσασα, διανύσαι δρόμον, σοί περιπλακείσα, μέσον τού σκάμματος σοφέ, καθάπερ δάμαλις αποσφάττεται, μεθ' ής σε ικετεύομεν, υπέρ ημών Ελευθέριε, τόν Σωτήρα καί Κύριον, εκδυσώπει πανόλβιε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιερεύς εννομώτατος, μέχρι τέλους εχρημάτισας, μάκαρ Ελευθέριε, ιερουργών γάρ τά θεία καί άρρητα μυστήρια, τό αίμά σου εξέχεας υπέρ Χριστού τού Θεού, καί θύμα ευπρόσδεκτον σεαυτόν προσήγαγες, διό παρρησίαν έχων πρός αυτόν, εκτενώς ικέτευε, υπέρ τών πίστει τελούντων σήν αεισέβαστον μνήμην, καί τούς αυτήν γεραίροντας ρυσθήναι πειρασμών, καί παντοίων κινδύνων καί περιστάσεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ει δέ βούλει ποιήσαι είσοδον λέγε

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς γηγενείς, Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου Μητρός, όνπερ καί κύψασα, δουλικώς η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγξατο τώ εν αγκάλαις αυτής, Πώς ενεσπάρης μοι, ή πώς μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου καί Θεός.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Τών ουρανίων

Τής Εκκλησίας προστάτης Πάτερ γενόμενος, ως Ευανθίας γόνος, τής θεόφρονος όντως, καί μύστης Αποστόλων ως αληθώς, πρός τόν Θεόν επιστρέφεις λαούς, τούς πρίν αφρόνως τό σέβας οία θεοίς, απονέμοντας τοίς Δαίμοσιν.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην.

Τών επιτόκων γυναίων Πάτερ κηδόμενος, ελευθερίαν δίδως, τώ Ναώ σου φοιτώσαις, εύπλοιαν δέ πάλιν άλλοις θερμώς, εξαιτούσιν επέδωκας, καί τοίς νοσούσιν υγείαν σύ χορηγείς, διαλάμπων εν τοίς θαύμασι.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει, καί ωσεί κέρδος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Τού Μαρτυρίου τούς άθλους στερρώς υπήνεγκας, Αδριανού μή πτήξας, τάς δριμείας κολάσεις, έρωτι τού Κτίστου όλους αλούς, Ελευθέριε πάνσοφε, καί τήν τεκούσάν σε σύναθλον προσλαβών, ανελήλυθας γηθόμενος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τής ιεραρχίας σου Όσιε Πάτερ, τήν στολήν εφοίνιξας, ταίς ροαίς τών αιμάτων σου, Εν μέσω δέ τού σταδίου ανδρικώς τελειωθέντα ιδούσά σε, επιπεσούσα ησπάζετο τό γλυκύ τέκνον, η καλώς γεννησαμένη καί θρεψαμένη σε, διό καί τμηθείσα τώ ξίφει, εις ουρανίους θαλάμους μετά σού συνεισήλθεν, Ώ μακαρίας Μητρός! ώ μαστών ιερών! ούς εθήλασας μάκαρ Ελευθέριε, καί τής φύσεως τόν Πλάστην επέγνως, Σύν αυτή ούν πρέσβευε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον

Ιερέων ποδηρει κατακοσμούμενος, καί αιμάτων τοίς ρείθροις επισταζόμενος, τώ Δεσπότη σου Χριστώ μάκαρ ανέδραμες, Ελευθέριε σοφέ, καθαιρέτα τού Σατάν, διό μή παύση πρεσβεύων, υπέρ τών πίστει τιμώντων, τήν μακαρίαν σου άθλησιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν, καί απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί, τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν τόκον σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ο Κανών τής Οκτωήχου εις, καί τού Αγίου δύο. Ο παρών φέρει Ακροστιχίδα.

Παθών ελεύθερόν με δείξον παμμάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Παθών αμαυρότησι, δεδουλωμένον, φαιδραίς ικεσίαις σου, Μάρτυς Ελευθέριε, νύν ελευθέρωσον, όπως ως δούλόν σε Χριστού, θείαις υμνήσω ωδαίς.

Αθλήσεως έλαμψας, καθαρωτάταις, αυγαίς ιερώτατε, επιχρώσας αίματι, τήν ιεράν σου στολήν, καί γέγονας φωτοειδής, διά τού Πνεύματος.

Θεώ προσκολλώμενος, καθαρωτάτω νοϊ, εκ νεότητος, σαρκικού φρονήματος, ψυχήν εμάκρυνας, καί τών θαυμάτων δαψιλή, χάριν επλούτησας.

Θεοτοκίον

Ως θρόνος πυρίμορφος, τόν Κτίστην φέρεις, ως έμψυχος θάλαμος, καί τερπνόν Παλάτιον, τόν Βασιλέα χωρείς, γενόμενον όπερ ημείς, Θεοχαρίτωτε.

Έτερος Κανών, ου η Ακροστιχίς

Θείον Ελευθέριον ιερήα τιμάω, Πάτερ.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ό Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν.

Θρόνω τής δόξης Κυρίου παρεστηκώς, σύν Αγγέλων τάγμασιν, Ελευθέριε σοφέ, τούς υμνούντας πόθω σε αεί, ελευθέρωσον παθών ταίς ικεσίαις σου.

Εκλελεγμένος εκ βρέφους σύ τώ Θεώ, ανετέθης ένδοξε, ώσπερ πάλαι Σαμουήλ, καί θείω Πνεύματι χρισθείς, ως σοφός Αρχιερεύς λαόν εποίμανας.

Ιερουργός μυστηρίων τών τού Χριστού, γεγονώς ελάμπρυνας, τήν στολήν τήν ιεράν, μαρτυρίου αϊματι Σοφέ, εν σταδίω καρτερώς αγωνισάμενος.

Θεοτοκίον

Ο εκ μή όντων τά πάντα παραγαγών, Θεός Λόγος πάναγνε, έξ ασπόρου σου γαστρός, υπέρ νούν σεσάρκωται, διό, Θεοτόκον σε πιστοί αεί δοξάζομεν.

Ωδή γ'

«Στερεωθήτω η καρδία μου, εις τό θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανόν, στερεώσας τόν δεύτερον, καί εδράσας εν τοίς ύδασι τήν γήν παντοδύναμε».

Υπέρ Χριστού παθείν ελόμενος, αλγηδόνας φέρεις τού σώματος, ενηδυνομενος Σοφέ, ταίς οδύναις καί θλίψεσι, διά τούτο τήν ανώδυνον, ζωήν νύν απείληφας.

Θερμώ τώ πόθω τού ποιήσαντος, Αθλητά θεόφρον κρατούμενος, τώ πυρωθέντι σεαυτόν, επιρρίπτεις τεχνάσματι, δροσιζόμενος τού Πνεύματος, πυρί Ελευθέριε.

Εν ιερεύσιν ιερώτατος, καί εν Μάρτυσι Μάρτυς στερρότατος, αναδειχθείς στέφος διπλούν, εκομίσω Μακάριε, τώ προσώπω τού Θεού, διά παντός οπτανόμενος.

Θεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως εβλάστησας, τόν Χριστόν εν ώ στηριζόμεθα, σέ γάρ ετύπου Ααρών, Ράβδος ποτέ βλαστήσασα, αγεώργητε Αγνή, περιστερά αειπάρθενε.

Άλλος

Ουκ έστιν άγιος ώς σύ

Νοός στερρότητι Σοφέ, οπλισάμενος χαίρων, τήν οδόν διανύεις, τού μαρτυρίου σαυτόν, εθελουσίως προδούς, τοίς ζητούσι, Μάρτυς Ιερώτατε.

Εκ θείου Πνεύματος λαβών, τής σοφίας τόν πλούτον, μιμητής ανεδείχθης, τών Αποστόλων Σοφέ, σαγήνη μαρτυρική σαγηνεύων, λαούς πρός ευσέβειαν.

Λαμπρύνας θείαις αρεταίς, τήν αρχιερωσύνην, λαμπροτέραν ειργάσω, τή πορφυρίδι τών σών, αιμάτων καρτερικώς, εναθλήσας, Μάρτυς Ελευθέριε.

Θεοτοκίον

Εκπλήττει νούν καί ακοήν, τό μυστήριον όντως, τής λοχείας σου Κόρη, Θεόν γάρ υπερφυώς, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα, μένεις αειπάρθενος.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ό υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας η μάς, έν τή πέτρα τής όμολογίας του».

Κάθισμα

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ελεύθερον τόν νούν, εκ παθών κεκτημένος, εγένου τού Θεού, γνησιώτατος δούλος, καί πλάνης ηλευθέρωσας, τούς καλώς σοι ποθήσαντας, εναθλήσας δέ, ως ιερεύς τε καί Μάρτυς, Ελευθέριε, διπλούν εδέξω τό στέφος, πρεσβεύων σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότου δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις βάθος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Ωδή δ'

«Εν πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν, εκήρυττες βοών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ου χάσματα λεόντων, ου βράσματα πυρός, ου δεινών επίτασις, το εύτονον τής σής, ιερομύστα εχαύνωσε καρτερίας, αλλ' ως αδάμας ταίς βασάνοις ενετρύφας, ζήλω θεϊκώ πυρπολούμενος.

Ναμάτων ζωηρύτων, τό στόμα σου πλησθέν, ποταμούς ηρεύξατο, ενθέων διδαχών, Ιερομάρτυς βυθίζοντας ανομούντων, ερεσχελίας καί αρδεύοντας καρδίας, τών επεγνωκότων Χριστόν τον Θεόν.

Μεγάλως σε δοξάζων, ο σός Δημιουργός, υπέρ ου προήρησο, τό πάσχειν Αθλητά, περιστεράν καταπέμπει κομίζουσάν σοι, τροφήν Αγγέλων ισαγγέλω γεγονότι, άθλων φανοτάταις λαμπρότησιν.

Θεοτοκίον

Εξέστησαν ορώσαι, Αγγέλων στρατιαί! πώς ο αΘεώρητος, μορφή τή καθ' ημάς, εκ σού ωράθη Παρθένε Θεοκυήτορ, όν εκδυσώπει σωτηρίας αξιώσαι, πάντας τούς πιστώς σε δοξάζοντας.

Άλλος

Χριστός μου δύναμις

Υπήρξε πρότερον, κατακαυχώμενος, ο πανώλεθρος δράκων, αλλ' αναιδής, ήλεγκται ο άθλιος, τού ιεράρχου τοίς ποσίν, εν σταδίω συμπατούμενος.

Θωρακισάμενος, Σταυρού τήν δύναμιν, ιερώτατε Μάρτυς ως νικητής, άριστος εισέδραμες εν πυριφλέκτω κραβάτω, ως εν δρόσω αγαλλόμενος.

Επί τού σκάμματος, εστώς διήλεγξας, τού τυράννου τό θράσος ειδωλικόν, τούτον τροπωσάμενος, Ιερομάρτυς αθλητά, ανδρικώς αγωνιζόμενος.

Θεοτοκίον

Ρημάτων άκουσον, εμής δεήσεως, Παναγία Παρθένε, σύ γάρ ελπίς, πάντων καί βοήθεια, τών εν ποικίλοις πειρασμοίς, εκτενώς προσκαλουμένων σε.

Ωδή ε'

«Τήν σήν ειρήνην δός ημίν Υιέ τού Θεού, άλλον γάρ εκτός σου Θεόν ου γινώσκομεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων καί τών νεκρών υπάρχεις».

Δολίαις μηχανώμενος, συλάν σε λαλιαίς, Μάρτυς εχθρός ο παμπόνηρος, γέλως οράται τή σοφία σου, ο σοφιστής κακίας κατασεσοφισμένος.

Εν άρματι αιρόμενος, τών θείων αρετών, Ένδοξε τό ύψος επέφθασας, τού μαρτυρίου καί κατέρραξας, τών πονηρών δαιμόνων, τό επηρμένον θράσος.

Ιδείν τήν ωραιότητα, παθών τού Ιησού, Όσιε σαυτόν καθωραϊσας, τού μαρτυρίου ωραιότησι, καί πρός αυτόν μετέβης, στεφθείς λαμπρώ στεφάνω.

Θεοτοκίον

Ξενίζει πάσαν έννοιαν, τό θαύμά σου Αγνή, τίκτεις γάρ τόν Θεόν μετά σώματος, καί τόν τροφέα τρέφεις γάλακτι, πείραν ανδρός μή γνούσα, αυτός ως οίδε μόνος.

Άλλος

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

ιδών τό εύτονον ο Χριστός, καί ακαταγώνιστον όντως, τής καρτερίας σου Πάνσοφε, σοί ως τώ Προφήτη τροφήν ουράνιον, εκπέμπει δι' ορνέου, σέ ενισχύουσαν.

Ου δειλιάσασα η σεμνή καί ιερωτάτη σου μήτηρ, τήν τών Τυράννων ωμότητα, σού περιχυθείσα Μάρτυς τοίς μέλεσι, τώ ξίφει τελειούται, ως συναθλούσά σοι.

Νικήσας πάσαν τού δυσμενούς, τήν κεκινημένην κατά σού, Μάρτυς παράταξιν έφραξας, στόματα λεόντων εις ημερότητα, αυτών μεταποιήσας τήν αγριότητα.

Θεοτοκίον

Ιδού Μητέρα σε τού Θεού, πάντες οι πιστοί θεοπρεπώς, ομολογούντες Θεόνυμφε, λύσιν τών πταισμάτων καθικετεύομεν, παράσχου τώ λαώ σου, μόνη Πανύμνητε.

Ωδή ς'

«Τόν Προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ, τήν ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου, κράζοντα, Δόξα σοι».

Ο επίσημος κριός, τών θρεμμάτων τού Χριστού, ο Ποιμήν ο λογικός, τών αγώνων η τρυφή, δοξάζεται, Θεόν δοξάσας, οικείοις μέλεσι.

Νευρωθείς ταίς πρός Θεόν ανανεύσεσι Σοφέ, εξενεύρισας εχθρόν, πολυμήχανον στερρώς, αοίδιμε, Μαρτύρων κλέος, ιερωσύνης κανών.

Πρός αικίσεις καρτερών, πρός τό πύρ αυτομολών, κατεκοίμισας θηρών τών αγρίων τάς ορμάς, ακοίμητον, τήν πρός τόν Κτίστην, έχων διάθεσιν.

Θεοτοκίον

Αγιάσματος Σκηνή, δεδειγμένη Μαριάμ, μιανθείσαν ηδοναίς, τήν αθλίαν μου ψυχήν, αγίασον, καί θείας δόξης, μέτοχον ποίησον.

Άλλος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Εδείχθης πανάριστος, καί στερρός αγωνιστής, Ιερομάρτυς ένδοξε, μή φοβηθείς βασάνων, τάς προσβολάς, τό πύρ δέ υπείξέ σοι, καί σιδήρου οξύτης νώτα δέδωκε.

Ροαίς τών αιμάτων σου, Ελευθέριε Σοφέ, ειδωλικήν κατέκλυσας, δεισιδαίμονα πλάνηντών διωκτών, τήν νίκην αράμενος, κατά τού αρχεκάκου πολεμήτορος.

Η γή μέν τοίς αίμασιν, εφοινίσσετο τοίς σοίς, ο δέ αήρ ηγίασται, τώ καθαρώ σου πνεύματι αληθώς, πρός λήξιν ουράνιον, ανιόντι, παμμάκαρ Ελευθέριε.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτοίς, τόν κυβερνήτην Κύριον τών παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην, παράσχου τή καρδία μου.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοιανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος πλ. β'

Τούς ασφαλείς

Ως καλλονήν τών ιερέων Όσιε, καί προτροπήν τών Αθλοφόρων άπαντες, ευφημούμεν καί αιτούμέν σε, Ιερομάρτυς Ελευθέριε, Τούς πόθω σου τήν μνήμην εορτάζοντας, κινδύνων πολυτρόπων ελευθέρωσον, πρεσβεύων απαύστως, υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Έπιδε εύσπλαγχνε Ζωοδότα, ως φιλάνθρωπος μόνος καί οικτίρμων Θεός, τήν τής ψυχής μου σκοτόμαιναν, καί πανσθενεί δεξιά σου Λόγε, τών παθών ελευθέρωσον τής αισχύνης, όπως τόν σόν Ιεράρχην υμνήσω Ελευθέριον, αυτός γάρ όντως εκ μήτρας εγνωρίσθη σοι, καί καθηγίασται, καί ανετέθη σοι, ως Σαμουήλ, από μητρός ιεράς σοί τώ Κτίσαντι, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Άθλησις τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ελευθερίου.

Στίχοι

- Ελευθέριος, ως αδουλόνους φύσει,
- Σπάθας θεωρών, ουκ εδουλούτο πλάνη.
- Δίον Ελευθέριον δεκάτη πέφνε φάσγανα πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Ανθία, η μήτηρ τού Αγίου Ελευθερίου, περιχυθείσα τώ τού υιού νεκρώ,
ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Δίδωσι μήτηρ νεκρικόν κόσμον τέκνω,

- Αυτή εαυτήν συγκεκομμένην σπάθαις.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Κορέμμων ο Επαρχος, πιστεύσας τώ Χριστώ καί βαπτισθείς ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Αθλήσεως ουκ είχε Κορέμμων κόρον,
- Έως ετμήθη τόν αυχένα τώ ξίφει.

Τή αυτή ημέρα οι δύο Δήμιοι οι πιστεύσαντες τώ Χριστώ ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Θεόν σε γνόντας Δημίους δύω Σώτερ,
- Άλλοι κατακτείνουσι δήμιοι ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Άθλησις τής Αγίας Οσιομάρτυρος Σωσσάνης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ελευθερίου τού Κουβικουλαρίου (θαλαμηπόλου).

Στίχοι

- Ελευθέριος ουχ υπέπτηξε ξίφος.
- Ελευθέριον γάρ είχε νούν παντός φόβου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βάκχου τού νέου.

Στίχοι

- Μή δεύτερόν τις, μηδέ Βάκχον τόν νέον,
- Εν τοίς αθληταίς ταττέτω διά ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παύλου τού νέου, ασκήσαντος εν τοίς χρόνοις τού Πορφυρογεννήτου, εν τώ όρει Λάτρου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Τών εν καμίνω Παίδων σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ' τότε οι τρείς ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ευλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός ό τών Πατέρων ημών».

Μεγαλυνέσθω έκραζες Σοφέ, στρεβλούμενος, νύν εν τή σαρκί μου ο Χριστός, ου δειλιώ τάς πυρακτώσεις τών λεβήτων, ου πτοούμαι θάνατον, ου τών θηρών τάς ορμάς, διά τήν πάντων ζωήν.

Μόνου Θεού τό κάλλος εκζητών, μόνης αυτού δόξης καί τυχείν επιποθώ, Στρεβλούσθω μου καί πυρακττούσθω μου πάν μέλος, ανεβόας Ένδοξε, ελευθερίαν ζητώ, καταδουλούσαν Χριστώ.

Αποσκοπών τήν μένουσαν ζωήν, Μακάριε, κόσμω ενεκρώθης αληθώς, καί ως χρυσός τών αικισμών δοκιμασία, πυρωθείς εξέλαμψας, αποτεθείς θησαυροίς επουρανίων μονών.

Θεοτοκίον

Καθαρωτάτην μόνην σε ευρών, πανάμωμε, Λόγος καθαρώτατος Θεού, σού εκ γαστρός αποτεχθείς, πιστούς καθαίρει, μολυσμού Θεόνυμφε, προσγενομένου ημίν, εξ ακρασίας παθών.

Άλλος

Οι Παίδες εν Βαβυλώνι

Τυράννων ήλεγξας θράσος, καί Βασιλέων ωμότητα, καί γάρ μέσον πυρός ηπλωμένος, Παμμάκαρ ανέμελπες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Εξέστησαν καθορώντες, τά τών, Α γγέλων στρατεύματα, Ιεράρχα τήν σήν καρτερίαν, δι' ής καταβέβληκας, στερρώς αγωνιζόμενος, τόν δεινόν κοσμοκράτορα.

Μαρτύρων χοροστασίαι, Αρχιερέων σύλλογος, καί Αγγέλων πληθύς, ευφροσύνης πλησθέντες αγάλλεσθε, επί τή θεία μνήμη νύν, τού Ιεράρχου καί Μάρτυρος.

Αγίας ρίζης ως άνθους, ελευθερίας φερώνυμε, από θείας Μητρός, εκβλαστήσας, ως καρπός ιερώτατος, μαρτυρικού δι' αίματος, τώ Χριστώ προσήνεξαι.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγιωτέρα, επουρανίων δυνάμεων, ασυγκρίτως πασών ανεδείχθης, Μητροπάρθενε Δέσποινα, ως τόν Χριστόν κυήσασα, τόν Δεσπότην τής Κτίσεως.

Ωδή η'

«Όν φρίττουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνείτε Ιερείς, δοξάσατε Παίδες, ευλογείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Αθλήσει ηνθήσατε, φυτά ως ευθαλή, βασάνοις κοσμούμενοι, Μαρτύρων καλλονή, καί νύν Παραδείσου άνθη ώφθητε, θείαν ευοσμίαν, εκπέμποντες ενθέως.

Ρανίσιν αιμάτων σου, τεχθέντος εξ αυτής, τό αίμα τό ίδιον, η μήτηρ προσκιρνά, τώ σώ γάρ λειψάνω συμπλακείσα σεμνώς, ξίφει τελειούται, καί ζήεις τούς αιώνας.

Ιάσεων νάματα, θαυμάτων ποταμούς, προχέει τοίς χρήζουσιν, η θήκη σου σοφέ, εκπλύνοντας ρύπον, ψυχοφθόρων παθών, Μάρτυς ιεράρχα, διό σε ευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος εν μήτρα σου, κατήλθεν ο Χριστός, καί πάσαν κατήρδευσε, τήν κτίσιν αληθώς, ξηράνας Παρθένε, θολερούς ποταμούς, ειδωλομανίας, ο μόνος ευεργέτης.

Άλλος

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Ως δεκτόν ιερείον ολοκαυτούμενον, τώ πυρί τών βασάνων, Πάτερ αοίδιμε, θείαν ως οσμήν, πρός ύψος τό ουράνιον, τήν ευχαριστίαν, ανέμελπες ενθέως.

Πεποιθώς ώσπερ λέων ανόμους ήλεγξας, καί πολλή παρρησία στόματα έφραξας, τών εις τόν Θεόν, τών απάντων καί Κύριον, πάλαι δυσφημούντων, εχθρών αθεωτάτων.

Ανυψών Ιεράρχα Πιστών τό φρόνημα, εταπείνωσας θράσος καί καταβέβληκας, τών εις τόν Θεόν, ασεβούντων καί έμελπες, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο καρπός τής κοιλίας τής σής πανύμνητε, τήν τού ξύλου κατάραν υλομανήσασαν, πρόρριζον εξήρανε, καί ανεβλαστησε, τήν τής ευφροσύνης, Παρθένε ευλογίαν.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τήν ζωοδόχον πηγήν τήν αέναον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν τήν πάγχρυσον, τόν ναόν τόν έμψυχον, τήν σκηνήν τήν άχραντον, τού ουρανού καί τής γής τήν πλατυτέραν, τήν Θεοτόκον εν ύμνοις τιμήσωμεν».

Στόμα Θεού γεγονώς εκ τού στόματος, τού αλλοτρίου λαόν ματαιόφρονα, αφαρπάσας έδειξας κληρονόμον χάριτος, καί εναθλήσας στερρώς σύν ιερεύσι, καί αθληταίς κατοικείς Ελευθέριε.

Η καθαρά μυροθήκη τού Πνεύματος, τών αρετών τό τερπνόν καταγώγιον, ο αμνός ο άκακος, ο λαμπτήρ ο άδυτος, ιεραρχών η κρηπίς καί τών δογμάτων, ανευφημείσθω πιστώς Ελευθέριος.

Φώς κατοικείς αληθώς τό ανέσπερον, φώς χρηματίσας ηλίου φαιδρότερον, διό τούς τήν μνήμην σου, τήν φωσφόρον σήμερον, επιτελούντας παθών

αχλύος ρύσαι, ταίς πρός Θεόν σου λιταίς Ελευθέριε.

Θεοτοκίον

Φείσαι ημών τών υμνούντων σου Κύριε, τήν εκ Παρθένου ανέκφραστον Γέννησιν, πειρασμών ρυόμενος, καί παθών καί θλίψεων, ταίς ικεσίαις αυτής τούς σούς οικέτας ως ευεργέτης καί μόνος φιλάνθρωπος.

Άλλος

Θεόν ανθρώποις

Τεμών μαχαίρα τών θείων λόγων σου, τήν κεφαλήν τού ψεύδους Ελευθέριε Όσιε, τού Χριστού παρέσχες τά νικητήρια, πίστει καί αληθεία, όθεν τιμώμέν σε, ως τροπαιοφόρον οι πιστοί, καί θείον κήρυκα.

Εκ γής απάρας σοφέ τό φρόνημα, τό τής ψυχής πρός μόνην τού Δεσπότου τήν έφεσιν, τούτο νοητώς Πάτερ ανύψωσας, όθεν σαρκός ηρνήσω, πάσαν ευπάθειαν, καί εγκαρτερών εν τοίς δεινοίς, στερρώς ενήθλησας.

Ροαίς αιμάτων τής σής αθλήσεως, τήν ιεράν κοσμήσας σου στολήν Ιερώτατε, εις επουράνιον σκηνήν τού Χριστού, μετά τέλος εισέδυς τού μαρτυρίου σου, ένθα μνημονεύοις καί ημών, τών ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Υμνείν τόν τρόπον τόν υπερθαύμαστον, τής υπέρ νούν καί ξένης σου κυήσεως Πάναγνε, απορεί ανθρώπων τά συστήματα, πάντα γάρ υπερέχει νούν καί διάνοιαν, καί νοήσεις πάντων λογισμών, καί τήν τών λόγων ισχύν.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Χριστώ προσήγαγες Πάτερ, πιστών αγέλας ως ποιμήν, σοί δέ προσφύσα τώ μόσχω, ως δάμαλις η τεκούσα, συνανηρέθη, μεθ' ής σε, νύν Ελευθέριε μέλπω.

Θεοτοκίον, όμοιον

Καί σέ μεσίτριαν Κόρη, προβάλλομαι Παναγία, πρός τόν εκ σού γεννηθέντα, όπως κολάσεως πάσης, απαλλαγώ καί βασάνων, τών αιωνίων ο τάλας.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τήν χάριν τών σοφών Μαθητών, λαβών παρά Χριστού τού Θεού, Ιεράρχα, καί τόν δρόμον τόν αυτών, διήνυσας προθύμως, διό σε καταξίαν, ανευφημούμεν Ελευθέριε.

Τό ψεύδος σοίς εν λόγοις σοφέ, ελέγξας Ελευθέριε, τή αθλήσει, τόν τού ψεύδους ευρετήν, απέκτεινας καί τούτον, τέθεικας υπό πόδας, τόν πρίν μεγάλως φρυαττόμενον.

Τοίς όμβροις τών αιμάτων σου, κατάρδευσον η μάς νοητώς, Ιεράρχα, τούς τιμώντάς σε πιστώς, καί μνήμην εκτελούντας, τήν θείαν σου εκ πόθου, καί τόν Σωτήρα μεγαλύνοντας.

Δόξα... Ήχος β'

Ως τής θείας ελευθερίας επώνυμος, τής ιεράς διπλοϊδος, Πάτερ κατηξίωσαι, καί ευθαρσώς τήν ευσέβειαν διδάσκων, τών πρακτέων τούς λόγους ημάς εξεπαίδευσας, Όθεν καί τήν μαρτυρικήν ένστασιν νεανικώς εκτελέσας, εν αμφοτέροις διέπρεψας, καί διπλούν είληφας τό στέφος παρά Χριστού τού Θεού, όν καθικέτευε, Ιερομάρτυς Ελευθέριε, σωθήναι τάς ψυχάς ήμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Δοξολογία Μεγάλη

Εις Τήν Λειτουργίαν, Τυπικά καί εκ τών Κανόνων, Ωδή γ' καί ς' κλπ.

Αρχή

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αγγαίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Οί Μάρτυρές σου Κύριε

Σκήνωμα θείον Ένδοξε, καί ναός έμψυχος γεγενη μένος, βίου λαμπρότητι καί πολιτείας, άψυχον ήγειρας Ναόν, τόν πάλαι πεσόντα πανσεβάσμιε, τώ τής οικουμένης βασιλεύοντι, διό ταίς σαίς πρεσβείαις, αίτησαι πάσι δούναι, τό μέγα έλεος.

Σκεύος ώφθης τού Πνεύματος, τάς ουρανόθεν σοι χορηγουμένας, υποδεχόμενον φωτοχυσίας, καί λαμπηδόνων δεκτικόν, όθεν προφητεύεις τήν σωτήριον, πάσι τοίς ανθρώποις απολύτρωσιν, αυτόν ταίς σαίς πρεσβείαις, αίτησαι πάσι δούναι, τό μέγα έλεος.

Άιγλη τής θείας χάριτος, περιεχόμενος καί θεωρίας, καταξιούμενος καθαρωτέρας, καί ανεσπέρου φωτισμού, αναδεδειγμένος Μάκαρ έμπλεως,

τούς σέ ανυμνούντας περιφρούρησον, αιτούμενος τόν μόνον, Κύριον πάσι δούναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι λογισμοί ακάθαρτοι, τά χείλη δόλια, τά έργα δέ μου, εισί παμμίαρα, καί τί ποιήσω; πώς υπαντήσω τώ Κριτή; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευε, τόν Υιόν καί πλάστην σου καί Κύριον, όπως εν μετανοία, δέξηταί μου τό πνεύμα, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν εγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλω υπνώσαντα, όπως τοίς πάλαι, εν παραβάσεως καρπώ, ύπνω ολεθρίω αφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον εγρήγορσιν, παράσχης, η Παρθένος, έλεγε θρηνωδούσα, ήν μεγαλύνομεν.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Προφήτου, ου η Ακροστιχίς.

Θεοσδότους υμνούμεν Αγγαίου λόγους. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος βαρύς

«Τώ εκτινάξαντι Θεώ, τόν Φαραώ εν θαλάσση Ερυθρά, επινίκιον ωδήν άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Θεοειδέστατος Θεώ, παρεστηκώς ως Προφήτης αληθής, τών υμνούντων τήν σεπτήν μνήμην σου, Μάκαρ μνημόνευε.

Επί κρηπίδος ασφαλούς, τών αρετών σεαυτόν οικοδομών, ανατέθεικας ναόν έμψυχον, Θεομακάριστε.

Ό καθαρώτατός σου νούς, αεί Θεόν καθορών ως εφικτόν, τάς εκείθεν τηλαυγώς, χάριτας Μάκαρ απέστιλβεν.

Θεοτοκίον

Σέ τόν αμήτορα τό πρίν, Λόγον Θεού η Παρθένος, εν γαστρί συλλαβούσα, σαρκικώς τέτοκεν Υιόν απάτορα.

Ωδή γ'

«Εστερεώθη τή πίστει, Χριστού η Εκκλησία, καί γάρ απαύστως, εν ύμνοις βοά μελωδούσα, άγιος εί Κύριε, ο σώζων τάς ψυχάς ημών».

Δυνάμει θεία δαιμόνων, δεινής αιχμαλωσίας, ημάς λυθέντας, ναούς σου σεπτούς Σώτερ δεικνύεις, Άγιος εί κράζοντας, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Ο εν υψίστοις οικών, καί πληρών τήν οικουμένην, αγιωσύνης Προφήτα ναόν σε δεικνύει, Άγιος εί κράζοντα, ό σώζων τάς ψυχάς ημών.

Τό θείον Πνεύμα τό πάσι, τήν χάριν διανέμον, τήν σήν καρδίαν, οικήσαν βοάν σε εκδιδάσκει, Αγιος εί Κύριε, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Ο λόγω πάσαν τήν κτίσιν, σοφώς δημιουργήσας, δημιουργείται εκ σού καθ' ημάς Θεομήτορ, άνθρωπος γενόμενος, δι' οίκτον ο φιλάνθρωπος.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη τή πίστει, Χριστού η Εκκλησία, καί γάρ απαύστως, εν ύμνοις βοά μελωδούσα, Άγιος εί Κύριε, ο σώζων τάς ψυχάς ημών».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο πάντα ως Θεός, εφορών καί γινώσκων, ψυχής τό καθαρόν, καταυγάσας σου όμμα, Προφήτα πανεύφημε, οδηγόν κόσμω έδειξεν, όθεν μνήμην σου, τήν ιεράν εκτελούντες, πρέσβυν άριστον, καί πρός Θεόν σε μεσίτην, Αγγαίε προσάγομεν.

Δόξα... Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Θείω Πνεύματι πεφωτισμένην, τήν διάνοιαν έχων Προφήτα, τά τού Θεού προφητεύεις μυστήρια, ανακαλύπτων μελλόντων τήν δήλωσιν, καί σαφηνίζων πραγμάτων τήν έκβασιν, Αγγαίε πανόλβιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη Πάναγνε, Θεοκυήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον;

Ωδή δ'

«Ακήκοα τήν ακοήν σου Κύριε, ότι ώφθης επί γής, διά τό σώσαι ημάς, Διό βοώ σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υπέδειξας, τόν εκ Παρθένου έμψυχον, προσληφθέντα σοι ναόν, τώ σώ Προφήτη Χριστέ, μεθ' ου βοώμεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Συνήγαγες, τούς απωσμένους Κύριε, τής δουλείας τού εχθρού, ελευθερώσας ημάς, ως ό Προφήτης λέγει ο θεόληπτος.

Υπέφηνας, τήν εσομένην ύστερον, σωτηρίαν τών εθνών, τώ σώ προφήτη Χριστέ, τώ σοί βοώντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Μετήγαγες, πρός ευλογίαν Δέσποινα, τήν κατάραν τού Αδάμ, ημίν τεκούσα Χριστόν, πρός όν βοώμεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

«Πρός σέ ορθρίζω, τόν τού παντός Δημιουργόν, τήν υπερέχουσαν πάντα νούν ειρήνην, διότι φώς τά προστάγματά σου, εν οίς με καθοδήγησον».

Ναούς γενέσθαι, Θεού τού ζώντος, Μάκαρ αξίωσον, τούς τήν φωτοφόρον σου τελούντας εορτήν, έπί πέτραν εδράσας, τών σών δογμάτων ταίς πρεσβείαις σου.

Ως ευεργέτης, τήν σήν ειρήνην δός ημίν Κύριε, τήν εις περιποίησιν ειρήνης τής ψυχής, ήν ο θείος Αγγαίος, Πνεύματι θείω προηγόρευσε.

Μεγάλη έσται, τής Εκκλησίας όντως η εύκλεια, υπέρ τήν προτέραν Ισραήλ συναγωγήν, σαρκωθέντος τού Λόγου, καί τοίς ανθρώποις ομιλήσαντος.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη, δεδοξασμένη Μήτερ απείρανδρε, τήν νενεκρωμένην, αμαρτίαις μου ψυχήν, καί παθών κεχωσμένην, ταίς ακρασίαις ζωοποίησον.

Ωδή ς'

«Ο Ιωνάς εκ κοιλίας άδου εβόα, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ημείς δέ σοι βοώμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς».

Νεανικώς τήν ευσέβειαν Μάκαρ διδάσκων, ανήγειρας τώ Δεσπότη τών όλων, Ναόν ηγιασμένον, αφθονίαν αγαθών υπισχνούμενος.

Ανήγαγες τής μακράς Σωτήρ αιχμαλωσίας, τόν άνθρωπον εκ βυθού κατωτάτου, καί πρός τήν άνω Πόλιν, επανήγαγες αυτόν ως Φιλανθρωπος.

Γηθόμενος τή τού Πνεύματος αίγλη Προφήτα, εθέσπισας τών πρακτέων τούς λόγους, καί τά τής ευσεβείας, εξεπαίδευσας ημάς δικαιώματα.

Θεοτοκίον

Γνώμη πεσών εξεβλήθη Αδάμ τού Παραδείσου, ο Λόγος δέ, σαρκωθείς εκ Παρθένου, τούτον ανακαλείται, καί πρός τήν άνω τρυφήν μετηγάγετο.

Ο Ειρμός

«Ο Ιωνάς εκ κοιλίας άδου εβόα, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ημείς δέ σοι βοώμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ις' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου καί Ενδόξου Προφήτου Αγγαίου.

Στίχοι

- Αγγαίος, άγγος πλήρες ώφθη χαρίτων.
- Ως υλικόν δέ, τώ χρόνω συνετρίβη.
- Έκτη καί δεκάτη Αγγαίον γαία συνέσχεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μαρίνου.

Στίχοι

- Κάραν Μαρίνος ευτρεπίζει τώ ξίφει,
- Ής ο στέφανος ευπρεπής εκ Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα, Οι Άγιοι Πρόβος (ή Πρόμος) καί Ιλαρίων πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Χλόη τις η φλόξ εστιν, ειπόντος Πρόβου,
- Ιλάριος, Ναί, φησί φίλτατε Πρόβε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μοδέστου, Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Στίχοι

- Φέρει, Μόδεστε παμμάκαρ, καί σόν τάφον,
- Η τόν τάφον φέρουσα γή τού Κυρίου.

Τά Εγκαίνια τού Ναού τού Αγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου, πλησίον τού Αγίου Πολυεύκτου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας καί θαυματουργού θεοφανούς τής Βασιλίσσης, συζύγου γενομένης Λέοντος τού σοφωτάτου Βασιλέως.

Στίχοι

- Εγγύς Βασιλίς θεοφανώ Κυρίου,
- Ταίς αρεταίς έστηκεν εστιλβωμένη.

Μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών Νικολάου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καί Μέμνονος αρχιεπισκόπου Εφέσου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οι εν καμίνω τού πυρός, εμβληθέντες όσιοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ό Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Ανακαθάρας σου τόν νούν, υπεδέξω τάς λαμπηδόνας, σαφώς Προφήτα τού Πνευματος, εμφανώς προφητεύων καί ανακράζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ιερωτάτην σε ζωήν, μετιόντα τεθεαμένος, Θεός Προφήτην προβάλλεται, τής αυτού παρουσίας αναβοώντα, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ο εν καμίνω τού πυρός, τούς τρείς Παίδες σώσας Παρθένε, αυτός σκηνώσας εν μήτρα σου, τούς αυτώ πεποιθότας σώζει βοώντας, Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής κοιλίας σου.

Ωδή η'

«Τόν μόνον άναρχον Βασιλέα τής δόξης, όν ευλογούσιν ουρανών αι δυνάμεις, καί φρίττουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνείτε Ιερείς, Λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Υμνολογούμέν σε τόν τών όλων Δεσπότην, όν ο Προφήτης ό θεόπτης Αγγαίος, υπέδειξε προσκυνείν σε καί μέλπειν, Υμνείτε ιερείς, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Λόγον τόν άναρχον επ' εσχάτων τών χρόνων, επιφανήσεσθαι θεόπτα Προφήτα, προήγγειλας εμφανώς ανακράζων, Υμνείτε ιερείς, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο πρίν αθέατος καί αχώρητος φύσει, έν τή γαστρί σου χωρηθείς, εθεάθη Πανάχραντε, ώ εν πίστει βοώμεν, Υμνείτε ιερείς, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τον μόνον άναρχον Βασιλέα τής δόξης, όν ευλογούσιν ουρανών αι Δυνάμεις, καί φρίττουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, Υμνείτε ιερείς, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Πανύμνητε, τών ουρανών υψηλοτέρα, η τόν άναρχον Λόγον, ασπόρως συλλαβούσα, καί σεσαρκωμένον Θεόν, τεκούσα τοίς ανθρώποις, πιστοί πάντες σε αεί μεγαλύνομεν».

Γευσάμενος, τής υπέρ λόγον θεοπτίας, απεσείσω Προφήτα φροντίδας επιγείους, καί δεδοξασμένω Θεώ παρέστης επαξίως, διό πάντες σε πιστοί μακαρίζομεν.

Ο ένθεος, καί θαυμαστός σου Μάκαρ βίος, παραστάτην Θεού σε ανέδειξε θεόφρον, καί σύν ασωμάτων χοροίς ευφραίνη δι' αιώνος, διό πάντες σε πιστοί μακαρίζομεν.

Υπήρξέ σοι, ως ευσεβείας διδασκάλω, τώ Θεώ συγγενέσθαι, καί τούτου συγκραθήναι, τώ ακραιφνεστάτω φωτί, όν μάκαρ νύν δυσώπει, λυτρωθήναι

πειρασμών τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Συ γέγονας, υπερφυώς Θεογεννήτορ, οικητήριον όντως, τού πάντων Βασιλέως, καί χρυσοειδής Κιβωτός, τόν Νόμου νομοθέτην, έχουσα Χριστόν σωματούμενον.

Ο Ειρμός

«Πανύμνητε, τών ουρανών υψηλοτέρα, η τόν άναρχον Λόγον ασπόρως συλλαβούσα, καί σεσαρκωμένον Θεόν, τεκούσα τοίς ανθρώποις, πιστοί πάντες σε αεί μεγαλύνομεν».

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Δανιήλ, καί τών Αγίων τριών Παίδων, Ανανίου, Αζαρίου, Μισαήλ, καί τού εν Αγίοις Πατρός ημών Διονυσίου τού νέου, Αρχιεπισκόπου Αιγίνης τού θαυματουργού, τού εκ τής νήσου Ζακύνθου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Προφήτου.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ο λαμπρότατος ήλιος, Προφητών ο περίδοξος, ευφημείσθω σήμερον θείοις άσμασι, τών χαρισμάτων τού Πνεύματος, θείον ενδιαίτημα, η αείρυτος πηγή, η διόπτρα τού Πνεύματος, ο υπέρτιμος, καί πανάριστος στύλος τών δογμάτων, η κρηπίς τής οικουμένης, τό ακατάσειστον έρεισμα.

Ως αστέρα φανότατον, εωσφόρον ως μέγιστον, επιθυμιών τε άνδρα τιμώμέν σε, τών αρετών ταίς λαμπρότησι, φαιδρώς αποστίλβοντα, καί φωτίζοντα πιστών, τάς ψυχάς καί τά σώματα, καί βοώμέν σοι, Δανιήλ υποφήτα τόν Σωτήρα, εκδυσώπει τού σωθήναι, τούς ευσεβώς ανυμνούντάς σε.

Σού η γλώσσα ως κάλαμος, γραμματέως Πολύσοφε, οξυγράφου γέγονε ρητορεύουσα, νόμος Θεού γάρ εγκάρδιος, εν σοί πεπολίτευται, καί τό στόμα σου λαλούν, κρίσιν ένδικον δέδεικται, εν οίς ήσχυνας, παρανόμους πρεσβύτας καί Σωσάνναν, εκ θανάτου ελυτρώσω, τών Προφητών τό αγλάϊσμα.

Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων τριών Παίδων.

Ήχος ο αυτός
Έδωκας σημείωσιν

Νόμων αντεχόμενοι, τών θεοσδότων Πανόλβιοι, μιαραίς ουκ εχράνθητε, τροφαίς αλλ' ακήρατον, τής ψυχής τό κάλλος, διασεσωκότες, διετηρήσατε σαφώς, αδιαλώβητον καί αμάραντον, τό άνθος τό θαυμάσιον, καί τήν τερπνήν ωραιότητα, τού Δεσπότου δοξάζοντος, τούς αυτόν θεραπεύοντας.

Θείω πυρακτούμενοι, οι Νεανίαι πυρσεύματι, τού πυρός κατεφρόνησαν, εν ώ δροσιζόμενοι, οι σεπτοί χορείαν, εκλελαμπρυσμένην, διατυπώσαντες ωδήν, τήν πολυϋμνητον ήδον ψάλλοντες, τήν όντως αδιάδοχον, καί αμετάπτωτον πάνσοφοι, Βασιλείαν ποθήσαντες, τήν ουράνιον ένδοξοι.

Λόγον τής σοφίας σου, καταπλαγέντες οι Τύραννοι, Δανιήλ αξιάγαστε, καί Παίδων τήν σύνεσιν, τής Χαλδαίων χώρας, άρχειν καί δεσπόζειν, υμάς κατέστησαν Σεπτοί, τήν αρετήν γάρ οίδε σαφέστατα, θαυμάζειν καί πολέμιος, καί πολιτείας λαμπρότητα, τών παθών γάρ κρατήσαντες, ηγεμόνες γεγόνατε.

Τού Αγίου

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Δεύτε, ο χορός Αιγινητών, μετά Ζακυνθίων συμφώνως, ημών τιμήσωμεν, γόνον ημείς έκλαμπρον, υμείς ποιμένα καλόν, καί σκιρτώντες εν πνεύματι, Θεώ δώμεν δόξαν, τώ καταξιώσαντι, άμφω πλουτήσαι λαμπράν, σκέπην τού κλεινού Ιεάρχου, νύν Διονυσίου καί τούτον, θείοις εγκωμίοις καταστέψωμεν.

Έφης, Παγκρατίω ιερεί, πτώσιν εκ χειρών θείου άρτου, ιερουργούντι ποτέ, σφόδρα νουθετών αυτόν, θείοις προσέχειν καλώς, ο δέ άγαν εθαύμασε, πλουσίαν εξ ύψους, χάριν τήν δοθείσάν σοι, ανακαλύψεως, χάριν αρετών σου ενθέων, όθεν καί τού Πνεύματος όντως, σκεύός σε ηγήσατο θεόπνευστε.

Ότε, σού τό πνεύμα τό σεπτόν, άμεμπτον τώ κτίστη απέδως, πρός ουρανίους σκηνάς, τότε σου τό άγιον, σκήνος κατέλιπες, επί γής θαυματόβρυτον, καί νύν εν Ζακύνθω, θαυμαστώς απόκειται τώ θεοσέπτω Ναώ, αεί πολιτών προστατεύον, τούτων εκπληρούν τάς αιτήσεις, πάντοτε εν πάσιν, ωπανθαύμαστε.

Ώφθης, ηγουμένω Δανιήλ, οφθαλμοφανώς εν τεμένει, εκτός σής λάρνακος, πάντα αφελών αυτού, τόν δισταγμόν τής ψυχής, αυτοψεί γάρ εώρακε, θυτών λευκοφόρων, μέσον σε ιστάμενον καί διακόνων λαμπρών, οία λειτουργούντων σοι Μάκαρ, ως αρχιερεί εν τώ βίω, θεοπρεπεστάτω Διονύσιε.

Δόξα... Ήχος β' Ανατολίου

Πνευματικώς ημάς πιστοί συνήγαγε σήμερον, ο Προφήτης Δανιήλ, καί τράπεζαν προτίθησιν αρετών δαψιλώς, πλουσίοις καί πένησι, καί ξένοις καί αυτόχθοσι, καί κρατήρα νοητόν, προχέοντα νάμα ευσεβείας, καί ευφραίνοντα καρδίας πιστών, καί Πνεύματος Αγίου χάριν παρέχοντα, Ούτος γάρ ο προφήτης, ο φανότατος λύχνος, ο λάμψας εν τώ κόσμω, τά σεβάσματα πάντα τών Ασσυρίων καθείλε, καί θηρών ατιθάσων στόματα έφραξε, σύν

τούτω καί οι τρείς Παίδες ευφημείσθωσαν, ού χρυσοί τή φύσει όντες, χρυσίου δέ δοκιμώτεροι δεικνύμενοι, ου γάρ εχώνευσεν αυτούς τό πύρ τής καμίνου, αλλ' εφύλαξεν ακεραίους, ούς νάφθα καί πίσσα καί κληματίδες έστεψαν, ο δέ αγαγων ημάς, εις τήν περίοδον τού χρόνου Κύριος, αξιώσαι ημάς φθάσαι, καί επί τήν κυρίαν, καί σεβασμίαν ημέραν τών γενεθλίων Χριστού, τού παρέχοντος ημίν ταίς αυτών ικεσίαις, ιλασμόν αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Ει βούλει, λέγε τό δοξαστικόν τού Αγίου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τού διδασκάλου Χριστού, εν Ευαγγελίω ακούσας λέγοντος, εν τούτω γνώσονται πάντες, ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις, ευκαίρως τώ έργω μαθητής ανεδείχθης δόκιμος, αγιώτατε Πάτερ, τόν γάρ πικρώ θανάτω τού βίου στερήσαντα, Κωνσταντίνόν σου τόν γνήσιον σύγγονον, γλυκυτάτοις σου τρόποις υπεδέξω γλυκύθυμε, θυμού διωκόντων τόνδε ρυσάμενος, εν αποκρύφω τηρήσας, καί αντί θανάτου, τό ζήν ανταπέδωκας, έργον όντως παράδοξον, καί υπέρ φύσιν ειργάσω μνησίθεε, τοίς πέρασι πολυθρύλητον, καί ψυχής γενναίας καί φιλοθέου αντάξιον, διό παρρησίαν έχων πρός Κύριον, Ιεράρχα πανεύφημε, εκτενώς ικέτευε, ειρήνην πλουσίαν δωρηθήναι τή πόλει σου, τή αγλαοφανώς εκτελούση, τήν λαμπράν καί πανέορτον μνήμην σου.

Καί νύν... Προεόρτιον ο αυτός

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η, Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα, τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς γηγενείς, ποιμένες αγραυλούντες μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου μητρός, όνπερ καί κύψασα δουλικώς η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγξατο τώ εν αγκάλαις αυτής, πώς ενεσπάρης μοι ή πώς μοι ενεφύης ο λυτρωτής μου καί Θεός.

Είσοδος, τό φώς ιλαρόν, τό προκείμενον τής ημέρας, καί τά αναγνώσματα.

Παροιμιών τό ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 7 & 3, 13-16 & εκλογή)

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού. Μακάριος άνθρωπος ός εύρε σοφίαν, καί θνητός ός είδε φρόνησιν. Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς, τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν, ευγνωστός εστι πάσι τοίς εγγίζουσιν αυτήν, πάν δέ τίμιον, ουκ άξιον αυτής εστιν, εκ γάρ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί, τοιγαρούν ακούσατέ μου, ώ τέκνα, σεμνά γάρ ερώ, καί μακάριος άνθρωπος, ός τάς εμάς οδούς φυλάξει, αι γάρ έξοδοί μοι έξοδοι ζωής καί ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου. Διά τούτο παρακαλώ υμάς καί προϊεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων, ότι εγώ η σοφία κατεσκεύασα βουλήν καί

γνώσιν καί έννοιαν εγώ επεκαλεσάμην, εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δέ ισχύς. Εγώ τούς εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν καί δόξαν, νοήσατε τοίνυν άκακοι πανουργίαν, οι δέ απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν. Εισακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίγω από χειλέων ορθά, ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δέ εναντίον εμού χείλη ψευδή, μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου. Ουδέν εν αυτοίς σκολιόν ουδέ στραγγαλιώδες, πάντα ευθέα εστί τοίς νοούσι, καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν, διδάσκω γάρ υμίν αληθή, ϊνα γένηται εν Κυρίω η ελπίς υμών καί πλησθήσεσθε πνεύματος.

Παροιμιών τό ανάγνωσμα.
(Κεφ. 10, 31-32 & 11, 1-12)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, γλώσσα δέ αδίκου εξολείται, χείλη ανδρών δικαίων επίστανται χάριτας, στόμα δέ ασεβών καταστρέφεται, ζυγοί δόλιοι βδέλυγμα ενώπιον Κυρίου, στάθμιον δέ δίκαιον δεκτόν αυτώ. Ού εάν εισέλθη ύβρις, εκεί καί ατιμία, στόμα δέ ταπεινών μελετά σοφίαν, τελειότης ευθέων οδηγήσει αυτούς, καί υποσκελισμός αθετούντων προνομεύσει αυτούς, ουκ ωφελήσει υπάρχοντα εν ημέρα θυμού, δικαιοσύνη δέ ρύσεται από θανάτου. Αποθανών δίκαιος έλιπε μετάμελον, πρόχειρος δέ γίνεται καί επίχαρτος ασεβών απώλεια. Δικαιοσύνη αμώμου ορθοτομεί οδούς, ασέβεια δέ περιπίπτει αδικία. Δικαιοσύνη ανδρών ορθών ρύσεται αυτούς, τή δέ αβουλία αλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου ουκ όλυται ελπίς, τό δέ καύχημα τών ασεβών όλλυται. Δίκαιος έκ θύρας εκδύνει, αντ' αυτού παραδίδοται ο ασεβής, εν στόματι ασεβών παγίς πολίταις, αίσθησις δέ δικαίων εύοδος. Εν αγαθοίς δικαίων κατώρθωται πόλις, καί έν απωλεία ασεβών αγαλλίαμα. Εν ευλογία ευθέων υψωθήσεται πόλις, στόματι δέ ασεβών κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ενδεής φρενών, ανήρ δέ φρόνιμος ησυχίαν άγει.

Σοφίας Σολομώντος τό ανάγνωσμα.
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται, γήρας γάρ τίμιον ου τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ έστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως, βίος ακηλίδωτος, ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών μετετέθη, ηρπάγη μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας, μεταλλεύει νούν άκακον, τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας, οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν λιτήν ψάλλομεν στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Τώ ματαιόφρονι βίω αποταξάμενος, τού πολυπλάνου κόσμου έξω εγένου θεόληπτε, καί απλέτω πό θωτώ Χριστώ ηκολούθησας, όπου γάρ Θεός ο ποθούμενος, Κόσμος όλος καταπεφρόνηται, διό ερημικώς τόν βίον άγειν ηρέτισας, καί εν σώματι ως ασώματος πολιτεύεσθαι, ημίν δέ αστήρ νεοφανής τυγχάνεις, μαργαρυγαίς ευσεβείας διαλάμπων, καί ψυχάς τών πιστώς σε υμνούντων, φωτίζων εν πνεύματι αξιύμνητε.

Ήχος β'

Άρσενος άμοιρος γυνή, τυχείν ποθούσα, ευσεβώς σού εδέετο, ής τής δεήσεως επακούσας, σαφώς εν Οράματι υπέσχου τά καταθύμια, εύελπιν εργασάμενος, διό περιχαρής γενομένη, καί συλλαβούσα ταχύ, άρσεν χαρίεν κατ' έφεσιν, εν χάριτι τέτοκεν, όθεν ευχαρίστως ανύμνησε, καί τήν σήν πρός Θεόν παρρησίαν, παρρησία εκήρυξεν, Ιεράρχα παμμακάριστε.

Ήχος γ'

Πάθει αποπληξίας ποτέ, γυνή τις άλλη εκ τών οικείων σου Όσιε, περιπεσούσα δεινώ, δι' ού άλαλος μείνασα, ημιθανής καί ακίνητος, τή μόνη αφή τού τιμίου δακτύλου εκ τής αγίας σου σορού, επί τού στόματος αυτής, καί τών νεναρκωμένων μελών, τήν λαλιάν αυτίκα, ώ τού θαύματος, σύν τή τελεία ρώσει ανέλαβε, καί τό θαύμα κηρύξασα, τόν σέ μεγαλύναντα Κύριον εμεγάλυνεν, όν εκτενώς ικέτευε, θαυματουργέ Διονύσιε, υπέρ τών πίστει θαυμαζόντων, καί ευφημούντων, τά αξιάγαστά σου θαυματουργήματα.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Εις αρετών ακρώρειαν ανενεχθείς, πολλών ηξιώθης παρά Θεού χαρισμάτων, Πάτερ όσιε, ανθ' ών καί εκ πολλού τεθνηκυίαν αφορισμώ δεσμευθείσαν αλύτω, προσευχή εκτενεί σου διέλυσας, καί τό πτώμα κατέλυσας, θράσος αλιέων δυσπίστων, παραδόξου άγρας κατεύνασας θαύματι, ποταμού ρούν κατέστειλας, καί αβρόχως διώδευσας, υετός καθ' οδόν επανελθών, ουδαμώς τήν εσθήτά σου ίκμασε, τό διά λήθης πρεσβυτέρου παράπτωμα, νουθετικώς απεκάλυψας, Πολλά σου τά εν βίω τεράστια, πυκνά τά μετά θάνατον θαύματα, διό αιτούμέν σε θαυματοφόρε Διονύσιε, μή διαλίπης δυσωπών τόν ευδιάλλακτον Θεόν, εκ δεξιών παραστήσαι, τούς ειλικρινώς ευφημούντάς σε, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... ο αυτός Προεόρτιον

Μή στύγναζε Ιωσήφ, καθορών μου τήν νηδύν, όψει γάρ τό τικτόμενον έξ εμού, καί χαρήση, καί ως Θεόν προσκυνήσεις, η Θεοτόκος έλεγε, τώ εαυτής μνηστήρι, μολούσα τού τεκείν τόν Χριστόν, Ταύτην ανυμνήσωμεν λέγοντες, Χαίρε κεχαριτωμένη, μετά σού ο Κύριος, καί δια σού μεθ' ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Δανιήλ ο θαυμάσιος, τήν καρδίαν κτησάμενος, καθαρόν τού Πνεύματος καταγώγιον, καί παρ' αυτού φωτιζόμενος, μελλόντων τήν δήλωσιν, προθεσπίζει προφανώς, προφητείας λαμπρότησι, καλλυνόμενος, καί τρανώς σαφηνίζων τών κρατούντων, παρανόμων Βασιλέων, τά κεκρυμμένα ενύπνια.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Προστομώσας τό σώμά σου, τή νηστεία αδάμαστον, τών λεόντων στόμασιν απετέλεσας, μέσον γάρ τούτων ιστάμενος, Προφήτα θεσπέσιε, καί Θεώ τώ αγαθώ, ατενίζων διέμεινας, απαράτρωτος, απορρήτω δυνάμει τού τά πάντα, ενεργούντος παραδόξως, τού Λυτρωτού τών ψυχών ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού.

Επί θρόνου καθήμενον, καί Αγγέλοις κυκλούμενον, τόν υπέρ κατάληψιν εθεώρησας, κριτήν υπάρχοντα δίκαιον, Προφήτα θαυμάσιε, εκπλαγείς δέ τό φρικτόν, τής εμφόβου οράσεως διεσήμανας, τοίς μετέπειτα πάσιν υπογράψας, τήν δευτέραν παρουσίαν, τού σαρκωθέντος Θεού ημών.

Καί τού Αγίου δύο.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών αληθώς

Άνθος εκ γής Ζακύνθου τερπνόν, αναβλαστήσαν, ευωδίας τής χάριτος, εκχέει τάς μυριπνόους, ταίς διανοίαις πιστών, ο κλεινός πατέρων Διονύσιος, Πηγή, τε αέναος, τών ιάσεων πέφυκε, πέλαγος θείον, τών θαυμάτων ακένωτον, Εκκλησίας δέ, ο φωστήρ ο λαμπρότατος, φέγγος φαίνον τό άδυτον, τοίς πέρασι σήμερον, εν τή λαμπρά αυτού μνήμη, ήν εκτελούντες δοξάζομεν, Χριστόν τόν Σωτήρα, τόν δοξάζοντα τούς τούτον, θερμώς δοξάζοντας.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος.

Έστερξας συμπαθώς σπλαγχνισθείς, τόν μιαιφόνον σού ομαίμονος δέξασθαι, καί τούτον δή εισοικίσας, μετά αδόλου στοργής, μυχοίς ενδοτάτοις εγκατέκρυψας, χειρών εκρυόμενος, τών ζητούντων τόν άνθρωπον, δεινώς σπαράξαι, απηνή αλιτήριον, εν οικήματι, ώ κατώκεις πανόλβιε, τούτο δέ όλον έπραξας, πληρώσαι βουλόμενος, τήν εντολήν τού Δεσπότου, κακοποιούντας κελεύοντος, φιλείν ολοψύχως, καί πολλήν αμνησικάκοις, χάριν παρέχοντος.

Δόξα... Τών Αγίων Παίδων
Ήχος πλ. β'

Εν ψυχή συντετριμμένη, καί πνεύματι ταπεινώσεως, έν μέσω τής καμίνου τού πυρός, τόν παγκόσμιον ύμνον εμελωδήσατε, Παίδες τρισόλβιοι, καί τής φωνής υμών εισήκουσεν, ο ών εγγύς Κύριος, τοίς συντετριμμένοις τήν καρδίαν, καί τούς ταπεινούς τώ πνεύματι σώζων, καί διατηρήσας ασινείς, προσεδέξατο υμάς, ως θυσίαν καθαράν, Διό απόγονοι Αβραάμ τυγχάνοντες, παίδες Θεού γενέσθαι ηξιώθητε, Παρρησίαν ούν έχοντες πρός αυτόν, εκτενώς πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ει βούλει, λέγε τό τού Αγίου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών κλεινών προπατόρων τάς αρετάς εμιμήσω κατ' ίχνος θεσπέσιε, Αβραάμ τό φιλόξενον, Ιακώβ τε τό άκακον, καί Ιώβ τό άμεμπτον, Μωϋσέως τό άπλαστον, καί Δαυϊδ βασιλέως τό πράον, τό συμπαθές καί φιλόστοργον, διό Χριστός καί ζώντα καί μεταστάντα σε, θεοσημείαις καί τέρασιν, αφθόνως εδόξασε, καί τή σεπτή Εκκλησία, ως αρετών ενθέων κειμήλιον παρέθετο. Εν ή εστώτες ψαλμικώς βοώμέν σοι, τήν πόλιν σου τήν ενεγκούσαν, καί πάσαν αλλοδαπήν ορθοδόξων, ταίς πρός Θεόν σου πρεσβείαις, άγιε διαφύλαττε.

Καί νύν... ο αυτός

Προεόρτιον

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τού Θεού μητρόπολιν, φώς γάρ τό άδυτον επί σέ γεννήσαι ήκει, Άγγελοι θαυμάσατε εν ουρανώ, άνθρωποι δοξάσατε επί τής γής, μάγοι εκ Περσίδος, τό τρισόκλεον δώρον προσκομίσατε, ποιμένες αγραυλούντες, τόν τρισάγιον ύμνον μελωδήσατε, πάσα πνοή αινεσάτω τόν Παντουργέτην.

Απολυτίκιον τών Οσίων Παίδων

καί Προφήτου Ήχος β'

Μεγάλα τά τής πίστεως κατορθώματα! εν τή πηγή τής φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, οι άγιοι τρείς παϊδες ηγάλλοντο, καί ο Προφήτης Δανιήλ, λεόντων ποιμήν, ως προβάτων εδείκνυτο, Ταίς αυτών ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς.

Δόξα... τού Αγίου

Ήχος α'

Τής Ζακύνθου τόν γόνον καί Αιγίνης τόν πρόεδρον, τόν φρουρόν μονής τών Στροφάδων, Διονύσιον άπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οι πιστοί, βοώντες πρός αυτόν ειλικρινώς, σαίς λιταίς τούς τήν σήν μνήμην επιτελούντας σώζε καί βοβώντάς σοι, Δόξα τώ σέ δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τώ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τώ δωρησαμένω σε ημίν, πρέσβυν ακοίμητον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

(ένα από τά εξής)

Ήχος β'

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε Μυστήτρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, Αυτόν ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ή Ήχος α'

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο ο τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυϊδ, εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σού, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν πρώτην Στιχολογίαν.

Καθίσματα Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αγάπης τώ δεσμώ, συντεθείς θεοφόρε, διέλυσας τρανώς, τήν κακίαν τής έχθρας, φονέα γάρ συγγόνου σου, πεφευγότα τή σκέπη σου, μή ειδότα σε, τόν αδελφόν αυτού είναι, δίκης έσωσας, επικειμένου θανάτου, καί σώον απέστειλας.

Δόξα... όμοιον

Ουκ έγνω τόν Θεόν, ός αγάπη υπάρχει, ο μή εχθρόν φιλών, ός πλησίον τυγχάνει, διόπερ καί επλήρωσας εντολήν θείαν Όσιε, καί τό έγκλημα, σού αδελφού φονοκτόνω, συνεχώρησας, κατά Θεόν ως οικτίρμων, Θεώ τ' ευηρέστησας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεγάλως ο Θεός, αγαπήσας τόν κόσμον, τόν Άγγελον βουλής, εαυτού τής μεγάλης, τώ κόσμω μέν απέστειλεν, εις αγάπης επίδειξιν, τόν Υιόν αυτού, εκ τής αγνής σαρκωθέντα, τεχθησόμενον, εν Βηθλεέμ τώ σπηλαίω, ταχύ όν δοξάσομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Προσενεχθείς από παιδός τώ Κυρίω, δι' αρετών σεβασμιώτατε Πάτερ, θυσία όντως γέγονας ευπρόσδεκτος Θεώ, Κλέος εχρημάτισας, τών οσίων τρισμάκαρ, θείον εγκαλλώπισμα ιερέων εφάνης, καί νύν πρεσβεύεις υπέρ ευσεβών, εορταζόντων εν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... Όμοιον

Οι τών Στροφάδων θεοφόροι Πατέρες, εν ταίς ανάγκαις αρωγόν σε καί ρύστην, καί ιατρόν πανάριστον γινώσκουσιν αεί, πάντων τά νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ελαύνοντα, εξ αγρού τών ακρίδων, καί ουρανόθεν όμβρον αγαθόν, μάκαρ εκπέμποντα γή μεσιτεία σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο δι' αγάπην πατρικής ευσπλαγχνίας, πρός ημάς πέμψας τόν Υιόν επ' εσχάτων, εκ τής πανάγνου άσπορον φορέσαντα εν γή, σάρκα τήν ανθρώπινον, ίνα ρύση τής πλάνης, πλάσμα τό ανθρώπινον, αυτός πάντας εν πίστει, καταξιώσαι γέννησιν υιού, τού προσκυνήσαι αξίως δεόμεθα.

Οι Αναβαθμοί

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.
Στίχ. Ακούσατε ταύτα πάντα τα έθνη.

Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Ο μή εισερχόμενος διά τής θύρας...

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ελεήμον, ελέησόν με, ο Θεός.

Καί τό Ιδιόμελον
Ήχος πλ. β'

Αγάλλεται σήμερον η Εκκλησία Χριστού, καί πανηγυρίζει φαιδρώς, καινόν Ιεράρχην ορώσα, εν αυτή μεγαλοπρεπώς εισαχθέντα, τόν σεπτόν Διονύσιον, ός αδιαλείπως πρεσβεύει υπέρ τών πίστει τιμώντων, τήν ιεράν αυτού κοίμησιν.

Σώσον ο Θεός τόν λαόν σου, καί τά εξής. Είτα οι Κανόνες.

Κανών τού Προφήτου ού ή Ακροστιχίς.

Σοφόν Δανιήλ άσμασι περιστέφω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον άδοντες καί βοώντες, Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη».

Σώτερ ευεργέτα τού παντός, τών αγαθών ο αίτιος, τή φωτοφόρω σου, τήν έννοιάν μου αίγλη, φωτίζοις φιλάνθρωπε, όπως τού σού Προφήτου, ευφημήσω τήν ένδοξον μνήμην.

Όρθρος ως ανέτειλας σοφέ, τής σωφροσύνης σώφρονα, προκινδυνεύουσαν, Σωσάνναν διασώσας, Θεός γάρ σε ήγειρε, γνώστης ο τών κρυφίων, πρεσβυτέρους δεινούς κατακρίναι.

Φόβω στοιχειούμενοι Θεού, οι Αβραάμ απόγονοι, τροφήν παράνομον, απώσαντο γενναίως, καί θείω τρεφόμενοι, πόθω τής ευσεβείας, πρός μεγίστην επήρθησαν δόξαν.

Θεοτοκίον

Όρος εΘεώρεις νοητόν, Δανιήλ ιερώτατε, τήν μόνην άχραντον αειπάρθενον Κόρην, εξ ής περ εκτέτμηται, λίθος ο ακρογωνιαίος, καί τήν πλάνην συνέτριψε πάσαν.

Έτερος Κανών τών Αγίων τριών Παίδων, ού η Ακροστιχίς.

Τρείς Παίδας υμνώ, Δανιήλ τε τόν μέγαν. Θεοφάνους.

Ωδή α'
Ήχος ο αυτός

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Τόν άναρχον Λόγον τόν εκ Πατρός, πρό πάντων αιώνων, γεννηθέντα θεοπρεπώς, τόν εν τή καμίνω Νεανίαις, συμβολικώς οραθέντα δοξάσωμεν.

Ρημάτων τού τυράννου τού δυσσεβούς, οι ευγενείς Παίδες, καταπτύσαντες καρτερώς, τροφαίς παρανόμοις μιανθήναι, Χαλδαϊκώς ου κατηξίωσαν.

Ετρέφεσθε λόγω μέν ψυχικώς, τροφαίς αυτομάτοις, κεχρημένοι δέ σαρκικώς, τών αβροδιαίτων τάς ιδέας, τώ Βασιλεί ωραιότεροι δείκνυσθε.

Θεοτοκίον

Ιόν τόν τού όφεως ακοαίς, πικρώς εμπαρέντα, ταίς τής Εύας η εκ Δαυϊδ, βλαστήσασα Κόρη θεραπεύει, τόν Λυτρωτήν κυοφορήσασα.

Ο Κανών τού Αγίου

Ωδή α' Ήχος α' ο Ειρμός
Ωδήν επινίκιον

Νοός μου τήν ζόφωσιν φωτί τώ θείω, λαμπρύνας ικάνωσον, ευφημήσαι μέλλοντος, τήν θείαν μνήμην σου, σαίς Διονύσιε λιταίς, Αιγίνης πρόεδρε.

Ιδού συνευφραίνονται τοίς Ζακυνθίοις, Πατέρες σεβάσμιοι, τών Στροφάδων άπαντες, καί τής Αιγίνης λαός, επί τή μνήμη τού κοινού αυτών, προστάτου θερμού.

Κλεινών γεννητόρων μέν υιός εγένου, λαμπρών καί ενδόξων τε, αλλ' αυτός κατέλιπες ως νουνεχέστατος, πάσαν προσπάθειαν σοφέ, γηϊνης σχέσεως.

Θεοτοκίον

Οι Μάγοι σκοπούμενοι άστρον Περσόθεν, αυτώ εφεπόμενοι, ταχυδρόμως σπεύδουσιν, ευρείν τόν Άνακτα, όν εν Σπηλαίω σαρκικώς, τεκείν Παρθένος μολεί.

Τού Προφήτου

Ωδή γ'

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Νόησιν καί σύνεσιν, παρά Θεού λαβών έλυσας, φωτοφανώς, τά εσκιασμένα, τών κρατούντων ενύπνια.

Δράκοντα ενέκρωσας, διά τροφής βαλων Ένδοξε, τόν αισθητόν τούς πρίν αοράτους, ετροπώσω γάρ δαίμονας.

Αίγλη φωτιζόμενος, τό εμφανές, οράς Ένδοξε, Όρος Θεού, τήν Ευλογημένην, τό βροτών εγκαλλώπισμα.

Τών Αγίων Παίδων

Ο αυτός

Σύνεσιν κτησάμενοι, τήν θεοδίδακτον Δέσποτα, Παίδες Δαυϊδ, Νόμους τούς πατρώους, θεοφρόνως ετήρησαν.

Πύρ ου κατεφλόγισε, τά καθαρώτατα σώματα, τών ευσεβών, διά γάρ νηστείας, ψυχοτρόφου ηρδεύοντο.

Αίνον τόν παγκόσμιον, καί πολυϋμνητον άδουσι, Παίδες οι τρείς, μέσον τής καμίνου, θαυμαστώς δροσιζόμενοι.

Θεοτοκίον

Ίνα τόκον Δέσποτα, εκ παρθενεύοντος σώματος, δείξης ημίν, σώζεις εν καμίνω, παρθενεύοντα σώματα.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Τού Αγίου Ο Ειρμός

Στερεωθήτω η καρδία μου

Λαμπρύνας Πάτερ αισθητήρια, τής ψυχής σου ταύτην ετέλεσας, δοχείον θείων αρετών, καταγώγιον πνεύματος, καί εν σοί επανεπαύσατο, Χριστός ο Θεός ημών.

Ανεπιστρόφως τρίβον Όσιε, τήν στενήν καί λίαν επίπονον, βαδίσας έφθασας αυτό, ορεκτόν τό ακρότατον, καί πρός πλάτος Παραδείσου, κατοικείν εισελήλυθας.

Οτά κρυπτά γινώσκων Κύριος, καί νεφρούς ετάζων ως γέγραπται, προεγνωκώς γνώμης τής σής, τό ευθές καί ακέραιον, σέ Ποιμένα προχειρίζεται, Αιγίνης πανάριστον.

Θεοτοκίον

Υπερνικά ου μόνον βρότειον, αλλά καί νούν πάντα αγγελικόν, συγκαταβάσεως τής σής, Χριστέ βάθος τό άπειρον, Θεός γάρ ών σαρκα δούλου, έρχη νύν τού ενδύσασθαι.

Κοντάκιον τού Προφήτου
Ήχος γ' Η Παρθένος σήμερον

Καθαρθείσα Πνεύματι, η καθαρά σου καρδία, προφητείας γέγονε, φαεινοτάτης δοχείον, βλέπεις γάρ ως ενεστώτα τά μακράν όντα, λέοντας, αποφιμοίς δέ βληθείς εν λάκκω, διά τούτό σε τιμώμεν, προφήτα Μάκαρ, Δανιήλ Ένδοξε.

Κάθισμα τού αυτού
Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προφητείας τήν χάριν πεπλουτηκώς, τής Παρθένου τόν Τόκον σκιαγραφείς, καί λύεις ονείρατα, τών κρατούντων σαφέστατα, εμβληθείς δέ λάκκω, ως Μάρτυς εδίδαξας, παραδόξως Μάκαρ, νηστεύειν τούς λέοντας, όθεν καταστρέψας, τών αθέων τό σέβας, τόν δράκοντα έκτεινας, αριστεύσας λαμπρότατα, Δανιήλ Αξιάγαστε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Κάθισμα τού Αγίου
Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν αγήρω ποθήσας όντως ζωήν, καί γηϊνων τόν βίον μεμισηκώς, αγίων εζήλωσας, πολιτείαν τήν ένθεον, εκ νηπίου δέ ταύτα, συνέσει διέκρινας, καί σαρκός μέν τά πάθη νοϊ καθυπέταξας, όθεν καί τόν όλβον, σκυβαλίσας γονέων, απέβαλες όλβιε, Διονύσιε όσιε, καί Χριστώ ηκολούθησας, σπεύσον ούν πρεσβείαις πρός Θεόν, αιωνίου πάντας πυρός ρύσασθαι, τούς εορτάζοντας πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τών τριών Παίδων

Τής Τριάδος εικόνα προφητικώς, εξ αϋλων χρωμάτων εν τή φλογί, οι Παίδες διέγραψαν, τώ καλάμω τής πίστεως, καί τήν τού Λόγου άκραν, εις γήν συγκατάβασιν, μυστικώς κατείδον, καί πάσιν εκήρυξαν, όθεν καί τήν δρόσον, ουρανόθεν λαβόντες, τού Πνεύματος βρύουσι, τοίς πιστοίς τά χαρίσματα, διά τούτο βοήσωμεν, Δώρησαι Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς

δούλοις σου, τοίς εορταζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην αυτών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε τού Θεού, Χαίρε Κόρη Καθέδρα βασιλική, Κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, Χλαμύς αλουργόχροε, τιμαλφέστατον Τέμενος, αστραπηφόρον Άρμα, Λυχνία πολύφωτε, Χαίρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε Πόλις, καί Πύλη χρυσήλατε, καί Παστάς αγλαόμορφε, αγλαόχρυσε Τράπεζα, θεοκόσμητον Σκήνωμα, Χαίρε Ένδοξε Νύμφη ηλιοστάλακτε, Χαίρε μόνη ψυχής μου ευπρέπεια.

Τού Προφήτου

Ωδή δ'

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Νόμον ευσεβώς, φυλάξας ώ Προφήτα, τής όντως σοφίας, έγνως τόν δοτήρα, τά μυστικά σε διδάσκοντα καί βαθέα, καί τά εν σκότει σε φωτίζοντα.

Ιεράν ζωήν, βιώσας Θεοφάντορ, επιθυμιών, ανήρ προσηγορεύθης, αρρενωπώς γάρ τά πάθη καταπατήσας, πρός τήν αγήρω μετετέθης ζωήν.

Η ενοικούσα εν σοί, τού Παρακλήτου χάρις, Δανιήλ σε δεικνύει, όλον φωτοφόρον, καί νικητήν τών τυράννων καί Βασιλέων, καί τής σοφίας καταγώγιον.

Θεοτοκίον

Λίθον σε χειρός, τμηθέντα άνευ Λόγε, Όρους προορά, Παρθένου Θεοτόκου, Δανιήλ ο προφήτης ανακραυγάζων, καί ανυμνών σου τήν θεότητα.

Τών Αγίων Παίδων

Εισακήκοα Κύριε

Δανιήλ ο σοφώτατος, ενθεαστικώς τόν νούν φωτιζόμενος, τά ενύπνια διέλυσε, τών Αυτοκρατόρων θεία χάριτι.

Απαστράπτει τοίς θαύμασιν, η εν τή καμίνω τών Παίδων Άθλησις, τόν γάρ τύραννον εζώγρησαν, πρός επίγνωσίν σου παντοδύναμε.

Συμφωνίας τά όργανα, καί τής μουσικής μέλη παναρμόνια, τούς γενναίους ου κατέθελξαν, καί χρυσή εικόνι ουχ υπέκυψαν.

Θεοτοκίον

Ύμνω δίαις πανύμνητε, οι εν Βαβυλώνι Παίδες γεραίρουσι, τόν Υιόν σου τόν υπέρθεον, όν εν τή καμίνω επεγίνωσκον.

Τού Αγίου Ο Ειρμός

Εν Πνεύματι προβλέπων

Ιερεύσας Παμμάκαρ αδόλως τώ Θεώ, θύων τήν αναίμακτον θυσίαν ακραιφνώς, ψυχήν καθάρας, μελέτη συνεχεί νόμου, καί τής σαρκός δουλαγωγήσας τάς αισθήσεις, ώφθης οικητήριον πνεύματος.

Επήκουσεν ο Κύριος δεήσεως τής σής, καί γυναίκα θνήξασαν δεσμώ αφορισμού, ευχή σου ταύτην, διέλυσε εις κόνιν, Οστά τε άμα μετεποίησεν αθρόως, ώ ξενοπρεπούς θεωρήματος!

Ρητόρων ατονούσιν ευγλώττων αί φθογγαί, τής αμνησικάκου σου ψυχής τό ευγενές, εγκωμιάσαι, τόν κτείναντα γάρ αδίκως, τόν σύγγονόν σοι ουκ ημύνω, αλλά μάλλον τούτον φιλοφρόνως εισδέδεξαι.

Θεοτοκίον

Εξέστησαν ορώσαι αγγέλων στρατιαί, άνθρωπον γενόμενον τόν πάντων ποιητήν, ός μετ' ολίγον τεχθήσεται εν Σπηλαίω, υπό μητρός αειπαρθένου καί εν φάτνη, νήπιον καθάπερ οφθήσεται.

Τού Προφήτου

Ωδή ε'

«Ο εκ νυκτός αγνοίας, φαιδρύνας τά πέρατα, φώτισόν με τώ όρθρω τής φιλανθρωπίας σου Κύριε».

Αθλητικούς αγώνας, τής προφητείας φαιδρύνας κηρύγματι, λάμπεις δι' αμφοτέρων, θείας επιπνοίας ανάπλεως.

Σοφός εδείχθης Μάκαρ, ταίς υπέρ νούν τής σοφίας ελλάμψεσι, μέγιστε θεορρήμον, Δανιήλ καί πάντας εφώτισας.

Θεοτοκίον

Μυσταγωγεί τούς τύπους, τής απορρήτου σαρκώσεως Άχραντε, τής εκ σού τού Υψίστου, Δανιήλ ο Προφήτης ο Ένδοξος.

Τών Αγίων Παίδων

Ίνα τί με απώσω

Μυηθέντες τόν Νόμον, Σώτερ ουκ ηρνήσαντο, οι σοί θεράποντες, Δανιήλ ο μέγας, σύν τρισί Νεανίαις θεόφροσιν, αλλ' ισχύν λαβόντες, τήν παρά σού τού ευεργέτου, τούς τυράννους ανδρείως ετρέψαντο.

Νοερώς εμυείτο, Δανιήλ φιλάνθρωπε, τά σά μυστήρια, επί γάρ νεφέλης, ως Υιόν σε ανθρώπου ερχόμενον, τών Εθνών απάντων, οία Κριτήν καί Βασιλέα, εΘεώρει νοός καθαρότητι.

Ωραιώθη ώ Παίδες, υπέρ λίθον σάπφειρον, υμών τό σύνταγμα, ώς αυγή χρυσίου, ευσεβείας τώ ζήλω πυρσεύετε, εμπεριπατούντες, χαρμονικώς εν τή

καμίνω, καί κροτούντες χορείαν τρισάριθμον.

Θεοτοκίον

Δανιήλ σε Παρθένε, Όρος προδιέγραφε σαφώς ο ένθεος, οι τριττοί δέ Παίδες, καθορώντες τήν φλόγα δροσίζουσαν, τόν σόν θείον τόκον, μελωδικώς ανευφημούσιν, ως Σωτήρα καί Κτίστην καί Κύριον.

Τού Αγίου Ο Ειρμός

Τό φαεινόν

Ως Ισραήλ ο πάλαι τήν Ερυθράν, ούτω καί σύ διέβης Αοίδιμε, αβρόχοις ίχνεσι ποταμού ρεύμα, οίδε γάρ αιδείσθαί σε, καί φύσις αναίσθητος.

Σού υετός ουδόλως τετόλμηκε, Παμμάκαρ καθάψασθαι, χειμώνος πέλοντος σφοδρού, καί πάντες οι παρόντες έκθαμβοι, ορώντες εγένοντο.

Γεραίρειν σε ου παύσεται Ζάκυνθος, ως άγρυπνον υπάρχοντα φύλακα, τών οικητών αυτής πιστών, τρισμάκαρ, ους φρούρει δεήσεσι, ταίς σαίς Διονύσιε.

Θεοτοκίον

Αστήρ μηνύει μάγοις τόν Κύριον, Σπηλαίω νύν τεχθήναι ερχόμενον, υπό μητρός Παρθένου απειράνδρου, ού προεορτάζομεν, τήν ενσαρκον γέννησιν.

Τού Προφήτου

Ωδή ς'

«Ως τόν Προφήτην ερρύσω, εκ βυθού κατωτάτου Χριστέ ο Θεός, καμέ τών πταισμάτων μου ρύσαι ως φιλάνθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου δέομαι».

Αγγελικάς σύ χορείας, εν φωτί λαμπροτάτω Θεώμενος, μιμητής πανάριστος, τούτων εχρημάτισας, τού παντάνακτος, εντρυφών ελλάμψεσι.

Σωτηριώδη τού Λόγου, παρουσίαν μηνύων προήγγειλας, καί Ναού καθαίρεσιν, Νόμου τε τήν πλήρωσιν, καί τής χάριτος υπέρ νούν δωρήματα.

Θεοτοκίον

Ιδού Παρθένος εν μήτρα, εμφανώς συλλαμβάνει Χριστόν τόν Θεόν, ής περ τήν προτύπωσιν, ελλαμφθείς τώ Πνεύματι, προεώρακε Δανιήλ ο Ένδοξος.

Τών Αγίων Παίδων

Άβυσσος αμαρτιών

Άρξαντες τών ψυχικών, παθημάτων τή δυνάμει τού λόγου, χώρας Εθνών Χαλδαίων ηγεμόνες γεγόνατε, οίδε γάρ η αρετή, γέρα χαρίζεσθαι, κεκτημένοις, ώ τού Δαυίδ σοφοί απόγονοι.

Νέκρωσιν ο Δανιήλ, ζωηφόρον ενδυσάμενος, πάλαι τόν ως Θεόν Χαλδαίοις, δυσσεβώς νομιζόμενον, αναιρεί διά τροφής, δράκοντα κάκιστον, ιερείς τε τούς

δυσμενείς, σοφώς απέκτεινε.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι τόν κριτήν, καί Υιόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταίς σαίς λιταίς γενέσθαι, εν ημέρα τής κρίσεως, λυτρωτήν τε τών δεινών, Μήτερ δυσώπησον, σοί γάρ μόνη, τά τής ελπίδος ανατίθημι.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί πρός βυθόν βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλά σύ τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρω, καί εκ φθοράς με ανακάλεσαι».

Τού Αγίου Ο Ειρμός

Τόν Προφήτην Ιωνάν

Βεβαιούται ιερεύς, ο Παγκράτιος Σοφέ, μύστην ειναί σε Θεού, πεπτωκέναι γάρ αυτώ, σύ είρηκας, τόν θείον άρτον, ιερουργούντι ποτέ.

Ρωμαλέως τήν ισχύν, συμπατήσας τού δεινού, κοσμοκράτορος εν γή, νύν τρυφάς εν ουρανοίς, τά έπαθλα, τών σών αγώνων, Μάκαρ δρεπόμενος.

Ικετεύειν υπέρ σών, ευλαβών συμπολιτών, μή ελλίπης εκτενώς, Διονύσιε Χριστόν, τόν Κύριον, σέ γάρ προστάτην, πάντες κεκτήμεθα.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος τού τεκείν, παραγίνεται σαρκί, εν Σπηλαίω Βηθλεέμ, τόν αχώρητον παντί, όν άγγελοι, μετά ποιμένων, δοξολογούσι.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. β' Αυτόμελον

Χειρόγραφον εικόνα μή σεβασθέντες, αλλ' αγράφω ουσία θωρακισθέντες, τρισμακάριοι εν τώ σκάμματι, τού πυρός εδοξάσθητε, εν μέσω δέ φλογός, ανυποστάτου ιστάμενοι, Θεόν επεκαλείσθε, Τάχυνον ο οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων, εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Ο Οίκος

Εκτεινόν σου τήν χείρα, ής πάλαι έλαβον πείραν Αιγύπτιοι πολεμούντες, καί Εβραίοι πολεμούμενοι, μή καταλίπης ημάς, καί καταπίη ημάς θάνατος, ο διψών ημάς, καί Σατάν ο μισών ημάς, αλλ' έγγισον ημίν, καί φείσαι τών ψυχών ημών, ως εφείσω ποτέ τών Παίδων σου, τών εν Βαβυλώνι απαύστως ανυμνούντων σε, καί βληθέντων υπέρ σού εις τήν κάμινον, καί εκ ταύτης κραυγαζόντων σοι, Τάχυνον ο οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων, εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Κοντάκιον

Τού Αγίου Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Εορτάζει σήμερον, τών Ζακυνθίων η πόλις, εορτήν χαρμόσυνον, σύν τή μονή τών Στροφάδων, Αίγιναν, τήν εν Κυκλάσι προσκαλουμένη, άσμασιν, αξιοχρέως συνευφημήσαι, καί φαιδρώς πανηγυρίσαι, τό κοινόν κλέος, νύν Διονύσιον.

Τού Αγίου Ο Οίκος

Σιγησάτωσαν, ήδη σιγησάτωσαν οι μέχρι δεύρο σφαλερώς λέγοντες, μή είναι τή θεοσώστω Ζακύνθω τόν οικείον προστάτην, καί πρός Θεόν πρέσβυν θερμότατον, καθά καί εν πολλαίς τών επισήμων πόλεων καί χωρών ορθοδόξων. Ένεστι γάρ καί μάλα καλώς ο σεπτός εν Ιεράρχαις Διονύσιος, ο θαυμαστός Αιγίνης πρόεδρος, ταύτης δέ γόνος ευκλεής καί θρέμμα αξιέπαινον. Ουκέτι λοιπόν ζηλοί Ζάκυνθος η ευδαίμων Κεφαλληνίαν καί Κέρκυραν, τάς φίλας γείτονας, διά τό αυτάς μέγα σεμνήνεσθαι επί τοίς θείοις καί ιεροίς λειψάνοις Γερασίμου τε καί Σπυρίδωνος, αλλοδαποίς τυγχάνουσιν, αλλ' εκείνας μέν προσφιλώς συγκαλείται πρός φαιδράν πανήγυριν τού ιδίου αυτόχθονος, ώσπερ δή καί προσφόρως τήν εν Κυκλάσι προσφωνεί Αίγιναν, σύν τή πανσέπτω τών Στροφάδων Μονή, τή τό θείον καί ιερόν αυτού σκήνος ευτυχώς θησαυρισάση, τού αξίως ευφημήσαι καί φαιδρώς πανηγυρίσαι, τό κοινόν κλέος, νύν Διονύσιον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων τριών Παίδων, καί Δανιήλ τού Προφήτου.

Στίχοι

- Ύπαρ, Θεέ, βλέπει σε νύν επί θρόνου,
- Τμηθείς Δανιήλ, ουκ όναρ καθώς πάλαι.
- Εί μή θανείν τρείς Παίδες ήρων εκτόπως,
- Ως τού πυρός πρίν, ήρχον άν καί τού ξίφους.
- Εβδομάτη δεκάτη Δανιήλ τάμον, ός βλέπει μέλλον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Διονυσίου τού νέου, Αρχιεπισκόπου Αιγίνης, τού εκ τής νήσου Ζακύνθου.

Στίχοι

- Έχει μέν η γή σώμα Διονυσίου
- Νέου, Πόλος δέ τούδε τήν ψυχήν φέρει.
- Εβδομάτη δεκάτη θάνεν, Διονύσιος ο κλεινός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Πατερμουθίου, Κόπρι καί Αλεξάνδρου, μαρτυρησάντων επί Ιουλιανού τού παραβάτου, Καί Μνήμη τού Οσίου καί αειμνήστου ομολογητού Δουναλέ, τού μετονομασθέντος Στεφάνου.

Στίχοι

- Στολαίς Στέφανος αρετών εστεμμένος,
- Λαμπρός τις ήκει πρός στεφάνους τούς άνω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιάχκου.

Στίχοι

- Ίακχε, κρατύνθητι, καί τμηθείς κάραν,
- Τμηθείσαν εγγράφηθι, καί στέφου κάραν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Προφήτου

Ωδή ζ'

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός είς τούς αιώνας».

Νόμω Προφήτα πεφραγμένος, ουκ ηνέσχου τού χρανθήναι παρανόμως, αλλ' ενθέως τόν νούν λαμπόμενος εβόας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Πάντας εκπλήττει σου τό θαύμα, ως Προφήτη γάρ Προφήτης σοι παρέστη, μεταρσίως τροφήν, κομίζων σοι καί μέλπων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Ένδον τού λάκκου καθειργμένος, καί τοίς λέουσι πρός βρώσιν τεθειμένος, διεσώθης Θεού, σκεπάσαντός σε Μάκαρ, Ευλογητός εί μέλποντα, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρείθρα αφθόνως αναβλύζεις, ιαμάτων ώ Παρθένε Θεοτόκε, Δανιήλ γάρ τρανώς, εώρακέ σε Όρος, εξ ού Σωτήρ ανέτειλεν, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Άλλος

Παίδες θεοσεβείς εν Βαβυλώνι

Ήχος θεοφιλής εμελωδείτο, εκ μέσου πυρός τώ Παντοκράτορι, Αζαρίας γάρ θείον χορόν συστησάμενος, τήν ωδήν σύν τούτοις ανέμελπεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Λύρα Νεανιών εθεολόγει, τόν πάντων Θεόν καί παντοκράτορα, τόν αυτοίς εν καμίνω τρανώς οπτανόμενον, καί ωδήν ανέμελπον λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τρείς τούς εν τή καμίνω βεβλημένους, ειδώς ο κρατών ως εθεάσατο, τού τετάρτου τήν θέαν, Υιόν προηγόρευσε, τού Θεού καί πάσιν ετράνωσεν, Ευλογητός εκβοών, ο τών Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Έχων λελαμπρυσμένον θεία αίγλη, τόν νούν Δανιήλ Θεομακάριστε, τής Παρθένου τόν τόκον, σαφώς προτεθέασαι, μυστικαίς εικόσι μορφούμενον, Ευλογητός εκβοών, ο τών Πατέρων Θεός.

Τού Αγίου Ο Ειρμός

Η κάμινος Σωτήρ εδροσίζετο

Λύει αυχμόν ταίς σαίς παρακλήσεσι, καί καρποφόρον ο Κύριος, εκπέμπει

ουρανόθεν, παραδόξως τή τών Στροφάδων μονή.

Ου μόνον ζώντα μάκαρ σε Κύριος, αλλά καί μετά τέλος επλούτισε, θαύμασι παμποικίλοις, ως πιστόν αυτού θεράποντα.

Πληθύς η τών ακρίδων η φθείρουσα, Στροφάδων τής μονής τά γεννήματα, ευχή σου δραπετεύει, καί βυθώ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον

Αι μάγοι τώ αστέρι επόμενοι, σύν δώροις Περσικοίς παραγίνονται, άνακτα προσκυνήσαι, τεχθησόμενον Παρθένω μητρί.

Τού Προφήτου

Ωδή η'

«Οι θεορρήμονες παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν πλάνην, καταπατούντες υπέψαλλον, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ιεροφάντωρ εδείχθης ώ προφήτα, καί πρακτική θεωρία, τοίς ασωμάτοις συνέψαλλες, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σέ παμμακάριστε πάντες ευφημούμεν, καί τή σεπτή πανηγύρει, σού γεγηθότες κραυγάζομεν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τήν υπερθαύμαστον Κόρην θεηγόρε, τυπικοίς εν συμβόλοις, κατανοήσας εκραύγαζες, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τών Αγίων Παίδων

Επταπλασίως κάμινον

Τήν Αβραάμ ευγένειαν, διασώζειν σπουδάζοντες, τήν οικειοτάτην, πρός αυτόν εκτήσασθε, κρηπίδα τής πίστεως, καί τής ελπίδος όσιοι, καί υπομονήν, καί πειρασμών καρτερίαν, βοώντες ανενδότως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Οι ως φωστήρες λάμποντες, καί τήν γήν ουρανώσαντες, καί τής ευσεβείας, φωτισμώ πυρσεύοντες, παγκόσμιον στήσαντες, χοροστασίαν άδουσι, σοί τώ ευεργέτη καί Δεσπότη τών όλων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νεανικώς οι σβέσαντες, επηρμένην τήν κάμινον, καί τάς τών λεόντων, ακωκάς πεδήσαντες, Δαυίδ οι απόγονοι, νύν γεγηθότες, ψάλλουσι, Τόν εκ πειρασμών, εκσεσωκότα Δεσπότην, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις παντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μυσταγωγείται Πάναγνε, Δανιήλ ο σοφώτατος, καί προζωγραφούσι, Παίδες

τρείς τήν γέννησιν, τήν σήν οι θεόφρονες, διά συμβόλων βλέποντες, τόν εκ τής γαστρός σου, προελθόντα, αφράστως, όν Παίδες ευλογούσιν, Ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αγίου Ο Ειρμός

Όν φρίττουσιν Άγγελοι

Υμνούντές σε Άγιε ζεούση τή ψυχή, κινδύνων απάλλαξον παντοίων σαίς λιταίς, βραβεύων τοίς πάσιν εν τώ βίω τώ νύν, τά πρός σωτηρίαν, αιτήματα τρισμάκαρ.

Λευχείμονας θύτας μέν, εδόκει Δανιήλ, οράν παριστάναι σοι καθ' ύπαρ εναργώς, όθεν αδιστάκτω ωμολόγει φθογγή, άγιόν σε είναι, Διονύσιε μάκαρ.

Ορά εν οράματι σέ Πάτερ τις γυνή, αυτή τέξειν φάσκοντα, υιόν ως ευλαβώς ητήσατο, συλλαβούσα ταχύ, άρσεν τέκνον τίκτει, ως η επαγγελία.

Θεοτοκίον

Υιόν μήτηρ άναδρος εγγίζει τού τεκείν, καί μάγοι πορεύονται, εκ χώρας τών Περσών, αυτόν προσκυνήσαι ως Θεόν τού παντός, εΙκαί βροτωθέντα, όρώσιν εν σπηλαίω.

Τού Προφήτου

Ωδή θ'

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εδρέψω σου τών πόνων, τάς επικαρπίας, εν ουρανοίς σύν Προφήταις χορεύων αεί, περί τόν ύψιστον θρόνον, τού Παντοκράτορος.

Φωτί τώ τρισηλίω, νύν στεφανηφόρος, τών εφετών ακροτάτω παρίσταται, ταίς ασωμάτων χορείαις, συναγαλλομενος.

Θεοτοκίον

Ωραίόν σου τό κάλλος, ού νύν απολαύεις, τήν γάρ πανύμνητον Κόρην, Προφήτα σοφέ, διά συμβόλων μηνύειν, πάσαν ηξίωσαι.

Τών Αγίων Παίδων

Ο αυτός

Εφθάσατε τό τέλος, τό πεποθημένον, καί ορεκτών ακροτάτω παρέστητε, εν ουρανίοις θαλάμοις, Παίδες πανόλβιοι.

Γηθόμενοι τό δράγμα, τής μετά δακρύων, καλής υμών γεωργίας κομίζεσθε, τής αφθαρσίας τόν στάχυν, καρποφορήσαντες.

Ανέτειλε λαμπρότης, νύν υμίν αξίως, καί ευφροσύνη καρδίας εξήνθησεν, ένθεν απέδρα γάρ λύπη, κατεσκηνώσατε.

Θεοτοκίον

Νομήν τήν τού θανάτου, έστησας Παρθένε, τόν ζωοδότην τεκούσα καί Κύριον, ζωοποιούντα τούς πίστει σέ μεγαλύνοντας.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Τού Αγίου Ο Ειρμός

Τήν Ζωοδόχον πηγήν

Κλέος Ζακύνθου σοφέ Διονύσιε, φρουρείν ημάς μή ελλίπης απήμονας, ταίς πρός τόν Δεσπότην σου ιεραίς δεήσεσιν, εκ πάσης νόσου, κακώσεως καί βλάβης, σέ γάρ προστάτην θερμόν πεπλουτήκαμεν.

Ρήματι σώ αλιείς υπακούσαντες, πληθύν ιχθύων ευθύς εσαγήνευσαν, καί ορώντες έφριξαν, πώς καί φύσις άλογος, τώ σώ υπείξε κε λεύσματι, διόπερ δούλον Θεού σε επέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βροτών εμαυτόν οίδα χείρονα, καί γάρ αισχρώς τήν ζωήν εδαπάνησα, όθεν μοι, τολμήσαντι ύμνους προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι Πάτερ καί δίδου σαίς πρεσβείαις καλώς βιώσαι, ζωής τό υπόλοιπον.

Θεοτοκίον

Τόν εκ πατρός μέν αμήτορα πέλοντα, δίχα πατρός η Παρθένος επείγεται, τού τεκείν ως νήπιον, ούπερ τήν γενέθλιον ημέραν πάντες εύξωμεθα προθύμως, αξιωθήναι ιδείν, αγνοίς όμμασι.

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Ο εν Προφήταις μέγιστος, Δανιήλ νύν τιμάσθω, Χριστόν γάρ τόν Θεόν ημών, είδε λίθον τμηθέντα, άνευ χειρών από Όρους, τής Αγνής Θεοτόκου, Σύν τούτω ευφημείσθωσαν, καί οι τρείς Παίδες, ούς περ, σώζει πυρός, αβλαβείς καμίνου τύπος Παρθένου, ο θείος καί απόρρητος, δι' ού σέσωσται κόσμος.

Δόξα... Τού Αγίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Η Ζάκυνθος καί Αίγινα, καί η Στροφάδων άπασα, ομήγυρις μοναζόντων, αξίως ανευφημούσι, τόν θείον Διονύσιον, κλεινόν κοινόν υπέρμαχον, φωστήρα τόν εκλάμποντα, θαυματουργίαις τοίς πάσι, θερμώς αυτόν καλουμένοις.

Καί νύν... Προεόρτιον όμοιον

Η Οικουμένη χόρευε, ακουτισθείσα σύμπασα, δόξασον μετ' Αγγέλων, καί

αγραυλούντων ποιμένων, Θεόν τόν τεχθησόμενον, εν Βηθλεέμ ως νήπιον, δι' οίκτον πρός τόν άνθρωπον, όν έπλασε κατ εικόνα, καί εγερεί πεπτωκότα.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Δεύτε τήν Δανιήλ, τριών τε Παίδων μνήμην, τελέσωμεν υμνούντες, τήν τούτων πολιτείαν, δι ής εμεγαλύνθησαν.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός έν τοίς Αγίοις αυτού.

Λάκκω κατακλεισθείς, θηρσί συνωκισμένος, Δανιήλ ο Προφήτης, αμέτοχος τής τούτων, εδείκνυτο κακώσεως.

Καί δύο τού Αγίου
Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού.

Κατά χρέος συνέλθωμεν, τής Ζακύνθου οι έκγονοι, εορτήν πανίερον εορτάζοντες, πνευματικώςαγαλλόμενοι, ως άφθαρτον άσυλον, ευσεβείας θησαυρόν, κεκτημένοι πολύτιμον, εν πατρώα γή, διό ύμνους προπέμψωμεν Κυρίω, τώ ημίν δωρησαμένω, πλούτον πολύολβον άνωθεν.

Στίχ. οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται.

Θησαυρός όν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέφυκε, τής Ζακύνθου βλάστημα Ιερώτατον, διό συμφώνως Ζακύνθιοι, αυτώ εκβοήσωμεν, χαίρε δόξα καί τιμή, τής πατρίδος πολύδοξε, Διονύσιε, χαίρε στήριγμα στέφος ευπατρίδων, χαίρε σκέπη ορθοδόξων, τών εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος β'

Πνευματικώς ημάς πιστοί συνήγαγε σήμερον, ο Προφήτης Δανιήλ, καί τράπεζαν προτίθησιν αρετών δαψιλώς, πλουσίοις καί πένησι, καί ξένοις καί αυτόχθοσι, καί κρατήρα νοητόν, προχέοντα νάμα ευσεβείας, καί ευφραίνοντα καρδίας πιστών, καί Πνεύματος Αγίου χάριν παρέχοντα, Ούτος γάρ ο προφήτης, ο φανότατος λύχνος, ο λάμψας εν τώ κόσμω, τά σεβάσματα πάντα τών Ασσυρίων καθείλε, καί θηρών ατιθάσων στόματα έφραξε, σύν τούτω καί οι τρείς Παίδες ευφημείσθωσαν, ού χρυσοί τή φύσει όντες, χρυσίου δέ δοκιμώτεροι δεικνύμενοι, ου γάρ εχώνευσεν αυτούς τό πύρ τής καμίνου, αλλ' εφύλαξεν ακεραίους, ούς νάφθα καί πίσσα καί κληματίδες έστεψαν, ο δέ αγαγων ημάς, εις τήν περίοδον τού χρόνου Κύριος, αξιώσαι ημάς φθάσαι, καί επί τήν κυρίαν, καί σεβασμίαν ημέραν τών γενεθλίων Χριστού, τού παρέχοντος ημίν ταίς αυτών ικεσίαις, ιλασμόν αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Ει δέ βούλει, λέγε Δοξαστικόν τού Αγίου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Εορτήν χαρμόσυνον εορτάζει σήμερον Ζάκυνθος, ώ φιλέορτοι, ιεράρχου καινού μνήμην τελούσα, Διονυσίου τού εξ αυτής ανατείλαντος, καί συγκαλείται τάς φίλας πόλεις καί νήσους, τάς γείτονας, Κεφαλληνίαν καί Κέρκυραν, τήν μέν ως εν τοίς άλλοις οίς κέκτηται, Σπυρίδωνα αυχούσαν τόν πολυθαύμαστον, τήν δέ, ως τόν θαυματουργόν πλουτούσα νέον Γεράσιμον, συνευφρανθήναι πνευματικώς, καί πανηγυρίσαι θεοπρεπώς, μεθ' ών καί ημείς ψάλλοντες είπωμεν, ο εν αγίοις θαυμαστός Κύριος, ταίς αυτών ικεσίαις, τά επί γής τών Ορθοδόξων συστήματα, εκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καί τής ουρανίου βασιλείας αξίωσον ως φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Ο αυτός Προεόρτιον

Βηθλεέμ ετοιμάζου, ευτρεπίζου η φάτνη, τό σπήλαιον δεχέσθω, η αλήθεια ήλθεν, η σκιά παρέδραμε, καί Θεός ανθρώποις εκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τό καθ' ημάς, καί Θεώσας τό πρόσλημμα, διό Αδάμ ανανεούται, σύν τή Εύα κράζοντες επί γής ευδοκία επεφάνη, σώσαι τό γένος ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Μεγαλυνάριον τού Αγίου

Χαίροις τής Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αιγίνης, καί Στροφάδων μέγας φρουρός, χαίροις Εκκλησίας, φωστήρ νέος τρισμάκαρ, αρχιερέων κλέος ώ Διονύσιε.

Αρχή

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σεβαστιανού, καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Αιμάτων τιμίων σου βαφαίς, Μάρτυς κατεσκεύασας, σαυτώ πορφύραν πολύτιμον, ήν στολισάμενος, κατοικείς τά άνω, αληθώς βασίλεια, Θεώ παμβασιλεί παριστάμενος, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Σεβαστιανός τε καί Ζωή, Μάρκος Μαρκελλίνός τε, σύν Τιβουρτίω συνήθλησαν, καθυπομείναντες, τρικυμίας πόνων, καί νύν κατεσκήνωσαν, πρός άπονον καί θείαν κατάπαυσιν, εν ή πρεσβεύουσι, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Αήττητοι Μάρτυρες τή γή, τά τής γής εάσαντες, πρός ουρανούς ανεδράμετε,

υμών τοίς στίγμασι, καθωραϊσμένοι, καί σεπτοίς παθήμασι, λαμπρώς πεποικιλμένοι μακάριοι, διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, όμοιον

Παρθένε πανύμνητε Μωσής, τό εν σοί Μυστήριον, προφητικοίς είδεν όμμασι, Βάτον μή φλέγεσθαι, καί περ καιομένην, πύρ γάρ τής θεότητος, την μήτραν σου Αγνή ού κατέφλεξε, διό αιτούμέν σε, ως Μητέρα τού Θεού ημών, τήν ειρήνην, τώ κόσμω σου δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως θνήσκεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Μάρτυρος, ού η Ακροστιχίς.

Θείον σέβας σοι Μάρτυς εμφρόνως νέμω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ Αθάνατε, ως πανσθενής υπεναντίους έθραυσε, τοίς Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Θείαις φαιδρυνόμενος αυγαίς, τής σεβασμίου Τριάδος Αοίδιμε, πίστει τούς τιμώντάς σου, τήν φωταυγή καί ιεράν πανήγυριν, σού ταίς ικεσίαις, φωτός μετόχους ανάδειξον.

Έχων λογισμόν φωτοειδή, καί δεκτικόν καθαρών επιλάμψεων, μόνον επεπόθησας, τό όντως Όν, ως νουνεχής καί φρόνιμος, Μάρτυς αθλοφόρε, καί τούτου πίστει τετύχηκας.

Ιδρώσιν ενθέοις αληθώς, τά τής σαρκός αμαυρώσας φρονήματα, αίμασιν αθλήσεως, τούς θολερούς χειμάρρους απεξήρανας, τής πολυθείας, θεόφρον Μάρτυς πολύαθλε.

Όμιλον προσήξας Αθλητών, διδασκαλίαις σου θείαις τώ Κτίσαν τι, πάσαν τήν διάνοιαν, τών διωκτών καταβαλών τή χάριτι, Πνεύματος Αγίου, μεθ' ών πρεσβεύεις σωθήναι ημάς.

Θεοτοκίον

Νέον απεκύησας Υιόν, τόν πρό αιώνων Πατρί συννοούμενον, φύσεως καινίσασα, νόμους αγνή, Παρθενομήτορ άχραντε, εν τή υπέρ φύσιν, σεπτή καί θεία γεννήσει σου.

Ωδή γ'

«Ο μόνος είδως τής τών βροτών ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος εν αγαθότητι».

Στρατόν επαγόμενος σεπτόν, τής θείας όπλοις πίστεως, ωχυρωμένον Μάρτυς αήττητε, τάς παρατάξεις τού πολεμήτορος, καί τά πανουργεύματα τών Τυράννων άπαντα, καταβάλλεις τώ σθένει τού Πνεύματος.

Ερείσας εν πέτρα νοητή, τάς βάσεις τής καρδίας σου, ευσεβοφρόνως Μάρτυς πολύαθλε, ού παρετράπης τοίς μηχανήμασι, τού δολίου δράκοντος, αλλά πάσιν έρεισμα, ευσεβείας εν Πνεύματι γέγονας.

Βελών εκκεντήσεις χαλεπάς, υπέφερες δεσμούμενος, καί επί ξύλου Μάρτυς τεινόμενος, Θεού δέ θεία δυνάμει ένδοξε, ασινής ολόκληρος, αύθις απεδείκνυσο, καταισχύνων εχθρού μηχανήματα.

Θεοτοκίον

Αγίασμα ώφθης νοητόν, τού πάντας αγιάζοντος, καί καθαρόν Πανάμωμε σκήνωμα, εκ σού γάρ ώφθη Θεός σαρκούμενος, καί διπλούς ταίς φύσεσι, κόσμω γνωριζόμενος, εν μιά υποστάσει Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αχράντου σου δόξης φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τώ βίω τώ φαιδρώ, συναστρά τόν λόγον ιερώς, επτοντα έχων, φειλκύσω αγέλας, πιστών πρός ευσέβειαν, μεθ' ών χαίρων ενήθλησας, πάσαν κάκωσιν, υπενεγκών τών Τυράννων, όθεν σήμερον τήν παναγίαν σου μνήμην, τελούντες υμνούμέν σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότου δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις βάθος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος φρικτού! ώ καινού μυστηρίου! εβόα η αγνή, καί πανάμωμος Κόρη, εν ξύλω ως έβλεψε, τανυσθέντα σε Κύριε, πώς αδέκαστε, Κριτά απάντων καί Λόγε, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ κατακέκρισαι;

Ωδή δ'

«Όρος σε τή χάριτι, τή θεία κα τάσκιον, προβλεπτικοίς ο Αββακούμ,

κατανοήσας οφθαλμοίς, εκ σού εξελευσεσθαι, τού Ισραήλ Προανεφώνει τόν Άγιον, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν».

Σθένοις σοι Τιβούρτιε, δωρείται ο Κύριος, δι' ασθενείας τής σαρκός, καταπαλαίσαι τόν εχθρόν, πυρί γάρ φλογίζοντι, νεανικώς, επέβης Μάρτυς στερρότατα, καί τήν ουράνιον δρόσον αντέλαβες.

Συνήφθης τοίς άνω, λειτουργοίς ώ Τιβούρτιε, ως λειτουργήσας τώ Χριστώ, καί ανενέγκας καθαράς, θυσίας εν πνεύματι, Ιερουργέ, Μαρτύρων κλέος καί καύχημα, χαρμονικώς διά τούτο τιμώμέν σε.

Όρθιος κρεμάμενος, καί πλήκτροις ξεόμενος, καί ταίς σφοδραίς τών αικισμών, περικυκλούμενος φοραίς, καί βόθρω χωννύμενος, καί εν αυτώ τό θείον τέλος δεχόμενος, ο γενναιόφρων ηγάλλετο Κάστουλος.

Ιάσεις εν Πνεύματι Αγίω μακάριε, επιτελών πρός φωτισμόν, τών καθορώντων ευσεβώς, λαοίς το σωτήριον, θεοπρεπώς Σεβαστιανέ κατήγγειλας, μαρτυρικώς δέ τόν δρόμον ετέλεσας.

Θεοτοκίον

Μόνην σε πασών, εκ γενεών εξελέξατο, ό υπερούσιος Θεός, καί ουσιώθη καθ' ημάς γενόμενος άνθρωπος, ο πλαστουργός, τής ανθρωπίνης υπάρξεως, Θεογεννήτορ πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή ε'

«Ο φωτίσας, τή ελλάμψει τής σής παρουσίας Χριστέ, καί φαιδρύνας τώ Σταυρώ σου τού κόσμου τά πέρατα, τάς καρδίας φώτισον φωτί, τής σής θεογνωσίας, τών ορθοδόξως υμνούντων σε».

Αι τρίβοι σου, καί πορείαι πρός μόνον φερόμεναι, τόν Κύριον, ανοδίας εχθρών υπεξέκλιναν, καί πολλοίς γεγόνασιν, οδός ευθεία καί πραεία, Μάρτυς Χριστού πανσεβάσμιε.

Ρητορεύει, Μαρκελλίνος καί Μάρκος σοφώτατα, πρό βημάτων, τού Χριστού τήν σωτήριον έλευσιν, προσδεθέντες άμφω δέ, κέντροις τούς πόδας καθηλούνται, μαρτυρικώς κλεϊζόμενοι.

Τό πάθημα, τού τά πάθη ημών θανατώσαντος, Μαρκελλίνος, καί ο Μάρκος στερρώς εικονίζοντες, λόγχη σφαγιάζονται, καί στεφηφόροι ταίς χορείαις, τών αθλοφόρων συνάπτονται.

Θεοτοκίον

Υπέρφωτε, τού Ηλίου Νεφέλη πανάμωμε, απέλασον, τής ψυχής μου τά νέφη πρεσβείαις σου, καί τόν νούν μου φώτισον, τή αμελεία σκοτισθέντα, όπως υμνώ σε Πανύμνητε.

Ωδή ς'

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ούκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, σώσον τον λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Στερρότητι νοός σεβασμιώτατε, εδείχθης αταπείνωτος, εν τώ τύπτεσθαι ταίς ράβδοις αφειδώς, καί κατακεντάσθαι πολλοίς τοίς βέλεσιν, όθεν πρός φώς, μετέβης χαίρων Μάοτυς ανέσπερον.

Ενεύρου σε Χριστός αγωνιζόμενον, καί δαίμοσι μαχόμενον, καί αικίαις ομιλούντα χαλεπαίς, Σεβαστιανέ Μάρτυς αήττητε, καί πρός αυτόν αποσκοπούντα καρδίας όμμασι.

Μοχλεύσεσι στερραίς πανσόφως λόγων σου, τήν πλάνην ανεμόχλευσας, καί σεβάσματα κατέαξας εχθρών, καί ειδωλικούς ναούς ηδάφισας, καί σεαυτόν ναόν τού θείου ήγειρας Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Φθαρείσαν τήν ημών εκ παραβάσεως, ουσίαν ανεκαίνισας, τόν καινίζοντα τά πάντα θεϊκώ, μόνω τώ βουλήματι κυήσασα, εν γυναιξίν ευλογημένη θεοχαρίτωτε.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ούκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, σώσον τον λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σεβαστιανού καί τών σύν αυτώ Ζωή ς' τραγκυλίνου, Νικοστράτου, Κλαυδίου, Κάστορος, Τιβουρτίου, Καστούλου, Μαρκελλίνου καί Μάρκου.

Στίχοι

- Σεβαστιανός τών πλάνης σεβασμάτων
- Καταφρονήσας τύπτεται τό σαρκίον.
- Ογδοάτη δεκάτη Σεβαστιανός ροπαλίσθη.
- Ζωή πρός ύψος εκ κεφαλής ηρμένη,
- Καπνώ δυσώδει λαμβάνει ζωής τέλος.
- Ναί, βάλλετε σφοδρώς με συχνοίς τοίς λίθοις,
- Εκ καρδίας έκραζεν ο Τραγκυλίνος.
- Καί τούς περί Κλαύδιον ώδε τακτέον.
- Ούς, κάν βυθός συνέσχεν, ουρανός φέρει.
- Τιβουρτίου τέμνουσι τήν θείαν κάραν,
- Σύ μου Θεός κράζοντος, ώ Θεού Λόγε.
- Κάστουλον είλκον εις απωλείας βόθρον.
- Ως δ' ουχ υπείξε, γής ενεβλήθη βόθρω.
- Εχθρών παγέντες, οία λόγχαι, καρδίας,
- Νύττεσθε λόγχαις, Μάρκε καί Μαρκελλίνε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευβιότου.

Στίχοι

- Ήθλησεν Ευβίοτος άχρις αιμάτων,
- Βίου δέ τέρμα εύρε χωρίς αιμάτων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Φλώρου, Επισκόπου Αμινσού.

Στίχοι

- Είκων ο Φλώρος τή πάλαι κατακρίσει,
- Εις γήν απήλθε, γή γάρ ήν, καί τί ξένον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φωκά καί Ερμύλου, διά ξίφους τελειωθέντων.

Στίχοι

- Εγωγε τμηθώ πρώτον, Έρμυλος λέγει.
- Ού, φησί Φωκάς, αλλ' ό Φωκάς Έρμυλε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ζακχαίου διακόνου, καί Αλφειού αναγνώστου, αθλησάντων εν Καισαρεία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας καί θαυματουργού Σοφίας καί τά Εγκαίνια τού σεβασμίου Οίκου τής Υπεραγίας Θεοτόκου, εν τοίς Χαλκοπρατείοις.

Καί Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μιχαήλ Συγκέλλου, τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Ουκ, εί τελευτάς Μιχαήλ, τούτο ξένον.
- Αλλ' είθανων ζής, ώς περ ούν ζής αξίως.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε τρείς, ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή, γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Ρώμη τή σή, κραταιά σθενούμενοι, οι Αθλοφόροι σου Χριστέ, ετροπώσαντο τόν εχθρόν, πλάνην κατεπάτησαν, σώματα παρέδωκαν, τοίς αικισμοίς αναμέλποντες, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Οι θεαυγείς, Αθλοφόροι Μάρτυρες, αγωνισάμενοι καλώς, Μαρκελλίνος καί ο κλεινός, Μάρκος καί Τιβούρτιος, Κάστουλος ο πάνσοφος, πρός ουρανόν

μετετέθησαν, τόν αινετόν ανυμνούντες, Θεόν τόν υπερένδοξον.

Νεανικώς, αθλητά Τιβούρτιε, ώσπερ οι Παίδες τή πυρά, επιβέβηκας νοητώς, δρόσον τήν τού Πνεύματος, άνωθεν δεχόμενος, καί μελωδών εμμελέστατα, ο αινετός των Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ώσπερ αμνάς, κρεμαμένη ένδοξε, εναπηγχόνισας εχθρόν, ταίς νευραίς τών μαρτυρικών, πόνων σου πανεύφημε, ζής δέ μετά θάνατον, Μάρτυς Ζωη αναμέλπουσα, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Στάμνον χρυσήν, παναγίαν τράπεζαν, τού θείου Άρτου τής ζωής, ονομάζομέν σε Αγνή, Τόπον αγιάσματος, θρόνον υψηλότατον, εν ώ Θεός ανεπαύσατο, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η'

«Εν καμίνω Παίδες, Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Νεκρωθήναι κόσμω βουληθείς, καί τοίς εν κόσμω πάσι, τής όντως κατηξιώθης, Αεισέβαστε ζωής, βοών προθυμότατα, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εθεντό σε άνομοι δεινώς, εν λάκκω κατωτάτω, χωννύντες καί θανατούντες, αναμέλποντα τρανώς, αοίδιμε Κάστουλε, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μακαρίας έτυχες ζωής, ως επώνυμος ταύτης, πνιγμώ γάρ βιαιοτάτω, τήν επίκηρον ζωήν, κατέλιπες μέλπουσα, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης τέξασα Θεόν, ωραίον καί Δεσπότην, τόν θείαις καταφαιδρύναντα, ακτίσι τούς βροτούς, διό αναμέλπομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εν καμίνω Παίδες, Ισραήλ, ώς εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ίνα θεϊκής λαμπρότητος, καί αιωνίου δόξης καί ωραιότητος, Σεβαστιανέ,

αξιωθής αξιάγαστε, τάς βασάνους, τούς πόνους, τόν θάνατον, υπέμεινας ανδρείως, διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Ώφθης μέσον άστρων ήλιος, τών συναθλούντων Μάρτυς καί νύν φωτίζεται, άθλων ιερών, ιερωτάταις λαμπρότησιν, Εκκλησίας τό θείον στερέωμα, καί πάσα διαβόλου, διασκεδάζεται απόνοια.

Στέργοντες Χριστόν Τιβούρτιος, καί Μαρκελλίνος, Μάρκος Ζωή καί Κάστουλος, Σεβαστιανώ, καθηγητή καί θεόφρονι, συναθλούσι, καί ίσους κομίζονται, τής νίκης τούς στεφανους, υπέρ ημών αεί πρεσβεύοντες.

Ήρθη πρός μονάς σκηνούμενος, φωτοειδής Μαρτύρων χορός ο ένθεος, καί τούς ουρανούς, περιπολεί αγαλλόμενος, υπέρ πάντων ημών τόν φιλάνθρωπον, αεί παρακαλούντες, μακαριζόντων αυτούς πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φρίττει νοερά Στρατεύματα, τό τού Πατρός ορώντα θείον απαύγασμα, σού εν ταίς χερσίν, ανερμηνεύτως κρατούμενον, καί τό σόν κεκτημένον ομοίωμα, ίνα βροτούς Θεώση, Παρθενομήτορ απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν Στιχολογίαν τού, Μακάριος ανήρ, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τά διατεταγμένα Αναστάσιμα, είτα τά Προεόρτια, καί τών Αγίων Πατέρων.

Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Παρθένε Πανάμωμε Θεού, έμψυχον Παλάτιον, τόν ουρανοίς μή χωρούμενον, εν σοί εχώρησας, όν εν τώ Σπηλαίω, τέξη υπέρ έννοιαν, πτωχεύσαντα καί σάρκα γενόμενον, ίνα θεώση με, καί πλουτίση τόν πτωχεύσαντα, ακρασία, πικροτάτης βρώσεως.

Εναπογραφόμενος Χριστέ, δούλοις τώ τού Καίσαρος, δι' ευσπλαγχνίαν προστάγματι, έρχη χαρίσασθαι τήν ελευθερίαν, τήν ζωήν καί λύτρωσιν, αγνώμοσιν οικέταις μακρόθυμε, τοίς προσκυνούσί σου, τά σωτήρια Γενέθλια,

τού ελθόντος, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Τόκον ακατάληπτον θεσμούς, φύσεως καινίσαντα, η Παναγία καί άμωμος, κατανοήσασα, τώ Υιώ εβόα. Τέκνον ποθεινότατον, εκπλήττομαι τό μέγα μυστήριον, πώς καί γεννήσασα, παρθενεύω τή δυνάμει σου, τού τά πάντα ποιούντος βουλήματι!

Καί τών Αγίων Πατέρων
Ήχος πλ. δ'
Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τά τών Πατέρων σήμερον πιστοί, τελούντες μνημόσυνα, ανυμνήσωμεν Χριστόν τόν Λυτρωτήν, τόν μεγαλύναντα αυτούς, εν πάσι τοίς Έθνεσι, καί θαυμάτων τά παράδοξα πιστώς, επιτελέσαντα Κύριον, ως κραταιόν καί δυνατόν, καί εξ αυτών αναδείξαντα, ράβδον δυνάμεως ημίν, τήν μόνην απείρανδρον, καί θεόπαιδα Μαρίαν τήν αγνήν, εξ ής τό άνθος προήλθε, Χριστός, βλαστήσας πάσι τήν ζωήν, καί αδάπανον τρυφήν, καί σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ως εν ψεκάδι μέσον τής φλογός, τή δρόσω τού Πνεύματος, αγαλλόμενοι οι Παίδες τού Θεού, περιεπάτουν μυστικώς, εν αυτή προτυπώσαντες, τήν Τριάδα καί τήν σάρκωσιν Χριστού, καί ως σοφοί διά Πίστεως, έσβεσαν δύναμιν πυρός, καί Δανιήλ δέ ο δίκαιος, λεόντων ώφθη φιμωτής, ών ταίς δεήσεσι, δυσωπούμενος φιλάνθρωπε Σωτήρ, καί ημάς τού ασβέτου, καί αιωνίου λύτρωσαι πυρός, καί αξίωσον τυχείν, τής ουρανίου Βασιλείας σου.

Ώσπερ εν δρόσω όντες οι πιστοί, καί άγιοι Παίδές σου, εν καμίνω ο τής φλογός τής τού πυρός, προεζωγράφουν μυστικώς, τήν εκ Παρθένου σου έλευσιν, τήν αφλέκτως, αναλάμψασαν ημίν. Καί Δανιήλ δέ ο δίκαιος, καί εν Προφήταις θαυμαστός, τρανώς τήν θείαν δευτέραν σου, έλευσιν πάσι προδηλών, Εώρων εκραύγαζεν, έως ού θρόνοι ετέθησαν φησί, καί κριτής έκαθέσθη, καί τού πυρός επέστη ποταμός, ού ρυσθείημεν Χριστέ, ταίς ικεσίαις αυτών Δέσποτα.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Δανιήλ ανήρ επιθυμιών, λίθον άνευ χειρός τμηθέντα, θεωρήσας σε Κύριε, βρέφος άνευ σποράς, τεχθήναι προηγόρευσε, σέ τόν εκ Παρθένου σαρκωθέντα Λόγον, τόν αναλλοίωτον Θεόν, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αυτός

Σπήλαιον ευτρεπίζου η, Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς γηγενείς. Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου μητρός, όνπερ καί κύψασα δουλικώς, η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγξατο, τώ ο εν αγκάλαις αυτής, πώς ενεσπάρης μοι; ή πώς μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου καί Θεός;

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 14, 14-20)

Ακούσας Άβραμ, ότι ηχμαλώτευται Λώτ ο αδελφιδούς αυτού, ηρίθμησε τούς ιδίους οικογενείς αυτού, τριακοσίους δέκα καί οκτώ, καί κατεδίωξεν οπίσω αυτών έως Δάν, καί επέπεσεν επ' αυτούς τήν νύκτα αυτός, καί οι Παίδες αυτού μετ' αυτού καί επάταξεν αυτούς καί κατεδίωξεν αυτούς έως Χοβάλ, ή εστιν εν αριστερά ο Δαμασκού, καί απέστρεψε πάσαν τήν ίππον Σοδόμων, καί Λωτ τόν αδελφιδούν αυτού απέστρεψε, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτού, καί τάς γυναίκας, καί τόν λαόν, Εξήλθε δέ βασιλεύς Σοδόμων εις συνάντησιν αυτώ ο μετά τό υποστρέψαι αυτόν από τής κοπής τού Χοδολλογόμορ καί τών βασιλέων τών μετ' αυτού, εις τήν κοιλάδα τού Σαβύ, τούτο ήν πεδίον Βασιλέως, καί Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, εξήνεγκεν άρτους καί οίνον, ήν δέ Ιερεύς τού Θεού τού Υψίστου, καί ευλόγησε τόν Αβραμ, καί είπεν. Ευλογημένος Άβραμ τώ Θεώ τώ Υψίστω, ός έκτισε τόν ο ουρανόν καί τήν γήν. Καί ευλογητός ο Θεός ο Ύψιστος, ός παρέδωκε τούς εχθρούς σου υποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 8-11, 15-17)

Έλιπε Μωσής πρός τούς υιούς, Ισραήλ ίδετε, παρέδωκα ενώπιον υμών τήν γήν, εισελθόντες κληρονομήσατε τήν γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών, τώ Αβραάμ καί τώ Ισαάκ καί τώ Ιακώβ, δούναι αυτοίς καί τώ σπέρματι αυτών μετ' αυτούς. Καί είπον πρός υμάς εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων ου δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς. Κύριος ο Θεός ημών επλήθυνεν υμάς, καί ιδού εστε σήμερον ωσεί τά άστρα τού ουρανού τώ πλήθει. Κύριος ο Θεός τών Πατέρων υμών προσθείη υμίν, ως εστέ χιλιοπλασίως, καί ευλογήσαι υμάς, καθότι ελάλησεν υμίν. Καί έλαβον εξ υμών άνδρας σοφούς, καί επιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αυτούς ηγείσθαι εφ' ημών, χιλιάρχους καί εκατοντάρχους, καί πεντηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοεισαγωγείς τοίς κριταίς υμών. Καί ενετειλάμην τοίς κριταίς υμών εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων. Διακούετε αναμέσον τών αδελφών υμών, καί Κρίνατε δικαίως αναμέσον ανδρός καί αναμέσον τού αδελφού αυτού. Καί τού προσηλύτου αυτού. Ουκ επιγνώσει πρόσωπον εν κρίσει, κατά τόν μικρόν καί κατά τόν μέγα κρινείς, ου μή υποστείλη πρόσωπον ανθρώπου, ότι η κρίσις τού Θεού εστι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-21)

Είπε Μωσής πρός τούς υιούς Ισραήλ, ιδού, Κυρίου τού Θεού σου ο ουρανός, καί ο ουρανός τού ουρανού, η γή καί πάντα όσα εστίν εν αυτή. Πλήν τούς πατέρας υμών προείλετο Κύριος αγαπάν αυτούς, καί εξελέξατο τό σπέρμα αυτών μετ' αυτούς, υμάς παρά πάντα τά έθνη, κατά τήν ημέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τήν σκληροκαρδίαν υμών, καί τόν τράχηλον υμών ου

σκληρυνείτε έτι, ο γάρ Κύριος ο Θεός υμών, ούτος Θεός τών Θεών, καί Κύριος τών Κυρίων, ο Θεός ο μέγας, καί ισχυρός, καί φοβερός, ός τις ου θαυμάζει πρόσωπον, ουδ' ου μή λάβη δώρον, ποιών κρίσιν προσηλύτω καί ορφανώ καί χήρα, καί αγαπά τόν προσήλυτον, δούναι αυτώ άρτον καί ιμάτιον. Κύριον τόν Θεόν σου φοβηθήση, καί αυτώ μόνω λατρεύσεις, καί πρός αυτόν κολληθήση, καί επί τώ ονόματι αυτού ομή, αυτός Καύχημά σου, καί αυτός Θεός σου, ός τις εποίησέ σοι τά μεγάλα καί τά ένδοξα ταύτα, ά είδον οι οφθαλμοί σου.

Εις τήν Λιτήν, τό Ιδιόμελον τού Αγίου τής Μονής, ως σύνηθες.

Δόξα... Ήχος α'

Βολίδες αστράπτοντες θεηγορίαις, οι μεγαλώνυμοι Προφήται, εις αεί μακαρίζονται, καί τά έπη τού Πνεύματος καρπούμενοι, τήν ανερμήνευτον λοχείαν Χριστού τού Θεού πάσιν εκήρυξαν, νομίμως δέ τό τέλος διήνυσαν, ζήσαντες ζωήν υπερθαύμαστον.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αυτός

Άκουε ουρανέ, καί ενωτίζου η γή, ιδού γάρ ο Υιός καί Λόγος τού Θεού καί Πατρός, πρόεισι τεχθήναι, εκ Κόρης απειράνδρου, ευδοκία τού φύσαντος αυτόν απαθώς, καί συνεργεία τού Αγίου Πνεύματος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ, ότι ο Ών γίνεται ο ουκ ήν, καί ο πλαστουργός πάσης κτίσεως διαπλάττεται, ο παρέχων τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος β' Κυπριανού

Χαίρετε Προφήται τίμιοι, οι τόν νόμον Κυρίου, καλώς διαταξάμενοι, καί τή πίστει φανέντες, απόρθητοι στύλοι ακλινείς, υμείς γάρ καί μεσίται ώφθητε τής νέας διαθήκης Χριστού, καί μεταστάντες πρός ουρανόν, αυτόν ικετεύσατε, ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αυτός

Ιδού καιρός ήγγικε τής σωτηρίας ημών, ευτρεπίζου Σπήλαιον, η Παρθένος εγγίζει τού τεκείν, Βηθλεέμ γή, Ιούδα, τέρπου καί αγάλλου, ότι εκ σού ανατέταλκεν ο Κύριος ημών. Ακούσατε όρη καί βουνοί, καί τά περίχωρα τής Ιουδαίας, ότι έρχεται Χριστός, ίνα σώση όν έπλασεν άνθρωπον, ως φιλάνθρωπος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Μεγάλα τά τής Πίστεως κατορθώματα! εν τή πηγή τής φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, οι Άγιοι τρείς Παίδες ηγάλλοντο, καί ο Προφήτης Δανιήλ, λεόντων ποιμήν, ως προβάτων εδείκνυτο. Ταίς αυτών ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Αναστάσιμος Ακολουθία, ως διατέτακται όπισθεν. Οι Αναβαθμοί τού τυχόντος ήχου, καί Προκείμενον τού αυτού, ευαγγέλιον Εωθινόν. Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι κτλ.

Ο Κανών τών Πατέρων

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

«Κύματι θαλάσσης, τόν κρύψαντα πάλαι διώκτην Τύραννον, υπό γήν έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παίδες, αλλ' ημείς ώς αι νεανιδες, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται». (Δίς)

Φόβω σοι θανάτου, ανοίγονται πύλαι καί διαρρήσσονται, μοχλοί αιώνιοι, τή γάρ σεπτή σου καθόδω, εξανέστησαν οι πάλαι νεκροί, εν ευφροσύνη ψάλλοντες, Χριστέ τήν σήν Ανάστασιν.

Σήμερον τό κλίτος, τών θείων Πατέρων, Χριστού τήν Γέννησιν, προεορτάζει φαιδρώς, καί υπογράφεται ταύτης, τό παράδοξον τής χάριτος, Αβραάμ γάρ σύμβολον, τού νόμου καί οι Παίδές εισιν.

Πάλαι δεξιούται, θεότητα μίαν, τήν τρισυπόστατον, ο Ιερός Αβραάμ, νύν δέ ο σύνθρονος Λόγος, τώ Πατρί καί θείω Πνεύματι, τοίς παισί προέρχεται, ενδόξως ευφημούμενος.

Αβραάμ ερρύσθη, χειρός εξ αδίκου, φλογός καμίνου δέ, οι θείοι Παίδες ποτέ, καί Δανιήλ ο Προφήτης, εκ θηρών καί λάκκου σέσωσται, διό νύν τήν Γέννησιν Χριστού προεορτάζουσιν.

Αριθμώ καί πίστει, τής θείας Τριάδος, τήν αθεότητα καταστρεψάμενοι, εν τή καμίνω οι Παίδες, εν συμβόλοις τά εσόμενα, τού Θεού μυστήρια, τώ κόσμω προϋπέφηναν.

Θεοτοκίον

Κεχαριτωμένη, ανύμφευτε Μήτηρ Παρθένε άφθορε, σέ μακαρίζομεν, τού Αβραάμ γάρ εκ γένους, καί φυλής Δαυϊδ εξήνθησας, τόν Χριστόν δέ τέτοκας, Προφήταις κηρυχθέντα τό πρίν.

Κανών Προεόρτιος

Ήχος α' Χριστός γεννάται

Χριστόν σαρκί νηπιάσαντα, Χριστόν εθελουσίως πτωχεύσαντα, Χριστόν ορατόν γενόμενον, έρχεται η Παρθένος εν Βηθλεέμ, νύν αποκυήσαι, ουρανός τε καί η γή αγαλλιάσθωσαν.

Βουνοί καί όρη σκιρτήσατε, Προφήται θεηγόροι χορεύσατε, Λαοί καί Έθνη κροτήσατε, πάντων η σωτηρία, ο φωτισμός, ήγγικεν επέστη, εν τή πόλει

Βηθλεέμ αποτικτόμενος.

Πτωχός ο πλούσιος γίνεται, πτωχίζων τούς κακία πλουτίζοντας, βροτός ο Θεός γνωρίζεται, Κόρης απειρογάμου, δίχα τροπής, πάντες έν αινέσει, ανυμνήσωμεν αυτόν, ότι δεδόξασται.

Καταβασία

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Τών Πατέρων

Ωδή γ' ο Ειρμός

«Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η κτίσις κατιδούσα, εν τώ κρανίω κρεμάμενον, θαμβητικώς συνείχετο, Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζουσα».

Τάφω τριημερεύσας, ανέστησας ζωαρχική εγέρσει, θανόντας τούς απ' αιώνος, καί καταδίκης λυόμενοι, χαρμονικώς ηγάλλοντο, ιδού η λύτρωσις, ήλθες Κύριε κραυγάζοντες.

Τήν κατ' εικόνα δόξαν, καί καθ' ομοίωσιν Θεού φρονούντες Παίδες, χρυσής εικόνος φλόγα, εν τώ πυρί τώ τού Πνεύματος, αθλητικώς κατέσβεσαν, εν πίστει ψάλλοντες. Πλήν σου Κύριον ουκ οίδαμεν.

Σοφίας τώ περιόντι, καί Πνεύματος τή δυνάμει οι Παίδες, τούς σοφούς Βαβυλώνος, αιχμαλωτεύσαντες ήσχυναν, καί θαρσαλέως έκραζον. Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Χαίρει καί συγχορεύει, τοίς Παισί καί Προφήταις ο νόμος, καί προσκιρτά τού Κυρίου, τήν θείαν έλλαμψιν σήμερον, καί Αβραάμ αγάλλεται, ότι εκ σπέρματος αυτού, είδε Κύριον σαρκούμενον.

Θεοτοκίον

Η σύλληψις άνευ πάθους, η πρόσληψις υπέρ λόγον καί φύσιν, τού τόκου σου προήλθε, τό γάρ Προφήταις θρυλλούμενον, υπερφυώς Μυστήριον, ημίν επέφανε, Λόγος τού Θεού υπάρχων Κύριος.

Προεόρτιος

Τώ πρό τών αιώνων

Ο πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθείς υπέρ έννοιαν, εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων, εσαρκώθη ως οίδεν, αυτός θέλων τό ανθρώπινον, ανακαινίσαι φθαρέν πονηρού, συμβουλία όφεως.

Ο εν τοίς υψίστοις, συνεδρεύων Πατρί καί τώ Πνεύματι, ταπεινωθείσαν τών ανθρώπων, θεωρήσας τήν φύσιν, Υιός τού Θεού ο άναρχος, αρχήν λαμβάνει

καί μέλλει σαρκί. τίκτεσθαι ως άνθρωπος.

Θεοτοκίον

Η Αγιωτέρα, τών Αγγέλων καί πάσης τής κτίσεως, βουλής μεγάλης τής πατρώας, νύν τόν Άγγελον τίκτει, σαρκί πάντων εις ανάκλησιν, μελωδούντων απαύστως αυτώ, Άγιος εί Κύριε.

Καταβασία

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Η Υπακοή Ήχος πλ. δ'

Άγγελος Παίδων εδρόσιζε κάμινον, νύν δέ γυναικών κλαυθμόν διεκώλυε, λέγων, Τί επιφέρεσθε μύρα; τίνα ζητείτε εν τάφω; ανέστη ο Χριστός καί Θεός, υπάρχει γάρ ζωή καί σωτηρία, τού γένους τών ανθρώπων.

Τών Πατέρων

Ωδή δ' ο Ειρμός

Τήν εν Σταυρώ σου θείαν κένωσιν, προορών Αββακούμ, εξεστηκώς εβόα. Σύ δυναστων διέκοψας, κράτος Αγαθέ, ομιλών τοίς εν άδου ώς παντοδύναμος. (Δίς)

Η εν τώ άδη θεία κάθοδος, σού Χριστέ ο Θεός, νεκροίς ζωή εδείχθη, σύ γάρ εχθρούς εδέσμευσας, κάτω αγαθέ, καί ουράνιον τρίβον, ανθρώποις ήνοιξας. (Δίς)

Τά τών Πατέρων ακροθίνια, Αβραάμ Ισαάκ, καί Ιακωβ τιμώμεν, ότι αυτών εκ σπέρματος, έλαμψε Χριστός, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ως Παντοδύναμος.

Προϋπογράφων τά εσόμενα, τή καθόδω Χριστού, ο Δανιήλ τούς θήρας ως πρόβατα απέδειξε, πάσιν εναργώς, ως προέγνω τό μέλλον, οία Προφήτης Θεού.

Τής αμαρτίας μή σπασάμενοι, τόν Ιόν εκ φλογός, ερρύσθησαν οι Παίδες, χρυσίου γάρ υπέρτιμοι, όντες αληθώς, εν καμίνω τής πλάνης, ουκ εχωνεύθησαν.

Θεοτοκίον

Μεγαλοφώνως προκηρύττεται, προσδοκία Εθνών, καί σωτηρία κόσμου, ο υπέρ φύσιν τόκος σου, άχραντε σεμνή, όν υμνεί τών Πατέρων, όμιλος σήμερον.

Προεόρτιος

Ράβδος εκ τής ρίζης, Ιεσσαί

Ράβδος εκ τής ρίζης, Ιεσσαί, Παρθένος ανεβλάστησας, άνθος ανθήσασα αμάραντον, τόν πάντων Δημιουργόν, τόν τήν γήν τοίς άνθεσι, πάσαν ως Θεός κατακοσμούντα, αναβοώσαν αυτώ. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Βρώσει με κλαπέντα πονηρά, καί γνώμη ολισθαίνοντα, όμοιωθέντα τοίς αλόγοις τε, ο Λόγος ο τού Θεού, ήλθες ανακτώμενος, βρέφος γεγονώς, καί επί φάτνης, αλόγων ανακλιθείς, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Όρους κατασκίου Ιησού, Παρθένου σε σαρκούμενον, ο Αββακούμ προεθεάσατο, τά όρη τά πονηρά, καί βουνούς συντρίβοντα, καί αφανισμώ παραδιδόντα, επάρσεις τού πονηρού, καί τά τών δαιμόνων υψώματα.

Καταβασία

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε».

Τών Πατέρων

Ωδή ε' ο Ειρμός

«Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαίας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι γηγενείς αγαλλιάσονται». (Δίς)

Τό εξαστράπτον τής χαράς, υποτυπών εμφανώς ο Άγγελος, εν τώ τάφω λαμπροφόρος δείκνυται, Γυναιξί κηρύττων ανάστασιν, καί αφέμεναι τού κλαυθμού, ηγαλλιάσαντο, Χριστού αναστάντος, τό χαίρετε Αποστόλοις διαγγέλλουσαι. (Δίς)

Τήν τών Πατέρων απαρχήν, ως αρχηγόν νόμου καί τής Χάριτος, Αβραάμ τόν Πατριάρχην σήμερον, συνελθόντες πίστει τιμήσωμεν, ως Προφήτης γάρ τού Θεού, προκατηγγείλατο Χριστόν εκ Παρθένου, καί τούτου προϋπαντά τήν θείαν Γέννησιν.

Προϋπογράφοντες τρανώς, τήν πρός ημάς τού Κυρίου έλευσιν, οι Αγγέλου παρουσίας έσβεσαν, Αβραάμ οι Παίδες τήν κάμινον, καί ατμίδα δρόσου τό πύρ, απεργασάμενοι εν τούτω τή πίστει, εικόνος χρυσής δόξαν εχώνευσαν.

Έφραξε στόματα θηρών, ο Δανιήλ εν τώ λάκκω Πνεύματι, τού πυρός δέ τήν ισχύν κατέσβεσαν, Αβραάμ οι Παίδες τή χάριτι, καί σωθέντες ούτοι φθοράς, προκαταγγέλλουσι Χριστόν εκ Παρθένου, αιτούντες ως λυτρωτήν τήν σωτηρίαν ημών.

Θεοτοκίον

Εν θείω Πνεύματι δηλών, τήν εξ ημών απαθώς σου πρόσληψιν, Ησαϊας ανεβόα Κύριε, γρηγορών τώ νόμω τής χάριτος, Τόν έκ γένους μέν Αβραάμ, εκ τής Ιούδα δέ φυλής κατά σάρκα, Παρθένος άνευ σποράς, έρχεται τίκτουσα.

Προεόρτιος

Θεός ών ειρήνης

Ο φύσει Δεσπότης, εν δούλοις τελείς, ο Υιός τού Θεού ο παντέλειος, ευδόκησας δι' έλεος, καλείσθαι καί Υιός, ανθρώπου Πανοικτίρμον, διό εν τώ Σπηλαίω , εκουσίως πτωχεύσας, έρχη τεχθήναι Υπεράγαθε.

Αχώρητε φύσει, Χριστέ Βασιλεύ, πώς μικρόν σε εισδέξεται Σπήλαιον; πώς φάτνη σε δυνήσεται, χωρήσαι Ιησού; Μητρός εξ απειράνδρου, σαρκί επιδημούντα, εις τά ίδια όπως, τούς ξενωθέντας σώσης Κύριε.

Αμνάς τόν ποιμένα, προήλθε τεκείν, ευτρεπίζου τό άγιον Σπήλαιον. Ποιμένες επισπεύσατε, Ποιμένα καί Αμνόν τεχθέντα θεωρήσαι, οι Μάγοι μετά δώρων, ευτρεπίσθητε τούτον, ως Βασιλέα προσκυνήσαι σαρκί.

Καταβασία

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε, Φιλάνθρωπε». (Δίς)

Τών Πατέρων

Ωδή ς' ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε». (Δίς)

Θανάτου τήν νέκρωσιν, καί τού άδου αγαθέ, ειργάσω τήν καθαί ρεσιν, τριημέρω ταφή σου θεοπρεπώς, ζωήν δέ επήγασας, αναστάς τοίς εν κόσμω Ιησού Βασιλεύ. (Δίς)

Ο τρόπος φιλόξενος, η δέ πίστις υψηλή, Αβραάμ τού προπάτορος, όθεν θείον μυστήριον τυπικώς, δεξάμενος έχαιρε, τού Χριστού δέ προτρέχων νύν αγάλλεται.

Τήν κτίσιν υπέταξε, νύν η πίστις τοίς Παισί, τή δωρεά τού Πνεύματος, τό γάρ πύρ το παμφάγον καί αναιδές, ηδέσθη τούς σέβοντας, τού πυρός τόν εργάτην, Ιησούν τόν Χριστόν.

Τού κόσμου τό άγριον, τή ελεύσει τού Χριστού, ρυθμίζεσθαι υπέφηνεν, ειρήνην πρός τήν θείαν θεοπρεπώς, φιμώσας τούς λέοντας, Δανιήλ ο Προφήτης εν τώ λάκκω ποτέ.

Θεοτοκίον

Νηδύος εκύησας, εκ Παρθένου τόν Χριστόν, Μαρία Μήτηρ άνανδρε, όν είδον οι Προφήται θεοπτικώς, αυτού προχορεύουσιν, οι Πατέρες νυνί δέ τά Γενέθλια.

Προεόρτιος

Σπλάγχνων Ιωνάν

Νέος ουρανός, υπάρχουσα Δέσποινα, εκ μήτρας τής σής, ως εκ νεφέλης

Χριστόν, δόξης Ήλιον, ανατείλαι επείγη Σπηλαίω σαρκί, ως μέλλοντα ταίς λάμψεσι, ταίς εαυτού σαφώς, πάντα τά τής γής πληρώματα, κραυγάζειν δι' οίκτον αμέτρητον.

Είδες τήν ημών, οδύνην καί κάκωσιν οικτίρμον Χριστέ, καί ου παρείδες ημάς, αλλ' εκένωσας, σεαυτόν μή εκστάς τού Γεννήτορος, καί εσκήνωσας εις μήτραν απειρόγαμον, ήτις ανωδίνως τέξεσθαι; σέ σαρκί εν Σπηλαίω προέρχεται.

Όρη καί βουνοί, πεδία καί φάραγγες, λαοί καί φυλαί, έθνη καί πάσα πνοή, αλαλάξατε, ευφροσύνης ενθέου πληρούμενα, ήλθε πάντων επεδήμησεν η λύτρωσις, Λόγος τού Θεού ο άχρονος, υπό χρόνον δι' οίκτον γενόμενος.

Καταβασία

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχεν απήμαντον».

Κοντάκιον

Τών Πατέρων Ήχος πλ. β'

Χειρόγραφον εικόνα μή σεβασθέντες, αλλ' αγράφω ουσία θωρακισθέντες, Τρισμακάριοι εν τώ σκάμματι, τού πυρός εδοξάσθητε, εν μέσω δέ φλογός ανυποστα, του ιστάμενοι, Θεόν επεκαλείσθε. Τάχυνον ο οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων, εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Ο Οίκος

Εκτεινόν σου τήν χείρα, ής πάλαι έλαβον πείραν Αιγύπτιοι πολεμούντες, καί Εβραίοι πολεμούμενοι, μή καταλίπης ημάς, καί καταπίη ημάς θάνατος, ο διψών ημάς, καί Σατάν ο μισών ημάς, αλλ' έγγισον ημίν, καί φείσαι τών ψυχών ημών, ως εφείσω ποτέ τών Παίδων σου, τών εν Βαβυλώνι απαύστως ανυμνούντων σε, καί βληθέντων υπέρ σού εις τήν κάμινον, καί εκ ταύτης κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον ο οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων, εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Έτερον Κοντάκιον, Προεόρτιον

Ήχος α' Χορός Αγγελικός

Ευφραίνου Βηθλεέμ, Ευφραθά ετοιμάζου, ιδού γάρ η Αμνάς, τόν Ποιμένα τόν μέγαν, εν μήτρα βαστάζουσα, τού τεκείν κατεπείγεται, όνπερ βλέποντες, οι θεοφόροι Πατέρες, επαγάλλονται, μετά Ποιμένων υμνούντες, Παρθένον θηλάζουσαν.

Ο Οίκος

Τής σής Παρθένε κυήσεως τήν λαμπρότητα, καθορώντες εκλάμπουσαν, Αβραάμ ο φιλόθεος, καί Ισαάκ ο αοίδιμος, καί Ιακώβ, καί πάς ο θεοσύλλεκτος χορός τών αγίων αγάλλεται, καί τήν κτίσιν προσήγαγον, πρός σήν υπάντησιν, εν χαρμοσύναις λέξεσι. Χαράς γάρ πρόξενος πάσιν ώφθης, εν μήτρα συλλαβούσα, τόν ποτέ εν Βαβυλώνι οραθέντα, καί τούς Παίδας, τούς εν τή

καμίνω αδίκως βληθέντας, αφλέκτους συντηρήσαντα υπέρ πάσαν έννοιαν. Διό καί αναμέλπουσι τόν ορώμενον εν χερσί νεάνιδος, υμνούντες Παρθένον θηλάζουσαν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή πρό τής Χριστού γεννήσεως, μνήμην άγειν ετάχθημεν παρά τών Αγίων καί θεοφόρων Πατέρων ημών, πάντων τών απ' αιώνος Θεώ ευαρεστησάντων, από Αδάμ άχρι καί Ιωσήφ τού μνήστορος τής Υπεραγίας Θεοτόκου, κατά γενεαλογίαν, καθώς ο Ευαγγελιστής Λουκάς ιστορικώς ηριθμήσατο, ομοίως καί τών Προφητών καί τών Προφητίδων.

Μνήμη τών πρωτοπλάστων Αδάμ καί Εύας.

Στίχοι

- Υμνώ θανόντας ζών γένους αρχηγέτας,
- Τού ζήν με καί θνήσκειν με τούς παραιτίους.

Μνήμη τού δικαίου Άβελ, υιού τού Αδάμ.

Στίχοι

- Βοά Θεώ σόν αΙμα καί ψυχής δίχα,
- Ώ πρώτε νεκρών, πρώτε καί σεσωσμένων.

Μνήμη τού δικαίου Σήθ, υιού Αδάμ.

Στίχοι

- Σήθ σπέρμα καινόν τοίς γονεύσιν αντ' Άβελ,
- Άνθρωπος ων δίκαιος, οίος ήν Άβελ.

Μνήμη τού δικαίου Ενώς, υιού Σήθ.

Στίχοι

- Οφθείς Ενώς μέγιστος εκ τής ελπίδος,
- Πολλοίς ενήκε ζήλον εις τήν ελπίδα.

Μνήμη τού δικαίου Καϊνάν υιού, Ενώς.

Στίχοι

- Βίβλω Καϊνάν Μωσέως γεγραμμένος,
- Καν τώ παρόντι χρή γραφήναι βιβλίω.

Μνήμη τού δικαίου Μαλελεήλ, υιού Καϊνάν.

Στίχοι

- Εξής προκείσθω Μαλελεήμ τώ λόγω.
- Υιός Καϊνάν, ού προεμνήσθη λόγος.

Μνήμη τού δικαίου Ιάρεδ, υιού Μελελεήλ.

Στίχοι

- Δίκαιον όντως εν δικαίων πληθύϊ,

- Καί τού δικαίου μνημονεύειν Ιάρεδ.

Μνήμη τού δικαίου Ενώχ, υιού, Ιάρεδ.

Στίχοι

- Θεώ προδήλως ευαρεστήσας λόγω,
- Ενώχ αδήλοις εγκατω κίσθη τόποις.

Μνήμη τού δικαίου Μαθουσάλα, υιού Ενώχ.

Στίχοι

- Ενώχ σε τέκνον εκμαθών Μαθουσάλα,
- Έγραψα πρός μάθησιν άλλων ενθάδε.

Μνήμη τού δικαίου Λάμεχ, υιού Μαθουσάλα.

Στίχοι

- Λάμεχ, δύο γνούς, δείν έγνων, τιμάν ένα,
- Ου τόν φονευτήν, αλλ' ομωνύμως Λάμεχ.

Μνήμη τού δικαίου Νώε, υιού Λάμεχ.

Στίχοι

- Αδάμ βροτοίς όλεθρον εκ ξύλου φέρει.
- Διά ξύλου δέ Νώε πάν σώζει γένος.

Μνήμη τού δικαίου Σήμ, υιού Νώε.

Στίχοι

- Σήμ πατρικήν γύμνωσιν εμφρόνως σκέπων,
- Τάς πατρικάς εφεύρεν ευχάς εις σκέπην.

Μνήμη τού δικαίου Ιάφεθ, υιού Νώε.

Στίχοι

- Μή θείς, Ιάφεθ Πατρός αισχύνη πλάτος,
- Βίου πλατυσμόν ευχαίς Πατρός λαμβάνει.

Μνήμη τού δικαίου Αρφαξάδ, υιού Σήμ.

- Ζή Κύριος ζών, ου τόν Αρφαξάδ λίπω,
- Καί γάρ χρεών καί τούτον ενταύθα γράφειν.

Μνήμη τού δικαίου Καϊνάν, υιού Αρφαξάδ.

Στίχοι

- Καϊνάν ημίν εξεγήγερται νέος,
- Τώ πρίν Καϊνάν, εμφερής εκ τού τρόπου.

Μνήμη τού δικαίου Σάλα, υιού Καϊνάν.

Στίχοι

- Συμπατριωτών ορμαθώ καί συμφύλων,
- Η συγγένεια συνδέει καί τόν Σάλα.

Μνήμη τού δικαίου Έβερ, αφ' ού καί οι Ιουδαίοι Εβραίοι εκλήθησαν.

Στίχοι

- Μέγας τις όντως τοίς Ιουδαίοις Έβερ,
- Δούς εξ εαυτού κλήσιν Εβραίων γένει.

Μνήμη τού δικαίου Φάλεκ, υιού Έβερ.

Στίχοι

- Πανηγυρίζω καί τόν εξ Έβερ τόκον.
- Ως Μωϋσής γάρ φησι, τίκτει τόν Φάλεκ.

Μνήμη Ραγάβ, υιού Φάλεκ.

Στίχοι

- Πάλιν κύησις, καί πάλιν νέος τόκος,
- Υιόν Ραγάβ τεκόντος ημίν τού Φάλεκ.

Μνήμη τού δικαίου Σερούχ, υιού Ραγάβ.

Στίχοι

- Γράφων παλαιών τούς επ' αλλήλων τόκους,
- Άν εκλάθωμαι τόν Σερούχ, αμαρτάνω.

Μνήμη τού δικαίου Ναχώρ, υιού Σερούχ.

Στίχοι

- Γένους υπάρχειν τών άνω λελεγμένων,
- Καί τόν Ναχώρ γνούς ου διϊστώ τού γένους.

Μνήμη τού δικαίου θάρρα, υιού Ναχώρ.

Στίχοι

- Υιός προσελθών εκ Ναχώρ κλήσιν θάρρας,
- Πατήρ υπήρξε πατρός Εθνών μυρίων.

Μνήμη τού δικαίου Πατριάρχου,, Αβραάμ, υιού θάρρα.

Στίχοι

- Τόν Αβραάμ πώς δεξιώσομαι λόγοις,
- Ός ηξιώθη δεξιούσθαι καί Νόας;

Μνήμη τού Πατριάρχου Ισαάκ, υιού Αβραάμ.

Στίχοι

- Δεθείς, Ισαάκ, εις σφαγήν, τύπος γίνη,
- Επί σφαγήν ήξοντος υψίστου Λόγου.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ιακώβ υιού Ισαάκ.

Στίχοι

- Διά κλίμακος Ιακώβ, τής Παρθένου,
- Πρός γήν Θεόν χωρούντα πρίν τόκου βλέπει.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ρουβίμ, υιού Ισαάκ.

Στίχοι

- Τής υιότητος, Ιακώβ τού τιμίου,
- Ρουβίμ έγνων τόν θείον, αρχήν τιμίαν.

Μνήμη τού Πατριάρχου Συμεών, υιού Ιακώβ.

Στίχοι

- κάν δευτερεύη Συμεων εκ τού τόκου,
- Κλέος παρ' ημίν ου τό δεύτερον φέρει.

Μνήμη τού Πατριάρχου Λευϊ, υιού Ιακώβ.

Στίχοι

- Θεού μεγίστου θείος ών υπηρέτης,
- Τί, Λευϊ, μείζον τής δε τής δόξης θέλεις;

Μνήμη τού Πατριάρχου Ιούδα, υιού Ιακώβ, ού εκ τής φυλής ο Χριστός.

Στίχοι

- Ιούδαν αινέσουσιν οι σεσωσμένοι.
- Εξ Ιούδα γάρ Χριστός η σωτηρία.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ζαβουλών, υιού Ιακώβ, ού η φυλή παράλιος.

Στίχοι

- Ακτάς κατοικείν ο Ζαβουλών εκρίθη,
- Γής καί θαλάττης εις έν άκρα συνδέων.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ισάχαρ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή γηπόνος.

Στίχοι

- Στήσας εαυτόν εις τό πονείν Ισάχαρ,
- Ζωήν συνιστά, γήθεν άρτον εκφέρων.

Μνήμη τού Πατριάρχου Δάν, υιού Ιακώβ, ού η φυλή κριτής.

Στίχοι

- Λαού κριτής Δάν, γλώττα τής εξουσίας
- Ζυγοίς δικαίοις πάσιν εξάγων κρίσιν.

Μνήμη τού Πατριάρχου Γάδ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή ληστευομένη ή ληστεύουσα.

Στίχοι

- Γάδ πειρατευθείς, πειρατεύων εκτρέχει,
- Νίκαις δέ πάντων πειρατών κατισχύει.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ασήρ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή πλουσία επί χώραις σιτοφόροις.

Στίχοι

- Ασήρ δέ, φησί, πίονα πλουτεί στάχυν,
- Τρέφει τε τούς άρχοντας άρτω πλουσίω.

Μνήμη τού Πατριάρχου Νεφθαλείμ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή πολύ πλήθος.

Στίχοι

- Ως έρνος όντως Νεφθαλείμ ανειμένον
- Εις πλήθος αυτώ τής φυλής ηπλωμένης.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ιωσήφ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή περίδοξος καί περιφανής.

Στίχοι

- Ηυξημένον σε, σός Πατήρ είναι λέγων,
- Δόξαν φυλής σής, Ιωσήφ, διαγράφει.

Μνήμη τού Πατριάρχου Βενιαμίν, υιού Ιακώβ, ού η φυλή από αγρίας πραεία.

Στίχοι

- Φαγών τό πρωϊ Βενιαμίν, ως λύκος,
- Πράος φανείς, δίδωσι βρώσιν εσπέρας.

Μνήμη Φαρές καί Ζαρά τών διδύμων, υιών Ιούδα τού Πατριάρχου.

Στίχοι

- Κοινώς επαινώ σπέρμα κοινόν Ιούδα
- Φαρές Ζαρά τε, τούς διδύμους συγγόνους.

Μνήμη Εσρώμ, υιού Φαρές.

Στίχοι

- Εκ Φαρές Εσρώμ, ώσπερ εκ ρίζης κλάδος,
- Άμφω δέ ρίζης Αβραάμ θείοι κλάδοι.

Μνήμη Αράμ, υιού Εσρώμ.

Στίχοι

- Γέγηθεν Εσρώμ, ου νοσών ατεκνίαν.
- Αράμ γάρ αυτώ τέκνον ηγαπημένον.

Μνήμη Αμιναδάβ, υιού Αράμ.

Στίχοι

- Τόν Αμιναδάβ εξ Αράμ φύναι λόγος.
- Τούτου γάρ υιόν η Γραφή τούτον λέγει.

Μνήμη Ναασών, υιού Αμιναδάβ.

Στίχοι

- Εις καί Ναασών τής, Ιούδα φατρίας,
- Εξ Αμιναδάβ τής φυλής εξ, Ιούδα.

Μνήμη Σαλμών, υιού Ναασών.

Στίχοι

- Ηύξησε σειράν Αβραμιαίου γένους
- Σαλμών προελθών τής Ναασών Οσφύος.

Μνήμη Βοόζ, υιού Σαλμών.

Στίχοι

- Ευαγγελιστά, τούδε Σαλμών υιέα,
- Τίνα γράφεις σύ; Τόν Βοόζ, φησί, γράφω.

Μνήμη Ωβήδ, υιού Βοόζ, τού εκ τής Ρούθ γεννηθέντος.

Στίχοι

- Εκ Ρούθ μέν Ωβήδ, τήν φυλήν Μωαβίτης,
- Εκ τού Βοόζ δέ δήλος, Ισραηλίτης.

Μνήμη Ιεσσαί, υιού Ωβήδ.

Στίχοι

- Ιεσσαί τίκτε, τικτέτω καί σόν γένος,
- Έως απ' αυτού Παίς Θεός τεχθή μέγας.

Μνήμη Δαυϊδ Βασιλέως, υιού Ιεσσαί.

Στίχοι

- Εγώ τί φήσω, μαρτυρούντος Κυρίου,
- Τόν Δαυϊδ εύρον, ως εμαυτού καρδίαν;

Μνήμη Σολομώντος Βασιλέως, υιού Δαυίδ.

Στίχοι

- Σοφός Σολομών πρώτος εν σοφοίς βίου,
- Έχων τό πρώτον τών καλών τών τού βίου.

Μνήμη Ροβοάμ Βασιλέως, υιού Σολομώντος.

Στίχοι

- Εγκώμιόν σοι Ροβοάμ, πλέκω μέγα,
- Σόν πάππον είναι τόν μέγαν Δαυϊδ λέγων.

Μνήμη Αβιά Βασιλέως, υιού Ροβοάμ.

Στίχοι

- Βοά Ροβοάμ πρός τόν Αβιά λέγων.

- Εγώ Πατήρ σός, καί σύ μου τό τεκνίον.

Μνήμη Ασά Βασιλέως, υιού Αβιά.

Στίχοι

- Ευθή τόν Ασά μηνύει Βασιλέα,
- Η τετράτιτλος τών Βασιλειών βίβλος.

Μνήμη Ιωσαφάτ Βασιλέως, υιού Ασά.

Στίχοι

- Ιωσαφάτ τά πάντα χρηστός εν βίω
- Ευρών αφορμάς πατρόθεν χρηστού βίου.

Μνήμη Ιωράμ Βασιλέως, υιού Ιωσαφάτ.

Στίχοι

- Ιωράμ ημίν εξ Ιωσαφάτ έφυ.
- Υός Βασιλεύς, εκ πατρός Βασιλέως.

Μνήμη Οζίου Βασιλέως, υιού Ιωράμ.

Στίχοι

- Ανήκε καρπόν ευγενή τόν Οζίαν,
- Άναξ Ιωράμ, Ιωσαφάτ ο κλάδος.

Μνήμη Ιωάθαμ Βασιλέως, υιού Οζίου.

Στίχοι

- Τόν Ιωάθαμ, ως νεοττόν Οζίου,
- Τής βασιλείας η καλιά λαμβάνει.

Μνήμη Άχαζ Βασιλέως, υιού Ιωάθαμ.

Στίχοι

- Τό τής κεφαλής στ' έμμα Ιωάθαμ,
- Στέφει κεφαλήν ευπρεπώς καί τήν Άχαζ.

Μνήμη Εζεκίου Βασιλέως, υιού Άχαζ.

Στίχοι

- Σοβεί τελευτήν δακρύσας Εζεκίας.
- Τοσούτον ισχύουσι ρείθρα δακρύων!

Μνήμη Μανασσή Βασιλέως, υιού Εζεκίου.

Στίχοι

- Σωτηριώδες πρός μετάγνωσιν βάθρον,
- Μανασσής ημίν τήν προσευχήν πηγνύει.

Μνήμη Αμμών Βασιλέως, υιού Μανασσή.

Στίχοι

- Αμμών κυηθείς τής αλουργίδος μέσον,
- Ήν καί Βασιλεύς, καί Βασιλείας τέκνον.

Μνήμη Ιωσίου Βασιλέως, υιού Αμμών.

Στίχοι

- Ιωσίας έναντι τού Θεού μέγας,
- Όν γνούς επαινείν, δειλιών μή σμικρύνω.

Μνήμη Ιεχονίου Βασιλέως, υιού, Ιωσίου.

Στίχοι

- Εν Βαβυλώνος τή μετοικία λόγος,
- Ιεχονίαν εμπαροικήσαι βίω.

Μνήμη Σαλαθιήλ, υιού Ιεχονίου.

Στίχοι

- Πρώτον μετ' αυτήν τήν μετοικίαν τέκνον
- Τόν Σαλαθιήλ Ιούδα φυλή φύει.

Μνήμη Ζοροβάβελ, τού τόν Ναόν τών Ιεροσολύμων καυθέντα ανεγείραντος.

Στίχοι

- Ναβουζαρδάν έκαυσε Ναόν Κυρίου,
- Ού καύσιν ήρε κτίσματι Ζοροβάβελ.

Μνήμη Αβιούδ, υιού Ζοροβάβελ.

Στίχοι

- Αβιούδ όρπηξ, ού φυή Ζοροβάβελ.
- Ως τήν φυήν ούν, καί τόν όρπηκα γράφω.

Μνήμη Ελιακείμ, υιού Αβιούδ.

Στίχοι

- Τόν Ελιακείμ Αβιούδ γράφει γόνον,
- Ματθαίος ημίν, ακριβής γονογράφος.

Μνήμη Αζώρ, υιού Ελιακείμ.

Στίχοι

- Ο θείος Αζώρ εξ Ελιακείμ έφυ,
- θεία Γραφή λέγουσα τούτο πεισάτω.

Μνήμη Σαδώκ, υιού Αζώρ.

Στίχοι

- Αζώρ κυϊσκων τόν Σαδώκ ού λανθάνει,
- Όν συγγραφεύς γνούς εκκαλύπτει τόν τόκον.

Μνήμη Αχείμ, υιού Σαδώκ.

Στίχοι

- Τοίς τού Σαδώκ ζητούσιν υιόν, Ματθαίος,
- Δείξει τόν Αχείμ, εκβαλών τό βιβλίον.

Μνήμη Ελιούδ, υιού Αχείμ.

Στίχοι

- Τεχθείς απ' Αχείμ, Ελιούδ ώφθη τέκνον,
- Οφθήσεται δέ καί πατήρ τεκνοτρόφος.

Μνήμη Ελεάζαρ, υιού Ελιούδ.

- Ιδού τεκόντα καί τόν Ελιούδ έγνων,
- Ελεάζαρον τέκνον, εί βούλει, μάθε.

Μνήμη Ματθάν, υιού Ελεάζαρ.

Στίχοι

- Ελεάζαρ δέ τόν Ματθάν γεννάν λέγει,
- Μαιευτρίας άκουε, Ματθαίου Βίβλου.

Μνήμη Ιακώβ, υιού Ματθάν.

Στίχοι

- Καί Ματθάν εισήνεγκεν υιόν εις βίον
- Τόν Ιακωβ γάρ εισενεγκών ευρέθη.

Μνήμη Ιωσήφ τού Μνήστορος, υιού Ιακώβ.

Στίχοι

- Μνηστήρ Ιωσήφ, ώ τό Πνεύμα πρό γάμου,
- Μνηστήν εκείνου, συλλαβούσαν δεικνύει.

Μνήμη τού δικαίου Μελχισεδέκ.

Στίχοι

- Έχει Γραφή πατρός σε καί μητρός δίχα,
- Χριστού τυπούντα Μελχισεδέκ τούς τόκους.

Μνήμη τού δικαίου Ιώβ.

Στίχοι

- Ύψιστον ευρών αξίως επαινέτην,
- Ιώβ επαίνων ου δέη τών γηΐνων.

Μνήμη τού Προφήτου Μωσέως, καί Ώρ καί Ααρών τών Ιερέων.

Στίχοι

- Σύν Ώρ Ααρών προγράφει Χριστού πάθος,
- Υψούντες άμφω σταυρικώς τόν Μωσέα.

Μνήμη Ιησού τού Ναυή.

Στίχοι

- Υμνείν Ιησούν ποίος αρκέσει λόγος,
- Ω συλλαλών υπήρχε καί Θεός Λόγος;

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Σαμουήλ.

Στίχοι

- Οφθαλμόν ημίν ευμενή Θεού τίθει,
- Οφθαλμέ θείε, καί τά μέλλοντα βλέπων.

Μνήμη τού Προφήτου Νάθαν.

Στίχοι

- Αμαρτιών έλεγχος οξύς ών Νάθαν,
- Ημάρτομεν λέγουσι, συγγνώμην νέμοις.

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Δανιήλ.

Στίχοι

- Καί θηρία φρίττουσιν αρετής φίλον.
- Έργοις Δανιήλ τούτο πιστούται μέγας.

Μνήμη τών Αγίων, τριών Παίδων.

Στίχοι

- Καί πύρ, τό πύρ ήν τής καμίνου, καί δρόσος.
- Πρός δυσσεβείς πύρ, πρός δέ τούς Παίδας δρόσος.

Μνήμη τής δικαίας Σάρρας, γυναικός Αβραάμ.

Στίχοι

- Νεύσει Θεού καί στείρα νικάται φύσις.
- Καί μάρτυς ωδίνουσα Σάρρα παιδίον.

Μνήμη τής δικαίας Ρεβέκκας, γυναικός Ισαάκ.

Στίχοι

- Καί τήν αρίστην τών γυναικών Ρεβέκκαν,
- Άριστος εύρεν ανδρών κοινόν λέχους.

Μνήμη τής δικαίας Λείας, πρώτης γυναικός, Ιακώβ.

Στίχοι

- Λείας προσώπω Κύριος μή δούς χάριν,
- Κυήσεως δίδωσι τή μήτρα χάριν.

Μνήμη τής δικαίας Ραχήλ, δευτέρας γυναικός, Ιακώβ.

Στίχοι

- Θεούς πατρώους η Ραχήλ κλέπτει πόθω,

- Εν εσχάτω δέ τόν Θεόν ποθεί Λόγον.

Μνήμη τής δικαίας Ασινέθ, γυναικός, Ιωσήφ τού παγκάλου.

Στίχοι

- Κάλλει παρήλθεν ήλιος μέν αστέρας,
- Η δ' Ασινέθ μοι τάς υφ' ήλιον κόρας.

Μνήμη τής δικαίας Μαρίας, αδελφής Μωϋσέως.

Στίχοι

- Άσωμεν, ειπέ, καί πάλιν τώ Κυρίω,
- Ψυχής κροτούσα τύμπανον νύν Μαρία.

Μνήμη τής δικαίας Δεβόρρας τής κρινάσης τόν Ισραήλ.

Στίχοι

- Υπέρ γυναίκας η Δεβόρρα τήν φρένα,
- Βάθει φρενός κρίνουσα λαόν Κυρίου.

Μνήμη τής δικαίας Ρούθ.

Στίχοι

- Έθνος λιπούσα Ρούθ εαυτής καί σέβας,
- Έθνει προσήλθε καί Θεώ τού Μωσέως.

Μνήμη τής δικαίας Σαραφθίας, πρός ήν Ηλίας απεστάλη.

Στίχοι

- Άσπαρτον είχε τήν τροφήν Σαραφθία,
- Καινόν λαχούσα λήϊνον τόν Ηλίαν.

Μνήμη τής δικαίας Σωμανίτιδος τής ξενοδοχησάσης τόν Ελισαίον.

Στίχοι

- Ελισαίος σοι κλείθρα νηδύος λύει,
- Ω κλείθρα Σωμανίτις ήνοιξας δρόμου.

Μνήμη τής δικαίας Ιουδίθ, τής ανελούσης τόν Ολοφέρνην.

Στίχοι

- Όν πάς ανήρ έφριττε, δεινόν οπλίτην,
- Γυνή καθείλεν, Ιουδίθ, Ολοφέρνην.

Μνήμη τής δικαίας Εσθήρ, τής λυτρωσαμένης τόν Ισραήλ εκ θανάτου.

Στίχοι

- Έσωσεν Εσθήρ άνδρας Ισραηλίτας,
- Άδου κυνήν μέλλοντας ενδύναι πάλαι.

Μνήμη τής δικαίας Άννης, τής μητρός Σαμουήλ τού Προφήτου.

Στίχοι

- Ευχής τέκνον τεκούσα Σαμουήλ μέγαν,
- Νικά Φενάνναν, Άννα πολλήν εν τέκνοις.

Μνήμη τής δικαίας Σωσάννης.

Στίχοι

- Κανών πρόκειται σωφρονούσαις εν βίω,
- Ο τής Σωσάννης σωφρονέστατος βίος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τών Πατέρων

Ωδή ζ' ο Ειρμός

«Άφραστον θαύμα! ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός ευλογητός εί». (Δίς)

Ω ξένον θαύμα! ο εν υψίστοις καθήμενος, επί θρόνου, Κύριος αυτός, προσλήψει σαρκός, θάνατον υπέμεινεν, αλλ' εξανέστη θεότητος Ισχύϊ, συνεγείρας νεκρούς τούς απ' αιώνος. (Δίς)

Χριστόν γεννήσας τό κατά σάρκα τής πίστεως, αρχηγέτα Πάτερ, Αβραάμ, εδείχθης Εθνών, Πνεύματι Πατήρ εναργώς, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός ευλογητός εί.

Αψύχων ήχους, διακενής αλαλάζοντας, τών εμψύχων, ήμβλυνεν ωδή, καμίνου γάρ πύρ, φλεγομένοις σώμασι, καταπατούντες οι Παίδες αλωβήτως, ανεβόων. ο Θεός ευλογητός εί.

Τή θεωρία ενατενίσας τού Πνεύματος, ο Προφήτης, πάλαι Δανιήλ, Χριστού προτυποί, τήν δευτέραν έλευσιν, καί τά εν ταύτη φρικτά προκαταγγέλλει, εκβοών, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τό ξένον θαύμα, τό εν Προφήταις θρυλούμενον, καί πατράσι, πάλαι εμφανώς, Παρθένος Αγνή, τεξομένη πάρεστιν, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός ευλογητός εί.

Προεόρτιος Οι Παίδες ευσεβεία

Η άμπελος η θεία, τόν ακήρατον βότρυν περκάζουσα, εγγίζει ήκει τού τεκείν, ευφροσύνης οίνον βλύζοντα, καί ποτίζοντα ημάς, αυτώ κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Η θεία μυροθήκη, τό ευώδες μύρον ένδον φέρουσα, εν τώ Σπηλαίω Βηθλεέμ, εκκενώσαι τούτο έρχεται, ευωδίας μυστικής πληρούν τούς μέλποντας, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Λαβίς ήν Ησαΐας, ο Προφήτης πάλαι εθεάσατο, τόν θείον άνθρακα Χριστόν, εν κοιλία ήκει φέρουσα, πάσαν ύλην αμαρτίας καταφλέγοντα, τών δέ πιστών τάς ψυχάς φωταγωγούντα.

Καταβασία

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Τών Πατέρων

Ωδή η' ο Ειρμός

«Έκστηθι φρίττων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν, τά θεμέλια τής γής, Ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις Θεός, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας». (Δίς)

Ω τής αφάτου σου Χριστέ, συγκαταβάσεως, δι' ημάς τούς ταπεινούς! ιδού γάρ θανάτου γευσάμενος, Θεός αθάνατος ών, εν τάφω ως βροτός κατετέθης, αλλ' εξανέστης Λόγε, συνεγείρας τούς κάτω, σέ υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Σού τήν σφαγήν προεκτυπών, ο Αβραάμ Χριστέ, όν εγέννησεν υιόν, εν όρει πειθαρχών σοι Δέσποτα, καθάπερ πρόβατον ανήλθε θυσιάσων εν πίστει, αλλ' επανήκε χαίρων, Ισαάκ καί πρεσβύτης, σέ υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Φλόξ η ακάματος Χριστέ, ενδυσαμένων σε, ως ιμάτιον τό πύρ, τό θείον, τών Αγίων Παίδων σου, απημαυρώθη σφοδρώς, καί δρόσος τή σή συγκαταβάσει, τοίς ψάλλουσιν ηχείτο, Ιερείς ευλογείτε, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δίδοται λέουσι βορά, αρρήτοις κρίμασιν, ο Προφήτης Δανιήλ, αλλ' έσχεν εγκρατείας δόγμασι, συννηστευτάς ευσεβώς, τούς θήρας εν τώ βόθρω τού λάκκου, αυτού ταίς ικεσίαις, Αβραάμ καί τών Παίδων, σώσον εν ειρήνη, Χριστέ τούς σέ υμνούντας.

Θεοτοκίον

Ον προκατήγγειλαν πιστώς, προφητικαί φωναί, Ιησούν Εμμανουήλ, ανθρώπου εν μορφή ερχόμενον, τόν τού Θεού καί Πατρός, Υιόν τε καί συνάναρχον Λόγον, εκ Πνεύματος Αγίου, η Παρθένος Μαρία, τίκτει απειράνδρως, εν Βηθλεέμ τή πόλει.

Προεόρτιος

Θαύματος υπερφυούς

Δόξα εν υψίστοις Θεώ μετ' Αγγέλων, εκβοήσωμεν εν ευφροσύνη, ο Σωτήρ τεχθήσεται, ο Δεσπότης επιδημεί, όν αστήρ υποδεικνύει Μάγοις σπεύδουσιν, αυτόν επί φάτνης τού θεάσασθαι. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί

υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Δούλοις επεγράφης εκών ο Δεσπότης, τώ τού Καίσαρος υπείκων νόμω, όπως τό ανθρώπινον, τής δουλείας τού πονηρού, ως Θεός ελευθερώσης Πολυέλεε, διό γεγηθότες αναμέλπομεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Βρέφος νέον φέρων σε άναρχε Λόγε, πείραν δέ όλως ανδρός ουκ έγνων, η Παρθένος έλεγεν, απορούσα τίνα εν γή, ονομάσω σου Πατέρα, ουκ επίσταμαι, διό μετά πάντων αναμέλπω σοι, ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ώς ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Πατέρων

Ωδή η' ο Ειρμός

«Μή εποδύρου μου Μήτερ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω, σέ μεγαλύνοντας». (Δίς)

Τί εποδύρη η κτίσις, έν Σταυρώ καθορώσα, καί εν σορώ τόν τής ζωής, Δεσπότην καί Θεόν, αναστήσεται γάρ καινοποιών σε φαιδρώς, τριημέρω εγέρσει, τον άδην καθελών, καί νεκρούς συνεγείρας, ανευφημούντας αυτόν. (Δίς)

Τών πρό τού νόμου Πατέρων, Εορτήν εκτελούντες, τόν εξ αυτών θεοπρεπώς, τιμώμεν Ιησούν, Αβραάμ γάρ ομού, καί Ισαάκ καί, Ιακώβ, Προφητών καί τού νόμου, εδείχθησαν κρηπίς, καί τής Χάριτος πίστει, πνευματικαί απαρχαί.

Ο εν πυρί υποδείξας, τώ Μωσή εν τή βάτω, τό υπέρ νούν θεοπτικώς, μυστήριον ο Θεός, εν πυρί τοίς Παισί συγκαταβάς ο αυτός, τώ πυρί τής εμφύτου, θεότητος αυτού, τής καμίνου φλόγα, δρόσον απέδειξε.

Τώ Αβραάμ συνελθόντες, οι πανάγιοι Παίδες, καί Δανιήλ ο θαυμαστός, Προφήτης τού Θεού,, Ισαάκ Ιακώβ, μετά Μωσή, Ααρών, τού Χριστού πρό τού τόκου, χορεύουσι πιστώς, δυσωπούντες απαύστως, εις τό σωθήναι ημάς.

Θεοτοκίον

Συγχαίρει πάσα η κτίσις, τώ σώ τόκω Παρθένε, τήν γάρ Εδέμ η Βηθλεέμ, διήνοιξεν ημίν, καί ιδού τής ζωής τού ξύλου άπαντες, απολαύοντες πίστει, βοώμεν εκτενώς. Τάς ημών ικεσίας, Δέσποτα πλήρωσον.

Προεόρτιος

Μυστήριον ξένον

Μυστήρια ξένα, φρικτά καί παράδοξα! ο τής δόξης Κύριος, ήλθεν επί τής γής, καί Σπηλαίω πτωχεύσας υπέδυ σαρκί, τόν Αδάμ ανακαλέσασθαι ζητών, καί τήν Εύαν τών ώδίνων εκλυτρώσασθαι.

Σπαργάνοις σου λύεις, σειράς παραπτώσεων, τή πολλή πτωχεία δέ, πάντας καταπλουτίζεις οικτίρμον, αλόγου κακίας τεθείς, εν φάτνη, τών αλόγων δέ, βροτούς απαλλάττεις, τού Θεού Λόγε προάναρχε.

Θεοτοκίον

Κηρύγματα, τών Προφητών πέρας είληφεν, όν γάρ προεφήτευσαν, ήξειν εν συντελεία τών χρόνων, επέστη εφάνη, Αγνής εκ Παρθένου σωματούμενος, αυτόν διανοία, καθαρά υποδεξώμεθα.

Καταβασία

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλήθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Τοίς Μαθηταίς

Πατριαρχών οι πρόκριτοι, καί πρό νόμου Πατέρες, εν πίστει προεξέλαμψαν, Αβραάμ, Ισαάκ τε, καί Ιακωβ ως φωστήρες, άπαντες γάρ Προφήται, καί Δίκαιοι ανήφθησαν, εξ αυτών ως λαμπάδες, φωτοειδείς, καί τήν Κτίσιν, πάσαν εσκοτισμένην, ακτίσι κατεφώτισαν, τής σεπτής Προφητείας.

Προεόρτιον, όμοιον

Ευφραίνου Βηθλεέμ, καί σύ Ευφραθά ετοιμάζου, η Θεοτόκος ήκει γάρ, εν σπηλαίω καί φάτνη, τεκείν Θεόν απορρήτως. Ώ φρικτού μυστηρίου! ού νύν τήν θείαν Γέννησιν, Αβραάμ Ισαάκ τε, καί Ιακώβ, Πατριάρχαι άπαντες καί Προφήται, φαιδρώς προεορτάζουσι, καί βροτοί σύν Αγγέλοις.

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Αναστάσιμα δ' καί τών Αγίων Πατέρων Προσόμοια δ'.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Αρόν σου τήν φωνήν αληθώς, Σιών Θεού η θεία Πόλις καί κήρυξον, Πατέρων τήν θείαν μνήμην, σύν Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ τιμώσα τόν αοίδιμον, ιδού σύν Ιούδα τε, καί Λευϊ μεγαλύνομεν, Μωσήν τόν μέγαν, Ααρών τόν θεσπέσιον, καί γεραίρομεν, σύν Δαυίδ Ιησούν, Σαμουήλ. Πάντες τήν προεόρτιον, Χριστού θείαν αίνεσιν, ύμνοις ενθέοις κροτούντες, τής παρ' αυτού αγαθότητος, τυχείν εξαιτούμεν, τού παρέχοντος τώ κόσμω , τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Δεύρο ο εν πυρίνω ποτέ, επιδιφρεύσας Ηλιού θείω άρματι, θεόφρον Ελισαιέ τε, σύν Εζεκία ομού, Ιωσία άμα συναγάλλεσθε, σεπτή δωδεκάς τε, τών

Προφητών η θεόπνευστος, τοίς Γενεθλίοις τού Σωτήρος συγχόρευε, καί εν άσμασι, πάντες Δίκαιοι άσατε. Παίδες οι παμμακάριστοι, οι δρόσω τού Πνεύματος, σβέσαντες φλόγα καμίνου, υπέρ ημών ικετεύσατε, ριστόν δυσωπούντες, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ότι δίκαιος εί επί πάσιν, οίς εποίησας ημίν.

Ώφθη η απ' αιώνος εν γή, κηρυττομένη Προφητών εν τοίς φλέγμασι, Παρθένος η Θεοτόκος, ήν Πατριάρχαι σοφοί, καί Δικαίων δήμοι καταγγέλλουσι, μεθ' ών συγχορεύει, καί γυναικών η ευπρέπεια, Σάρρα, Ρεβέκκα, καί Ραχήλ σύν τή Άννη τε, καί η ένδοξος, Μαριάμ η Μωσέως ομού, ταύταις συνεπαγάλλονται, καί κόσμου τά πέρατα, σύμπασα κτίσις γεραίρει, ότι Θεός παραγίνεται, σαρκί τού τεχθήναι, καί δωρήσασθαι τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Τών Πατέρων

Ήχος πλ. δ'

Τών νομικών διδαγμάτων ο σύλλογος, τήν εν σαρκί εμφανίζει τού Χριστού θείαν Γέννησιν, τοίς πρό τού νόμου τήν Χάριν ευαγγελιζομένοις, ως υπέρ νόμον τή πίστει υπάρξασιν, όθεν τής φθοράς απαλλαγής ούσαν πρόξενον, ταίς εν άδη κατεχομέναις ψυχαίς προεκήρυττον, διά τής αναστάσεως. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σού σαρκωθέντος, ο Άδης ηχμαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εζωοποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν.

Οι Μακαρισμοί, καί εκ τού Κανόνος τών Πατέρων, Ωδή ς'.

Αρχή

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βονιφατίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Εύκλειαν επόθησας, αποκειμένην τοίς Μάρτυσιν, Αθλοφόρε πολύαθλε, καί

πόνους υπήνεγκας, θαρσαλέα γνώμη, άπονον πρός λήξιν μετατεθήναι προσδοκών, καί τά βραβεία ζητών κομίσασθαι, παμμάκαρ τά ουράνια, καί Παραδείσου τήν οίκησιν, καί τό φώς τό ανέσπερον, καί ζωήν τήν αιώνιον.

Ονύχων σπαράγματα, καί χαλεπά εκκεντήματα, καί μολύβδου πυράκτωσιν, τής κάρας αφαίρεσιν, καί τούς δριμυτάτους, υπήνεγκας πόνους, καί προσετέθης τώ χορώ, τών Αθλοφόρων χαίρων Πολύαθλε, διό σου τήν ετήσιον, επιτελούμεν πανήγυριν, αθλητά Βονιφάτιε, τών Αγγέλων συμμέτοχε.

Δούλόν σε προπέμψασα, θείον δεσπότην απέλαβεν, Αγλαϊς Βονιφάτιε, παθών κυριεύσαντα, βεβασιλευκότα, αθέων τυράννων, καταβαλόντα τούς εχθρούς, καί νίκης στέφος αναδησάμενον, διό ναόν σοι άγιον, περικαλή τε δομήσασα, εν αυτώ εναπέθετο, ιερώς ευφημούσά σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κριρήν δικαιότατον, αποκυήσασα Δέσποινα, τόν ασώτως βιώσαντα, δυσωπώ ικέτευε, κατακεκριμένον, καί ηπορημένον, εν τή μελλούση φοβερά, κρίσει Παρθένε μή κατακρίναί με, συντάξαι δέ τοίς μέλλουσιν, εκ δεξιών τούτου ίστασθαι, εκλεκτοίς διά έλεος, καί πολλήν αγαθότητα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ως Δεσπότην κλαίουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγχνων, αυτής προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα ανεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δούλης σου, μή βραδύνης Φιλάνθρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Πιστώς σε μέλπω Μάρτυς ηγλαϊσμένε. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, απαθείας εν βυθώ ψυχής τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, όπως σοι ως εν τυμπάνω, τή νεκρώσει τού σώματος, επινίκιον άσω μελώδημα».

Προθύμω λογισμώ, τούς αγώνας ζηλώσας, τών γενναίων Αθλητών, ενήθλησας στερρώς, καί τόν όφιν ενέκρωσας, άθλοις σου τοίς ζωηφόροις, Ιερέ Βονιφάτιε, τών Αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Ιδών επί τής γής, τού εχθρού τήν απάτην, κεχυμένην αληθώς, γενναίε Αθλητά, τήν ψυχήν πυρπολούμενος, έρωτι τώ θειοτάτω, υπεισήλθες τό στάδιον, απτοήτω τρισμάκαρ φρονήματι.

Σοφία θεϊκή, λαμπρυνόμενος Μάκαρ, τούς ασόφους δυσμενείς, εμώρανας, Χριστόν καταγγέλλων παχύτητι, σώματος ομοιωθέντα, οφθήναι ηθέλησε, Βονιφάτιε οις Μάρτυς πολύαθλε.

Θεοτοκίον

Τό Όρος τού Θεού, Δανιήλ ό προείδε, τήν Σκηνήν τήν νοητήν, τήν Πλάκα τήν σεπτήν, τό τής δόξης αγίασμα, Τράπεζαν τόν θείον Άρτον, τήν χωρήσασαν άσμασι, τήν Αγίαν Παρθένον υμνήσωμεν.

Ωδή γ'

«Ότι στείρα έτεκεν, ή εξ Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Ως ποθήσας Ένδοξε, ελευθερίαν τήν άνω, από ζυγού δουλείας, λυτρούσαι πάθη τά σεπτά, εζηλωκώς αοίδιμε τού δι' οίκτον, δούλου χρηματίσαντος.

Σαρκικών ανώτερος, αποδειχθείς φρονημάτων, εν αλλοιώσει θεία, αθρόον πάσαν προσβολήν, τών δυσχερών υπήνεγκας γηθόμενος, Μάρτυς Βονιφάτιε.

Σεαυτόν απηρνήσω, καί πρός αγώνας καί πάλας, τού δυσμενούς εξήλθες, Σταυρού τώ όπλω κρατυνθείς, καί νικητής γενόμενος, δεδόξασαι Μάρτυς Βονιφάτιε.

Θεοτοκίον

Εαυτόν εκένωσε, τούς πατρικούς μή κενώσας, εν τή γαστρί σου κόλπους, υπερούσιος Θεός, καί σός Υιός εγένετο Πανάμωμε, σώσαι τό ανθρώπινον.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, ή εξ Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τιμήσας τόν Θεόν, παρ' αυτού ετιμήθης, Μαρτύρων καλλονή, Βονιφάτιε μάκαρ, διό καί στεφάνω σε, θείας δόξης εκόσμησεν όθεν σήμερον, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζοντες, υπέρ ημών σέ αιτούμεν, πρεσβεύειν πρός Κύριον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν πάντων Ποιητήν, καί Θεόν σου καί Κτίστην, πανάμωμε αγνή, διά Πνεύματος θείου, εν μήτρα σου εχώρησας, καί φθοράς δίχα τέτοκας, όν δοξάζοντες, σέ ανυμνούμεν Παρθένε, ως Παλάτιον, τού Βασιλέως τής δόξης, καί κόσμου αντίλυτρον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Καί σού τής καθαράς, καί πανάγνου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν ρομφαία, Σταυρώ ως εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, παναμώμητε, ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών καί τό τείχος, καί κόσμου κραταίωμα.

Ωδή δ'

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνος, επί Σταυρού σου έστης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλάνθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Μακαρίζων τών αθλούντων τήν καρτερίαν, τή εκμιμήσει Μάρτυς, τών σεπτών παθημάτων, τούτοις εξωμοίωσαι, θεόφρον πανόλβιε.

Επειγόμενος εν πίστει Μαρτύρων θείων, πρός συλλογήν παμμάκαρ σεαυτόν τή ποθούση, φόρτον αξιάγαστον, θεόφρον απέδωκας.

Λιπαινόμενος καθάπερ χρυσίον Μάρτυς, τών αικισμών χωνεία οβρυζότερος ώφθης, φέρων τού ποιήσαντος, παθών τό εκσφράγισμα.

Θεοτοκίον

Παρθενίαν μετά τόκον εσφραγισμένην, κατανοούσα Κόρη, τόν αφράστως τεχθέντα, Λόγον εκ λαγόνων σου, πιστώς εμεγάλυνες.

Ωδή ε'

«Τόν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς, τών πταισμάτων λύσον αγαθέ, τήν σήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Ως φωταυγής ανέτειλας, αστήρ από δυσμών, καί δύνας Μάρτυς, αθλήσει καρτερώς, αύθις πρός δυσμάς εξανατέλλεις, καταυγάζων τά πέρατα.

Μαρτυρικώς ηγώνισαι, ονύχων σπαραγμούς οξέσι, Μάρτυς, καλάμοις υποφέρων, και τού πονηρού τά κέντρα πάντα, απαμβλύνων εν χάριτι.

Αι τού εχθρού ησθένησαν, θεόφρον επί σοί μηχανουργίαι, καί γάρ τή πρός Θεόν, νεύσει ακλινεί σαρκός αικίσει, ώσπερ άσαρκος έφερες.

Θεοτοκίον

Ρύπου παντός απόπλυνον, Παρθένε τήν εμήν, ψυχήν βοώ σοι, καί σώσόν με, η τόν αληθή Θεόν Σωτήρα, επί γής σωματώσασα.

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Τυπτόμενος, ταίς πληγαίς τής σαρκός κατεπλήγωσας, τούς αθέους, ανιάτως νοσούντας, τήν άγνοιαν, καί νοσούντων ώφθης, ιατρός αθλητά Βονιφάτιε.

Υψούμενος, πρός Θεόν επιδόσει Μακάριε, τών αγώνων, δυσμενείς αοράτους κατέρραξας, καί κατερραγμένοις, βοηθός Αθλοφόρε γεγένησαι.

Συρόμενος, επί γής ώσπερ λίθος πολύτιμος, θεοφόρε, τό τής πλάνης καθείλες, οχύρωμα, καί πιστών καρδίας, επί πλείον τή πίστει εστήριξας.

Θεοτοκίον

Η βάτος σε, προετύπου Πανύμνητε πρότερον, καιομένη, μηδαμώς φλεγομένη δέ Πάναγνε, καί γάρ ως εκείνη, ουκ εφλέχθης Θεόν σωματώσασα.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ιερείον άμωμον, εθελουσίως, σεαυτόν προσήγαγες, τώ εκ Παρθένου διά σέ, τεχθήναι μέλλοντι Άγιε, στεφανηφόρε σοφέ Βονιφάτιε.

Ο Οίκος

Ανατολής ώσπερ αστήρ, τούς μάγους εκ Περσίδος, ούτω σε θεία νεύσις εκ δυσμών ωδήγησε θεόφρον, Τεχθήναιεν Σπηλαίω, τώ ευδοκήσαντι Χριστώ προσκυνήσαι ως Βασιλεί απάσης τής κτίσεως, καί τούτω δώρα προσαγαγείν, ως λίβανον καί σμύρναν καί χρυσόν, Πίστιν Αγάπην καί Ελπίδα, Όθεν σαυτόν ολόκληρον προσήγαγες αυτώ άμωμον δώρον, τώ Τυράννω δικαστή, εν παρρησία κράζων καί βοών, Χριστού μου δούλος υπάρχω, στεφανηφόρε σοφέ Βονιφάτιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Βονιφατίου.

Στίχοι

- Ζητών Βονιφάτιος Οστά Μαρτύρων.
- Εαυτόν εύρε μάρτυρα, τμηθείς ξίφει.
- Εννεακαιδεκάτη Βονιφάτιος αυχένα τμήθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ηλία, Πρόβου, καί Άρεως.

Στίχοι

- Αθλήσεως τμηθέντα τώ ξίφει κάραν,
- Ζηλοί ταχύ Πρόβος σε, Μάρτυς Ηλία.
- Άρης υπήρξας πρός τό πύρ όντως Άρες,
- Άρης νοητός, όπλα πίστεως φέρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Τιμοθέου καί Πολυεύκτου.

Στίχοι

- Τιμόθεον δέ, τόν πεπυρπολημένον,
- Πού θήσομεν, λαχόντα παντίμου τέλους;
- Σού Πολύευκτε Καισαρεύ ποίον τέλος;
- Τό πύρ υπελθών, εύρον ευκταίον τέλος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ευτυχίου, καί

Θεσσαλονίκης, καί τών σύν αυτοίς Ανδρών διακοσίων, καί Γυναικών εβδομήκοντα, διά ξίφους τελειωθέντων.

Στίχοι

- Σύν Ευτυχίω καί σύ Θεσσαλονίκη,
- Νίκην εφεύρες ευτυχώς διά ξίφους.
- Ανείλεν ανδρών εικάδας δέκα ξίφος,
- Ανείλε καί Γυναίκας επτάκις δέκα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γρηγεντίου, Επισκόπου Αιθιοπίας.

Στίχοι

- Σαρκός λιπών σύνδεσμον ο Γρηγέντιος,
- Εκείσε μετήλθεν, ένθα σαρξίν ου τόπος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

Στίχοι

- Τρύφων ανήλθε σώματι πρός ιτέαν,
- Καί πνεύματι πρός ύψος ουρανού μέγα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ,

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν ύμνοις κραυγάζοντες, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί».

Γόνυ μή κλίνας γλυπτοίς, εις πειρασμόν εβλήθης, μεγίστην όντως Μάρτυς κάμινον, εν ή δροσιζόμενος, Ο τών Πατέρων βοάς Θεός ευλογητός εί.

Λύειν τόν τόνον τής σής, ομολογίας σπεύδων, ο δολιόφρων τοίς εγκάτοις σου, κοχλάζοντα μόλυβδον, ανηλεώς εκχέει, αλλ' εμφανώς ησχύνθη.

Αποτμηθείς προθύμως, τήν ιεράν σου κάραν, εχθρού δολίου πολυμήχανον, κεφαλήν διέκοψας, τής σής ανδρείας ξίφει, Μάρτυς Χριστού θεόφρον.

Θεοτοκίον

Ίνα φωναίς αισίαις, υμνολογώ σε Κόρη, παθών με ρύσαι ταίς πρεσβείαις σου, κινδύνων καί θλίψεων, καί πονηρών λογισμών, κακώσαί με ζητούντων.

Ωδή η'

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς έν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον».

Συμφερόντως τήν σήν εργαζόμενος, σωτηρίαν Χριστός Βονιφάτιε, αναζητούντα λείψανα, καλλινίκων Μαρτύρων, σέ ενισχύει, ό πιστώς επεζήτεις

γενήσεσθαι.

Μακαρία δεσποίνη μακάριος, θησαυρός απεδόθης Μακάριε, ώ πλουτισθείσα έψαλλε, γηθομένη καρδία, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Εν σπουδή τό αοίδιμον γύναιον, ανεγείρον ναόν ιερώτατον, σέ εν αυτώ κατέθετο, πεφυκότα τής θείας, ναόν Τριάδος, αθλοφόρε Χριστού Βονιφάτιε.

Νεκρωθείς δι' αγάπην τού Κτίσαντος, τούς νεκρώσει παθών υποπίπτοντας, ζωοποιώ πρεσβεία σου, ιατρεύεις βοώντας, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Επί σέ τήν Αγνήν ο Υπέρθεος, κατελθών ώσπερ οίδε σεσάρκωται, καί τούς βροτούς εθέωσε, μελωδούντας Παρθένε, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς έν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ιδούσά σε φόρτον ιερόν ηγάλλετο, εκβοώσα η αείμνηστος, Δούλον εκπέμψασά σε Μάκαρ, δεσπότην αληθή υποδέδεγμαι, δουλείας με κακών εκλυτρούμενον, σαίς ευπροσδέκτοις παρακλήσεσιν.

Ως Κρίνον κοιλάσι νοηταίς εξήνθησας, τών μαρτύρων Βονιφάτιε, Φοίνιξ καθάπερ ανυψώθης, ως κέδρος εγνωρίσθης μυρίπνοος, ωράθης εκλεκτή ως Κυπάρισσος, ευωδιάζουσα ψυχάς ημών.

Σήμερον η μνήμη σου ημίν ανέτειλεν, Αθλοφόρε ώσπερ ήλιος, φέγγος ενθέων χαρισμάτων, φωτίζουσα ψυχάς τών υμνούντων σε, παθών τε τήν αχλύν απελαύνουσα, Μάρτυς θεόφρον αξιάγαστε.

Ήλιος καθάπερ εκ δυσμών ανέτειλας, καί Εώας πόλιν έφθασας, ένθα καί δύς τώ μαρτυρίω, πρός κρείττονα ζωήν ανατέταλκας, καί Ρώμην τήν περίβλεπτον έφθασας, ταύτην τειχίζων σαίς δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον τώ σώ Πανάμωμε, τόν εν σκότει συνεχόμενον, τής αμαρτίας Θεοτόκε, καί δίδου εν ημέρα πορεύεσθαι, ενθέων προσταγμάτων Θεόνυμφε, όπως υμνώ σε τήν Πανύμνητον.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρρος, Ιγνατίου τού Θεοφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Προεορτια Στιχηρά Ιδιόμελα τρία.

Ήχος α' Ανατολίου

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστού τά Γενέθλια, καί επάραντες τόν νούν, επί τήν Βηθλεέμ αναχθώμεν τή διανοία, καί κατίδωμεν τήν Παρθένον, τοίς ψυχικοίς λογισμοίς, επειγομένην τίκτειν εν Σπηλαίω, τόν τών όλων Κύριον καί Θεόν ημών, ού Ιωσήφ κατιδών τών θαυμάτων τό μέγεθος, εδόκει άνθρωπον θεωρείν, ως βρέφος σπαργανούμενον, υπενόει δέ εκ τών πραγμάτων, Θεόν είναι αληθινόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών, τό μέγα έλεος.

Ο αυτός, τού αυτού

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστού τά Γενέθλια, καί επάραντες τόν νούν, επί τήν Βηθλεέμ αναχθώμεν τή διανοία, καί κατίδωμεν τό εν Σπηλαίω μέγα μυστήριον, ήνοικται γάρ η Εδέμ, εκ Παρθένου αγνής Θεού προερχομένου, υπάρχοντος τελείου τού αυτού, εν θεότητι καί ανθρωπότητι, διό κράξωμεν, Άγιος ο Θεός, ο Πατήρ ο Άναρχος, Άγιος Ισχυρός, ο Υιός ο σαρκωθείς, Άγιος Αθάνατος, τό παράκλητον Πνεύμα, Τριάς Αγία δόξα σοι.

Ο αυτός, τού αυτού

Άκουε ουρανέ, καί ενωτίζου η γή, ιδού γάρ ο Υιός καί Λόγος τού Θεού καί Πατρός, πρόεισι τεχθήναι, εκ κόρης απειράνδρου, ευδοκία τού φύσαντος αυτόν απαθώς, καί συνεργεία τού Αγίου Πνεύματος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ, ότι ο ών, γίνεται ο ουκ ήν, καί ο πλαστουργός πάσης κτίσεως διαπλάττεται, ο παρέχων τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στιχηρά προσόμοια τού Αγίου

Ήχος δ' Ο εξ υψίστου

Ο Θεοφόρος καλούμενος αξίως, ότε ο Δεσπότης σε, μάκαρ, Ιγνάτιε, ως συμπαθής ηγκαλίσατο, φιλοσοφίας, τής ανωτάτω φαίνων τά δόγματα, τότε τήν πολύφωτον αίγλην εισδέδεξαι, καθάπερ σπόγγος τά νάματα εκ τής αβύσσου, τών φωτισμάτων ανιμησάμενος, όθεν κατ' ίχνος ηκολούθησας, τώ καλούντι Χριστώ τώ Θεώ ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο τετρωμένος αγάπη τή τελεία, ότε ο πρηστήριος, έρως ανέφλεγε, σού τήν ψυχήν Ιερώτατε, πρός τόν Δεσπότην, σέ κατεπείγων Πάτερ πορεύεσθαι, τότε τόν αοίδιμον λόγον εβόησας, Σίτος υπάρχω τού Κτίσαντος, καί δι' οδόντων, δεί με θηρίων πάντως αλήθεσθαι, ίνα τώ Λόγω καθαρώτατος, άρτος φανώ τώ Θεώ ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Συνεσταυρώθης Χριστώ Ιεροφάντορ, ότε τόν θεόπνευστον λόγον ανέκραξας, Ο εμός έρως εσταύρωται, καί κοινωνήσαι, τούτω τού πάθους λίαν επείγομαι, εωτεύθεν Ιγνάτιε, καθάπερ ήλιος, ανατολής εξορμώμενος, επί τήν δύσιν, καταφωτίζων μάκαρ διέδραμες, καί βασιλείας διαδήματι, εκοσμήθης Χριστώ προσαγόμενος, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Θεοφόρε Ιγνάτιε, τόν σόν έρωτα Χριστόν ενστερνισάμενος, μισθόν εκομίσω, τής Ιερουργίας τού Ευαγγελίου τού Χριστού, τό τελειωθήναι δι' αίματος, διό σίτος γενόμενος τού αθανάτου γεωργού, δι οδόντων θηρίων ηλέσθης, καί άρτος ηδύζ αυτώ ανεδείχθης, πρέσβευε υπέρ ημών, Αθλητά μακάριε.

Καί νύν... Προεόρτιον ο αυτός

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τού Θεού Μητρόπολιν, Φώς γάρ τό άδυτον επί σέ γεννήσαι ήκει, Άγγελοι θαυμάσατε εν ουρανώ άνθρωποι δοξάσατε επί τής γής, Μάγοι εκ Περσίδος, τό τρισόκλεον δώρον προσκομίσατε, Ποιμένες αγραυλούντες, τόν τρισάγιον ύμνον μελωδήσατε, Πάσα πνοή αινεσάτω τόν Παντουργέτην.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα Προεόρτια.

Ήχος β' Κυπριανού

Βηθλεέμ γή, Ιούδα, τό κατά σάρκα πολίτευμα, φαιδρώς ευτρέπισον τό θείον Σπήλαιον, εν ώ Θεός σαρκί τίκτεται, εξ απειράνδρου Αγίας Παρθένου, εις τό σώσαι τό γένος ημών.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Ανδρέου Πυρού, ο αυτός

Δεύτε άπαντες, Χριστού τά Γενέθλια, πιστώς προεορτάσωμεν, καί νοητώς τόν ύμνον, ως αστέρα προβαλλόμενοι, μαγικάς δοξολογίας, μετά Ποιμένων βοήσωμεν, Ήλθεν η σωτηρία τών βροτών, εκ παρθενικής νηδύος, πιστούς ανακαλέσασθαι.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Κυπριανού Αυτόμελον

Οίκος τού Εφραθά, η Πόλις η αγία, τών Προφητών η δόξα, ευτρέπισον τόν οίκον, εν ώ τό θείον τίκτεται.

Δόξα... τού Αγίου Ήχος α'

Τού Στουδίτου

Ω τής στερράς καί αδαμαντίνου σου ψυχής, αξιομακάριστε Ιγνάτιε! σύ γάρ πρός τόν όντως σόν εραστήν, ανένδοτον έχων τήν έφεσιν, έλεγες, Ουκ έστιν εν εμοί πύρ φιλόϋλον, ύδωρ δέ μάλλον ζών, καί λαλούν εν εμοί, ένδοθέν μοι λέγον, Δεύρο πρός τόν Πατέρα, όθεν θείω Πνεύματι πυρπολούμενος, θήρας ηρέθισας κόσμου σε θάττον χωρίσαι, καί πρός τόν ποθούμενον παραπέμψαι Χριστόν, όν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος β' Κυπριανού

Ιδού καιρός ήγγικε τής σωτηρίας ημών, ευτρεπίζου Σπήλαιον, η Παρθένος εγγίζει τού τεκείν, Βηθλεέμ γή Ιούδα, τέρπου καί αγάλλου, ότι εκ σού ανατέταλκεν ο Κύριος ημών, Ακούσατε όρη καί βουνοί, καί τά περίχωρα τής Ιουδαίας, ότι έρχεται Χριστός, ίνα σώση όν έπλασεν άνθρωπον, ως φιλάνθρωπος.

Απολυτίκιον, Προεόρτιον

Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ότι τό ξύλον τής ζωής, εν τώ Σπηλαίω εξήνθησεν εκ τής Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, η εκείνης γαστήρ, εδείχθη νοητός, εν ώ τό θείον φυτόν, εξ ού φαγόντες ζήσομεν, ουχί δέ ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Δόξα... Τού Αγίου, ο αυτός

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Ιγνάτιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... πάλιν τό Προεόρτιον,

Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ότι τό ξύλον τής ζωής, εν τώ Σπηλαίω εξήνθησεν εκ τής Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, η εκείνης γαστήρ, εδείχθη νοητός, εν ώ τό θείον φυτόν, εξ ού φαγόντες ζήσομεν, ουχί δέ ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Τριώδιον ψαλλόμενον εν τοίς Αποδείπνοις, ού η Ακροστιχίς.

Τή δευτέρα

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Τώ τήν άβατον, κυμαινομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλίτην λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Η απόρρητος, Λόγου Θεού κατάβασις, όπερ αυτός θεάνθρωπος, Χριστός γινώσκεται, τό Θεός ουχ αρπαγμόν, είναι ηγησάμενος, έρχεται δούλου

μορφήν, αναδεξόμενος, Κόρης εξ αγνής θεόπαιδος.

Διακονήσαι, Χριστός εκών προέρχεται, ού τήν μορφήν ο πλαστουργός νύν υποδύεται, τώ πτωχεύσαντι Αδάμ, ο πλουτών θεότητι, ξένην ανάπλασιν, καί αναγέννησιν, ως εύσπλαγχνος δωρούμενος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Έφριξε Παίδων ευαγών, τό ομόστολον ψυχής άσπιλον σώμα, καί είξε τό τραφέν, εν απείρω ύλη ακάματον πύρ, αειζώου δέ εκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ύμνος ανεμέλπετο, Τόν Κύριον, πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Υμάς μου πάντας συγγενείς, άρτι θήσομαι, ει τάς εμάς εντολάς τηρήσετε, φησίν ο Χριστος ανθρώποις, εκ μήτρας Αγνής, προερχόμενος, οίς τήν ειρήνην διδούς, τά ταπεινά φρονείν νύν υποτίθεται, καί Κύριον γινώσκειν τούτον καί ψάλλειν, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τάξεως έμπαλιν εν σοί, σαρκικής εστιν ο τόκος Λόγε Θεού, ουχ αίμα γάρ καί σάρξ, σήν Αγίαν σάρκα συνίστησιν, αλλά Πνεύματος Αγίου παρουσία, καί τού Υψίστου θεία επισκίασις, καί Κύριον γινώσκοντές σε υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' ΟΕιρμός

«Εμεγάλυνας Χριστέ, τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, αφ' ής ο Πλάστης ημών, ομοιοπαθές ημίν περιέθου σώμα, τό τών ημετέρων λυτήριον αμπλακημάτωνταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί σέ μεγαλύνομεν».

Ρύπον πάντα εμ παθή, απωσάμενοι επαξίως, τής παρουσίας Χριστού, γνώμην αναλάβωμεν έμφρονα, καί γάρ αρρυπάρως προέρχεται σάρκα φορέσαι, καί πάσι δωρήσασθαι, θείαν διά Πνεύματος ανάπλασιν.

Αφορώντες εις Χριστόν, ταπεινούμενον υψωθώμεν, εκ χαμαιζήλων παθών, ζήλω δέ καλώ μή φρονείν υψηλά, πίστει παιδευθέντες, εν πνεύματι ταπεινωθώμεν, όπως τόν τικτόμενον, εν υψοποιοίς έργοις υψώσωμεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά Τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο κλίνας ουρανούς, καί Παρθένω οικήσας, προέρχεται σαρκί, Βηθλεέμ εν Σπηλαίω, τεχθήναι καθώς γέγραπται, οραθήναί τε νήπιος, ο τά νήπια, ζωογονών εν τή μήτρα τούτω χαίροντες, νύν υπαντήσωμεν πάντες, καρδίας ευθύτητι.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Αγάλλου η Σιών Βηθλεέμ ευτρεπίζου, ο πάντων συνοχεύς, τόν Αστέρα προπέμψας, μηνύει τήν άμετρον, εαυτού συγκατάβασιν, όν γάρ τρέμουσι, τών ουρανών αι Δυνάμεις, όντως τίκτεται, εκ τής Παρθένου ατρέπτως, ο μόνος Φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ο Ν, καί οι Κανόνες

Κανών ο Προεόρτιος ού η Ακροστιχίς.

Άδει ταύτα προεόρτια. ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α' ο Ειρμός

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Αρξώμεθα σήμερον, προεορτάζειν, Χριστού τά Γενέθλια, τού τεχθέντος σώματι, εκ τής Παρθένου Μητρός, εν τώ Σπηλαίω Βηθλεέμ, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν.

Δεσμών απολύων με, τής αμαρτίας, σπαργάνοις ειλίσσεται, καί εν φάτνη τίθεται, βρέφος ορώμενος, ο προαιώνιος Θεός, Δόξα τώ κράτει αυτού.

Εδέμ διανοίγεται, σού τικτομένου, εκ Κόρης θεόπαιδος, εν τή πόλει Δέσποτα, τή Βηθλεέμ εν σαρκί, Υμνολογούμεν τήν φρικτήν οικονομίαν σου.

Ιδού νύν πεπλήρωται, τού Ησαϊου, η πρόρρησις Πάναγνε, τού τεκείν τόν άχρονον, εν Σπηλαίω γάρ Υιόν, ελήλυθας, πάσα η γή διό ευφραίνεται.

Κανών τού Αγίου, ποίημα Ανδρέου Κρήτης.

Ήχος καί Ειρμός ο αυτός

Φαιδρώς εορτάζοντες, ευωχηθώμεν, ο Μάρτυς Ιγνάτιος, Ιερώς προτρέπεται, τήν Εκκλησίαν Χριστού, επί τήν άθλησιν αυτού, τήν πολυϋμνητον.

Τήν ένδοξον μνήμην σου, πάντες τιμώμεν, παμμάκαρ Ιγνάτιε, καί ψαλμοίς γεραίρομεν, τόν στεφανώσαντα, τήν πάνσεπτόν σου κορυφήν, θεομακάριστε.

Φωστήρ διαυγέστατος, τής Εκκλησίας, υπάρχων Ιγνάτιε, καταλάμπεις

άπαντα, τής γής τά πέρατα, καί τήν Εσπέραν δαδουχείς, εκ τής Εώας ελθών.

Τού Παύλου μιμούμενος, τούς κατά τόπον, κινδύνους Ιγνάτιε, καί υπάρχων δέσμιος, ου κατενάρκησας, στηρίζων γράμμασι πυκνοίς, τάς Εκκλησίας Χριστού.

Δόξα...

Τριάς Υπερούσιε, μία θεότης, Μονάς Τρισυπόστατε, τούς πιστώς βοώντάς σοι Άγιος, Άγιος, Άγιος, εί Δημιουργέ, σώσον ελέησον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εδέμ ευτρεπίσθητι, η Εφραθά γάρ, τώ Κτίστη ητοίμασται, γεννηθήναι μέλλοντι, εκ τής Παρθένου Μητρός, εν τώ Σπηλαίω Βηθλεέμ, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Λίθον όν απεδοκίμασαν, οι οικοδομούντες, ούτος εγενηθη, εις κεφαλήν γωνίας, αυτός εστιν η πέτρα, εν ή εστερέωσε Χριστός, τήν Εκκλησίαν αυτού, ήν εξ Εθνών εξηγοράσατο».

Ταύτην τού Χριστού τήν σάρκωσιν, γνούς ο Ησαΐας, Πνεύματι Αγίω, εμφανώς προλέγει, Παιδίον εκ Παρθένου, γεννάται ο Κύριος, εις αναγέννησιν ημών, ού η αρχή επί τού ώμου αυτού.

Άστρον ήδη ανατέταλκεν, εκ φυλής, Ιούδα, όπερ επιγνόντες, Βασιλείς κινήσεις, ανατολών ποιούνται, καί φθάσαι επείγονται, όπως θεάσωνται Χριστόν, εν Βηθλεέμ σαρκί τικτόμενον.

Ύμνον πάσα προεόρτιον, προσαδέτω κτίσις, τώ πρό εωσφόρου, εκ Πατρός γεννηθέντι, καί νύν εκ τής Παρθένου, αρρήτως εκλάμποντι, καί τικτομένω σαρκικώς, εν Βηθλεέμ δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τύπος Ιεράς αθλήσεως, ανεδείχθης Μάκαρ, στήλη καρτερίας, καί κανων ανδρείας, καί στύλος Εκκλησίας, καί Πίστεως έρεισμα, καί αρετής υπογραμμός, άθλοις σεπτοίς, στεφανωθείς εν Χριστώ.

Όντως φερωνύμως κέκλησαι, Θεοφόρος Πάτερ, νήπιος γάρ έτι, κομιδή υπάρχων, εις χείρας τού Κυρίου, φερόμενος ίστασο, αναφωνούντος πρός ημάς, Γίνεσθέ μοι ως τό παιδίον τούτο.

Ποίος τόπος ουχ ηγίασται, τοίς παθή μασί σου; ποία παροικία, ουκ εγνώσθης Μάρτυς; ή ποία φυλακή σε, σχεδόν ουκ εδέξατο, δέσμιον Μάρτυρα Χριστού,

ζήλος γάρ σε θείος ηρέθιζε.

Σίτος καθαρός Θεώ ημών, ανεβόας πέλων, σπεύδω αλεσθήναι, υπό θηρών αγρίων, θλασθήτω τά οστά μου, βρωθήτω τά μέλη μου, καί βρώμα γένωμαι θηρών, ίνα Χριστώ, καθαρός άρτος οφθώ.

Ξένον Μαρτυρίου στάδιον, ιερώς ανύσας, ξένην παρά πάντας, τούς προηθληκότας, ανδρείαν επεδείξω, τώ πόθω πυρούμενος, τού ανενδότου εραστού, ός τις ως πύρ, τήν σήν ανήπτε ψυχήν.

Ζέων εις αεί τώ πνεύματι, ο Ιερομάρτυς, έκραζε σύν πόθω, εν μέσω τών κινδύνων, Χριστόν διώκω χαίρων, Χριστώ συνεσταύρωμαι, ζώ δέ ουκ έτι μέν εγώ, ζή δέ φησίν, εν εμοί μόνος Χριστός.

Δόξα...

Μίαν προσκυνώ θεότητα, ως αρχήν καί τέλος, πάντων τε τών όντων, καί τών γενησομένων, Πατέρα αγέννητον, Υιόν αχρόνως γεννητόν, Πνεύμα ευθές, εκπορευτόν έκ Πατρός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο Ησαϊα βόησον, Ιδού η Παρθένος, έχει εν κοιλία, τόν Λυτρωτήν τού Κόσμου, καί τίκτει
εν Σπηλαίω, καί έσται τό όνομα, τού τικτομένου Ιησού, Θεός μεθ ημών, Εμμανουήλ Σαβαώθ.

Κοντάκιον Προεόρτιον Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, εν Σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν απορρήτως, Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα, δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθήναι, Παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεόν.

Ο Οίκος

Ιεραί Προφητών ρήσεις, τό πέρας δέχονται Παρθένος ιδού, τικτει Θεόν εν σαρκί, Βηθλεέμ εν πόλει ένδον τού Σπηλαίου, η κτίσις πάσα καταπλουτίσθητι, αγάλλου καί χόρευε, μετά δούλων συναναστρέφεσθαι, πάντων ο Δεσπότης παραγέγονε, τής δεσποτείας τού αλλοτρίου απολυτρούμενος ημάς, καθυπαχθέντας τή φθορά, καί οράται ως βρέφος σπαργανούμενον εν φάτνη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Κάθισμα τού Αγίου Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εξ Εώας εκλάμψας ώσπερ αστήρ, καί ακτίσι τών λόγων λαμπαδουχών, τόν κόσμον εφώτισας, καί τό σκότος εμείωσας, καί ως ο Παύλος τόν δρόμοω, γενναίως διήνυσας, υπομείνας κινδύνους, εν Εθνεσί τε καί πόλεσιν, όθεν καί ως σίτος, τών θηρών τοίς οδούσιν, ηλέσθης γενόμενος, προσφορά τώ Κυρίω σου, Θεοφόρε Ιγνάτιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τού αυτού
Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Χειροθετούμενος, υπό Χριστού τού Θεού, εγκατελάμπρυνας, τήν ιεράν σου στολήν, καί μαρτυρίου αληθώς, επέτυχες Θεοφόρε, θήρας γάρ ηρέθισας, εκ τού κόσμου χωρίσαι σε, Παύλον εκμιμούμενος, τόν θεσπέσιον ένδοξε, διό καί εν τή Ρώμη επλήρωσας, Πάτερ αξίως τό Μαρτύριον.

Και νύν... Προεόρτιον, όμοιον

Χαράς πεπλήρωνται, πάντα τά πέρατα, η Θεοτόκος γάρ, γεννάν επείγεται, τόν Βασιλέα τού παντός, ώ θαύματος ανερμηνεύτου! άρχεται ο άναρχος, καί σαρκούται ο Άσαρκος, Σπήλαιον εισδέχεται, τόν συνέχοντα άπαντα, Η Βηθλεέμ αγάλλου καί χόρευε, η κτίσις ημέραν προεόρτιον.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εν Πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν, εκήρυττες βοών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Τά όρη οι βουνοί τε, καί ξύλα τού δρυμού, ποταμοί καί θάλασσαι, καί άπασα πνοή, εν ευφροσύνη σκιρτήσατε, νύν εγγίζει, η σωτηρία Ιησούς εκ τής Παρθένου, πόλει Βηθλεέμ αποτίκτεσθαι.

Ανάλαβε Προφήτα, ψαλτήριον Δαυϊδ, καί μελώδει Πνεύματι, Αγίω εμφανώς, εκ τής Παρθένου γεγέννηται ασυγχύτως, ο πρό εωσφόρου, εκ γαστρός Πατρός εκλάμψας, Κύριος τής δόξης Χριστός ο Θεός.

Πώς δέξεταί σε Λόγε, τικτόμενον σαρκί, Σπήλαιον σμικρότατον, καί λίαν ευτελές; πώς ειληθήση σπαργάνοις ο περιβάλλων, πόλον νεφέλαις; πώς εν φάτνη τών αλόγων, επανακλιθήση ως νήπιον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Εφαίδρυνας τή αίγλη, τών άθλων σου τήν γήν, Ιερέ Ιγνάτιε, δεσμώτης απαχθείς, διαδραμών γάρ ως ήλιος ταίς ακτίσι, τού μαρτυρίου τήν Εσπέραν εξ Εώας, πάσαν δαδουχών κατεφώτισας.

Ως Παύλος δεδεμένος, θηρίοις λογικοίς, επί Ρώμην έτρεχες, Ιγνάτιε σοφέ, αλλ' ουκ επαύσω καί δέσμιος ών στηρίζων, τάς Εκκλησίας επιστέλλων κατά πόλιν, πάσι τοίς Χριστού Ιεράρχαις θαρρείν.

Θηρίων μοι γενέσθω, τά στόματα σφαγή, καί γαστέρες μνήματα, εβόας Αθλητά, μηδείς οχλείτω, μηδείς μου θρύψει τόν τόνον, έγω γάρ σπεύδω αλεσθήναι ώσπερ σίτος, καί άρτος ευρεθήναι Θεού καθαρός.

Χριστού σπεύδω γενέσθαι, Χριστού μόνου ερώ, όλος γάρ Χριστού ειμι, εβόας

Αθλητά, αυτόν διώκω, αυτόν επείγομαι φθάσαι, καί διά τούτο πύρ καί ξίφος καί θηρία, πάντα καρτερώ, ίνα τύχω αυτού.

Διήνυσας τό σκάμμα, ζεούση τή ψυχή Μάρτυς καρτερόψυχε, τώ έρωτι τρωθείς, τού εραστού σου, Χριστός γαρ ήν σοι ο έρως, όν αναπνέων καί διώκων εκαρτέρεις, πάντων τών δεινών τά επίπονα.

Δόξα...

Τριάδα εν Μονάδι, δοξάσωμεν πιστοί, ασιγήτοις στόμασι, βοώντες πρός αυτήν, Η εν Μονάδι Τριάς Αγία προσκυνουμένη, καί εν Τριάδι υμνουμένη ασυγχύτως, δόξα σοι Τριάς ομοούσιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σπηλαίω υπογαίω, τεχθήναι δι' ημάς, Θεός ών ηξίωσας, πτωχεύσας Αγαθέ, τήν ημετέραν πτωχείαν δι' ευσπλαγχνίαν, καί εκ Παρθένου προελθών σεσαρκωμένος, μείνας εις Υιός εκ Πατρός καί Μητρός.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τήν σήν ειρήνην δός ημίν, Υιέ τού Θεού, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων, καί τών νεκρών υπάρχεις».

Ρανάτωσαν γηθόμενοι, νεφέλαι γλυκασμόν, ήδη γάρ εγγίζει ο Κύριος, αποτεχθήναι ώσπερ νήπιον, εκ τής Αγνής Παρθένου, εν ευτελεί Σπηλαίω.

Οι θείοι νύν σκιρτήσατε, Προφήται τού Θεού, ήκει γάρ Χριστός η αλήθεια, αποκληρώσαι τά κηρύγματα, υμών τής θείας γλώσσης, τικτόμενος ως βρέφος.

Εδέμ πάλαι κλεισθείσά μοι, ανοίχθητι λοιπόν, βλέπουσα Χριστόν, σαρκί νηπιάσαντα, καί εν τή πόλει ως ευδόκησε, τής Βηθλεέμ εκ Κόρης, τικτόμενον Παρθένου.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τοιούτος ημίν έπρεπε, σοφός Αρχιερεύς, όσιος, πιστός, αμίαντος, άκακος, βοών ο Παύλος προϋπέγραψε, την Ιεράν εικόνα, τών Ιερών σου τρόπων.

Κανόνα απαράτρωτον, καί τύπον ευσεβή, έχοντες τήν σήν τού βίου ακρόπολιν, πρός ταύτην Πάτερ αναγόμεθα, οι τής αρχαίας δόξης, τυχείν επιποθούντες.

Τά Παύλου κατορθώματα, ζηλώσας ευσεβώς, όλους τούς αυτού, κινδύνους υπέμεινας, Ιερομάρτυς αξιάγαστε, τό τής Εώας φέγγος καί τής Εσπέρας

άστρον.

Δεσμώτης απαγόμενος, παθείν Αρχιερεύ, δέσμιος Χριστού, Ιγνάτιε έγραφες, ταίς Εκκλησίαις καί ταίς πόλεσιν, επιστηρίζων πάντας, εν τή ομολογία.

Ως στύλος καί εδραίωμα, καί πρόβολος ημών, Μάρτυς καί Ποιμήν, ασάλευτον φύλαττε, τής Εκκλησίας τήν ομόνοιαν, εν τή ομολογία , τής Χριστού αληθείας.

Δόξα...

Τριάδος τό ομότιμον, υμνώ καί προσκυνώ, μίαν προσφυώς, δοξάζων θεότητα, τρισί Προσώποις αδιαίρετον, καί εν μιά ουσία, αεί γνωριζομένην.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεός ανθρώποις όμοιος, γενόμενος εκ σού, βρέφος δι' ημάς, γεννάται Θεόνυμφε, καί μένει όλως αναλλοίωτος, καί εν σαρκί οράται, Θεός ενανθρωπήσας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τόν Προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ, Τήν ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού Κόσμου, κράζοντα, Δόξα σοι».

Ουρανός επί τής γής, τόν ουράνιον δηλοί, Βασιλέα δι' ημάς, δι' αστέρος φαεινού, τικτόμενον, τοίς Αστρολόγοις, νύν εν τή πόλει Δαυίδ.

Ρητορεύει καί βοά, ο Προφήτης εμφανώς, Οίκος σύ τού Εφραθά, Βηθλεέμ εν ή Θεός, οφθήσεται, εκ τής Παρθένου, σκίρτα καί χόρευε.

Εν Σπηλαίω Βηθλεέμ, Κόρη τίκτει εμφανώς, τόν Θεόν τόν τού παντός, Ποιητήν καί ως βροτόν, ειλήσασα, σπαργάνοις φάτνη, επανακλίνει αυτόν.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ως τόν όντως εραστήν, αγαπήσας ακλινώς, καί τό πύρ τό πρός αυτόν, αναφλέξας νοερώς, Ιγνάτιε, τό ύδωρ έσχες, εν σοί τό ζών καί λαλούν.

Ει καί έπιες Χριστού, τό ποτήριον καινόν, αλλ' ενέμεινας διψών, τό θανείν υπέρ τό ζήν, καί έκραζες, Ουδέν μοι ταύτα, πρός τό τυχείν με τού ζήν.

Τό μαρτύριον τής σής, συνειδήσεως πληρών, ουκ ενάρκησας ορών, τών θηρίων τάς ορμάς, ουκ έπτηξας, ως σίτος μέλλων, μύλαις αλήθεσθαι.

Υπερζέων Αθλητά, τή αγάπη τού Χριστού, πρός τό πύρ τών πειρασμών, ως εις δρόσον πρωϊνήν, ανέτρεχες, εκείνο φθάσαι, τό όντως, Όν εραστόν.

Τούς μακρούς σου πειρασμούς, καί τά άλυτα δεσμά, τούς εν Ρώμη

σπαραγμούς, καί τό πύρ τών διωκτών, ουδέν ηγού, Ιερομάρτυς, διά τόν σόν εραστήν.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, υπεράγαθε Μονάς, ο Πατήρ καί ο Υιός, καί τό Πνεύμα τό ευθές, ελέησον, τούς προσκυνούντας, τό θείον κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευτρεπίζου Βηθλεέμ, ετοιμάζου Εφραθά, ο Αμήτωρ εκ Πατρός, καί Απάτωρ εκ Μητρός, βαστάζεται, κυοφορείται, τίκτεται σώζων ημάς.

Κοντάκιον τού Αγίου

Ήχος γ' Η Παρθένος σήμερον

Τών λαμπρών αγώνων σου, η φωτοφόρος ημέρα, προκηρύττει άπασι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα, τούτου γάρ διψών εκ πόθου κατατρυφήσαι, έσπευσας υπό θηρίων αναλωθήναι, διά τούτο Θεοφόρος, προσηγορεύθης Ιγνάτιε ένδοξε.

Ο Οίκος

Αβραάμ μέν ποτε τόν υιόν εθυσίαζε, τήν σφαγήν προτυπών τού τά πάντα κατέχοντος, καί νύν εν Σπηλαίω σπεύδοντος τεχθήναι, σύ δέ θεόφρον, όλον προσήγαγες σαυτόν ώσπερ σφάγιον, καί τών θηρίων βρώμα γενόμενος, σίτος καθαρός ώφθης τώ Κτίστη σου, εν αποθήκαις επουρανίαις διαιωνίζων αληθώς, καί τού σού έρωτος τρυφών, δι' όν πάντα τόν κόσμον καταλείψας παμμάκαρ, Θεοφόρος προσηγορεύθης, Ιγνάτιε ένδοξε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ιγνατίου τού Θεοφόρου.

Στίχοι

- Λέουσιν, Ιγνάτιε, δείπνον προυτέθης,
- Κοινωνέ δείπνου μυστικού, θάρσους λέον.
- Εικάδι Ιγνάτιος θάνε γαμφηλήσι λεόντων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φιλογονίου, γενομένου από Δικολόγου Επισκόπου Αντιοχείας.

Στίχοι

- Φιλογόνιος εντολεύς λείπει βίον,
- Δραμών αρίστην εντολών Θεού τρίβον.

Ο άγιος νεομάρτυς Ιωάννης ο καταγόμενος εκ τής νήσου θάσου καί εν Κωνσταντινοπόλει μαρτυρήσας κατά τό 1652, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τών εν καμίνω Παίδων σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότε οιτρείς, ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ευλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τήν τού Χριστού εν σώματι δηλών, ανάδειξιν, ο Ιερεμίας εκβοά, Επί τής γής σωματωθείς ο Θεός ώφθη, επιστήμης ευρέ τε πάσαν οδόν, γεννηθείς εν Βηθλεέμ εκ Μητρός.

Ιδού εκ ρίζης ράβδος, εβλάστησεν, άνθος αναθάλλουσα Χριστόν, καί επ' αυτώ νύν τικτομένω εν Σπηλαίω , Πνεύμα αναπαύσεται, συνέσεως καί βουλής, καί θείας γνώσεως.

Ακουτισθώμεν λόγων ιερών, ο Κύριος τίκτεται Παιδίον δι' ημάς, ού η αρχή επί τού ώμου εγενήθη, καί καλείται Άγγελος, βουλής μεγάλης Πατρός, άρχων ειρήνης Χριστός.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ουκ έσχες πύρ φιλόϋλον εν σοί, Ιγνάτιε, ύδωρ δέ ζών μάλλον καί λαλούν, ύδωρ καλούν, Δεύρο ταχύ πρός τόν Πατέρα, ύδωρ τό αλλόμενον, τό εκ ζωής εις ζωήν μετοχετεύον ημάς.

Οι τών θηρών οδόντες μοι φησί, γενέσθωσαν, ξίφη καί ρομφαίαι καί σφαγαί, τάφος δέ μοι τά τών λεόντων σπλάγχνα έστω, καί τό πύρ νεμέσθω μου, πρό τής φθοράς, τής δοράς τό εγκατάλειμμα.

Τό ζήν εμοί ουκ έστιν εραστόν, εν σώματι, πνεύματι γάρ ζήν επιποθώ, εμοί τό ζήν Χριστός ο θείος έρως, πρός αυτόν επείγομαι, αυτόν φησίν αγαπώ, αυτού τυχείν προσδοκώ.

Εμοί γλυκύς ο θάνατος φησίν, ηδέα μοι, πάντα τά τών πόνων αλγεινά, θήρες τερπνοί, δρόσος τό πύρ εστί μοι τούτο, ου τού ζήν ανθέξομαι, διό καί σπεύδω θανείν, ίνα συζήσω Χριστώ.

Δόξα...

Τριαδικήν προσάξωμεν ωδήν δοξάζοντες, άναρχον Πατέρα καί Υιόν, Πνεύμα ευθές, μοναδικήν μίαν ουσίαν, ήν τρισσώς υμνήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος, κοάζοντες, ο τών Πατέρων Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τοίς Προφήταις πάλαι προρρηθείς, εγγίζει μοι, βρέφος εκ Παρθένου κυηθείς, Χαίρει Αδάμ, καί η Προμήτωρ Εύα, τών ωδίνων λέλυται, καί συγχορεύει Δαυϊδ, ο τής Παρθένου πατήρ.

Προεόρτιον

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ον φρίττουσιν Άγγελοι, καί πάσαι Στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνείτε Ιερείς, δοξάσατε Παίδες, ευλογείτε Λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ο Κύριος έρχεται, εν ξένω τοκετώ, σαφώς εις τά ίδια, δεξώμεθα αυτόν, όπως ξενωθέντας Παραδείσου τρυφής, πάλιν οικειώση, τικτόμενος Σπηλαίω.

Ιδού η ανάκλησις, ημών επιδημεί, ηχήσωμεν άσματα, χαρμόσυνα σπουδή, καί άσωμεν μέλη προεόρτια, τώ εν σμικροτάτω, χωρουμένω Σπηλαίω.

Ως ώμοσε Κύριος, πεπλήρωκεν ιδού, εκ σπέρματος δούς ημίν, Δαυϊδ τήν εαυτού, Μητέρα Παρθένον, εξ ής βρέφος σαρκί, ετέχθη εν πόλει, Βηθλεέμ υπέρ λόγον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Υμνείσθω Ιγνάτιος, ο μέγας Ιερεύς, διττώς στεφανούμενος, ως Μάρτυς καί Ποιμήν, αθλήσας γάρ ούτος, δι αγάπην Θεού, ερών τού εράσθαι, παθείν ού παρητείτο.

Διψών τό ποτήριον τού πάθους τού Χριστού, δεσμώτης ανέτρεχες, Ιγνάτιε σοφέ, καί φθάσας τό σκάμμα, ουκ επαύσω βοών, Διψώ τού διψάσθαι, Χριστώ εις τούς αιώνας.

Τοίς δρόμοις τής Πίστεως, ως ήλιος τήν γήν, γενναίως διέδραμες, απ' άκρων ουρανού, καί δύνας αδύτως, από γής εις Χριστόν, τό φώς συναστράπτεις, αυτώ τής αφθαρσίας.

Δεσμοίς κατεχόμενος, διώδευσας τήν γήν, μυρίσας τοίς άθλοις σου, ημάς τούς εν αυτή, καί νύν μετά τέλος, ώσπερ κρίνον αγρού, καί κρίνον πεδίου, ημάς ευωδιάζεις.

Δόξα...

Μονάς ουσιότητι, υμνείσθω η Τριάς, τριάς υποστάσεσι, τιμάσθω η Μονάς, ως μία τή φύσει, τοίς προσώποις δέ τρείς, ου διαιρουμένη, ου συναλειφομένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό άστρον ανέτειλε, Χριστός εν, Ιακώβ, καί Μάγοι συντρέχουσιν, εν πόλει Βηθλεέμ, υμνήσαι, τιμήσαι, προσκυνήσαι αυτώ, τεχθέντι εκ μήτρας, Αγνής τής Θεοτόκου.

Προεόρτιος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τήν ζωοδόχον Πηγήν τήν αέναον, τήν φωτοφόρον Λυχνίαν τής χαριτος, τόν Ναόν τόν άγιον, τήν Σκηνήν τήν πάγχρυσον, τού ουρανού καί τής γής τήν πλατυτέραν, τήν Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Σύν Πατριάρχαις, Δικαίοις τε άπασι, καί τοίς Αγίοις Προφήταις σκιρτήσωμεν, εκ Παρθένου Κύριος, Ιησούς η λύτρωσις, ο φωτισμός η ζωή η σωτηρία, νύν εν τή Πόλει, Δαυίδ αποτίκτεται.

Ήδη τής θείας τού Λόγου σαρκώσεως, πάσιν ηνοίχθη σαφώς τά προπύλαια, ουρανοί αγάλλεσθε, Άγγελοι σκιρτήσατε, καί ευφραινέσθω η γή σύν τοίς ανθρώποις, μετά Ποιμένων καί Μάγων εν πνεύματι.

Φέρει Χριστόν ώσπερ μύρον ακένωτον, τό νοητόν η Παρθένος αλάβαστρον, καί τούτο προέρχεται, εν Σπηλαίω πνεύματι, αποκενώσαι σαφώς, όπως πληρώση, τής ευωδίας αυτού τάς ψυχάς ημών.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ο Θεοφόρος ημάς ειστιάσατο, τούς Ιερούς αυτού άθλους προθείς ημίν, Δεύτε φιλομάρτυρες, Ιερώς δρεψάμενοι, τά μυστικά τών τερπνών ασμάτων άνθη, τάς κορυφάς εαυτών στεφανώσωμεν.

Τήν Ιεράν σου στολήν ιερώτατε, ιερωτέραν ειργάσω τοίς άθλοις σου, διό καί τόν στέφανον, διττώς κομισάμενος, μετά Μαρτύρων υμνείς καί τών Ποιμένων, Ιερομάρτυς Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Σίτος Θεού καθαρός ειμι έλεγες, καί δι' οδόντων θηρίων αλήθομαι, ίνα άρτος γένωμαι, Ιεροτελούμενος τώ εραστή καί Θεώ κεκαθαρμένος, όν καί ποθών, ου πτοούμαι τόν θάνατον.

Ως υπερόπτης τών κάτω Ιγνάτιε, καί υπηρέτης τών άνω μυήσεων, ως λατρείαν άμωμον, τελών καί τελούμενος, Ιερουργείς σεαυτόν τώ μαρτυρίω, πρός τε θηρία καί πύρ ετοιμαζόμενος.

Σπλάγχνα θηρίων σοι τάφος γεγόνασιν, έχεις δέ νύν τήν Σιων εν, διαίτημα, καί ζής εν καινότητι, ζωηφόρου Πνεύματος, εν ουρανοίς τώ Χριστώ συμβασιλεύων, καί εν τρυφών τή αυτού ωραιότητι.

Τώ απροσίτω φωτί ελλαμπόμενος, καί εν ταίς ανω μοναίς αυλιζόμενος, Ιερέ Ιγνάτιε, τώ Θεώ καί Κτίστη σου, υπέρ τής ποίμνης σου ταύτης εντυγχάνων, αδιαλείπτως μή παύση δεόμενος.

Δόξα...

Τό υπεράρχιον φώς η ζωή ημών, Πατήρ Υιός καί τό Πνεύμα τό Άγιον, τρισίν υποστάσεσι, καί μιά, θεότητι, υπερουσίως αεί θεολογείσθω, Τριάς απλή

συμφυής καί Ομότιμος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Αγνή τού Θεού Πόλις έμψυχε, εν ή Θεού χωρηθήναι ευδόκησε, μή λιπών τά άνω γάρ, πρός σέ καταβέβηκεν, ως υετός επί γής Θεογεννήτορ, καί εν τή πόλει Βηθλεέμ βρέφος τίκτεται.

Εξαποστειλάριον προεόρτιον

Επεσκέψατο ημάς

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, Σπήλαιον ευτρεπίσθητι, υπόδεξαι καί η Φάτνη, τόν απερίγραπτον Θεόν, σαρκί περιγραφόμενον, έρχεται γάρ τεχθήναι, καθώσπερ ευδόκησε.

Τού Αγίου

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Σίτος υπάρχω έλεγες, τού Θεού καί Σωτήρος, καί δεί με νύν αλήθεσθαι, δι' οδόντων θηρίων, Ιγνάτιε Θεοφόρε, όπως άρτος ηδύς τε, καί καθαρός οφθήσομαι, τή Αγία Τριάδι, ή παρεστώς, μνημονεύοις πάνσοφε τών τελούντων, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, Ιεράρχα καί Μάρτυς.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως τετρωμένος έρωτι, αγάπης τού Κυρίου σου, Ο εμός έρως εβόας, Χριστός εσταύρωται θέλων, διό διψώ τού διψάσθαι, καί ζών ερώ τού εράσθαι, ού κοινωνός γενηθήναι, επιποθώ καί τού πάθους, καί τής αυτού βασιλείας.

Προεόρτιον, όμοιον

Πιστοί τά προεόρτια, τών Γενεθλίων άσματα, νύν προηχήσωμεν πίστει, έρχεται ήκει γάρ Χριστός, εν Βηθλεέμ τού τεχθήναι, ως βροτός εκ Παρθένου, καί οραθήναι νήπιος, σπαργάνοις ενειλημένος, ο πρό αιώνων υπάρχων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, κατά αλφάβητον.

Ποίημα Ρωμανού τού Μελωδού.

Ήχος πλ. β' Αυτόμελον

Αι Αγγελικαί, προπορεύεσθε Δυνάμεις, οιεν Βηθλεέμ, ετοιμάσατε την Φάτνην, ο λόγος γάρ γεννάται, η σοφία προέρχεται, δέχου ασπασμόν η Εκκλησία, εις τήν χαράν τής Θεοτόκου, λαοί είπωμεν, Ευλογημένος ο ελθών, Θεός ημών δόξα σοι. (Δίς)

Ανίσχει ο Αστήρ, Ιακώβ εν τώ Σπηλαίω Δεύτε καί ημείς, προεόρτια τελούντες, συνδράμωμεν τοίς Μάγοις, τοίς Ποιμέσι συνέλθωμεν, ίδωμεν Θεόν εν τοίς σπαργάνοις, ίδωμεν Παρθένον γαλουχούσαν, φρικτόν θέαμα! Ο Βασιλεύς τού, Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Βουνοί γλυκασμόν, σταλαξάτωσαν Ιδού γάρ, ήκει ο Θεός, εκ θαιμάν Έθνη ηττάσθε, Προφήται Πατριάρχαι σκιρτήσατε, άνθρωποι χορεύσατε ενθέως, ο ισχυρός καί μέγας Άρχων, Χριστός τίκτεται, ο Βασιλεύς τών ουρανών, εν γή

παραγίνεται.

Γήθεν ανυψών, τούς βροτούς ο Πλάστης ήκει, τήν βασιλικήν, καινουργών αύθις εικόνα, συγχάρητε τών άνω, αι Δυνάμεις υμνήσατε, έχθρας τό μεσότοιχον ελύθη, ήλθεν ώ απέκειτο, Θεός γάρ, βροτός γίνεται, ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Δεύτε οι πιστοί, υπαντήσωμεν τώ εκ Κτίστη, ήκοντι εις γήν, Παρθένου ανατείλαι, αγνεία λαμπρυνθώμεν, αρεταίς απαστράψωμεν, τρόμω καί χαρά ετοιμασθώμεν, Χριστόν ιδέσθαι βρεφωθέντα, νοός όμμασιν, ημάς Θεούντα τούς βροτούς, άκρα αγαθότητι.

Δόξα... όμοιον

Εγγίζει ο Χριστός, Βηθλεέμ προετοιμάζου, ήδη τών Εθνών, τό σωτήριον αυγάζει, Ευτρέπισον τήν φάτνην, τούς Ποιμένας συνάγαγε, κάλεσον τους Μάγους εκ Περσίδος, αι Στρατιαί τών Ασωμάτων, Νοών κράζουσιν, ο Βασιλεύς τών ουρανών, Χριστός παραγίνεται.

Καί νύν... Όμοιον

Ζήλός τε καί πύρ, καταφάγεταί σε άφρον, πλάνε αληθώς, καί τού νόμου συκοφάντα, ιδού γάρ η Παρθένος, Ησαϊας ως έφησεν, έσχεν εν γαστρί καί επί φάτνης, ανακλινεί τόν Βασιλέα, διό άπαντες, οι εξ Ιούδα τής φυλής, δυνάσται εκλείψουσιν.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Ιδιόμελα Ήχος δ'

Βηθλεέμ ευτρεπίζου, ύμνησον Πόλις Σιών, αγάλλου η έρημος, προμνηστευθείσα τήν χαράν, αστήρ γάρ προέρχεται, εν Βηθλεέμ μηνύων, μέλλοντα τίκτεσθαι Χριστόν, καί Σπήλαιον δέχεται, τόν αχώρητον παντί, καί Φάτνη ετοιμάζεται, υποδέξασθαι ζωήν τήν αιώνιον, αυτώ πάντες άσωμεν καί βοήσωμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών, Ιησού ο Θεός, ο σαρκωθείς δι' ημάς.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Ανατολίου

Χριστός ο ερχόμενος, εμφανώς Θεός ημών, ήξει καί ου χρονιεί, εξ απειρογάμου Νύμφης οφθήσεται, εν Σπηλαίω δέ λοιπόν προσαναπαύσεται, καί Φάτνη τών αλόγων, όν ουκ εχώρει ουρανός, υποδέχου, μέλλοντα σπαργανούσθαι εν σοί, τόν τώ λόγω λύσαντα, τής αλογίας ημάς, Αστήρ μηνύει, Μάγοι προσκυνούσι, Ποιμένες αγραυλούσι, θαύμα ορώντες τό φρικτόν, καί Άγγελοι μέλπουσιν, επί γής Θεώμενοι, τήν απολύτρωσιν τού γένους ημών.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Ησαία χόρευε, Λόγον Θεού υπόδεξαι, προφήτευσον τή Κόρη Μαριάμ, Βάτον

πυρί καίεσθαι, καί μή καταφλέγεσθαι, τή αίγλη τής θεότητος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ, καί Μάγοι πορεύεσθε, ιδείν τήν σωτηρίαν, εν φάτνη σπαργανούμενον, όν Αστήρ εμήνυσεν, επάνω τού Σπηλαίου, ζωοδότην Κύριον, τόν σώζοντα τό γένος ημών.

Δόξα... Τού Αγίου Ήχος α'
Τού Στουδίτου

Στήλη έμψυχος, καί έμπνους εικών, ή ετήσιός σου επέστη εορτή, Θεοφόρε Ιγνάτιε, τάς μυσταγωγίας σου, καί τάς αριστείας σου κηρύττουσα, τήν υπέρ τής Πίστεως μέχρις αίματος αντικατάστασιν, τήν μακαρίαν εκείνην, καί αοίδιμον φωνήν, τήν, Ότι σίτός ειμι Θεού λέγουσαν, καί δι' οδόντων θηρίων αλήθομαι, διό μιμητής τού Χριστού σύ γεγονώς, πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον
Ήχος πλ. β' Βύζαντος

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υπεδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα, τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς γηγενείς, Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου Μητρός, όνπερ καί κύψασα, δουλικώς η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγξατο τώ εν αγκάλαις αυτής, Πώς ενεσπάρης μοι, ή πώς μοι ενεφύης, ο Λυτρωτής μου καί Θεός;

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ιουλιανής, τής εν Νικομηδεία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Ούτος ο Θεός ημών, ού λογισθήσεται έτερος, πρός αυτόν ανακέκραγε, Προφήτης εν πνεύματι, οδόν γάρ εξεύρε, πάσαν επιστήμης, μετά δέ ταύτα τοίς βροτοίς, σάρκα φορέσας ομοιωθήσεται, Παρθένου γάρ θεόπαιδος, αποτεχθήναι επείγεται, προσιτός μοι γενόμενος, ο τή φύσει απρόσιτος.

Θημωνία άλωνος, η σή κοιλία Πανάμωμε, Θεοτόκε γνωρίζεται, στάχυν εγεώργητον, υπέρ νούν καί λόγον, φέρουσα αφράστως, όν εν Σπηλαίω Βηθλεέμ, αποκυήσεις τήν κτίσιν άπασαν, ταίς θείαις επιγνώσεσι, μέλλοντα θρέψειν εν χάριτι, καί λιμού τό ανθρώπινον, ψυχοφθόρου λυτρώσεσθαι.

Δάμαλις η άμωμος, τόν σιτευτόν Μόσχον φέρουσα, εν κοιλία προέρχεται, εις

άγιον Σπήλαιον, παραδόξω λόγω, τούτον αποτέξαι, καί σπαργανώσαι ως βροτόν, καί ανακλίναι φάτνη ως νήπιον. Η κτίσις προεόρταζε, χαρμονικώς μεγαλύνουσα, τόν τοιαύτα παράδοξα, επί γής εργαζόμενον.

Στιχηρά τής Αγίας

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ταίς βαφαίς ταίς εξ αίματος, σωτηρίου ιμάτιον, σεαυτή πανεύφημε επιχρώσασα, καί λαμπρυνθείσα τώ πνεύματι, Κυρίω μεμνήστευσαι, αθανάτω Βασιλεί, συντηρούντί σε άμωμον, αδιάφθορον, εις αιώνα αιώνος εν θαλάμοις, ουρανίοις ως Παρθένον, περικαλή καί ακήρατον.

Αικισμοίς ομιλήσασα, καί πυρί προσπελάσασα, καί σαρκός σπαράγματα καρτερήσασα, καί τών λεβήτων τά βράσματα, γενναίως ενέγκασα, ουχ ηττήθης λογισμώ, ου ξοάνοις επέθυσας, αλλά κλίνασα, τώ Θεώ τόν αυχένα τή τού ξίφους, τιμωρία στεφηφόρος, πρός ουρανούς ανελήλυθας.

Ώσπερ προίκα πολύτιμον, τώ Νυμφίω προσήγαγες, Αθληφόρε ένδοξε δήμον άγιον, τοίς θαυμασίοις πιστεύσαντα, οίς πίστει ετέλεσας, ανωτέρα καί ποινών, καί τροχού καταφλέγοντος, καί στρεβλώσεων, εν Χριστώ δεικνυμένη τώ τήν νίκην, ουρανόθεν σοι Παρθένε, θεουργικώς χορηγήσαντι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Σιών πανηγύριζε, Ιερουσαλήμ ευφραίνου, Πόλις Χριστού τού Θεού, υπόδεξαι τόν Κτίστην, εν Σπηλαίω καί Φάτνη χωρούμενον, ανοίξατέ μοι πύλας, εισελθών εν αυταίς, όψομαι τόν ως βρέφος σπαργανούμενον, καί τή δρακί συνέχοντα τήν κτίσιν, όν υμνούσιν Άγγελοι, ακαταπαύστω φωνή, Ζωοδότην Κύριον, τόν σώζοντα τό γένος ημών.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Πάντων τών Προφητών, αι προρρήσεις πληρούνται, ο Χριστός γάρ γεννάται, εν Βηθλεέμ τή πόλει, εκ τής αγνής θεόπαιδος.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Δόξα τών γηγενών, καί καύχημα καί κλέος, Βηθλεέμ η τιμία, μητρόπολις η θεία, υπόδεξαι τόν Κτίστην σου.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Λόγος ο τού Πατρός, δι' ού τό πάν υπέστη, απαθώς καί αρρεύστως, υπόστασις ορατάι, μία εκ δύο φύσεων.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Η πόλις Βηθλεέμ, ευτρέπισον τώ Κτίστη, τό Σπήλαιον, τήν Φάτνην, τά σπάργανα, εν σοί γάρ, τεχθήναι παραγίνεται.

Απολυτίκιον, Προεόρτιον
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ότι τό ξύλον τής ζωής, εν τώ Σπηλαίω εξήνθησεν εκ τής Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, η εκείνης γαστήρ, εδείχθη νοητός, εν ώ τό θείον φυτόν, εξ ού φαγόντες ζήσομεν, ουχί δέ ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Δόξα... Τής Αγίας
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τη φωνή, Σέ Νυμφίε μου ποθώ, καί σέ ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκω υπέρ σού, ίνα καί ζήσω εν σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής πρεσβείαις, ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ότι τό ξύλον τής ζωής, εν τώ Σπηλαίω εξήνθησεν εκ τής Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, η εκείνης γαστήρ, εδείχθη νοητός, εν ώ τό θείον φυτόν, εξ ού φαγόντες ζήσομεν, ουχί δέ ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Εις τά Απόδειπνα ψάλλομεν τό Διώδιον, ού η Ακροστιχίς.

Τρίτη τε

Ωδή η' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Τώ δόγματι τώ τυραννικώ, οι όσιοι τρείς Παίδες μή πεισθέντες, εν τή καμίνω βληθέντες, Θεόν ωμολόγουν ψάλλοντες, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Ραθυμίας ύπνον αφ' ημών, βαλώμεθα, καί ψυχών εγρηγόρσει, τώ τικτομένω εκ Κόρης αγνής, Χριστώ αναμέλψωμεν, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ικανούσθω πράξις αγαθή, ημών τώ τής ψυχής ταμείω, όπως φαιδρώ τώ προσώπω, Χριστώ τικτομένω ψάλλωμεν, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τό τάλαντον έργοις αγαθοίς, αυξήσαντες, ώσπερ δώρα τώ δόντι, αντί χρυσού καί λιβάνου Χριστώ, καί σμύρνης προσάξωμεν, ερχομένω τεχθήναι, εκ Κόρης θεόπαιδος.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Η τόν αχώρητον Θεόν, εν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τώ κόσμω κυήσασα, σέ υμνούμεν, Παναγία Παρθένε».

Τοίς επιγνώμοσι Χριστός, γρηγορείν εντέταλται, τήν αυτού ελπίζουσιν έλευσιν, εκ Παρθένου, καί γάρ ήκει τεχθήναι.

Εν τή δευτέρα σου Χριστέ, ενδημία σύσκηνον, δεξιοίς με δείξον προβάτοις σου, σήν τιμώντα, εν σαρκί παρουσίαν.

Εν τή προτέρα σου Χριστέ, παρουσία έσωσας, τόν Αδάμ, αλλ' εν τή δευτέρα σου, τούς τιμώντας, τήν σήν Γέννησιν σώζε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία. Μετά δέ τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος β' Ο ευσχήμων Ιωσήφ

Ο απρόσιτος Θεός, δι' ευσπλαγχνίαν προσιτός, γενόμενός μοι θέλων, προέρχεται σαρκί, γεννηθήναι ως άνθρωπος, εν πόλει Βηθλεέμ, εκ Παρθένου νεάνιδος, όν υποδέξασθαι προθύμως σπουδάσωμεν, ανακράζοντες φόβω, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα

Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Θαύμα παράδοξον, οράται σήμερον! ο γάρ Σωτήρ ημών, εν τώ σπηλαίω σαρκί, εκ τής Παρθένου δι' ημάς, τεχθήναι νύν επείγεται, Μάγοι μετά δώρων δέ, ως βασιλεί προσκυνήσουσι, Ποιμένες τε καί Άγγελοι, αυτόν δοξολογήσουσι, μεθ' ών καί ημείς βοώμεν, Δόξα τώ δι' ημάς ενανθρωπήσαντι.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ο Ν'

Ο Κανών ο προεόρτιος, ού η Ακροστιχίς, κατά αλφάβητον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, απαθείας εν βυθώ, ψυχής τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, όπως σοι ως εν τυμπάνω, τή νεκρώσει τού σώματος, επινίκιον, άσω μελώδημα».

Αγάλλου ουρανέ, καί η γή ευφραινέσθω, ο Θεός γάρ μεθ' ημών, γενόμενος σαρκί, εκ Παρθένου νεάνιδος, τίκτεται καί σπαργανούται, τάς σειράς διαλύει δέ, τών εμών εγκλημάτων ως εύσπλαγχνος.

Βασίλισσα αγνή, Βασιλέα τών όλων, αποτίκτει υπέρ νούν, τόν άνω τοίς πιστοίς, βασιλείαν ανοίγοντα, καί τήν εν ημίν αθλίως, βασιλεύουσαν πάντοτε, αμαρτίαν τελείως εξαίροντα.

Γραφαί προφητικαί, περαιούνται, Ιδού γάρ, όν προήγγειλαν Χριστόν, εν πόλει Βηθλεέμ, φανερούται σαρκούμενος, τούτου νύν προεορτάσαι, τα Γενέθλια σπεύσωμεν, διανοίας ευθύτητι σήμερον.

Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Μέλπειν σε Μάρτυς προσθέτω Θεός χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης, Τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Μαρτύρων, περιφανώς λαμπρότησι, περιαστράπτουσα, περί Θεόν χορεύεις Ιερώς, θεουμένη Πανεύφημε, καί φωτισμόν πρεσβείαις σου, παρεχομένη τοίς υμνούσί σε.

Ετρώθης, τώ γλυκυτάτω έρωτι, Χριστού πανεύφημε, καί σαρκικάς λιπούσα ηδονάς, καί μνηστήρα επίκηρον, κατεγγυήθης άμωμος, Αγνή Παρθένος τώ Νυμφίω σου.

Λαμπρύνας, φωτοφανέσι κάλλεσι, τήν σήν διάνοιαν, ο Πλαστουργός τών όλων καί Θεός, ουρανίων θαλάμων σε, παρθενικώς χορεύουσαν, Μάρτυς θεόφρον κατηξίωσε.

Θεοτοκίον

Παρθένος, τόν Πλαστουργόν τής φύσεως, τεκείν επείγεται, εν τώ Σπηλαίω σάρκα εξ αυτής, καθ' υπόστασιν άρρητον, υπερφυώς φορέσαντα, όπως Θεώση τό ανθρώπινον.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Δανιήλ εξ όρους σε, παρθενικού λίθον Λόγε, αποτμηθέντα βλέπει,

εκλεπτύνοντα βωμούς, είδωλικους τώ κράτει σου, διά τούτο φόβω σε δοξάζομεν.

Εξ Εώας Μάγοι σε, τώ Βασιλεί τών απάντων, όδηγηθέντες άστρω, δώρα προσάγουσι Χριστέ, σμύρναν χρυσόν καί λίβανον, εκπλαγέντες τήν σήν συγκατάβασιν.

Ζωηφόρον άσταχυν, χώρα ανήροτος φέρει, αποτεκείν εν πόλει, τής Βηθλεέμ η Μαριαμ, πάντων ψυχάς εκτρέφοντα, τών βοώντων, Άγιος εί Κύριε.

Τής Αγίας

Ευφραίνεται επί σοί

Ετέλεσας τήν ψυχήν, ναόν πανάγιον Θεού Ένδοξε, θείοις ναοίς πάντοτε, ύμνοις καί ευχαίς παρεδρεύουσα.

Μεγίστων επιτυχείν, εφιεμένη δωρεών Πάνσεμνε, πόνους σαρκός έφερες, ως εν αλλοτρίω τώ σώματι.

Αιμάτων σου σταλαγμοίς, τής αθεϊας τήν πυράν έσβεσας, καί τών πιστών ήρδευσας, Ιουλιανή τά φρονήματα.

Θεοτοκίον

Ρυόμενος τούς βροτούς, ο συμπαθής εκ τής αγνής τίκτεται, εν Βηθλεέμ σπάργανα, νήπιον καθάπερ δεχόμενος.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Προεόρτιον Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Χαράς εμπλήσθητε, πάντα τά πέρατα, η Θεοτόκος γάρ, τεκείν επείγεται, τόν Βασιλέα τού παντός, ώ θαύματος ανεκφράστου! άρχεται ο Άναρχος, καί σαρκούται ο Άσαρκος Σπήλαιον εισδέχεται, τόν συνέχοντα άπαντα, Η Βηθλεέμ αγάλλου, καί χόρευε η κτίσις, ημέραν προεόρτιον.

Δόξα... Τής Αγίας

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Πεποικιλμένη αρεταίς θεοσδότοις, διηνθισμένη τώ σεπτώ μαρτυρίω, όλη καλή καί άμωμος ωράθης σεμνή, όθεν σου ο Κύριος, νύν ηράσθη τού κάλλους, καί προς φωτεινότατον, σέ νυμφώνα εισήξεν, εν ώ χορεύεις, Ιουλιανή, με τά Μαρτύρων Χριστόν μεγαλύνουσα.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ταχύ προκατάλαβε

Παρθένοι προεξάρξατε, τή τής Παρθένου χαρά, Μητέρες αινέσατε, τήν προπομπήν τής Μητρός, Χριστού τού Θεού ημών, Μάγοι σύν τοίς Αγγέλοις,

σύν ημίν οι Ποιμένες, έρχεται γάρ εν πόλει, Βηθλεέμ τού γεννήσαι, υιόν τόν πρό αιώνων Θεόν, σώζοντα κόσμον φθοράς.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Η αγία μυροθήκη, τού σεπτού αγιάσματος, Βηθλεέμ εν πόλει, τούτο εκκενώσαι προέρχεται, αγιασμόν ημίν πάσι παρεχόμενον, τοίς κραυγάζουσι, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Θεηγόρε Ησαϊα, τά σεπτά σου κηρύγματα, γεγονότα βλέπων, πράγματα αγάλλου καί χόρευε, η γάρ Παρθένος ασπόρως απεκύησεν, εν Σπηλαίω σαρκί, Βηθλεέμ τόν αχώρητον.

Ιησούς σαρκί γεννάται, καί εν χρόνω ο Άχρονος, καθοράται βρέφος, λύων μου τά χρόνια πταίσματα, καί τή αφάτω πτωχεία πλουτίζει με, τόν πτωχεύσαντα, φθοροποιαίς παραβάσεσι.

Τής Αγίας

Επαρθέντα σε ιδούσα

Τεταμένην τήν διάνοιαν κεκτημένη, πρός τόν τών όλων Κύριον, σαρκός τεταμένης, καί μαστιζομένης δεινώς, ουδόλως εφρόντισας, Ιουλιανή καλλιπάρθενε.

Υπερίσχυσαν οι έρωτες τού Δεσπότου, τούς τής σαρκός πανεύφημε, Μάρτυς αμαυρώσαι, όθεν κατεφρόνησας, καί πλούτου καί μνήστορος, καί πολυτρόπων κολάσεων.

Σέ τήν άσπιλον αμνάδα καθάπερ λύκοι, οι δυσμενείς σπαράττοντες, Μάρτυς ταίς αικίαις, άμωμον ολόκληρον, Θεού απετέλεσαν, θείον ιερείον καί σφάγιον.

Θεοτοκίον

Παρθενίαν μετά τόκον εσφραγισμένην, η Θεοτόκος βλέπουσα, θάμβει συσχεθείσα, Τέκνον ανεκραύγαζε, πώς νύν σπαργανώσω σε, ψάμμω σπαργανούντα τήν θάλασσαν.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ασεβείς ουκ όψονται, τήν δόξαν σου Χριστέ, αλλ' ημείς σε μονογενές, Πατρικής απαύγασμα, δόξης θεότητος, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν

σε φιλάνθρωπε».

Κόρης αποτίκτεται, Θεός Εμμανουήλ, καί εν φάτνη ανακλιθείς, τήν ημών ανάκλησιν, θέλων εργάζεται τούτου τά Γενέθλια, ευσεβώς προεορτάσωμεν.

Λόγος ων προάναρχος, Πατρός καί συμφυής, επί φάτνης αωακλιθείς, τών αλόγων έλυσας, τής αλογίας ημάς, τούς προεορτάζοντας, ευσεβώς τά σά Γενέθλια.

Μακαρία πέφυκεν, η ρίζα Ιεσσαί, εκβλαστήσασα τήν αγνήν, άνθος θείον φέρουσαν, Χριστόν τόν Κύριον, ού προερτάσωμεν, τά Γενέθλια γηθόμενοι.

Τής Αγίας

Σύ Κύριέ μου φώς

Ρούν μάρτυς δυσσεβούς, αθεϊας εξήρανας, τοίς ρεύμασι τών αιμάτων, τών αδίκως χυθέντων, καί πύρ απάσης έσβεσας.

Ολόκληρον σαυτήν, τώ Θεώ προσενήνοχας, ερύθημα παρθενίας, ταίς βαφαίς τών αιμάτων, λαμπρότερον τελέσασα.

Σώ κάλλει τήν ψυχήν, τετρωμένη παρέδραμεν, ώ Δέσποτα η Παρθένος, τά ορώμενα κάλλη, αθλήσει διαλάμπουσα.

Θεοτοκίον

Θαύμα καινοπρεπές! η Παρθένος επείγεται, η Άχραντος εν Σπηλαίω, Βηθλεέμ τού κυήσαι, Θεόν ενανθρωπήσαντα.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός, εκ βυθού ανάγαγε, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Νέον επί γής ημίν Παιδίον, τεχθείς ο πρό αιώνων, εκ Πατρός αρρήτως αναλάμψας, τής παλαιάς, πάντας ηλευθέρωσε, παραβάοεως ως εύσπλαγχνος.

Ξένα καί παράδοξα ηκούσθη, εν Βηθλεέμ τή πόλει, γεννηθέντος σου άναρχε Λόγε Ποιμένες γάρ, μετ' Αγγέλων ύμνον σοι, ως Δεσπότη προσεκόμιζον.

Ο αστήρ τόν τής δικαιοσύνης, καταμηνύει Μάγοις, απορρήτως Ήλιον τεχθέντα, ού τά σεπτά, νύν προεορτάσωμεν, αγαλλόμενοι Γενέθλια.

Τής Αγίας

Θύσω σοι, μετά φωνής

Έρωτι, τετρωμένη τώ θείω εκραύγαζες, Χριστόν επείγομαι φθάσαι, τόν ωραίον κάλλει, όθεν βασάνους, υπομένω, ακλινεί γηθομένη φρονήματι.

Τείνεσθαι, ανηλεώς καί ράβδοις συντρίβεσθαι, τήν τού Κυρίου αμνάδα, πονηρός διώκτης προσέταττε, τεταμένην, πρός Χριστόν τήν διάνοιαν έχουσαν.

Ώρθρισας, πρός Χριστόν τόν ανέσπερον Ήλιον, καί ταίς αυτού φρυκτωρίαις, καί ψυχήν θεόφρον, καί τήν καρδίαν, κατηυγάσθης, καί πρός φώς μετετέθης αϊδιον.

Θεοτοκίον

Θάλασσαν, σπαργανώσας ομίχλη βουλήματι, κυοφορείται ο Κτίστης, εκ Παρθένου Κόρης καί σπάργανα, ώσπερ βρέφος, καταδέχεται κόσμον λυτρούμενος.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Προεόρτιον
Ήχος β' Τά άνω ζητών

Εν τή Βηθλεέμ, ορώντες σπαργανούμενον, τόν πάσαν τήν γήν, κρατούντα τή χειρί αυτού, προεόρτια άσματα, τή Τεκούση τούτον προσενέγκωμεν, μητρικώς γαρ ευφραίνεται, κρατούσα εν κόλποις τόν Υιόν τού Θεού.

Ο Οίκος

Τόν τού Θεού Υιόν η Παρθένος εν αγκάλαις κρατούσα, καί μητρικοίς ασπασμοίς καταφιλούσα εφθέγγετο, Σποράν ουκ έγνων εν τή συλλήψει, καί φθοράν ουχ υπέστην εν τή γεννήσει, αλλ' αγνή ώσπερ πρώην ειμί καί μετά γέννησιν, διό σου προσκυνώ Τέκνον τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, καί άφατον μεγαλουργίαν, ήν έδειξας εις εμέ, όθεν καί αγάλλομαι, κρατούσα εν κόλποις τόν Υιόν τού Θεού.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής Αγίας μάρτυρος Ιουλιανής.

Στίχοι

- Ιουλιανής αγλάϊσμα τό ξίφος,
- Ως προξενήσαν αγλαόν ταύτη στέφος.
- Έκτανον εικάδι πρώτη Ιουλιανήν ερατεινήν.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι πεντακόσιοι Μάρτυρες, οι εν Νικομηδεία διά τής Αγίας Ιουλιανής πιστεύσαντες, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Πεντακοσίους είδεν εκτετμημένους,
- Η Νικομήδους Μάρτυρας νικηφόρους.

Τή αυτή ημέρα, Αι Άγιαι εκατόν τριάκοντα γυναίκες αι εν Νικομηδεία, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Σύν πενταπλή προύτεινεν εικάδι ξίφει,
- Τριπλή γυναικών μαρτύρων δεκάς κάρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου Μάρτυρος θεμιστοκλέους.

Στίχοι

- Τάς εκ σιδηρών οξέων ήλων ξέσεις,
- Ώς τις σιδηρούς καρτερείς θεμιστόκλεις.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέοι τρείς έν Βαβυλώνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εις φλήναφον θέμενοι, εν μέσω πυρός ανεβόων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Πώς σε Σπήλαιον χωρήσει, ερχόμενον δι' ημάς, τεχθήναι Αχώρητε; πώς σε γαλουχήσει Παρθένος, τροφέα πάντων εύσπλαγχνε, Ιησού χρηματίζοντα;

Ρήμασιν ακολουθούντες, τού Μάντεως Βαλαάμ, Μάγοι επισπεύδουσι, Χριστόν προσκυνήσαι σύν δώροις, επεγνωκότες τούτον, πάσης πνοής βασιλεύοντα.

Στειρεύουσα τών ανθρώπων, φύσις πάσης αρετής, αγάλλου καί χόρευε, ήκει γάρ Χριστός εκ Παρθένου, σαρκί τεχθήναι, όπως δείξη καλοίς ευτεκνούσάν σε.

Τής Αγίας

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Εν αφροσύνη, πυρακτωθέντι σε τώ λέβητι, Μάρτυς, δικαστής προσρίπτει ανηλεώς, δι' Αγγέλου δέ ο Κύριος, αδιαλώβητόν σε διέσωσε, τούτον γεραίρουσαν.

Ου δειλιώσα, ανδρειοφρόνως μάλλον δέ πάνσεμνε, Μάρτυς, τή πυρά προσέρχη αναψυχής, αισθομένη καί κραυγάζουσα, Ευλογημένος εί, εντώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Σού τώ Νυμφίω, καθάπερ προίκα προσήγαγες, δήμον καί λαόν πιστεύσαντα εις αυτόν καί τής πλάνης αμαυρότητα, ταίς φωτοβόλοις σου, θαυματουργίαις αποκρουσάμενον.

Θεοτοκίον

Χαίρε χωρίον, τού Αχωρήτου Μητροπάρθενε, τούτον, σαρκοφόρον μέλλεις γάρ δι ημάς, εν Σπηλαίω τίκτειν Άχραντε, επανορθούμενον, τών οικείων χειρών τό πλαστούργημα.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Τόν πολλαίς με Χριστέ παραβάσεσι, τών ληστών χρηματίσαντα σπήλαιον, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, διασώζων τεχθήναι, εν τώ Σπηλαίω, εκ Παρθένου Αγνής κατηξίωσας.

Υπογράφων τελείαν μοι άφεσιν, απεγράφης τώ Καίσαρος δόγματι, ο Ποιητής τής κτίσεως, σύν τοίς δούλοις, υμνώ σου τής ευσπλαγχνίας, τό αμέτρητον έλεος Δέσποτα.

Φωτεινόν τού Δεσπότου Παλάτιον, πώς υπήλθες σμικρότατον Σπήλαιον, τόν Βασιλέα Κύριον, δι ημάς σαρκωθέντα, αποκυήσαι, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε;

Τής Αγίας

Χείρας εκπετάσας

Άνω σου τό όμμα καί τόν νούν, πρός τόν δυνάμενον, έχουσα σώζειν Θεόν, λεβήτων βράσματα χάριτι, θείου Πνεύματος κατέσβεσας, αναβοώσα τήν ωδήν, τών Παίδων Μάρτυς πιστώς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρήμασι τυράννου δυσμενούς, υπηρετούμενοι, πυρός επάξιοι, οι ματαιόφρονες ζώσάν σε, τή πυρά Μάρτυς ενέβαλον, αλλ' ουκ εφλέχθης τώ πυρί, τή τού Νυμφίου στοργή θεοφόρε, δροσιζομένη καί τούτον γεραίρουσα.

Ίστασο πρό βήματος Χριστόν, ανακηρύττουσα, Θεόν αθάνατον, καθυπομείναντα σταύρωσιν, καί τήν πλάνην θανατώσαντα, καί τήν αθάνατον ζωήν, πιστοίς παρέχοντα, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νέφει τήν επίβασιν αυτού, τιθείς ο Κύριος διά νεφέλης ημίν, Παρθένου τίκτεσθαι έρχεται, όπως λύση τών ψυχών ημών, τής αμαρτίας ζοφερά, νέφη βοώντων αυτώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ

δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Προεόρτιος

Ωδη θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Χορεύσωμεν άπαντες πιστοί, σκιρτήσωμεν, καί συμφώνως αλαλάξωμεν, ήκει η πάντων σωτηρία, εγγίζει τού τεχθήναι ο Κύριος, καί σώσαι τούς αυτού τά Γενέθλια, ευσεβοφρόνως εορτάζοντας.

Ψαλτήριον άγιε Δαυίδ ανάλαβε, καί κιθάραν καί μελώδησον, Τού Εφραθά οίκος ευφραίνου, Πατήρ γάρ εκ γαστρός όν εγέννησεν, εν σοί περιφανώς αποτίκτεται, εκ τής Παρθένου σωματούμενος.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος, ως μέγας υετός εν τή μήτρα σου, ο Δεσπότης καταβέβηκε, και αυχμηρία αθεϊας, τήν γήν κεχερσωμένην κατήρδευσε, καί πλάνης τάς θαλάσσας εξήρανε, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

Τής Αγίας

Λίθος αχειρότμητος

Ιουλιανής αθληφόρου, τούς υπέρ πίστεως αγώνας, Άγγελοι εθαύμασαν όπως, εν γυναικεία φύσει κατήσχυνε, τόν τήν αυτής προμήτορα, εν Παραδείσω θανατώσαντα.

Ως περικαλής αθληφόρος, καί περιδέξιος Παρθένος, στέφος ανεπλέξω νομίμως, δικαιοσύνης καταπατήσασα, μετά σαρκός τόν άσαρκον, καί νικηφόρος χρηματίσασα.

Σέ τήν νοητήν Χελιδόνα, καί αδιάφθορον Τρυγόνα, καί Περιστεράν μαρτυρίω, κεχρυσωμένας έχουσαν πτέρυγας, καί πρός τόν Θεόν Πετάσασαν, καταπαυσασαν γεραίρομεν.

Ήνθησας κοιλάσιν ως κρίνον, ταίς τών Μαρτύρων αθλοφόρε, Ιουλιανή, καί ως ρόδον, τήν παρθενίαν εύοσμον φέρουσα, τώ νοητώ Νυμφίω σου, θείον οσφράδιον γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Φέρουσα τόν φέροντα πάντα, πρός Βηθλεέμ έρχη Παρθένε, τούτον καί κυήσαι εν φάτνη, προσανακλίναι καθάπερ νήπιον, τήν τών βροτών ανάκλησιν, διαφερόντως εργαζόμενον.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Αγίας
Τόν νυμφώνά σου βλέπω

Τόν νυμφώνά σου Λόγε, η Μάρτυς επιποθούσα, βασάνων άπασαν πείραν, στερρώς υπέστη ροπή σου, Ής πρεσβείαις ως Θεός, δέομαί σου, τήν ψυχήν μου οικτείρησον.

Προεόρτιον όμοιον

Βηθλεέμ γή Ιούδα, ευτρέπισον τάς εισόδους, εν σοί γάρ η Παρθένος, καί Θεοτόκος ήκει νύν, εν Σπηλαίω τού τεκείν, ως βροτόν, τόν Θεόν μου καί Κύριον.

Εις τους Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Ηδημιουργός, νύν προέρχεται Σοφία, αι προφητικαί, διανίσχουσι νεφέλαι, η χάρις αιθριάζει, η αλήθεια έλαμψε, παύεται αινίγματα σκιώδη, η τής Εδέμ ηνοίγη πύλη, Αδάμ χόρευε, ο πλαστουργός Θεός ημών, εκών πεπλαστούργηται.

Θεσπίσματα πληρών, Προφητών καί τάς οράσεις, τίκτεται σαρκί, καί παχύνεται ο Λόγος, καί φάτνη τών αλόγων, γεννηθείς ανακλίνεται, Τούτο συγκατάβασις η άκρα! τούτο η φρικτή οικονομία! δι' ήν ψάλλομεν, Ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Ίνα τής φθοράς, τόν ιόν αποκαθάρης, καί τήν αρχικήν, αναπλάσης μοι εικόνα, σαρκούσαι καί θηλάζεις, καί σπαργάνοις ο νεύματι, πάντα περιάγων ενειλίσση, τερατουργέ υμνώ σε Λόγε, βουλής Άγγελε, τής πατρικής, δι' ής εγώ, απαθανατίζομαι.

Κόλπων Πατρικών, ουκ εκστάς βροτός ωράθης, καί Παρθενικαίς, εποχούμενος ωλέναις, τούς Μάγους εκ Περσίδος, δι' αστέρος εκάλεσας, άνακτα Θεόν σε προσκυνούντας, πνεύματι χειλέων ασεβούντας, εθνών άρχοντας, ός ανελείς, καί ποιμανείς, λαόν περιούσιον.

Δόξα... όμοιον

Λόγος ο Πατρί, ομοούσιος υπάρχων, εκ παρθενικών, φυραθείς αγνών αιμάτων, καί πλάττεται καί αύξει, χρονικώ διαστήματι, αυθίς τε γεννάται εν Σπηλαίω, έκπληξις! αλλ' Άγγελοι κροτούσι, βροτοί μέλπουσιν, Ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Καί νύν... όμοιον

Μάντεως χρησμοί, Βαλαάμ αποπληρούνται, οι γάρ Περσικαίς, τερατείαις κεχηνότες, αστέρος ασυνήθους, τή ελλάμψει τόν άδυτον, Ήλιον Χριστόν καταυγασθέντες, εν Βηθλεέμ σωματωθέντα, Θεόν άνακτα, καί εθελούσιον

νεκρόν, τοίς δώροις τεκμαίρονται.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Προλάμπει ο αστήρ, ήδη εν τώ Σπηλαίω, Ποιμένες μετ' Αγγέλων, οι Μάγοι μετά δώρων, προφθάσαι ευτρεπίσθητε.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Ίνα τών Προφητών, πληρώση τάς προρρήσεις, εν Βηθλεέμ γεννάται, καί τήν Εδέμ ανοίγει, τοίς εξ Αδάμ ο Κύριος.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Μύρισον Βηθλεέμ, τήν Φάτνην τήν αγίαν, εν σοί γάρ ο Δεσπότης, προσεφαπλοί ακτίνας, τής εαυτού θεότητος.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Δεύτε οι γηγενείς, συμφώνως τήν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, υμνήσωμεν απαύστως, εξ ής ο Χριστός τίκτεται.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος Αναστασίας τής Φαρμακολυτρίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι

Ο άδυτος Ήλιος, Παρθενικών εκ λαγόνων, ανίσχειν επείγεται, τού φωτίσαι άπασαν τήν υφήλιον, καθαροίς όμμασι, καί αγναίς πράξεσιν, υπαντήσαι τούτω σπεύσωμεν, καί υποδέξασθαι, νύν ετοιμασθώμεν εν πνεύματι, ερχόμενον εις ίδια, ξένω το κετώ ως ηυδόκησεν, όπως ξενωθέντας, ημάς τής εν Εδέμ διαγωγής, επαναγάγη ως εύσπλαγχνος, Βηθλεέμ τικτόμενος.

Ο νώτοις οχούμενος, χερουβικοίς Θεός Λόγος, σαρκί καθ' υπόστασιν, ενωθείς πανάμωμον μήτραν ώκησε, καί βροτός γέγονε, καί εις γήν έρχεται, τού Ιούδα αποτίκτεσθαι, Σπήλαιον άγιον, τώ Παμβασιλεί ευτρεπίσθητι, ως μέγιστον παλάτιον, Φάτνη δέ ως θρόνος πυρίμορφος, εν ή ώσπερ βρέφος, Παρθένος Μαριάμ ανακλινεί, επ' ανακλήσει τού πλάσματος, αυτόν ως

ηυδόκησεν.

Αλόγων εν φάτνη σε, ανακλινεί η Παρθένος, Θεού Λόγε άναρχε, αρχήν εισδεξάμενον υπέρ έννοιαν, τήν εμήν λύσαι γάρ, αλογίαν έρχη, ήν υπέστην φθόνω όφεως, σπαργανωθήση δέ, όπως διαρρήξης τά σπάργανα, σειράς τε τών πταισμάτων μου, μόνε Αγαθέ καί φιλάνθρωπε, όθεν σε δοξάζω, υμνώ καί προσκυνώ περιχαρώς, τήν εν σαρκί παρουσίαν σου, δι' ής ηλευθέρωμαι.

Στιχηρά Προσόμοια τής Αγίας.

Ήχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Ως περικαλέστατα τά σά, Μάρτυς προτερήματα! ως ευκλεείς οι αγώνές σου! ως περιβόητος, η Ομολογία! ως πολλά τά θαύματα, καί άπειρα τά θεία τεράστια! δι' ών δοξάζει σε, εις αιώνας όν εδόξασας, εναθλούσα, τοίς σεπτοίς σου μέλεσι.

Στέργουσα τήν εύκλειαν σεμνή, τών αθλούντων έσπευσας, τούτων τόν ζήλον μιμήσασθαι, όθεν υπήνεγκας, πόνους σφοδροτάτους, καί νύν θεία χάριτι, κουφίζεις πάντα πόνον Πανεύφημε, εκ τών ψυχών ημών, καί σωμάτων τών τιμώντων σου, τούς αγώνας, καί τά προτερήματα.

Ήστραψας φαιδρότερον σαφώς, τού ηλίου ένδοξε, τόν σόν αγώνα τελέσασα, καί ταίς ακτίσί σου, τών πολλών θαυμάτων, πάντων τά νοήματα, φωτίζεις τών πιστών προσιόντων σου, τή θεία λάρνακι, πηγαζούση θεία νάματα, Αναστασία, Μάρτυς μεγαλώνυμε.

Δόξα... Τής Αγίας Ήχος β'

Τής αναστάσεως είληφας τό δώρημα, Αναστασία πανεύφημε, αθληφορούσα εν τώ σταδίω, δαιμόνων γάρ εξηφάνισας πληθύν, καί πόντω παρέδωκας αθληφόρε, Μάρτυς αξιοθαύμαστε.

Καί νύν... Προεόρτιον
Ήχος πλ. β' Βύζαντος

Ανύμφευτε Παρθένε, πόθεν ήκεις; τίς ο τεκών σε, τίς καί η Μήτηρ σου; πώς τόν Κτίστην φέρεις εν αγκάλαις; πώς ουκ εφθάρης τήν νηδύν; μεγάλων χαρισμάτων επί σοί, φρικτών μυστηρίων επί γής τελουμένων, ορώμεν Παναγία, καί προευτρεπίζομεν επάξιόν σοι χρέος, επί γής τό Σπήλαιον, καί ουρανόν αιτούμεν, παρασχείν τόν αστέρα, καί Μάγοι δέ προέρχονται, από Ανατολών τής γής, εις Δυσμάς θεάσασθαι, τήν σωτηρίαν τών βροτών, ως βρέφος γαλουχούμενον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια, Προεόρτια.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Έρχεται ο Χριστός, τόν πονηρόν συντρίψαι, τούς εν σκότει φωτίσαι, καί λύσαι

τούς δεσμίους, αυτώ προϋπαντήσωμεν.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Άσατε Πατριαί, Εθνών αίνον καί δόξαν, οι Μάγοι μετά δώρων, Ποιμένες αγραυλούντες, προθύμως επισπεύσατε.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Όρη τε καί βουνοί, κοιλάδες καί πεδία, οι ποταμοί καί πάσα, η κτίσις νύν τόν Κτίστην, τικτόμενον μεγάλυνε.

Δόξα... Τής Αγίας Ήχος δ'
Τού Στουδίτου

Της ζωηφόρου αναστάσεως Χριστού, επώνυμος γενομένη σεμνή, πολιτεία τή κλήσει προσφόρως εξηκολούθησας, καί τήν φύσιν νευρώσασα, αρρενωθείσά, τε τώ φρονήματι, αλουργίδα εξύφανας, τή πορφυρίδι τών αιμάτων σου, καί βασιλικόν ώσπερ σκήπτρον, τόν Σταυρόν κατέχουσα, τώ Θεώ καί Σωτήρι συμβασιλεύεις, Αναστασία παμμακάριστε, Αυτόν ικέτευε, καί ημάς ελλαμφθήναι, τής θείας δόξης αυτού.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αυτός

Ησαϊα χόρευε, Λόγον Θεού υπόδεξαι, προφήτευσον τή Κόρη Μαριάμ, Βάτον πυρί καίεσθαι, καί μή καταφλέγεσθαι, τή αίγλη τής θεότητος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ, καί Μάγοι πορεύεσθε, ιδείν τήν Σωτηρίαν, εν φάτνη σπαργανούμενον, όν αστήρ εμήνυσεν, επάνω τού Σπηλαίου, ζωοδότην Κύριον, τόν σώζοντα τό γένος ημών.

Απολυτίκιον, Προεόρτιον
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ότι τό ξύλον τής ζωής, εν τώ Σπηλαίω εξήνθησεν εκ τής Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, η εκείνης γαστήρ, εδείχθη νοητός, εν ώ τό θείον φυτόν, εξ ού φαγόντες ζήσομεν, ουχί δέ ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Δόξα... Τής Αγίας
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τη φωνή, Σέ Νυμφίε μου ποθώ, καί σέ ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκω υπέρ σού, ίνα καί ζήσω εν σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι. Αυτής πρεσβείαις, ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ότι τό ξύλον τής ζωής, εν τώ Σπηλαίω εξήνθησεν εκ τής Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, η εκείνης γαστήρ, εδείχθη νοητός, εν ώ τό θείον φυτόν, εξ ού φαγόντες ζήσομεν, ουχί δέ ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννάται, τήν πρίν

πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Εν τοίς αποδείπνοις ψάλλομεν τό Τριώδιον, ού η Ακροστιχίς.
Τετράδι ψαλώ

Ωδή γ' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Τής πίστεως, εν πέτρα με στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Εν κενοίς τό συνέδριον τού Ηρώδου, καί γνώμη συναθροίζεται μιαιφόνω, τικτόμενον τόν Κύριον αποκτείναι, ώ πάντες ψάλλομεν, Συ εί Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε,

Τό δεινόν βουλευτήριον τού Ηρώδου, σκέπτεται θεομάχου ψυχής υπάρχον, νηπίοις τόν Δεσπότην συναποκτείναι, Χριστόν ώ ψάλλομεν, Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ρήμα τυράννου, επεί υπερίσχυσεν, επταπλασίως κάμινος, εξεκαύθη ποτέ, εν ή Παίδες ουκ εφλέχθησαν, Βασιλέως πατήσαντες δόγμα, αλλ' εβόων, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Αποκενούντες, ως μύρα τά δάκρυα, τώ δι' ημάς Χριστώ τικτομένω σαρκί, σαρκός τάς κηλίδας Καθαρίσωμεν, τώ αχράντω καθαρώς προσιόντες, καί βοώντες, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δάκρυσιν οίκτου, τά δάκρυα φύγωμεν, αμαρτωλοί κολάσεως, τής μελλούσης φρικτής, Χριστού τών ιχνών επιλαβόμενοι, τεθειμένου εν σπαργάνοις ώς βρέφος, καί βοώντες, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερουργείσθαι τό λύτρον γινώσκοντες, εκ τών ιδίων σπλάγχνων τε, καί δακρύων πηγής Χριστώ, διά τής εξαγορεύσεως, εκπλυθέντες πιστοί προσέλθωμεν, σαρκί τικτομένω, βοώντες, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' ο Ειρμός

«Ψυχαίς καθαραίς, καί αρρυπώτοις χείλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν τήν ακηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τού Εμμανουήλ, δι' αυτής τώ εξ αυτής, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι, φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς».

Αγνώμων μηδείς, μή πονηρός ζηλότυπος, έστω τών φερόντων νύν, δώρα Θεώ δεκτά, αντί σμύρνης καί χρυσού καί λιβάνου, αρετών τόν σμυρνισμόν, ψαλλόντων σε Χριστώ τικτομένω, φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός καί σώσον ημάς.

Λέγει πωρωθείς, Ηρώδης Μάγοις έμφροσιν, Άπιτε ζητήσατε, τόν γεννηθέντα νύν Βασιλέα, καί ευροντες μηνύσατέ μοι, μελετήσας ο δεινός, τόν φόνον μιαιφόνω καρδία, Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Ω πηρωτικής, μιαιφονίας τολμημα! λήθης όθεν έτυχες, ότι Θεόν ουδείς, υποχείριον αναιρεί λαμβάνων, υπερζέσας γάρ θυμώ, ωμώς τά βρέφη σφάττεις Ηρώδη, Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ενθέως ευφραίνεται, η κτίσις σήμερον, Χριστός γάρ ο Κύριος, ο τού Θεού μου Υιός, εκ Κόρης γεννάται αγνής, άπαν τό τών ανθρώπων, γένος αθανατίζων, λύων καί τήν κατάραν, τής προμήτορος Εύας, διό ώς ευεργέτη ημών, άσμα προσάξωμεν.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ'
Η Παρθένος σήμερον

Τήν Παρθένον κύουσαν, τόν προαιώνιον Λόγον, Ιωσηφ ο δίκαιος, υμνολογών ανεβόα, Βλέπω σε γεγενημένην Ναόν Κυρίου, φέρουσαν τόν πάντας σώσαι βροτούς ελθόντα, καί τούς τούτον ανυμνούντας, δι' οίκτον θείου ναούς δεικνύοντα.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα ο Ν' καί οι Κανόνες.

Κανών ο Προεόρτιος, ού η Ακροστιχίς.

Τή μακρά πέμπτη μακρόν ύμνον εξάδω.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Τμηθείση τμάται, πόντος Ερυθρός, κυματοτρόφος δέ ξηραίνεται βυθός, ο

αυτός ομού, αόπλοις γεγονώς βατός, καί πανοπλίταις τάφος, ωδή δέ Θεοτερπής ανεμέλπετο, ενδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ημών».

Η πανταιτία, καί παρεκτική ζωής, η άπειρος Σοφία τού Θεού, ωκοδόμησε τόν οίκον εαυτής, αγνής εξ απειράνδρου Μητρός' ναόν γάρ σωματικόν περιθέμενος, ενδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ημών.

Μυσταγωγούσα, Μάγους συγκαλεί, τήν απαρχήν Θεού Σοφία τών Εθνών, τούς αλόγους πρίν τραφήναι λογικώς, αλόγων επί φάτνης τραπέζης, κειμένης τής μυστικής, πρός ήν σπεύδουσι, σύν δώροις οδεύοντες, αστέρος προλάμποντος.

Ακουτισθώμεν, νύν Προφητικών, εκπληρουμένων διά Πνεύματος φωνών η Παρθένος γάρ λαβούσα εν γαστρί, επείγεται τεκείν τόν προόντα, όν Μάγοις μέν ουρανός καθυπέδειξε, Ποιμέσι δέ Άγγελοι, ως βρέφος φαινόμενον.

Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς, ελλιπής όμως τινών Τροπαρίων.

Τούς ευκλεείς σου, Μάρτυς, αινέσω πόνους εγω ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Τήν μνήμην σου σήμερον, Αναστασία, πιστώς εορτάζομεν, ήν Χριστός εδόξασεν, απείροις θαύμασιν, ο εν τή πόλει Βηθλεέμ, σαρκί τικτόμενος.

Ο κόσμος αγάλλεται, τάς αριστείας, τάς σάς καί τά θαύματα, καί τά κατορθώματα, ανακηρύττων αεί, Αναστασία, αθλητών τό εγκαλλώπισμα.

Υμνούμεν τούς πόνους σου, Αναστασία, τά άθλα τά στίγματα τά φρικτά τεράστια, τήν πρός τόν Κύριον, θείαν αγάπην, καί πολλήν όντως οικείωσιν.

Θεοτοκίον

Σαρκούται ο άσαρκος, δι' ευσπλαγχνίαν, εκ Κόρης τικτόμενος, Μάγοι ευτρεπίζονται, ανατολών Βασιλείς, τούτον θεάσασθαι πιστώς, καί προσκυνήσαι σαρκί.

Έτερος Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Υμνώ σε Μάρτυς Αναστασία πόθω. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον, άδοντες καί βοώντες, άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη».

Ύμνον αναπέμψωμεν Θεώ τώ μέλλοντι τεχθήσεσθαι, σαρκί εκ τής Παρθένου, εν Βηθλεέμ τή πόλει, καί φάτνη τεθήσεσθαι, νήπιον ώσπερ βρέφος, ίνα σώση, ανθρώπων τό γένος.

Μόνον τό εράσμιον Χριστού, Αναστασία ένδοξε, κάλλος ζητήσασα, παρέδραμες τά κάλλη, τού κόσμου στερρότητι, γνώμης καί αθανάτου, κληρουχίας, Μάρτυς ηξιώθης.

Νύκτα τού τής πλάνης σκοτασμού, τώ φωτισμώ τού Πνεύματος, αυγαζομένη Σεμνή, παρέδραμες εμφρόνως, καί νύν κατεσκήνωσας, ένθα τό θείον φέγγος, τής ακτίστου Τριάδος υπάρχει.

Θεοτοκίον

Ώφθη ο αόρατος Θεός, υπερφυώς τικτόμενος, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, εκ σού Παρθενομήτορ, πτωχεύσας ο πλούσιος, όπως αθανασίαν, τών ανθρώπων τό γένος πλουτίση.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Κύριος ών πάντων, καί Κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο απαθής, πτωχεύσας εαυτώ ήνωσε, καί ως βρέφος φερόμενος σαρκί, εν φάτνη πενιχρά προσκυνείται, Φάγετε βοών τό σώμά μου, καί πίστει στερεωθήσεσθε».

Ρύσιον κενώσαι, ερχόμενον νύν, υπέρ κόσμου τό οικείον αίμα, Χριστόν θρασύνεται, ο Ηρώδης τού κτείναι πρό καιρού, μανείς πρό τής μανίας Πιλάτου, όθεν φονική ωμότητι, τών Βρεφών στίφη κατέσφαξεν.

Άφρων ανήρ, έφη, ουκ έστι Θεός, ός ιμανίας πληρωθείς εσχάτης, Χριστοκτονίαν νοσεί, τού σκοπού δέ τής τόλμης εκπεσών, πρός φόνον βρεφών απειροκάκων, όλον εαυτόν εξώπλισε, καί γήν εμίανεν αίμασιν.

Τής Αγίας

Λίθον όν απεδοκίμασαν

Ένδον τού Σπηλαίου τίκτεται, ο πρό εωσφόρου, εκ γαστρός εκλάμψας, υπέρ νούν καί λόγον, καί τούτον ουρανόθεν, αστήρ υποδείκνυσι, αστρολόγοις εμφανώς, τούτον πιστοί υμνολογήσωμεν.

Ίδε ιερά πανήγυρις, ημίν ετησίως έλαμψεν η μνήμη, η τής Αθληφόρου, εν ταύτη φωτισθέντες, Θεόν ανυμνήσωμεν, τόν μεγαλύναντα αυτήν θεοπρεπώς, θαυματουργίαις πολλαίς.

Στόμα θεολόγων ήνοιξας, μέσον τού σταδίου, καθομολογούσα, τού Χριστού τό πάθος, καί πάσχουσα προθύμως, εντεύθεν γεγένησαι, πάσι τοίς

κάμνουσιν αεί, Μάρτυς σεμνή, καταφυγή καί λιμήν.

Θεοτοκίον

Ούτος μόνος ο Θεός ημών, εκ σού Παρθένε, σάρκα υπέρ λόγον, αληθώς φορέσας, τεχθήναι εν Σπηλαίω, επείγεται όπως με, οίκον γενόμενον ληστών, δείξη ναόν τού θείου Πνεύματος.

Άλλος

Ουρανίας αψίδος

Σπαργανούμενον βρέφος, ο αναφής Κύριος, μέλλει καθοράσθαι, εν φάτνη ανακλινόμενος, όρη σκιρτήσατε, καί αγαλλίασιν θείαν, οι βουνοί ενδύσασθε, φωτός πληρούμενοι.

Ευσεβεί παρρησία, τών διωκτών ήμβλυνας, τά πεπυρωμένα, ρημάτων βέλη σωτήριον, λόγον πλουτήσασα, Αναστασία καί θείω, πόθω τά κινήματα, ψυχής ιθύνασα.

Μόνον Μάρτυς εβόας, επιζητώ Κύριον, μόνη τή αυτού αγαπήσει, ψυχήν προσέδησα, τούτου ελλάμπεσθαι, καθαρωτάταις πλουσίως, αστραπαίς επείγομαι, ήθους απλότητι.

Θεοτοκίον

Απειρόγαμε Κόρη, τόν τή χειρί φέροντα, άπασαν τήν κτίσιν, εν μήτρα φέρεις σαρκούμενον, όν καί τικτόμενον, ανακλινείς εν τή φάτνη, βρέφος καθορώμενον, τόν προαιώνιον.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τής Αγίας

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Τών Μαρτύρων ζηλούσα τήν αρετήν, συμπαθεία καρδίας τούτων θερμώς, ταίς χρείαις εκάστοτε, διηκόνεις θεόπνευστε, καί τούς ιχώρας πίστει, εξέματτες χαίρουσα, εν μηδενί θεμένη, τά πρόσκαιρα βάσανα, όθεν επί τέλει, συσχεθείσα καί πόνους, πολλούς υπομείνασα, στερροτάτως ενήθλησας, Αναστασία πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον

Ήχος δ' Τό προσταχθέν μυστικώς

Τών Γενεθλίων τού Χριστού τά προεόρτια, επιτελούντες οι πιστοί πανηγυρίζομεν, καί αξίως άπαντες προϋπαντήσωμεν, ως οι Μάγοι δωροφορούντες τάς αρετάς, καί άδοντες τών Αγγέλων άσμα καινόν, τώ εκ Κόρης θεόπαιδος, εν Βηθλεέμ άνευ σποράς, τικτομένω Θεώ ημών, όν δοξάζει τά σύμπαντα.

Προεορτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Προκατιδών ο Προφήτης, τού μυστηρίου σου τό απόρρητον, Χριστέ προανεφώνει σοι, Έθου κραταιάν, αγάπησιν ισχύος, Πάτερ οικτίρμον, τόν Μονογενή Υιόν γαρ αγαθέ, ιλασμόν εις τόν κόσμον απέστειλας».

Επί τόν τόκον ως όμβρος, συγκαταβάς καί ως σταγών, επί τήν γήν τήν σέ τεκούσαν Κύριε, έρχη συμπαθώς τεχθήναι, καί βροτοίς συναναστραφήναι, τόν Μονογενή καί γάρ σε ιλασμόν, ο Πατήρ εις τόν κόσμον απέστειλε.

Μεταλαμβάνων βροτείας, Χριστέ σαρκός, Αβραάμ εκ σπέρματος, καί χάριν αντί χάριτος, έρχη παρασχείν, καί σώσαι τήν εικόνα καί αφθαρτίσαι, τόν Μονογενή καί γάρ σε ιλασμόν, ο Πατήρ εις τόν κόσμον απέστειλε.

Πόμα καινόν όπερ πάλαι, πιείν Δαυϊδ διψών επεθύμησεν, εν τώ Σπηλαίω πρόεισι, βλύσαι Βηθλεέμ, καί παύσαι προσγενόμενον άπαν δίψος, τό κατά ψυχήν Αδάμ τε καί Δαυϊδ, εξ ών τό κατά σάρκα γεννάται Χριστός.

Τής Αγίας

Εν Πνεύματι προβλέπων

Υμνήσατε τά Έθνη, κροτήσατε Λαοί, εν Σπηλαίω τίκτεται, ο πάντων φωτισμός, ού ταίς ακτίσιν, Αναστασία η Μάρτυς, καταυγασθείσα, σκότος έφυγεν απάτης, λάμψασα ηλίου φαιδρότερον.

Μαρτύρων τής ευκλείας, επέτυχες σεμνή, τού Χριστού Πανεύφημε, προθύμω λογισμώ, καί τούτων Μάρτυς, ιχώρας χερσίν οικείαις, πόθω καί πίστει, απομάττουσαν σπουδαίως, πάντες σύν αυτοίς ευφημούμέν σε.

Αγώνας πολυτρόπους, διήνυσας στερρώς, καί θαυμάτων είληφας, τήν χάριν δαψιλώς, Αναστασία εντεύθεν άπας ο κόσμος, καταφυγήν σε καί αντίληψιν βεβαίαν, κέκτηται προστρέχων τή σκέπη σου.

Ρομφαίας αοράτων, συνέτριψας εχθρών, Μάρτυς μεγαλώνυμε, δυνάμει τού Σταυρού, όθεν εδείχθης, πηγή απείρων θαυμάτων, Αναστασία αποπλύνουσα παντοίων, Μάρτυς νοσημάτων τόν βόρβορον.

Άλλος

Εισακήκοα Κύριε

Ρήσεις ήδη πεπλήρωνται, τών προφητευόντων εν θείω Πνεύματι, η Παρθένος γάρ επείγεται, εν Σπηλαίω τίκτειν τόν Παντέλειον.

Τών Μαρτύρων τήν εύκλειαν, πόθω εκζητήσασα ταύτης έτυχες, στερροτάτως

εναθλήσασα, αδιστάκτω γνώμη καρτερόψυχε.

Υφαντόν εκ τής άνωθεν, χάριτος χιτώνα όντως ενδέδυσαι, απεκδύσει τή τού σώματος, αθληφόρε Μάρτυς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Σαρκοφόρος προέρχεται, εκ σής φωσφόρου νηδύος Άχραντε, Βασιλεύς ο επουράνιος, ως εν θρόνω φάτνη προσκλινόμενος.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ συνδέσμω τής αγάπης, συν δεόμενοι ως φιλάδελφοι, τώ δεσπόζοντι τών όλων, τώ κόσμω άγαν αγαπήσαντι, καί δόντι λύτρον Υιόν τόν αγαπητόν, δώμεν δόξαν νέμοντι πάσιν ειρήνην».

Η τό άσχετον κρατούσα, καί υπερώον εν αιθέρι ύδωρ, η αβύσσους χαλινούσα, καί θαλάσσας αναχαιτίζουσα, Θεού Σοφία, ως υετός εν πόκω καταβάσα, μήτραν Παρθένου ώκησε.

Μαθητάς Μάντεως Μάγους, Βαλαάμ καλεί πρός γνώσιν αστέρι Χριστός, ο νεφέλαις δέ τόν πόλον, περιβάλλων σπαργάνοις πλέκεται, καί φάτνη κείται, όν τρέμει τά Χερουβίμ, Σπηλαίω χωρείται δέ, ο πληρών τά πάντα.

Τής Αγίας

Τήν σήν ειρήνην

Υμνούμέν σου τήν σάρκωσιν, φιλάνθρωπε Χριστέ, πίστει προσκυνούμεν τά σπάργανα, δι' ών ελύθη κατακρίσεως, τό τών βροτών γένος, δοξάζον σε Σωτήρ μου.

Στομώσασα τό φρόνημα, αγάπη θεϊκή, Μάρτυς αληθώς μεγαλώνυμε, ξίφος ωράθης, πάσας φάλαγγας, συγκόπτον τών δαιμόνων, ενθέω πεποιθήσει.

Αγώσι λαμπρυνθείσά σου, απείροις η ψυχή, έλαμψεν ηλίου φαιδρότερον, τή οικουμένη καί κατηύγασε, πηγάς τών ιαμάτων, σεμνή Αναστασία.

Θεοτοκίον

Νύν ήλθεν εις τά ίδια, εν ξένω τοκετώ, Λόγος τού Πατρός σωματούμενος, εκ τής Παρθένου καί ως νήπιον, οράται εν Σπηλαίω, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν.

Άλλος

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ανέτειλε τό άστρον Ιούδα, εκ γής Χαλδαίων, κινούν εις προσκύνησιν, τούς αστρολόγους ως γέγραπται.

Νομίμως ηγωνίσω, ανόμους τροπωσαμένη, Μάρτυς παναοίδιμε, τή δυναστεία τού Πνεύματος.

Ανάστασιν Χριστού εικονίζεις, επωνυμία, εχθρούς καταράσσουσα, τούς αοράτους Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Σπηλαίω υπογαίω τεχθήναι, εκ τής Παρθένου, Χριστός κατεπείγεται, αγαλλιάσθω η σύμπασα.

Προεόρτιος

Ωδή ς' ο Ειρμός

«Άβυσσος εσχάτη, αμαρτημάτων εκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ως Ιωνάς, τώ Δεσπότη βοώ σοι, Εκ φθοράς με ανάγαγε».

Κύριόν σε γνόντες, οι ουρανοί διηγούνται τήν σήν, Σώτερ δόξαν δι' αστέρος Μάγους, νύν μετά δώρων καλούντες πρός γνώσίν σου, καί θείαν προσκύνησιν.

Ρύπον τις προστρίψας απορρυφθήτω, καί ούτω Χριστώ, καθαρός τώ καθαρώ ψαυέτω, βρέφος εν Φάτνη κειμένω, τά πάθη καρδιών εκκαθαίροντι.

Τής Αγίας

Τόν Προφήτην Ιωνάν

Επιλάμψας ο Χριστός, εκ λαγόνων μητρικών, εν τή πόλει Βηθλεέμ, διά σπλάγχνα οικτιρμών, εδόξασε, τής Αθληφόρου τήν μνήμην σήμερον.

Συντριβείσα ταίς πολλαίς, τών δεινών επιφοραίς, καθυπέταξας εχθρόν, τοίς ωραίοις σου ποσίν, αοίδιμε, Αναστασία θεομακάριστε.

Υποστάσα καρτερώς, τών βασάνων τάς δεινάς, προσβολάς καί τού πυρός, τήν κατάφλεξιν σεμνή, δεδόξασαι, Αναστασία Μαρτύρων έρεισμα.

Θεοτοκίον

Πόλις έμψυχε Θεού, εν τή πόλει Βηθλεέμ, αποτίκτεις τόν Χριστόν, Θεοτόκε υπέρ νούν, γενόμενον, δι' ευσπλαγχνίαν τέλειον άνθρωπον.

Άλλος

Τήν δέησιν εκχεώ

Τήν φύσιν τήν εξ ημών ο Εύσπλαγχνος, προσλαβόμενος οράται ως βρέφος, ο βρεφουργών, εν κοιλία τά βρέφη, καί σπαργανού ται καί φάτνη ανάκειται, καί λύει μου τάς τών παθών, πολυπλόκους σειράς αγαθότητι.

Αγίων ιχνηλατούσα Μαρτύρων, καρτερώς διά Χριστόν τούς αγώνας, καί ταίς αυτών, χρείαις διακονούσα, καί τούς ιχώρας Οσία εκμάττουσα, επλούτησας

περιφανώς, τήν αυτοίς επιλάμπουσαν εύκλειαν.

Σταγόνας τών ιαμάτων προχέεις, επομβρίαις θεϊκών χαρισμάτων, καί τών παθών, ποταμούς αναστέλλεις, καί βοηθείς τοίς δεινώς κινδυνεύουσιν, αοίδιμε Μάρτυς Χριστού, Αναστάσεως θείας επώνυμε.

Θεοτοκίον

Ιώμενος τών ανθρώπων τήν φύσιν, τή αρχαία παραβάσει φθαρείσαν, δίχα φθοράς, νέον τίκτεται βρέφος, καί σού εν κόλποις ως θρόνω καθέζεται, Ανύμφευτε τής Πατρικής, μή εκστάς συνεδρίας θεότητι.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τής Αγίας

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Οι εν πειρασμοίς, καί θλίψεσιν υπάρχοντες, πρός τόν σόν ναόν, προστρέχοντες λαμβάνουσι, τά σεπτά ιάματα, τής εν σοί οικούσης θείας χάριτος, Αναστασία σύ γάρ αεί, τώ κόσμω πηγάζεις τά ιάματα.

Ο Οίκος

Τής Αναστάσεως τού Κυρίου συνεπώνυμος ούσα, πεπτωκότα με νύν ανάστησον ταίς πρεσβείαις σου, εκ τών θαυμάτων τών σών, σταγόνα επιστάξασα, Μάρτυς τή ψυχή μου, καί τόν φλογμόν τής δεινής αμαρτίας κατασβέσασα, τόν κόσμον γάρ διασώζεις εκ παθών πολυτρόπων εκάστοτε, ών περ καγώ πεπείραμαι, σύ γάρ πάντα τοίς πάσι παρέχουσα, τώ κόσμω πηγάζεις τά ιάματα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας μεγαλομάρτυρος Αναστασίας, τής Φαρμακολυτρίας.

Στίχοι

- Αναστασία φάρμακον πιστοίς μέγα,
- Πάν φάρμακον λύουσα, καί κεκαυμένη.
- Καύθη Αναστασία πυρί δευτέρα εικάδι λαύρω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Χρυσογόνου.

Στίχοι

- Δίδωσι Χρυσόγονος αυχένα ξίφει,
- Ο πνεύμα χρυσούς, χάλκεος δέ τό σθένος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Θεοδότης καί τών τέκνων αυτής.

Στίχοι

Η Θεοδότη πύρ φέρει σύν φιλτάτοις, Φίλτρω Θεού ζέουσα, καί πυρός πλέον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου Μάρτυρος Ζωϊλου.

Στίχοι

- Ζωήν ρέουσαν εκλιπών ο Ζωϊλος
- Ζωήν μένουσαν εύρεν εν ζώντων τόπω.

Τή αυτή ημέρα, Τά θυρανοίξια τής τού Θεού μεγάλης Εκκλησίας.

Στίχοι

- Αίρουσιν άνδρες ιεροί Χριστού πύλας
- Τούς Δαυϊδ ημίν εκτυπούμενοι νόας.

Τή αυτή ημέρα, Τό φωτοδρόμιον τής τού Θεού Εκκλησίας.

Στίχοι

- Τρέχοντα φώτα σήμερον Ναού κύκλω,
- Δηλούσι φωτός εις τό πάν θείου δρόμον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν, αλλ' εν μέσω φλογός εμβληθέντες δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Νευστάζων κάραν Ηρώδης κακά προβλέπων εκίνησεν ευκαιρίαν ζητών θανατώσαι, τόν ζωής καί θανάτου Χριστόν τήν εξουσίαν έχοντα, τόν Θεόν τών Πατέρων ημών.

Υμών Χριστού όσοι φίλοι, συμφυγαδεύθητε φεύγοντι εις Αίγυπτον τούτω καί καλώς εκεί προσκυνήσατε θεοπρεπώς καλέσαντες καί συμφώνως δοξάσατε.

Μεθ' όστις εμού ουκ έστι, κατ' εμού πράττει Χριστός φησιν, ο δέ μή συνάγων μετ' εμού σκορπίζοντι έοικε, διό τήν τούτου φρίξωμεν, εν σαρκί συγκατάβασιν.

Τής Αγίας

Τούς εν καμίνω Παίδάς σου

Ο Βασιλεύς τών όλων καί Θεός, προέρχεται πόλει γεννηθήναι Βηθλεέμ, ο τήν σεμνήν, Αναστασίαν μεγαλύνας, εν απείροις θαύμασιν ως δι' αυτόν, αικισμούς καθυπομείνασαν.

Νεκροίς ξοανοις σέβας πονηρόν ουκ ένειμας μόνον σεβομένη τόν Χριστόν οία Θεόν ζώντα αεί, Αναστασία, καί τοίς ζωηροίς αυτού πάθεσι πάθος τό σόν καταλαμπρύνουσα.

Οι τώ ναώ σου πίστει δαψιλεί, προσφεύγοντες, νόσων εκλυτρούνται χαλεπών καί αρρωστίας καί παθών καί αλγηδόνων, ευρωστίαν πάντοτε παρά Χριστού τού Θεού πλουσίως λαμβάνοντες.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένος Λόγος εκ τής σής, προέρχεται Άχραντε νηδύος υπέρ νούν καί άρχεται ο προαιώνιος καί φάτνη κείται σπαργανούμενος καί διαλύει σειράς τών εγκλημάτων.

Άλλος

Παίδες Εβραίων εν καμίνω

Άνω χοροί δοξολογούσιν, Ασωμάτων, επί γής δέ προσκυνούμεν, καθορώντες βροτοί, ημίν ομοιωθέντα, καί επί φάτνης κείμενον, σέ Χριστέ Θεέ τών όλων.

Πύρ απετέφρωσας απάτης, ως οι Παίδες δέ, φλογί προσομιλούσα, παρεδήλους θερμόν, τόν έρωτα θεόφρον, όν πρός τόν σόν εκέκτησο, καί Δεσπότην καί Νυμφίον.

Όμβρους προχέεις ιαμάτων, καταπαύουσα φλογμόν αρρωστημάτων, καί λαούς μελωδείν αεί παρασκευάζεις, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Θαύμα διάνοιαν εκπλήττον, τό τελούμενον εκ σού Παρθενομήτορ, τίκτειν μέλλεις Θεόν, καί φάτνη ανακλίνειν, τόν Χερουβίμ απρόσιτον, καί αχώρητον τή φύσει.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι, ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, Καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Οι δαιτυμόνες οι θεόφρονες, εν Βηθλεέμ τώ νοϊ προπορευόμενοι, συν Αγγέλοις κατοπτεύσωμεν, καί Ποιμέσι τό θαύμα, τώ εν υψίστοις, δόξαν αναμέλποντες Θεώ, ευδοκίαν βραβεύοντι, βροτοίς καί τήν ειρήνην. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, βοώντες εις αιώνας.

Νόμου φιλίας αντεχόμενοι, φιλαδελφίας γνώμην αναλαβώμεθα, εν αλλήλοις ειρηνεύοντες, καί τό έν συμφρονούντες, ο γάρ ειρήνης πρύτανις, προέρχεται Χριστός, ειρηνεύσαι τά σύμπαντα, καί σώσαι τους βοώντας. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εδεξιούτο τόν τικτόμενον, Χριστόν δολίοις λόγοις Ηρώδης άνομος, καί τοίς Μάγοις, προσεπέσκηπτεν, ως αυτόν προσκυνήσων, αλλ' ουκ ηδείτο διώκειν, λανθάνοντα Θεόν, ου τά βρέφη κατώκτειρε, καί βοάν ού συνήκε. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Αγίας

Ον φρίττουσιν Άγγελοι

Εν χρόνω ο άχρονος, γεννάται υπέρ νούν, καί Μάγοι προσφέρουσιν αυτώ ως Βασιλεί, φανέντι τά δώρα, καί τήν δόξαν αυτού, ουρανός κηρύττει, προβολή τού αστέρος.

Γενναίως ανύειν σε, τούς δρόμους τούς μακρούς, ο θείος Χρυσόγονος, υπήλειψε Σεμνή, μεθ' ού σε τιμώμεν, μελωδίαις σεπταίς, υπέρ αληθείας, σεπτώς ηγωνισμένην.

Ως όμβρος σωτήριος, υπάρχει ο ναός, ο έχων τό λείψανον, Πανεύφημε τό σόν, εν ώ καταφεύγει, πάς πιστός καί δεινής, ζάλης εκλυτρούται, καί παντοίων κινδύνων.

Θεοτοκίον

Νύν ήλθεν ο Κύριος, ο πανταχού παρών, Παρθένου τικτόμενος, εν πόλει Βηθλεέμ, αγάλλου η κτίσις, υπαντώσα αυτώ, καί δοξολογούσα, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Οι θεορρήμονες Παίδες

Ω παρειστήκεισαν άνω χιλιάδες, καί μυριάδες Αγγέλων, Σπήλαιον φέρει τικτόμενον, όν υμνούμεν τά έργα, απαύστως ως Κύριον.

Οίκος Τριάδος εδείχθης θείοις τόποις, εν προσευχαίς καί νηστείαις, Αναστασία σχολάζουσα, Ευλογείτε βοώσα, τά έργα τόν Κύριον.

Ισχυροτάτοις λογίοις Χρυσογόνου, τού Αθλοφόρου ρωσθείσα, τό τών ειδώλων ανίσχυρον, κατεπάτησας θράσος, γενναίως αθλήσασα.

Θεοτοκίον

Ω θεοχώρητε Κόρη, τέξη βρέφος τόν Ποιητήν τών αιώνων, καί αναλλοίωτον Κύριον, Βηθλεέμ εν τή πόλει, δι' άφατον έλεος.

Ο Ειρμός

«Οι θεορρήμονες Παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί, καί τήν φλόγα καταπατούντες υπέψαλλον. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Προεόρτιος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ξενίας Δεσποτικής, καί αθανάτου τραπέζης, εν πενιχρώ Σπηλαίω, ταίς υψηλαίς φρεσί, πιστοί δεύτε απολαύσωμεν, σεσαρκωμένον Λόγον, απορρήτως μαθόντες, όν μεγαλύνομεν».

Άπιτε τοίς αρχηγοίς, Ηρώδης έφη τών Μάγων, ζητήσατε τόν παίδα, επάν δέ εύρητε, τούτον τάχος μηνύσατέ μοι, τόν δόλον εν καρδία τεκταίνων, αλλ' η λέγχθη ο πλάνος, διακενής ανομών.

Δημιουργός γεννηθείς, εκ τού Πατρός πρό αιώνων, γεννάται εκ Παρθένου, Σοφία πεφυκώς, Λόγος τού Θεού καί δύναμις, διπλούν ταίς φύσεσιν ειδότες, τόν Θεάνθρωπον Κύριον μεγαλύνομεν.

Ως άνθρωπος εφάνης, ουσία ου φαντασία, ούτω Θεός τώ τρόπω, τής αντιδόσεως, η φύσις Σώτερ ήνπερ προσείληφας, διό τήν εκ Παρθένου, σού θείαν ενδημίαν, τιμώντες σέ μεγαλύνομεν.

Τής Αγίας

Τήν φωτοφόρον νεφέλην

Ιδού εγγίζει Παρθένος, αποτεκείν εν Σπηλαίω, τόν Βασιλέα τού παντός, σάρκα ανειληφότα, όν ωμολόγησε στερρώς, αθλούσα η ένδοξος, λαμπρότατα, Μάρτυς Αναστασία, καί νικώσα τόν αόρατον εχθρόν.

Ωραιωθείσα τοίς πόνοις, υπέρ ηλίου ακτίνας, έλαμψας Μάρτυς τού Χριστού, καί φωτίζεις τόν κόσμον, άθλων μεγάλων τώ φωτί, θαυμάτων τε χάρισιν, εντεύθέν σε, πίστει Αναστασία, ευφημούμεν μελωδίαις ιεραίς.

Σέ τήν ωραίαν τρυγόνα, καί αηδόνα τιμίαν, καί παγκαλή περιστεράν, χρυσαυγιζούσας Μάρτυς, πτέρυγας έχουσαν πιστώς, αεί μακαρίζομεν, τελούντές σου, τήν πανέορτον μνήμην, εν ή λύσιν πάσιν αίτησαι δεινών.

Ής νύν επέτυχες δόξης, επιτυχείν ημάς πάντας, αεί δυσώπει τόν Χριστόν, Μάρτυς Αναστασία, τούς τήν σεπτήν σου εορτήν, σεπτώς εορτάζοντας, καί πίστει σου, προσκυνούντας τήν θήκην, τών λειψάνων ως πηγήν αγιασμού.

Θεοτοκίον

Φέροντα φύσιν βροτείαν, Παρθενομήτορ αγία, τίκτεις εν πόλει Βηθλεέμ, τόν υπέρθεον Λόγον, καί γαλουχείς μητροπρεπώς, τόν τρέφοντα άπαντας, ως δέ πύρινος θρόνος τούτον φέρεις, Παναγία ανωτέρα Χερουβίμ.

Άλλος

Κυρίως Θεοτόκον

Σκιρτήσατε τά όρη, εν αγαλλιάσει, καί ευφροσύνην βουνοί περιζώσασθε, νύν η Παρθένος εγγίζει τεκείν τόν Κύριον.

Ημέραν ευφροσύνης, άγει σου η κτίσις, Αναστασία τήν μνήμην δοξάζουσα, όνπερ εδόξασας Λόγον, οικείοις μέλεσιν.

Φωτί καθαρωτάτω, νύν ελλαμπομένη, τούς υμνητάς σου φωτίζοις τήν άνωθεν, πάσιν ημίν προξενούσα, Μάρτυς ευμένειαν.

Θεοτοκίον

Φαιδρώς πάσα η κτίσις, νύν αγαλλιάσθω, η Θεοτόκος τεκείν νύν επείγεται, τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, βροτόν γενόμενον.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον τής Αγίας
Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Παρθενομάρτυς ένδοξε, αθλοφόρων τό κλέος, Αναστασία πάνσοφε, δυσωπούσα μή παύση, τόν εκ Παρθένου νύν Κόρης, τής αγνής Θεοτόκου, τεχθήναι προερχόμενον, εν Σπηλαίω καί φάτνη, αμαρτιών, δούναι λύσιν πάσι τοίς εκτελούσι, τήν παναγίαν μνήμην σου, καί τιμώσί σε πόθω.

Προεόρτιον, όμοιον

Τήν εκ Παρθένου Γέννησιν, τού Χριστού προκηρύττει, ή φωτοφόρος μνήμη σου, Μάρτυς Αναστασία, εν Βηθλεέμ συγκαλούσα, Μάγους μέν εκ Περσίδος, σύν δώροις, τούς Ποιμένας δέ, μετ' Αγγέλων πρός ύμνον, σύ γάρ σαυτήν, ως χρυσόν καί λίβανον καί ως σμύρναν, προσήξας τώ Δεσπότη σου, εναθλούσα Θεόφρον.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχ. δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Νύν αι παλαιαί διαλύονται εμφάσεις, έσχεν εν γαστρί, η Παρθένος γάρ καί λίθος, εξ όρους απετμήθη, καί η ράβδος εβλάστησεν, η τού Ιεσσαί, καί δρόσος άρτι, η τού Γεδεων εν γή ερρύη, λαοί κράξωμεν, Ο βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Ξένου τοκετού, ξένα πράγματα οράται! πώς ο τώ Πατρί, εν υψίστοις συνεδρεύων, εν φάτνη τών αλόγων, γεννηθείς ανακλίνεται; πώς ο αναφής εν τοίς σπαργάνοις; πώς ο πανταχού εν τώ Σπηλαίω; λαοί κράξωμεν, ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Ο τερατουργών, καί τήν Αίγυπτον μαστίζων, ύων τε λαώ, τώ α γνώμονι τό Μάννα, σαρκούται καί θηλάζει, καί παιδίον ορώμενος, φεύγει τόν Ηρώδην, ως επί νεφέλης τή Παρθένω, Μητρί οχούμενος, ως Ησαΐας προορά, ο θεοπτικώτατος.

Παιδίον ο προών, Βασιλεύς ο τών αιώνων, τίκτεται εκών, καί υιός ημίν εδόθη, Ακούσατε τά Έθνη, Ισραήλ ενωτίσθητι, γνώτε καί ηττάσθε, μεθ' ημών γάρ, ός

λεπτυνεί καί εκλικμήσει, εκ γής άπασαν, καί βασιλείαν καί αρχήν, αυτώ μή υπείκουσαν.

Δόξα... Όμοιον

Ράβδω σιδηρά, ποιμανθήση Ιουδαίε, οία απειθής, καί Προφήταις αντιπίπτων, Υιώ γάρ γεννηθέντι, ο Πατήρ κλήρον δίδωσιν, Έθνη καί κατάσχεσιν γής πάσης, σέ δέ απωθείται μιαιφόνε, βοάν ού πείθη γάρ, Ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Καί νύν... Όμοιον

Σκίρτησον Δαυϊδ, εξ οσφύος σου Χριστός γάρ, χαίροις Ιεσσαί, εξανθεί γάρ σου η ρίζα, εκ μηρού σου Ιούδα, προελεύσεται Κύριος, κατά Βαλαάμ έδεται Έθνη, κατά τόν μέγαν Ησαϊαν, ιδού τέξεται, παιδίον τόν Εμμανουήλ, Παρθένος η πάνσεπτος.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Προλάμπει ο αστήρ, ήδη εν τώ Σπηλαίω, Ποιμένες μετ' Αγγέλων, οι Μάγοι μετά δώρων, προφθάσαι ευτρεπίσθητε.

Στίχ. Κύριε εισακήικοα τήν ακοήν σου.

Εγγίζει ο Χριστός, ο αστήρ προαυγάζει, τό ουράνιον πλήθος, τής στρατιάς προκύπτει, τών νοερών δυνάμεων.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Χαίρε η Βηθλεέμ, ο ποιμαίνων επέστη, τόν Ισραήλ ο σώζων, ουκέτι ελαχίστη, Ιουδαία τοίς άρχουσιν.

Δόξα... Τής Αγίας

Ήχος πλ. α' Βύζαντος

Προεόρτιος ημέρα σήμερον, τής ενανθρωπήσεως Χριστού τού Θεού, τή τής πανευφήμου καί Μάρτυρος εορτή, συνεξέλαμψεν Αναστασίας, ιδού η Παρθένος, εν Βηθλεέμ επείγεται, Βρέφος σπαργανούμενον, ανακλίναι εν φάτνη τών αλόγων, τόν ελευθερώσαντα ημάς, εκ τής αρχαίας κατάρας, καί σώζοντα τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Μή στύγναζε Ιωσήφ, καθορών μου τήν νηδύν, όψει γάρ τό τικτόμενον εξ εμού καί χαρήση, καί ως Θεόν προσκυνήσεις, η Θεοτόκος έλεγε τώ εαυτής μνηστήρι, μολούσα τού τεκείν τόν Χριστόν. Ταύτην ανυμνήσωμεν λέγοντες, Χαίρε κεχαριτωμένη, μετά σού ο Κύριος, καί διά σού μεθ' ημών.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων δέκα Μαρτύρων τών εν Κρήτη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ο εξ υψίστου κληθείς

Τού Ησαϊου φωνή αποπληρούται, ιδού η Παρθένος γάρ, τόν απερίληπτον, περιγραφόμενον σώματι, εν μήτρα φέρει, καί παραδόξως τεκείν επείγεται, θεόδεκτον Σπήλαιον προευτρεπίσθητι, η Βηθλεέμ ετοιμάσθητι, ο Βασιλεύς γάρ, σέ ηρετίσατο εις κατοίκησιν. Δέχου η φάτνη σπαργανούμενον, βρέφος Χριστόν λύειν μέλλοντα, τάς σειράς τών πταισμάτων, τών ανθρώπων αγαθότητι.

Η φωτεινή τε καί έμψυχος νεφέλη, τόν όμβρον βαστάζουσα τόν επουράνιον, τούτον εν γή νύν προέρχεται, εναποστάξαι, όπως αρδεύση ταύτης τό πρόσωπον. Τό έαρ τής χάριτος, η νοητή χελιδών, ένδον εν σπλάγχνοις κατέχουσα, αρρήτω λόγω, εναποτίκτει χειμώνα άθεον, διασκεδάζον, τό Παλάτιον, τό καθαρόν καί αμίαντον, Βασιλέα Σπηλαίω, επεισάγει σωματούμενον.

Συναπεγράφης τοίς δούλοις ο Δεσπότης, πταισμάτων χειρόγραφον, σχίσαι βουλόμενος, καί απογράψασθαι άπαντας, εν βίβλω ζώντων, θανατωθέντας κλοπή τού δφεως, Παρθένος δέ φέρει σε, τόν πάντα φέροντα, σάρκα θνητήν περικείμενον, καί καταλύειν, σμικρώ Σπηλαίω επευδοκήσαντα, όν γεννηθέντα, τάξεις άνωθεν, Αγγελικαί ανυμνήσουσι, μετά θείων Ποιμένων, εκπληττόμεναι τό κράτος σου.

Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων.

Ήχος ο αυτός
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Η δεκάς η θεόλεκτος, καί λαμπάς η δεκάπυρσος, η ταίς θείαις λάμψεσι καταυγάζουσα, τής Εκκλησίας τό πλήρωμα, οι στύλοι οι άσειστοι, οι αστέρες οι φαιδροί, οι τήν γήν ουρανώσαντες, ταίς λαμπρότησι, τών μεγίστων αγώνων εγκωμίοις, ιεροίς μεγαλοφώνως, ανευφημείσθωσαν σήμερον.

Ευφημείσθω θεόδουλος, Ζωτικός τε καί Πόμπιος, Βασιλείδης Εύπορος, Αγαθόπους τε, καί Σατορνίνος Γελάσιος, και θείος Ευάρεστος, μεθ' ών Ευνικιανός, νύν τιμάσθωσαν άσμασιν, οι πανεύδιοι, τών εν ζάλη λιμένες, οι τήν πλάνην, στηλιτεύσαντες καί στέφος, νικητικόν κομισάμενοι.

Τά τής Κρήτης βλαστήματα, Εκκλησίας ερείσματα, καί πιστών αμάραντα

ωραϊσματα, τού Παραδείσου ηδύπνοα, τά άνθη τά τίμια, τά ευπρόσδεκτα Χριστού, καί τερπνότατα σφάγια, αναθήματα, ουρανίου ναού τε τήν δεκάδα, τής Τριάδος τήν Αγίαν, τούς Αθλοφόρους υμνήσωμεν.

Δόξα... Τών Αγίων

Ήχος β' Κυπριανού

Κρήτη προεορτάζει σήμερον, τά Γενέθλια Χριστού, εν τή μνήμη τών Αθλοφόρων, διό ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ο αυτός, τού αυτού

Βηθλεέμ γή Ιούδα, τό κατά σάρκα πολίτευμα, φαιδρώς ευτρέπισον τό θείον Σπήλαιον, εν ώ Χριστός σαρκί τίκτεται, εξ απειράνδρου αγίας Παρθένου, εις τό σώσαι τό γένος ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Η άπειρος σοφία Θεού, τόν οίκον εαυτής υπέρ νούν, εκ Παρθένου, ώ κοδόμησε Χριστός, καί έρχεται εν φάτνη αλόγων καί Σπηλαίω, σαρκί τεχθήναι υπέρ έννοιαν.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Ωράθης τοίς Προφήταις Χριστέ, ώς θέμις ήν θεάσασθαι, σέ τόν Κτίστην, εν εσχάτοις δέ καιροίς, τοίς πάσιν επεφάνης, ανθρώποις εν τή πόλει, τή Βηθλεέμ βροτός γενόμενος.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Διέδραμε μηνύων αστήρ, τόν Ήλιον τής δόξης Χριστόν, Αστρολόγους εν τή πόλει Βηθλεέμ, καί Άγγελοι Ποιμένας, νύν ευαγγελιούνται, μεθ' ών συνδράμωμεν θεόφρονες.

Δόξα... Τών Αγίων Ήχος γ'

Προεόρτιος σήμερον, η τών Μαρτύρων επέστη εορτή, τήν Γενέθλιον ημίν, προϋπογράφουσα ημέραν, τόν εξ Ηλίου Ήλιον, τόν εκ τής Παρθένου, Θεόν επιφανέντα, σαρκί ανακηρύττουσα, Δεκάς Μαρτύρων εν Κρήτη, στερρώς αθλήσασα, τούς στεφάνους τής νίκης εξ ουρανού εδέξαντο, πρός ούς βοήσωμεν, Χορός αγιόλεκτος ικετεύσατε Χριστόν, Άγιοι Μάρτυρες, υπέρ τών πίστει τελούντων, τήν πάνσεπτον μνήμην υμών.

Καί νύν... Προεόρτιον ο αυτός

Ανατολίου

Ευτρεπίζου Βηθλεέμ, ήνοικται γάρ η Εδέμ, ετοιμάζου Εφραθά, ανανεούται γάρ ο Αδάμ, καί η Εύα σύν αυτώ, η κατάρα γάρ λέλυται, η σωτηρία εν κόσμω εξήνθησε, καί ψυχαί τών Δικαίων ευτρεπίζονται, ως προίκα δωροφορίας, αντί μύρου τόν ύμνον προσάγουσαι, σωτηρίαν ψυχής, καί αφθαρσίαν κομιζόμεναι.

Ιδού γάρ εν φάτνη ανακείμενος, προτρέπει υμνωδίαν πνευματικήν επιτελέσαι, τους βοώντας απαύστως, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον, Προεόρτιον
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ότι τό ξύλον τής ζωής, εν τώ Σπηλαίω εξήνθησεν εκ τής Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, η εκείνης γαστήρ, εδείχθη νοητός, εν ώ τό θείον φυτόν, εξ ού φαγόντες ζήσομεν, ουχί δέ ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Δόξα... Τών Αγίων Ήχος γ'
Τήν ωραιότητα

Τήν πολυθαύμαστον Κρήτην τιμήσωμεν, τήν εξανθήσασαν άνθη τά τίμια, τούς μαργαρίτας τού Χριστού, Μαρτύρων τούς ακρέμονας. Δέκα γάρ υπάρχοντες, αριθμώ οι μακάριοι, δύναμιν μυρίοπλον τών δαιμόνων κατήσχυναν, διό καί τούς στεφάνους εδέξαντο, Μάρτυρες Χριστού οι καρτερόψυχοι.

Καί νύν... Τό Προεόρτιον πάλιν
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ότι τό ξύλον τής ζωής, εν τώ Σπηλαίω εξήνθησεν εκ τής Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, η εκείνης γαστήρ, εδείχθη νοητός, εν ώ τό θείον φυτόν, εξ ού φαγόντες ζήσομεν, ουχί δέ ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Καί Απόλυσις

Εν δέ τοίς αποδείπνοις ψάλλομεν τό Τριώδιον, ού η Ακροστιχίς.
Προσάββατόν τε

Ωδή ε' Ήχος πλ. β'
Ο Ειρμός

«Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, σεαυτόν τώ πεσόντι, κενώσαντα ατρέπτως, καί δούλου μορφήν, εκ Παρθένου φορέσαντα, Λόγε Θεού, τήν ειρήνην παράσχου μοι φιλάνθρωπε».

Ρυφθέντες φρένας, καί προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, φρικτής οικονομίας, σώμα καί ψυχήν, Βηθλεέμ πρός τήν πόλιν ανέλθωμεν, τόν Δεσπότην τικτόμενον οψόμενοι.

Οράτε φίλοι, μάτην μή θροείσθε, ο γάρ άφρων Ηρώδης, θρασύνεται τόν Κτίστην, κτείναι τεχθέντα, αλλ' αυτός ως ζωής καί θανάτου κρατών, ζή καί σώζει, τόν κόσμον ως φιλάνθρωπος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Στήλην κακίας αντιθέου, Παίδες θείοι παρεδειγμάτισαν, κατά Χριστού δέ

φρυαττόμενος, Ηρώδης θρασύνεται, βουλεύεται κενά, κτείναι μελετά, τόν ζωής κρατούντα παλάμη, όν πάσα Κτίσις ευλογεί, δοξάζουσα εις τούς αιώνας».

Από βλεφάρων ραθυμίας, ύπνον πάντα πιστοί τινάξωμεν, εν προσευχή δέ γρηγορώμεν, πειρασμούς αποτρέποντες τούς εκ τού πονηρού, καί σύν Ποιμέσι, θεαταί τής δόξης δειχθώμεν, Χριστού τεχθέντος, όν υμνεί δοξάζουσα πάσα η κτίσις.

Βέβηλον έπος εκ χειλέων, προϊέναι πιστοί κωλύσωμεν, λόγους ευφήμους μελετήσαντες, Χριστώ δέ προσάξωμεν, τώ λύσαντι ημάς τής αλογίας, εν αλόγοις κειμένω φάτνη όν πάσα κτίσις ευλογεί, δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Βάθος σοφίας, καί τής γνώσεως τού Κτίστου, τίς ερευνήσει βροτών, Θεού κριμάτων τίς τήν άβυσσον, σοφός καταλήψεται; δι' ών τούς ουρανούς κλίνας, τοίς βροτοίς σαρκοφόρος συνανεστράφη, όν πάσα κτίσις ευλογεί, δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Απαγορεύειν σαρκικών παθών, καί κόσμου τερπνών σπουδάσωμεν, πνευματικών δέ αντισχώμεθα, φροντίδων θεόφρονες, αξίους εαυτούς τώ τικτομένω, παριστώντες εξ έργων Δεσπότη, όν πάσα κτίσις ευλογεί, δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

«Τήν τιμιωτέραν τών Χερουβίμ, καί ενδοξοτέραν ασυγκρίτως τών Σεραφίμ, τήν αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν όντως Θεοτόκον σέ μεγαλύνομεν».

Ο λέθριον δόγμα τού δυσμενούς, συνταραττομένου, τή Γεννήσει τού Ιησού, Νηπίων ακάκων, απειργάσατο φόνον, ημείς δέ τόν τεχθέντα, πιστοί τιμήσωμεν.

Νόμους τούς τής φύσεως αδικών, καί θεσμούς τούς θείους, αθετών Ηρώδης δεινός, μητέρας ανόμως, ητέκνωσε καί βρέφη, ανείλεν αναιτίως, διά τήν πάντων Ζωήν.

Τοίς έθνεσιν ήνοικται τής Εδέμ, πύλη τικτομένου, εν Σπηλαίω τού Λυτρωτού, πηγή τε διψώσιν, αθανασίας βλύζει, ο Κύριος τής δόξης, όν μεγαλύνομεν.

Εκύκλουν ως θρόνον χερουβικόν, Άγγελοι τήν φάτνην, τό γάρ Σπήλαιον ουρανόν, εώρων κειμένου, εν αυτώ τού Δεσπότου, καί, Δόξα εν υψίστοις, Θεώ εκραύγαζον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λογον

Βηθλεέμ ετοιμάζου τά πρός υπάντησιν, τής Παρθένου Μαρίας καί Θεομήτορος, ιδού γάρ έρχεται πρός σέ, έμβρυον φέρουσα, τόν συνάναρχον Πατρί, καί τώ Πνεύματι αεί, Χριστόν όν έν τώ Σπηλαίω, γεννήσει καί μετά τόκον, αεί Παρθένος οφθήσεται.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ήχος πλ. β'
Ελπίς τού κόσμου αγαθή

Εκ τής Περσίδος Βασιλείς, χρυσόν σμύρναν καί λίβανον, τώ κυηθέντι Βασιλεί, καί Θεώ προσήξαν πάλαι, ημείς δέ νύν προεορτάζοντες αυτού τήν Γέννησιν, ευσεβοφρόνως εκ ψυχής, πίστιν ελπίδα αγάπην, προσφέρωμεν αυτώ, τήν Παρθένον υμνούντες.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα ο Ν' καί οι Κανόνες

Κανών Προεόρτιος, ού η ακροστιχίς, κατά Αλφάβητον.

Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Άριπτον ασυνήθη, αβρόχως θαλαττίαν ανύσας τρίβον, ο εκλεκτός εβόα Ισραήλ, Τώ Κυρίω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Άναρχος ών τή φύσει, αρχήν ο πρό αιώνων λαμβάνει Λόγος, εν Βηθλεέμ τικτόμενος σαρκί, τούτου τά Γενέθλια προεορτάσωμεν.

Βλέψωμεν διανοίας, τοίς όμμασι πρός πόλιν τής Ιουδαίας, πορευομένην τέξαι τήν Αγνήν, ής τόν τόκον πόρρωθεν αστήρ εμήνυσε.

Γνόντες σε Βασιλέα, εν γή αποτικτόμενον εκ Παρθένου, οι Βασιλείς Περσών Λόγε Θεού, μετά δώρων σπεύδουσι τού προσκυνήσαί σε.

Έτερος Κανών Προεόρτιος

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι τόν διώκτην Φαραώ,

καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν εβόα άσωμεν».

Παρθενικής εκ Νεφέλης μέγας ημίν, ανατέλλει Ήλιος, Ιησούς ο φωτισμός, οι εν σκότει άσωμεν αυτώ, αυγαζόμενοι φαιδρώς, ταίς τούτου λάμψεσιν.

Η τών εθνών προσδοκία, ο Βασιλεύς, τής ειρήνης έρχεται, τόν πολέμιον ελείν, Υπαντήσαι σπεύσωμεν αυτώ, τικτομένω Βηθλεέμ, εις σωτηρίαν ημών.

Προφητικαί περαιούνται θείαι φωναί, τήν φρικτήν ανάδειξιν, προσημαίνουσαι Χριστού, η Αμνάς εγγίζει γάρ τεκείν, τόν Αμνόν καί Λυτρωτήν, καί πάντων Κύριον.

Θεοτοκίον

Σέ τήν Αγνήν τού Δεσπότου Περιστεράν, τήν σεμνήν καί άμωμον, καί καλήν εν γυναιξίν, ως τών όλων τέξασαν Θεόν, μακαρίζομεν πιστώς, Θεομακάριστε.

Κανών τών Αγίων

Ωδή α' Ήχος γ'

«Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ ποιήσαν τι θαυμαστά τέρατα, εν ερυθρά θαλάσση, πόντω γάρ εκάλυψε τούς υπεναντίους, καί έσωσε τόν Ισραήλ, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ συνάψαντι τούς αγίους Μάρτυρας, τή αμωμήτω πίστει, καί τούτους οπλίσαντι, εν μιά τή ελπίδι, κατά τού αρχεκάκου εχθρού, καί τώ συνδέσμω πάντας αυτούς, τής αγάπης ενώσαντι.

Οι απλανείς αστέρες, τού νοητού Ηλίου, ως εξ Εώας λάμψαντες, τόν τού αστέρος δρόμον, πιστώς προηγήσαντο, τού Χριστού γεννηθέντος, εορτήν προεισόδιον, τήν μνήμην τής αυτών τελευτής, φαιδρώς προσενέγκαντες.

Οι εκ Περσίδος Μάγοι, εν Βηθλεέμ τεχθέντι, δώρα Χριστώ προσήγαγον, νύν δέ οι Αθλοφόροι, ως σμύρναν τά αίματα, ως χρυσόν δέ τήν πίστιν, ως λίβανον τά πνεύματα, θυσίαν προεόρτιον, τώ τεχθέντι προσήνεγκαν.

Τή Θεοδούλου πίστει, καί Ζωτικού αγάπη, συνεκράθη Πόμπιος, καί Σατορνίνος άμα, καί συνεστεφάνωται Εύπορος, Αγαθόπους, Γελάσιος, Ευάρεστος καί Ευνικιανός, σύν αυτοίς καί Βασιλείδης ο σύναθλος.

Τριαδικόν

Η υπέρ νούν ουσία, καί αμέριστος τρισίν Υποστάσεσι, διαιρετώς υμνείται, μιά δέ θεότητι, απλώς αδιαιρέτως, Τριάς γάρ η αυτή καί Μονάς, απλή καί αδιαίρετος, εστί καί ονομάζεται.

Θεοτοκίον

Εν Βηθλεέμ γεννάται, καί τήν Εδέμ ανοίγει, ο εκ Παρθένου Κύριος, τεχθείς ανερμηνεύτως. Φάτνη ετοιμάζεται, καί Σπήλαιον τώ Κτίστη, Μάγοι ευτρεπίζουσι τά δώρα, τώ Δεσπότη Θεώ, καί Αστήρ προκηρύττει τό φώς.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τόξον συνετρίβη δυναστών, τώ κράτει σου Χριστέ, καί δύναμιν ασθενείς, σέ περιεζώσαντο».

Δεύτε διανοία καθαρά, ηχήσωμεν φαιδρώς, τών Γενεθλίων Χριστού, νύν τά Προεόρτια.

Έρχη καταλύσαι εν σμικρώ, Σπηλαίω Βασιλεύ, πλουτίζων με Ιησού, τή πολλή πτωχεία σου.

Ζόφου εξαιρούμενος ημάς, κακίας ο Χριστός, προέρχεται σαρκί, τεχθήναι ως άνθρωπος.

Έτερος

Ουκ έστιν Άγιος ως σύ

Ο λόγω τείνας ουρανόν, υπεισέρχη Σπηλαίω, καί αλόγων εν φάτνη, ανακέκλισαι Χριστέ, τής αλογίας ημάς, διά σπλάγχνα, θέλων εκλυτρώσασθαι.

Βοά Προφήτης εμφανώς, ο Θεός ημων ούτος, λογισθήσεται ουδείς, έτερός τις πρός αυτόν, εξεύρε πάσαν οδόν, επιστήμης, τοίς βροτοίς ενούμενος.

Ου φέρει βλέπειν Χερουβίμ, καί πώς φέρει σε φάτνη, τόν αχώρητον φύσει, διά έλεος πολύ, τικτόμενον δι' ημάς, εκ Παρθένου, Κύριε φιλάνθρωπε;

Θεοτοκίον

Προείδεν Όρος σε ποτέ, Δανιήλ ο Προφήτης, εξ ού λίθος ετμήθη, Θεοτόκε τούς βωμούς, λεπτύνας καί καθελών, τών ειδώλων, πάναγνε Θεόνυμφε.

Τών Αγίων

Εστερεώθη η καρδία μου

Αθλητικόν παγκράτιον οι γενναίοι, τού Χριστού διήνυσαν Αθλοφόροι, τών διωκτών τήν απόνοιαν καταπαλαίσαντες.

Οι νοεροί φωστήρες τής Εκκλησίας, λογικάς αστράπτοντες λαμπηδόνας, τήν αβλεψίαν φωτίζουσι τών καρδιών ημών.

Ο στερεώσας Κύριε τούς Αγίους, ενεγκείν αφόβως τάς αλγηδόνας, ρύσαι κινδύνων καί θλίψεων τούς υμνούντάς σε.

Τριαδικόν

Σεραφικώς υμνήσωμεν τήν Τριάδα, σύν Αγγέλοις κράζοντες ασιγήτως, Άγιος, Άγιος, Άγιος, η Τριάς καί Μονάς ο Θεός.

Θεοτοκίον

Τόν τής Τριάδος ένα τή γαστρί σου, δεξαμένη Άχραντε Θεοτόκε, ανερμηνεύτως εκύησας, ως οίδε μόνος αυτός.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδία μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τής Κρήτης οι λαμπροί, καί σεπτοί πολιούχοι, αθλήσαντες στερρώς, ετροπώσαντο πίστει, τόν όφιν τόν αρχέκακον, καί νομίμως εστέφθησαν, τούτων σήμερον, τήν αξιέπαινον μνήμην, εορτάζοντες, μεγαλοφώνως τόν πάντων, δοξάζομεν Κύριον.

Δόξα... Καί νύν...

Προεόρτιον, όμοιον

Αγάλλου η Σιών, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, ο πάντων συνοχεύς, τόν αστέρα προπέμψας, εμήνυσε τήν άμετρον, εαυτού συγκατάβασιν, όν γάρ τρέμουσι, τών ουρανών αι Δυναμεις, όντως τίκτεται, εκ τής Παρθένου ατρέπτως, ο μόνος Θεός ημών.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα, διο τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ δοξάζω Πολυέλεε».

Η Κτίσις ευφραινέσθω άπασα, ο γάρ Κτίστης ιδού γεννάται, εν Βηθλεέμ νήπιος, ορώμενος ο πρό αιώνων σαρκί, καί σπαργάνοις ενειλίσσεται, σειράς πταισμάτων λύων ως φιλάνθρωπος.

Θαμβείται εννοών πάς άνθρωπος, πώς ο πλούσιος εν ελέει, πτωχεύσαι νύν έρχεται, καί καταλύσαι εν Σπηλαίω, ημάς τούς κλοπή δεινώς πτωχεύσαντας, καταπλουτίσαι θέλων αγαθότητι.

Ιλύϊ εμπαγέντας Κύριε, αμαρτίας κακοφροσύνη, ηλέησας, ώκτειρας, καί επεσκέψω, καί εισέδυς Αγνής, Παναγίας μήτραν Άγιε, ήτις σε εν Σπηλαίω τίκτειν έρχεται.

Θεοτοκίον

Κατάρας παλαιάς λυτρούμενος, τό ανθρώπινον ο Δεσπότης, εκ σού σαρκί τίκτεται, Πανάχραντε ευλογημένη, διό εν αινέσει σε δοξάζομεν, δόξαν ημών, καί καύχημα τυγχάνουσαν.

Τών Αγίων

Χριστός μου δύναμις

Ιδού ανέτειλε, τό άστρον πόρρωθεν, ο προήγγελται πάλαι εξ Ιακώβ, άνθρωπος γενόμενος, ο απερίληπτος Θεός, καί οράται σπαργανούμενος.

Ο πάντων Κύριος, η απολύτρωσις, οραθήσεται βρέφος, Παρθενικοίς, κόλποις καθεζόμενος, ο εν τοίς κόλποις τού Πατρός, ως Υιός αναπαυόμενος.

Εδέμ κλεισθείσά μοι, κλαπέντι βρώσει ποτέ, διανοίχθητι, νύν γάρ έν Βηθλεέμ, τίκτεται φορέσας με, ο αφορίσας με τής σής, ανωδύνου απολαύσεως.

Θεοτοκίον

Προφήτης Πνεύματι, προεθεάσατο, Αββακούμ σε Παρθένε, Όρος Θεού, αρεταίς κατάσκιον, εξ ού επέφανεν ημίν, ο φωτίζων τάς ψυχάς ημών.

Άλλος

Εισακήκοα τήν ακοήν

Προεόρτιος, τών Μαρτύρων επέστη μνήμη, τήν Γενέθλιον προγράφουσα, εορτήν τού Σωτήρος.

Τά προαύλια, τής τού Σωτήρος επιφανείας, τών Μαρτύρων η ετήσιος, προανέω ξε μνήμη.

Η δεκάπυρσος, τών Αθλοφόρων λαμπάς ανήφθη, τόν αστέρα προμηνύουσα, τού Χριστού γεννηθέντος.

Υπερόβρυζοι, εν τή χωνεία τών αλγηδόνων, ανεδείχθησαν οι Άγιοι, ως χρυσός εν καμίνω.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Άχραντε, ευλογημένη Αγνή Παρθένε, τούς υμνούντάς σε περίσωζε, από πάσης ανάγκης.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο άνθραξ τώ Ησαϊα προοφθείς, Ήλιος παρθενικής από γαστρός ανέτειλε, τοίς εν σκότει πεπλανημένοις, θεογνωσίας φωτισμόν δωρούμενος».

Λυτρούσαι τών αμετρήτων με κακών Κύριε, υπερβολή ως αγαθός χρηστότητος, εν Σπηλαίω εκ τής Παρθένου εν Βηθλεέμ, αποτεχθείς ως άνθρωπος.

Μετά σαρκός νύν προελθών ο Κύριος, δι' ευσπλαγχνίαν τούς βροτούς ρυσάμενος, δυναστείας τού αρχεκάκου, εις ουρανούς αναγαγών εθέωσε.

Νύν ήκει εν αλλοτρίω, ο Χριστός σώματι, εν τοίς ιδίοις, ξενωθώμεν άπαντες,

τών ατίμων παθών, καί τούτον δεξώμεθα, σαρκί τικτόμενον.

Έτερος

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Τού Εφραθά οίκος Βηθλεέμ, Άρχων εξελεύσεται εκ σού, εν Ισραήλ προσκαλούμενος, Έθνη απωσμένα, ως προηγόρευσεν, εν Πνεύματι Μιχαίας, καταυγαζόμενος.

Ποιμάναι ποίμνιον εαυτού, μόνος εν ισχύϊ Ιησούς, εκ τής Παρθένου τεχθήσεται, άκρων έως γής δέ μεγαλυνθήσεται, Προφήτης θεηγόρος, πάλαι προήγγειλε.

Θεός ανθρώποις ομοιωθείς, πτωχεύει σαρκί, ίνα ημάς, καταπλουτίση τή δόξη αυτού, καί Σπηλαίω τίκτεται ο αχώρητος, τούτον ευθεία γνώμη υποδεξώμεθα.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι πάσαι τού δυσμενούς, άχραντε πανάμωμε Αγνή, όντως εις τέλος εξέλιπον, Σύ γάρ τόν απάντων Θεόν εκύησας, τόν λόγχη καθελόντα τούτου τό φρύαγμα.

Τών Αγίων

Τήν σήν ειρήνην

Τόν εξ Ηλίου Ήλιον, Χριστόν οι Μάρτυρες, εκ τής Παρθένου ημίν επιφανέντα σαρκί, κηρύττουσι τώ κόσμω, τή αθλήσει τής σεπτής ομολογίας αυτών.

Τίτου καί Κάρπου κλήματα, ώφθητε Μάρτυρες, ως εκ τής Παύλου φυτείας αναθάλλοντες, καρπούς ομολογίας, εκ χειλέων τώ Χριστώ προσενέγκαντες.

Οι τής ειρήνης τρόφιμοι, καί πολεμίων εχθροί, ταίς ικεσίαις υμών, άγιοι Μάρτυρες, πρεσβεύσατε ειρήνην, καί κακών απαλλαγήν δοθήναι πάσιν ημίν.

Νυκτομαχούσης άγιοι, τής Εκκλησίας Χριστού, ως φαεινοί τοίς εν γή, φωστήρες ώφθητε, τήν νύκτα τής αγνοίας, απελαύνοντες τή αίγλη τών θαυμάτων υμών.

Θεοτοκίον

Εν Βηθλεέμ ανέτειλε, Χριστός η πάντων αυγή, εκ τής Παρθένου Μητρός, λάμψας τώ κόσμω τό φώς, καί ώσπερ εν ημέρα, καταλάμπει τοίς πιστοίς, ως τοίς Μάγοις αστήρ.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Πρός Κύριον, εκ κήτους ο Ιωνάς εβόησε, Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένος άδου δέομαι, ίνα ως Λυτρωτή, έν φωνή αινέσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Ξενίζεται ακοή τού πράγματος τό μέγεθος, πώς ο αχώρητος, χωρηθείς εν μήτρα έρχεται, τεχθήναι δι' ημάς, εκ Μητρός νεάνιδος, ού τόν τόκον ανύμνησαν Άγγελοι.

Ο Ήλιος, φωτεινή εν Νεφέλη κρυπτόμενος, τεχθήναι έρχεται, εν Σπηλαίω φανερούμενος, αστήρ γάρ φαεινός, εις αυτού προσκύνησιν, Βασιλείς εκ Περσίδος συνήγαγε.

Πώς δέξεται, Βασιλεύ σε σμικρότατον Σπήλαιον, γνώμη πτωχεύσαντα, τόν πλουτίζοντα τά σύμπαντα; πώς βλέψει σε βροτών, φύσις σωματούμενον; Προσκυνούμεν τήν σήν συγκατάβασιν.

Έτερος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Ιδού εις τά ίδια, παραγίνεται Χριστός, Οικειωθώμεν χάριτι, δι' αρετών ενθέων αυτώ πιστοί, καί τού τόν δεξώμεθα, καί ψυχή καί καρδία φωτιζόμενοι.

Η ρίζα εβλάστησεν, Ιεσσαί καί εξ αυτής, ο προελθων Θεός ημών, ελπίς εθνών ανάπαυσις καί τιμή, ως πάλαι προέφησεν, Ησαϊας ενθέως φωτιζόμενος.

Σειράς διαλύων μου, τών πολλών αμαρτιών, εγκατειλίσση σπάργανα, καταπλουτίζων δέ με τόν χαλεπώς, κακία πτωχεύσαντα, Ιησού μου πτωχεύεις σωματούμενος.

Θεοτοκίον

Χειμάζει κλυδώνιον, εναντίων λογισμών, τήν ταπεινήν καρδίαν μου, τών πονηρών πνευμάτων επιβουλαίς, φιλάγαθε Δέσποινα, καταπράϋνον τούτο μεσιτείαις σου.

Τών Αγίων

Τούς εις τά τέλη τών αιώνων

Μάγοι τά δώρά σοι προσήγον, οι δέ Μάρτυρες τά αίματα, τώ γεννηθέντι επί γής εκ Παρθένου, εν τή πόλει Δαυϊδ, καί πάσχοντες εβόων. Σώσον Σωτήρ, ως έσωσας, τού θηρός τόν Προφήτην.

Κυμαινομένης ως θαλάσσης, κατά τής ομολογίας Χριστού, τής τυραννίδος τού εχθρού, ως φιλεύδιοι λιμένες αυτή, επέστησαν αθρόως οι Αθληταί, ως ναύν τήν πίστιν αυτών συναιρούντες.

Η Θεοδούλου παρρησία, τήν Ομόζηλον ανδρείαν, τών συνομίλων Αθλητών, στερροτέραν απειργάσατο, διό καί ανεβόων, Σώσον Σωτήρ, ως έσωσας, τού θηρός τόν Προφήτην.

Θεοτοκίον

Εν Βηθλεέμ αστήρ εφάνη, οδηγών τούς εκ Περσίδος, δώρα κομίζοντας Χριστώ, τώ τεχθέντι εκ Παρθένου Μητρός, αυτώ πάσα η κτίσις, καί προσκυνεί καί ως Θεόν, ανυμνεί καί δοξάζει.

Ο Ειρμός

«Τούς εις τά τέλη τών αιώνων, καταντήσαντας Φιλάνθρωπε, καί τρικυμίαις πειρασμών, απολέσθαι κινδυνεύοντας, βοώντας μή παρίδης, Σώσον Σωτήρ, ως έσωσας, τού θηρός τόν Προφήτην».

Κοντάκιον τών Αγίων

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εωσφόρος έλαμψεν, η τών Μαρτύρων, σεβασμία άθλησις, προκαταυγάζουσα ημίν, τόν εν Σπηλαίω τικτόμενον, όν η Παρθένος, ασπόρως εκύησεν.

Ο Οίκος

Τόν εν Σπηλαίω δι' ημάς τεχθέντα εκ Παρθένου, Χριστόν τόν ζωοδότην, ποθούντες οι οπλίται, χορείαν ήγειραν φαιδράν κατά τού Βελίαρ, καί νικήσαντες σαφώς, εις γήν αυτόν κατέρραξαν, άμετρα πάλαι τούτον καυχώμενον, όθεν δαδουχούσι τοίς εν σκότει, ως φωστήρες υπάρχοντες τού νοητού Ηλίου, αστήρ μέν γάρ τό πρίν τοίς Μάγοις επέστη, οδηγών εν Βηθλεέμ, πόλει Ιούδα, ούτοι δέ ημίν κηρύττουσιν εν βασάνοις, όν η Παρθένος ασπόρως εκύησεν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων δέκα Μαρτύρων, τών εν Κρήτη μαρτυρησάντων.

Στίχοι

- Τού ποιμενάρχου θρέμματα Χριστού δέκα,
- Εισηλάθη τμηθέντα μάνδρα Μαρτύρων.
- Εικάδι τή τριτάτη δέκα εν Κρήτη τάμον άνδρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Παύλου, Αρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας, ενός τών τριακοσίων δέκα καί οκτώ Αγίων Πατέρων τών εν Νικαία.

Τή αυτή ημέρα, Τά εγκαίνια τής Αγίας τού Θεού μεγάλης Εκκλησίας.

Στίχοι

- Εγκαινίοις καλοίς σε τοίς εγκωμίοις,
- Τιμώ καλών κάλλιστε γής Ναών όλων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου καί Θεοφόρου πατρός ημών Ναούμ τού θαυματουργού, τού φωτιστού καί ιεροκήρυκος Βουλγαρίας.

Ο Άγιος Μάρτυς Σχίνων ξίφει τελειούται.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ρήτορες ανεδείχθησαν Παίδες, φιλοσοφώτατοι ποτέ, εκ θεολήπτου ψυχής γάρ, θεολογούντες χείλεσιν έμελπον, Ο υπέρθεος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ρήματα εκπληρών Θεού Λόγε, ιερωτάτων Προφητών, έρχη τεχθήναι Σπηλαίω σπαργανωθήναί τε ώσπερ νήπιον, όπως λύση μου, τάς σειράς ως αγαθός, τών πολλών εγκλημάτων.

Στόματι ουρανός κεχρημένος, άστρω μεγίστω εκβοά, τήν επί γής παρουσίαν, τού δι' ημάς αρρήτως πτωχεύσαντος, ώ χρησάμενοι οδηγώ οι εκ Περσών, αφίκοντο σπουδαίως.

Τάγματα τών Αγγέλων υμνήσαι, μέλλοντα τίκτεσθαι Χριστόν, νύν ευτρεπίζονται φόβω, από μακράν δέ Μάγρι, αφικέσθαι τού θεάσασθαι, ξένον θέαμα εν γή, Θεόν σωματωθέντα.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε τήν πάντων αιτίαν, τών αγαθών μόνη Αγνή, σωματοφόρον γάρ Λόγον υπερβολή χρηστότητος τέτοκας, ού τήν γέννησιν προεμήνυσεν αστήρ, εν Βηθλεέμ τή πόλει.

Έτερος

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ο παντέλειος τεχθήσεται ως νήπιον, σπαργάνοις ενειλούμενος, καί ο άναρχος, εκ Παρθένου λήψεται αρχήν, Θεώσαι τό πρόσλημμα ζητών, αγαλλιάσθω ουρανός, καί ευφραινέσθω η γή.

Μεθ' ημών Θεός οφθήσεται σαρκούμενος, γνώτε έθνη τά πολέμια, καί ηττηθέντα, τής ημών μακρύνθητε ζωής, ιδού η ανάκλησις ημών, βρέφος εν φάτνη Βηθλεέμ προσανακλίνεται.

Ως βασίλειον πορφύραν περικείμενος, τήν σάρκα νύν προέρχεται, εκ λαγόνων σου, τής ειρήνης Κόρη Βασιλεύς, συντρίψαι εχθρούς ως δυνατός, καί ειρηνεύσαι τήν ημών, πολεμηθείσαν ζωήν.

Θεοτοκίον

Γενεών από πασών σε εξελέξατο, παλάτιον αμόλυντον, ο οικήσας σου, τήν γαστέρα Κόρη Βασιλεύς, ώ νύν μελωδούμεν ευσεβώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών Αγίων

Τρείς Παίδες εν καμίνω

Εφέστηκεν η μνήμη, τών Μαρτύρων κηρύττουσα, τήν Γενέθλιον ημέραν τού Σωτήρος, καί τή τούτων αθλήσει, προοιμιάζεται ημίν, Δεσποτική εορτή.

Μή κάμψαντες τό γόνυ, τοίς ξοάνοις οι Μάρτυρες, τών βασάνων τώ πυρί επειράθησαν, ευσεβώς εκβοώντες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εν μέσω τού σταδίου, εναθλούντες οι Μάρτυρες, στεφηφοροι Ομαδόν συγχορεύοντες, ως οι Παίδες εβόων, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ποιμένες μετά Μάγων, τόν αστέρα Θεώμενοι, μετ' Αγγέλων επί γής ανεκήρυττον, τόν εκ σού γεννηθέντα, Θεογεννήτορ Μαριάμ, διά τό σώσαι ημάς.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ινδάλματος χρυσού, καταπτύσαντες τρισόλβιοι Νεανίαι, τήν απαράλλακτον καί ζώσαν Θεού εικόνα τεθεαμένοι, μέσον τού πυρός ανέμελπον, Η ουσιωθείσα υμνείτω τόν Κύριον πάσα κτίσις, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Φορέσας με Χριστέ, όν εγύμνωσεν απάτη η αμαρτία, φανερωθήναι σύ καί νήπιος, επί φάτνης έρχη τεχθήναι, άστρου σε φαιδρώς κηρύττοντος, τοίς αναβοώσιν, Υμνείτω τόν Κύριον πάσα κτίσις, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Χορεύσωμεν πιστοί, καί σκιρτήσωμεν τώ πνεύματι, ο Δεσπότης, καταπλουτών ημάς, έν πάση δικαιοσύνη, ήδη πτωχεύει καθάπερ νήπιον, τεχθείς καί ανακλιθείς εν τή φάτνη, όν ανυμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ψαλτήριον τερπνόν, ανάλαβε Προφήτα Δαυϊδ καί λέγε, ιδού ηκούσαμεν, Παρθένον Σιων εν πόλει, μέλλουσαν τίκτειν, Θεόν Βασιλέα Κύριον, ώ καί μελωδούμεν, Υμνείτω τόν Κύριον πάσα κτίσις, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωραίος έκ γαστρός, σού προέρχεται τεχθήναι, αρρήτω λόγω καθωραϊσαι, τό ανθρώπινον αφθαρσία, Παρθένε θέλων, ο αγαθοδότης Κύριος, ώ νύν μελωδούμεν. Υμνείτω τόν Κύριον πάσα κτίσις, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Έτερος

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Προφητών θεηγόρων, ρήσεις πεπλήρωνται, η Παρθένος εγγίζει, τεκείν τόν Κύριον, άπασα η γή, ευφραινέσθω χορεύουσα, καί αγαλλιάσθω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τάς αυγάς υποφαίνων, τής θείας Χάριτος, τό τού Νόμου σκιώδες, καταπαυόμενος ο φωταγωγός, Ιησούς ανατέταλκεν, οι εσκοτισμένοι, θεάσασθε φώς μέγα.

Γεγονότα ληστών με, σπήλαιον Κύριε, ο τεχθείς εν Σπηλαίω, ναόν ανάδειξον, σού καί τού Πατρός, καί θείου σου Πνεύματος, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ουρανού εκ γαστρός σου, Άστρον ανέτειλεν, Αστρολόγους κινήσαν, τούτο θεάσασθαι, γνώσει τή αυτού, φωτισθέντας εν Πνεύματι, Άχραντε Παρθένε, αεί ευλογημένη.

Τών Αγίων

Τόν εν φλογί τοίς Παισί

Κατά ξιφών καί πυρός καί θανάτου, αντικατέστη η δεκάς τών Μαρτύρων, καί τήν νίκην ήρατο κατά τής ασεβείας, καί συμβασιλεύει, τή Χριστού βασιλεία.

Νεανικώς τήν Χριστού πανοπλίαν, αναλαβόντες κατά τών αοράτων, καί τού κοσμοκράτορος, οι γενναίοι οπλίται, τούς επινικίους, επεδείξαντο άθλους.

Οι αρραγείς πύργοι τής ευσεβείας, καί τών εν ζάλη φερομένων λιμένες, υπέρ πάσης κτίσεως εκτενώς δυσωπείτε, υπέρ τών Βασιλέων, καί ειρήνης τού κόσμου.

Τριαδικόν

Σύν τώ Πατρί τόν Υιόν προσκυνού μεν, καί Πνεύμα Άγιον εν Τριάδι Μονάδα, σύν Αγγέλοις κράζοντες, στόμασι τοίς πηλίνοις. Δόξα εν υψίστοις, Θεώ τώ εν Τριάδι.

Θεοτοκίον

Όλον εκ σού τής Τριάδος τόν ένα, Θεογεννήτορ θεϊκώς συλλαβούσα, εξ Αγίου Πνεύματος, σαρκωθέντα τέτοκας, μείνασα Παρθένος, ώσπερ ής πρό τού τόκου.

Ο Ειρμός

«Τόν εν φλογί τοίς Παισί τών Εβραίων, συγκαταβάντα θεϊκή δυναστεία, καί οφθέντα Κύριον, Ιερείς ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Προεόρτιος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά δέ νούς, καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε. Όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Ιδού τοίς δούλοις μόνε, Βασιλεύ απεγράφης, Καίσαρος γνώμη, θέλων με δουλείας, απαλλάξαι ψυχοφθόρου πόλει Βηθλεέμ προφθάσας δέ, σαρκί τεχθήναι, βροτούς εις ουρανούς, φέρεις τούς ανυμνούντας εν πίστει, τά σά Γενέθλια.

Ωραίος κάλλει, παρά τούς υιούς τών ανθρώπων, ο σός Παρθένε πέφυκεν, Υιός τε καί Δεσπότης τών απάντων, όν ώσπερ ωραία δάμαλις εν τώ Σπηλαίω, τής Βηθλεέμ προέρχη, τεκείν υπερφυώς, όπως ευεργετήση καί σώση, τούς προσκυνούντας αυτόν.

Σέ φωτοδότα, Ήλιε τής δικαιοσύνης, καθυποδύντα μήτραν, καί τεχθήναι υπέρ λόγον βουληθέντα, πόρρωθεν Αστήρ εμήνυσε, τοίς Αστρολόγοις νυκτί κεκρατημένοις, καί πλάνης σκοτασμώ ούσι, καί Προσκυνήσαντες πίστει, δώρα κομίζουσιν.

Η γή χορεύει, ώσπερ αισθομένη τήν θείαν επιδημίαν, τού δι' ευσπλαγχνίαν απορρήτως εκ Παρθένου, ήδη ανατέλλειν μέλλοντος, ο ουρανός δέ ανακηρύττει τούτον, ως φθόγγω μυστικώ, Άστρου ανατολή φαινομένου, τοίς Μάγοις πόρρωθεν.

Φέρεις Υιέ μου, όλην τού Πνεύματος τήν ιδέαν, καί πώς σε φέρω, όμοιον εμοί κατά πάντα γεγονότα; έλεγεν η Απειρόγαμος εκπληττομένη, ήν ώς Θεού Μητέρα, τιμήσωμεν πιστοί, πάντες καί εν αινέσει, συμφώνως δοξολογήσωμεν.

Έτερος

Θεόν ανθρώποις

Ιδού ή πάντων ήλθεν ανάκλησις, ο ιλασμός τό φώς, η παντελής απολύτρωσις, θησαυρός ο πολύτιμος κρύπτεται, ένδον εν τώ Σπηλαίω, ώ πλουτιζόμενοι, Μάγοι τόν χρυσόν, ως Βασιλεί επικομίζουσιν.

Χριστού ποιμένες επαγρυπνήσατε, καί νοητώς εν πόλει, Βηθλεέμ επισπεύσατε, καί Θεώ εν υψίστοις βοήσατε, Δόξα μεγαλωσύνη, τώ ευδοκήσαντι, βρέφος οραθήναι καθ' ημάς, δι' αγαθότητα.

Σαρκί σπαργάνοις ενειλισσόμενος, ο σπαργανών ομίχλη, Ιησού μου τήν θάλασσαν, τόν δεσμόν τής κακίας διαρρήξας, καί εν δικαιοσύνη, πάντας συνέδησας, τούς διαλυθέντας προσβολαίς, τού πολεμήτορος.

Θεοτοκίον

Παστάς καί θρόνε τού Βασιλεύοντος, Όρος Θεού, καί Πόλις εκλεκτή, καί Παράδεισε, τού Ηλίου Νεφέλη ολόφωτε, φώτισον τήν ψυχήν μου, νέφη διώκουσα, τών ανομιών μου τών πολλών, Θεοχαρίτωτε.

Τών Αγίων

Σέ τήν αθάνατον Κύριε πηγήν

Οι νοητοί τού Κυρίου θησαυροί, ανευφημείσθωσαν σήμερον, οι πολλούς ολβιούντες, καί βλύζοντες πιστοίς τά ιάματα, καί τά πλήθη τών θαυμάτων αυτών.

Οι ασφαλείς τών Πιστών προασπισταί, καί τής Τριάδος υπέρμαχοι, καί απόρθητοι πύργοι τής Πίτεως, Χριστόν ικετεύσατε, Αθλοφόροι τού σωθήναι ημάς.

Ο ιερός τών Μαρτύρων σου χορός, υπέρ ημών ικετεύει σε, τήν Αγίαν Τριάδα δωρήσασθαι, ημίν τήν ειρήνην σου, εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Θεοτοκίον

Η Βηθλεέμ προανοίγει τήν Εδέμ, καί ο εκ σού προερχόμενος, τόν Αδάμ αναπλάττει σαρκούμενος, υπερφυώς, όν ικέτευε, Θεοτόκε τού σωθήναι ημάς.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν αθάνατον Κύριε πηγήν, τήν δι' Αγίων ιάματα, τών ανθρώπων τώ γένει παρέχουσαν, αεί μεγαλύνομεν, ότι σώζεις τάς ψυχάς ημών».

Εξαποστειλάριον τών Αγίων
Τοίς Μαθηταίς

Σύν Θεοδούλω στέψωμεν, Ζωτικόν Αγαθόπουν, καί Σατορνίνον Πόμπιον, άμα Ευνικιανώ, τόν ένδοξον Βασιλείδην, Ευπορόν τε τόν θείον, καί τόν κλεινόν Γελάσιον, καί Ευάρεστον ύμνοις, χαρμονικώς, ταίς πρεσβείαις τούτων, όπως ρυσθώμεν, πταισμάτων καί στεφθείημεν, πρός Χριστού τού Σωτήρος.

Προεόρτιον, όμοιον

Οι αρετήν ασκήσαντες, καί νεκρώσαι τά πάθη, εν εγκρατεία σπεύσαντες, ώσπερ τρίϋλον δώρον, μετά ποιμένων καί Μάγων, πράξιν επαινουμένην, καί θεωρίαν εύστοχον, νύν προσάξωμεν πίστει, τώ εν σαρκί, γεννηθήναι ήκοντι εκ Παρθένου, Θεώ τώ ευδοκήσαντι, τήν ημών σωτηρίαν.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Τό προορισθέν, τώ Πατρί πρό τών αιώνων, καί προκηρυχθέν, τοίς Προφήταις επ' εσχάτων, Μυστήριον εφάνη, καί Θεός ενηνθρώπησε, σάρ κα προσλαβών εκ τής Παρθένου, κτίζεται ο Άκτιστος βουλήσει, ο Ών γίνεται, ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Υμνώ σε Βασιλεύ, τόν σπαργάνοις ειληθέντα, λύεις γάρ σειράς, τών εμών παραπτωμάτων, καί δόξη ακηράτω, καί αφθάρτω τιμήσας με, όλον τώ Πατρί προσωκειώσω, δημιουργών καί αναπλάττων, διό κράζομεν, Ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Φώς τό εκ φωτός, προϊόν καί εκ Παρθένου, λάμψαν τοίς εν γή, δι' Αστέρος κατιδόντες, οι Αστρολόγοι Μάγοι, Περσικόν απετίθεντο, σκότος καί αστρώαν πάσαν πλάνην, καί εν χαρά τώ γεννηθέντι, Θεώ έψαλλον, Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Χλόην εμμανώς, τών Νηπίων εκθερίζει, υπό τών σοφών, εμπαιχθείς Ηρώδης Μάγων, καί χείρα μιαιφόνον, κατά σού αίρειν ώετο, αλλ' επιδημείς τοίς Αιγυπτίοις, σκότος τό βαθύτατον διώκων, μεθ' ών ψάλλομεν, Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... όμοιον

Ψάλλων ο καινός, Ισραήλ τό καινόν άσμα, άδων, τήν ωδήν, τήν ουράνιον εκείνην, ευφράνθητι καί τέρπου, καί αγάλλου καί χόρευε, άγε δή φαιδρώς τάς Εορτάς σου, ο εκ θαιμάν Θεός σαρκί εφάνη, αυτός μέλλει δέ, εν Ιορδάνου ταίς ροαίς, ως άνθρωπος λούσεσθαι.

Καί νύν... όμοιον

Ώφθης επί γής, καί βροτοίς συνανεστράφης, Καίσαρος θεσμοίς, σύν τοίς δούλοις επεγράφης, επλάσθης, ουκ ετράπης, αναλλοίωτος έμεινας, όλος ών Θεός, κάν εσαρκώθης. Δόξα τή σοί οικονομία, τιμή αίνεσις, μεγαλοπρέπεια καί νύν, καί εις τούς αιώνας. Αμήν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Ηγή πάσα βλέπουσα Θεού, κάθοδον ευφραίνεται, Μάγοι τά δώρά μοι φέρουσιν, Ουρανός φθέγγεται, διά τού Αστέρος, Άγγελοι δοξάζουσι, Ποιμένες αγραυλούντες θαυμάζουσι, Φάτνη εισδέχεται, ώσπερ θρόνος με πυρίμορφος. Επαγάλλου, ταύτα Μήτερ βλέπουσα.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Φώς εις αποκάλυψιν Εθνών, ήλθες περικείμενος, εμής μορφής τό ομοίωμα, Υιέ μου άναρχε, Πατρός προανάρχου, απόρρητον Γέννημα, πλουτίσαι γάρ προείλου πτωχεύσασαν, τήν ανθρωπότητα, τή πτωχεία ήν περίκεισαι. Ανυμνώ σου, Κύριε τό εύσπλαγχνον.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Ως βρέφος με βλέπουσα ταίς σαίς, επαναπαυόμενον, Μήτερ αγκάλαις ευφράνθητι, ήλθον τόν πόνον γάρ, όλον αφελέσθαι, τού, Αδάμ όν έπαθε, κακίστη συμβουλία τού όφεως, ξύλου γευσάμενος, καί τρυφής έξω γενόμενος,

Παραδείσου, καί καταφθειρόμενος.

Δόξα... Τών Αγίων

Ήχος γ' Τού Στουδίτου

Γενναίοι Μάρτυρες αληθείας, υμάς ού βία τυραννική, ού θωπεία απατηλή, ού μελών εκκοπαί, ουδέ θανάτου απειλαί, τής πρός τό θείον αγάπης, χωρίσαι δεδύνηνται, διό παρρησίαν έχοντες, πρός Χριστόν τόν επί πάντων Θεόν, ταύτην αμοιβήν τών αλγεινών βασάνων αιτήσασθε, παρά Χριστού, λαβείν ευχαίς υμών, τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Εν Βηθλεέμ γεννάται, ο τού παντός Ποιητής, καί τήν Εδέμ ανοίγει, ο πρό αιώνων Βασιλεύς, η φλογίνη ρομφαία, τά νώτα δίδωσιν, τό μεσότοιχον τού φραγμού διαλέλυται, αι ουράνιαι δυνάμεις, σύν τοίς επί γής αναμίγνυνται, Άγγελοι σύν τοίς ανθρώποις, κραταιάν πανήγυριν συγκροτούσιν. Οι καθαροί τώ καθαρώ προσενεχθέντες, ίδωμεν τήν Παρθένον, ως θρόνον δόξης Χερουβικόν, χωρήσασαν τόν μηδαμού χωρούμενον Θεόν, καί βαστάζουσαν, όν τά Χερουβίμ μετά φόβου βαστάζουσιν, όπως παράσχη τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήιμη τής Αγίας Οσιομάρτυρος Ευγενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εν κυμβάλοις ηχήσωμεν, εν ώδαίς αλαλάξωμεν, η Χριστού ανάδειξις πεφανέρωται, τών Προφητών τά κηρύγματα, τό πέρας εδέξαντο, όν γάρ έφησαν σαρκί, τοίς βροτοίς εμφανίζεσθαι, αποτίκτεται, εν αγίω Σπηλαίω, καί εν φάτνη, ανακλίνεται ως βρέφος, καί σπαργανούται ως νήπιον.

Προεόρτια άσματα, διανοίας ευθύτητι, τής Χριστού Γεννήσεως προηχήσωμεν, ο γάρ Πατρί καί τώ Πνεύματι, υπάρχων ομότιμος, διά σπλάγχνα τό ημών, ενδυσάμενος φύραμα, μέλλει τίκτεσθαι, Βηθλεέμ εν τή πόλει, ού τόν τόκον, τόν απόρρητον Ποιμένες, μετά Αγγέλων ανύμνησαν.

Ανερμήνευτον Σύλληψιν, καί ανέκφραστον Γέννησιν, ή Παρθένος βλέπουσα, κατεπλήττετο, καί προσεφθέγγετο χαίρουσα, ομού καί δακρύουσα, Επιδώσω σοι μαζόν, τώ τά σύμπαντα τρέφοντι, ή υμνήσω σε, ως Υιόν καί Θεόν μου;

ποίαν εύρω, επί σοί προσηγορίαν, ακατονόμαστε Κύριε;

Στιχηρά Προσόμοια τής Αγίας

Ήχος β'
Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ότε, προμηθεία θεϊκή, προγινωσκομένη προήλθες, έξω τής πόλεως, κόσμου τήν τερπνότητα, σαφώς κατέλιπες, καί ψαλμών επακούσασα τερπνής μελωδίας, θείας επιγνώσεως, φωτί κατηύγασαι, φόβον εν γαστρί δέ λαβούσα, θείον καί σωτήριον Πνεύμα, τοίς συνοδοιπόροις σου απέτεκες.

Ότε, ενυμφεύθης τώ Χριστώ, τούς σούς υπηρέτας προθύμως, αυτώ προσήγαγες, προίκα τούτους έμψυχον, ώσπερ ενέγκασα, μιμουμένους στερρότητα, τήν σήν Ευγενία, πίστει τε καί χάριτι, σαφώς εκλάμποντας, πάσαν αρετήν ασκουμένους, Μάρτυρας θεόφρονας όντως, πάσι τήν ευσέβειαν κηρύττοντας.

Αίγλη, τή τού Πνεύματος σαφώς, Καταλαμπομένη παρθένων, Χριστώ προσάγεις χορόν, λόγω τής σοφίας σου, ταύτας ζωγρήσασα, καί τόν δρόμον δεικνύουσα, τής άνω πορείας, αίμασι λαμπρύνεσθαι, Μαρτύρων έπεισας, Ταύταις, συγχορεύουσα Μάρτυς, πόθον νύν κατάλληλον εύρες, όντως τήν απόλαυσιν Πανεύφημε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ιδού καιρός ήγγικε τής σωτηρίας ημών, ευτρεπίζου Σπήλαιον, η Παρθένος εγγίζει τού τεκείν, Βηθλεέμ γή, Ιούδα, τέρπου καί αγάλλου, ότι εκ σού ανατέταλκεν ο Κύριος ημών, Ακούσατε όρη καί βουνοί, καί τά περίχωρα τής, Ιουδαίας, ότι έρχεται Χριστός, ίνα σώση, όν έπλασεν άνθρωπον, ως φιλάνθρωπος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστού τά Γενέθλια, καί επάραντες τόν νούν, επί τήν Βηθλεέμ αναχθώμεν τή διανοία, καί κατίδωμεν τήν Παρθένον, τοίς ψυχικοίς οφθαλμοίς, επειγομένην τίκτειν εν Σπηλαίω, τόν τών όλων Κύριον καί Θεόν ημών, ού Ιωσήφ κατιδών, τών θαυμάτων τό μέγεθος, εδόκει άνθρωπον θεωρείν, ως βρέφος σπαργανούμενον, υπενόει δέ εκ τών πραγμάτων, Θεόν είναι αληθινόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Ο αυτός

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστού τά Γενέθλια καί επάραντες τόν νούν επί τήν Βηθλεέμ αναχθώμεν τή διανοία, καί κατίδωμεν τό εν Σπηλαίω μέγα μυστήριον, ήνοικται γάρ η Εδέμ, εκ Παρθένου Αγνής Θεού προερχομένου, υπάρχοντος τελείου τού αυτού, εν θεότητι καί ανθρωπότητι, διό κράξωμεν,

Άγιος ο Θεός, ο Πατήρ ο άναρχος, Άγιος Ισχυρός, ο Υιός ο σαρκωθείς, Άγιος Αθάνατος, τό Πανάγιον Πνεύμα, τριάς Αγία, δόξα σοι.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθνη κατενόησα τά έργα σου.

Ο αυτός

Άκουε ουρανέ, και ενωτίζου η γή, ιδού γάρ ο Υιός καί Λόγος τού Θεού καί Πατρός, πρόεισι τεχθήναι εκ Κόρης απειράνδρου, ευδοκία τού φύσαντος αυτόν απαθώς, καί συνεργεία τού Αγίου Πνεύματος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ, ότι ο Ών γίνεται ο ουκ ήν, καί ο Πλαστουργός πάσης κτίσεως διαπλάττεται, ο παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα, τής αλόγου πράξεως ημάς τούς γηγενείς, Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου Μητρός, όν περ καί κύψασα δουλικώς, η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγξατο τώ εν αγκάλαις αυτής, Πώς ενεσπάρης μοι; ή πώς μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου καί Θεός;

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Απεγράφετο ποτέ, σύν τώ πρεσβύτη Ιωσήφ, ως εκ σπέρματος Δαυϊδ, εν Βηθλεέμ η Μαριάμ, κυοφορούσα τήν άσπορον κυοφορίαν, Επέστη δέ καιρός ο τής Γεννήσεως, καί τόπος ήν ουδείς τώ καταλύματι, αλλ' ως τερπνόν παλάτιον τό Σπήλαιον, τή Βασιλίδι εδείκνυτο, Χριστός γεννάται τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Εκ τρίτου, καί Απόλυσις.

Εν τοίς αποδείπνοις ψάλλομεν τόν παρόντα.

Προεόρτιον Κανόνα, ού η Ακροστιχίς.

Κατά Αλφάβητον, άνευ τών Ειρμών.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Κύματι θαλάσσης, τόν κρύψαντα πάλαι διώκτην τύραννον, φάτνη κρυπτόμενον, κτείναι ζητεί ο Ηρώδης, αλλ' ημείς σύν Μάγοις μέλψωμεν, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Άρχων εξ Ιούδα, εξέλιπεν ήδη, ώ γάρ απέκειτο, καθώς προγέγραπται, η τών εθνών προσδοκία, Ιησούς Χριστός ελήλυθε, καί Σπηλαίω τίκτεται, δι' άκραν αγαθότητα.

Βηθλεέμ ευφραίνου, ή πόλις Ιούδα, εν σοί γάρ τίκτεται, Χριστός ο Κύριος, η

οικουμένη σκιρτάτω, δεχομένη απολύτρωσιν, χορευέτω άπασα, η κτίσις εορτάζουσα.

Γένος τών ανθρώπων, βουλόμενος σώσαι ο Υπεράγαθος, μήτρα εσκήνωσεν, απειρογάμου Παρθένου, καί ιδού τεχθήναι έρχεται. Τούτον προσκυνήσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η κτίσις κατιδούσα, εν τώ Σπηλαίω τικτόμενον, θαμβητικώς συνείχετο, Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζουσα».

Δούλου φορέσαι σχήμα, ηθέλησας, όπως με τής δουλείας, τού πονηρού λυτρώση, υμνολογώ σου τό εύσπλαγχνον, Λόγε Πατρός συνάναρχε, καί συναϊδιε. Δόξα τή οικονομία σου.

Έρχεται η Παρθένος, τόν Κύριον αποτεκείν Σπηλαίω, προφθάσατε οι Μάγοι. Ποιμένες νύν παραγίνεσθε, ύμνον εξ ύψους Άγγελοι, επανακράξατε, ώφθη τών βροτών η λύτρωσις.

Ζητών με τόν πλανηθέντα, φιλάνθρωπε, καί σπήλαιον δειχθέντα, ληστών έργοις ακάρποις, Σπηλαίω νύν παραγέγονας, εκ τής Παρθένου σήμερον, τεχθήναι Δέσποτα. Δόξα Λόγε τή ελεύσει σου.

Ωδη δ' Ο Ειρμός

«Τήν εκ Παρθένου παρουσίαν σου, προορών Αββακούμ, εξεστηκώς εβόα. Σύ εκ θαιμάν σαρκούμενος, ήκεις Λυτρωτά, τόν Αδάμ απωσμένον, ανακαλέσασθαι».

Η φωταυγής Νεφέλη έρχεται, ανατείλαι Χριστέ, εκ μητρικών λαγόνων, δικαιοσύνης Ήλιον, άπασαν τήν γήν, φρυκτωρίαις ενθέοις, καταλαμπρύνοντα.

Θεός ανθρώποις ώφθη όμοιος, καί πτωχεύει σαρκί, ίνα ημάς πλουτίση, καί εν Σπηλαίω τίκτεται, τούτον οι πιστοί, καθαρά διανοία, υποδεξώμεθα.

Ιδού Χριστός εν πόλει τίκτεται, Βηθλεέμ τήν Εδέμ, όπως ημίν ανοίξη, παρακοή τό πρότερον, όφεως κλοπή, κεκλεισμένην, ενθέως πανηγυρίσωμεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, σεαυτόν τώ πεσόν τι, κενώσαντα ατρέπτως, καί δούλου μορφήν, εκ Παρθένου φορέσαντα, Λόγε Θεού, τήν ειρήνην παράσχου μοι φιλάνθρωπε».

Καρδία πάσα, γηγενών σκιρτάτω, ευφραινέσθω η κτίσις, ο Κύριος γεννάται, εκ Κόρης Αγνής, Βηθλεέμ εν Σπηλαίω, καί Μάγοι αυτώ, προσκομίζουσι

δώρα, νύν επάξια.

Λαός ο πάλαι, εν σκιά θανάτου, καθεζόμενος βλέψον, τό φώς σοι ανατείλαν, εκ τής Παρθένου, καί πολλής θυμηδίας εμπλήσθητι, τόν πτωχεύσαντα Λόγον, μεγαλύνων αεί.

Μικρώ Σπηλαίω, έρχη χωρηθήναι, οαχώρητος φύσει, όπως με σμικρυνθέντα τή παραβάσει, μεγαλύνης δι' οίκτον αμέτρητον, προσκυνώ σου, τό εύσπλαγχνον Μακρόθυμε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος εσχάτη, αμαρτημάτων εκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ως, Ιωνάς, τώ Δεσπότη βοώ σοι. Εκ φθοράς με ανάγαγε».

Νόμων σε η Παρθένος, τών τής σαρκός δίχα Κύριε, παραγίνεται αποκυήσαι, εν τώ Σπηλαίω καί φάτνη σαρκί, προσανακλινεί σε ως νήπιον.

Ξένον γεγενημένον, παραβάσει με ο Υπέρθεος, τεχθείς εκ Κόρης απειρογάμου, δι' οίκτον πολίτην, ουρανού αποδείκνυσιν.

Όρη τε καί νάπαι, καί κοιλάδες ευφράνθητε, ο γάρ Χριστός σαρκί γεννάται, ανακαινίζων τήν κτίσιν, φθαρείσαν πονηραίς παραβάσεσιν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν, αλλ' εν μέσω φλογός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Πώς σε σμικρότατον Λόγε, καθυποδέξεται Σπήλαιον, τόν πτωχεία πολλή, τήν πτωχείαν τού Αδάμ αφελόμενον, καί πλούτω θείας χάριτος, τούς ανθρώπους πλουτίσαντα.

Ρήματα ξένα Ποιμένες, ακηκοότες κατέσπευσαν, Βηθλεέμ κατιδείν, καί εν φάτνη τών αλόγων τόν λύσαντα, τής αλογίας άπαντας, ευσεβώς προσεκύνησαν.

Στόματι καί καρδία, τόν εν σαρκί αφικόμενον, γεννηθήναι Χριστόν εν Σπηλαίω, εκ Παρθένου νεάνιδος, υμνολογήσαι σπεύσωμεν, καί πιστώς προσκυνήσωμεν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νόμων Πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι, ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τόν υπέρ λόγον μόνον Κύριον, σεσαρκωμένον Κόρη καί περικείμενον, τών ανθρώπων τό ομοίωμα, Κατέχουσα αγκάλαις, καί προσκυνούσα, καί ασπαζομένη μητρικώς. Τέκνον έφης γλυκύτατον, πώς σε ούτω κατέχω, κατέχοντα χειρί σου τήν κτίσιν, καί χειρός δουλείας, αυτήν ελευθερούντα;

Υμνολογήσαι θείοι Άγγελοι, τόν επί γής τεχθέντα, διευτρεπίσθητε. Μάγοι δώρα οδηγούμενοι, προσάξατε αστέρι. Ποιμένες τούτον σπεύσατε, ιδείν ταίς μητρικαίς, ώσπερ νήπιον κράζοντες, καθήμενον αγκάλαις. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Φωτός Νεφέλη Παναμώμητε, πώς σπαργανώσεις νέφει τόν επενδύοντα, ουρανούς αρρήτω νεύματι; πώς αλόγων εν φάτνη επανακλινείς, τόν τής αλογίας τούς βροτούς, διά έλεος άμετρον, ρυσάμενον Δεσπότην; όν πάσα προσκυνεί φόβω κτίσις, ανυμνολογούσα, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά δέ νούς, καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, Σέ μεγαλύνομεν».

Καίρε δοχείον άχραντε, χαράς ανεκφράστου, ιδού γάρ έρχη τέξεσθαι εν Σπηλαίω, απορρήτως τόν Δεσπότην, θέλοντα τήν κτίσιν άπασαν, καταφθαρείσαν τή παραβάσει πρώην, καινίσαι αληθώς, τούτον υμνολογούντες εν πίστει, Σέ μεγαλύνομεν.

Ψυχαί δικαίων πάσαι, υποχθόνιοι άμα αγαλλιάσθε, η πάντων απολύτρωσις, ιδού γάρ επεφάνη, πόλει Βηθλεέμ τικτόμενος, αστήρ δέ τούτον καταμηνύει, Μάγοις ζητούσιν ευσεβώς, όν περ καί κατιδόντες Σπηλαίω, θάμβους επλήσθησαν.

Ως ουρανόν σε άλλον, ανυμνούμεν Παρθένε δικαιοσύνης Ήλιον ημίν, εκ λαγόνων παναγίων, μέλλουσαν ανίσχειν αύριον, φωταγωγούντα τούς εν σκότει όντας, θανάτου καί φθοράς, όθεν χρεωστικώς εν αινέσει, σέ μεγαλύνομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. β'
Αγγελικαί δυνάμεις

Τών Προφητών αι ρήσεις, νυνί πεπλήρωνται, ο γάρ Θεός ημών, αύριον τίκτεται, εκ Παρθένου Μαρίας υπέρ λόγον, καί μένει ώσπερ ήν πρό τού τόκου,

αθροίζονται οι Μάγοι, δώρα κομίζοντες, αγραυλούσι Ποιμένες, επάδομεν καί ημείς, ο εκ Παρθένου τεχθείς, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Αυτόμελον

Αυλών Ποιμενικών, καταπαυων άσμα, στρατός Αγγελικός, επεφώνει λέγων. Παύσασθε αγραυλούντες, οι τών θρεμμάτων ηγεμονεύοντες, κράξατε ανυμνούντες. Ότι ετέχθη Χριστός ο Κύριος, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Είτα ο Ν' καί οι Κανόνες, οι δύο Προεόρτιοι μετά τών Ειρμών, εις ι' καί τής Αγίας, εις δ'. Κανών Προεόρτιος, ού η Ακροστιχίς.

Καί σήμερον δέ Σάββατον μέλπω μέγα.

Άνευ τών Ειρμών τών τεσσάρων πρώτων ωδών.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Κύματι θαλάσσης, τόν κρύψαντα πάλαι διώκτην τύραννον, Φάτνη κρυπτόμενον, κτείναι ζητεί ο Ηρώδης, αλλ' ημείς σύν Μάγοις μέλψωμεν. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Κύριε Θεέ μου, Γενέθλιον ύμνον καί προεόρτιον, ωδήν σοι άσομαι, τώ τή Γεννήσει σου θείαν, αναγέννησιν διδόντι μοι, καί εις τήν προτέραν με, ευγένειαν ανάγοντι.

Άνω σε εν θρόνω, καί κάτω εν φάτνη, τά υπερκόσμια, καί τά περίγεια, Κατανοούντα Σωτήρ μου, κατεπλήττοντο τό κράτος σου, υπέρ νούν ωράθης γάρ, διπλούς φύσει θεάνθρωπος.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, κλίνας ελήλυθας, τούς ουρανούς έως γής, ως γάρ εν πόκω κατέβης, υετός εν μήτρα Παρθενική, εξ ής νύν τεχθήσεσθαι, διπλούς έρχη θεάνθρωπε.

Έτερος Κανών Προεόρτιος, ου η Ακροστιχίς κατά Αλφάβητον.

Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο

δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Απεγράφης Καίσαρος θεσμώ, θέλων απογράψασθαι, βίβλω ζωής παμβασιλεύ τόν άνθρωπον, ξένος εις τά ίδια παραγέγονας, τόν δεινώς ξενιτεύσαντα, εκ τού Παραδείσου, εις τόν ουρανόν ανακαλούμενος.

Βηθλεέμ υπόδεξαι Χριστόν, σοί γάρ σωματούμενος, επιδημεί τήν Εδέμ εξανοίγων μοι, ευτρεπίζου Σπήλαιον, τόν αχώρητον θεωρήσαι χωρούμενον, εν σοί παραδόξως, πλούτω ευσπλαγχνίας νύν πτωχεύσαντα.

Γεννηθήναι έρχεται Χριστός, ξένην αναγέννησιν, τοίς εξ Αδάμ, ώς αγαθός δωρούμενος, ευφράνθητι έρημος, η ού τίκτουσα, τών βροτών φύσις άπασα, ήλθεν ο Δεσπότης, σέ πολυτεκνούσαν απεργάσασθαι.

Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Ευγενίης μέγα κύδος εν άσμασιν έξοχα μέλπω. Θεοφάνους

Ωδή α'
Ήχος καί Ειρμός ο αυτός

Ευγενία Μάρτυς τού Χριστού, νύν περιχορεύουσα, χαρμονικώς σύν Αγγέλων στρατεύμασιν, ως Παρθένος άμωμος, καί ως Μάρτυς στεφανηφόρος πανόλβιε, χάριν δωρηθήναι, πρέσβευε τοίς πόθω ανυμνούσί σε.

Υμνωδίας Νύμφη τού Χριστού, θείας επακούσασα, πρός υψηλήν επτερώθης ευγένειαν, ως γάρ φώς ενήστραψε, τή καρδία σου τών α σμάτων τού Πνεύματος, η θεολογία, πάσαν αθεότητα διώκουσα.

Γυναικείας φύσεως ο σός, νούς επιλαθόμενος, πρός ανδρικάς ενεργείας ανέδραμεν, ανδρωθείς τή χάριτι, καί Θεώ προνοητικώς ευθυνόμενος, Μάρτυς Ευγενία, θείας ευγενείας η επώνυμος.

Ελλαμφθείσα φέγγει νοητώ, πλείστους τής ελλάμψεως, συμμετασχείν απειργάσω θεόσοφε, ής νύν τούς υμνούντάς σε, λυτρουμένη τής αμαρτίας αξίωσον, ταίς σαίς ικεσίαις, Μάρτυς Ευγενία παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντες γνώσεως φυτώ, ξύλω τής ζωής Αγνή, πρός τήν ζωήν οι πιστοί ανεκλήθημεν, τώ εκ σού βλαστήσαντι, υπέρ έννοιαν, Θεοτόκε, Χριστώ τώ Θεώ, ώ σύν παρρησία, πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η κτίσις κατιδούσα, εν τώ Σπηλαίω τικτόμενον, θαμβητικώς συνείχετο, Ουκ έστιν Άγιος πλήν σου

Κύριε κραυγάζουσα».

Σύμβολα τής αρρήτου, σαρκώσεως, παραδεικνύς Οικτίρμον, επλήθυνας οράσεις, καί προφητείας ενέπνευσας, άς νύν ελθων επλήρωσας, σαρκί τικτόμενος, Κόρης εξ αγνής εν πόλει Δαυϊδ.

Ήπλωσε γή τά νώτα, καί δέχεται δεχόμενον τόν Κτίστην, τήν δόξαν εξ Αγγέλων, εξ ουρανού τόν αστέρα δέ, εκ τών Ποιμένων αίνεσιν, εκ Μάγων δώρά τε, κόσμου τε παντός επίγνωσιν.

Μάντεως χρησμολόγου, προβλήματα Βαλαάμ νύν πληρούνται, ανέτειλε γάρ άστρον, εξ, Ιακώβ καί ωδήγησε, πρός τόν τής δόξης Ήλιον, δώρα κομίζοντας, Μάγους εκ Περσίδος άνακτας.

Έτερος

Εξήνθησεν η έρημος

Δεσμών απολυτρούμενος, τών κακών με Κύριε, ενειληθήναι σπάργανα, ώσπερ βρέφος, έρχη φιλάνθρωπε, προσκυνώ σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Εν χρόνω γεγονότα σε, τόν αχρόνως λάμψαντα, εκ τού Πατρός προέρχεται, η Παρθένος τεκείν τά χρόνια, διαλύοντα πάθη τών ψυχών ημών.

Ζητών με τόν πλανώμενον, παραβάσει Σπήλαιον, ώς ουρανόν κατώκησας, τάς μονάς μοι ευτρεπιζόμενος, τάς εκείθεν οικτίρμον Πολυέλεε.

Τής Αγίας

Εν πέτρα με τής πίστεως

Ιερείον ώσπερ άμωμον τώ Δεσπότη, προσήχθης διανοία τελειοτάτη, τόν πλούτον τόν φθειρόμενον απεσείσω, βοώσα Πάνσοφε. Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστιν Άγιος πλήν σου Κύριε.

Η Πάναγνος εγνώσθη σου καθαρότης, διέλαμψε τών άθλων σου η στερρότης, τήν πράξιν γάρ επίβασιν θεωρίας, ειργάσω κράζουσα. Σύ εί ο Θεός ημών, καί ουκ έστιν Άγιος πλήν σου Κύριε.

Σωφροσύνης τώ έρωτι κατεθέλχθης, ετήρησας τό καύχημα τής αγνείας, εγένου περιδέξιος τή σοφία, Χριστώ κραυγάζουσα, Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστιν Άγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν πανάχραντον Θεοτόκον, υμνήσωμεν ως πρόξενον σωτηρίας, φανείσαν οι θεόφρονες, εκβοώντες. Ουκ έστιν άμωμος, ως σύ Πανάχραντε, καί ουκ έστιν άμεμπτος, πλήν σου Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ουκ έστιν Άγιος ως ο Θεός ημών, καί ούκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Προεόρτιον
Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αγάλλου η Σιών, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, ο πάντων συνοχεύς, τόν αστέρα προπέμψας, εμήνυσε τήν άμετρον, εαυτού συγκατάβασιν, όν γάρ τρέμουσι, τών ουρανών αι Δυνάμεις, όντως τίκτεται, εκ τής Παρθένου ατρέπτως, ο μόνος Θεός ημών.

Δόξα... Τής Αγίας
Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ενασκήσασα πόνοις αθλητικοίς, εδοξάσθης αγώσι μαρτυρικοίς, πολλούς προσενέγκασα, σωζομένους τώ Κτίστη σου, τώ γάρ θείω πόθω, λιπούσα τά πρόσκαιρα, ανδρικούς αγώνας, ετέλεσας ένδοξε, όθεν μετά τέλος, ατελεύτητον εύρες, ζωήν συνυπάρχουσα, τώ Νυμφίω σου πάντοτε, Ευγενία ισάγγελε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν Μνήμην σου.

Καί νύν... Προεόρτιον
Ήχος ο αυτός
Τό προσταχθέν μυστικώς,

Τών Γενεθλίων τού Χριστού τά προεόρτια, επιτελούντες οι πιστοί πανηγυρίσωμεν, καί αξίως άπαντες προϋπαντήσωμεν, ως Μάγοι δωροφορούντες τάς αρετάς, καί άδοντες τών Αγγέλων άσμα καινόν, τώ εκ Κόρης θεόπαιδος, εν Βηθλεέμ άνευ σποράς, τικτομένω Θεώ ημών, όν δοξάζει τά σύμπαντα.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν εκ Παρθένου παρουσίαν σου, προορών Αββακούμ, εξεστηκώς εβόα. Σύ εκ θαιμάν σαρκούμενος, ήκεις Λυτρωτά, τόν Αδάμ απωσμένον, ανακαλέσασθαι».

Εγγίζει ήκει νύν ο Κύριος, προσδοκία Εθνών, καί σωτηρία κόσμου, ευτρέπιζε τό Σπήλαιον, πόλις Βηθλεέμ, καί σύν Μάγοις Ποιμένες, δρόμω προφθάσατε.

Ρωμαλεότητι θεότητος, συγκραθείς τοίς βροτοίς, ενώσει ασυγχύτω, σαρκός εν ομοιώματι, Σώτερ τόν Αδάμ, αφθαρτίζεις καί σώζεις, εν τώ προσλήμματι.

Ο Λόγος σάρξ οφθείς παχύνεται, καί σκηνοί εν ημίν, αρρήτω προμηθεία, δεύτε πιστοί κατίδωμεν, δόξαν τήν αυτού, δόξαν ως Μονογενούς, παρά Θεού καί Πατρός.

Έτερος

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Η κτίσις νύν, την παλαίωσιν πάσαν απόρριψον, τόν Κτίστην κτιζόμενον, καί καινουργούντά σε βλέπουσα, νήπιον γενόμενον, καί πρός τό πρώην σε, κάλλος επανάγοντα.

Θαυμάζοντες, τόν παράδοξον τόκον εφίστανται, Μάγοι οδηγούμενοι, θείω αστέρι, καί βλέπουσιν, Ηλιον ανίσχοντα, Παρθενικής εκ Νεφέλης, δώρα φέροντες.

Ιδού ήκει, η Παρθένος ως δάμαλις φέρουσα, τόν μόσχον εγγάστριον, τόν σιτευτόν αφαιρούμενον, κόσμου αμαρτήματα, αγαλλιάσθω, ή κτίσις εορτάζουσα.

Κηρύγματα, Προφητών τού Χριστού τήν ανάδειξιν, μηνύοντα είληφε, σήμερον πέρας σωτήριον, ήλθε γάρ επέφανε, διά σαρκός, τοίς εν σκότει κινδυνεύουσιν.

Τής Αγίας

Ο αυτός

Ελήλυθας, σαρκωθείς εκ Παρθένου ο Ύψιστος, σαυτώ μνηστευσάμενος, τά τών Παρθένων συστήματα, σέ μόνον ποθήσαντα, τόν τών Παρθένων, Νυμφίον γνωριζόμενον.

Γενέσεως, σαρκικής εξεδύσω τό κάλυμμα, παλιγγενεσίας δέ, τό φθειρόμενον ένδυμα, Μάρτυς παναοίδιμε, φωτοειδώς, ημφιάσω τώ βαπτίσματι.

Ανέτειλεν, η φωσφόρος αυγή τή καρδία σου, τής πλάνης διώκουσα, τήν κεχυμένην σκοτόμαιναν, φέγγει τώ τής χάριτος, Μάρτυς Χριστού, Ευγενία καλλιπάρθενε.

Κοσμίως σου, καί ωραίως τόν βίον εφαίδρυνας, ασκήσει τό πρότερον, σαρκός τά πάθη μαράνασα, ύστερον αθλήσει δέ, περιφανώς, Ευγενία διαλάμψασα.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα, τών Αγγέλων εγένου Πανύμνητε, τού Πατρός γεννήσασα, βουλής μεγάλης τόν Άγγελον, άνθρωπον γενόμενον, διά πολήν, ευσπλαγχνίαν τόν φιλάνθρωπον.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς

ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Η Παρθένος ιδού γαστρί ήξει, καί τέξεται σαρκούμενον Λόγον, καί πάντες οι γηγενείς αγαλλιάσονται».

Νεοποιείς τούς γηγενείς, ο Πλαστουργός χοϊκός χρηματίσας, Φάτνη γάρ καί σπάργανα καί σπήλαιον, τής σής ταπεινώσεως σύμβολα, ο δέ Μνήστωρ τής σής Μητρός, σός δέ νομιζόμενος Πατήρ κατά σάρκα, τού φύσαντός σε Πατρός, νύν σχηματίζει βουλήν.

Διά τής σμύρνης τό θνητόν, διά χρυσού τό βασίλειον κράτος, διά λιβάνου τής θεότητος, τήν υπεροχήν υπεμφαίνουσι, Βασιλείς Εθνών, απαρχάς δωροφορούντές σε, τόν εν τώ Σπηλαίω τικτόμενον, Βηθλεέμ εξ αλοχεύτου Μητρός.

Εξ αλοχεύτου προελθών, ο τού Πατρός συναΐδιος Λόγος, σαρκωθείς κατώκησας τό Σπήλαιον, ως θρόνω τή φάτνη χρησάμενος. Καταπλήττεις δέ, τή φρικτή οικονομία σου, Μάγους καί Ποιμένας, Αγγέλους τε εξιστάς, Δόξα κραυγάζοντας.

Έτερος

Μεσίτης Θεού

Λαός ο ποτέ, σκότει καθεζόμενος, ιδέτω τό φώς, λάμψαν τό ανέσπερον, όπερ ο αστήρ πάλαι εμήνυσε, τοίς τό πύρ σεβομένοις, εκ τής Περσίδος άναξιν.

Μικρόν υπελθείν, Βασιλεύς ο Μέγας σπεύδει Σπήλαιον, κατασμικρυνθένταμε, όπως μεγαλύνη καί πτωχεύσαντα, τη αμέτρω πτωχεία, πλουτίση ο υπέρθεος.

Νύν εξ, Ιακώβ, Βαλαάμ ως έφησε γεννάται Χριστός, Εθνών κυριεύσει τε, καί ανυψωθήσεται εν χάριτι, η αυτού βασιλεία, μένουσα αδιάδοχος.

Τής Αγίας

Ο φωτισμός

Δρόμον τόν σόν, ευθυνούμενον βλέπων πρός σωτηρίαν, όφις ο ψυχόλεθρος Αθληφόρε, αναρριπίζει πειρασμούς σοι ποικίλους, τόν σόν τόνον λύειν πειρώμενος, τούτον δέ θεόφρον, αγνή κατεπάτησας.

Όλη καλή, τών καλών τώ δοτήρι καί ευεργέτη, καί ψυχών Νυμφίω Χριστώ εφάνης, ηγλαϊσμένη Ασκητών εν ασκήσει, καί Μαρτύρων αθλήσει λάμπουσα, Μάρτυς Ευγενία, Χριστού καλλιπάρθενε.

Στεφος τή σή, κορυφή επετέθη τό τών χαρίτων, τήν θείαν ετίμησας γάρ σοφίαν, πλούτον καί δόξαν, πατρικήν παριδούσα, καί συντόνως ακολουθήσασα, τώ πεποθημένω, Νυμφίω σου Πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Εκ σού ζωή, ανατείλασα κόσμω Θεογεννήτορ, τούς πρίν τώ θανάτω κεκρατημένους, ανακαλείται, πρός ζωής αϊδίου μετουσίαν, τούς πίστει κράζοντας. Έτερον εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στέρνοις κητώοις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού τεχθέντος καί σαρκί φανέντος, ως εκ θαλάμου τού θηρός ανέθορε, γεννηθείς γάρ νύν τό κατά σάρκα, καί ταφήν καί θάνατον σαρκί υπελθών, μέλλεις αναστήσεσθαι τριήμερος».

Ανηρέθη, νύν καί διηρέθη, έχθρας τής αρχαίας τή σή, ενσάρκω παρουσία, τό μεσότοιχον Χριστέ καί νώτα, ρομφαία πάσιν, η φλογίνη δίδωσι, ζωηφόρου τής Εδέμ δέ ξύλου, μεταλαμβάνω πιστώς, αθανάτων φυτών, αύθις γεωργός αναδεικνύμενος.

Βασιλεύει, σύν τή άμαρτία Άδης εν Αδάμ μέχρι σού, αλλ' αναιρείται τούτου, η αναίδεια τής τυραννίδος, τό κατά σάρκα τικτομένου σου Λυτρωτά, εκ φυλής Δαυϊδ, καί επί θρόνου βασιλείας αυτού, τεθειμένου σου φώς, καί εις τούς αιώνας βασιλεύοντος.

Βρεφοκτόνος αλλ' ου χριστοκτόνος, έφυ Ηρώδης ο δεινός, εί γάρ καί τών νηπίων, εξεθέρισε πικρώς τήν χλόην, αλλά τόν στάχυν, τής ζωής ουκ ίσχυσε, καταλήψεσθαι καί θανατώσαι, ζωής γάρ ων χορηγός, έλαβεν ως Θεός, θεία δυναστεία τόν διώκοντα.

Έτερος

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ξενοτρόπος Χριστός εις τά ίδια, έρχεται, ξενώσωμεν, αμαρτιών εαυτούς, καί τούτον εισδεξώμεθα, ταίς πραέων ψυχαίς οικιζόμενον.

Ουδαμώς ελαχίστη εν πόλεσι, Βηθλεέμ γεγένησαι, εν σοί γεννάται γάρ, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τού ποιμάναι λαόν περιούσιον.

Πώς σμικρόν σε εισδέξεται Σπήλαιον, κόσμω μή χωρούμενον, Απερινόητε; πώς οραθήση νήπιος, ο Πατρί συννοούμενος άναρχος;

Τής Αγίας

Ο αυτός

Νυσταγμόν τοίς βλεφάροις ουκ έδωκας, εως ηδυπάθειαν, πάσαν ενέκρωσας, καί καθαρόν τώ Κτίστη σου, σεαυτήν απετέλεσας σκήνωμα.

Αιγυπτίας τούς τρόπους ζηλώσασα, η μεμελασμένη, καί πράγμα καί όνομα, συκοφαντείν θρασύνεται, τήν σεπτήν πολιτείαν σου Πάνσοφε.

Σταθηράν επεδείξω τήν ένστασιν, καί τών ιαμάτων τήν χάριν πλουτήσασα, περιουσία πίστεως, Μοναστών καθηγήσω συστήματος.

Θεοτοκίον

Μυστικώς εμυούντο τήν άφραστον, πάντες οι Προφήταί σου, Πάναγνε γέννησιν, πνευματικώς τυπούμενοι, καί προλέγοντες πάσι τά μέλλοντα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Προεόρτιον Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, εν Σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν απορρήτως, Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα, δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθήναι, παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεόν.

Έτερον τής Αγίας

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τήν τού κόσμου πρόσκαιρον, φυγούσα δόξαν, τόν Χριστόν επόθησας, τό ευγενές σου τής ψυχής, αδιαλώβητον σώζουσα, Μάρτυς θεόφρον, Ευγενία πανευφημε.

Ο Οίκος

Βίω καί λόγω καθαρώ, καί χάρι τι Παρθένε, αεί κεκοσμημένη, σαυτήν θύμα προσήγαγες, τώ εκ Παρθένου δι' ημάς σάρκα ανειληφότι, καί τεχθέντι επί γής, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, καί διπλοίς εκόσμησε δόξης εν στεφάνοις, ευπρεπώς σε ο Δεσπότης, αγνείαν γάρ ως άσαρκος τηρήσασα σεμνή, ως άμωμος Νύμφη, συνεισήλθες αυτώ εις τόν ουράνιον νυμφώνα, όλη φαεινή, τοίς άθλοις πεποικιλμένη, Μάρτυς θεόφρον, Ευγενία πανεύφημε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Οσιοπαρθενομάρτυρος Ευγενίας καί τών σύν αυτή.

Στίχοι

- Στεφθείσα πρώτον τοίς πόνοις Ευγενία,
- Βαφήν εβάψω δευσοποιόν εκ ξίφους.
- Τέτλαθι Ευγενίη ξίφος εικάδι αμφί τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Η Αγία Μάρτυς Βασίλλα, η συμμαρτυρήσασα τή Αγία Ευγενία, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τίς άν παραδράμη σε τμηθείσαν ξίφει,
- Μάρτυς Βασίλλα, πίστεως θείας βάσις;

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Φίλιππος, ο πατήρ τής Αγίας Ευγενίας,

ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Μάχαιραν όντως δίστομον κατά πλάνης,
- Κτείνει Φίλιππον τής μαχαίρας τό στόμα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι, Πρωτάς καί Υάκινθος, οι ευνούχοι καί συνασκηταί τής Αγίας Ευγενίας, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Τμηθέντες, Υάκινθε καί Πρωτά ξίφει,
- Κληρούσθε πρώτα Μαρτύρων Θεού γέρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νικολάου μοναχού, τού από στρατιωτών, καί διήγησις ωφέλιμος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Αχαϊκός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Πάν Αχαϊκός εκβαλών ψυχής άχος,
- Όλη χαρά δέδωκε τήν κάραν ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Αντίοχος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Αντιόχω βδέλυγμα τύρβαι τού βίου,
- Καί βίος άπας, όν παρήλθεν ηδέως.

Οι Όσιοι Βιτιμίων καί Αφροδίσιος, εν ειρήνη τελειούνται.

Ο άγιος νεομάρτυς Αχμέτ ο μαρτυρήσασας εν Κωνσταντινουπόλει κατά τό 1682, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Άφραστον θαύμα! ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογος, φάτνη πενιχρά, βρέφος ανακέκλιται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί».

Τέτρωται πλάνος, εχθρός Θεόν βρέφος κείμενον, επί φάτνης, βλέπων πενιχράς, καί στένει χειρί, θεία καθαιρούμενος, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Όλβιος φάτνη! εν εαυτή δεξαμένη γάρ, ώσπερ βρέφος, τόν Δημιουργόν, ως χερουβικός θρόνος αναδείκνυται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων.

Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Νόμω βροτείω, τήν εν σπαργάνοις κατάθεσιν, καταδέχη, βρέφος πεφηνώς, δι' ών τούς δεσμούς, λύεις τών πταισμάτων μου, ελευθερίαν βραβεύων τοίς βοώσι. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Μία υπήρχεν, η εν ανάρχω γεννήσει σου, καί εν τόκω, τώ μετά σαρκός, θεότης Χριστέ, σύν Πατρί καί Πνεύματι, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Έτερος

Αντίθεον πρόσταγμα

Ρανάτωσαν άνωθεν ύδωρ νεφέλαι, ο νέφη τιθέμενος, αυτού σεπτώς επίβασιν, Νεφέλη οχούμενος, Παρθένω έρχεται, λάμψαι φώς ανέσπερον, τοίς πρίν εσκοτισμένοις, καί κινδυνεύουσι.

Στρατός ευτρεπίσθητι θείων Αγγέλων, υμνήσαι τήν άφατον, Κυρίου συγκατάβασιν, Μάγοι επιφθάσατε. Ποιμένες σπεύσατε, ήλθεν ώ απέκειτο, Χριστός η προσδοκία, Εθνών καί λύτρωσις.

Τί τούτο τό μέγιστον καί ξένον θαύμα; πώς φέρω σε φέροντα, τώ ρήματι τά σύμπαντα, απόρρητον γέννημα, Υιέ μου Άναρχε; έλεγεν η Πάναγνος, Χριστόν εν ταίς αγκάλαις, φρικτώς κατέχουσα.

Τής Αγίας

Ο αυτός

Ανέπτυξας άπασι, τών θεοπνεύστων, Γραφών τήν αλήθειαν, τό θήλυ αρρενώσασα, καί πάντας κατέπληξας, τώ παραδόξω σεμνή, ούσπερ καί προσήγαγες, λαμπρώς, πεπιστευκότας Χριστώ Πανόλβιε.

Σοφώς εστηλίτευσας, τήν τών Ειδώλων, μανίαν Πανεύφημε, τοίς θείοις σου διδάγμασι, Παρθένων αμέτρητον, μνηστευσαμένη πληθύν, πάντων βασιλεύοντι Χριστώ, λαμπρυνομένην Μαρτύρων αίμασιν.

Ιδούσα τόν βίον σου, τόν θεοφόρον, Βασίλλα η ένδοξος, σέ πόθω εμιμήσατο, Χριστώ γάρ μνηστεύεται, καταλιπούσα σαρκός, πάσαν τήν ευπάθειαν, καί νύν τής τών Μαρτύρων χαράς ηξίωται.

Θεοτοκίον

Νομήν εθεράπευσας, τήν τού θανάτου, ασπόρως κυήσασα, Ζωήν τήν ενυπόστατον, Παρθένε πανάμωμε, Θεογεννήτορ Αγνή, όθεν σε γηθόμενοι, πηγήν αθανασίας κατονομάζομεν.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Έκστηθι φρίττων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν, τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ σπαργάνοις συμπλέκεται, ο πάντα φέρων δρακί, καί φάτνη σμικρά ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Λέλυται δέσμιος Αδάμ, ελευθερία τε, πάσι δέδοται πιστοίς, σπαργάνοις Σωτήρ εμπλακέντος σου, καί εν Σπηλαίω σμικρώ, καί φάτνη τών αλόγων τεθέντος, διό σοι γεγηθότες, προεόρτιον ύμνον, εν τή σή γεννήσει, προσφέρομεν εν πίστει.

Πέπαυται πλάνη Περσική, Αστεροσκόποι γάρ, Βασιλείς ανατολών, τεχθέντι δώρα προσκομίζουσι, Χριστώ τώ παμβασιλεί, χρυσόν τε καί σμύρναν σύν λιβάνω όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ω τών θαυμάτων τών καινών! ώ αγαθότητος, καί απείρου ανοχής! ιδού γάρ ως βρέφος λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί φεύγει Θεός, θέλων Ηρώδην, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Έτερος

Κάμινος ποτέ

Ύψος αληθώς, αρρήτου μυστηρίου, τους ουρανούς γνώσει καλύψαντος, η άμεμπτος Δέσποινα, κατεπλήττετο, καί έλεγεν. Ο θρόνος ο ουράνιος, φλέγεται σέ κατέχων, καί πώς Υιέ μου βαστάζω σε;

Φέρεις Πατρικήν, ομοίωσιν Υιέ μου, καί πώς τού δούλου τό ομοίωμα, πτωχεύσας ανέλαβες; πώς εν φάτνη ανακλίνω σε, αλόγως τόν ρυόμενον, άπαντας αλογίας, υμνολογώ σου τό εύσπλαγχνον.

Χαίρε πάσα γή, ιδού Χριστός εγγίζει, εν Βηθλεέμ αποτικτόμενος, θάλασσα εφράνθητι, Προφητών όμιλε σκίρτησον, τήν έκβασιν Θεώμενος, σήμερον τών σών λόγων, πάντες αγάλλεσθε Δίκαιοι.

Τής Αγίας

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Εν ποταμώ νεανικώς, εν πυρί καρ τερικώς εδοκιμάσθης, εναντίας γάρ φύσεις, στερρώς διήλθες, Χριστόν υμνούσα καί πίστει κραυγάζουσα. Υπερευλογώ σε, Χριστέ είς τούς αιώνας.

Ξενοπρεπώς επιφανείς, ο Χριστός σοι εν φρουρά κατεχομένη, διατρέφει

πλουσίως, καί τή Γεννήσει αυτού, συνάπτει τοίς άνω στρατεύμασιν, αυτόν εις αιώνας, δοξάζουσαν Οσία.

Οσός Νυμφίος ευπρεπώς, εν στεφάνοις σε διπλοίς καθωραϊζει, Ευγενία θεόφρον, καί σοί νυμφώνα λαμπρόν, ενδίκως ο δίκαιος δίδωσιν, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Χάρις Θεού φωτοειδής, επιλάμπουσα σέ νύν καταγλαϊζει, εν μοναίς ουρανίαις, ής εμπλησθήναι ταίς σαίς, πρεσβείαις απαύστως δυσώπησον, τούς επιτελούντας, τήν σην μνήμην θεόφρον.

Θεοτοκίον

Αθανασίας διαυγή, επιστάμεθα πηγήν σε Θεοτόκε, ως τεκούσαν τόν Λόγον, τού αθανάτου Πατρός, τόν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τούς υπερυψούντας αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Προεόρτιος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Μή εκθαμβή νύν ώ Μήτερ, καθορώσα ως βρέφος, όν εκ γαστρός πρό Εωσφόρου, τέτοκε Πατήρ, αναστήσαι γάρ καί συνδοξάσαι βροτών, πεπτωκυίαν τήν φύσιν, ελήλυθα σαφώς, τήν εν πίστει καί πόθω, σέ μεγαλύνουσαν».

Επί τώ ξένω σου τόκω, τάς ωδίνας φυγούσα, υπερφυώς εμακαρίσθην, Άναρχε Υιέ, σέ δέ νύν ορώσα, Ηρώδην φεύγοντα, τή ρομφαία τής λύπης, σπαράττομαι ψυχήν, αλλά ζήθι καί σώζε τούς σέ γεραίροντας.

Γής μέν επέβην Αιγύπτου, αλλ' Αιγύπτου ώ Μήτερ, τά χειροποίητα κατέβαλον σεισμώ, τήν ψυχήν δέ μου μάτην, επιζητούντων εχθρών, πεμπομένων εις Άδην, ως μόνος κραταιός, επανήξω, καί σώσω, τούς σέ γεραίροντας.

Αγαλλιάσθω η κτίσις, κτίζεται γάρ ο Κτίστης, καί ο προών νύν πρόσφατος, γνωρίζεται Θεός, μετά δώρων Μάγοι προσυπαντάτωσαν, οι Ποιμένες τό θαύμα, κροτείτωσαν πιστώς, καί βροτοί τοίς, Αγγέλοις, συνευφραινέσθωσαν.

Έτερος

Ανάρχου Γεννήτορος

Ψαλάτωσαν χαίρουσαι, αι βασιλείαι πάσης γής, πατριαί τών Εθνών τε αγαλλιάσθωσαν, όρη καί βουνοί καί κοιλάδες οι ποταμοί, θάλασσα καί όλη, η κτίσις τόν Κύριον, νύν τικτόμενον μεγάλυνε.

Ωράθης ώς θέμις ήν, Προφήταις σε θεάσασθαι, εν εσχάτοις καιροίς δέ, βροτός γενόμενος, πάσιν επεφάνης ανθρώποις, εν Βηθλεέμ πόλει Ιουδαίας, αστέρος δεικνύντός σε, αστρολόγοις Ανερμήνευτε.

Ιδού εις τά ίδια, εν αλλοτρίω έρχεται, ο Πανάγιος Λόγος, Αγίω Σώματι, ξένω τοκετώ, ξενωθέντα προσοικειών, εαυτώ τόν κόσμον, αυτόν ανυμνήσωμεν, δι' ημάς πτωχόν γενόμενον.

Ω τέκνον γλυκύτατον, πώς τρέφω σε τόν τρέφοντα; πώς κρατώ σε κρατούντα τά πάντα νεύματι; πώς δέ σπαργανώ σπαργανούντα, πάσαν τήν γήν ομίχλη; εβόα, η Πάναγνος Δέσποινα, ήν εν πίστει μεγαλύνομεν.

Τής Αγίας

Ο αυτός

Μονάς κατοικήσασα, τάς ουρανίους ένδοξε, νύν τρυφής Παραδείσου, κατηξιώθης σαφώς, μετά τών Παρθένων ως Μάρτυς, παναληθής, καί μετά Μαρτύρων, Παρθένος πανάμωμος, Ευγενία παμμακάριστε.

Εφέσεως έτυχες, τής υπέρ νούν καί έννοιαν, ορεκτών ακροτάτω, παρισταμένη φαιδρώς, καί ταίς φωτοβόλοις ακτίσι, τής αρχικής, Τριάδος θεόφρον, σαφώς διαλάμπουσα, Ευγενία παμμακάριστε.

Λαμπάδα κατέχουσα, τής παρθενίας ένδοξε, τών Μαρτύρων στεφάνω, κατακεκόσμησαι, καί νύν δυσωπούσα μή παύση, τούς ευσεβώς, πόθω σε τιμώντας, σωθήναι πρεσβείαις σου, Ευγενία παναοίδιμε.

Πρός θείαν εξήλθες νύν, αναψυχήν πανάριστε, αικισμών διελθούσα, τό πύρ τό άστεκτον, καί τό ανυπόστατον ύδωρ, τών πειρασμών, Μάρτυς Ευγενία, Χριστόν ούν δυσώπησον, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Ως πόκος Πανάμωμε, τόν όμβρον τόν ουράνιον, εν γαστρί συλλαβούσα, ημίν εκτέτοκας, τόν τήν αμβροσίαν διδόντα, τοίς ευσεβώς, αυτόν ανυμνούσι, καί σέ τήν Πανάμωμον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Προεόρτιον
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Ο φώς οικών απρόσιτον, καί συνέχων τά πάντα, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, εκ Παρθένου γεννάται, καί σπαργανούται ως βρέφος, εν Σπηλαίω καί φάτνη, αλόγων ανακλίνεται, σπεύσωμεν επιστήναι, εν Βηθλεέμ, εις αυτού

προσκύνησιν μετά Μάγων, καρπούς αρίστων πράξεων, κομιούντες ως δώρα.

Τής Αγίας, όμοιον

Ουδέν εδείχθη κώλυμα, πρός τελείους αγώνας, τό ασθενές τού θήλεος αοράτω σου σθένει, Χριστέ ρωννύμενον, όθεν, Ευγενία η Μάρτυς, γενναίως υπερήθλησεν, ής τήν ένδοξον μνήμην, συνήψας νύν, τή σεπτή Γεννήσει σου καί φωσφόρω, ήν κατεδέξω Δέσποτα, εκ Παρθένου Αγίας.

Έτερον Προεόρτιον, όμοιον

Ύμνον πιστοί προσάξωμεν, τή Παρθένω Μαρία, ιδού γάρ νύν προέρχεται, Βηθλεέμ εν τή πολει, τεκείν Χριστόν τόν Σωτήρα, όθεν Μάγοι σύν δώροις, μετά αστέρος δράμετε, σύν ημίν προσκυνήσαι, Ποιμένες δέ, εκβοήσαι σπεύσατε σύν Αγγέλοις, τώ τικτομένω. Δόξα σοι, εν σπηλαίω καί φάτνη.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Προεόρτια

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Ω τών υπέρ νούν, καί αρρήτων μυστηρίων! τίκτεται Θεός, επί γής δι' ευσπλαγχνίαν, τήν δουλικήν εικόνα, εαυτώ περιθέμενος, όπως τής δουλείας αφαρπάση, τής τού αλλοτρίου τούς βοώντας, πόθω ζέοντι. Ευλογημένος εί Σωτήρ, ο μόνος Φιλάνθρωπος.

Δεύρο Ισραήλ, βαρυκάρδιε απόθου, τό εν τή ψυχή, επικείμενόν σοι νέφος, επίγνωθι τόν Πλάστην, εν Σπηλαίω τικτόμενον, ούτος τών Έθνών η προσδοκία, ούτος καθελεί τάς εορτάς σου, βοάν ου πείθη γάρ, ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Ήλιε Υιέ, πώς σε κρύψω τοίς σπαργάνοις; πώς σε γαλουχώ, πάσης φύσεως τροφέα; πώς σε χερσί κατέχω, τόν κρατούντα τά σύμπαντα; πώς σοι αδεώς ενατενίζω, ώ ού τολμά ενατενίζειν, τά πολυόμματα; η Απειρόγαμος Χριστόν, κρατούσα εφθέγγετο.

Άσμασι καινοίς, αλαλάξατε Ποιμένες, λόγους μαγικούς, απορρίψατε οι Μάγοι, σταλάξατε τά όρη, καί βουνοί αγαλλίασιν, δεύτε θυγατέρες Βασιλέων, εις τήν χαράν τής Θεοτόκου, λαοί είπωμεν. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... όμοιον

Δεύρο Βηθλεέμ, ετοιμάζου τά τού τόκου, ίθι Ιωσήφ, απογράφου σύν Μαρία, σεπτοτάτη η φάτνη! θεοφόρα τά σπάργανα! ένθα η ζωή ενειληθείσα, σειράς θανάτου διαρρήξει, επισφίγγουσα, πρός αφθαρσίαν τούς βροτούς, Χριστέ ο Θεός ημών.

Καί νύν... όμοιον

Ω μακαριστή, τής θεόπαιδος κοιλία, ήτις νοητώς, ουρανού μείζων εδείχθη! όν ού χωρεί γάρ ούτος, σύ κατέχεις βαστάζουσα. Ώ μακαριστοί μαστοί Παρθένου, ούσπερ θηλάσειεν ο τρέφων, πνοήν άπασαν, Χριστός ο μήτρα σάρξ παγείς, ανάνδρου Νεάνιδος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Οίκος τού Παντουργού, εδείχθης ώ Παρθένε, εν σοί γάρ ενοικήσας, ο Κύριος τής δόξης, τεχθήναι νύν προέρχεται.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Νέον εν Βηθλεέμ, παιδίον εκ Παρθένου, Θεός ο πρό αιώνων, εν φάτνη τών αλόγων, γεννάται, ώ τού θαύματος!

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθνη κατενόησα τά έργα σου.

Τάξεις αι νοεραί, Αγγέλων εν υψίστοις, Θεώ μετά Ποιμένων, βοήσατε καί Μάγων, τώ τι κτομένω δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ, δ'

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τού Θεού Μητρόπολιν, φώς γάρ τό άδυτον, επί σέ γεννήσαι ήκει, Άγγελοι θαυμάσατε εν ουρανώ, άνθρωποι δοξάσατε επί τής γής, Μάγοι εκ Περσίδος, τό τρισόκλεον δώρον προσκομίσατε, Ποιμένες αγραυλούντες, τόν τρισάγιον ύμνον μελωδήσατε. Πάσα πνοή αινεσάτω τόν Παντουργέρτην.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ

Ευλογήσαντος τού Ιερέως, αρχόμεθα τού Τρισαγίου. Είτα τό, Δεύτε προσκυνήσωμεν, γ' καί Στιχολογούμεν τούς εφεξής τρείς Ψαλμούς.

Ψαλμός Ε' (5)

- Τά ρήματά μου ενώτισαι κύριε σύνες τής κραυγής μου
- πρόσχες τή φωνή τής δεήσεώς μου ο βασιλεύς μου καί ο Θεός μου ότι πρός σέ προσεύξομαι κύριε
- τό πρωί εισακουση τής φωνής μου τό πρωί παραστήσομαί σοι καί επόψομαι
- ότι ουχί Θεός θέλων ανομίαν σύ εί ουδέ παροικήσει σοι πονηρευόμενος
- ου διαμενούσιν παράνομοι κατέναντι τών οφθαλμών σου εμίσησας πάντας τούς εργαζομένους τήν ανομίαν
- απολείς πάντας τούς λαλούντας τό ψεύδος άνδρα αιμάτων καί δόλιον βδελύσσεται κύριος
- εγώ δέ εν τώ πλήθει τού ελέους σου εισελεύσομαι εις τόν οίκόν σου

προσκυνήσω πρός ναόν άγιόν σου εν φόβω σου
- κύριε οδήγησόν με εν τή δικαιοσύνη σου ένεκα τών εχθρών μου κατεύθυνον ενώπιόν μου τήν οδόν σου
- ότι ουκ έστιν εν τώ στόματι αυτών αλήθεια η καρδία αυτών ματαία τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών ταίς γλώσσαις αυτών εδολιούσαν
- κρίνον αυτούς ο Θεός αποπεσάτωσαν από τών διαβουλίων αυτών κατά τό πλήθος τών ασεβειών αυτών έξωσον αυτούς ότι παρεπίκρανάν σε κύριε
- καί ευφρανθήτωσαν πάντες οι ελπίζοντες επί σέ εις αιώνα αγαλλιάσονται καί
- κατασκηνώσεις εν αυτοίς καί καυχήσονται εν σοί παντες οι αγαπώντες τό όνομά σου
- ότι σύ ευλογήσεις δίκαιον κύριε ως όπλω ευδοκίας εστεφάνωσας ημάς

Ψαλμός ΜΔ' (44)

- Εξηρεύξατο η καρδία μου λόγον αγαθόν λέγω εγώ τά έργα μου τώ βασιλεί η γλώσσά μου κάλαμος γραμματέως οξυγράφου
- ωραίος κάλλει παρά τούς υιούς τών ανθρώπων εξεχύθη χάρις εν χείλεσίν σου διά τούτο ευλόγησέν σε ο Θεός εις τόν αιώνα
- περίζωσαι τήν ρομφαίαν σου επί τόν μηρόν σου δυνατέ τή ωραιότητί σου καί τώ κάλλει σου
- καί έντεινον καί κατευοδού καί βασίλευε ένεκεν αληθείας καί πραϋτητος καί δικαιοσύνης καί οδηγήσει σε θαυμαστώς η δεξιά σου
- τά βέλη σου ηκονημένα δυνατέ λαοί υποκάτω σου πεσούνται εν καρδία τών εχθρών τού βασιλέως
- ο θρόνος σου ο Θεός εις τόν αιώνα τού αιώνος ράβδος ευθύτητος η ράβδος τής βασιλείας σου
- ηγάπησας δικαιοσύνην καί εμίσησας ανομίαν διά τούτο έχρισέν σε ο Θεός ο Θεός σου έλαιον αγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου
- σμύρνα καί στακτή καί κασία από τών ιματίων σου από βάρεων ελεφαντίνων εξ ων ηύφρανάν σε
- θυγατέρες βασιλέων εν τή τιμή σου παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη
- άκουσον θύγατερ καί ιδέ καί κλίνον τό ούς σου καί επιλάθου τού λαού σου καί τού οίκου τού πατρός σου
- ότι επεθύμησεν ο βασιλεύς τού κάλλους σου ότι αυτός εστιν ο κύριός σου
- καί προσκυνήσουσιν αυτώ θυγατέρες Τύρου εν δώροις τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού
- πάσα η δόξα αυτής θυγατρός βασιλέως έσωθεν εν κροσσωτοίς χρυσοίς περιβεβλημένη πεποικιλμένη
- απενεχθήσονται τώ βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής αι πλησίον αυτής
- απενεχθήσονταί σοι απενεχθήσονται εν ευφροσύνη καί αγαλλιάσει αχθήσονται εις ναόν βασιλέως
- αντί τών πατέρων σου εγενήθησάν σοι υιοί καταστήσεις αυτούς άρχοντας

επί πάσαν τήν γήν
- μνησθήσονται τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά διά τούτο λαοί εξομολογήσονταί σοι εις τόν αιώνα καί εις τόν αιώνα τού αιώνος

Ψαλμός ΜΕ' (45)

- Θεός ημών καταφυγή καί δύναμις βοηθός εν θλίψεσιν ταίς ευρούσαις ημάς σφόδρα
- διά τούτο ου Φοβηθησόμεθα εν τώ ταράσσεσθαι τήν γήν καί μετατίθεσθαι όρη εν καρδίαις θαλασσών
- ήχησαν καί εταράχθησαν τά ύδατα αυτών εταράχθησαν τά όρη εν τή κραταιότητι αυτού διάψαλμα
- τού ποταμού τά ορμήματα ευφραίνουσιν τήν πόλιν τού Θεού ηγίασεν τό σκήνωμα αυτού ο ύψιστος
- ο Θεός εν μέσω αυτής ου σαλευθήσεται βοηθήσει αυτή ο Θεός τό πρός πρωί
- εταράχθησαν έθνη έκλιναν βασιλείαι έδωκεν φωνήν αυτού εσαλεύθη η γή
- κύριος τών δυναμεων μεθ' ημών αντιλήμπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ διάψαλμα
- δεύτε ίδετε τά έργα κυρίου ά έθετο τέρατα επί τής γής
- ανταναιρών πολέμους μέχρι τών περάτων τής γής τόξον συντρίψει καί συγκλάσει όπλον καί θυρεούς κατακαύσει εν πυρί
- σχολάσατε καί γνώτε ότι εγώ ειμι ο Θεός υψωθήσομαι εν τοίς έθνεσιν υψωθήσομαι εν τή γή
- κύριος τών δυνάμεων μεθ' ημών αντιλήμπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ'
Κύριε ελέησον, γ'
Είτα, Δόξα... καί τό Τροπάριον

Απεγράφετο ποτέ, σύν τώ πρεσβύτη Ιωσήφ, ως εκ σπέρματος Δαυϊδ, εν Βηθλεέμ η Μαριάμ, κυοφορούσα τήν άσπορον κυοφορίαν. Επέστη δέ καιρός ο τής γεννήσεως, καί τόπος ήν ουδείς τώ καταλύματι. αλλ' ως τερπνόν παλάτιον, τό Σπήλαιον τή Βασιλίδι εδείκνυτο. Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν,αναστήσων εικόνα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί σε καλέσωμεν, ώ Κεχαριτωμένη; Ουρανόν, ότι ανέτειλας τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης. Παράδεισον, ότι εβλάστησας τό άνθος τής αφθαρσίας. Παρθένον, ότι έμεινας άφθορος. αγνήν Μητέρα, ότι έσχες σαίς αγίαις αγκάλαις υιόν, τόν πάντων Θεόν. Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είτα ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα

Ήχος πλ. δ' Ποίημα Σωφρονίου Πατριάρχου Ιεροσολύμων

Βηθλεέμ ετοιμάζου, ευτρεπιζέσθω η φάτνη, τό Σπήλαιον δεχέσθω, η αλήθεια

ήλθεν. η σκιά παρέδραμε. καί Θεός ανθρώποις, εκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τό καθ' ημάς, καί θεώσας τό πρόσλημμα. Διό Αδάμ ανανεούται σύν τή Εύα, κράζοντες. Επί γής ευδοκία επεφάνη, σώσαι τό γένος ημών.

Δις, άνευ στίχου. Είτα

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Ήχος γ'

Νύν προφητική πρόρρησις, πληρωθήναι επείγεται, μυστικώς η φάσκουσα. Καί σύ Βηθλεέμ γή Ιούδα, ουδαμώς υπάρχεις ελαχίστη εν τοίς Ηγεμόσι, προευτρεπίζουσα τό σπήλαιον, εκ σού γάρ μοι εξελεύσεται, ηγούμενος τών Εθνών διά σαρκός, εκ Παρθένου Κόρης Χριστός ο Θεός, ός ποιμανεί τόν λαόν αυτού, τόν νέον Ισραήλ. Δώμεν αυτώ άπαντες μεγαλωσύνην.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθνη κατενόησα τά έργα σου.

Πάλιν τό αυτο.

Είτα Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τάδε λέγει Ιωσήφ πρός τήν Παρθένον, Μαρία, τί τό δράμα τούτο, ό εν σοί τεθέαμαι; απορώ καί εξίσταμαι, καί τόν νούν καταπλήττομαι! Λάθρα τοίνυν απ' εμού, γενού εν τάχει. Μαρία, τί τό δράμα τούτο, ό εν σοί τεθέαμαι; αντί τιμής αισχύνην, αντ' ευφροσύνης, τήν λύπην, αντί τού επαινείσθαι, τόν ψόγον μοι προσήγαγες. Ουκ έτι φέρω λοιπόν, τό όνειδος ανθρώπων. υπό γάρ Ιερέων εκ τού ναού, ως άμεμπτον Κυρίου σέ παρέλαβον, καί τί τό ορώμενον;

Καί νύν... τό αυτό

Καί ευθύς τό Προκείμενον τής Προφητείας. Ήχος δ'

Κύριος είπε πρός με. Υιός μου εί σύ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε.
Στίχ. Αίτησαι παρ' εμού καί δώσω σοι Έθνη τήν κληρονομίαν σου.

Προφητείας Μιχαίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5,1-3)

- Τάδε λέγει Κύριος, καί συ Βηθλεέμ οίκος τού Εφραθά ολιγοστός εί τού είναι εν Ισραήλ καί χιλιάσιν Ιούδα εκ σού μοι εξελεύσεται τού είναι εις άρχοντα εν τώ αί έξοδοι αυτού απ' αρχής εξ ημερών αιώνος
- διά τούτο δώσει αυτούς έως καιρού τικτούσης τέξεται καί οι επίλοι ποι τών αδελφών αυτών επιστρέψουσιν επί τούς υιούς Ισραήλ
- καί στήσεται καί όψεται καί ποιμανεί τό ποίμνιον αυτού εν ισχύι κυρίου καί εν τή δόξη τού ονόματος κυρίου τού Θεού αυτών υπάρξουσιν διότι νύν μεγαλυνθήσεται έως άκρων τής γής

Ο Απόστολος

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου
τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 1,1-12)

- Πολυμερώς καί πολυτρόπως πάλαι ο Θεός λαλήσας τοίς πατράσιν εν τοίς προφήταις,
- επ' εσχάτων τών ημερών τούτων ελάλησεν ημίν εν υιώ, όν έθηκε κληρονόμον πάντων, δι' ου καί τούς αιώνας εποίησεν,
- ός ων απαύγασμα τής δόξης, καί χαρακτήρ τής υποστάσεως αυτού, φέρων τε τά πάντα τώ ρήματι τής δυνάμεως αυτού, δι' εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος τών αμαρτιών ημών, εκάθισεν εν δεξιά τής μεγαλωσύνης εν υψηλοίς,
- τοσούτω κρείττων γενόμενος τών αγγέλων, όσω διαφορώτερον παρ' αυτούς κεκληρονόμηκεν όνομα.
- τίνι γάρ ειπέ ποτε τών αγγέλων, Υιός μου εί σύ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε; Καί πάλιν Εγώ έσομαι αυτώ εις πατέρα, καί αυτός έσται μοι εις υιόν.
- όταν δέ πάλιν εισαγάγη τόν πρωτότοκον εις τήν οικουμένην, λέγει, καί προσκυνησάτωσαν αυτώ πάντες άγγελοι Θεού.
- καί πρός μέν τούς αγγέλους λέγει, Ο ποιών τούς αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα,
- πρός δέ τόν υιόν, Ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τόν αιώνα τού αιώνος, ράβδος ευθύτητος η ράβδος τής βασιλείας σου.
- ηγάπησας δικαιοσύνην, καί εμίσησας ανομίαν, διά τούτο έχρισέ σε ο Θεός ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου.
- καί, Σύ κατ' αρχάς, Κύριε, τήν γήν εθεμελίωσας, καί έργα τών χειρών σού εισιν οι ουρανοί,
- αυτοί απολούνται, σύ δέ διαμένεις, καί πάντες ως ιμάτιον παλαιωθήσονται,
- καί ωσεί περιβόλαιον ελίξεις αυτούς, καί αλλαγήσονται, σύ δέ ο αυτός εί, καί τά έτη σου ουκ εκλείψουσι.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον
(Κεφ. 1,18-25)

- Τού Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ήν, μνηστευθείσης γάρ τής μητρός αυτού Μαρίας τώ Ιωσήφ, πρίν ή συνελθείν αυτούς, ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου.
- Ιωσήφ δέ ο ανήρ αυτής δίκαιος ών, καί μή θέλων αυτήν παραδειγματίσαι, εβουλήθη λάθρα απολύσαι αυτήν.
- ταύτα δέ αυτού ενθυμηθέντος, Ιδού, άγγελος Κυρίου κατ' όναρ εφάνη αυτώ,
- λέγων, Ιωσήφ, υιός Δαβίδ, μή φοβηθής παραλαβείν Μαριάμ τήν γυναίκά σου, τό γάρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματός εστιν Αγίου,
- τέξεται δέ υιόν καί καλέσεις τό όνομα αυτού Ιησούν, αυτός γάρ σώσει τόν λαόν αυτού από τών αμαρτιών αυτών.
- τούτο δέ όλον γέγονεν, ίνα πληρωθή τό ρηθέν υπό τού Κυρίου διά τού προφήτου λέγοντος,

- Ιδού, η παρθένος εν γαστρί έξει καί τέξεται υιόν, καί καλέσουσι τό όνομα αυτού Εμμανουήλ, ό εστι μεθερμηνευόμενον, Μεθ' ημών ο Θεός.
- διεγερθείς δέ ο Ιωσήφ από τού ύπνου εποίησεν ως προσέταξεν αυτώ ο άγγελος Κυρίου, καί παρέλαβε τήν γυναίκα αυτού,
- καί ουκ εγίνωσκεν αυτήν έως ου έτεκε τόν υιόν αυτής τόν πρωτότοκον. καί εκάλεσε τό όνομα αυτού ΙΗΣΟΥΝ.

Μετά ταύτα λέγει ο Αναγνώστης

- Τά διαβήματά μου κατεύθυνον κατά τό λόγιόν σου, καί μή κατακυριευσάτω μου πάσα ανομία.
- Λύτρωσαί με από συκοφαντίας ανθρώπων, καί φυλάξω τάς εντολάς σου.
- Τό πρόσωπόν σου επίφανον επί τόν δούλόν σου, καί δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.
- Πληρωθήτω τό στόμα μου αινέσεώς σου, Κύριε, όπως υμνήσω τήν δόξαν σου, όλην τήν ημέραν τήν μεγαλοποέπειάν σου.

Τό Τρισάγιον

Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών

Είτα τό Κοντάκιον

Η παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, εν σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν απορρήτως. Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα. δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθήναι, παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεόν.

Τό, Κύριε ελέησον μ'. Ο εν παντί καιρώ...

Δόξα... Καί νύν... Τήν Τιμιωτέραν... Εν ονόματι Κυρίου... Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς...

Καί η Ευχή

Χριστέ, τό φώς τό αληθινόν, τό φωτίζον καί αγιάζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τόν κόσμον, σημειωθήτω εφ' ημάς τό φώς τού προσώπου σου, ίνα εν αυτώ οψώμεθα φώς τό απρόσιτον, καί κατεύθυνον τά διαβήματα ημών πρός εργασίαν τών εντολών σου, πρεσβείαις τής παναχράντου σου Μητρός, καί πάντων σου τών αγίων. Αμήν.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Τό, Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών.

Τό, Κύριε ελέησον, ιβ'. Τό, Δεύτε προσκυνήσωμεν, γ'. Είτα τούς εφεξής τρείς ψαλμούς.

Ψαλμός ΞΣΤ' (66)

- Ο Θεός οικτιρήσαι ημάς καί ευλογήσαι ημάς επιφάναι τό πρόσωπον αυτού εφ' ημάς διάψαλμα τού γνώναι εν τή γή τήν οδόν σου εν πάσιν έθνεσιν τό σωτήριόν σου
- εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί ο Θεός εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί πάντες
- ευφρανθήτωσαν καί αγαλλιάσθωσαν έθνη ότι κρινείς λαούς εν ευθύτητι καί έθνη εν τή γή οδηγήσεις διάψαλμα
- εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί ο Θεός εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί πάντες
- γή έδωκεν τόν καρπόν αυτής ευλογήσαι ημάς ο Θεός ο Θεός ημών
- ευλογήσαι ημάς ο Θεός καί φοβηθήτωσαν αυτόν πάντα τά πέρατα τής γής

Ψαλμός ΠΣΤ' (86)

- Οι θεμέλιοι αυτού εν τοίς όρεσιν τοίς αγίοις
- αγαπά κύριος τάς πύλας Σιων υπέρ πάντα τά σκηνώματα Ιακώβ
- δεδοξασμένα ελαλήθη περί σού η πόλις τού Θεού διάψαλμα
- μνησθήσομαι Ρααβ καί Βαβυλώνος τοίς γινώσκουσίν με καί ιδού αλλόφυλοι καί Τύρος καί λαός Αιθιόπων ουτοι εγενήθησαν εκεί
- μήτηρ Σιων ερεί άνθρωπος καί άνθρωπος εγενήθη εν αυτή καί αυτός εθεμελίωσεν αυτήν ο ύψιστος
- κύριος διηγήσεται εν γραφή λαών καί αρχόντων τούτων τών γεγενημένων εν αυτή διάψαλμα
- ως ευφραινομένων πάντων η κατοικία εν σοί

Ψαλμός Ν' (50)

- Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα ελεός σου καί κατά τό πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον τό ανόμημά μου
- επί πλείον πλύνόν με από τής ανομίας μου καί από τής αμαρτίας μου καθάρισόν με
- ότι τήν ανομίαν μου εγώ γινώσκω καί η αμαρτία μου ενώπιόν μού εστιν διά παντός
- σοί μόνω ήμαρτον καί τό πονηρόν ενώπιόν σου εποίησα όπως άν δικαιωθής εν τοίς λόγοις σου καί νικήσης εν τώ κρίνεσθαί σε
- ιδού γάρ εν ανομίαις συνελήμφθην καί εν αμαρτίαις εκίσσησέν με η μήτηρ μου
- ιδού γάρ αλήθειαν ηγάπησας τά άδηλα καί τά κρύφια τής σοφίας σου εδήλωσάς μοι
- ραντιείς με υσσώπω καί καθαρισθήσομαι πλυνείς με καί υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι
- ακουτιείς με αγαλλίασιν καί ευφροσύνην αγαλλιάσονται οστά τεταπεινωμένα
- απόστρεψον τό πρόσωπόν σου από τών αμαρτιών μου καί πάσας τάς ανομίας μου εξάλειψον

- καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός καί πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοίς εγκάτοις μου
- μή απορρίψης με από τού προσώπου σου καί τό πνεύμα τό άγιόν σου μή αντανέλης απ' εμού
- απόδος μοι τήν αγαλλίασιν τού σωτηρίου σου καί πνεύματι ηγεμονικώ στήρισόν με
- διδάξω ανόμους τάς οδούς σου καί ασεβείς επί σέ επιστρέψουσιν
- ρύσαί με εξ αιμάτων ο Θεός ο Θεός τής σωτηρίας μου αγαλλιάσεται η γλώσσά μου τήν δικαιοσύνην σου
- κύριε τά χείλη μου ανοίξεις καί τό στόμα μου αναγγελεί τήν αίνεσίν σου
- ότι ει ηθέλησας θυσίαν έδωκα άν ολοκαυτώματα ουκ ευδοκήσεις
- θυσία τώ Θεώ πνεύμα συντετριμμένον καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουθενώσει
- αγάθυνον κύριε εν τή ευδοκία σου τήν Σιων καί οικοδομηθήτω τά τείχη Ιερουσαλημ
- τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης αναφοράν καί ολοκαυτώματα τότε ανοίσουσιν επί τό θυσιαστήριόν σου μόσχους

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ'
Κύριε ελέησον, γ'
Είτα, Δόξα... καί τό Τροπάριον

Απεγράφετο ποτέ, σύν τώ πρεσβύτη Ιωσήφ, ως εκ σπέρματος Δαυϊδ, εν Βηθλεέμ η Μαριάμ, κυοφορούσα τήν άσπορον κυοφορίαν. Επέστη δέ καιρός ο τής γεννήσεως, καί τόπος ήν ουδείς τώ καταλύματι. αλλ' ως τερπνόν παλάτιον, τό Σπήλαιον τή Βασιλίδι εδείκνυτο. Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν,αναστήσων εικόνα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είτα ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα. Ήχος πλ. β'

Ούτος ο Θεός ημών, ού λογισθήσεται έτερος πρός αύτόν, ο τεχθείς εκ Παρθένου, καί τοίς ανθρώποις συναναστραφείς. Φάτνη πενιχρά Υιός μονογενής, κείμενος οράται βροτός, καί σπαργάνοις πλέκεται, ό τής δόξης Κύριος, καί Μάγους αστήρ μηνύει, είς αυτού προσκύνησιν, καί ημείς μελωδούμεν. Τριάς Αγία, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δίς, άνευ Στίχου.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Ήχος πλ. δ'

Πρό τής Γεννήσεως τής σής, τρόμω ορώσαι τό μυστήριον Κύριε, αι νοεραί

στρατιαί κατεπλήττοντο, ως γάρ βρέφος νηπιάσαι ηύδόκησας, ο τόν πόλον κοσμήσας τοίς άστροις, καί φάτνη τών αλόγων ανακέκλισαι, ο δρακί συνέχων πάντα γής τά πέρατα, τοιαύτη γάρ οικονομία, εγνώσθη σου η ευσπλαγχνία. Χριστέ, τό μέγα έλεος, δόξα σοι.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθνη κατενόησα τά έργα σου.

Πάλιν τό αυτό

Είτα Δόξα... Ήχος γ'

Ιωσήφ, ειπέ ημίν, πώς εκ τών αγίων ήν παρέλαβες Κόρην, έγκυον φέρεις εν Βηθλεέμ; Εγώ φησι, τούς Προφήτας ερευνήσας, καί χρηματισθείς υπό Αγγέλου, πέπεισμαι, ότι Θεόν γεννήσει η Μαρία ανερμηνεύτως, ού εις προσκύνησιν, Μάγοι εξ Ανατολών ήξουσι, σύν δώροις τιμίοις λατρεύοντες. Ο σαρκωθείς δι' ημάς, Κύριε, δόξα σοι.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Καί ευθύς τό προκείμενον τής Προφητείας Ήχος δ'

Ότι παιδίον εγεννήθη ημίν, Υιός καί εδόθη ηιμίν.
Στίχ. Ού η αρχή εγενήθη επί τού ώμου αυτού.

Προφητείας Ιερεμίου τό Ανάγνωσμα
(Βαρούχ 3,36-38 & 4,1-4)

- Ούτος ο Θεός ημών ου λογισθήσεται έτερος πρός αυτόν
- εξεύρεν πάσαν οδόν επιστήμης καί έδωκεν αυτήν Ιακώβ τώ παιδί αυτού καί Ισραήλ τώ ηγαπημένω υπ' αυτού
- μετά τούτο επί τής γής ώφθη καί εν τοίς ανθρώποις συνανεστράφη
- αύτη η βίβλος τών προσταγμάτων τού Θεού καί ο νόμος ο υπάρχων εις τόν αιώνα πάντες οι κρατούντες αυτής εις ζωήν οι δέ καταλείποντες αυτήν αποθανούνται
- επιστρέφου Ιακώβ καί επιλαβού αυτής διόδευσον πρός τήν λάμψιν κατέναντι τού Φωτός αυτής
- μή δώς ετέρω τήν δόξαν σου καί τά συμφέροντά σοι έθνει αλλοτρίω
- μακάριοί εσμεν Ισραήλ ότι τά αρεστά τώ Θεώ ημίν γνωστά εστιν

Ο Απόστολος

Πρός Γαλάτας επιστολής Παύλου
τό Αναγνωσμα (Κεφ. 3,23-29)

- Αδελφοί, πρό τού ελθείν τήν πίστιν, υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκλειόμενοι εις τήν μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι.
- ώστε ο νόμος παιδαγωγός ημών γέγονεν εις Χριστόν, ίνα εκ πίστεως δικαιωθώμεν,

- ελθούσης δέ τής πίστεως, ουκέτι υπό παιδαγωγόν εσμεν.
- πάντες γάρ υιοί Θεού εστε διά τής πίστεως εν Χριστώ Ιησού.
- όσοι γάρ εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε,
- ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν καί θήλυ. πάντες γάρ υμείς εις εστε εν Χριστώ Ιησού.
- εί δέ υμείς Χριστού, άρα τού Αβραάμ σπέρμα εστέ, καί κατ' επαγγελίαν κληρονόμοι.

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν.
(Κεφ. 2,1-20)

- Εν ταίς ημέραις εκείναις, εξήλθε δόγμα παρά Καίσαρος Αυγούστου, απογράφεσθαι πάσαν τήν οικουμένην.
- αύτη η απογραφή πρώτη εγένετο ηγεμονεύοντος τής Συρίας Κυρηνίου.
- καί επορεύοντο πάντες απογράφεσθαι, έκαστος εις τήν ιδίαν πόλιν.
- ανέβη δέ καί Ιωσήφ από τής Γαλιλαίας, εκ πόλεως Ναζαρέθ, εις τήν Ιουδαίαν, εις πόλιν Δαβίδ, ήτις καλείται Βηθλεέμ, διά τό είναι αυτόν εξ οίκου καί πατριάς Δαβίδ,
- απογράψασθαι σύν Μαριάμ τή μεμνηστευμένη αυτώ γυναικί, ούση εγκύω.
- εγένετο δέ εν τώ είναι αυτούς εκεί, επλήσθησαν αι ημέραι τού τεκείν αυτήν,
- καί έτεκε τόν υιόν αυτής τόν πρωτότοκον, καί εσπαργάνωσεν αυτόν, καί ανέκλινεν αυτόν εν τή φάτνη, διότι ουκ ήν αυτοίς τόπος εν τώ καταλύματι.
- Καί ποιμένες ήσαν εν τή χώρα τή αυτή αγραυλούντες καί Φυλάσσοντες φυλακάς τής νυκτός επί τήν ποίμνην αυτών.
- καί ιδού άγγελος Κυρίου επέστη αυτοίς, καί δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αυτούς.
- καί εφοβήθησαν φόβον μέγαν.
- καί είπεν αυτοίς ο άγγελος, Μή φοβείσθε, ιδού γάρ, ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τώ λαώ.
- ότι ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ, ός εστι Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαβίδ.
- καί τούτο υμίν τό σημείον, ευρήσετε βρέφος εσπαργανωμένον, κείμενον εν τή φάτνη .
- καί εξαίφνης εγένετο σύν τώ αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανίου, αινούντων τόν Θεόν, καί λεγόντων,
- Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.
- Καί εγένετο ως απήλθον απ' αυτών εις τόν ουρανόν οι άγγελοι, καί οι άνθρωποι οι ποιμένες εί πον πρός αλλήλους, Διέλθωμεν δή έως Βηθλεέμ, καί ίδωμεν τό ρήμα τούτο τό γεγονός ό ο Κύριος εγνώρισεν ημίν.
- καί ήλθον σπεύσαντες, καί ανεύρον, τήν τε Μαριάμ καί τόν Ιωσήφ, καί τό βρέφος κείμενον εν τή φατνη.
- ιδόντες δέ διεγνώρισαν περί τού ρήματος τού λαληθέντος αυτοίς περί τού παιδίου τούτου.
- καί πάντες οι ακούσαντες εθαύμασαν περί τών λαληθέντων υπό τών Ποιμένων πρός αυτούς,

- η δέ Μαριάμ πάντα συνετήρει τά ρήματα ταύτα, συμβάλλουσα εν τή καρδία αυτής.
- καί επέστρεψαν οι ποιμένες, δοξάζοντες καί αινούντες τόν Θεόν επί πάσιν οις ήκουσαν καί είδον, καθώς ελαλήθη πρός αυτούς.

Μετά ταύτα λέγει ο Αναγνώστης

Κύριος ο Θεός ευλογητός, ευλογητός Κύριος ημέραν καθ' ημέραν. κατευοδώσαι ημίν ό Θεός τών σωτηρίων ημών, ο Θεός ημών, ο Θεός τού σώζειν.

Τό Τρισάγιον
Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών

Είτα τό Κοντάκιον
Η Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, εν Σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν απορρήτως . Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα. δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθήναι, παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεόν.

Τό, Κύριε ελέησον μ'. Ο εν παντί καιρώ...

Δόξα... Καί νύν... Τήν Τιμιωτέραν... Εν ονόματι Κυρίου... Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς...

Καί η Ευχή
Δέσποτα Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ, Κύριε, Υιέ μονογενές, Ιησού Χριστέ, καί Άγιον Πνεύμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ελέησόν με τόν αμαρτωλον. καί οίς επίστασαι κρίμασι, σώσόν με τόν ανάξιον δούλόν σου, ότι ευλογητός εί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Επισυνάπτομεν καί τήν Έκτην Ώραν, λέγοντες ευθύς . Δεύτε προσκυνήσωμεν, τρίς. Είτα τούς Ψαλμούς.

Ψαλμός ΟΑ' (71)
- ο Θεός τό κρίμα σου τώ βασιλεί δός καί τήν δικαιοσύνην σου τώ υιώ τού βασιλέως
- κρίνειν τόν λαόν σου εν δικαιοσύνη καί τούς πτωχούς σου εν κρίσει
- αναλαβέτω τά όρη ειρήνην τώ λαώ σου καί οι βουνοί εν δικαιοσύνη
- κρινεί τούς πτωχούς τού λαού καί σώσει τούς υιούς τών πενήτων καί ταπεινώσει συκοφάντην
- καί συμπαραμενεί τώ ηλίω καί πρό τής σελήνης γενεάς γενεών
- καί καταβήσεται ως υετός επί πόκον καί ωσεί σταγόνες στάζουσαι επί τήν

γήν
- ανατελεί εν ταίς ημέραις αυτού δικαιοσύνη καί πλήθος ειρήνης έως ου ανταναιρεθή η σελήνη
- καί κατακυριεύσει από θαλάσσης έως θαλάσσης καί από ποταμού έως περάτων τής οικουμένης
- ενώπιον αυτού προπεσούνται Αιθίοπες καί οι εχθροί αυτού χούν λείξουσιν
- βασιλείς θαρσις καί αί νήσοι δώρα προσοίσουσιν βασιλείς Αράβων καί Σαβα δώρα προσάξουσιν
- καί προσκυνήσουσιν αυτώ πάντες οι βασιλείς πάντα τά έθνη δουλεύσουσιν αυτώ
- ότι ερρύσατο πτωχόν εκ χειρός δυνάστου καί πένητα ώ ουχ υπήρχεν βοηθός
- φείσεται πτωχού καί πένητος καί ψυχάς πενήτων σώσει
- εκ τόκου καί εξ αδικίας λυτρώσεται τάς ψυχάς αυτών καί έντιμον τό όνομα αυτών ενώπιον αυτού
- καί ζήσεται καί δοθήσεται αυτώ εκ τού χρυσίου τής Αραβίας καί προσεύξονται περί αυτού διά παντός όλην τήν ημέραν ευλογήσουσιν αυτόν
- έσται στήριγμα εν τή γή επ' άκρων τών ορέων υπεραρθήσεται υπέρ τόν Λίβανον ο καρπός αυτού καί εξανθήσουσιν εκ πόλεως ωσεί χόρτος τής γής
- έστω τό όνομα αυτού ευλογημένον εις τούς αιώνας πρό τού ηλίου διαμενεί τό όνομα αυτού καί ευλογηθήσονται εν αυτώ πάσαι αι φυλαί τής γής πάντα τά έθνη μακαριούσιν αυτόν
- ευλογητός κύριος ο Θεός ο Θεός Ισραήλ ο ποιών θαυμάσια μόνος
- καί ευλογητόν τό όνομα τής δόξης αυτού εις τόν αιώνα καί εις τόν αιώνα τού αιώνος καί πληρωθήσεται τής δόξης αυτού πάσα η γή γένοι το γένοι το
- εξέλι πον οι ύμνοι Δαυϊδ τού υιού Ιεσσαι

Ψαλμός ΡΛΑ' (131)

- Μνήσθητι κύριε τού Δαυϊδ καί πάσης τής πραϋτητος αυτού
- ως ώμοσεν τώ κυρίω ηύξατο τώ Θεώ Ιακώβ
- ει εισελεύσομαι εις σκήνωμα οίκου μου ει αναβήσομαι επί κλίνης στρωμνής μου
- ει δώσω ύπνον τοίς οφθαλμοίς μου καί τοίς βλεφάροις μου νυσταγμόν καί ανάπαυσιν τοίς κροτάφοις μου
- έως ου εύρω τόπον τώ κυρίω σκήνωμα τώ Θεώ Ιακώβ
- Ιδού ηκούσαμεν αυτήν εν Εφραθα εύρομεν αυτήν εν τοίς πεδίοις τού δρυμού
- εισελευσόμεθα είς τά σκηνώματα αυτού προσκυνήσομεν εις τόν τόπον ου έστησαν οι πόδες αυτού
- ανάστηθι κύριε είς τήν ανάπαυσίν σου σύ καί η κιβωτός τού αγιασματός σου
- οι Ιερείς σου ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται

- ένεκεν Δαυϊδ τού δούλου σου μή αποστρέψης τό πρόσωπον τού χριστού σου
- ώμοσεν κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν καί ου μή αθετήσει αυτήν εκ καρπού τής κοιλίας σου θήσομαι επί τόν θρόνον σου
- εάν φυλάξωνται οι υιοί σου τήν διαθήκην μου καί τά μαρτύριά μου ταύτα ά διδάξω αυτούς καί οι υιοί αυτών έως τού αιώνος καθιούνται επί τού θρόνου σου
- ότι εξελέξατο κύριος τήν Σιων ηρετίσατο αυτήν εις κατοικίαν εαυτώ
- αύτη η κατάπαυσίς μου εις αιώνα αιώνος ώδε κατοικήσω ότι ηρετισάμην αυτήν
- τήν θήραν αυτής ευλογών ευλογήσω τούς πτωχούς αυτής χορτάσω άρτων
- τούς ιερείς αυτής ενδύσω σωτηρίαν καί οι όσιοι αυτής αγαλλιάσει αγαλλιάσονται
- εκεί εξανατελώ κέρας τώ Δαυϊδ ητοίμασα λύχνον τώ χριστώ μου
- τούς εχθρούς αυτού ενδύσω αισχύνην επί δέ αυτόν εξανθήσει τό αγίασμά μου

Ψαλμός (90)

- ο κατοικών εν βοηθεία τού υψίστου εν σκέπη τού Θεού τού ουρανού αυλισθήσεται
- ερεί τώ κυρίω αντιλήμπτωρ μου εί καί καταφυγή μου ο Θεός μου ελπιώ επ' αυτόν
- ότι αυτός ρύσεταί με εκ παγίδος θηρευτών καί από λόγου ταραχώδους
- εν τοίς μεταφρένοις αυτού επισκιάσει σοι καί υπό τάς πτέρυγας αυτού ελπιείς όπλω κυκλώσει σε η αλήθεια αυτού
- ου φοβηθήση από φόβου νυκτερινού από βέλους πετομένου ημέρας
- από πράγματος διαπορευομένου εν σκότει από συμπτώματος καί δαιμονίου μεσημβρινού
- πεσείται εκ τού κλίτους σου χιλιάς καί μυριάς εκ δεξιών σου πρός σέ δέ ουκ εγγιεί
- πλήν τοίς οφθαλμοίς σου κατανοήσεις καί ανταπόδοσιν αμαρτωλών όψη
- ότι σύ κύριε η ελπίς μου τόν ύψιστον έθου καταφυγήν σου
- ου προσελεύσεται πρός σέ κακά καί μάστιξ ουκ εγγιεί τώ σκηνώματί σου
- ότι τοίς αγγέλοις αυτού εντελείται περί σού τού διαφυλάξαι σε εν πάσαις ταίς οδοίς σου
- επί χειρών αρούσίν σε μήποτε προσκόψης πρός λίθον τόν πόδα σου
- επ' ασπίδα καί βασιλίσκον επιβήση καί καταπατήσεις λέοντα καί δράκοντα
- ότι επ' εμέ ήλπισεν καί ρύσομαι αυτόν σκεπάσω αυτόν ότι έγνω τό όνομά μου επικαλέσεταί με καί εισακούσομαι αυτού μετ' αυτού ειμι εν θλίψει καί εξελούμαι καί δοξάσω αυτόν
- μακρότητα ημερών εμπλήσω αυτόν καί δείξω αυτώ τό σωτήριόν μου

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ'

Κύριε ελέησον, γ'
Είτα, Δόξα... καί τό Τροπάριον
Απεγράφετο ποτέ, σύν τώ πρεσβύτη Ιωσήφ, ως εκ σπέρματος Δαυϊδ, εν Βηθλεέμ η Μαριάμ, κυοφορούσα τήν άσπορον κυοφορίαν. Επέστη δέ καιρός ο τής γεννήσεως, καί τόπος ήν ουδείς τώ καταλύματι. αλλ' ως τερπνόν παλάτιον, τό Σπήλαιον τή Βασιλίδι εδείκνυτο. Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν,αναστήσων εικόνα.
Καί νύν... Θεοτοκίον
Ότι ούκ έχομεν παρρησίαν διά τά πολλά ημών αμαρτήματα, σύ τόν εκ σού γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε. πολλά γάρ ισχύει δέησις Μητρός πρός ευμένειαν Δεσπότου. Μή παρίδης αμαρτωλών ικεσίας η πάνσεμνος, ότι ελεήμων εστί, καί σώζειν δυνάμενος, ο καί παθείν υπέρ ημών καταδεξάμενος.

Είτα ψάλλομεν τά ποροντα Ιδιόμελα
Ήχος α'
Δεύτε πιστοί επαρθώμεν ενθέως, καί κατίδωμεν συγκατάβασιν θεϊκήν άνωθεν, εν Βηθλεέμ πρός ημάς εμφανώς, καί νούν καθαρθέντες, τώ βίω προσενέγκωμεν, αρετάς αντί μύρου, προευτρεπίζοντες πιστώς, τών Γενεθλίων τάς εισόδους, επί τών ψυχικών θησαυρισμάτων, κράζοντες. Εν υψίστοις δόξα, Θεώ τώ εν Τριάδι, δι' ού εν ανθρώποις ευδοκία επεφάνη, τόν Αδάμ εκλυτρώσασθαι, τής αρχεγόνου αράς ως Φιλάνθρωπος.

Δίς, άνευ Στίχου.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Ήχος δ'
Άκουε ουρανέ, καί ενωτίζου η γή, σαλευθήτω τά θεμέλια, επιλαβέτω τρόμος τά καταχθονια, ότι ο Θεός τε καί Κτίστης, σαρκός εισέδυ πλάσιν. καί ο κραταιά κτίσας χειρί τήν κτίσιν, σπλάγχνον οράται πλάσματος. Ώ βάθος πλούτου, καί σοφίας καί γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τά κρίματα αυτού, καί ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθνη κατενόησα τά έργα σου.

Πάλιν τό αυτό

Είτα. Δοξα... Ήχος πλ. α'
Δεύτε χριστοφόροι λαοί κατίδωμεν, θαύμα πάσαν έννοιαν, εκπλήττον καί συνέχον καί ευσεβώς προσκυνούντες, πίστει ανυμνήσωμεν. Σήμερον πρός Βηθλεέμ, εγκυμονούσα Κόρη παραγίνεται, τού γεννήσαι τόν Κύριον, χοροί δέ, Αγγέλων προτρέχουσι. Καί ταύτα βλέπων εβόα, Ιωσήφ ο Μνήστωρ, Τί το εν σοί ξένον μυστήριον Παρθένε; καί πώς μέλλεις λοχεύσαι, η απειρόζυγος Δάμαλις;

Καί νύν... πάλιν τό αυτό.

Καί ευθύς, Προκείμενον τής Προφητείας Ήχος πλ. δ'

Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου. Κάθου εκ δεξιών μου.

Προφητείας Ησαίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 7,10-16, & 8,1-4, 8-10)

- Προσέθετο κύριος λαλήσαι τώ Αχαζ λέγων
- αιτησαι σεαυτώ σημείον παρά κυρίου Θεού σου εις βάθος ή εις ύψος
- καί είπεν Αχαζ ου μή αιτήσω ουδ' ου μή πειρασω κύριον
- καί εί πεν ακούσατε δή οίκος Δαυϊδ μή μικρόν υμίν αγώνα παρέχειν ανθρώποις καί πώς κυρίω παρέχετε αγώνα
- διά τούτο δώσει κύριος αυτός υμίν σημείον ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει καί τέξεται υιόν καί καλέσεις τό όνομα αυτού Εμμανουήλ
- βούτυρον καί μέλι φάγεται πρίν ή γνώναι αυτόν ή προελέσθαι πονηρά εκλέξεται τό αγαθόν
- διότι πρίν ή γνώναι τό παιδίον αγαθόν ή κακόν απειθεί πονηρία τού εκλέξασθαι τό αγαθόν καί καταλειφθήσεται η γή ην σύ φοβή από προσώπου τών δύο βασιλέων
- καί είπεν κύριος πρός με λαβέ σεαυτώ τόμον καινού μεγάλου καί γράψον εις αυτόν γραφίδι ανθρώπου τού οξέως προνομήν ποιήσαι σκύλων πάρεστιν γαρ
- καί μαρτυράς μοι ποίησον πιστούς ανθρώπους τόν Ουριαν καί τόν Ζαχαριαν υιόν Βαραχιου
- καί προσήλθον πρός τήν προφήτιν καί εν γαστρί έλαβεν καί έτεκεν υιόν καί είπεν κύριός μοι κάλεσον τό όνομα αυτού ταχέως σκύλευσον οξέως προνόμευσον
- διότι πρίν ή γνώναι τό παιδίον καλείν πατέρα ή μητέρα λήμψεται δύναμιν Δαμασκού καί τά σκύλα Σαμαρείας έναντι βασιλέως Ασσυρίων
- καί αφελεί από τής Ιουδαίας άνθρωπον ός δυνήσεται κεφαλήν άραι ή δυνατόν συντελέσασθαί τι καί έσται η παρεμβολή αυτού ώστε πληρώσαι τό πλάτος τής χώρας σου μεθ' ημών ο Θεός
- γνώτε έθνη καί ηττάσθε επακούσατε έως εσχάτου τής γής ισχυκότες ηττάσθε εάν γάρ πάλιν ισχύσητε πάλιν ηττηθήσεσθε
- καί ήν άν βουλεύσησθε βουλήν διασκεδάσει κύριος καί λόγον όν εάν λαλήσητε ου μή εμμείνη υμίν ότι μεθ' ημών κύριος ο Θεός

Ο Απόστολος

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου
τό Ανάγνωσμα (Κεφ.1,10-14 & 2,1-3)

- Κατ' αρχάς σύ, Κύριε, τήν γήν εθεμελίωσας, καί έργα τών χειρών σού εισιν οι ουρανοί,

- αυτοί απολούνται, σύ δέ διαμένεις, καί πάντες ως ιμάτιον παλαιωθήσονται,
- καί ωσεί περιβόλαιον ελίξεις αυτούς, καί αλλαγήσονται, σύ δέ ο αυτός εί, καί τά έτη σου ουκ εκλείψουσι.
- πρός τίνα δέ τών αγγέλων είρηκέ ποτε, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου;
- ουχί πάντες εισί λειτουργικά πνεύματα εις διακονίαν αποστελλόμενα διά τούς μέλλοντας κληρονομείν σωτηρίαν.
- Διά τούτο δεί περισσοτέρως ημάς προσέχειν τοίς ακουσθείσι, μή ποτε παραρρυώμεν.
- ει γάρ ο δι, αγγέλων λαληθείς λόγος εγένετο βέβαιος, καί πάσα παράβασις καί παρακοή έλαβεν ένδικον μισθαποδοσίαν,
- πώς ημείς εκφευξόμεθα τηλικαύτης αμελήσαντες σωτηρίας; ήτις, αρχήν λαβούσα λαλείσθαι διά τού Κυρίου, υπό τών ακουσάντων εις ημάς εβεβαιώθη,

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον
(Κεφ. 2,1-12)

- Τού Ιησού γεννηθέντος εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, εν ημέραις Ηρώδου τού βασιλέως, Ιδού, μάγοι από ανατολών παρεγένοντο εις Ιεροσόλυμα,
- λέγοντες, Πού εστιν ο τεχθείς βασιλεύς τών Ιουδαίων, είδομεν γάρ αυτού τόν, αστέρα εν τή ανατολή, καί ήλθομεν προσκυνήσαι αυτώ.
- ακούσας δέ Ηρώδης ο βασιλεύς εταράχθη, καί πάσα Ιεροσόλυμα μετ' αυτού.
- καί συναγαγών πάντας τούς αρχιερείς καί γραμματείς τού λαού, επυνθάνετο παρ' αυτών πού ο Χριστός γεννάται.
- οι δέ είπον αυτώ, Εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, ούτω γάρ γέγραπται διά τού προφήτου,
- Καί σύ, Βηθλεέμ γή Ιούδα, ουδαμώς ελαχίστη εί εν τοίς ηγεμόσιν Ιούδα, εκ σού γάρ εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τόν λαόν μου τόν Ισραήλ.
- τότε Ηρώδης, λάθρα καλέσας τούς μάγους, ηκρίβωσε παρ' αυτών τόν χρόνον τού φαινομένου αστέρος.
- καί πέμψας αυτούς εις Βηθλεέμ είπε, Πορευθέντες ακριβώς εξετάσατε περί τού παιδίου, επάν δέ εύρητε, απαγγείλατέ μοι, όπως καγώ ελθών προσκυνήσω αυτώ.
- οι δέ ακούσαντες τού βασιλέως επορεύθησαν, καί ιδού, ο αστήρ, όν είδον εν τή ανατολή, προήγεν αυτούς, έως ελθών έστη επάνω ου ήν τό παιδίον.
- ιδόντες δέ τόν αστέρα εχάρησαν χαράν μεγάλην σφόδρα.
- καί ελθόντες εις τήν οικίαν, είδον τό παιδίον μετά Μαρίας τής μητρός αυτού, καί πεσόντες προσεκύνησαν αυτώ, καί ανοίξαντες τούς θησαυρούς αυτών προσήνεγκαν αυτώ δώρα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν.
- καί χρηματισθέντες κατ' όναρ μή ανακάμψαι πρός Ηρώδην, δι' άλλης οδού ανεχώρησαν εις τήν χώραν αυτών.

Είτα λέγει ό Αναγνώστης

Ταχύ προκαταλαβέτωσαν ημάς οι οικτιρμοί σου, Κύριε, ότι επτωχεύσαμεν σφόδρα. βοήθησον ημίν, ο Θεός,ο Σωτήρ ημών, ένεκεν τής δόξης τού ονόματός σου. Κύριε, ρύσαι ημάς, καί ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών, ένεκεν τού ονοματός σου.

Τό Τρισάγιον

Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών

Είτα τό Κοντάκιον

Η Παρθένος σήμερον, τόν Προαιώνιον Λόγον, εν Σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν απορρήτως. Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα, δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθήναι, παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεόν.

Τό, Κύριε ελέησον μ'. Ο εν παντί καιρώ...

Δόξα... Καί νύν... Τήν Τιμιωτέραν... Εν ονόματι Κυρίου... Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς...

Καί η Ευχή

Θεέ, καί Κύριε τών δυνάμεων καί πάσης κτίσεως Δημιουργέ, ο διά σπλάγχνα ανεικάστου ελέους σου τόν μονογενή σου Υιόν, τόν Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, καταπέμψας επί σωτηρία τού γένους ημών, καί διά τού τιμίου αυτού Σταυρού τό χειρόγραφον τών αμαρτιών ημών διαρρήξας, καί θριαμβεύσας εν αυτώ τάς αρχάς καί εξουσίας τού σκότους. Αυτός Δέσποτα φιλάνθρωπε, πρόσδεξαι καί ημών τών αμαρτωλών τάς ευχαριστηρίους ταύτας, καί ικετηρίους εντεύξεις, καί ρύσαι ημάς από παντός ολεθρίου καί σκοτεινού παραπτώματος, καί πάντων τών κακώσαι ημάς ζητούντων ορατών καί αοράτων εχθρών. Καθήλωσον εκ τού φόβου σου τάς σάρκας ημών, καί μή εκκλίνης τάς καρδίας ημών εις λόγους, ή εις λογισμούς πονηρίας. αλλά τώ πόθω σου τρώσον ημών τάς ψυχάς. Ίνα διά παντός πρός σέ ατενίζοντες, καί τώ παρά σού φωτί οδηγούμενοι, σέ τό απρόσιτον και αϊδιον κατοπτεύοντες φώς, ακατάπαυστόν σοι τήν εξομολόγησιν, καί ευχαριστίαν αναπέμπωμεν, τώ ανάρχω Πατρί, σύν τώ μονογενεί σου Υιώ, καί τώ παναγίω καί αγαθώ καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Τό, Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών.

Τό, Κύριε ελέησον, ιβ'. Τό, Δεύτε προσκυνήσωμεν, γ'. Είτα τούς εφεξής τρείς ψαλμούς.

Ψαλμός ΡΘ' (109)

- Είπεν ο κύριος τώ κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου

- ράβδον δυνάμεώς σου εξαποστελεί κύριος εκ Σιων καί κατακυρίευε εν μέσω τών εχθρών σου
- μετά σού η αρχή εν ημέρα τής δυνάμεώς σου εν ταίς λαμπρότησιν τών αγίων εκ γαστρός πρό εωσφόρου εξεγέννησά σε
- ώμοσεν κύριος καί ου μεταμεληθήσεται σύ ει ιερεύς εις τόν αιώνα κατά τήν τάξιν Μελχισεδεκ
- κύριος εκ δεξιών σου συνέθλασεν εν ημέρα οργής αυτού βασιλείς
- κρινεί εν τοίς έθνεσιν πληρώσει πτώματα συνθλάσει κεφαλάς επί γής πολλών
- εκ χειμάρρου εν οδώ πίεται διά τούτο υψώσει κεφαλήν

Ψαλμός ΡΙ' (110)

- Εξομολογήσομαί σοι κύριε εν όλη καρδία μου εν βουλή ευθείων καί συναγωγή
- μεγάλα τά έργα κυρίου εξεζητημένα εις πάντα τά θελήματα αυτού
- εξομολόγησις καί μεγαλοπρέπεια τό έργον αυτού καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος
- μνείαν εποιήσατο τών θαυμασίων αυτού ελεήμων καί οικτίρμων ο κύριος
- τροφήν έδωκεν τοίς φοβουμένοις αυτόν μνησθήσεται εις τόν αιώνα διαθήκης αυτού
- ισχύν έργων αυτού ανήγγειλεν τώ λαω αυτού τού δούναι αυτοίς κληρονομίαν εθνών
- έργα χειρών αυτού αλήθεια καί κρίσις πισταί πάσαι αι εντολαί αυτού
- εστηριγμέναι εις τόν αιώνα τού αιώνος πεποιημέναι εν αληθεία καί ευθύτητι
- λύτρωσιν απέστειλεν τώ λαώ αυτού ενετείλατο εις τόν αιώνα διαθήκην αυτού άγιον καί φοβερόν τό όνομα αυτού
- αρχή σοφίας φόβος κυρίου σύνεσις αγαθή πάσι τοίς ποιούσιν αυτήν η αίνεσις αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος

Ψαλμός ΠΕ' (85)

- Κλίνον κύριε τό ούς σου καί επάκουσόν μου ότι πτωχός καί πένης ειμί εγώ
- φύλαξον τήν ψυχήν μου ότι όσιός ειμι σώσον τόν δούλόν σου ο Θεός μου τόν ελπίζοντα επί σέ
- ελέησόν με κύριε ότι πρός σέ κεκράξομαι όλην τήν ημέραν
- εύφρανον τήν ψυχήν τού δούλου σου ότι πρός σέ κύριε ήρα τήν ψυχήν μου
- ότι σύ κύριε χρηστός καί επιεικής καί πολυέλεος πάσι τοίς επικαλουμένοις σε
- ενώτισαι κύριε τήν προσευχήν μου καί πρόσχες τή φωνή τής δεήσεώς μου
- εν ημέρα θλίψεώς μου εκέκραξα πρός σέ ότι εισήκουσάς μου
- ουκ έστιν όμοιός σοι εν θεοίς κύριε καί ουκ έστιν κατά τά έργα σου πάντα τά έθνη όσα εποίησας ήξουσιν καί προσκυνήσουσιν ενώπιόν σου κύριε καί δοξάσουσιν τό όνομά σου

- ότι μέγας εί σύ καί ποιών θαυμάσια σύ εί ο Θεός μόνος ο μέγας
- οδήγησόν με κύριε τή οδώ σου καί πορεύσομαι εν τή αληθεία σου ευφρανθήτω η καρδία μου τού φοβείσθαι τό όνομά σου
- εξομολογήσομαί σοι κύριε ο Θεός μου εν όλη καρδία μου καί δοξάσω τό όνομά σου εις τόν αιώνα
- ότι τό έλεός σου μέγα επ' εμέ καί ερρύσω τήν ψυχήν μου εξ άδου κατωτάτου
- ο Θεός παράνομοι επανέστησαν επ' εμέ καί συναγωγή κραταιών εζήτησαν τήν ψυχήν μου καί ου προέθεντό σε ενώπιον αυτών
- καί σύ κύριε ο Θεός οικτιρμών καί ελεήμων μακρόθυμος καί πολυέλεος καί αληθινός
- επίβλεψον επ' εμέ καί ελέησόν με δός τό κράτος σου τώ παιδί σου καί σώσον τόν υιόν τής παιδίσκης σου
- ποίησον μετ' εμού σημείον εις αγαθόν καί ιδέτωσαν οι μισούντές με καί αισχυνθήτωσαν ότι σύ κύριε εβοήθησάς μοι καί παρεκάλεσάς με

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ'
Κύριε ελέησον, γ'
Είτα, Δόξα... καί τό Τροπάριον

Απεγράφετο ποτέ, σύν τώ πρεσβύτη Ιωσήφ, ως εκ σπέρματος Δαυϊδ, εν Βηθλεέμ η Μαριάμ, κυοφορούσα τήν άσπορον κυοφορίαν. Επέστη δέ καιρός ο τής γεννήσεως, καί τόπος ήν ουδείς τώ καταλύματι. αλλ' ως τερπνόν παλάτιον, τό Σπήλαιον τή Βασιλίδι εδείκνυτο. Χριστός γεννάται, τήν πρίν πεσούσαν,αναστήσων εικόνα.

Καί νύν...

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας Αγαθέ, ο θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί έγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης ούς έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν υπέρ ημών, καί σώσον, Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

Είτα ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα
Ήχος βαρύς

Εξεπλήττετο ο Ηρώδης, ορών τών Μάγων τήν ευσέβειαν, καί τώ θυμώ νικώμενος, τού έτους ηκριβολόγει τό διάστημα. Μητέρες ητεκνούντο, καί η άωρος ηλικία τών βρεφών, πικρώς κατεθερίζετο, μαζοί εξηραίνοντο, καί πόροι γάλακτος συνεστέλλοντο. Μέγα ήν τό δεινόν! διό ευσεβώς πιστοί συνελθοντες, προσκυνήσωμεν τού Χριστού τήν γέννησιν.

Δίς τό αυτό, άνευ Στίχου

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Ήχος β'

Ότε Ιωσήφ, Παρθένε, λύπη ετιτρώσκετο, πρός Βηθλεέμ απαίρων, εβόας πρός αυτόν. Τ' ορών με έγκυον, στυγνάζεις καί ταράσσεσαι, αγνοών όλως, τό εν εμοί φρικτόν μυστήριον, Λοιπόν απόθου φόβον άπαντα, τό παράδοξον εννοών, Θεός κάτεισι γάρ επί γής δι' έλεον, εν τή εμή μήτρα νύν, καί σάρκα προσελάβετο, όνπερ τικτόμενον, όψει ως ηυδόκησε, καί τής χαράς πλησθείς, προσκυνήσεις ως Κτίστην σου, όν Άγγελοι υμνούσιν απαύστως, καί δοξάζουσι, σύν Πατρί καί Αγίω Πνεύματι.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθνη κατενόησα τά έργα σου.

Πάλιν τό αυτό. Είτα, Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ιστέον ότι τό εξής Ιδιόμελον «Σήμερον γεννάται εκ Παρθένου» αναγινώσκεται πρότερον ευλαβώς καί μετά μέλους υπό τού Κανονάρχου εν τώ μέσω τού Ναού. Είτα ψάλλεται μελωδικώτερον υπό τών δύο χορών.

Σήμερον γεννάται εκ Παρθένου, ο δρακί τήν πάσαν έχων κτίσιν (εκ τρίτου).

- Ράκει καθάπερ βροτός σπαργανούται, ο τή ουσία αναφής.
- Θεός εν φάτνη ανακλίνεται, ο στερεώσας τούς ούρανούς πάλαι κατ' αρχάς.
- Εκ μαζών γάλα τρέφεται, ό εν τή ερήμω Μάννα ομβρίσας τώ Λαώ.
- Μάγους προσκαλείται, ο Νυμφίος τής Εκκλησίας
- Δώρα τούτων αίρει, ο Υιός τής Παρθένου.
- Προσκυνούμέν σου τήν Γένναν Χριστέ (εκ γ').
- Δείξον ημίν καί τά θείά σου Θεοφάνεια.

Καί ευθύς τό προκείμενον τής Προφητείας Ήχος δ'

Μήτηρ Σιων ερεί άνθρωπος, καί άνθρωπος, εγεννήθη εν αυτή.
Στίχ. Οι θεμέλιοι αύτού εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις.

Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9,6-7)

- Παιδίον εγεννήθη ημίν υιός καί εδόθη ημίν ου η αρχή εγενήθη επί τού ώμου αυτού καί καλείται τό όνομα αυτού μεγάλης βουλής άγγελος εγώ γάρ άξω ειρήνην επί τούς άρχοντας ειρήνην καί υγίειαν αυτώ
- μεγάλη η αρχή αυτού καί τής ειρήνης αυτού ουκ έστιν όριον επί τόν θρόνον Δαυϊδ καί τήν βασιλείαν αυτού κατορθώσαι αυτήν καί αντιλαβέσθαι αυτής εν δικαιοσύνη καί εν κρίματι από τού νύν καί εις τόν αιώνα χρόνον ο ζήλος κυρίου σαβαώθ ποιήσει ταύτα

Ο Απόστολος

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου
τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 2,11-18)

- Αδελφοί, αγιάζων καί οι αγιαζόμενοι, εξ ενός παντες, δι' ην αιτίαν ουκ επαισχύνεται αδελφούς αυτούς καλείν,
- λέγων, Απαγγελώ τό όνομά σου τοίς αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε.
- καί πάλιν, Εγώ έσομαι πεποιθώς επ' αυτώ. καί πάλιν, Ιδού εγώ καί τά παιδία ά μοι έδωκεν ο Θεός.
- επεί ούν τά παιδία κεκοινώνηκε σαρκός καί αίματος, καί αυτός παραπλησίως μετέσχε τών αυτών, ίνα διά τού θανάτου καταργήση τόν τό κράτος έχοντα τού θανάτου, τούτ' έστι τόν διάβολον,
- καί απαλλάξη τούτους, όσοι φόβω θανάτου διά παντός τού ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας.
- ου γάρ δήπου αγγέλων επιλαμβανεται, αλλά σπέρματος Αβραάμ επιλαμβάνεται,
- όθεν ώφειλε κατά πάντα τοίς αδελφοίς ομοιωθήναι, ίνα ελεήμων, γένηται καί πιστός αρχιερεύς τά πρός τόν Θεόν, εις τό ιλάσκεσθαι τάς αμαρτίας τού λαού.
- εν ω γάρ πέπονθεν αυτός πειρασθείς, δύναται τοίς πειραζομένοις βοηθήσαι.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον
(Κεφ. 2,13-23)

- Αναχωρησάντων τών Μάγων, ιδού, άγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' όναρ τώ Ιωσήφ, λέγων, Εγερθείς παράλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού, καί φεύγε εις Αίγυπτον, καί ίσθι εκεί έως άν είπω σοι, μέλλει γάρ Ηρώδης ζητείν τό παιδίον, τού απολέσαι αυτό.
- ο δέ εγερθείς παρέλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού νυκτός καί ανεχώρησεν εις Αίγυπτον,
- καί ήν εκεί έως τής τελευτής Ηρώδου, ίνα πληρωθή τό ρηθέν υπό τού Κυρίου διά τού προφήτου, λέγοντος, εξ Αιγύπτου εκάλεσα τόν υιόν μου.
- τότε Ηρώδης, ιδών ότι ενεπαίχθη υπό τών μαγων, εθυμώθη λίαν, καί αποστείλας ανείλε πάντας τούς παίδας τούς εν Βηθλεέμ καί εν πάσι τοίς ορίοις αυτής, από διετούς καί κατωτέρω, κατά τόν χρόνον όν ηκρίβωσε παρά τών μάγων .
- τότε επληρώθη τό ρηθέν διά Ιερεμίου τού προφήτου, λέγοντος,
- Φωνή εν Ραμά ηκούσθη, θρήνος καί κλαυθμός καί οδυρμός πολύς, Ραχήλ κλαίουσα τά τέκνα αυτής, καί ουκ ήθελε παρακληθήναι, ότι ουκ εισί.
- τελευτήσαντος δέ τού Ηρώδου, ιδού άγγελος Κυρίου κατ' όναρ φαίνεται τώ Ιωσήφ εν Αιγύπτω,
- λέγων, Εγερθείς παράλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού, καί πορεύου εις γήν Ισραήλ, τεθνήκασι γάρ οι ζητούντες τήν ψυχήν τού παιδίου.
- ο δέ εγερθείς παρέλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού καί ήλθεν εις γήν Ισραήλ.
- ακούσας δέ ότι Αρχέλαος βασιλεύει επί τής Ιουδαίας αντί Ηρώδου τού πατρός αυτού, εφοβήθη εκεί απελθείν, χρηματισθείς δέ κατ' όναρ,

ανεχώρησεν εις τά μέρη τής Γαλιλαίας,

- καί ελθών κατώκησεν εις πόλιν λεγομένην Ναζαρέθ, όπως πληρωθή τό ρηθέν διά τών προφητών ότι Ναζωραίος κληθήσεται.

Μετά ταύτα λέγει ο Αναγνώστης

Μή δή παραδώης ημάς εις τέλος, διά τό όνομά σου τό Άγιον, καί μή διασκεδάσης τήν διαθήκην σου, καί μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, διά Αβραάμ τόν ηγαπημένον υπό σού, καί διά Ισαάκ τόν δούλόν σου καί Ισραήλ τόν Άγιόν σου.

Τό Τρισάγιον

Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών

Είτα τό Κοντάκιον

Η Παρθένος σήμερον, τόν Προαιώνιον Λόγον, εν Σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν απορρήτως. Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα, δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθήναι, παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεόν.

Τό, Κύριε ελέησον μ'. Ο εν παντί καιρώ...

Δόξα... Καί νύν... Τήν Τιμιωτέραν... Εν ονόματι Κυρίου... Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς...

Καί η Ευχή

Δέσποτα Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ο μακροθυμήσας επί τοίς ημών πλημμελήμασι, καί άχρι τής παρούσης ώρας αγαγών ημάς, εν ή επί τού ζωοποιού ξύλου κοεμάμενος, τώ εθγνώμονι ληστή τήν εις τόν Παράδεισον ωδοποίησας είσοδον, καί θανάτω τόν θάνατον ώλεσας, ιλάσθητι ημίν τοίς ταπεινοίς, καί αμαρτωλοίς καί αναξίοις δούλοις σου. Ημάρτομεν γάρ καί ηνομήσαμεν, καί ουκ εσμέν άξιοι άραι τά όμματα ημών, καί βλέψαι εις τό ύψος τού ουρανού, διότι κατελίπομεν τήν οδόν τής δικαιοσύνης σου καί επορεύθημεν εν τοίς θελήμασι τών καρδιών ημών. Αλλ' ικετεύομεν τήν σήν ανείκαστον αγαθότητα. Φείσαι ημών, Κύριε κατά το πλήθος τού ελέους σου, καί σώσον ημάς διά τό όνομά σου τό Άγιον, ότι εξέλιπον εν ματαιότητι αι ημέραι ημών. Εξελού ημάς τής τού αντικειμένου χειρός,καί άφες ημίν τά αμαρτήματα, καί νέκρωσον τό σαρκικόν ημών φρόνημα, ίνα τόν παλαιόν αποθέμενοι άνθρωπον, τόν νέον ενδυσώμεθα, καί σοί ζήσωμεν τώ ημετέρω Δεσπότη καί κηδεμόνι. Καί ούτω τοίς σοίς ακολουθούντες προστάγμασιν, εις τήν αιώνιον ανάπαυσιν καταντήσωμεν, ένθα πάντων εστί τών ευφραινομένων η κατοικία. Σύ γάρ εί η όντως αληθινή ευφροσύνη καί αγαλλίασις τών αγαπώντων σε, Χριστέ ό Θεός ημών, καί σοί τήν δόξαν αναμπέπομεν, σύν τώ ανάρχω σου Πατρί, καί τώ Παναγίω, καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Είτα τά Τυπικά, χύμα

Ευλόγει η ψυχή μου τόν Κύριον, κ.τ.λ.
Δόξα... Αίνει η ψυχή μου τόν Κύριον, κ.τ.λ.

Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού κ.τ.λ.
Εν τή Βασιλεία σου μνήσθητι ημών Κύριε...

- Μακάριοι οι πτωχοί τώ πνεύματι...
- Μακάριοι οι πενθούντες...
- Μακάριοι οι πραείς...
- Μακάριοι οι πεινώντες...
- Μακάριοι οι ελεήμονες...
- Μακάριοι οι καθαροί τή καρδία...
- Μακάριοι οι ειρηνοποιοί...
- Μακάριοι οι δεδιωγμένοι...
- Μακάριοι εστέ, όταν...
- Χαίρετε καί αγαλλιάσθε...

Δόξα... Καί νύν...

- Μνήσθητι ημών, Κύριε...
- Μνήσθητι ημών, Δέσποτα...
- Μνήσθητι ημών, Άγιε...

Χορός ο επουράνιος υμνεί σε καί λέγει. Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός καί η γή τής δόξης σου.
Στίχ. Προσέλθετε πρός αύτόν, καί φωτίσθητε.

Χορός ο επουράνιος υμνεί σε καί λέγει. Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός καί η γή τής δόξης σου.

Δόξα...

Χορός Αγίων Αγγέλων καί Αρχαγγέλων, μετά πασών τών επουρανίων Δυνάμεων υμνεί σε καί λέγει. Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός καί η γή τής δόξης σου.

Καί νύν...

Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα...

Άνες, άφες, συγχώρησον, ο Θεός, τά παραπτώματα ημών, τα εκούσια καί τά ακούσια, τα εν έργω καί λόγω, τά εν γνώσει καί αγνοία, τα εν νυκτί καί εν ημέρα, τά κατά νούν καί διάνοιαν, τά πάντα ημίν συγχώρησον, ως αγαθός καί φιλανθρωπος.

Πάτερ ημών... Ότι σού εστιν...

Τό Κοντάκιον

Η Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, εν σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν

απορρήτως. Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα, δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθήναι, παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεον.

Τό, Κύριε ελέησον, ιβ'. Είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον, εκ γ'. Δόξα... Καί νύν... Τό, Ευλογήσω τόν Κύριον...

Καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η κατά Σάρκα Γέννησις τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β' Γερμανού

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω, τό παρόν μυστήριον εκδιηγούμενοι, τό μεσότοιχον τού φραγμού διαλέλυται, η φλογίνη ρομφαία τά νώτα δίδωσι, καί τά Χερουβίμ παραχωρεί τού ξύλου τής ζωής, καγώ τού παραδείσου τής τρυφής μεταλαμβάνω, ού προεξεβλήθην διά τής παρακοής, Η γάρ απαράλλακτος είκων τού Πατρός, ο χαρακτήρ τής αϊδιότητος αυτού, μορφήν δούλου λαμβάνει, εξ απειρογάμου Μητρός προελθών, ου τροπήν υπομείνας, ο γάρ ήν διέμεινε, Θεός ών αληθινός, καί ο ουκ ήν προσέλαβεν, άνθρωπος γενόμενος διά φιλανθρωπίαν, αυτώ βοήσωμεν, ο τεχθείς εκ Παρθένου Θεός, ελέησον ημάς. (Δίς)

Ανατολίου, ο αυτός

Τού Κυρίου Ιησού γεννηθέντος εκ τής αγίας Παρθένου, πεφώτισται τά σύμπαντα, Ποιμένων γάρ αγραυλούντων, καί Μάγων προσκυνούντων, Αγγέλων ανυμνούντων, Ηρώδης εταράττετο, ότι Θεός έν σαρκί εφάνη, Σωτήρ τών ψυχών ημών. (Δίς)

Ο αυτός

Η Βασιλεία σου, Χριστέ ο Θεός, βασιλεία πάντων τών αιώνων, καί η Δεσποτεία σου, εν πάση γενεά καί γενεά, ο σαρκωθείς εκ Πνεύματος Αγίου, καί εκ τής αειπαρθένου Μαρίας ενανθρωπήσας, φώς ημίν έλαμψας, Χριστέ ο Θεός, τή σή παρουσία, φώς εκ φωτός, τού Πατρός τό απαύγασμα, πάσαν κτίσιν εφαίδρυνας, Πάσα πνοή αινεί σε, τόν χαρακτήρα τής δόξης τού Πατρός, Ο ών καί προών, καί εκλάμψας εκ Παρθένου Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτός

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ότι ώφθης επί γής ως άνθρωπος δι' ημάς; έκαστον γάρ τών υπό σού γενομένων κτισμάτων, τήν ευχαριστίαν σοι προσάγει, οι Άγγελοι τόν ύμνον, οι ουρανοί τόν Αστέρα, οι Μάγοι τά δώρα, οι Ποιμένες τό θαύμα, η γή τό σπήλαιον, η έρημος τήν φάτνην, ημείς δέ Μητέρα

Παρθένον, ο πρό αιώνων Θεός ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος ο αυτός Κασίας

Αυγούστου μοναρχήσαντος επί τής γής, η πολυαρχία τών ανθρώπων επαύσατο, καί σού ενανθρωπήσαντος εκ τής Αγνής, η πολυθεϊα τών ειδώλων κατήργηται, Υπό μίαν βασιλείαν εγκόσμιον, αι πόλεις γεγένηνται, καί εις μίαν Δεσποτείαν θεότητος, τά Έθνη επίστευσαν, Απεγράφησαν οι λαοί, τώ δόγματι τού Καίσαρος, επεγράφημεν οι πιστοί, ονόματι θεότητος, σού τού ενανθρωπήσαντος Θεού ημών, Μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι.

Καί γίνεται Είσοδος μετά τού Ευαγγελίου. Φώς ιλαρόν, καί τά Αναγνώσματα, κατά τήν τάξιν αυτών, μετά τών τροπαρίων καί τών στίχων αυτών.

Α' Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 1, 1-13)

- Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν καί τήν γήν
- η δέ γή ήν αόρατος καί ακατασκεύαστος καί σκότος επάνω τής αβύσσου καί πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω τού ύδατος
- καί είπεν ο Θεός γενηθήτω φώς καί εγένετο φώς
- καί είδεν ο Θεός τό φώς ότι καλόν καί διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού φωτός καί ανά μέσον τού σκότους
- καί εκάλεσεν ο Θεός τό φώς ημέραν καί τό σκότος εκάλεσεν νύκτα καί εγένετο εσπέρα καί εγένετο πρωί ημέρα μία
- καί είπεν ο Θεός γενηθήτω στερέωμα εν μέσω τού ύδατος καί έστω διαχωρίζον ανά μέσον ύδατος καί ύδατος καί εγένετο ούτως
- καί εποίησεν ο Θεός τό στερέωμα καί διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού ύδατος ο ήν υποκάτω τού στερεώματος καί ανά μέσον τού ύδατος τού επάνω τού στερεώματος
- καί εκάλεσεν ο Θεός τό στερέωμα ουρανόν καί είδεν ο Θεός ότι καλόν καί εγένετο εσπέρα καί εγένετο πρωί ημέρα δευτέρα
- καί είπεν ο Θεός συναχθήτω τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις συναγωγήν μίαν καί οφθήτω η ξηρά καί εγένετο ούτως καί συνήχθη τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις τάς συναγωγάς αυτών καί ώφθη η ξηρά
- καί εκάλεσεν ο Θεός τήν ξηράν γήν καί τά συστήματα τών υδάτων εκάλεσεν θαλάσσας καί είδεν ο Θεός ότι καλόν
- καί είπεν ο Θεός βλαστησάτω η γή βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' ομοιότητα καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν ου τό σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί τής γής καί εγένετο ούτως
- καί εξήνεγκεν η γή βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' ομοιότητα καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν ου τό σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί τής γής καί είδεν ο Θεός ότι καλόν
- καί εγένετο εσπέρα καί εγένετο πρωί ημέρα τρίτη

Β' Αριθμών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 24, 2-3, 5-9, 17-18)

- Εγένετο πνεύμα Θεού επί Βαλαάμ,
- καί αναλαβών τήν παραβολήν αυτού είπεν
- ως καλοί σου οι οίκοι Ιακώβ αι σκηναί σου Ισραήλ ωσεί νάπαι σκιάζουσαι καί
- ωσεί παράδεισοι επί ποταμών καί ωσεί σκηναί άς έπηξεν κύριος ωσεί κέδροι παρ' ύδατα
- εξελεύσεται άνθρωπος εκ τού σπέρματος αυτού καί κυριεύσει εθνών πολλών καί υψωθήσεται ή Γωγ βασιλεία αυτού καί αυξηθήσεται η βασιλεία αυτού
- Θεός ωδήγησεν αυτόν εξ Αιγύπτου ως δόξα μονοκέρωτος αυτώ έδεται έθνη εχθρών
- αυτού καί τά πάχη αυτών εκμυελιεί καί ταίς βολίσιν αυτού κατατοξεύσει εχθρόν
- κατακλιθείς ανεπαύσατο ως λέων καί ως σκύμνος τίς αναστήσει αυτόν οι ευλογούντές σε ευλόγηνται καί οι καταρώμενοί σε κεκατήρανται
- ανατελεί άστρον εξ Ιακώβ καί αναστήσεται άνθρωπος εξ Ισραήλ καί θραύσει τούς αρχηγούς Μωαβ καί προνομεύσει πάντας υιούς Σηθ
- καί έσται Εδωμ κληρονομία καί έσται κληρονομία Ησαυ ο εχθρός αυτού καί Ισραήλ εποίησεν εν Ισχύϊ

Γ' Προφητείας Μιχαίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 6-7 & 5, 1-3)

- Εν ταίς ημέραις εκείναις λέγει κύριος συνάξω τήν συντετριμμένην καί τήν εξωσμένην εισδέξομαι καί ούς απωσάμην
- καί θήσομαι τήν συντετριμμένην εις υπόλειμμα καί τήν απωσμένην εις έθνος ισχυρόν καί βασιλεύσει κύριος επ' αυτούς εν όρει Σιων από τού νύν καί έως εις τόν αιώνα
- Τάδε λέγει Κύριος, καί συ Βηθλεέμ οίκος τού Εφραθά ολιγοστός εί τού είναι εν Ισραήλ καί χιλιάσιν Ιούδα εκ σού μοι εξελεύσεται τού είναι εις άρχοντα εν τώ αί έξοδοι αυτού απ' αρχής εξ ημερών αιώνος
- διά τούτο δώσει αυτούς έως καιρού τικτούσης τέξεται καί οι επίλοι ποι τών αδελφών αυτών επιστρέψουσιν επί τούς υιούς Ισραήλ
- καί στήσεται καί όψεται καί ποιμανεί τό ποίμνιον αυτού εν ισχύι κυρίου καί εν τή δόξη τού ονόματος κυρίου τού Θεού αυτών υπάρξουσιν διότι νύν μεγαλυνθήσεται έως άκρων τής γής

Είτα ανιστάμενοι λέγομεν

Τροπάριον Ήχος πλ. β'

Λαθών ετέχθης υπό τό Σπήλαιον, αλλ' ουρανός σε πάσιν εκήρυξεν, ώσπερ στόμα, τόν Αστέρα προβαλλόμενος Σωτήρ, Καί Μάγους σοι προσήνεγκεν, εν πίστει προσκυνούντάς σε, μεθ' ών ελέησον ημάς.

Στίχος α' Οι θεμέλιοι αυτού έν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, αγαπά Κύριος τάς πύλας Σιών, υπέρ πάντα τά σκηνώματα Ιακώβ.

- Καί Μάγους σοι προσήνεγκεν, έν πίστει προσκυνούντάς σε, μεθ' ών ελέησον ημάς.

Στίχος β' Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σού, η Πόλις τού Θεού, μνησθήσομαι Ραάβ καί Βαβυλώνος, τοίς γινώσκουσί με.

- Καί Μάγους σοι προσήνεγκεν, έν πίστει προσκυνούντάς σε, μεθ' ών ελέησον ημάς.

Στίχος γ' Καί ιδού αλλόφυλοι, καί Τύρος, καί λαός τών Αιθιόπων.

- Καί Μάγους σοι προσήνεγκεν, έν πίστει προσκυνούντάς σε, μεθ' ών ελέησον ημάς.

Στίχος δ' Ούτοι εγεννήθησαν εκεί, Μήτηρ Σιών, ερεί άνθρωπος εγεννήθη εν αυτή, καί αυτός εθεμελίωσεν αυτήν ο' Υψιστος.

- Καί Μάγους σοι προσήνεγκεν, έν πίστει προσκυνούντάς σε, μεθ' ών ελέησον ημάς.

Στίχος ε' Κύριος διηγήσεται εν γραφή λαών, καί Αρχόντων τούτων τών γεγεννημένων εν αυτή, Ως ευφραινομένων πάντων η κατοικία εν σοί.

- Καί Μάγους σοι προσήνεγκεν, έν πίστει προσκυνούντάς σε, μεθ' ών ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν...

Λαθών ετέχθης υπό τό Σπήλαιον, αλλ' ουρανός σε πάσιν εκήρυξεν, ώσπερ στόμα, τόν Αστέρα προβαλλόμενος Σωτήρ, Καί Μάγους σοι προσήνεγκεν, εν πίστει προσκυνούντάς σε, μεθ' ών ελέησον ημάς.

Είτα, τά εφεξής Αναγνώσματα

Δ' Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 11, 1-10)

- Τάδε λέγει Κύριος, εξελεύσεται ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαι καί άνθος εκ τής ρίζης αναβήσεται
- καί αναπαύσεται επ' αυτόν πνεύμα τού Θεού πνεύμα σοφίας καί συνέσεως πνεύμα βουλής καί Ισχύος πνεύμα γνώσεως καί ευσεβείας
- εμπλήσει αυτόν πνεύμα φόβου Θεού ου κατά τήν δόξαν κρινεί ουδέ κατά τήν λαλιάν ελέγξει
- αλλά κρινεί ταπεινώ κρίσιν καί ελέγξει τούς ταπεινούς τής γής καί πατάξει γήν τώ λόγω τού στόματος αυτού καί εν πνεύματι διά χειλέων ανελεί ασεβή
- καί έσται δικαιοσύνη εζωσμένος τήν οσφύν αυτού καί αληθεία ειλημένος τάς πλευράς
- καί συμβοσκηθήσεται λύκος μετά αρνός καί πάρδαλις συναναπαύσεται ερίφω καί μοσχάριον καί ταύρος καί λέων άμα βοσκηθήσονται καί παιδίον μικρόν άξει αυτούς
- καί βούς καί άρκος άμα βοσκηθήσονται καί άμα τά παιδία αυτών έσονται καί λέων καί βούς άμα φάγονται άχυρα
- καί παιδίον νήπιον επί τρώγλην ασπίδων καί επί κοί την εκγόνων ασπίδων τήν χείρα επιβαλεί

- καί ου μή κακοποιήσωσιν ουδέ μή δύνωνται απολέσαι ουδένα επί τό όρος τό άγιόν μου ότι ενεπλήσθη η σύμπασα τού γνώναι τόν κύριον ως ύδωρ πολύ κατακαλύψαι θαλάσσας
- καί έσται εν τή ημέρα εκείνη η ρίζα τού Ιεσσαι καί ο ανιστάμενος άρχειν εθνών επ' αυτώ έθνη ελπιούσιν καί έσται η ανάπαυσις αυτού τιμή

Ε' Προφητείας Ιερεμίου τό Ανάγνωσμα
(Βαρούχ 3, 36-38 & 4, 1-4)

- Ούτος ο Θεός ημών ου λογισθήσεται έτερος πρός αυτόν
- εξεύρεν πάσαν οδόν επιστήμης καί έδωκεν αυτήν Ιακώβ τώ παιδί αυτού καί Ισραήλ τώ ηγαπημένω υπ' αυτού
- μετά τούτο επί τής γής ώφθη καί εν τοίς ανθρώποις συνανεστράφη
- αύτη η βίβλος τών προσταγμάτων τού Θεού καί ο νόμος ο υπάρχων εις τόν αιώνα πάντες οι κρατούντες αυτής εις ζωήν οι δέ καταλείποντες αυτήν αποθανούνται
- επιστρέφου Ιακώβ καί επιλαβού αυτής διόδευσον πρός τήν λάμψιν κατέναντι τού Φωτός αυτής
- μή δώς ετέρω τήν δόξαν σου καί τά συμφέροντά σοι έθνει αλλοτρίω
- μακάριοί εσμεν Ισραήλ ότι τά αρεστά τώ Θεώ ημίν γνωστά εστιν

ΣΤ' Προφητείας Δανιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 2, 31-36, 44-45)

Είπε Δανιήλ, τώ Ναβουχοδονόσορ, Σύ Βασιλεύ εΘεώρεις, καί ιδού είκων μία, μεγάλη η εικών εκείνη, καί η πρόσοψις αυτής υπερφερής, εστώσα πρό προσώπου σου η όρασις αυτής, φοβερά. Εικών, ής η κεφαλή χρυσίου καθαρού, αι χείρες καί τό στήθος καί οι βραχίονες αυτής, αργυροί, η κοιλία καί οι μηροί, χαλκοί, αι κνήμαι, σιδηραί, οι πόδες μέρος μέν τι σιδηρούν, μέρος δέ τι οστράκινον. Εθεώρεις, έως ότου απετμήθη λίθος από όρους άνευ χειρός, καί επάταξε τήν εικόνα επί τούς πόδας τούς σιδηρούς καί οστρακίνους, καί ελέπτυνεν αυτούς εις τέλος. Τότε ελεπτύνθησαν εις άπαξ, τό όστρακον ο σίδηρος, ο χαλκός, ο άργυρος, ο χρυσός, καί εγένοντο ωσεί κονιορτός από άλωνος θερινής, καί εξήρεν αυτά τό πλήθος τού πνεύματος, καί τόπος ουχ ευρέθη εν αυτοίς, καί ο λίθος, ο πατάξας τήν εικόνα, εγένετο εις όρος μέγα καί επλήρωσε πάσαν τήν γήν, τούτό εστι τό ενύπνιον, καί τήν σύγκρισιν αυτού, ερούμεν ενώπιον τού Βασιλέως. Αναστήσει ο Θεός τού ουρανού βασιλείαν, ήτις εις τόν αιώνα ου διαφθαρήσεται, καί η βασιλεία αυτού λαώ ετέρω ουχ υπολειφθήσεται, καί λεπτυνεί καί εκλικμήσει πάσας τάς βασιλείας, καί αυτή αναστήσεται εις τούς αιώνας, όν τρόπον είδες, ότι από όρους ετμήθη λίθος άνευ χειρών, καί ελέπτυνε τό όστρακον, τόν σίδηρον, τόν χαλκόν, τόν άργυρον, τόν χρυσόν, ο Θεός ο μέγας εγνώρισε τώ βασιλεί, ά δεί γενέσθαι μετά ταύτα, καί αληθινόν τό ενύπνιον, καί πιστή η σύγκρισις αυτού.

Τροπάριον Ήχος πλ. β'

Ανέτειλας Χριστέ εκ Παρθένου, νοητέ Ήλιε τής Δικαιοσύνης, καί Αστήρ σε

υπέδειξεν, εν Σπηλαίω χωρούμενον τόν αχώρητον. Μάγους οδηγήσας εις προσκύνησίν σου, μεθ' ών σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.
Στίχος α' Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο, ενεδύσατο Κύριος δύναμιν καί περιεζώσατο.

- Μάγους όδηγήσας εις προσκύνησίν σου, μεθ' ών σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος β' Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην, ήτις ού σαλευθήσεται, έτοιμος ο θρόνος από τότε.

- Μάγους οδηγήσας εις προσκύνησίν σου, μεθ' ών σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος γ'. Επήραν οι ποταμοί Κύριε, επήραν οί ποταμοί φωνάς αυτών, αρούσιν οι ποταμοί επιτρίψεις αυτών, από φωνών υδάτων πολλών.

- Μάγους οδηγήσας εις προσκύνησίν σου, μεθ' ών σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος δ'. Θαυμαστοί οί μετεωρισμοί τής θαλάσσης, θαυμαστός εν υψηλοίς ο Κύριος, τά μαρτύριά σου επιστώθησαν σφόδρα.

- Μάγους οδηγήσας εις προσκύνησίν σου, μεθ' ών σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος ε' Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα, Κύριε, εις μακρότητα ημερών.

- Μάγους οδηγήσας εις προσκύνησίν σου, μεθ' ών σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ανέτειλας Χριστέ εκ Παρθένου, νοητέ Ήλιε τής Δικαιοσύνης, καί Αστήρ σε υπέδειξεν, εν Σπηλαίω χωρούμενον τόν αχώρητον. Μάγους οδηγήσας εις προσκύνησίν σου, μεθ' ών σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Είτα, τά εφεξής Αναγνώσματα

Ζ' Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ, 9, 6-7)

- Παιδίον εγεννήθη ημίν υιός καί εδόθη ημίν ου η αρχή εγενήθη επί τού ώμου αυτού καί καλείται τό όνομα αυτού μεγάλης βουλής άγγελος εγώ γάρ άξω ειρήνην επί τούς άρχοντας ειρήνην καί υγίειαν αυτώ
- μεγάλη η αρχή αυτού καί τής ειρήνης αυτού ουκ έστιν όριον επί τόν θρόνον Δαυϊδ καί τήν βασιλείαν αυτού κατορθώσαι αυτήν καί αντιλαβέσθαι αυτής εν δικαιοσύνη καί εν κρίματι από τού νύν καί εις τόν αιώνα χρόνον ο ζήλος κυρίου σαβαώθ ποιήσει ταύτα

Η' Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 7, 10-16 & 8, 1-4, 8-10)

- Προσέθετο κύριος λαλήσαι τώ Αχαζ λέγων
- αιτησαι σεαυτώ σημείον παρά κυρίου Θεού σου εις βάθος ή εις ύψος
- καί είπεν Αχαζ ου μή αιτήσω ουδ' ου μή πειρασω κύριον
- καί εί πεν ακούσατε δή οίκος Δαυϊδ μή μικρόν υμίν αγώνα παρέχειν

ανθρώποις καί πώς κυρίω παρέχετε αγώνα

- διά τούτο δώσει κύριος αυτός υμίν σημείον ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει καί τέξεται υιόν καί καλέσεις τό όνομα αυτού Εμμανουήλ
- βούτυρον καί μέλι φάγεται πρίν ή γνώναι αυτόν ή προελέσθαι πονηρά εκλέξεται τό αγαθόν
- διότι πρίν ή γνώναι τό παιδίον αγαθόν ή κακόν απειθεί πονηρία τού εκλέξασθαι τό αγαθόν καί καταλειφθήσεται η γή ην σύ φοβή από προσώπου τών δύο βασιλέων
- καί είπεν κύριος πρός με λαβέ σεαυτώ τόμον καινού μεγάλου καί γράψον εις αυτόν γραφίδι ανθρώπου τού οξέως προνομήν ποιήσαι σκύλων πάρεστιν γαρ
- καί μαρτυράς μοι ποίησον πιστούς ανθρώπους τόν Ουριαν καί τόν Ζαχαριαν υιόν Βαραχιου
- καί προσήλθον πρός τήν προφήτιν καί εν γαστρί έλαβεν καί έτεκεν υιόν καί είπεν κύριός μοι κάλεσον τό όνομα αυτού ταχέως σκύλευσον οξέως προνόμευσον
- διότι πρίν ή γνώναι τό παιδίον καλείν πατέρα ή μητέρα λήμψεται δύναμιν Δαμασκού καί τά σκύλα Σαμαρείας έναντι βασιλέως Ασσυρίων
- καί αφελεί από τής Ιουδαίας άνθρωπον ός δυνήσεται κεφαλήν άραι ή δυνατόν συντελέσασθαί τι καί έσται η παρεμβολή αυτού ώστε πληρώσαι τό πλάτος τής χώρας σου μεθ' ημών ο Θεός
- γνώτε έθνη καί ηττάσθε επακούσατε έως εσχάτου τής γής ισχυκότες ηττάσθε εάν γάρ πάλιν ισχύσητε πάλιν ηττηθήσεσθε
- καί ήν άν βουλεύσησθε βουλήν διασκεδάσει κύριος καί λόγον όν εάν λαλήσητε ου μή εμμείνη υμίν ότι μεθ' ημών κύριος ο Θεός

Μετά δέ τήν τών Αναγνωσμάτων συμπλήρωσιν, γίνεται Συναπτή, καί μετά τήν Εκφώνησιν, ψάλλεται τό Τρισάγιον.

Είτα Προκείμενον τού Αποστόλου.
Ήχος α'.

Κύριος είπε πρός με, Υιός μου εί σύ, εγω σήμερον γεγέννηκά σε.
Στίχ. Αίτησαι παρ' εμού, καί δώσω σοι έθνη τήν κληρονομίαν σου.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου
τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 1, 1-14 & 2, 1-3)

- Πολυμερώς καί πολυτρόπως πάλαι ο Θεός λαλήσας τοίς πατράσιν εν τοίς προφήταις,
- επ' εσχάτων τών ημερών τούτων ελάλησεν ημίν εν υιώ, όν έθηκε κληρονόμον πάντων, δι' ου καί τούς αιώνας εποίησεν,
- ός ων απαύγασμα τής δόξης, καί χαρακτήρ τής υποστάσεως αυτού, φέρων τε τά πάντα τώ ρήματι τής δυνάμεως αυτού, δι' εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος τών αμαρτιών ημών, εκάθισεν εν δεξιά τής μεγαλωσύνης εν υψηλοίς,

- τοσούτω κρείττων γενόμενος τών αγγέλων, όσω διαφορώτερον παρ' αυτούς κεκληρονόμηκεν όνομα.
- τίνι γάρ ειπέ ποτε τών αγγέλων, Υιός μου εί σύ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε; Καί πάλιν Εγώ έσομαι αυτώ εις πατέρα, καί αυτός έσται μοι εις υιόν.
- όταν δέ πάλιν εισαγάγη τόν πρωτότοκον εις τήν οικουμένην, λέγει, καί προσκυνησάτωσαν αυτώ πάντες άγγελοι Θεού.
- καί πρός μέν τούς αγγέλους λέγει, Ο ποιών τούς αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα,
- πρός δέ τόν υιόν, Ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τόν αιώνα τού αιώνος, ράβδος ευθύτητος η ράβδος τής βασιλείας σου.
- ηγάπησας δικαιοσύνην, καί εμίσησας ανομίαν, διά τούτο έχρισέ σε ο Θεός ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου.
- καί, Σύ κατ' αρχάς, Κύριε, τήν γήν εθεμελίωσας, καί έργα τών χειρών σού εισιν οι ουρανοί,
- αυτοί απολούνται, σύ δέ διαμένεις, καί πάντες ως ιμάτιον παλαιωθήσονται,
- καί ωσεί περιβόλαιον ελίξεις αυτούς, καί αλλαγήσονται, σύ δέ ο αυτός εί, καί τά έτη σου ουκ εκλείψουσι.
- πρός τίνα δέ τών αγγέλων είρηκέ ποτε, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου;
- ουχί πάντες εισί λειτουργικά πνεύμα εις διακονίαν αποστελλόμενα διά τούς μέλλοντας κληρονομείν σωτηρίαν;
- Διά τούτο δεί περισσοτέρως ημάς προσέχειν τοίς ακουσθείσι, μή ποτε παραρρυώμεν.
- ει γάρ ο δι, αγγέλων λαληθείς λόγος εγένετο βέβαιος, καί πάσα παράβασις καί παρακοή έλαβεν ένδικον μισθαποδοσίαν,
- πώς ημείς εκφευξόμεθα τηλικαύτης αμελήσαντες σωτηρίας; ήτις, αρχήν λαβούσα λαλείσθαι διά τού Κυρίου, υπό τών ακουσάντων εις ημάς εβεβαιώθη,

Αλληλούϊα Ήχος πλ. δ'

Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου, υποπόδιον τών ποδών σου.
Στίχ. Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος, εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε.

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν
(Κεφ. 2, 1-20)

- Εν ταίς ημέραις εκείναις, εξήλθε δόγμα παρά Καίσαρος Αυγούστου, απογράφεσθαι πάσαν τήν οικουμένην.
- αύτη η απογραφή πρώτη εγένετο ηγεμονεύοντος τής Συρίας Κυρηνίου.
- καί επορεύοντο πάντες απογράφεσθαι, έκαστος εις τήν ιδίαν πόλιν.
- ανέβη δέ καί Ιωσήφ από τής Γαλιλαίας, εκ πόλεως Ναζαρέθ, εις τήν Ιουδαίαν, εις πόλιν Δαβίδ, ήτις καλείται Βηθλεέμ, διά τό είναι αυτόν εξ οίκου

καί πατριάς Δαβίδ,

- απογράψασθαι σύν Μαριάμ τή μεμνηστευμένη αυτώ γυναικί, ούση εγκύω.
- εγένετο δέ εν τώ είναι αυτούς εκεί, επλήσθησαν αι ημέραι τού τεκείν αυτήν,
- καί έτεκε τόν υιόν αυτής τόν πρωτότοκον, καί εσπαργάνωσεν αυτόν, καί ανέκλινεν αυτόν εν τή φάτνη, διότι ουκ ήν αυτοίς τόπος εν τώ καταλύματι.
- Καί ποιμένες ήσαν εν τή χώρα τή αυτή αγραυλούντες καί Φυλάσσοντες φυλακάς τής νυκτός επί τήν ποίμνην αυτών.
- καί ιδού άγγελος Κυρίου επέστη αυτοίς, καί δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αυτούς.
- καί εφοβήθησαν φόβον μέγαν.
- καί είπεν αυτοίς ο άγγελος, Μή φοβείσθε, ιδού γάρ, ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τώ λαώ.
- ότι ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ, ός εστι Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαβίδ.
- καί τούτο υμίν τό σημείον, ευρήσετε βρέφος εσπαργανωμένον, κείμενον εν τή φάτνη.
- καί εξαίφνης εγένετο σύν τώ αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανίου, αινούντων τόν Θεόν, καί λεγόντων,
- Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.
- Καί εγένετο ως απήλθον απ' αυτών εις τόν ουρανόν οι άγγελοι, καί οι άνθρωποι οι ποιμένες εί πον πρός αλλήλους, Διέλθωμεν δή έως Βηθλεέμ, καί ίδωμεν τό ρήμα τούτο τό γεγονός ο Κύριος εγνώρισεν ημίν.
- καί ήλθον σπεύσαντες, καί ανεύρον, τήν τε Μαριάμ καί τόν Ιωσήφ, καί τό βρέφος κείμενον εν τή φατνη.
- ιδόντες δέ διεγνώρισαν περί τού ρήματος τού λαληθέντος αυτοίς περί τού παιδίου τούτου.
- καί πάντες οι ακούσαντες εθαύμασαν περί τών λαληθέντων υπό τών Ποιμένων πρός αυτούς,
- η δέ Μαριάμ πάντα συνετήρει τά ρήματα ταύτα, συμβάλλουσα εν τή καρδία αυτής.
- καί επέστρεψαν οι ποιμένες, δοξάζοντες καί αινούντες τόν Θεόν επί πάσιν οις ήκουσαν καί είδον, καθώς ελαλήθη πρός αυτούς.

Καί καθ' εξής, η Θεία Λειτουργία τού Μεγάλου Βασιλείου.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά, Ιδιόμελα,
Ήχος α'
Ιάννου Μοναχού

Ο ουρανός καί η γή, σήμερον προφητικώς εφραινέσθωσαν. Άγγελοι καί άνθρωποι, πνευματικώς πανηγυρίσωμεν, ότι Θεός εν σαρκί επέφανε, τοίς εν σκότει καί σκιά καθημένοις, γεννηθείς εκ γυναικός, Σπήλαιον καί φάτνη υπεδέξαντο αυτόν, Ποιμένες τό θαύμα ανακηρύττουσι, Μάγοι εξ Ανατολών, εν

Βηθλεέμ δώρα προσάγουσιν, ημείς δέ τόν αίνον αναξίοις χείλεσιν, αγγελικώς αυτώ προσάξωμεν, Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, ήλθε γάρ η προσδοκία τών εθνών, ήλθεν, έσωσεν ημάς, εκ τής δουλείας τού εχθρού.

Ο αυτός, τού αυτού

Ο ουρανός καί η γή, σήμερον ηνώθησαν, τεχθέντος τού Χριστού, Σήμερον Θεός επί γής παραγέγονε, καί άνθρωπος εις ουρανούς αναβέβηκε, Σήμερον οράται σαρκί, ο φύσει αόρατος, διά τόν άνθρωπον, διά τούτο καί ημείς δοξολογούντες, βοήσωμεν αυτώ, Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, ήν ημίν εβράβευσεν, η παρουσία σου, Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Ο αυτός, τού αυτού

Δόξα εν υψίστοις Θεώ, έν Βηθλεέμ ακούω, υπό Ασωμάτων σήμερον, τώ επί γής ειρήνην, ευδοκήσαντι γενέσθαι. Νύν η Παρθένος ουρανών πλατυτέρα, εξανέτειλε γάρ φώς τοίς εσκοτισμένοις, καί ταπεινούς ύψωσε, τούς αγγελικώς μελωδούντας, Δόξα εν υψίστοις Θεώ.

Ο αυτός

Τόν κατ' εικόνα καί ομοίωσιν, ρύσαντα εκ παραβάσεως, ιδών ο Ιησούς, κλίνας ουρανούς κατέβη, καί ώκησεν εν μήτρα παρθενική αναλλοιώτως, ίνα εν αυτή, τόν φθαρέντα Αδάμ, αναπλάση κράζοντα, Δόξα τή επιφανεία σου, ο λυτρωτής μου καί Θεός.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ιωάννου Μοναχού

Μάγοι Περσών Βασιλείς, επιγνόντες σαφώς, τόν επί γής τεχθέντα, Βασιλέα ουράνιον, υπό λαμπρού αστέρος ελκόμενοι, έφθασαν εν Βηθλεέμ, δώρα προσφέροντες έγκριτα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, καί πεσόντες προσεκύνησαν, είδον γάρ εν τώ Σπηλαίω, βρέφος κείμενον τόν Άχρονον.

Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Γερμανού

Χορεύουσιν Άγγελοι πάντες εν ουρανώ, καί αγάλλονται σήμερον, σκιρτά δέ πάσα η κτίσις, διά τόν γεννηθέντα εν Βηθλεέμ, Σωτήρα Κύριον, ότι πάσα πλάνη τών ειδώλων πέπαυται, καί βασιλεύει Χριστός εις τούς αιώνας.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος β' Γερμανού

Μέγα καί παράδοξον θαύμα, τετέλεσται σή μερον! Παρθένος τίκτει καί μήτρα ου φθείρεται, ο Λόγος σαρκούται, καί τού Πατρός ου κεχώρισται, Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξάζουσι, καί ημείς σύν αυτοίς εκβοώμεν, Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη,

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ήχος γ' τού αυτού

Σήμερον τίκτει η Παρθένος, τόν Ποιητήν τού παντός, Εδέμ προσφέρει σπήλαιον, καί αστήρ μηνύει Χριστόν, τόν Ήλιον τοίς εν σκότει, Μετά δώρων

Μάγοι προσεκύνησαν, πίστει φωτιζόμενοι, καί Ποιμένες είδον τό θαύμα, Αγγέλων ανυμνούντων, καί λεγόντων, Δόξα εν υψίστοις Θεώ.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ο αυτός, Ανατολίου

Τού Κυρίου Ιησού γεννηθέντος, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, έξ Ανατολών ελθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεόν ενανθρωπήσαντα, καί τούς θησαυρούς αυτών προθύμως ανοίξαντες, δώρα τίμια προσέφερον, δόκιμον χρυσόν, ώς Βασιλεί τών αιώνων, καί λίβανον, ώς Θεώ τών όλων, ως τριημέρω δέ νεκρώ, σμύρναν τώ Αθανάτω, Πάντα τά έθνη, δεύτε προσκυνήσωμεν, τώ τεχθέντι σώσαι τάς ψυχάς ήμών.

Δόξα... Ήχος δ'
Ιωάννου Μοναχού

Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, καί πανηγυρίσατε πάντες, οι αγαπώντες Σιών, Σήμερον ο χρόνιος ελύθη δεσμός, τής καταδίκης τού, Αδάμ, ο Παράδεισος ημίν ηνεώχθη, ο όφις κατηργήθη, ήν γάρ ηπάτησε πρώην, νύν εθεάσατο, τού Δημιουργού γενομένην Μητέρα, Ώ βάθος πλούτου, καί σοφίας, καί γνώσεως Θεού, η προξενήσασα τόν θάνατον πάση σαρκί, τής αμαρτίας τό όργανον, σωτηρίας απαρχή εγένετο τώ κόσμω παντί, διά τής Θεοτόκου, βρέφος γάρ τίκτεται εξ αυτής, ο παντέλειος Θεός, καί διά τού τόκου, Παρθενίαν σφραγίζει, σειράς αμαρτημάτων, λύων διά σπαργάνων, καί διά νηπιότητος, τής Εύας θεραπεύει, τάς εν λύπαις ωδίνας, Χορευέτω τοίνυν πάσα η κτίσις καί σκιρτάτω, ανακαλέσαι γάρ αυτήν, παραγέγονε Χριστός, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος ο αυτός
Ανατολίου

Σπηλαίω παρώκησας, Χριστέ ο Θεός, φάτνη υπεδέξατο, Ποιμένες δέ καί Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δή τών Προφητών επληρούτο τό κήρυγμα, καί Αγγέλων αι Δυνάμεις εθαύμαζον, βοώσαι καί λέγουσαι, Δόξα τή συγκαταβάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Απολυτίκιον Ήχος δ' εκ γ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Τό αυτό καί εις τό, Θεός Κύριος

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Δεύτε ίδωμεν πιστοί, πού εγεννήθη ο Χριστός, ακολουθήσωμεν λοιπόν ένθα οδεύει ο αστήρ, μετά τών Μάγων Ανατολής τών Βασιλέων. Άγγελοι υμνούσιν, ακαταπαύστως εκεί. Ποιμένες αγραυλούσιν, ωδήν επάξιον, Δόξα εν υψίστοις λέγοντες, τώ σήμερον εν Σπηλαίω τεχθέντι, εκ τής Παρθένου, καί Θεοτόκου, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί εκθαμβείσαι τώ εν σοί; Ότι άχρονον Υιόν, χρόνω εγέννησα φησί, τού τικτομένου τήν σύλληψιν μή διδαχθείσα. Άνανδρος ειμί, καί πώς τέξω Υιόν, άσπορον γονήν τίς εώρακεν, όπου Θεός δε βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, ώς γέγραπται. Χριστός ετέχθη, εκ τής Παρθένου, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας. (Δίς)

Μετά δέ τόν Πολυέλεον, Κάθισμα, όμοιον, ο αχώρητος παντί, πώς εχωρήθη εν γαστρί; ο εν κόλποις τού Πατρός, πώς εν αγκάλαις τής Μητρός, πάντως ως οίδεν ως ηθέλησε καί ως, ηυδόκησεν, άσαρκος γάρ ών, εσαρκώθη εκών, καί γέγονεν ο Ών ο ουκ ήν δι' ημάς, καί μή εκστάς τής φύσεως, μετέσχε τού ημετέρου φυράματος. Διπλούς ετέχθη, Χριστός τόν άνω, κόσμον θέλων αναπληρώσαι. (Δίς)

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ού μεταμεληθήσεται.
Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου.

Τό Ευαγγέλιον κατά τού Ματθαίου
(Κεφ. 2, 1-20)

- Τού Ιησού γεννηθέντος εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, εν ημέραις Ηρώδου τού

βασιλέως, Ιδού, μάγοι από ανατολών παρεγένοντο εις Ιεροσόλυμα,
- λέγοντες, Πού εστιν ο τεχθείς βασιλεύς τών Ιουδαίων, είδομεν γάρ αυτού τόν, αστέρα εν τή ανατολή, καί ήλθομεν προσκυνήσαι αυτώ.
- ακούσας δέ Ηρώδης ο βασιλεύς εταράχθη, καί πάσα Ιεροσόλυμα μετ' αυτού.
- καί συναγαγών πάντας τούς αρχιερείς καί γραμματείς τού λαού, επυνθάνετο παρ' αυτών πού ο Χριστός γεννάται.
- οι δέ είπον αυτώ, Εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, ούτω γάρ γέγραπται διά τού προφήτου,
- Καί σύ, Βηθλεέμ γή Ιούδα, ουδαμώς ελαχίστη εί εν τοίς ηγεμόσιν Ιούδα, εκ σού γάρ εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τόν λαόν μου τόν Ισραήλ.
- τότε Ηρώδης, λάθρα καλέσας τούς μάγους, ηκρίβωσε παρ' αυτών τόν χρόνον τού φαινομένου αστέρος.
- καί πέμψας αυτούς εις Βηθλεέμ είπε, Πορευθέντες ακριβώς εξετάσατε περί τού παιδίου, επάν δέ εύρητε, απαγγείλατέ μοι, όπως καγώ ελθών προσκυνήσω αυτώ.
- οι δέ ακούσαντες τού βασιλέως επορεύθησαν, καί ιδού, ο αστήρ, όν είδον εν τή ανατολή, προήγεν αυτούς, έως ελθών έστη επάνω ου ήν τό παιδίον.
- ιδόντες δέ τόν αστέρα εχάρησαν χαράν μεγάλην σφόδρα.
- καί ελθόντες εις τήν οικίαν, είδον τό παιδίον μετά Μαρίας τής μητρός αυτού, καί πεσόντες προσεκύνησαν αυτώ, καί ανοίξαντες τούς θησαυρούς αυτών προσήνεγκαν αυτώ δώρα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν.
- καί χρηματισθέντες κατ' όναρ μή ανακάμψαι πρός Ηρώδην, δι' άλλης οδού ανεχώρησαν εις τήν χώραν αυτών.
- Αναχωρησάντων τών Μάγων, ιδού, άγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' όναρ τώ Ιωσήφ, λέγων, Εγερθείς παράλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού, καί φεύγε εις Αίγυπτον, καί ίσθι εκεί έως άν είπω σοι, μέλλει γάρ Ηρώδης ζητείν τό παιδίον, τού απολέσαι αυτό.
- ο δέ εγερθείς παρέλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού νυκτός καί ανεχώρησεν εις Αίγυπτον,
- καί ήν εκεί έως τής τελευτής Ηρώδου, ίνα πληρωθή τό ρηθέν υπό τού Κυρίου διά τού προφήτου, λέγοντος, εξ Αιγύπτου εκάλεσα τόν υιόν μου.
- τότε Ηρώδης, ιδών ότι ενεπαίχθη υπό τών μαγων, εθυμώθη λίαν, καί αποστείλας ανείλε πάντας τούς παίδας τούς εν Βηθλεέμ καί εν πάσι τοίς ορίοις αυτής, από διετούς καί κατωτέρω, κατά τόν χρόνον όν ηκρίβωσε παρά τών μάγων.
- τότε επληρώθη τό ρηθέν διά Ιερεμίου τού προφήτου, λέγοντος,
- Φωνή εν Ραμά ηκούσθη, θρήνος καί κλαυθμός καί οδυρμός πολύς, Ραχήλ κλαίουσα τά τέκνα αυτής, καί ουκ ήθελε παρακληθήναι, ότι ουκ εισί.
- τελευτήσαντος δέ τού Ηρώδου, ιδού άγγελος Κυρίου κατ' όναρ φαίνεται τώ Ιωσήφ εν Αιγύπτω,
- λέγων, Εγερθείς παράλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού, καί πορεύου εις γήν Ισραήλ, τεθνήκασι γάρ οι ζητούντες τήν ψυχήν τού παιδίου.
- ο δέ εγερθείς παρέλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού καί ήλθεν εις γήν

Ισραήλ.

- ακούσας δέ ότι Αρχέλαος βασιλεύει επί τής Ιουδαίας αντί Ηρώδου τού πατρός αυτού, εφοβήθη εκεί απελθείν, χρηματισθείς δέ κατ' όναρ, ανεχώρησεν εις τά μέρη τής Γαλιλαίας,
- καί ελθών κατώκησεν εις πόλιν λεγομένην Ναζαρέθ, όπως πληρωθή τό ρηθέν διά τών προφητών ότι Ναζωραίος κληθήσεται.

Ο Ν' Δόξα... Ήχος β'

Τά σύμπαντα σήμερον, χαράς πληρούνται. Χριστός ετέχθη εκ τής Παρθένου.

Καί νύν... Τό αυτό. Είτα

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί ψάλλομεν τό παρον Ιδιόμελον
Ήχος πλ. β'

Δόξα εν υψίστοις Θεώ καί επί γής ειρήνη. Σήμερον δέχεται η Βηθλεέμ, τόν καθήμερον διά παντός σύν Πατρί. Σήμερον Άγγελοι τό βρέφος τό τεχθέν, θεοπρεπώς δοξολογούσι. Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.

Καί οι Κανόνες. Ο Παρών τού κυρίου Κοσμά, φέρων ακροστιχίδα τήνδε.

Χριστός βροτωθείς ήν όπερ Θεός μένη.

Ωδή α' Ήχος α'
Ο Ειρμός

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε. Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε. Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Ρεύσαντα εκ παραβάσεως, Θεού τόν κατ' εικόνα γενόμενον, όλον τής φθοράς υπάρξαντα, κρείττονος επταικότα θείας ζωής, αύθις αναπλάττει, ο σοφός Δημιουργός, ότι δεδόξασται.

Ιδών ο Κτίστης ολλύμενον, τόν άνθρωπον χερσίν, όν εποίησε, κλίνας ουρανούς κατέρχεται, τούτον δέ εκ Παρθένου θείας Αγνής, όλον ουσιούται, αληθεία σαρκωθείς, ότι δεδόξασται.

Σοφία λόγος καί δύναμις, Υιός ών τού Πατρός, καί απαύγασμα, Χριστός ο Θεός, δυνάμεις λαθών, όσας υπερκοσμίους, όσας εν γή, καί ενανθρωπήσας, ανεκτήσατο ημάς, ότι δεδόξασται.

Έτερος Κανών Ιαμβικός, Ιωάννου Μοναχού, φέρων ακροστιχίδα τήνδε διά στίχων Ηρωελεγείων

- Ευεπίης μελέεσσιν εφύμνια ταύτα λιγαίνει
- Υία Θεού μερόπων ένεκα τικτόμενον
- Εν χθονί, καί λύοντα πολύστονα πή ματά κόσμου.
- Αλλ' Άνα. ρητήρας ρύεο τών δε πόνων.

Ωδή α' Ήχος ο αυτός
Ο Ειρμός

- «Έσωσε λαόν, θαυματουργών Δεσπότης, »
- Υγρόν θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλαι. »
- Εκών δέ τεχθείς εκ Κόρης, τρίβον βατήν, »
- Πόλου τίθησιν ημίν, όν κατ ουσίαν, »
- Ισόν τε Πατρί, καί βροτοίς δοξάζομεν».

- Ήνεγκε γαστήρ ηγιασμένη Λόγον,
- Σαφώς αφλέκτω ζωγραφουμένη βάτω,
- Μιγέντα μορφή, τή βροτησία Θεόν,
- Εύας τάλαιναν, νηδύν αράς τής πάλαι,
- Λύοντα πικράς, όν βροτοί δοξάζομεν.

- Έδειξεν αστήρ τόν πρό ηλίου Λόγον,
- Ελθόντα παύσαι τήν αμαρτίαν Μάγοις,
- Σαφώς πενιχρόν εις σπέος τόν συμπαθή,
- Σέ σπαργάνοις ελικτόν, όν γεγηθότες,
- Ιδον τόν αυτόν, καί βροτόν καί Κύριον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ π ατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, ο ανυψώσας τό κέρας ημών, άγιος εί Κύριε».

Ο τής επιπνοίας, μετασχών τής αμείνω Αδάμ χοϊκός, καί πρός φθοράν κατολισθήσας, γυναικεία απάτη, Χριστόν γυναικός βοά εξορών, ο δι' εμέ κατ εμέ γεγονώς, άγιος εί Κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, ευτελούς διαρτίας Χριστέ γεγονώς, καί μετοχή σαρκός τής χείρω, μεταδούς θείας φύτλης, βροτός πεφυκώς, καί μείνας Θεός, καί ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε.

Βηθλεέμ ευφραίνου, Ηγεμόνων Ιούδα βασίλεια. τόν Ισραήλ γάρ ο ποιμαίνων, Χερουβίμ ο επ' ώμων, εκ σού προελθών Χριστός εμφανώς, καί ανυψώσας τό κέρας ημών, πάντων εβασίλευσεν.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Νεύσον πρός ύμνους οικετών Εύεργετα, »
- Εχθρού ταπεινών τήν επηρμένην οφρύν, »
- Φέρων τε Παντεπόπτα τής αμαρτίας, »
- Υπερθεν ακλόνητον, εστηριγμένους, »
- Μάκαρ, μελωδούς τή βάσει τής πίστεως. »

- Νύμφης πανάγνου τόν πανόλβιον τόκον
- Ιδείν υπέρ νούν ηξιωμένος χορός,
- Άγραυλος εκλονείτο, τώ ξένω τρόπω.
- Τάξιν μελωδούσάν τε τών Ασωμάτων,
- Άνακτα Χριστόν, ασπόρως σαρκούμενον.

- Ύψους ανάσσων ουρανών ευσπλαγχνία,
- Τελεί καθ' ημάς εξ ανυμφεύτου Κόρης,
- Άϋλος ών τό πρόσθεν, αλλ' επ' εσχάτων
- Λόγος παχυνθείς σαρκί, τόν πεπτωκότα,
- Ίνα πρός αυτόν ελκύση πρωτόκτιστον.

Η Υπακοή Ήχος πλ. δ'

Τήν απαρχήν τών Εθνών, ο ουρανός σοι προσεκόμισε, τώ κειμένω νηπίω εν φάτνη, δι αστέρος τούς Μάγους καλέσας, ούς καί κατέπληττεν, ου σκήπτρα καί θρόνοι, αλλ' εσχάτη πτωχεία, τί γάρ, τί δέ ταπεινότερον σπαργάνων, εν ευτελέστερον σπηλαίου, οίς διέλαμψεν ο τής θεότητός σου πλούτος. Κύριε δόξα σοι.

Ιστέον ότι ότε λέγομεν υπακοήν, Κάθισμα ου λέγομεν ως έντισι Τυπικοίς εύρομεν.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω. ότι ετέχθη επί γής, ο Αμνός τού Θεού, παρέχων τώ κόσμω τήν απολύτρωσιν. Ο Λόγος ο εν τοίς κόλποις ών τού Πατρός, προήλθεν εκ τής Παρθένου άνευ σποράς, όν οι Μάγοι εξίσταντο, ορώντες εν Βηθλεέμ, τικτόμενον ώς νήπιον όν δοξάζει τά σύμπαντα.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας. εξ όρους ο αινετός κατασκίου δασέος ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άϋλος καί Θεός. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ον πάλαι προείπεν Ιακώβ, εθνών απεκδοχήν Χριστέ, φυλής Ιούδα εξανέτειλας, καί δύναμιν Δαμασκού, Σαμαρείας σκύλά τε, ήλθες

προνομεύσων πλάνην τρέπων, εις πίστιν Θεοτερπή. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Μάντεως πάλαι Βαλαάμ, τών λόγων μυητάς σοφούς, αστεροσκόπους χαράς έπλησας, αστήρ εκ τού Ιακώβ, ανατείλας Δέσποτα, Εθνών απαρχήν εισαγομένους, εδέξω δέ προφανώς, δώρά σοι δεκτά προσκομίζοντας.

Ως πόκω γαστρί Παρθενική, κατέβης υετός Χριστέ, καί ως σταγόνες εν γή στάζουσαι. Αιθίοπες καί θαρσείς, καί Αράβων νήσοί τε, Σαβά Μήδων, πάσης γής κρατούντες, προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Γένους βροτείου τήν ανάπλασιν πάλαι, »
- Αδων Προφήτης Αββακούμ, προμηνύει, »
- Ιδείν αφράστως αξιωθείς τόν τύπον. »
- Νέον βρέφος γάρ, εξ όρους τής Παρθένου, »
- Εξήλθε λαών, εις ανάπλασιν Λόγος. »

- Ίσος προήλθες τοίς βροτοίς εκουσίως,
- Ύψιστε, σάρκα προσλαβών εκ Παρθένου,
- Ιόν καθάραι τής δρακοντείας κάρας,
- Άγων άπαντας πρός σέλας ζωηφόρον,
- Θεός πεφυκώς, εκ πυλών ανηλίων.

- Έθνη τά πρόσθεν τή φθορά βεβυσμένα.
- Όλεθρον άρδην δυσμενούς πεφευγότα,
- Υψούτε χείρας, σύν κρότοις εφυμνίοις,
- Μόνον σέβοντα Χριστόν, ως ευεργέτην,
- Εν τοίς καθ ημάς συμπαθώς αφιγμένον.

- Ρίζης φυείσα τού Ιεσσαί Παρθένε,
- Όρους παρήλθες, τών βροτών τής ουσίας,
- Πατρός τεκούσα τόν πρό αιώνων Λόγον.
- Ως ηυδόκησεν αυτός, εσφραγισμένην,
- Νηδύν διελθείν τή κενώσει τή ξένη.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε Φιλάνθρωπε».

Εν δούλοις τώ Καίσαρος δόγματι, απεγράφης πειθήσας, καί δούλους ημάς, εχθρού καί αμαρτίας, ηλευθέρωσας Χριστέ, όλον τό καθ ημάς δέ πτωχεύσας, καί χοϊκόν εξ αυτής ενώσεως, καί κοινωνίας εθεούργησας.

Ιδού η Παρθένος, ως πάλαι φησίν, εν γαστρί συλλαβούσα εκύησε, Θεόν ενανθρωπήσαντα, καί μένει Παρθένος. δι ής καταλλαγέντες Θεώ οι αμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίωςούσαν, εν πίστει ανυμνήσωμεν.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Εκ νυκτός έργων, εσκοτισμένης πλάνης »
- Ιλασμόν ημίν Χριστέ τοίς εγρηγόρως, »
- Νύν σοι τελούσιν ύμνον, ως ευεργέτη, »
- Έλθοις πορίζων ευχερή τε τήν τρίβον, »
- Καθ' ήν ανατρέχοντες, εύροιμεν κλέος. »

- Απηνές έχθος, τό πρός αυτόν Δεσπότης,
- Τεμών διαμπάξ, σαρκός εν παρουσία,
- Ίνα κρατούντος ώλεσε ψυχοφθόρου,
- Κόσμον συνάπτων, ταίς αϋλοις ουσίαις,
- Τιθείς προσηνή, τόν Τεκόντα τή κτίσει.

- Ο λαός είδεν, ο πρίν ημαυρωμένος,
- Μεθ' ημέραν φώς, τής άνω φρυκτωρίας.
- Έθνη Θεώ δέ, κλήρον Υιός προσφέρει,
- Νέμων εκείσε τήν απόρρητον χάριν,
- Ου πλείον εξήνθησεν η αμαρτία.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν ενάλιος θήροιον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος, καί σάρκα λαβών διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Ήλθε σαρκωθείς, Χριστός ο Θεός ημών, γαστρός όν Πατήρ, πρό Εωσφόρου γεννά, τάς ηνίας δέ, ο κρατών τών αχράντων Δυνάμεων, εν φάτνη τών αλόγων ανακλίνεται, ράκει σπαργανούται, λύει δέ, πολυπλόκους σειράς παραπτώσεων.

Νέον εξ Αδάμ, παιδίον φυράματος ετέχθη Υιός, καί πιστοίς δέδοται, τού δέ μέλλοντος, ούτός εστιν αιώνος, Πατήρ καί Άρχων, καί καλείται τής μεγάλης Βουλής Άγγελος, ούτος ισχυρός Θεός εστι, καί κρατών εξουσία τής κτίσεως.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Ναίων Ιωνάς, εν μυχοίς θαλαττίοις, »
- Ελθείν εδείτο, καί ζάλην απαρκέσαι. »
- Νυγείς εγώ δέ, τώ τυραννούντος βέλει, »
- Χριστέ προσαυδώ, τόν κακών αναιρέτην, »

- θάττον μολείν σε τής εμής ραθυμίας. »

- Ος ήν εν αρχή, πρός Θεόν Θεός Λόγος,
- Νυνί κρατύνει, μή σθένουσαν τήν πάλαι,
- Ιδών φυλάξαι, τήν καθ ημάς ουσίαν,
- Καθείς εαυτόν δευτέρα κοινωνία
- Αύθις προφαίνων, τών παθών ελευθέραν.

- Ίκται δι' ημάς, Αβραάμ εξ οσφύος,
- Λυγρώς πεσόντας, εν σκότει τών πταισμάτων,
- Υιούς εγείραι, τών κάτω νενευκότων,
- Ο φώς κατοικών, καί φάτνην παρ' αξίαν.
- Νύν ευδοκήσας, εις βροτών σωτηρίαν.

Κοντάκιον
Ήχος γ' Αυτόμελον
Ποίημα Ρωμανού τού Μελωδού

Η Παρθένος σήμερον, τόν υπερούσιον τίκτει, καί η γή τό Σπήλαιον, τώ απροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξολογούσι. Μάγοι δέ μετά αστέρος οδοιπορούσι. δι' ημάς γάρ εγεννήθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Ο Οίκος

Τήν Εδέμ Βηθλεέμ ήνοιξε, δεύτε ίδωμεν, τήν τρυφήν εν κρυφή εύρομεν, δεύτε λάβωμεν, τά τού Παραδείσου ένδον τού Σπηλαίου. Εκεί εφάνη ρίζα απότιστος, βλαστάνουσα άφεσιν, εκεί ευρέθη φρέαρ ανώρυκτον, ού πιείν Δαυϊδ πρίν επεθύμησεν, εκεί Παρθένος τεκούσα βρέφος, τήν δίψαν έπαυσεν ευθύς, τήν τού Αδάμ καί τού Δαυϊδ, διά τούτο πρός τούτο επειχθώμεν, ού ετέχθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Η κατά σάρκα Γέννησις τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

- Θεός τό τεχθέν, η δέ Μήτηρ Παρθένος.
- Τί μείζον άλλο καινόν είδεν η κτίσις;
- Παρθενική Μαρίη Θεόν εικάδι γείνατο πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, Η προσκύνησις τών Μάγων.

Στίχοι

- Σέ προσκυνούσα τάξις εθνική, Λόγε,
- Τό πρός σέ δηλοί τών Εθνών μέλλον σέβας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών θεασαμένων Ποιμένων τόν Κύριον.

Στίχοι

- Ποίμνην αφέντες τήν εαυτών Ποιμένες,
- Ιδείν καλόν σπεύδουσι Χριστόν Ποιμένα.

Αυτώ η δόξα εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ωδη ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ εκπτοήθησαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός εστώτες έψαλλον, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί».

Ποιμένες αγραυλούντες, εκπλαγούς φωτοφανείας έτυχον, δόξα Κυρίου γάρ αυτούς, περιέλαμψε καί Άγγελος, Ανυμνήσατε βοών, ότι ετέχθη Χριστός, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Εξαίφνης σύν τώ λόγω τού Αγγέλου, ουρανών στρατεύματα, Δόξα εκραύγαζον Θεώ, εν υψίστοις, επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία, Χριστός έλαμψεν, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Ρήμα τί τούτο, είπον οι Ποιμένες, διελθόντες ίδωμεν τό γεγονός, θείον Χριστόν, Βηθλεέμ καταλαβόντες δέ, σύν τή τεκούση προσεκύνουν αναμέλποντες, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Τώ παντάνακτος εξεφαύλισαν πόθω, »
- Άπληστα θυμαίνοντος ηγκιστρωμένοι, »
- Παίδες τυράννου δύσθεον γλωσσαλγίαν, »
- Οίς είκαθε πύρ άσπετον, τώ Δεσπότη, »
- Λέγουσιν, Εις αιώνας ευλογητός εί. »

- Υπηρέτας μέν εμμανώς καταφλέγει,
- Σώζει δέ παφλάζουσα ροιζηδόν νέους,
- Ταίς επταμέτροις καύσεσι πυργουμένη,
- Ούς έστεφε φλόξ, άφθονον τού Κυρίου,
- Νέμοντος, ευσεβείας ένεκα, δρόσον.

- Αρωγέ Χριστέ, τόν βροτοίς εναντίον,
- Πρόβλημα τήν σάρκωσιν αρρήτως έχων,
- Ήσχυνας, όλβον τής Θεώσεως φέρων,
- Μορφούμενος νύν, ής τινος δι' ελπίδα,
- Άνωθεν εις κευθμώνας ήλθομεν ζόφου.

- Τήν αγριωπόν, ακρατώς γαυρουμένην,
- Άσεμνα βακχεύουσαν εξοιστρουμένου,
- Κόσμου καθείλες πανσθενώς αμαρτίαν.

- Ούς είλκυσε πρίν, σήμερον τών αρκύων,
- Σώζεις δέ, σαρκωθείς εκών Ευεργέτα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ού γάρ ούς εδέξατο φλέγει νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Έλκει Βαβυλώνος η θυγάτηρ παίδας, δορυκτήτους Δαυϊδ, εκ Σιων εν αυτή, δωροφόρους πέμπει δέ, Μάγους παίδας, τήν τού Δαυϊδ θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύσοντα, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Όργανα παρέκλινε τό πένθος ωδής, ου γάρ ήδον εν νόθοις οι παίδες Σιών, Βαβυλώνος λύει δέ, πλάνην πάσαν καί μουσικών, αρμονίαν Βηθλεέμ εξανατείλας Χριστός, διό ανυμνούντες ναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Σκύλα Βαβυλών τής Βασιλίδος Σιών, καί δορύκτητον όλβον εδέξατο, θησαυρούς Χριστός, εν Σιών δέ ταύτης, καί Βασιλείς σύν αστέρι οδηγώ, αστροπολούντας έλκει, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Μήτραν αφλέκτως εικονίζουσι Κόρης, »
- Οι τής παλαιάς πυρπολούμενοι νέοι, »
- Υπερφυώς κύουσαν, εσφραγισμένην. »
- Άμφω δέ δρώσα, θαυματουργία μιά, »
- Λαούς πρός ύμνον εξανίστησι χάρις. »

- Λύμην φυγούσα τού Θεούσθαι τή πλάνη,
- Άληκτον υμνεί τόν κενούμενον Λόγον,
- Νεανικώς άπασα σύν τρόμω κτίσις,
- Άδοξον εύχος δειματουμένη φέρειν,
- Ρευστή γεγώσα, κάν σοφώς εκαρτέρει.

- Ήκεις πλανήτιν πρός νομήν επιστρέφων,
- Τήν ανθοποιόν εξ ερημαίων λόφων,
- Η τών εθνών έγερσις, ανθρώπων φύσιν.
- Ρώμην βιαίαν τού βροτοκτόνου σβέσαι,
- Ανήρ φανείς τε, καί Θεός προμηθεία.

Ωδή θ'

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εντή Ωδή ταύτη Ήχος α'

- Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, καί ενδοξοτέραν τών άνω στρατευμάτων. (Δίς)
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εκ τής Παρθένου, Θεόν σαρκί τεχθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν τώ Σπηλαίω, τεχθέντα Βασιλέα.
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τών υπό τών Μάγων, Θεόν προσκυνηθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν υπό Αστέρος, τοίς Μάγοις μηνυθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν αγνήν Παρθένον, τήν γεννησαμένην, Χριστόν τόν Βασιλέα.
- Μάγοι καί Ποιμένες, ήλθον προσκυνήσαι, Χριστόν τόν γεννηθέντα, εν Βηθλεέμ τή πόλει.

Έτερα εις τόν Ιαμβικόν Κανόνα

- Σήμερον η Παρθένος, τίκτει τόν Δεσπότην, ένδον εν τώ Σπηλαίω.
- Σήμερον ο Δεσπότης, τίκτεται ως βρέφος, υπό Μητρός Παρθένου.
- Σήμερον οι Ποιμένες, βλέπουσι τόν Σωτήρα, σπαργάνοις ειλημένον, καί κείμενον εν Φάτνη.
- Σήμερον ο Δεσπότης, ράκει σπαργανούται, ο αναφής ως βρέφος.
- Σήμερον πάσα κτίσις, αγάλλεται καί χαίρει, ότι Χριστός ετέχθη, εκ τής Παρθένου Κόρης.
- Ουράνιαι Δυνάμεις τεχθέντα τόν Σωτήρα, Κύριον καί Δεσπότην, μηνύουσι τώ κόσμω.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ημάς εκ τής κατάρας.

Ο Ειρμός

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον. τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλίθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαίσιον δρόμον, ορώντες οι Μάγοι, ασυνήθους νέου αστέρος αρτιφαούς, ουρανίου υπερλάμποντος, Χριστόν Βασιλέα ετεκμήραντο, εν γή γεννηθέντα Βηθλεέμ, εις σωτηρίαν ημών.

Νεηγενές Μάγων λεγόντων, παιδίον Άναξ, ού αστήρ εφάνη, πού εστίν, εις γάρ εκείνου προσκύνησιν ήκομεν, μανείς ο Ηρώδης εταράττετο, Χριστόν ανελείν, ο θεομάχος φρυαττόμενος.

Ηκρίβωσε χρόνον Ηρώδης αστέρος, ού ταίς ηγεσίαις οι Μάγοι εν Βηθλεέμ, προσκυνούσι Χριστώ σύν δώροις, υφ' ού πρός Πατρίδα οδηγούμενοι, δεινόν παιδοκτόνον, εγκατέλιπον παιζόμενον.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Στέργειν μέν ημάς, ως ακίνδυνον φόβω, »
- Ράον σιωπήν, τώ πόθω δέ Παρθένε, »
- Ύμνους υφαίνειν, συντόνως τεθηγμένους, »
- Εργώδές εστιν, αλλά καί Μήτηρ σθένος, »
- Όση πέφυκεν η προαίρεσις δίδου. »

- Τύπους αφεγγείς καί σκιάς παρηγμένας,
- Ω Μήτερ αγνή, τού Λόγου δεδορκότες,
- Νέου φανέντος, εκ πύλης κεκλεισμένης,
- Δοξούμενοί τε, τής αληθείας φάος,
- Επαξίως σήν ευλογούμεν γαστέρα.

- Πόθου τετευχώς, καί Θεού παρουσίας,
- Ο χριστοτερπής λαός ηξιωμένος,
- Νύν ποτνιάται τής παλιγγενεσίας.
- Ως ζωοποιού, τήν χάριν δέ Παρθένε,
- Νέμοις άχραντε, προσκυνήσαι τό κλέος.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, καί οι εν σκότει καί σκιά, εύρομεν τήν αλήθειαν, καί γάρ εκ τής Παρθένου ετέχθη ο Κύριος. Εκ γ'.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά. Ιδιόμελα.

Ήχος δ'
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Ευφραίνεσθε Δίκαιοι, ουρανοί αγαλλιάσθε, σκιρτήσατε τά όρη, Χριστού γεννηθέντος, Παρθένος καθέζεται, τά Χερουβίμ μιμουμένη, βαστάζουσα εν κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τόν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τώ Δεσπότη δώρα προσφέρουσιν. Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσιν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αυτός

Ο Πατήρ ευδόκησεν, ο Λόγος σάρξ εγένετο, καί η Παρθένος έτεκε, Θεόν ενανθρωπήσαντα, Αστήρ μηνύει. Μάγοι προσκυνούσι. Ποιμένες θαυμάζουσι, καί η κτίσις αγάλλεται.

Ο αυτός

Θεοτόκε Παρθένε, η τεκούσα τόν Σωτήρα, ανέτρεψας τήν πρώτην κατάραν τής Εύας, ότι Μήτηρ γέγονας, τής ευδοκίας τού Πατρός, βαστάζουσα εν κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, ου φέρει το μυστήριον έρευναν, πίστει μόνη τούτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετά σού καί λέγοντες. Ανερμήνευτε Κύριε, Δόξα σοι.

Ο αυτός

Δεύτε ανυμνήσωμεν, τήν Μητέρα τού Σωτήρος, τήν μετά τόκον πάλιν οφθείσαν Παρθένον. Χαίροις Πόλις έμψυχε, τού Βασιλέως καί Θεού, εν ή Χριστός οικήσας, σωτηρίαν ειργάσατο. Μετά τού Γαβριήλ ανυμνούμέν σε, μετά τών Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες, Θεοτόκε πρέσβευε, τώ εκ σού σαρκωθέντι, σωθήναι ημάς.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Γερμανού

Ο τε καιρός, τής επί γής παρουσίας σου, πρώτη απογραφή τή οικουμένη εγένετο, τότε έμελλες τών ανθρώπων απογράφεσθαι τά ονόματα, τών πιστευόντων τώ τόκω σου, διά τούτο τό τοιούτον δόγμα, υπό Καίσαρος εξεφωνήθη, τής γάρ αιωνίου σου βασιλείας, τό άναρχον εκαινουργήθη. Διό σοι προσφέρομεν καί ημείς, υπέρ τήν χρηματικήν φορολογίαν, ορθοδόξου πλουτισμόν θεολογίας, τώ Θεώ καί Σωτήρι τών ψυχών ημων.

Καί νύν... Ήχος β' Ιωάννου Μοναχού

Σήμερον ο Χριστός, εν Βηθλεέμ γεννάται εκ Παρθένου. Σήμερον ο άναρχος άρχεται, καί ο Λόγος σαρκούται. Αι δυνάμεις τών ουρανών αγάλλονται, καί η γή σύν τοίς ανθρώποις ευφραίνεται, οι Μάγοι τά δώρα προσφέρουσιν, οι Ποιμένες τό θαύμα κηρύττουσιν, ημείς δέ ακαταπαύστως βοώμεν. Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Αντίφωνα

Αντίφωνον Α' Ήχος β'

Στίχ. α'

Εξομολογήσομαί σοι Κύριε εν όλη καρδία μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. β'

Εν βουλή ευθέων καί συναγωγή, μεγάλα τά έργα Κυρίου.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'

Εξεζητημένα εις πάντα τά θελήματα αυτού.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'

Εξομολόγησις καί μεγαλοπρέπεια τό έργον αυτού, καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Ήχος β'

Στίχ. α'

Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τόν Κύριον, εν ταίς εντολαίς αυτού θελήσει σφόδρα.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. β'

Δυνατόν εν τή γή έσται τό σπέρμα αυτού.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Στίχ. γ'

Δόξα καί πλούτος εν τώ οίκω αυτού, καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Στίχ. δ'

Εξανέτειλεν εν σκότει φώς τοίς ευθέσιν.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ' Ήχος δ'

Στίχ. α'

Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

- Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. β'

Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος εκ Σιών.

- Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. γ'

Μετά σού η αρχή εν ημέρα τής δυνάμεώς σου, εν ταίς λαμπρότησι τών Αγίων σου.

- Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...

Εισοδικόν

Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Είτα γεγονωτέρα τή φωνή

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί τό Κοντάκιον Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον, τόν υπερούσιον τίκτει, καί η γή τό Σπήλαιον, τώ απροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξολογούσι. Μάγοι δέ μετά αστέρος οδοιπορούσι. δι' ημάς γάρ εγεννήθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...

Κοινωνικόν

Λύτρωσιν απέστειλε Κύριος τώ λαώ αυτού. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η σύναξις τής Υπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογία ού γίνεται. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' Καί ψάλλομεν τής Εορτής Στιχηρά Ιδιόμελα δευτερούντες τά δύο.

Ήχος β' Γερμανού

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω, τό παρόν μυστήριον εκδιηγούμενοι. Τό μεσότοιχον τού φραγμού διαλέλυται, η φλογίνη ρομφαία τά νώτα δίδωσι, καί τά Χερουβίμ παραχωρεί τού ξύλου τής ζωής, καγώ τού Παραδείσου τής τρυφής μεταλαμβάνω, ού προεξεβλήθην διά τής παρακοής. Η γάρ απαράλλακτος είκων τού Πατρός, ο χαρακτήρ τής αϊδιότητος αυτού, μορφήν δούλου λαμβάνει, εξ απειρογάμου Μητρός προελθών, ου τροπήν υπομείνας, ο γάρ ήν διέμεινε, Θεός ών αληθινός, καί ό ουκ ήν προσέλαβεν, άνθρωπος γενόμενος διά φιλανθρωπίαν, αυτώ βοήσωμεν. Ο τεχθείς εκ Παρθένου Θεός, ελέησον ημάς.

Ανατολίου ο αυτός

Τού Κυρίου Ιησού γεννηθέντος, εκ τής Αγίας Παρθένου, πεφώτισται τά σύμπαντα, Ποιμένων γάρ αγραυλούντων, καί Μάγων προσκυνούντων, Αγγέλων ανυμνούντων, Ηρώδης εταράσσετο, ότι Θεός εν σαρκί εφάνη, Σωτήρ τών Ψυχών ημών.

Ο αυτός

Η Βασιλεία σου, Χριστέ ο Θεός, βασιλεία πάντων τών αιώνων, καί η Δεσποτεία σου, εν πάση γενεά. Ο σαρκωθείς εκ Πνεύματος Αγίου, καί εκ τής αειπαρθένου Μαρίας ενανθρωπήσας, φώς ημίν έλαμψας, Χριστέ ο Θεός, τή σή παρουσία, φώς εκ φωτός, τού Πατρός τό απαύγασμα, πάσαν κτίσιν εφαίδρυνας. Πάσα πνοή αινεί σε, τόν χαρακτήρα τής δόξης τού Πατρός. Ο Ων καί προών, καί εκλάμψας εκ Παρθένου Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτός

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ότι ώφθης επί γής ως άνθρωπος δι' ημάς,

έκαστον γάρ τών υπό σού γενομένων κτισμάτων, τήν ευχαριστίαν σοι προσάγει, οι Αγγελοι τόν ύμνον, οι ουρανοί τόν Αστέρα, οι Μάγοι τά δώρα, οι Ποιμένες τό θαύμα, η Γή τό Σπήλαιον, η έρημος τήν φάτνην, ημείς δέ Μητέρα Παρθένον. Ο πρό αιώνων Θεός, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Δόξα εν υψίστοις Θεώ καί επί γής ειρήνη. Σήμερον δέχεται η Βηθλεέμ, τόν καθήμενον διά παντός σύν Πατρί. Σήμερον Άγγελοι τό βρέφος τό τεχθέν, θεοπρεπώς δοξολογούσι. Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.

Είσοδος Προκείμενον

Ήχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών; σύ εί ο Θεός, ο ποιών θαυμάσια μόνος.
Στίχος. Εγνώρισας εν τοίς λαοίς τήν δύναμίν σου.

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών;
Στίχος. Καί είπα Νύν ηρξάμην, αύτη η αλλοίωσις τής δεξιάς τού Υψίστου.

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος πλ. δ' Ιωάννου Μοναχού

Παράδοξον Μυστήριον, οικονομείται σήμερον! καινοτομούνται φύσεις, καί Θεός άνθρωπος γίνεται, όπερ ήν μεμένηκε, καί ό ουκ ήν προσέλαβεν, ου φυρμόν υπομείνας, ουδέ διαίρεσιν.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου έως άν θώ τολυς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου

Κύριε, εν Βηθλεέμ παραγέγονας, εν τώ Σπηλαίω παρώκησας, ο ουρανόν τόν θρόνον έχων, εν φάτνη ανεκλίθης, όν στρατιαί κυκλούσιν Αγγέλων, Ποιμέσι συγκατέβης, ίνα σώσης ως εύσπλαγχνος τό γένος ημών, δόξα σοι.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Πώς εξείπω τό μέγα Μυστήριον; ο άσαρκος σαρκούται, ο Λόγος παχύνεται, ο αόρατος οράται καί ο αναφής ψηλαφάται, καί ο άναρχος άρχεται. Ο Υιός τού Θεού, ανθρώπου Υιός γίνεται, Ιησούς Χριστός, χθές καί σήμερον ο αυτός, καί εις τούς αιώνας.

Δόξα... Καί νύν... ο αυτός

Εν Βηθλεέμ συνέδραμον Ποιμένες, τόν αληθή μηνύοντες Ποιμένα, τόν καθήμενον επί τών Χερουβίμ, καί ανακείμενον εν φάτνη, Νηπίου μορφήν δι' ημάς ανειληφότα, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες τής Εορτής απαραλλάκτως, καθώς καί έν τή Εορτή. Από τρίτης ωδής, Κοντάκιον τής Εορτής. Αφ' έκτης τό Κοντάκιον τούτο.

Κοντάκιον Ήχος πλ. β'

Ο πρό Εωσφόρου εκ Πατρός αμήτωρ γεννηθείς, επί τής γής απάτωρ εσαρκώθη σήμερον εκ σού, όθεν Αστήρ ευαγγελίζεται Μάγοις, Άγγελοι δέ μετά Ποιμένων υμνούσι, τόν άχραντον Τόκον σου, η Κεχαριτωμένη.

Ο Οίκος

Τόν αγεώργητον βότρυν βλαστήσασα, η μυστική άμπελος ως επί κλάδων, αγκάλαις εβάσταζε, καί έλεγε. Σύ εί καρπός μου, σύ εί η ζωή μου. Αφ' ού έγνων, ότι καί ο ήμην ειμί, σύ μου Θεός, τήν γάρ σφραγίδα τής Παρθενίας μου ορώσα ακατάλυτον, κηρύττω σε άτρεπτον Λόγον, σάρκα γενόμενον, ουκ οίδα σποράν, οίδά σε λύτην τής φθοράς, Αγνή γάρ ειμι, σού προελθόντος εξ εμού, ως γάρ εύρες, έλιπες μήτραν εμήν. Διά τούτο συγχορεύει πάσα κτίσις βοώσά μοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Η Σύναξις τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου.

Στίχοι

- Λεχώ άμωμον ανδρός μή γνούσαν λέχος,
- Δώροις αμώμοις δεξιούμαι τοίς λόγοις.
- Μολπήν αγνοτάτη λεχοί εικάδι έκτη αείδω.

Περί τής εις Αίγυπτον φυγής τής Υπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχοι

- Ήκοντα πρός σέ, τόν πάλαι πλήξαντά σε,
- Αίγυπτε φρίττε, καί Θεόν τούτον φρόνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Ευθυμίου, Επισκόπου Σάρδεων τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Χριστώ παραστάς, Ευθύμιε τρισμάκαρ,
- Πλήρης αλήκτου τυγχάνεις ευθυμίας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κωνσταντίνου τού εξ'

Ιουδαίων.

Στίχοι

- Ως εξ ακανθών τών Ιουδαίων ρόδον,
- Ο θείος ανθεί καί θανών, Κωνσταντίνος.

Καί Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Ευαρέστου.

Στίχοι

- Έσπευδεν Ευάρεστος έργω καί λόγω,
- Εως τελευτής ευαρεστείν σοι Λόγε.

Μνήμη τού αγίου νέου ιερομάρτυρος Κωνσταντίνου τού Ρώσου, αθλήσαντος εν Κωνσταντινοπόλει κατά τό 1743 έτος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Καταβασίαι, αι Ιαμβικαί μόνον, Έσωσε λαόν, κ.τ.λ. Η τιμιωτέρα ού στιχολογείται, αλλ' αντ' αυτής ψάλλεται η θ' Ωδή, μετά τών μεγαλυναρίων αυτής.

Εξαποστειλάριον

Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, καί οι εν σκότει καί σκιά, εύρομεν τήν αλήθειαν, καί γάρ εκ τής Παρθένου ετέχθη ο Κύριος. (Εκ γ')

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος δ'

Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Ευφραίνεσθε Δίκαιοι, ουρανοί άγαλλιάσθε, σκιρτήσατε τά όρη, Χριστού γεννηθέντος. Παρθένος καθέζεται, τά Χερουβίμ μιμουμένη, βαστάζουσα εν κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τόν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τώ Δεσπότη, δώρα προσφέρουσιν. Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσιν Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αυτός

Ο Πατήρ ηυδόκησεν, ο Λόγος σάρξ εγένετο, καί η Παρθένος έτεκε, Θεόν ενανθρωπήσαντα. Αστήρ μηνύει, Μάγοι προσκυνούσι, Ποιμένες θαυμάζουσι, καί η κτίσις αγάλλεται.

Ο αυτός

Θεοτόκε Παρθένε, η τεκούσα τόν Σωτήρα, ανέτρεψας τήν πρώτην κατάραν τής Εύας, ότι Μήτηρ γέγονας, τής ευδοκίας τού Πατρός, βαστάζουσα εν κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα. Ού φέρει τό μυστήριον έρευναν, πίστει μόνη τούτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετά σού καί λέγοντες. Ανερμήνευτε κύριε, δόξα σοι.

Ο αυτός

Δεύτε ανυμνήσωμεν, τήν Μητέρα τού Σωτήρος, τήν μετά τόκον πάλιν

οφθείσαν Παρθένον. Χαίροις Πόλις έμψυχε, τού Βασιλέως καί Θεού, εν ή Χριστός οικήσας, σωτηρίαν ειργάσατο. Μετά τού Γαβριήλ ανυμνούμέν σε, μετά τών Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες. Θεοτόκε, πρέσβευε, τώ εκ σού σαρκωθέντι, σωθήναι ημάς.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Σήμερον η αόρατος φύσις, τοίς βροτοίς εκ Παρθένου συνάπτεται. Σήμερον η άπειρος ουσία, εν Βηθλεέμ σπαργάνοις ενειλίσσεται. Σήμερον ο Θεός δι' αστέρος Μάγους εις προσκύνησιν άγει, προμηνύοντας αυτού τήν τριήμερον ταφήν, ως εν χρυσώ καί σμύρνη καί λιβάνω, διό ψάλλομεν. Ο σαρκωθείς εκ Παρθένου, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος β'

Σήμερον ο Χριστός, εν Βηθλεέμ γεννάται εκ Παρθένου. Σήμερον ο άναρχος άρχεται, καί ο Λόγος σαρκούται. Αι Δυνάμεις τών ουρανών αγάλλονται, καί η γή σύν τοίς ανθρώποις ευφραίνεται, οι Μάγοι τά δώρα προσφέρουσιν, οι Ποιμένες τό θαύμα θαυμάζουσιν, ημείς δέ ακαταπαύστως βοώμεν. Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.

Δοξολογία Μεγάλη

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Αντίφωνα τής Εορτής. Αντί τού Τρισαγίου, Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε. Εις τό Εξαιρέτως, Στέργειν μέν ημάς. Κοινωνικόν, τής Εορτής. Καί μετ' αυτό, Η γέννησίς σου Χριστέ.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ

Ψάλλομεν εν τοίς, Αποδείπνοις τήν Ακολουθίαν τού αγίου. Ιερομάρτυρος Ευθυμίου.
Ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Τεχθείς σε Χριστός σπαργάνοις στέφει, Πάτερ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Τεχθέντα τόν αεί όντα Κύριον, καί σπαργανούμενον, σπαργανωθείς μαστίγων αικισμοίς, ευσεβώς προσεκύνησας, καί πρός αυτόν Ευθύμιε, μετ' ευθυμίας προσεχώρησας.

Εν φάτνη ανακλιθείς ο Κύριος, δώρον γενέθλιον, τών σών αιμάτων Μάκαρ τούς κρουνούς, καί πληγών σου τούς μώλωπας, υπέρ χρυσόν καί λίβανον, καί υπέρ σμύρναν προσεδέξατο.

Χρυσόν μέν παρά τών Μάγων δέχεται, τεχθείς ο Κύριος, τής πρός αυτόν

αγάπης δέ τής σής, Ιεράρχα τό γνήσιον, καί τό στερρόν καί εύτονον, τής ανενδότου καρτερίας σου.

Θανάτω τόν τού Δεσπότου θάνατον, εκμιμησάμενος, δεσποτικάς εβόησας φωνάς, υπέρ τών αναιρούντων σε, ειλικρινώς ευχόμενος, Ιεροφάντα πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Εκ σού τής Υπεραγίας σήμερον, ο τού παντός Ποιητής, σωματικώς γεννάται καθ' ημάς, καί σπαργάνοις ειλίσσεται, ο σπαργανώσας θάλασσαν, ομίχλη Μήτηρ αειπάρθενε.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου Ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ιχώρας μαρτυρικούς, αντί λιβάνου καί χρυσού σμύρνης τε, ώς Ιερεύς προσήνεγκας, τώ εν Βηθλεέμ γεννηθέντι Χριστώ.

Στερρότητι λογισμού, καί γενναιότητι ψυχής ήλεγξας, τόν δυσσεβή Λέοντα, κατά τού Σωτήρος λυττήσαντα.

Στεφάνου εκμιμητής, τού πρωτομάρτυρος Χριστού γέγονας, τών φονευτών Ευθύμιε, υπέρ σωτηρίας ευχόμενος.

Ετήρησας εμμελώς, τήν τού Σωτήρος εντολήν Όσιε, καί τήν ψυχήν τέθεικας, υπέρ τών σών φίλων Πατήρ ημών.

Θεοτοκίον

Χωρίον χωρητικόν, τού αχωρήτου πλαστουργού γέγονας, τούτον σαρκί χωρήσασα, Κεχαριτωμένη πανάχραντε.

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ραπιζόμενος τό πρόσωπον τό τή θεία, Χαριτωθέν λαμπρότητι, τής άνω σοφίας, γέγονας συμμέτοχος, Χριστού παμμακάριστε, τού υπέρ η μών ραπισθέντος σαρκί.

Ιερωσύνης τό σέβας ουκ αιδεσθέντες, οι ασεβείς καί πρόμαχοι, κακίας εργάται, γήρας ου τιμήσαντες, τό σόν οι παράνομοι, ανελεημόνως εμάστιζον.

Σπαργανουμένω καί φάτνη ανακειμένω, τώ Λυτρωτή Ευθύμιε, πολύτιμον δώρον, Πάτερ προσενήνοχας, τό τίμιον αίμά σου, πόθω δι' αυτόν εκχυνόμενον.

Τοίς τού Σωτήρος σπαργάνοις ενειλημένος, καί τήν αυτού αγάπησιν, περιεζωσμένος, τούτω πρεσεπέλασας, τώ λύθρω σπαζόμενος, τώ εκ μιαιφόνου χυθέντι χειρός.

Θεοτοκίον

Ο τάς αύλους ουσίας δημιουργήσας, σωματικώς ως άνθρωπος, εκ σού Θεομήτορ, σήμερον γεγέννηται, αυτώ μελωδήσωμεν. Δόξα εν υψίστοις Χριστώ τώ Θεώ.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σοί έμψυχος εικών, τώ Σωτήρι προσάγεται, τιμήσασα τήν εικόνα, τής αχράντου σαρκός σου, καί τύπον τόν τού σώματος.

Σοί Δέσποτα Ποιμήν, ευθυμίας φερώνυμος, τά στίγματα τής σαρκός σου, περιφέρων οικείω, εν σώματι προσφέρεται.

Πύρ έσβεσας θυμού, τών ανόμων Ευθύμιε, τοίς χεύμασι τών αδίκως, χυθέντων σου αιμάτων, Παμμάκαρ Ιερώτατε.

Ανέστειλας ορμήν, τών αθέων Μακάριε, τή ρώμη τών διδαχών σου, καί τού Κτίστου εικόνα, σχετικώς σύ τετίμηκας.

Θεοτοκίον

Ρούς έστη τής φθοράς η Παρθένος αφθόρως γάρ, γεγέννηκε τόν τήν φύσιν, τών ανθρώπων φθαρείσαν, φθοράς ελευθερώσαντα.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Γυμνώσει, τού τών πάντων Σωτήρος τήν γύμνωσιν, εκμιμησάμενος Πάτερ, καί μαστίγων πόνους εγκαρτερήσας, τό σόν αίμα, τώ εκείνου επέχεας αίματι.

Αγάπην, καί ελπίδα καί πίστιν θεόφρονα, τάς δι' αιώνος μενούσας, αρετάς πλουτήσας τώ γεννηθέντι, εκ Παρθένου, δωροφορείς παμμάκαρ Ευθύμιε.

Νομίμως, τώ Χριστώ λειτουργήσας τήν ένθεον, ιερουργίαν τού λόγου, μισθόν τούτου Πάτερ αντεκομίσω, θεορρήμον, τό σέ τελειωθήναι δι' αίματος.

Θεοτοκίον

Ο πλάσας, κατ' εικόνα ιδίαν τόν άνθρωπον, διά πολλήν ευσπλαγχνίαν, αναπλάττει τούτον εκ σού Παρθένε, Θεομήτορ, ολοκλήρως αυτόν ενδυσάμενος.

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Προσήνεγκας Χριστώ, εκ Παρθένου τεχθέντι, Ευθύμιε σοφέ, ώς οι Μάγοι τά δώρα, αθλήσας καρτερώτατα, Ιεράρχα τό αίμά σου, όθεν είληφας, διπλούν τό στέφος τής νίκης, καί παρίστασαι, τή Παναγία Τριάδι, πρεσβεύων σωθήναι ημάς.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον. Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ιερωσύνης, Ιερωτάτης τό θεόσδοτον, χρίσμα, συγκεράσας αίματι τώ εκ σού, Ιερώτατον απέδειξας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Συ εφειλκύσω, χάριν τού θείου Πρωτομάρτυρος, ούπερ ανεδείχθης άριστος μιμητής, ευλογίαις αμειβόμενος, τούς αναιρούντάς σε, ανηλεώς παμμάκαρ Ευθύμιε.

Στήσας τούς πόδας, επί πέτραν τής πίστεως ασφαλώς, πάσαις προσβολαίς Παμμάκαρ τών πειρασμών, απερίτρεπτος διέμεινας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σού γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν. Ευλογημένη σύ, εν γυναιξίν υπάρχεις, Πανάμωμε.

Ωδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστάι, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Έστης επί βήματος στερρώς, αγωνιζόμενος, Πάτερ Ευθύμιε, τόν τελειότατον όρον γάρ, τής αγάπης εμελέτησας θεόληπτε, ώσπερ ελόμενος θανείν, υπέρ τών φίλων σου, τών βοώντων. Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Φαιδρός καί τόν λόγον καί τόν νούν, φαιδράν εκέκτησο, ψυχήν καί πρόσωπον, νύν δέ φαιδρότερος γέγονας, μέχρις αίματος Ευθύμιε, πρός Βασιλείς θεοστυγείς αντιταξάμενος, καί κραυγάζων, Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Επέθεντο Μάκαρ επί σέ, οι επί γής κραταιοί τού θανατώσαί σε, παρανομώτατα πράττοντες, αλλ' αυτός ανατεινομενος, πρός τόν τεχθέντα Λυτρωτήν, εξ απειράνδρου Μητρος, ανεβόας. Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής, άρχων ηγούμενος, σύ γάρ Πανάμωμε τέτοκας, ώ τό πρίν ήν αποκείμενον, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν Ευλογείτε, πάντα τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη Χριστός, συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλυνομεν».

Πρός τόν γαληνότατον όρμον, μετέστης Πάτερ τών εντεύθεν ώσπερ γάρ στρουθίον ερρύσθης, εκ τής παγίδος τών θηρευόντων σε, ευλογών τόν ρυσάμενον, Ιερομάρτυς ευθυμότατα.

Αίγλη τής εξ ύφους φανείσης, ανατολής πεφωτισμένος, καί φωτοφανείαις αστέρος, τού εξ Ιούδα νύν ανατείλαντος, υπερφυώς λαμπόμενος, πρός τόν Δεσπότην εξεδήμησας.

Τά τού Παραδείσου νύν πλάτη, χωροβατείν κατηξιώθης ού τών Μακαρίων λαμπρότης, καί τών αγίων η αγαλλίασις, ως Αθλητήν Ευθύμιε, σέ νικηφόρον υπεδέξαντο.

Έχων πρός Θεόν παρρησίαν, ως Ιεράρχης τε καί Μάρτυς, τού νύν ενεστώτος χειμώνος, τής Εκκλησίας γαλήνην αίτησαι, καί τών πταισμάτων άφεσιν, τοίς σέ υμνούσι Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ράβδος ανεβλάστησας ρίζης, τού Ιεσσαί ημίν τεκούσα, άνθος τής θεότητος Χριστόν, Θεογεννήτορ Πάναγνε σήμερον, τόν ως Θεόν αχώρητον, καί νύν ως βρέφος σπαργανούμενον.

Στιχηρά Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδόξου θαύματος!

Έτι τώ λύθρω σταζόμενον, καί πεφυρμένος θερμώ, καί ατμίζοντι αίματι, τώ Χριστώ παρέστηκας, θεορρήμον Ευθύμιε, τών σών πληγών ούν, Πάτερ τούς μώλωπας, ανθ' ικεσίας νύν ροτεινόμενος, τούτον δυσώπησον, υπέρ τών υμνούντων σε, καί εκτενώς, μάκαρ εξιλέωσαι, υπέρ τής ποίμνης σου.

Δώρα προσήνεγκας Όσιε, τώ γεννηθέντι Χριστώ, καί σαρκί νηπιάσαντι, πολιάν αιδέσιμον, κοσμουμένην χαρίσμασιν, Ιεραρχίας, Πάτερ καί αίματι, πεφοινιγμένην τής σής αθλήσεως, πίστιν ορθόδοξον, καί ελπίδα πρόθυμον, καί αρραγή, όντως καί ασάλευτον, αγάπην πάνσοφε.

Γλώσσα κινουμένη Πνεύματι, καί φθεγγομένη σαφώς, αληθείας διδάγματα, θεοσδότου χάριτος, τηλαυγώς αποστάζουσα, τής ευσεβείας λύρα θεόφθογγος, όρθοδοξίας κρηπίς ακράδαντος, στόμα μελίρρυτον, θησαυρός φρονήσεως, Εκκλησιών, σάλπιγξ μεγαλόφωνος, εδείχθης Οσιε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Σπηλαίω παρώκησας, Χριστέ ο Θεός, φάτνη υπεδέξατο, Ποιμένες καί Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δή τών Προφητών επληρούτο τό κήρυγμα, καί Αγγέλων αι δυνάμεις, εθαύμαζον βοώσαι, καί λέγουσαι. Δόξα, τή συγκαταβάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Αρχή

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Μνήμην επιτελούμεν τών Αγίων καί δικαίων, Ιωσήφ τού Μνήστορος, Δαυϊδ τού Βασιλέως, καί Ιακώβου τού Αδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προιμιακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ' τής Εορτής γ' καί των Αγίων γ'.

Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Τόν Θεοπάτορα πάντες ανευφημήσωμεν, Δαυϊδ τόν Βασιλέα, εκ γάρ τούτου προήλθε, ράβδος ηπαρθένος, καί εξ αυτής, ανατέταλκεν άνθος Χριστός, καί τόν Αδάμ σύν τή Εύα εκ τής φθοράς, ανεπλάσατο ως εύσπλαγχνος.

Τών Προφητών τάς προρρήσεις είδεν εν γήρα σαφώς, ο Ιωσήφ ο Μνήστωρ, εμφανώς πληρουμένας, μνηστείας λαχών ξένης, χρηματισμούς, τών Αγγέλων δεξάμενος, Δόξα Θεώ εκβοώντων, ότι εν γή, τήν ειρήνην εδωρήσατο.

Τόν Αδελφόθεον πάντες ανευφημήσωμεν, ως ιεράρχην όντα, μαρτυρίω δέ πάλιν, εμπρέψαντα γενναίως, ού ταίς ευχαίς, Ιησού ο Θεός ημών, ο εν σπηλαίω καί φάτνη, σπαργανωθείς, σώσον πάντας τούς υμνούντάς σε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Μνήμην επιτελούμεν, Δαυϊδ καί Ιακώβου, ευσεβούς Βασιλέως Προφήτου, καί Αποστόλου πρώτου Επισκόπου, αυτών γάρ τοίς διδάγμασι, πλάνης απαλλαγέντες, Χριστόν δοξολογούμεν, τόν εκ Παρθένου ανατείλαντα, τόν καί σαρκωθέντα, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον, τό τού Ήχου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιερέων μνήμη καί Βασιλέων κράτος τε, καί ευφροσύνη, γέγονεν ο τόκος σου, καί εν αυτώ καυχώμενοι, λέγομεν, Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς, αγιασθήτω

τό όνομά σου φιλάνθρωπε.

Καί νύν... ο αυτός

Χορεύουσιν Άγγελοι πάντες έν ουρανώ, καί αγάλλονται σήμερον, σκιρτά δέ πάσα η κτίσις, διά τόν γεννηθέντα εν Βηθλεέμ Σωτήρα Κύριον, ότι πάσα πλάνη τών ειδώλων πέπαυται, καί βασιλεύει Χριστός εις τούς αιώνας.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Δόξα... τών Αγίων Ήχος β'

Ευαγγελίζου Ιωσήφ, τώ Δαυϊδ τά θαύματα τώ Θεοπάτορι, Παρθένον είδες κυοφορήσασαν, μετά Μάγων προσεκύνησας, μετά Ποιμένων εδοξολόγησας, δι' Αγγέλου χρηματισθείς, Ικέτευε Χριστόν τόν Θεόν, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Κανών τού Μνήστορος, ού η Ακροστιχίς.

Χριστού σε μέλπω δεξιόν παραστάτην. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Χριστού θεράπον μακάριε, Χριστού τού σαρκωθέντος διάκονε, Χριστού πατήρ νομιζόμενος, τούτω σύν παρρησία, παρεστηκώς, αίτησαι ειρήνην, καί δεινών απαλλαγήν, τοίς ευφημούσί σε.

Ρημάτων θείων υπήκοος, πραγμάτων παραδόξων διάκονος, Παρθένου Μνήστωρ θεόπαιδος, δίκαιος κατά πάντα καί αληθής, Ιωσήφ εδείχθης, καί δικαίων, εν σκηναίς επαναπέπαυσαι.

Ιδείν Χριστόν κατηξίωσαι, μορφή τή καθ' ημάς νηπιάσαντα, καί τούτου Πατήρ ωνόμασαι, μεγίστη σου η δόξα, ως αληθώς! μέγα υπέρ πάντας, τό αξίωμα! διό ανευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Σαρκί Χριστόν απεκύησας, αγνή εν Βηθλεέμ Απειρόγαμε, σπαργάνοις αυτόν

ειλήσασα, ού τήν επιδημίαν καταπλαγείς, Ιωσήφ σύν φόβω, μεγαλύνει προσκυνεί τήν τούτου δύναμιν.

Κανών τών Αγίων Δαυϊδ καί Ιακώβου.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού

Ωδή α' Ήχος δ'

«Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν, δουλείας Αιγύπτου, εκάλυψας δέ άρματα, Φαραώ καί τήν δύναμιν».

Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εκ μήτρας Αγίας Παρθένου, τόν άνθρωπον αφράστως ενδυσάμενος, ανέπλασας ως εύσπλαγχνος.

Σήμερον Ποιμένες θεολογούσι, σύν Ασωμάτοις τόν ύμνον, λαμπρώς αναμέλποντες, καί Μάγοι δώρα φέρουσι, τώ σαρκί νηπιάσαντι.

Δόξα εν υψίστοις χοροί Αγγέλων, εν Βηθλεέμ τοίς Ποιμέσιν, επέστησαν λέγοντες, μεθ' ών τόν ευδοκήσαντα, σαρκωθήναι υμνήσωμεν.

Όσοι τό Γενέθλιον εκτελούμεν, τού σαρκωθέντος δι' ημάς, χαρά ανυμνήσωμεν, Ιάκωβον θεάδελφον, καί Δαυϊδ Θεοπάτορα.

Δαυϊδ Θεοπάτορ σύν τή κινύρα, τόν εκ τής ρίζης Ιεσσαί, σαρκούμενον Λόγον, Ιάκωβον τόν δίκαιον, εφελκόμενος ύμνησον.

Τού Μνήστορος

Ωδή γ'

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, ο ανυψώσας τό κέρας ημών, άγιος εί Κύριε».

Τού πρό τών αιώνων, εκ Πατρός απορρήτως εκλάμψαντος, καί εκ Παρθένου επ' εσχάτων, σαρκωθέντος αφράστως, Πατήρ ωνομάσθης ένδοξε, καί μυστηρίου φρικτού θεωρός, Μάκαρ εχρημάτισας.

Ον αι άνω τάξεις, ως Θεόν απερίγραπτον τρέμουσι, τούτον τεχθέντα εκ Παρθένου, Ιωσήφ ταίς χερσί σου, κρατείς καθαγιαζόμενος, τή επαφή τή φρικώδει σοφέ, όθεν σε γεραίρομεν.

Ύψος μυστηρίου, γενεαίς μή γνωσθέντος ταίς πρώην Σοφέ, κατεπιστεύθης τή καρδία, καθαρός δεδειγμένος, δι' ού άπαντες εσώθημεν, οι την φωσφόρον καί θείαν πιστώς, μνήμην σου δοξάζοντες.

Θεοτοκίον

Σάρκα ειληφότα, εξ αγνών σου αιμάτων Παρθένε Αγνή, καί εν σπηλαίω γεννηθέντα, καί εν φάτνη τεθέντα, ιδών Ιωσήφ ο δίκαιος, τόν καθ' ημάς οραθέντα Θεόν, ύμνοις εμεγάλυνε.

Τών Αγίων

Τό στερέωμα τών επί σοί

Τόν τεχθέντα σαρκί, εκ τής Παρθένου Μαρίας, ασπόρως Χριστόν, σύν Αγγέλοις πάντες υμνήσωμεν, Δόξα εν υψίστοις κραυγάζοντες.

Αγραυλούντες πιστοί, τόν αληθή οι Ποιμένες, Ποιμένα Χριστόν, υπ' Αγγέλων ευηγγελίσθησαν, Δόξα εν υψίστοις κραυγάζοντες.

Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί, χορευέτω δέ πάσα η γή, τώ τεχθέντι σήμερον άδοντες, Δόξα εν υψίστοις Χριστώ τώ Θεώ.

Τήν πανέορτον τού δι' ημάς, κενωθέντος πιστοί εορτήν, σύν Δαυϊδ τε καί Ιακώβω, ύμνοις επαξίως τιμήσωμεν.

Ως Νυμφίον Δαυϊδ εκ παστού, τής μητρώας νηδύος φησί, νύν τόν Κύριον πορεύσεσθαι, όν σύν Ιακώβω υμνήσωμεν.

Κάθισμα Ήχος α'
Χορός Αγγελικός

Πατρός ως αληθώς, ουρανίου θεράπων, εγένου Ιωσήφ, καί Πατήρ τού ανάρχου, Υιού σύ νενόμισαι, τού σαρκί νηπιάσαντος, όθεν σήμερον, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, εν ευφροσύνη καρδίας, πιστώς ανυμνούντές σε.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Χορός τών Προφητών, εορτάζει ενθέως, το θαύμα τό εν σοί, γεγονός ώ Παρθένε, Θεόν σεσαρκωμένον γάρ, επί γής απεκύησας, Μάγοι πίστει δέ, σύν Ιωσήφ εκβοώσι, τώ Δαυϊδ τά θαύματα τώ Θεοπάτορι.

Τού Μνήστορος

Ωδή δ'

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άϋλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Έχων λογισμόν ταίς θεϊκαίς, υπείκοντα προστάξεσι, καί καθαρός όλος γενόμενος, τήν μόνην εν γυναιξί, καθαράν καί άμωμον, μάκαρ Ιωσήφ σύ εμνηστεύσω, τηρών Παρθένον αγνήν, πρός υποδοχήν τού Ποιήσαντος.

Μόνω Γαβριήλ εν ουρανώ, καί μόνω σοι αοίδιμε, μετά τήν μόνην

Απειρόγαμον, τό μόνον υπερβολή, φοβερόν μυστήριον, μάκαρ Ιωσήφ ενεπιστεύθη, τόν μόνον φθοροποιόν, άρχοντα τού σκότος τροπούμενον.

Έμψυχος ναός φωτοειδής, υπάρχων τού Ποιήσαντος, επιμελεία θείων πράξεων, εκ τού αγίου Ναού, τόν Ναόν τόν άγιον, σύ παραλαβείν κατηξιώθης, τήν μόνην εν γυναιξί, μάκαρ Ιωσήφ Αειπάρθενον.

Θεοτοκίον

Λύων τού νοός σου προφανώς, επέστη ο αόρατος, αμφιβολίαν πάσαν, λέγων σοι, Μή φοβηθής Ιωσήφ, Μαριάμ τήν Άχραντον, νύν παραλαβείν, γαστρί γάρ φέρει, τόν φέροντα τή αυτού, θεϊκή δυνάμει τά σύμπαντα.

Τών Αγίων

Τούς ουρανους η αρετή σου

Τήν άφραστον, τού Θεού Λόγου συγκατάβασιν, νοητοίς προθεωρήσας Αββακούμ οφθαλμοίς, Από θαιμάν εκραύγαζεν, ήξει ο Θεός ο Σωτήρ ημών.

Τή φάτνη σου, τή θεοδοχω περιέστησαν, στρατιαί τών Ασωμάτων, Υιέ τού Θεού, τόν υπέρ λόγον τόκον σου, τρόμω καί εκπλήξει δοξάζουσαι.

Μετά τών Μάγων, τόν Δεσπότην προσκυνήσωμεν, καί μετ' Αγγέλων καί Ποιμένων χορεύσωμεν, θεοπρεπώς κραυγάζοντες, Δόξα εν υψίστοις Χριστώ τώ Θεώ.

Ο βασιλεύων, τών απάντων Βασιλέων Χριστός, κατά σάρκα εκ σπέρματος Δαυϊδ γεννηθείς, τόν εκλεκτόν Ιάκωβον προσήκατο, αδελφόν ως ηυδοκησεν.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου, Θεός Κύριος φανείς εν σαρκί, συνεδόξασε τήν μνήμην υμών Άγιοι, τών Αποστολων πρόκριτε Ιάκωβε, καί Δαυϊδ παμμακάριστε.

Τού Μνήστορος

Ωδή ε'

«Θεός ών ειρήνης, πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε φιλάνθρωπε».

Πραότητι λάμπων, σοφέ Ιωσήφ, εν τή γή τών πραέων εσκήνωσας, Χριστού τού πράου ρήματι, Πατήρ ονομασθείς, όν εν ταίς σαίς αγκάλαις, κρατήσας ηγιάσθης, καί ιδών εδοξάσθης, σάρκα βροτείαν περικείμενον.

Ως θείαν Νεφέλην, τήν μόνην Αγνήν, εν τοίς κόλποις τόν Ήλιον κρύπτουσαν, εις Αίγυπτον μετήγαγες, εκ πόλεως Δαυϊδ, τό ταύτης λύσαι σκότος, τής ειδωλομανίας, Ιωσήφ μυστηρίου, υπέρ κατάληψιν διάκονε.

Δίκαιος υπάρχων, δικαίαις οδοίς, τού δικαίου Δεσπότου πεπόρευσαι, τού κρίναντος δικαίως σε, τοιούτω φοβερώ, Παμμάκαρ μυστηρίω, πιστώς καθυπουργήσαι, τής αρρήτου λοχείας, δι' ής βροτοί εδικαιώθημεν.

Θεοτοκίον

Ευρέθη ως έφη, Προφήτης Δαυϊδ, εν γαστρί η Παρθένος χωρήσασα, τόν φύσει απερίγραπτον, Θεόν Εμμανουήλ, όπερ μή εννοήσας, ο θείος εδιδάχθη, Ιωσήφ υπ' Αγγέλου, νυκτί καθεύδων ο αοίδιμος.

Τών Αγίων

Ο ανατείλας ημίν

Ο ανατείλας ημίν, τοίς εν σκότει τό φέγγος, τής σης θεοφανείας, δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Ο εκ Παρθένου Αγνής, ευδοκήσας τεχθήναι, Θεός σεσαρκωμένος, δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί τήν μνήμην φαιδρύνας, Δαυϊδ καί Ιακώβου, δόξα σοι, δόξα σοι Ιησού Υιέ τού Θεού.

Ον ο Προφήτης Δαυϊδ, υετόν επί πόκον, εκάλει θεοπνεύστως, Ιάκωβος εκήρυξεν, Ιησούν τόν Υιόν τού Θεού.

Ο τήν τού δούλου μορφήν, ενδυσάμενος Λόγε, εκ μήτρας παναγίας, δόξα σοι, δόξα σοι, Υιέ τού Θεού.

Θεοτοκίον

Τήν τού Αγγέλου φωνήν, ασιγήτως η Κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε, Χαίρε Μήτηρ Άχραντε, Ιησού Υιού τού Θεού.

Τού Μνήστορος

Ωδή ς'

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήροιον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Ξένω τοκετώ, εκ Κόρης θεόπαιδος, τοίς ξένοις ημίν επιδημήσαντα, τόν αϊδιον τού Πατρός Θεόν λόγον, λαβων Ιωσήφ, τήν πρός Αίγυπτον παμμάκαρ ξένην κάθοδον, χαίρων, σύν αυτώ πεποίησαι, καθυπείκων τοίς θείοις προστάγμασιν.

Ίστασο Θεώ, σαρκί νηπιάσαντι, σοφέ Ιωσήφ διακονούμενος, ώσπερ Άγγελος, καί αμέσως πρός; τούτου ηύγασθης σαφώς, τάς ακτίνας τάς αϋλους εισδεχόμενος, μάκαρ, καί φωτοειδέστατος, καί ψυχή καί καρδία δεικνύμενος.

Όλος επαφή, τή θεία πανεύφημε, καθαγιασθείς ψυχή καί σώματι, μεταβέβηκας, πρός αϋλους μονάς αγιάζων νυνί, τούς τελούντάς σου τήν μνήμην Δίκαιε, όντως, Ιωσήφ πανάγιε, παναγίας μνηστήρ Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Νέον επί γής, παιδίον εώρακας, Παρθένου Αγνής αποτικτόμενον, τόν προτέλειον, καί πρό πάντων αιώνων εκφύντα Πατρός, καί Αγγέλων ανυμνούντων τούτον ήκουσας, ένδον τού σπηλαίου κείμενον, Ιωσήφ επί φάτνης πανεύφημε.

Τών Αγίων

Εβόησε, προτυπών

Εβόησαν, παραδόξως τού τόκου σου Κύριε, τό φρικώδες μυστήριον, οι χοροί τών Αγγέλων Θεώμενοι, Εν υψίστοις δόξα τώ Θεώ, επί γής νύν γάρ τίκτεται.

Ευδόκησας, εκ Παρθένου τεχθήναι ως άνθρωπος, επ' εσχάτων, εκ Πατρός πρό αιώνων τεχθείς ως Θεός, ίνα τόν φθαρέντα, αναπλάσης Αδάμ ως φιλάνθρωπος.

Εκάθισας, επί θρόνου ως ώμοσας Κύριε, τού Προφήτου σου Δαυϊδ, εκ καρπού τής κοιλίας αυτού προελθών, Ιακώβω δέ, τής Εκκλησίας τόν θρόνον παρέθου Χριστέ.

Επέστησαν, εκπληττόμεναι τάξεις ουράνιαι, εν σπηλαίω, καί τόν τόκον τόν άχραντον ύμνησαν, ασιγήτως, Δόξα, εν υψίστοις Θεώ αναμέλπουσαι.

Βασιλεύς μέν, ο Δαυϊδ καί Προφήτης θεσπέσιος, καί Προπάτωρ, ανεδείχθη τής θείας σαρκώσεως, Πρωτεπίσκοπος δέ, μαθητής ο Ιάκωβος δείκνυται.

Θεοτοκίον

Δεόμεθα, υπέρ τών οικετών σου αλόχευτε, Θεοτόκε, τόν εκ σού σαρκωθέντα δυσώπησον, ότι σέ καί μόνην, προστασίαν ημών επιστάμεθα.

Κοντάκιον Ήχος γ'
Η Παρθένος σήμερον

Ευφροσύνης σήμερον, Δαυϊδ πληρούται ο θείος, Ιωσήφ τε αίνεσιν, σύν Ιακώβω προσφέρει στέφος γάρ τή συγγενεία Χριστού λαβόντες, χαίρουσι, καί τόν αφράστως εν γή τεχθέντα, ανυμνούσι καί βοώσιν, Οικτίρμον σώζε τούς σέ γεραίροντας.

Ο Οίκος

Απορρήτω βουλή, τίκτεται σαρκί ο άσαρκος, περιγράφεται νύν σώματι, ο απερίγραπτος, καί σώζει ατρέπτως τάς άμφω ουσίας, αρχήν λαμβάνει ο φύσει άναρχος, καί μόνος υπέρχρονος, οράται βρέφος, ο υπερτέλειος, φέρεται χερσίν, ο φέρων τά σύμπαντα, Διό τούς τούτου συγγενεία σεμνυνομένους, ως Θεός στέφει τώ εαυτού τοκετώ, ούς δοξάζοντες πίστει,

ασιγήτως εκβοώμεν, Οικτίρμον σώζε τούς σέ γεραίροντας.

Κυριακή Μετά τήν Χριστού Γέννησιν

Μνήμη τών Αγίων καί δικαίων Θεοπατόρων, Ιωσήφ τού Μνήστορος τής Αγίας Παρθένου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, Ιακώβου τού Αδελφού τού Κυρίου, καί Δαυϊδ τού Προφήτου καί Βασιλέως.

Στίχοι

- Τιμώ Ιωσήφ Μνήστορα τής Παρθένου,
- Ως εκλεγέντα φύλακα ταύτης μόνον.
- Σύ τέκτονος παίς, αλλ' αδελφός Κυρίου,
- Τού πάντα τεκτήναντος έν λόγω Μάκαρ.
- Εγώ τί φήσω, μαρτυρούντος Κυρίου,
- Τόν Δαυϊδ εύρον, ως εμαυτού καρδίαν.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Μνήστορος

Ωδή ζ'

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς, προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθησαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Προρρήσεων τό πέρας τών ενθέων Προφητών, εώρακας, όν γάρ εκήρυξαν Χριστόν, ελευσόμενον εκ Κόρης αγνής, εψηλάφησας, καί βρέφος κατενόησας, ως καθαρός τήν ψυχήν, Χριστού θεράπων.

Αμέμπτω πολιτεία, Ιωσήφ κεκοσμημένος ένδοξε, φύλαξ αμέμπτου αληθώς, παρθενίας εχρημάτισας, καί Πατήρ τού τικτομένου Παιδός κέκλησαι, μεγαλυνθείς τή σεπτή προσηγορία.

Ρήματι ο τεκταίνων ουρανόν καί τήν γήν καί τήν θάλασσαν, κέκληται τέκτονος Υιός, σού Παμμάκαρ αξιάγαστε, τού ανάρχου σε, πατρός όντως δοξάσαντος, ως ιερόν υπουργόν τών υπέρ λόγον.

Αγίως σου τόν βίον, διανύσας Ιωσήφ πανάριστε, εν ταίς λαμπρότησι νυνί τών Αγίων κατεσκήνωσας, αγιάζων τούς πιστώς τήν παναγίαν σου, εκτελούντας αεί καί θείαν μνήμην.

Θεοτοκίον

Συμβόλοις ιεροίς σε, τυπουμένην Ιωσήφ ο δίκαιος, θεοχαρίτωτε αγνή, εγνωκώς ράβδω κληρούταί σου, τήν μνηστείαν τήν σεπτήν, επιμνησθείς Ααρών, τής βλαστησάσης ποτέ αγίας Ράβδου.

Τών Αγίων

Αβραμιαίοι ποτέ

Εν Βηθλεέμ Ποιμένες, τόν τής Παρθένου τόκον, δοξολογούντες κατεμήνυον, Σωτήρα καί Κύριον, τόν επί γής οφθέντα, ανθρώπων σώσαι γένος.

Τόν υπέρ λόγον τόκον, τής Θεοτόκου Μαρίας, χοροί Αγγέλων εκπληττόμενοι, Εν τοίς υψίστοις εκραύγαζον, τώ Θεώ ημών δόξα, καί επί γής ειρήνη.

Τών Χερουβίμ εδείχθης, υψηλοτέρα Παρθένε, εν ταίς αγκάλαις σου βαστάσασα, τόν τούτοις οχούμενον, όν δυσωπούσα σώσαι, ημάς αεί μή παύση.

Νυμφαγωγός μέν Δαυϊδ, θαλαμηπόλος δέ θείος, τής Εκκλησίας ο Ιάκωβος, γενόμενοι έλεγον, ο σαρκωθείς δι' ημάς, Χριστέ ευλογητός εί.

Ο εν Προφήταις Άναξ, καί εν Βασιλεύσι Προφήτης, σύν Ιακώβω τώ θεόφρονι, ημίν εμελώδησαν, Ο σαρκωθείς δι' ημάς, Χριστέ ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Εν τή αφλέκτω βάτω, καί δροσοβόλω καμίνω σύ προγραφείσα Μήτηρ Άχραντε, ασπόρως εκύησας, σεσαρκωμένον Θεόν, Αγνή ευλογημένη.

Τού Μνήστορος

Ωδή η'

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, Διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Τίμιος ως αληθώς ο θάνατός σου, κατενώπιον ώφθη Κυρίου, Ιωσήφ πανόλβιε, σύ γάρ όλως οσιωθείς, από βρέφους ιερός φύλαξ γεγένησαι, τής ευλογημένης, μεθ' ής έμελπες, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Άπαντες χοροί τών Ασωμάτων όνπερ τρέμουσι Θεόν καί Κτίστην Ιωσήφ ο δίκαιος, παρρησία πανευλαβώς, περιπτύσσεται ως βρέφος καί ασπάζεται, καί φώς νοητόν βοών κομίζεται, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τέτρωσαι τώ γλυκυτάτω Μάκαρ πόθω, καί ως Άγγελος τώ σαρκωθέντι, παρεστώς προστάξεσι, καθυπείκεις ταίς θεϊκαίς, δι' Αγγέλου εξ Αιγύπτου μηνυόμενος, πρός γήν Ισραήλ επανελεύσεσθαι, μετ' αυτού τού Παιδίου καί τής Μητρός αυτού, οίς συνεπανήλθες, τόν Κύριον δοξάζων.

Θεοτοκίον

Νόμου τάς σκιάς είδες λυθείσας, τή τής χάριτος φωτοχυσία, φωτεινήν νεφέλην τε τήν Παρθένον τον νοητόν, ανατέλλουσαν σαρκί, Ήλιον έβλεψας, καί ώσπερ αστήρ πάντας εφώτισας, τούς βοώντας σοφέ Ιωσήφ εκάστοτε, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Τών Αγίων

Τόν βασιλέα Χριστόν

Τόν Βασιλέα Χριστόν, όν κατεμήνυσαν εν Βηθλεέμ οι Ποιμένες, καί αστήρ εφανέρωσεν, εν δούλου μορφή, πάντα τά έργα υμνείτε καί υπερυψούτε, είς πάντας τούς αιώνας.

Τόν γεννηθέντα Χριστόν, όν προσεκύτησαν μετά δώρων οι Μάγοι, καί εθεολόγησαν τών Αγγέλων αι στρατιαί, πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν σαρκωθέντα Χριστόν, όν εδοξολόγησαν ουρανών αι Δυνάμεις, καί τά Πολυόμματα απαύστως ανυμνεί, πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν σαρκωθέντα Χριστόν, όν προεφήτευσε Δαυϊδ ο Θεοπάτωρ, καί τοίς λαοίς εκήρυξεν Ιάκωβος, πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ημίν έτεκεν, η Παρθένος Μαρία, καί μετά τόκον έμεινε Παρθένος Αγνή, πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Μνήστορος

Ωδή θ'

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον, ουρανόν τό σπήλαιον, θρόνον χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλίθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Ισότιμος πάντων, Αγγέλων γεγένησαι, Προφητών Μαρτύρων τε, Μάκαρ καί τών σοφών, Αποστόλων συνόμιλος όντως, διό σύν αυτοίς σε μακαρίζοντες, σοφέ Ιωσήφ, τήν ιεράν σου μνήμην σέβομεν.

Ως εκ γένους, βασιλικού καταγόμενος, τήν Αγνήν Βασίλισσαν, μέλλουσαν Ιησούν Βασιλέα, τίκτειν απορρήτως, σοφέ εμνηστεύσω, υπέρ άπαντας εν γή προκριθείς, τούς γηγενείς μακαριώτατε.

Σθενούμενος, τή δυναστεία τού Πνεύματος, αρεταίς κεκόσμησαι μάκαρ, εν βαθυτάτω τε γήρα, πρός τούς σούς μετέβης λαμπρώς Ιωσήφ πατέρας,

μέγιστος πατήρ νομισθείς, τού εκ Θεού Πατρός εκλάμψαντος.

Η μνήμη σου, πρός ευφροσύνην τά πέρατα, συγκαλεί καί αίνεσιν, Λόγου τού σέ δοξάσαντος Μάκαρ, ώ σύν παρρησία αεί παρεστώς, απαύστως πρέσβευε, ημάς λυτρωθήναι, πειρασμών τούς ευφημούντάς σε.

Θεοτοκίον

Φυλάττουσαν, τήν παρθενίαν ακήρατον, τήν Αγνήν εφύλαξας, Λόγος εξ ής Θεός εσαρκώθη, φυλάξας Παρθένον αυτήν, μετά γέννησιν απόρρητον, μεθ' ής θεοφορε, Ιωσηφ ημών μνημόνευε.

Τών Αγίων

Μωϋσής εν τώ όρει

Τόν αρρήτως πρό αιώνων, φύντα Λόγον, καί Υιόν εκ Πατρός, τόν αυτόν επ' εσχάτων σαρκί, σήμερον Παρθένος εκύησεν, όν υμνούσι Ποιμένες, Αγγέλων βοώντων, Δόξα εν υψίστοις Χριστώ τώ Θεώ.

Τόν Αστέρα οι Μάγοι ιδόντες, τρόπω ξένω, τούτω παρείποντο, τόν τεχθέντα επιζητούντες, όν ευρόντες δώροις ετίμησαν, χρυσώ καί λιβάνω, καί σμύρνη βοώντες, Δόξα εν υψίστοις τώ τεχθέντι Θεώ.

Βηθλεέμ νύν ευφραίνου, Πόλις γενομένη τού Νέου Δαυϊδ, καί Σιων επαγάλλου, τών Εκκλησιών η ακρόπολις, κοινήν ευωχίαν τού Παμβασιλέως, καί τών αυτού θεραπόντων νύν δεξάμεναι.

Τώ τεχθέντι εκ Παρθένου Θεώ, πάσα η Κτίσις τρόμω υπούργησεν, ουρανοί μέν τόν Αστέρα, η γή τήν φάτνην, όρος τό σπήλαιον, οι Μάγοι τά δώρα, Ποιμένες τό θαύμα, Άγγελοι τόν ύμνον αυτώ προσφέροντες.

Βασιλεύς εκ ποιμένων, πάλαι μέν Δαυϊδ εχρημάτισεν, εκ φυλής δέ Ιούδα, σύ τής Βασιλίδος Ιάκωβε, Ποιμήν ανεδείχθης, τής τού σαρκωθέντος ποίμνης, Αμνού τού υψίστου καί Υιού τού Θεού.

Θεοτοκίον

Τών Αγγέλων οι δήμοι, σέ Θεοκυήτορ δοξάζουσι, καί ανθρώπων τό γένος, σέ ακαταπαύστως εν ύμνοις τιμά, σύ γάρ τώ θείω τόκω, βροτούς ουρανίοις ήνωσας, όθεν σε γεραίρομεν.

Εξαποστειλάριον Αναστάσιμον

καί τών Αγίων

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Σύν Ιακώβω μέλψωμεν, τώ κλεινώ θεαδέλφω, Δαυϊδ τόν Θεοπάτορα, Ιωσήφ τε τόν θείον, τής Θεοτόκου Μνήστορα, τού Χριστού γάρ τή θεία γεννήσει καθυπούργησαν, Βηθλεέμ εν τή πολει, θεοπρεπώς, μετ' Αγγέλων Μάγων τε καί ποιμένων, αυτώ τόν ύμνον άδοντες, ως Θεώ καί Δεσπότη.

Καί τής Εορτής Αυτόμελον

Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, καί οι εν σκότει καί σκιά, εύρομεν τήν αλήθειαν, καί γάρ εκ τής Παρθένου ετέχθη ο Κύριος.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Αναστάσιμα δ'.

Είτα τής Εορτής Ήχος δ'

Ευφραίνεσθε δίκαιοι, ουρανοί άγαλλιάσθε, σκιρτήσατε τά όρη, Χριστού γεννηθέντος, Παρθένος καθέζεται, τά Χερουβίμ μιμουμένη, βαστάζουσα εν κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, ποιμένες τόν τεχθέντα δοξάζουσι, Μάγοι τώ Δεσπότη δώρα προσφέρουσιν, Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσιν, Ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Θεοτόκε Παρθένε, η τεκούσα τόν Σωτήρα, ανέτρεψας τήν πρώτην κατάραν τής Εύας, ότι Μήτηρ γέγονας, τής ευδοκίας τού Πατρός, βαστάζουσα εν κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα. Ού φέρει τό μυστήριον έρευναν, πίστει μόνη τούτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετά σού καί λέγοντες, Ανερμήνευτε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου

Δεύτε ανυμνήσωμεν, τήν Μητέρα τού Σωτήρος, τήν μετά τόκον πάλιν οφθείσαν Παρθένον, Χαίροις Πόλις έμψυχε, τού Βασιλέως καί Θεού, εν ή Χριστός οικήσας, σωτηρίαν ειργάσατο, Μετά τού Γαβριήλ ανυμνούμέν σε, μετά τών ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες, Θεοτόκε πρέσβευε, τώ εκ σού σαρκωθέντι, σωθήναι ημάς.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται, Σύ ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ο πατήρ ευδόκησεν, ο Λόγος σάρξ εγένετο, καί η Παρθένος έτεκε, Θεόν ενανθρωπήσαντα, Αστήρ μηνύει, Μάγοι προσκυνούσι, Ποιμένες θαυμάζουσι, καί η κτίσις αγάλλεται.

Δόξα... Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Αίμα καί πύρ, καί ατμίδα Καπνού, τέρατα γής, ά προείδεν Ιωήλ, αίμα τήν Σάρκωσιν, πύρ τήν θεότητα, ατμίδα δέ καπνού, τό Πνεύμα τό Άγιον, τό επελθόν τή Παρθένω, καί κόσμον ευωδιάσαν, Μέγα τό μυστήριον, τής σής ενανθρωπήσεως, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Υπερευλογημένη...

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Πρωτομάρτυρος, καί Αρχιδιακόνου Στεφάνου, καί τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Θεοδώρου τού Γραπτού, αυταδέλφου Θεοφάνους τού Ποιητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Πρωτομάρτυρος.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τή τού Πνεύματος χάριτι, λαμπρυνθείς τήν διάνοιαν, τή μορφή ως Αγγελος, ώφθης Στέφανε, διαδοθείσης τώ σώματι, τής ένδον λαμπρότητος, καί την αίγλην τής ψυχής, φανερούσης τοίς βλέπουσι, δι' ής έτυχες, καί φωτός θεωρίας, ουρανών σοι, παραδόξως ανοιγέντων, αρχή Μαρτύρων καί καύχημα.

Ως βαθμίδες καί κλίμακες, πρός ουράνιον άνοδον, αι τών λίθων νιφάδες, σοί γεγόνασιν, ών επιβαίνων τεθέασαι, εστώτα τόν Κύριον, τού Πατρός εκ δεξιών, σοί ομώνυμον Στέφανον, προτεινόμενον, δεξιά ζωηφόρω, ού πλησίον, ως καλλίνικος παρέστης, καί Αθλητών ακροθίνιον.

Εν σημείοις καί τέρασιν, απαστράπτων καί δόγμασι, παρανόμων έσβεσας τό συνέδριον, καί υπ' αυτών αναιρούμενος, καί λίθοις βαλλόμενος, υπέρ τής τών φονευτών, σύ προσηύχου αφέσεως, εκμιμούμενος, τήν φωνήν τού Σωτήρος, ού εις χείρας εναπέθου σου τό πνεύμα, τό ιερώτατον Στέφανε.

Στιχηρά τού Οσίου, όμοια

Ξενιτείας τοίς τραύμασι, προσετέθη σοι τραύματα, εξορίας Όσιε, χαλεπότητι, τού παρανόμως διέποντος, τόν θρόνον τόν έννομον, καί συγχέοντος δεινώς, τούς θεσμούς τούς τής πίστεως, καί τήν, Άχραντον, τού Σωτήρος Εικόνα καθελόντος, όν τή χάριτι τή θεία Χριστού θεράπον κατήσχυνας.

Ου φρουρά σε ου στένωσις, ουδέ σκότος ανήμερον, ου πληγαί καί μάστιγες, περιίσχυσαν, τής πρός Χριστόν αγαπήσεως, χωρίσαι Θεόδωρε, ουδέ νόσος χαλεπή, καί μακρά καί δυσφόρητος, ουδέ ένδεια, τής τροφής θεορρήμον, αλλ' ατρέπτως, εκαρτέρησας προβλέπων, τήν τών σών πόνων αντίδοσιν.

Αντί θλίψεως αίνεσιν, αντί πόνων απόλαυσιν, αντί σκότους έλλαμψιν, σοί δεδώρηται, ο Αθλοθέτης ο δίκαιος, αντί δέ θεσπέσιε, τής εν όψει σου γραφής, ζωής βίβλω εγγέγραψαι, Εκκλησία δέ, πρωτοτόκων ετάγης, εν υψίστοις, καί

Αγγέλων πανηγύρει, περιχαρώς προσελήλυθας.

Δόξα... τού Πρωτομάρτυρος

Ήχος β' Ανατολίου

Τώ Βασιλεί καί Δεσπότη τού παντός, τεχθέντι επί γής, Στέφανος υπέρλαμπρος προσφέρεται, ουκ εκ λίθων τιμίων κατεσκευασμένος, αλλ' εξ οικείων αιμάτων διηνθισμένος, Αλλ' ώ φιλομάρτυρες δεύτε, τά τών ασμάτων άνθη δρεψάμενοι, τάς κεφαλάς αναδησώμεθα, καί τοίς ύμνοις αναμέλποντες, είπωμεν, Ο σοφία καταγλαϊσθείς, καί χάριτι τήν ψυχήν, Πρωτομάρτυς Χριστού τού Θεού, αίτησαι ημίν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Μέγα καί παράδοξον θαύμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκτει, καί μήτρα ου φθείρεται, ο Λόγος σαρκούται, καί τού Πατρός ου κεχώρισται, Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξάζουσι, καί ημείς σύν αυτοίς εκβοώμεν. Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων εξανατείλαντα, καί ώς Υιόν εν κόλπω Πατρικώ αεί όντα, αύθις δέ επ' εσχάτων, αγκάλαις Μητρός, ώς εν θρόνω καθήμενον, καί υπ Αγγέλων Ποιμένων, Μάγων τε νύν, προσκυνούμενον υμνήσωμεν,

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Εν Βηθλεέμ συνελθόντες, πιστοί κατίδωμεν, τόν τών απάντων Κτίστην, κείμενον εν τή φάτνη, καί τούς εκ Χαλδαίων δώρον καλόν, προσκομίζοντας τρίϋλον, ως Βασιλεί, ως Θεώ τε καί δι' ημάς, τριημέρω εσομένω νεκρώ.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Εκ τής Παρθένου ετέχθης, υπό τό Σπήλαιον, καί στρατταί Αγγέλων, επιστάσαι εβόων. Δόξα εν υψίστοις σοί τώ Θεώ, τώ τεχθέντι εν δούλου μορφή, καί αναπλάσαντι κόσμον εν τή γαστρί, τής Παρθένου καί ανάνδρου Μητρός.

Δόξα... τού Αγίου Ήχος πλ. β'

Ανατολίου

Πρώτος εν Μάρτυσιν εδείχθης, καί εν Διακόνοις Στέφανε μακάριε, τών αθλητών τό εγκαλλώπισμα, τών πιστών τό καύχημα, η δόξα τών δικαίων. Τούς τήν σεπτήν σου εορτάζοντας μνήμην αίτησαι, ως παριστάμενος τώ θρόνω, Χριστού τού παντάνακτος, τών πταισμάτων ιλασμόν λαβείν, καί βασιλείας ουρανών αξιωθήναι.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Χορεύουσιν Άγγελοι πάντες εν ουρανώ , καί αγάλλονται σήμερον, σκιρτά δέ

πάσα η Κτίσις, διά τόν γεννηθέντα εν Βηθλεέμ Σωτήρα καί Κύριον, ότι πάσα πλάνη, τών ειδώλων πέπαυται, βασιλεύει Χριστός εις τούς αιώνας.

Απολυτίκιον τού Αγίου
Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Βασίλειον διάδημα, εστέφθη σή κορυφή, εξ άθλων ών υπέμεινας, υπέρ Χριστού τού Θεού, Μαρτύρων πρωτόαθλε, σύ γάρ τήν Ιουδαίων, απελέγξας μανίαν, είδές σου τόν Σωτήρα, τού Πατρός δεξιόθεν, Αυτόν ούν εκδυσώπει αεί, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... τού Οσίου Ήχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, αρχιερέων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Θεόφανες σόφε, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...
Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Ο θρόνω πυριμόρφω, εν υψίστοις καθή μενος, σύν Πατρί τώ Ανάρχω, καί τώ θείω σου Πνεύματι, ευδόκησας τεχθήναι εν σαρκί, εκ Κόρης απειράνδρου Ιησού, διά τούτο καί αστήρ σε, τοίς εκ Περσίδος Μάγοις καθυπέδειξε. Δόξα τή παναγάθω σου βουλή, δόξα τή επιφανεία σου, δόξα τή πρός ημάς άκρα συγκαταβάσει σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Αγίου Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν τού Πνεύματος πηγήν, εν τή καρδία μυστικώς, κεκτημένος τού Χριστού, ο Πρωτομάρτυς αληθώς, τών Ιουδαίων απήλεγξε τήν αυθάδειαν, καί έδειξεν

αυτοίς, τόν Υιόν τού Θεού, εκ σπέρματος Δαυϊδ, αναβλαστήσαντα, τώ τής σοφίας καί χάριτος πληρώματι, πεπληρωμένος ο ένδοξος. Αλλ' ώ Τρισμάκαρ, τούς σέ τιμώντας, σώζε θείαις πρεσβείαις σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής Όμοιον

Ο αχώρητος παντί, πώς εχωρήθη εν γαστρί; ο εν κόλποις τού Πατρός, πώς εν αγκάλαις τής Μητρός; πάντως ώς οίδεν, ώς ηθέλησε καί ώς ηυδόκησεν, άσαρκος γάρ ών, εσαρκώθη εκών, καί γέγονεν ο Ών, ο ουκ ήν δι' ημάς, καί μή εκστάς τής φύσεως, μετέσχε τού ημετέρου φυράματος. Διπλούς ετέχθη, Χριστός τόν άνω, κόσμον θέλων αναπληρώσαι.

Ο Ν' καί οι Κανόνες, τής Εορτής καί τών Αγίων. Ο Κανών τού Πρωτομάρτυρος.

Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος πλ. α'

«Ίππον καί αναβάτην, εις θάλασσαν Ερυθράν, ο συντρίβων πολέμους, εν υψηλώ βραχίονι, Χριστός εξετίναξεν, Ισραήλ δέ έσωσεν, επινίκιον ύμνον άδοντα».

Δεύτε Στέφανον ύμνοις, τόν πρωτομάρτυρα, τής Χριστού Εκκλησίας, ενδόξως στεφανώσωμεν, καί θεία στεφόμενοι, τού Στεφάνου χάριτι, επινίκιον ύμνον άσωμεν.

Φέρων τού Διδασκάλου, τό πράον φρόνημα, καί τήν εκ τής αγάπης, υψοποιόν ταπείνωσιν, αξίως ο Στέφανος, Διακόνων πρόκριτος, καί προστάτης χηρών γεγένηται.

Σύ πρός επικουρίαν, τών Αποστόλων Χριστού, επαξίως εκλήθης, καί ως πιστός Διάκονος, φερώνυμε Στέφανε, χρηματίσας ένθα Χριστός, δι' αίματος μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον

Σύ μέν υπέρ ανθρώπων, Χριστέ τόν άνθρωπον, εκ Παρθένου φορέσας, ως βρέφος εσπαργάνωσαι, ο σός δέ χωννύμενος, Πρωτομάρτυς λίθων βολαίς, τόν άνθρωπον αποδύεται.

Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Τούς σούς, αδελφέ, γνησίους πλέκω κρότους. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβροχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Τόν τίτλον τής σής τιμίας όψεως, ιδόντα παραχωρεί, τά Χερουβίμ τού ξύλου τής ζωής, η φλογίνη ρομφαία δέ, πανευλαβώς τά νώτά σοι, δίδωσι πάνσοφε Θεόδωρε.

Ο τίτλος τή κορυφή επέκειτο, τού Βασιλέως Χριστού, εγεγγραμμένος ξύλω τού Σταυρού, ο σός τίτλος δέ Πάνσοφε, όψει τή σή κεκόλαπται, κεχαραγμένος ευπρεπέστατα.

Υψώθη επί Σταυρού μέν Κύριος, καί διενύγη πλευράν, σύ δέ ταθείς εν καμίνω καρτερώς, τάς κεντήσεις υπέμεινας, ώσπερ κριός επίσημος, Ιερομύστα σφραγιζόμενος.

Σοφία παντοδαπή κοσμούμενος, Πάτερ Θεόδωρε, τόν πρωτοστάτην ήλεγξας σαφώς, τής κακίστης αιρέσεως, υπομονή τών έργων δέ, τούτου τάς φρένας κατεπάτησας.

Θεοτοκίον

Σοφίας τής υπερσόφου γέγονας, δοχείον Πάναγνε, Θεογεννήτορ μόνη τών πιστών, σωτηρία καί ύμνησις, σύ γάρ ημίν γεγέννηκας, τήν πάντων θείαν απολύτρωσιν.

Τού Αγίου

Ωδή γ'

«Ο πλήξας επ ουδενός, τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσαν, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Νομίμως ως Χριστού, στρατιώτης ο Στέφανος, πρός τούς θεοκτόνους παραταξάμενος, τό ακαταγώνιστον αυτού, σθένος ενδεδυμένος, τών παρανόμων εθριάμβευσεν, άπασαν τήν βλάσφημον αίρεσιν.

Τώ ζήλω τής Χριστού, πυρωθείς αγαπήσεως, καί πρός τούς αγώνας αποδυσάμενος, πίστεως καί Πνεύματος πλησθείς, θείου ο Πρωτομάρτυς, τών Αλιέων εβεβαίωσε, πάσι τό θεόκριτον κήρυγμα.

Ως κήρυξ τής κεκρυμμένης, όντως καί θείας ζωής, τής παρούσης ώς περ επιλαθόμενος, έργω διαδείκνυσι σαφώς, πάσιν ο Πρωτομάρτυς, τροπαιοφόρον τήν αλήθειαν, άριστα προκρίνας τόν θάνατον.

Θεοτοκίον

Τού βίου δι' ημάς, ο Δεσπότης τό σπήλαιον, υπεισήλθε τρόπω συγκαταβάσεως, ο δέ τών Μαρτύρων αρχηγός, Στέφανος τήν σπιλάδα, τήν ανθρωπίνην υπεξέρχεται, πόθω τού Δεσπότου βαλλόμενος.

Τού Οσίου

Ευφραίνεται επί σοί

Ουκ έχων ό,τι ταίς σαίς, διδασκαλίαις αντειπείν Όσιε, επ αικισμούς στρέφεται, ο βαρβαρικής βίας έμπλεως.

Υπέστης καρτερικώς, τάς επί νώτον καί στηθών μάστιγας, διά Χριστόν θεόπνευστε, καί τά επί κόρρης ραπίσματα.

Σοφία πνευματική, καί προθυμία λογισμού ήσχυνας, τόν δυσσεβή Λέοντα, τοίς ιερωτάτοις σου δόγμασιν.

Αθραύστοις υπομοναίς, καί καρτερία τών δεινών έθραυσας, τήν μανικήν Όσιε, βδέλλαν τή μαχαίρα τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Δαυίδ καθά κιβωτόν, εν Βηθλεέμ προφητικοίς όμμασι, Μήτηρ Θεού βλέπει σε, βρέφος τόν υπέρθεον φέρουσαν.

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Απόστολε Χριστού, Διακόνων ο πρώτος, Πρωτόαθλε σοφέ, τών Μαρτύρων ακρότης, ο κόσμου τά πέρατα, αγιάσας τοίς άθλοις σου, καί τοίς θαύμασι, ψυχάς ανθρώπων λαμπρύνας, τους τιμώντάς σε, ρύσαι παντοίων κινδύνων, πανεύφημε Στέφανε.

Δόξα... Τού Οσίου Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Στόμα πέφηνας τής παρρησίας, θράσος τύραννον, μεγαλοφρόνως, καταισχύνας καρτερία τών άθλων σου, εκκεντηθείς γάρ τάς όψεις Θεόδωρε, διά Χριστού τήν εικόνα τήν πάνσεπτον, εβεβαίωσας, τιμάν καί δοξάζειν άπαντας, αιτούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τής Ρορτής

Ήχος ο αυτός

Τήν ωραιότητα

Θαύμα παράδοξον, γέγονε σήμερον, ο γάρ Σωτήρ ημών, εν τώ Σπηλαίω σαρκί, ώφθη εκ Παρθένου δι' ημάς, καθώς αυτός επίσταται. Μάγοι μετά δώρων δέ, ως Βασιλεί προσεκύνησαν. Ποιμένες μετ' Αγγέλων τε, εδοξολόγουν αυτόν, μεθ' ών καί ημείς βοώμεν αυτώ. Δόξα τώ δι' ημάς ενανθρωπήσαντι.

Τού Αγίου

Ωδή δ'

«Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ εν τρόμω εβόα σοι, Εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας».

Κατήγορος κριτής τε καί άδικος, ο βροτοκτόνος καί πατήρ, τού ψεύδους Στέφανε δείκνυται, αλλ' εαυτόν ανατρέπει, τούς βρόχους καθ' εαυτού τεκτηνάμενος.

Ο μέγας τής αθλήσεως πρόβολος, αντ ουδενός τού δυσμενούς, τυράννου κρίνας τήν έφοδον, καταπαλαίει ανδρείως, εντέχνως υποβάς τόν αντίπαλον.

Ως πρώτος τών Μαρτύρων ο Στέφανος, οδοποιήσας εν ημίν, τού Μαρτυρίου τήν είσοδον, στεφανηφόρος χορεύει, τώ στέφει τών Μαρτύρων στεφόμενος.

Θεοτοκίον

Εκλάμψας εκ Παρθένου ώς Ήλιος, συνανατέλλουσαν Χριστέ, ώς Εωσφόρον τήν ένδοξον, τού Πρωτομάρτυρος μνήμην, τή σή καταγλαϊζεις φαιδρότητι.

Τού Οσίου

Επαρθέντα σε ιδούσα

Εφηπλωμένος σανίδι κατεκεντήθης, ώς προσκυνών Θεόδωρε, Χριστού τήν εικόνα, καί τής Θεομήτορος, θρακός αγριότητι, καί βαρβαρική ιταμότητι.

Λειτουργήσας εκ νεότητος τώ Δεσπότη, καί πρός αυτόν ανένδοτον τήν άφεσιν έχων, Μάκαρ δι' ασκήσεως, Μαρτύρων εν αίματι, αύθις εκοσμήθης φαιδρότατα.

Φαεινότατος ως ήλιος Θεοφόρε, ανατολής εξώρμησας, ακτίνας εκπέμπων, τής ομολογίας σου, καί τής μεγαλόφρονος, καί γενναιοτάτης ενστάσεως.

Θεοτοκίον

Ευλογημένος ο ερχόμενος Θεός Λόγος, εν Βηθλεέμ ως εύσπλαγχνος, εξ απειρογάμου, Πάναγνε κοιλίας σου, όν νύν εκδυσώπησον, σώσαι τους πρός σέ καταφεύγοντας.

Τού Αγίου

Ωδή ε'

«Ο αναβαλλόμενος φώς ώς ιμάτιον, πρός σέ ορθρίζω, καί σοί κραυγάζω. Τήν ψυχήν μου φώτισον, τήν εσκοτισμένην Χριστέ, ώς μόνος εύσπλαγχνος».

Έλαμψεν ώς Άγγελος, ο Πρωτομάρτυς σου, τών ουρανίων Χριστέ αψίδων, γεγονώς υπέρτερος, καί δόξης αρρήτου, εμφορηθείς Φιλάνθρωπε.

Ως ακαταγώνιστος, τού Πρωτομάρτυρος, τού θείου ζήλου η παρρησία, καί γάρ μέχρις αίματος, πρός τούς θεοκτόνους, ανδρείως παρετάξατο,

Θεηγόρου στόματος, νιφάσιν έβαλε, τούς μιαιφόνους ο Πρωτομάρτυς, υπ' αυτών απείροις δέ, τών λίθων νιφάσιν, ώς νικητής εστέφετο.

Θεοτοκίον

Τόν επιδημήσαντα, εξ άπειράνδρου Μητρός, ο Πρωτομάρτυς εν ακινήτω, τού Πατρός θεότητι, εστώτα καί δόξη, εν ουρανοίς τεθέαται.

Τού Οσίου

Σύ Κύριέ μου φώς

Γήν ξένην κατοικών, ξενιτείας επ' άλγεσιν, αλγήματα εξορίας, καί φρουράς ωμοτάτας, υπέστης καρτερόψυχε.

Νύν χαίρεις άληθώς, νικηφόρον στεφάνωμα, δεξάμενος εν ημέρα τή φαιδρά καί φωσφόρω τού θείου Πρωτομάρτυρος.

Ήν έσχες εκ παιδός, ευσεβώς υπόθεσιν, ετήρησας μέχρι τέλους, απερίτρεπτος μείνας, αήττητε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τού Αγίου

Ωδή ς'

«Μαινομένην κλύδωνι ψυχοφθόρω, Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Ο κλεινός ταξίαρχος τών Μαρτύρων, Στέφανος πιστοί, τούς θεσμούς τής φύσεως τή χάριτι, εκβεβηκώς, τή θεία δόξη αυγάζεται.

Μιμητής πανάριστος χρηματίσας, Δέσποτα Χριστέ, τού τιμίου πάθους σου ο Στέφανος, τούς φονευτάς, δι' ευλογίας αμύνεται.

Μιαιφόνου πράξεως, αμετόχους, φύλαττε Χριστέ, καί τού Πρωτομάρτυρος αξίωσον, τούς υμνητάς, τής κληρουχίας ώς εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Παγκοσμίου γέγονε σωτηρίας, Δέσποτα Χριστέ, απαρχή ο τόκος σου, καί Μάρτυσι, θεοπρεπούς, Ομολογίας υπόθεσις.

Τού Οσίου

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ιδρώτι, τών αγώνων εισέτι σταζόμενος, Αγωνοθέτη παρέστης, τώ δικαία κρίσει, πάσαν τήν Κτίσιν, κυβερνώντι, θεοφόρε παμμάκαρ Θεόδωρε.

Ουδέν σε, τής εις Χριστόν αγάπης εχώρισεν, ουκ αικιζόμενον σώμα, ου θανάτου ψήφος απειλουμένη, ου ζημία, τών προσόντων θεόφρον Θεόδωρε.

Υιός ών, καί φωτός τής ημέρας Θεόδωρε, πλήρης φωτός μετετέθης, πρός τό φώς τό θείον αυξανομένης, τής ημέρας, καί νυκτός μειουμένης θεόληπτε,

Θεοτοκίον

Σέ μόνην, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος ώς καθαρώτατον κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο νυμφίος, εκ τής γαστρός σου Λόγος προέρχεται.

Κοντάκιον τού Πρωτομάρτυρος

Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Ο Δεσπότης χθές ημίν, διά σαρκός επεδήμει, καί ο δούλος σήμερον, από σαρκός εξεδήμει, χθές μέν γάρ, ο Βασιλεύων σαρκί ετέχθη, σήμερον δέ, ο οικέτης λιθοβολείται, δι' αυτόν καί τελειούται, ο Πρωτομάρτυς καί θείος Στέφανος.

Ο Οίκος

Ως αστήρ φαεινός σήμερον συνεξέλαμψε, τή Γεννήσει Χριστού, ο Πρωτομάρτυς Στέφανος, αστράπτων καί φωτίζων τά πέρατα άπαντα, τών Ιουδαίων μόνον η μαύρωσε τήν πάσαν δυσσέβειαν, σοφίας λόγοις τούτους διελέγξας, από τών Γραφών διαλεγόμενος, καί πείθων τούτους, τόν γεννηθέντα εκ τής Παρθένου Ιησούν, Υιόν αυτόν είναι Θεού, κατήσχυνε τούτων τήν ασεβή κακουργίαν, ο Πρωτομάρτυς καί θείος Στέφανος.

Συναξάριον

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Πρωτομάρτυρος καί Αρχιδιακόνου Στεφάνου, ενός τών επτά Διακόνων.

Στίχοι

- Λόγων στεφάνοις, οία τιμίοις λίθοις,
- Στέφω Στέφανον, όν προέστεψαν λίθοι.
- Εικάδι λαΐνεος Στέφανον μόρος εβδόμη είλεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Γραπτού, αδελφού Θεοφάνους τού Ποιητού.

Στίχοι

- Αυχείν έχει τι καί Θεόδωρος μέγα,
- Εκ γής απαίρων, ώς μέγα, στίξις θέας.

Στίχοι Ιαμβικοί, γραφέντες τώ προσώπω τού Αγίου θεοδώρου, καί Αδελφού αυτού Θεοφάνους, παρά Θεοφίλου Βασιλέως, εν σιδήρω πυρωθέντι.

- Πάντων ποθούντων προστρέχειν πρός τήν πόλιν,
- Όπου πάναγνοι τού Θεού Λόγου πόδες
- Έστησαν, εις σύστασιν τής οικουμένης,
- Ώφθησαν ούτοι τώ σεβασμίω τόπω,

- Σκεύη πονηρά δεισιδαίμονος πλάνης.
- Εκείσε πολλά λοιπόν εξ απιστίας,
- Πράξαντες δεινά αισχρά δυσσεβοφρόνως,
- Εκείθεν ηλάθησαν ώς αποστάται.
- Πρός τήν πόλιν δέ τού κράτους πεφευγότες,
- Ουκ εξαφήκαν τάς αθέσμους μωρίας.
- Όθεν γραφέντες ώς κακούργοι, τήν θέαν,
- Κατακρίνονται καί διώκονται πάλιν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινοπόλεως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Μαυρικίου, καί τών σύν αυτώ εβδομήκοντα Μαρτύρων.

Ο Όσιος πατήρ ημών Λουκάς ο Τριγλινός, ήτοι ο εκ Μουδανίων, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Αγίου

Ωδή ζ'

«Ο υπερυψούμενος, τών Πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς Παίδας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, Ο Θεός ευλογητός εί».

Ως ποικίλοις άνθεσι, καί ωραίοις Στέφανε, τοίς λίθοις κοσμούμενος, σαυτόν προσενήνοχας, Χριστώ τώ Ζωοδότη, μελωδών, Ευλογητός εί.

Ως ακαταγώνιστος, η τού Σαύλου ένστασις, πορθούντος τό πρότερον, Χριστού τούς θεράποντας, προσάγοντος δέ έθνη, νύν Χριστώ εις τούς αιώνας.

Τούς οδόντας βρύχοντες, φονικώς οι άνομοι, ώς θήρες αρπάσαντες, ανήρουν τόν Στέφανον, ενθέως μελωδούντα, Ο Θεός ευλογητός εί.

Επαρθείς τώ Πνεύματι, τώ αγίω Στέφανε, αρρήτως τεθέασαι, Υιόν συν Γεννήτορι, κραυγάζων τή Τριάδι, Ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Σοί τώ ανατείλαντι, εκ Παρθένου θείας αγνής, προσήνεκται έμψυχος, ως Βασιλεί Στέφανος, ενθέως μελωδών σοι, ο Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Εν τή καμίνω

Πεπυρσευμένος, τώ ορθοδόξω ζήλω Πάνσοφε, πλάνην μιαράς αιρέσεως καί δεινής, θαρσαλέως εξηκόντισας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Λόγον σοφίας, λόγον δογμάτων, λόγον γνώσεως, λόγον διδαγμάτων, Πάτερ πανευσεβών, Θεός Λόγος σοι δεδώρηται, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου βοώντι καί Κύριος.

Εξανατείλας, εκ τής Εώας ώσπερ ήλιος, αίγλην ευσεβείας έσπειρας επί γής, τής εικόνος τήν προσκύνησιν, Χριστού φωτίζουσαν, καί διδάσκουσαν Πάτερ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Κεκοσμημένη, δεδοξασμένη υπερλάμπουσα, φέγγει Παρθενίας Μήτηρ Θεού, μετά σώματος εγέννησας, καί εσπαργάνωσας, τόν ομίχλη τήν γήν σπαργανώσαντα.

Τού Αγίου

Ωδή η'

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες χορείαν έμελπον. Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Δεύτε νοητώς, τή τού Στεφάνου δόξη, λαμπόμενοι μέλψωμεν, τώ σαρκωθέντι Θεώ. Πάντα τα έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ώφθη σοι Χριστός, εν τή Πατρώα δόξη, τών άθλων μηνύων σοι, σαφώς τά έπαθλα, όθεν εβόας. Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σοί ως νικητή, τής παρανόμου πλάνης, αθλήσεως στέφανος, επλάκη Στέφανε, όθεν εβόας. Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Έπλεξεν ημίν, ο τού Δεσπότου τόκος, χορείαν η μνήμη τε, τού Πρωτομάρτυρος, όθεν απαύστως, τόν Κύριον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Σέ τήν υπέρ νούν, θεανδρικώς τώ λόγω, τεκούσαν τόν Κύριον, καί παρθενεύουσαν, πάντα τά έργα, Παρθένε ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ως λέων Παμμάκαρ πεποιθώς, ψυχής στερρότητι, ουκ εδειλίασας, τόν τής αιρέσεως πρόβολον, τής μανίας τόν επώνυμον, όν καταπτήξας τοίς λαοίς, χαίρων εκραύγαζες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Κοσμήσας ανδρεία τόν θυμόν, τή σωφροσύνη δέ, Μάκαρ τήν έφεσιν, τόν νούν φρονήσεως έμπλεων, κεκτημένος διετέλεσας, δικαιοσύνη δέ τάς σάς φρένας ερρύθμισας, ανακράζων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ραγδαίως φερόμενον τόν ρούν, τόν τής αιρέσεως Πάτερ εξήρανας, τοίς σοίς συντάγμασιν Όσιε, καί πανσόφοις αποδείξεσι, τάς μηχανάς τών ασεβών, καταστρεψάμενος, καί κραυγάζων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ο πλάσας τήν φύσιν κατ' αρχάς, τήν τών ανθρώπων Θεός, ταύτην ενδύεται, εκ τής αχράντου σου Πάναγνε, καί αγίας γαστρός σήμερον, εν Βηθλεέμ προφητικώς, αποτικτόμενος, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τού Αγίου

Ωδή θ'

«Ησαϊα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον. Ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Τών επαίνων Στέφανε, υπερέβης άπαντα θεσμόν, καί φέρεις κατά παντός, λόγου αψευδώς, σύ τά νικητήρια, αδυνατεί, βρότειος γάρ νούς, πλέξασθαι στέφανον, εγκωμίων σοι επάξιον.

Ω τής μακαρίας σου, ής εφθέγξω, Στέφανε φωνής! Μή στήσης τοίς φονευταίς, Δέσποτα βοών, Χριστέ τό αγνόημα, αλλ' ως Θεός καί Δημιουργός, δέξαι τό πνεύμά μου, ώσπερ θύμα ευωδέστατον.

Σύ των πόνων έπαθλον, ανεδήσω τό νικητικόν, εκ Παντοκρατορικής, στέφος δεξιάς, καί νύν Παμμακάριστε, παρεστηκώς τώ Παμβασιλεί, δόξη καί χάριτι, τούς ανυμνούντάς σε περίσωζε.

Θεοτοκίον

Χρονικής υπάρξεως, εκ Παρθένου, είληφεν αρχήν, σαρκί ο εκ τού Πατρός άχρονος Υιός, διό αναιρούμενος, ο μιμητής, Στέφανος Χριστού, νύν εκληρώσατο, απαρχήν τής αϊδίου ζωής.

Τού Οσίου

Λίθος αχειρότμητος

Τώ θείω βαλλόμενος πόθω, τών διωγμών τάς παραστάσεις, ράον υποφέρεις

θεόφρον, καί τού διώκτου τήν αγριότητα, καταβαλών απείληφας, τόν τών αγώνων Πάτερ στέφανον.

Όλβον επουράνιον εύρες, καί διαμένουσαν οικίαν, αντί τής μακράς εξορίας, καί ξενιτείας καί μεταβάσεως, καί νύν τρυφάς λαβόμενος, τής αιωνίου απολαύσεως.

Ύμνον τώ Δεσπότη προσφέρων, Μάκαρ δυσώπησον απαύστως, υπέρ τής εμής ασθενείας, καί συσκηνίας καί αδελφότητος, όπως ομού βιώσαντες, τύχωμεν άμα τής Θεώσεως.

Θεοτοκίον

Σέ τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, εν Βηθλεέμ τόν Θεόν Λόγον, σήμερον τεκούσαν Παρθένε, καί εν σπαργάνοις τούτον ειλήσασαν, ως αληθώς Θεόπαιδα, καί Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
τού Πρωτομάρτυρος
Επεσκέψατο ημάς

Στέφανος σοί ώς Βασιλεί, έμψυχος προσενήνεκται, νύν τής σαρκός εκδημήσας, τώ ενδημήσαντι σαρκί, Θεώ τώ παντοκράτορι, δι' όν καί τόν αγώνα, ενδόξως ετέλεσεν:

Έτερον
Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Ο πλήρης θείας χάριτος, καί δυνάμεως όντως, τερατουργών διήλεγχε, θεοκτόνων τά στίφη, διακενής μελετώντα, υψηγόρω δέ γλώττη, θεολογών ο Στέφανος, τού Πατρός δεξιόθεν, τόν Ιησούν, καθορώ νύν έφησεν εστηκότα, πρός όν λιθολευστούμενος στεφηφόρος ανήλθεν.

τής Εορτής, μετά τού Στεφάνου πάλιν

Ο τώ Πατρί καί Πνεύματι, συναϊδος Λόγος, καί συμφυής καί σύνθρονος, εκ Παρθένου γεννάται, εν Βηθλεέμ νύν ως βρέφος, όν Θεόν καί Σωτήρα, ο Πρωτομάρτυς Στέφανος, αριδήλως κηρύξας, υπό χειρών, μιαιφόνων χαίρων λιθολευστείται, καί στεφηφόρος άνεισι, πρός αυτόν μετά δόξης.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά ιδιόμελα τού Αγίου Στεφάνου.

Ήχος β' Κυπριανού

Αθλοφορικόν στέφανον, τώ Πρωτάθλω οι πιστοί πλέξωμεν, εκ λογικών ανθέων, αυτός γάρ τήν τών Μαρτύρων προητοίμασεν οδόν, καί εν χαρά ανεβόα, Ιδού τούς ουρανούς ανεωγμένους θεωρώ, καί τόν Υιόν τού Θεού, εκ δεξιών εστώτα τού αοράτου Πατρός.

Ήχος β' Ανατολίου

Αγιωσύνην ενεδύσω, Στέφανε μακάριε, Πρωτομάρτυς καί Πρωτοδιάκονε, τών Αγγέλων συμμέτοχε, δυσωπήθητι, καί πρέσβευε υπέρ ημών, πρός τόν Σωτήρα Κύριον τόν αναμάρτητον.

Ο αυτός, τού αυτού

Πρώτος εν Διακόνοις, πρώτος καί εν Μάρτυσιν εδείχθης, πανάγιε Στέφανε, όδός γάρ εγένου τοίς αγίοις, καί πολλούς τώ Κυρίω προσήγαγες Μάρτυρας, διό ουρανός σοι ηνοίγη, καί Θεός σοι εφάνη. Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ο αυτός, τού αυτού

Τόν Πρωτομάρτυρα, καί γενναίον τού Χριστού θεράποντα, Στέφανον τόν Πρωτοδιάκονον, επαξίως τιμήσωμεν ούτος γαρ έστως εν μέσω παρανόμων εν δεξιά Πατρός Υιόν εθεάσατο.

Ήχος δ' Ιωάννου Μοναχού

Στέφανε ένδοξε, ουρανοπολίτα, Χριστού θεράπον μακάριε, πρεσβείαν ποίησον, υπέρ τών ψυχών ημών.

ο αυτός, τού αυτού

Στέφανος, η καλή απαρχή τών Μαρτύρων, ο πλήρης χάριτος καί δυνάμεως, ο ποιών σημεία καί τέρατα, μεγάλα εν τώ λαώ υπό ανόμων ελιθάζετο, αλλ' εξέλαμψεν ως Άγγελος, καί θεωρεί τήν δόξαν, σού τού σαρκωθέντος υπέρ ημών, εκ δεξιών τής δυνάμεως, καί τώ Πνεύματι τής χάριτος, εις ουρανούς ανελαμβάνετο, καί διά τούτο, ταίς χοροστασίαις τών Αγγέλων συναυλιζόμενος, πρεσβεύει σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. α' Κυπριανού

Πρωτομάρτυς Απόστολε καί Πρωτοδιάκονε, η πύλη τών Μαρτύρων, η δόξα τών Δικαίων, τών Αποστόλων τό καύχημα, σύ ουρανούς εθεάσω ανεωγμένους, εν τώ σταδίω εστώς, καί τόν Υιόν τού Θεού, εκ δεξιών εστώτα τού αοράτου Πατρός, διό, ως Άγγελος εκλάμψας τώ προσώπω , εν χαρά ανεκραύγαζες υπέρ τών λιθαζόντων. Μή στήσης αυτοίς τήν αμαρτίαν ταύτην. Καί νύν αίτησαι, τοίς εκ πόθου ευφημούσί σε, ιλασμόν αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός
Ιωάννου Μοναχού

Ακατάληπτον τό τελούμενον, εν Βηθλεέμ σήμερον μυστήριον! ο αόρατος οράται, ο άσαρκος σαρκούται, ο Λόγος παχύνεται, καί ο Ών γίνεται ο ουκ ήν, Παρθένος τίκτει εν σπηλαίω βρέφος νέον, τόν Πλάστην τής φύσεως, φάτνη εκτυπούται, εις θρόνον επουράνιον, κτήνη απεικάζει, χερουβικήν παράστασιν. Ποιμένες θαυμάζουσι, Μάγοι δώρα προσφέρουσιν. Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσι. Δόξα εν υψίστοις Θεώ , καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις γάρ ευδόκησεν, αναλλοιώτως ο Εμμανουήλ.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ιδούσα κρατούμενον χερσίν, εαυτής η Πάναγνος, τόν Ποιητήν απεφθέγγετο. Τέκνον γλυκύτατον, πώς σέ βρέφος βλέπω, καί νοείν ου δύναμαι, τήν απειρόν σου νύν συγκατάβασιν, υμνώ τό κράτος σου, προσκυνώ τήν ευσπλαγχνίαν σου, δι' ής σώσαι, κόσμον παραγέγονας.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ως βρέφος με βλέπουσα ταίς σαίς, επαναπαυόμενον, Μήτερ αγκάλαις ευφράνθητι, ήλθον τόν κόσμον γάρ, όλον διασώσαι, καί Αδάμ όν έπλασα, κακίστη συμβουλία τού όφεως, ξύλου γευσάμενον, καί τρυφής έξω γενόμεωον, Παραδείσου, καί καταφθειρόμενον.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σέ βρέφος Προτέλειε ορώ, φάτνη προσκλινόμενον, ου συνορώ μυστηρίου δέ, βάθος το άφραστον, πώς καί μετά τόκον, άφθορος διέμεινα, τούς νόμους υπερβάσα τής φύσεως. Τίνα ούν αίνόν σοι, προσαγάγω; πώς δοξάσω σε; η Παρθένος, Κόρη απεφθέγγετο.

Δόξα... τού Αγίου

Ήχος πλ. δ' Κυπριανού

Χαίροις εν Κυρίω στεφανηφόρε Στέφανε, ο μιμητής τού Δεσπότου, διότι καί Πρωτομάρτυς γέγονας, Χριστού τού Βασιλέως ημών, καί τήν πλάνην τών ανόμων, Ιουδαίων κατήργησας, πρέσβευε υπέρ ημών πρός Κύριον.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Παράδοξον μυστήριον, οικονομείται σήμερον! καινοτομούνται φύσεις, καί Θεός άνθρωπος γίνεται, όπερ ήν μεμένηκε, καί ο ουκ ήν προσέλαβεν, ου φυρμόν υπομείνας, ουδέ διαίρεσιν.

Η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Δισμυρίων, τών εν Νικομηδεία καέντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. α'

Χαίροις ασκητικών

Φέρεις Αδαμιαίαν μορφήν, ο ενμορφή Θεού υπάρχων παντέλειος, καί θέλεις χερσί κρατείσθαι, ο τή χειρί τού παντός, περιδεδραγμένος δυναστεία σου, Αγνή η πανάμωμος, προσεφθέγγετο λέγουσα. Πώς σε σπαργάνοις, ενειλήσω ως νήπιον, πώς θηλάσω σε, τόν τά σύμπαντα τρέφοντα; πώς μή τήν υπέρ έννοιαν, πτωχείαν θαυμάσω σου; πώς σε Υιόν μου καλέσω, δούλη σου νύν χρηματίζουσα; Υμνώ ευλογώ σε, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Βρέφος σωματωθέν εξ αυτής, τόν προαιώνιον Θεόν η Πανάμωμος, Ορώσα, χερσί κρατούσα, καταφιλούσα πυκνώς, καί χαράς πλησθείσα, προσεφθέγγετο, αυτώ, Θεέ ύψιστε, Βασιλεύ αθεώρητε, πώς καθορώ σε, καί νοείν τό μυστήριον, ου δεδύνημαι, τής άμέτρου πτωχείας σου; Σπήλαιον γάρ σμικρότατον, καί τούτο αλλότριον, ένδον χωρεί σε τεχθέντα, καί Παρθενίαν μή λύσαντα, νηδύν συντηρούντα, ως πρό τόκου καί διδόντα, τό μέγα έλεος.

Ταύτα ικετικώς η Σεμνή, θαμβητικώς τε φθεγγομένη ακήκοε, τών Μάγων πρό τού Σπηλαίου, παρισταμένη ομού, καί πρός τούτους έφη. Τίνα θέλετε; υμείς, ως ορώ γάρ, αλλοδαπής χώρας ήλθετε, Περσών τό σχήμα, ου τό φρόνη μα έχοντες, ξένην άφιξιν, καί πορείαν πεποίησθε, καί πρός τόν ξενιτεύσαντα, εξ ύψους καί ξένως μοι, ενοικισθέντα ως οίδε, μετά σπουδής παρεγένεσθε, αυτόν προσκυνήσαι, τόν δωρούμενον τώ Κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσομοια τών Αγίων.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Δισμύριοι Μάρτυρες Χριστού, τού Θεού τή χάριτι, συναθροισθέντες εν Πνεύματι, δήμος μακάριος, φωταυγείς αστέρες, πλάνης νύκτα λύσαντες, πρός άδυτον αυγήν μετετέθητε, καί νύν πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πληθύς πολυάριθμος πυρί, ήδη ωλοκαύτωται, καί ευωδίας επλήρωσε, τά επουράνια, καί τών πρωτοτόκων, εκλεκτήν ομήγυριν, εφαίδρυνε, χαράς τε επλήρωσε, νύν τά επίγεια, καί πρεσβεύει τού σωθήναι ημάς, τούς τελούντας, τήν ένδοξον μνήμην αυτών.

Παρθένοι νεάνιδες τών σών, μύρων οσφραινόμεναι, σοίς ηκολούθησαν ίχνεσι, τό σόν μιμούμεναι, ζωηφόρον πάθος, τό ψυχοσωτήριον, καί πρός τήν εκ νεκρών εξανάστασιν, εν σοί γηθόμεναι, Ευεργέτα κατωκίσθησαν, τού σού κάλλους, σαφώς απολαύουσαι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, καί πανηγυρίσατε πάντες, οι αγαπώντες Σιών. Σήμερον ο χρόνιος ελύθη δεσμός, τής καταδίκης τού Αδάμ, ο Παράδεισος ημίν ηνεώχθη ο όφις κατηργήθη, ήν γάρ ηπάτησε πρώην, νύν εθεάσατο, τού Δημιουργού γενομένην Μητέρα. Ώ βάθος πλούτου, καί σοφίας, καί γνώσεως Θεού! η προξενήσασα τόν θάνατον πάση σαρκί, τής αμαρτίας τό όργανον, σωτηρίας απαρχή εγένετο τώ κόσμω παντί, διά τής Θεοτόκου, βρέφος γάρ τίκτεται εξ αυτής, ο παντέλειος Θεός, καί διά τού τόκου, Παρθενίαν σφραγίζει, σειράς αμαρτημάτων, λύων διά σπαργάνων, καί διά νηπιότητος, τής Εύας θεραπεύει, τάς εν λύπαις ωδίνας. Χορευέτω τοίνυν, πάσα η κτίσις καί σκιρτάτω, ανακαλέσαι γάρ αυτήν, παραγέγονε Χριστός, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Όλον θεουργικώς, φορέσας εκ Παρθένου, Αδάμ Χριστέ τόν πρώτον, ετέχθης εν σπηλαίω, καί φάτνη εσπαργάνωσαι.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ψάλλε προφητικώς, Δαυϊδ κινών τήν λύραν, τής σής γάρ εξ οσφύος, εξ ής η Θεοτόκος, Χριστός γεννάται σή μερον.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Αίνον Θεοτερπή, μετά Ποιμένων Μάγοι, καί σύν Αγγέλοις δόξαν, τώ εκ Παρθένου φύντι, Θεώ πιστοί προσάξωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Δόξα εν υψίστοις Θεώ, εν Βηθλεέμ ακούω, υπό Ασωμάτων σήμερον, τώ επί γής ειρήνην, ευδοκήσαντι γενέσθαι. Νύν η Παρθένος ουρανών πλατυτέρα, εξανέτειλε γάρ φώς τοίς εσκοτισμένοις, καί ταπεινούς ύψωσε, τούς αγγελικώς μελωδούντας. Δόξα εν υψίστοις Θεώ.

Απολυτίκιον τών Αγίων Ήχος δ'

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιαι αι σκηναί, αι δεξάμεναι τά πνεύματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε, αυτόν ως αγαθόν υπέρ ημών ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Καί τής Εορτής

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Παράδοξον πιστοί, τό μυστήριον τούτο! Θεός εκ γυναικός, εγεννήθη ως οίδε, τάγματα τών Αγγέλων, καταπλαγέντα τή καταβάσει αυτού, κράζουσιν ανυμνούντα. Ότι ετέχθη Χριστός ο Κύριος, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό

γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Αυτόμελον

Αυλών ποιμενικών, καταπαύων άσμα, στρατός Αγγελικός, επεφώνει λέγων. Αίνον άσατε θείον, οι τών θρεμμάτων ηγεμονεύοντες, κράξατε ανυμνούντες. Ότι ετέχθη Χριστός ο Κύριος, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής. Είτα τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Πληθύς με σώζοις Καλλινίκων Μαρτύρων. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Πληθύς πολυάριθμε, σεπτών Μαρτύρων, τά πλήθη εξάλειψον, τών πολλών πταισμάτων μου, τή μεσιτεία σου, καί δίδου λόγον ανυμνείν, τήν σήν πανήγυριν.

Λαμπτήρες υπέρφωτοι, τής Εκκλησίας, καλλίνικοι Μάρτυρες, τοίς οικείοις μέλεσι, Θεόν δοξάσαντες, τή φωτοφόρω νύν ημίν, μνήμη δοξάζεσθε.

Η πίστις η ένθεος, τών Αθλοφόρων, απίστων τήν άθεον, τυραννίδα ώλεσε, καί εξηφάνισε, τήν τών δαιμόνων πονηράν, ένστασιν χάριτι.

Θεόν παντοδύναμον, σάρκα λαβόντα, καί θάνατον λύσαντα, τώ θανάτω Μάρτυρες, ομολογήσαντες, εθανατώθητε ζωήν, λαβόντες άληκτον.

Θεοτοκίον

Υμνώ σε Πανύμνητε, ευλογημένη, Θεόν υπερύμνητον, εν σαρκί κυήσασαν, τόν μεγαλύναντα, τούς Αθλοφόρους, καί τόν εχθρόν κατα παλαίσαντας.

Ωδή γ'

«Στερεωθήτω η καρδία μου, εις τό θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανόν, στερεώσας τόν δεύτερον, καί εδράσας εν τοίς ύδασι, τήν γήν παντοδύναμε».

Ωραιοτάτως εκπυρούμενοι, τή Χριστού αγάπη Πανεύφημοι, υφαπτομένης τής

πυράς, ουδαμώς επτοήθητε, αλλ' εν ταύτη τελειούμενοι, υφ' έν εδοξάσθητε.

Ζώση φωνή Θεόν κηρύττοντες, απειλάς αθέων ουκ έπτηξαν, αλλά τών Παίδων τήν φωνήν, ομοφρόνως εκραύγαζον, οι πανεύφημοι Οπλίται, τού Χριστού τελειούμενοι.

Ού δειλιώμεν πύρ ομόδουλον, οι γενναίοι άμα εκραύγαζον, αγαλλομένη δέ ψυχή, διά σέ θανατούμεθα, τόν θανόντα καί τόν θάνατον, Σωτήρ καταργήσαντα.

Θεοτοκίον

Ίνα Θεώση τό ανθρώπινον, ο Θεός εγένετο άνθρωπος, εκ σού Παρθένε τής Αγνής, υπέρ λόγον καί έννοιαν, διά τούτό σε συμφώνως, οι πιστοί μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Στερεωθήτω η καρδία μου, εις τό θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανόν, στερεώσας τόν δεύτερον, καί εδράσας εν τοίς ύδασι, τήν γήν παντοδύναμε».

Κάθισμα τών Αποστόλων

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Στρατός εν αριθμώ, Δισμυρίων Μαρτύρων, τιμώμενος ημίν ανατέλλει φωτίζων, καρδίας καί νοήματα, ευσεβών διά πίστεως, εξαφθέντες γάρ, θεία στοργή τού Δεσπότου, τέλος άγιον, διά πυρός οι γενναίοι, προθύμως εδέξαντο.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής, όμοιον

Εν φάτνη δι' ημάς, τών αλόγων ετέθης, μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βουλήσει. Ποιμένες δέ σε ύμνησαν, μετ' αγγέλων κραυγάζοντες. Δόξα αίνεσις, τώ επί γής γεννηθέντι, καί υψώσαντι, τών γηγενών τήν ουσίαν, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εξέστην Κύριε, ότι τής αινέσεως πλήρης η γή».

Σού τώ πόθω προσέδησαν, καρδίας Λόγε οι Αθλοφόροι, διά σέ δέ θανατούμενοι, ως αρνία άμωμα, μιμηταί τού πάθους σου ώφθησαν.

Κυβερνήσαντες Άγιοι, πρός τόν λιμένα τής σωτηρίας, τάς ψυχάς υμών εν Πνεύματι, ζάλην διεφύγετε, ειδωλομανίας Μακάριοι.

Απερίτρεπτοι ώφθητε, εν τώ αγώνι τού μαρτυρίου, ακατάσειστοι, απτόητοι, διωκτών τήν ένστασιν, τή ενθέω πίστει νικήσαντες.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τώ τόκω σου, Ευλογημένη, τής πρίν κατάρας, ευλογίαν

απειλήφαμεν, καί ζωήν καί λύτρωσιν, οι σέ Θεοτόκον δοξάζοντες.

Ωδή ε

«Τό φαεινόν ημίν εξανάτειλον, φώς τό απρόσιτον, τοίς ορθρίζουσιν επί τά κρίματα τών εντολών σου, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Χριστέ ο Θεός ημών».

Λαμπροφανώς η μνήμη επέλαμψε τών Αθλοφόρων σου, καί εφώτισε τής γής τά πέρατα, ταίς τών θαυμάτων, θείαις διαδόσεσι, Χριστέ ο Θεός ημών.

Ιερουργοί θυσίαν προσάγοντες, θύματα τέλεια, προσηνέχθησαν Ολοκαυτούμενοι, σύν πάσιν άλλοις, πλείοσι συμμάρτυσι, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Ναοί Θεού υπάρχοντες Άγιοι, διά βαπτίσματος, τέλος άγιον, Ομού εδέξασθε, εν οίκω θείω καί πρός επουράνιον, Ναόν ανηνέχθητε.

Θεοτοκίον

Ίνα Θεός τοίς άνω συνάψειε, τούς ολισθήσαντας, παραβάσεως εις μέγα βάραθρον, τήν σήν γαστέρα ώκησε Πανάχραντε, καί σάρξ εχρημάτισε.

Ωδή ς'

«Τόν προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ. Τήν ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου, κράζοντα. Δόξα σοι».

Κορυφαίος ιερού, εχρημάτισας λαού, καί προέπεμψας αυτόν, εν χαρά πρός ουρανόν, αθλήσαντα, Ιερομάρτυς Άνθιμε Όσιε.

Ως χρυσίον καθαρόν, αναμέσον τού πυρός, η ευσέβεια υμών, Αθληταί τού Ιησού, εγνώρισται, ηλίου πλέον εναπαστράπτουσα.

Νεκρωθέντες τή σαρκί, τήν ζωήν τήν αληθή, εκληρώσασθε σοφοί, συνυπάρχοντες Χριστώ, τώ δείξαντι, δυνατωτέρους υμάς κολάσεων.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον αληθώς, ως πρό τόκου Μαριάμ, τή δυνάμει τού εκ σού, σαρκωθέντος, Ιησού, διέμεινας, Παρθένος, όντως, θαύμα παράδοξον!

Ο Ειρμός

«Τόν προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ. Τήν ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου, κράζοντα. Δόξα σοι».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Δισμυρίων, τών εν Νικομηδεία καέντων.

Στίχοι

- Ως προσφοραί σοι Σώτερ εξωπτημέναι,

- Οι Δισμύριοι τού νεω κείνται μέσον.
- Ανέρας ογδοάτη κτάνεν εικάδι Δισμυρίους πύρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων, τών από τής Συγκλήτου, έξω τής πυράς απολειφθέντων, καί τελειωθέντων.

Ο Άγιος Ίνδης, εν τή θαλάσση βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ίνδην ακούω τού βίου λαβείν πέρας,
- Άκρον καταντήσαντα πρός βυθού πέρας.

Οι άγιοι Γοργόνιος καί Πέτρος εν τή θαλάσση τελειούνται.

Στίχοι

- Πόντος καλύπτει Γοργόνιον καί Πέτρον,
- Μνήμη δέ τούτων ού καλύπτεται χρόνω.

Ο Άγιος Μάρτυς Ζήνων ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ζήνων κεφαλήν τέμνεται διά ξίφους,
- Μή προσκυνείν άγαλμα τού Ζηνός θέλων.

Ο Άγιος Μάρτυς Μαρδόνιος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Καί Μαρδόνιον Μαρτύρων έγνων ένα,
- Στέργοντα Χριστόν, καί στέργοντα πύρ φλέγον.

Ο Άγιος Δωρόθεος, ο Πρεπόσιτος, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- ο Δωρόθεος, τήν κεφαλήν μου, λέγει,
- Δώρον κομίζω τώ Θεώ τετμημένην.

Ο άγιος θεόφιλος ο Διάκονος λιθοβοληθείς τελειούται.

Στίχοι

- Απόγραφε βληθέντα συχνοίς τοίς λίθοις,
- Καί θεόφιλον συλλόγω Θεού φίλων.

Ο Άγιος Μυγδόνιος. βόθρω εγχωσθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Κάν χωννύηται Μυγδόνιος εν βόθρω
- Εγνωσμένος τοίς πάσι Μάρτυς τυγχάνει.

Ο Άγιος Γλυκέριος, ο Πρεσβύτερος, πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Ο Γλυκέριος, εις τό πύρ βεβλημένος,

- Έφη, Γλυκύς μοι τής τελευτής ο τρόπος.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Δόμνα, ξίφει τμηθείσα, τώ πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Έκτην συνάπτω ταίς φρονίμοις Παρθένοις,
- Τήν ψευδόμωρον Δόμναν εκτετμημένην.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Τούς εν καμίνω Παίδάς σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότε οι τρείς ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ευλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Αποσκοπούντες μόνα τά εκεί, Μακάριοι μένοντα, δυνάμει θεϊκή, ώσπερ οι τρείς εν Βαβυλώνι θείοι Παίδες, τού πυρός ανώτεροι, ώφθητε θείω φωτί καταλαμπόμενοι.

Ρήμα Τυράννου άλογον Σοφοί, φαυλίσαντες, σύν ιερωτάταις γυναιξί, καί κομιδή ως αληθώς, θείοις νηπίοις, προσφοραί ολόκληροι, τώ Βασιλεί τού παντός προσανηνέχθητε.

Τόν φωτισμόν τής γνώσεως Χριστού, προσφέροντες ένδον εν ψυχή πανευλαβώς, τό σκοτεινόν τής αθεϊας νέφος όντως, Αθληταί διήλθετε, καί εις αιώνιον φώς μετεβιβάσθητε.

Θεοτοκίον

Υψηλοτέρα ώφθης ουρανών κυήσασα, πάντων τόν Δεσπότην καί Θεόν, όν εκτενώς, καθικετεύουσα μή παύση, Παναγία άχραντε σώσαι, τούς πίστει θερμή δοξολογούντάς σε.

Ωδή η'

«Τόν τούς υμνολόγους εν καμίνω διασώσαντα Παίδας, καί τήν βροντόφλογον κάμινον, μεταβαλόντα εις δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ρέουσιν ενθέου ευωδίας, ιαμάτων τά μύρα, Μαρτύρων τά λείψανα, καί παθών δυσωδίαν ξηραίνουσι, τών πίστει ανυμνολογούντων, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ώφθητε ως ρόδα Αθλοφόροι, ωραιότατα μέσον, περιχεόμενοι τού πυρός, καί Προθύμως εκράζετε. Υμνείτε καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νεανίσκοι άμα καί Παρθένοι, καί πρεσβύται καί νέοι, Άγια Νήπια, γυναικών τε πληθύς αναρίθμητος, τής άνω έτυχον χορείας, ομού ενηθληκότες.

Θεοτοκίον

Ιεζεκιήλ σε πύλην βλέπει, κεκλεισμένην Παρθένε, δι' ής διώδευσεν, Ιησούς, ο

σκηνώσας εν μήτρα σου, καί σάρκα εκ τών σών αιμάτων, φορέσας ασυγχύτως.

Ο Ειρμός

«Τόν τούς υμνολόγους εν καμίνω διασώσαντα Παίδας, καί τήν βροντόφλογον κάμινον, μεταβαλόντα εις δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τήν φωτοφόρον νεφέλην, εν ή ο πάντων Δεσπότης, ως υετός εξ ουρανού, επί πόκον κατήλθε, καί εσαρκώθη δι' ημάς, γενόμενος άνθρωπος ο άναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ως Μητέρα, τού Θεού ημών αγνήν».

Ως εθελόθυτοι άρνες, ωλοκαυτώθητε άμα, καί ως θυσία καθαρά, τώ τυθέντι Δεσπότη, υπέρ ημών τών γηγενών, καλλίνικοι Μάρτυρες, προσήχθητε, καί στεφάνους τής νίκης, επαξίως, εκομίσασθε ομού.

Σύν τοίς Αγίοις Προφήταις, σύν τοίς σεπτοίς Αποστόλοις, σύν τοίς χοροίς τών εκλεκτών, καί αγίοις Αγγέλοις, πληθύς Μαρτύρων ευκλεών, Κυρίου δεήθητε, τού σώζεσθαι, πειρασμών καί κινδύνων, τούς εν πίστει, μακαρίζοντας υμάς.

Ηλιακών λαμπηδόνων, η ιερά υμών μνήμη, πλέον εκλάμπει Αθληταί, τών δαιμόνων τό σκότος, αποδιώκουσα αεί, καί πάντας φωτίζουσα, Πανεύφημοι, τούς εν πίστει καί πόθω, κατά χρέος, μακαρίζοντας υμάς.

Θεοτοκίον

Φώς η τεκούσα τό θείον, τό εκ Πατρός αναλάμψαν, τήν σκοτισθείσάν μου ψυχήν, ταίς απάταις τού βίου, καί γεγονυίαν τών εχθρών, Πανάμωμε παίγνιον, οικτείρησον, καί φωτί μετανοίας, σωτηρίου, καταξίωσον Αγνή.

Ο Ειρμός

«Τήν φωτοφόρον νεφέλην, εν ή ο πάντων Δεσπότης, ως υετός εξ ουρανού, επί πόκον κατήλθε, καί εσαρκώθη δι' ημάς, γενόμενος άνθρωπος ο άναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ως Μητέρα, τού Θεού ημών αγνήν».

Εξαποστειλάριον τών Αγίων

Γυναίκες ακουτίσθητε

Πληθύς Μαρτύρων πάντιμε, καί φάλαγξ θεοσύλλεκτε, τών Δυσμυρίων αγίων, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα, Θεόν εκδυσωπήσατε, ρυσθήναι πάσης θλίψεως, τούς νύν υμάς γεραίροντας, καί τήν λαμπράν εκτελούντας, καί πάμφωτον υμών μνήμην.

Τής Εορτής

Εικόνος ής μετέλαβον, θεουργικώς τής κρείττονος, εξώσθην οίμοι ο τλήμων! δι' ακρασίας τής πάλαι, σύ δέ Χριστέ ως εύσπλαγχνος, αρρήτως κοινωνήσας μοι, τού χείρονος μετείληφας, καινοποιήσας Σωτήρ με, Παρθενικών εξ αιμάτων.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τής οικείας χρηστότητος, ο Δεσπότης βουλόμενος, τοίς ανθρώποις τόν πλούτόν σου ο φιλάνθρωπος, καθυποδείξαι τό φύραμα, τό τούτων ανέλαβες, καί ετέχθης εν σαρκί, καί τό Σπήλαιον ώκησας, ίνα άπαντας, ουρανίους ποιήσης ανυψώσας, τούς αινούντας καί υμνούντας, τήν σήν ανέκφραστον Γέννησιν. (Δίς)

Τή δυνάμει νευρούμενοι, καί στερρώς κρατυνόμενοι, καί ενισχυόμενοι τού Παντάνακτος, εν ασθενεία τής φύσεως, αήττητοι Μάρτυρες, τόν αρχέκακον εχθρόν, κραταιώς ενικήσατε, καί πρεσβεύετε, δωρηθήναι τώ κόσμω τήν ειρήνην, καί πιστοίς τήν σωτηρίαν, ως αντιλήπτορες μέγιστοι.

Εν τοίς λόγοις Φιλόθεος, καί εν έργοις Δωρόθεος, καί θείος Μαρδόνιος, καί Γοργόνιος, σύν τώ Σεκούνδω καί Πέτρω τε, καί Ίνδη ηρίστευσαν, καί εχθρού παρεμβολάς, ετροπώσαντο χαίροντες, καί πρεσβεύουσιν, εκ παντοίων κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν σεπτήν αυτών πανήγυριν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ακατάληπτον τό τελούμενον, εν Βηθλεέμ σήμερον μυστήριον! ο αόρατος οράται, ο άσαρκος σαρκούται, ο Λόγος παχύνεται, καί ο Ών γίνεται ο ουκ fιν, Παρθένος τίκτει εν Σπηλαίω βρέφος νέον, τόν Πλάστην τής φύσεως, φάτνη εκτυπούται, εις θρόνον επουράνιον, κτήνη απεικάζει, χερουβικήν παράστασιν, Ποιμένες θαυμάζουσι, Μάγοι δώρα προσφέρουσιν. Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσι, Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις γάρ ευδόκησεν αναλλοιώτως ο Εμμανουήλ.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Άγει εορτήν, εν χαρά πάσα η Κτίσις, καί οι ουρανοί, σύν ημίν αγαλλιώνται, εν φάτνη γάρ ο Κτίστης, εκ Παρθένου τικτομενος, καί εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, βρέφος νύν ωράθη παραδόξως, πρός όν είπωμεν. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Νέον δι' ημάς, Ιησού ώφθης παιδίον, ο εκ τού Πατρός πρό αιώνων ανατείλας, παλαιωθέντας πάλαι, παραβάσει βουλόμενος, πάντας καινουργήσαι τούς ανθρώπους, διό σοι πάντες ευχαρίστως, αεί κράζομεν. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου

μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ύμνησαν Χριστόν, εκ Παρθένου προελθόντα, όρη καί βουνοί, καί κοιλάδες καί πεδία, αστήρ δέ τούτον Μάγοις, ουρανόθεν υπέδειξε, κείμενον ως βρέφος εν σπηλαίω, σάρκα δουλικήν ημφιεσμένον, πρός όν κράζομεν. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Όμοιον

Τίς σου η πολλή, καί ανείκαστος πτωχεία, δι' ής ο Αδάμ, κατεπλούτησε τά θεία; εβόα η Παρθένος, εν αγκάλαις κατέχουσα, τόν Εμμανουήλ Θεόν καί Κτίστην, σάρκα εξ αυτής ανειληφότα, πρός όν κράζομεν. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Καί νύν... όμοιον

Παιδίον ο προών, Βασιλεύς ο τών αιώνων, ετέχθη εκών, καί Υιός ημών εδόθη. Ακούσατε τά Έθνη, Ισραήλ ενωτίσθητι, γνώτε καί ηττάσθε, μεθ' ημών γάρ, ός λεπτυνεί καί εκλικμήσει, εκ γής άπασαν, καί βασιλείαν καί αρχήν, αυτώ μή υπείκουσαν.

Η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Νηπίων, τών υπό Ηρώδου αναιρεθέντων, ών ο αριθμός χιλιάδες ιδ' καί τού Οσίου Πατρός ημών Μαρκέλλου, Ηγουμένου τής Μονής τών Ακοιμήτων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων Νηπίων.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Θησαυρόν τόν κρυπτόμενον, εκζητών ο παράνομος, τούς ακάκους σήμερον, Παίδας έθυσε, καί η Ραχήλ απαράκλητος, υπήρχε τήν άδικον, κατοπτεύουσα σφαγήν, καί τόν άωρον θάνατον, ούς εθρήνησε, δονουμένη τά σπλάγχνα, αλλά τούτους, επευφραίνεται εν κόλποις, τού Αβραάμ άρτι βλέπουσα.

Βασιλέα τόν άχρονον, υπό χρόνον γενόμενον, βασιλεύς παράνομος επεζήτησε, καί μή ευρών ανελείν αυτόν, τών Παίδων εθέρισεν, απειρόκακον πληθύν, ούς ειργάσατο Μάρτυρας, ως ουκ ώετο, καί πολίτας τής άνω βασιλείας, τήν αυτού εις τούς αιώνας, παραφροσύνην ελέγχοντας.

Εκ Παρθένου τεχθέντι σοι, προαιώνιε Κύριε, καί δι' αγαθότητα νηπιάσαντι, χορός Νηπίων προσήνεκται. Μαρτύρων εν αίματι, τήν αθόλωτον ψυχήνλαμπρυνθείς δικαιότατα, ά κατώκισας, εις Μονάς αειζώους, τήν

Ηρώδου, στηλιτεύοντα κακίαν, καί ωμοτάτην παράνοιαν.

Στιχηρά τού Οσίου, όμοια

Εγκρατείας υπόδειγμα, ανεδείχθης Μονάζουσι, θεοφόρε Μάρκελλε καί ασκήσεως, υπογραμμός ταπεινώσεως, στύλος επαιρόμενος, από γής πρός ουρανόν, καί αγνείας συνόμιλος, ησυχίας τε, αληθούς όντως φύλαξ, καί ανδρείας, στήλη έμψυχος κανών τε, πρός αρετήν ακριβέστατος.

Θεωρίας τής κρείττονος, επιβάς Πάτερ Μάρκελλε, τά γεώδη άπαντα καί επίκηρα, καί περιών εν τώ σώματι, παρείδες καί άϋλον, πολιτείαν επί γής, επεσπάσω δοξάζων Χριστόν, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Τήν ψυχήν καί τό σώμά σου, ταίς ενθέοις επτέρωσας, αρεταίς ώ Μάρκελλε, καί συνόμιλος, τών Ασωμάτων γεγένησαι, γηίνων αμέτοχος, ενδεικνυμενος τερπνών, διά πόθον τού Κτίστου σου, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Δοξα... τών Αγίων Ήχος πλ. δ'

Ανδρέου Κρήτης

Ηρώδης ο παράνομος, θεωρών τόν αστέρα, υπέρ πάσαν κτίσιν λαμπρότερον, εταράττετο, καί γαλακτοτροφούμενα Βρέφη, εξ αγκαλών μητρικών αφήρπαζεν. Η δέ Ελισάβετ, λαβούσα τόν Ιωάννην, πέτραν παρεκάλει. Δέξαι Μητέρα μετά τέκνου. Όρος εδέξατο τόν Πρόδρομον, φάτνη εφύλαττε τόν θησαυρόν, όν αστήρ εμήνυσε, Μάγοι προσεκύνουν, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Παράδοξον μυστήριον, οικονομείται σήμερον! καινοτομούνται φύσεις, καί Θεός άνθρωπος γίνεται, όπερ ήν μεμένηκε, καί ο ουκ ήν προσέλαβεν, ου φυρμόν υπομείνας, ουδέ διαίρεσιν.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Μυστήριον φρικώδες ορώ, Θεός γάρ ο κατέχων δρακί, πάσαν κτίσιν, περιέχεται σαρκί, εν φάτνη τών αλόγων, καί ράκει σπαργανούται, ο σπαργανών ομίχλη θάλασσαν.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ο άσαρκος σαρκούται Θεός, καί άρχετσι ο άναρχος, καί ο πλήρης, νύν κενούται εν σμικρώ, Σπηλαίω εκ Παρθένου, καί βρέφος γαλουχείται, ο διατρέφων πνοήν άπασαν.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σκιρτώσι τή γεννήσει Χριστού, Ποιμένες καί δοξάζουσι, σύν Αγγέλοις, καί αστήρ δορυφορεί, καί Μάγοι προσκυνούσι, καί άνθρωποι σωθέντες, τήν Θεοτόκον μεγαλύνουσι.

Δόξα... τών Αγίων Ήχος πλ. δ'
Ανδρέου Κρήτης

Τού Ιησού γεννηθέντος εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, τών Ιουδαίων τό κράτος κατήργηται. Σκιρτάτω τά Νήπια, υπέρ Χριστού σφαττόμενα, Ιουδαία οδυρέσθω, φωνή γάρ ηκούσθη εν Ραμά, Ραχήλ κλαίουσα, τά τέκνα αυτής. Βρέφη γάρ Ηρώδης ανελών ο παράνομος, απεπλήρου τήν Γραφήν, τήν Ιουδαίαν εμπιπλών αθώου αϊματος, καί η γή μέν ηρυθραίνετο τοίς τών Νηπίων αίμασιν, η εξ Εθνών δέ εκκλησία, μυστικώς αγνίζεται, καί στολήν ενδύεται. Ήλθεν η αλήθεια, ο Θεός επέφανε, τοίς εν σκιά καθημένοις, εκ Παρθένου γεννηθείς, εις τό σώσαι ημάς.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Κύριε, εν Βηθλεέμ παραγέγονας, εν τώ Σπηλαίω παρώκησας, ο ουρανόν τόν θρόνον έχων, εν φάτνη ανεκλίθης, όν στρατιαί κυκλούσιν Αγγέλων, Ποιμέσι συγκατέβης, ίνα σώσης ως εύσπλαγχνος τό γένος ημών δόξα σοι.

Απολυτίκιον τών Αγίων Ήχος α'

Τάς αλγηδόνας τών Αγίων, άς υπέρ σού έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Τού Οσίου Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ καί πράττων εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής πράγματος αθανάτου. Διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Όσιε Μάρκελλε τό πνεύμά σου.

Καί τής Εορτής
Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα τής Εορτής
Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω, ότι ετέχθη επί γής, ο Αμνός τού Θεού, παρέχων τώ κόσμω τήν απολύτρωσιν. Ο Λόγος, ο εν τοίς κόλποις ών τού Πατρός, προήλθεν εκ τής Παρθένου, άνευ σποράς, όν οι Μάγοι εξίσταντο, Ορώντες εν Βηθλεέμ, τικτόμενον ώς νήπιον, όν δοξάζει τά σύμπαντα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ήχος ο αυτος
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ουρανός μοι εφάνης σήμερον γή, επί σοί γάρ γεννάται ο Ποιητής, καί φάτνη ανακλίνεται, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, σύν Αγγέλοις υμνούσι, καί Ποιμένες απαύστως, Εν υψίστοις δόξα, ειρήνη τώ Κόσμω τε, είδον γάρ αστέρα, οδοιπορούντα οι Μάγοι, οξέως τε προέτρεχον, τού προσάξαι τά δώρα αυτών, χρυσόν σμύρναν καί λίβανον, ώς πάντων υπάρχοντι Θεώ, καί Βασιλεί αιωνίω, καί Κτίστη τού παντός, εν σπηλαίω δι' οίκτον, επιφανέντι βροτοίς.

Ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων Νηπίων, συνηνωμένος μετά τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Νεογνά Χριστού θύματα στέφω λόγοις.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις, Γεωργίου.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω, ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Νεοποιείται η κτίσις καί η βροτών, φύσις αναπλάττεται, εν σαρκί τού Ποιητού, πάντων υπέρ έννοιαν Χριστού, τικτομένου εξ αγνής, καί παναχράντου Μητρός.

Εκ στελεχών νεοφύτων η τού Χριστού, Εκκλησία σήμερον, ώσπερ άνθη ευθαλή, δρεψαμένη αίματα τερπνώς, εφηδύνεται αυτοίς καί ωραϊζεται.

Οι ποταμοί τών αιμάτων τών ευσεβών, Παίδων τήν απόνοιαν, καί μανίαν νοητώς, τού Ηρώδου έκλυσαν, διό, υποβρύχιον αυτού ώφθη τό θέσπισμα.

Τού Οσίου

Γνώσιν δεξάμενος Πάτερ παρά Θεού, αληθή καί άπταιστον, επεζήτησας αυτόν, διά βίου Μάρκελλε σεμνού, καί ενθέοις αρεταίς, επεθεράπευσας.

Θεοτοκίον

Γή τής προτέρας κατάρας τής εν Εδέμ, λύτρωσιν εδέξατο, εν αυτή τού Λυτρωτού, γεννηθέντος Άχραντε εκ σού, καί καινίσαντος αυτήν, καί

αγιάσαντος.

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής όμολογίας σου».

Νεφέλαι στάξατε εν γή, γλυκασμόν ευφροσύνης, εκ νεφέλης φωτός γάρ, ανέτειλεν ο Χριστός, εν Σπηλαίω σαρκικώς, υπέρ πάσαν, έννοιαν τικτόμενος.

Απημφιάσατο τήν πρίν, τών ανθρώπων η φύσις, ακοσμίαν καί κόσμον, περιέθετο τερπνόν, τού κοσμήτορος αυτής, εκ Παρθένου, σαρκί ανατείλαντος.

Χορός θεόλεκτος βρεφών, εν σαρκί γεννηθέντι, προσηνέχθη τώ Κτίστη, ως θυσία μυστική, τυθείσα διά σφαγής, μαρτυρίου, καί θείας αθλήσεως.

Τού Οσίου

Ρωμαλεότητι ψυχής, κατ' εχθρών νοουμένων, οπλισθείς θεοφόρε, διέκοψας τάς αυτών, παρατάξεις κραταιώς, καί νίκην, ανεδήσω Μάρκελλε.

Θεοτοκίον

Εκ τών αχράντων σου Αγνή, καί τιμίων αιμάτων, σαρκωθείς απορρήτως, ο Λόγος ο τού Θεού, ανέδειξεν ως Θεός, τών κτισμάτων, σέ απάντων Δέσποιναν.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής όμολογίας σου».

Κάθισμα τών Αγίων Νηπίων

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τώ τεχθέντι σήμερον, εκ τής Παρθένου, τών Νηπίων στράτευμα, ως Ποιητή καί Βασιλεί, δεκτά προσάγονται σφάγια, προτεθυμένα, Χριστώ διά πίστεως.

Δόξα... Τού Οσίου, ο αυτός

Ταχύ προκατάλαβε

Αγνείας τοίς άνθραξι, προκαθαρθείς τήν ψυχήν, τό σώμα εστόμωσας, πρός απαθείας ισχύν, Πατήρ ημών Μάρκελλε, όθεν καί ανεδείχθης, ενδιαίτημα θείον, νόσους αποδιώκων, καί φωτίζων τούς πίστει, αεί προσερχομένους σοι, καί ευφημούντάς σε.

Καί νύν... Τής Εορτής Όμοιον

Ενθέως ευφραίνεται η κτίσις σήμερον. Χριστός γάρ ο Κύριος, Πατρός ανάρχου Υιός, εκ Κόρης γεννάται αγνής, άπαν τό τών ανθρώπων, γένος αθανατίζων, λύων τε τήν κατάραν, τής προμήτορος Εύας. Διό ευχαριστούντες αυτώ, εν ύμνοις δοξάσωμεν.

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ιδούσαι Κύριε, τήν εν Σπηλαίω σου, συγκατάβασιν τάξεις Αγγελικαί, φόβω εξεπλάγησαν, καί διανύμνησαν Χριστέ, τό ανείκαστόν σου έλεος.

Συνέσει Κύριε, ο τεκτηνάμενος, πάσαν κτίσιν βουλήσει σωματικώς, σεαυτόν ηρίθμησας, εν τοίς ποιήμασι τοίς σοίς, καί εν τούτοις αναπέπαυσαι.

Τό ξίφος ώθησε, μανείς ο άνομος, καί παράφρων Ηρώδης καθ' εαυτού, ανελείν πειρώμενος, τόν Ευεργέτην τού παντός, καί ανώλεθρον θεότητι.

Τού Οσίου

Οι πόνοι Όσιε, καί οι ιδρώτές σου, τών αιμάτων τοίς ρείθροις τοίς τών Βρεφών, κεκραμένοι Μάρκελλε, τώ γεννηθέντι εν σαρκί, δώρα τίμια προσήχθησαν.

Θεοτοκίον

Ωραίαν κάλλει σε, υπεραστράπτουσαν, τού Υιού σου ακτίσιν οι τών εθνών, δωροφόροι Άχραντε, ιδόντες θέαμα καινόν, καί παράδοξον ανύμνησαν.

Ωδή ε'

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Υπερεκκέχυται ο κρατήρ, ο τής ευσπλαγχνίας σου Χριστέ, εις τά ποιήματα άπαντα, καί αφθόνου ταύτα, ελέους έπλησε, σαρκί επιφανέντος, καί γεννηθέντος σου.

Θύματα άμωμα τώ Χριστώ, σήμερον προσήχθησαν ομού, καί μυστικώς ανηνέχθησαν, ως πυρί τώ ξίφει ολοκαυτούμενα, τά Βρέφη, καί τών θείων βραβείων έτυχον.

Τού Οσίου

Υλώδους Όσιε τήν ψυχήν, σχέσεως καί πάσης γεηράς, καί επικήρου τερπνότητος, πόνοις εκκαθάρας τής σής ασκήσεως, ισάγγελος εδείχθης, εν κόσμω Μάρκελλε.

Θεοτοκίον

Ρείθρα επήγασε νοητά, τής αθανασίας ο εκ σού, σαρκί τεχθείς, εν Σπηλαίω Αγνή, καί τήν τών ανθρώπων φύσιν κατήρδευσεν, αφθαρσία πλουτίσας, αυτήν ως εύσπλαγχνος.

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Μύρα ευωδέστατα, αναδέδωκεν η γή, εν ταύτη υπέρ έννοιαν, τού ακενώτου μύρου εκ τής Αγνής, σαρκί αναβλύσαντος, καί βροτούς, ευωδίας θείας πλήσαντος.

Αίμασιν εφοίνιξεν, ο Ηρώδης τών Βρεφών, τήν Βηθλεέμ ο δείλαιος, αλλά ταύτα βοήσαντα πρός Θεόν, ένδικον ειργάσαντο, τήν αυτού καταδίκην, καί τόν όλεθρον.

Τού Οσίου

Τού βίου τό πρόσκαιρον, καί τό άστατον σαφώς, κατανοήσας Μάρκελλε, πρός τά αεί εστώτα τήν τής ψυχής, ανύψωσας έφεσιν, ών επέτυχες, πόνοις τής ασκήσεως.

Θεοτοκίον

Γεννάται ο άχραντος, Θεός Λόγος εν γαστρί, εκ σού εν χρόνω Άχραντε, ίνα ζωήν τήν άχρονον τοίς εν γή, καί λήξιν αιώνιον, χορηγήση, καί δόξαν τήν ακήρατον.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Αστήρ Μάγους έπεμψε, πρός τόν τεχθέντα, καί Ηρώδης άδικον, στρατόν απέστειλε κενώς, φονοκτονήσαι οιόμενος, τόν εν τή φάτνη ως Νήπιον κείμενον.

Ο Οίκος

Τών άνω καί τών κάτω νύν ομού ευφραινομένων, εν τή επιφανεία τού πάντων Βασιλέως, Ηρώδης μόνος συναλγεί, σύν τοίς προφητοκτόνοις Ιουδαίοις, εικός γάρ μόνους αυτούς οδύρεσθαι, ου γάρ από τού νύν βασιλεύσουσιν, αλλ' η βασιλεία τού Κυρίου, καί έτι κρατήσει, τά θράση τών εχθρών αποκρουομένη, καί τά πλήθη τών πιστών συγκαλουμένη, μετά τών σεπτών Νηπίων τού κατοπτεύειν, τόν εν τή φάτνη ως Νήπιον κείμενον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Κθ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών αγίων Νηπίων, τών υπό Ηρώδου αναιρεθέντων, χιλιάδων δεκατεσσάρων.

Στίχοι

- Διά ξίφους άωρα μητέρων Βρέφη,
- Ανείλεν εχθρός τού βρεφοπλάστου Βρέφους.
- Νήπια αμφ' ενάτην τάμον εικάδι παππάζοντα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη πάντων τών Χριστιανών καί αδελφών ημών τών έν λιμώ καί δίψει καί μαχαίρα καί κρύει τελειωθέντων.

Τελείται δέ η αυτών Σύναξις εν τοίς Χαλκοπρατείοις εις τόν ναόν τής Υπεραγίας Θεοτόκου, ένθα η αγία σορός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρκέλλου,

Ηγουμένου τής Μονής τών Ακοιμήτων.

Στίχοι

- Αϋπνία δούς πάντα τόν ζωής χρόνον
- Μάρκελλε, κοιμήθητι μικρόν εν τάφω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Θαδδαίου τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Καί Θαδδαίος ίσχυσε κατά τής πλάνης,
- Ομολογητής αναφανείς ως μέγας.

Τή αυτή ημέρα, τά εγκαίνια τού ναού τών αγίων 40 Μαρτύρων πλησίον τού Χαλκού τετραπύλου.

Ο εν αγίοις Πατήρ ημών Γεώργιος ο επίσκοπος Νικομηδείας, ο ποιητής ασματικών τινων κανόνων καί ετέρων γλαφυρών ύμνων, εν ειρήνη τελειούται.

Οι Όσιοι πατέρες Βενιαμίν καί Αθηνόδωρος εν ειρήνη τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Απεμείωσε τήν νύκτα ο τεχθείς σαρκί, Ήλιος εκ Παρθένου Μητρός, καί επηύξησε τήν διττήν ημέραν τοίς πιστοίς, βοώσιν αυτώ ειλικρινώς. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Σαλευθείσαν αθεότητι τήν άπασαν, κτίσιν ο εν Σπηλαίω τεχθείς, επεστήριξεν επιγνώσει πάλιν τή αυτού, απαύστως κραυγάζουσαν αυτώ. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τά ανεύθυνα μέν βρέφη απεθέρισεν, Ηρώδης μιαιφόνω χειρί, τών ελπίδων δέ, τών ματαίων όλως εκπεσών, τήν ένδικον δίκην εαυτώ, θεοκτονίαν μελετών εναπεγράψατο.

Τού Οσίου

Εν πυρί μέν τής ασκήσεως κατέφλεξας, Μάρκελλε τάς τής σαρκός ηδονάς, απαθείας δέ τή δρόσω ήρδευσας ψυχάς, βοών τώ Χριστώ ειλικρινώς. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ίδεν άπασα η κτίσις Θεονύμφευτε, τά θεία μεγαλείά σου, εν σαρκί εκ σού, τού Δεσπότου πάντων καί Θεού, τεχθέντος εν πόλει Βηθλεέμ, καί σύν τοίς Μάγοις καί Ποιμέσι σέ άνύμνησεν.

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις, δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Φωτοφόρον η κτίσις, στολήν ενδέδυται, καί κατήφειαν πάσαν, όλως απέθετο, τού καινοποιού καί Δεσπότου τεχθέντος εν γή, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως χρυσίον καί σμύρναν, Χριστέ καί λίβανον, τάς ημών ικεσίας, δέξαι φιλάνθρωπε, καί ως τών Βρεφών τών αγίων τά αίματα, πρόσδεξαι οικτίρμον, διδούς ημίν ελέη.

Λελυμένα τού βίου, καί τής παρούσης ζωής, δι' ενθέου θανάτου, βρέφη ανεύθυνα, πρός τόν αθλοθέτην Θεόν εχωρήσατε, τόν τήν αιώνιον, ζωήν ημίν διδούντα.

Τού Οσίου

Οσιότητος όπλοις, Όσιε Μάρκελλε, παρατάξεις Δαιμόνων κατεπολέμησας, καί ως νικητής, κατ' αυτών ήρας τρόπαια, καί θαυμάτων χάριν, εκ τού Θεού εδέξω.

Θεοτοκίον

Ο εκ σού εν Σπηλαίω, τεχθείς Πανάχραντε, αιωνίους άνθρώποις, σκηνάς ηυτρέπισε, τοίς ειλικρινώς, Θεοτόκον υμνούσί σε, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις, δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Γνωστόν εδείχθη Χριστέ τό έλεος, τό υπέρ νούν τής σής φιλανθρωπίας τοίς Έθνεσιν, εν σαρκί γάρ Δέσποτα επτώχευσας, ίνα πλούτου μετόχους, κρείττονος Κύριε, ποιήσης ημάς ως αγαθός, καί πολυέλεος.

Οσός Παρθένε τόκος ο άρρητος, ξένην βροτοίς καί θείαν παρασχών αναγέννησιν, καί τήν κτίσιν πάσαν εκαινούργησε, καί τούς εν γή, Αγγέλοις ήνωσεν άδοντας, καί δοξολογούντάς σε αεί καί μεγαλύνοντας.

Ισχύς Ηρώδου τού πολεμήτορος, τή τών βρεφών μανέντος αναιρέσει ησθένησε, τήν αήττητον γάρ ταύτα δύναμιν, εκ Θεού εζωσμένα, χάριτι

πίστεως, πρός τόν αθλοθέτην καί Θεόν, φαιδρώς ανέδραμε.

Τού Οσίου

Σταυρόν επ' ώμων άρας Μακάριε, τόν τού Χριστού, καί πάθη τά αυτού εκμιμούμενος, εσταυρώθης τώ κόσμω καί μέτοχος, δόξης τής ανεκφράστου, γέγονας Όσιε, εν ή καί ημών σών υμνωδών, μέμνησο πάντοτε.

Θεοτοκίον

Υιούς Θεού ημάς απειργάσατο, ο γεννηθείς σαρκί Θεός εκ σού Παναμώμητε, καί τό πρώτον δέδωκεν αξίωμα, τοίς αυτόν δεξαμένοις, καί Θεομήτορα, σέ δοξολογούσιν εκτενώς, καί μεγαλύνουσιν.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον τών Νηπίων

Τών μαθητών όρώντων σε

Η Βηθλεέμ μή στύγναζε, αλλ' ευθύμει, τών ιερών Νηπίων τή αναιρέσει, θύματα γάρ τέλεια τώ Δεσπότη, Χριστώ προσανηνέχθησαν, υπέρ αυτού γάρ σφαγέντα, συμβασιλεύουσι τούτω.

Τού οσίου Όμοιον

Τά τής σαρκός σκιρτήματα θεοφόρε, δι' εγκρατείας πάσης κατακοιμίσας, άγρυπον εθέσπισας καί πάννυχον, εν τή Μονή σου Μάρκελλε, δοξολογίαν τελείσθαι, Χριστού εις αίνεσιν Πάτερ.

Τής Εορτής Όμοιον

Επί τής γής ειρήνη καί εν ανθρώποις, Θεοκυήτορ γέγονεν ευδοκία. Άγγελοι χορεύοντες εκραύγαζον. Εν τοίς υψίστοις δόξα σοι, τώ γεννηθέντι αφράστως, εν Βηθλεέμ εκ Παρθένου.

Εις τούς Αίνους, Στιχ. Προσόμια τών Νηπίων.

Ήχος πλ. δ'

Ώ τού παραδόξου θαύματος

Ω τής Ηρώδου πορώσεως! κατά Θεού εμμανείς, τού σαρκί νηπιάσαντος, Βηθλεέμ τοίς βρέφεσι, τόν θυμόν επαφίησι, καί ξίφει πάντα, δημίων δίδωσι, ζωής στερήσαι, τόν ζωής αίτιον, τούτων οιόμενος, τής σφαγής τώ αίματι, ο λυμεών, τού καρπού τής φύσεως, ο απηνέστατος. (Δίς)

Μάγοι εκ Περσίδος φθάσαντες, εις τήν Ιερουσαλήμ, τόν Ηρώδην ετάραξαν, καί μανείς ο δείλαιος, τά Νήπια κατέσφαττεν, ως βότρυες δέ, Χριστώ προσήχθησαν, ει καί μητρώων μαζών εσπάσθησαν, οι Νεομάρτυρες, τόν Ηρώδην πλήξαντες, διό Χριστόν, πίστει ικετεύουσιν, εις τό σωθήναι ημάς.

Κλαίει η Ραχήλ τά Νήπια, εν τή Ραμά δέ φωνή, νύν μεγάλη ακούεται, ο Ηρώδης μαίνεται, καί αθέως φρυάττεται, ο Ιωάννης φεύγει εν όρεσι, λίθος Μητέρα σύν τέκνω δέχεται, ο Ζαχαρίας δέ, εν Ναώ φονεύεται, ο δέ Χριστός,

φεύγει αφείς έρημον, Εβραίων οίκημα.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ηρώδης ο παράνομος, θεωρών τόν αστέρα, υπέρ πάσαν κτίσιν λαμπρότερον, εταράττετο, καί γαλακτοτροφούμενα Βρέφη, εξ αγκαλών μητρικών αφήρπασεν. Η δέ Ελισάβετ, λαβούσα τόν Ιωάννην, πέτραν παρεκάλει. Δέξαι Μητέρα μετά τέκνου. Όρος εδέξατο τόν Πρόδρομον, φάτνη εφύλαττε τόν θησαυρόν, όν αστήρ εμήνυσε. Μάγοι προσεκύνουν, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... ο αυτός

Εν Βηθλεέμ συνέδραμον Ποιμένες, τόν αληθή μηνύοντες Ποιμένα, τόν καθήμενον επί τών Χερουβίμ, καί ανακείμενον εν φάτνη, Νηπίου μορφήν δι' ημάς ανειληφότα, Κύριε δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιόμελα τών Νηπίων.

Ήχος α' Κυπριανού

Τώ αχράντω σου τόκω, Χριστέ ο Θεός, πρώτη θυσία γέγονε τά Νήπια, Ηρώδης, γάρ χειρώσασθαι, σέ τόν αχείρωτον βουληθείς, ηγνόησε μαρτύρων προσάγων σοι χορόν. Διό σε ικετεύομεν τόν ενανθρωπήσαντα, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού, ο Θεός Ισραήλ.

Ήχος β' Τού αυτού

Εις τά ώτα τού Κυρίου Σαβαώθ, εισεληλύθει η σφαγή υμών, Βρέφη τίμια, δι' αυτόν γαρ τό αίμα εξεχέατε, καί εν κόλποις Αβραάμ επαναπαύεσθε, καί τήν Ηρώδου εις αιώνας, μισητήν κακίαν καταγγέλλετε, δυνάμει τού τεχθέντος Χριστού.

Στιχ. Τοίς αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ήχος γ'

Μισητή τού Ηρώδου η παιδοκτονία, διά τήν αυτού μιαιφονίαν, καί σεπτή η τών Παίδων θυσία, ως ηλικιώτις Χριστού, τής ημών σωτηρίας, τού καινού σφαγίου προθυομένη καί προπεπονθυία. Μή κλαίε Ραχιήλ τά τέκνα, μιμνησκομένη τών κόλπων Αβραάμ, ένθα πάντων εστίν ευφραινομένων ή κατοικία.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν, ο φθογγος τών κατορθωμάτων σου, δι ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου. Τών Δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας. Παρρησίαν έχων πρός Χριστον τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Χορεύουσιν Άγγελοι πάντες εν ουρανώ, καί αγάλλονται σήμερον, σκιρτά δέ πάσα η κτίσις, διά τόν γεννηθέντα εν Βηθλεέμ Σωτήρα Κύριον, ότι πάσα πλάνη τών Ειδώλων πέπαυται, καί βασιλεύει Χριστός εις τούς αιώνας.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ανυσίας.

Εν ταύτη τή ημέρα ψάλλομεν καί τήν Ακολουθίαν τής Αγίας Μελάνης, διά τό αποδίδοσθαι τήν τών Χριστουγέννων Εορτήν κατά τήν λα'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Αγίας Ανυσίας.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν μάρτυσιν

Παρθενίας λαμπρότησι, φαιδρυνθείσα Πανεύφημε, Μαρτυρίου ήστραψας αγωνίσμασι, μή προσκυνήσαι ηλίω γάρ, πεισθείσα τήν άδικον, καθυπέμεινας σφαγήν, φοινιχθείσα τοίς αίμασι, καί παρέστη κας, τώ Ηλίω τής δόξης στεφηφόρος, ταίς εκείθεν λαμπομέναις, αυγαζομένη φαιδρότησιν.

Τόν εγκάρδιον έρωτα, υποφαίνουσα δάκρυσι, κατανύξει Ένδοξε, γήν κατέβρεχες, καί ταίς θριξίν εναπέσμηχες, Χριστού υποπόδιον, εννοούσα καί αυτόν, ως παρόντα προβλέπουσα, όν επόθησας, καί ιχνών απτομένη διανοία, θεωρίαις θειοτάταις, τήν σήν ψυχήν κατελάμπρυνας.

Καί τόν πλούτον σκορπίσασα, καί πτωχοίς επαρκέσασα, ενυμφεύθης άφθορος τώ Ποιήσαντι, καί ώσπερ προίκα προσήγαγες, αυτώ παναοίδιμε, τών αιμάτων τούς κρουνούς, καί τού πάθους τήν μίμησιν, ού υπέμεινεν, Ανυσία ο μόνος εις νυμφώνα, κατοικίσας σε τόν θείον, ως Αθληφόρον καί Μάρτυρα.

Στιχηρά τής Αγίας Μελάνης.

Ήχος ο αυτός
Ο εξ υψίστου κληθείς

Η ταίς Αγγέλων χορείαις συναφθείσα, ότε σε ο ένθεος έρως ανέφλεξε, καί υπερίπτασθαι έπεισε τών ορωμένων, δι' απαθείας καί καθαρότητος, τότε σου τόν σύνευνον, λόγοις εζώγρησας, θεοπειθέσι τήν άστατον, αποβαλέσθαι, τύρβην τού βίου τήν διαρρέουσαν, όθεν σύν τούτω τήν αιώνιον, εύρες ζωήν καί απόλαυσιν, δυσωπούσα Μελάνη, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η τών Αγγέλων ποθήσασα τόν βίον, ότε τήν ενήδονον τρυφήν διέπτυσας, τή εγκρατε ία σχολάζουσα, καί αγρυπνία, καί χαμευνία, καί ταπεινότητι, τότε καθαρώτατον, σκεύος γεγένησαι, Πνεύματος θείου χαρίσμασι, περιφανέσι, κεκοσμημένη πρό τούτου πάνσοφε, όθεν πρός ζήλον, σού τόν ένθεον, εφειλκύσω λαούς καί προσήγαγες, τώ Δεσπότη Μελάνη, καί Σωτήριτών ψυχών ημών.

Η καλλοναίς αρετών ωραϊσμένη, ότε τόν σωτήριον λόγον επλήρωσας, καί διανείμασα δέδωκας, τάς μυριάδας, τού σού χρυσίου πτωχοίς καί πένησι, τότε τόν ουράνιον όλβον απείληφας, δικαιοσύνην πλουτήσασα, καί αφθαρσίαν, καί απολύτρωσιν Πανσεβάσμιε, όθεν τιμώμεν σού τήν κοίμησιν, καί εκτενώς δυσωπούμέν σε, ικετεύσαι τόν Κτίστην, τού σωθήναι τάς ψυχάς ήμών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'
Ιωάννου Μοναχού

Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί, καί αγαλλιάσθω η γή, σήμερον γάρ αληθώς, μία ποίμνη γέγονεν Αγγέλων καί ανθρώπων. Ώ τού θαύματος! ο αόρατος οράται, ο αχώρητος χωρείται, ο άναρχος άρχεται, ο Υιός τού Θεού Υιός ανθρώπου γίνεται, καί Παρθένος απείρανδρος, Μήτηρ οράται Θεού, καί η Μήτηρ μετά κύησιν, Παρθένος ευρίσκεται, ο σαρκωθείς Λόγος τού Πατρός, εν φάτνη ανακέκλιται, καί Ποιμένες κήρυκες, κοινωνοί τού μυστηρίου γίνονται, Μάγοι εξ ανατολών τά δώρα προσεκόμιζον, υπό αστέρος οδηγούμενοι, καί τόν τεχθέντα Σωτήρα προσεκύνησαν. Μεθ' ών καί ημείς φιλέορτοι, τούς τής καρδίας θησαυρούς προθύμως ανοίξαντες, προσάξωμεν αυτώ πράξεις αγαθάς, πίστιν, ελπίδα καί αγάπην, ως χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τών Ασωμάτων τήν φωνήν βοώντες αυτώ. Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία, τώ ελθόντι σώσαι εκ φθοράς, τό γένος ημών.

Απόστιχα στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Μάγοι ανατολών Βασιλείς τώ εκ Παρθένου Βασιλίδος εκλάμψαντι, απάντων Θεώ καί Κτίστη, καί Βασιλεί αληθεί, δώρα προσκυνούντες προσεκόμισαν, πρός ούς η Πανάμωμος, εκπλαγείσα εφθέγγετο. Είπατε δή μοι, οι τό πύρ καί τόν ήλιον, σεβαζόμενοι, καί εν σκότει βαδίζοντες, πώς τόν υπέρ κατάληψιν, φωτίζοντα σύμπαντα, έγνωτε σάρκα λαβόντα, καί εν σπηλαίω, τικτόμενον, εν γή καί δι' οίκτον, παρεχόμενον τώ κόσμω, τό μέγα έλεος;

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Λόγοις ακολουθούντες ημείς, τού Βαλαάμ πρός τήν αγνήν απεκρίθησαν, οι Μάγοι, παρετηρούμεν, ανατολήν καθαρού, καί λαμπρού Αστέρος,

προσγενήσεσθαι, καί δή θεασάμενοι, ασυνήθη φαινόμενον, τούτον αρτίως, υπ' αυτού οδηγούμενοι, ουκ ωκνήσαμεν, τήν πορείαν ποιήσασθαι. Τίς ούν ο ταίς αγκάλαις σου, ως βρέφος κρατούμενος; πώς μυστηρίω τοιούτω, καθυπουργήσαι ηξίωσαι, σεμνή Παναγία; δι' ού εύρατο ο κόσμος, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Λέξω πυνθανομένοις υμίν, τά υπέρ λόγον καί διάνοιαν άπασαν, η Κόρη φησί τοίς Μάγοις, βλέπω γάρ νεύσει υμάς, αφικέσθαι ώδε τού παιδίου μου. Καινά καί παράδοξα, ως οράτε τά πράγματα, ο γάρ αχρόνως, τώ Πατρί συννοούμενος, τήν πτωχείαν μου, εκουσίως εφόρεσεν, όπως καταπλουτήσειε, τούς γνώμη πτωχεύσαντας, καί Παραδείσου τήν θείαν, διαγωγήν απολέσαντας. Αυτός εστιν ούτος, ο δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... όμοιον

Βρέφος σωματωθεν εξ αυτής, τόν προαιώνιον Θεόν η Πανάμωμος, Ορώσα χερσί κρατούσα, καταφιλούσα πυκνώς, καί χαράς πλησθείσα, προσεφθέγγετο, αυτώ, Θεέ ύψιστε, Βασιλεύ αθεώρητε, πώς καθορώ σε, καί νοείν τό μυστήριον, ου δεδύνημαι, τής αμέτρου πτωχείας σου; Σπήλαιον γάρ σμικρότατον, καί τούτο αλλότριον, ένδον χωρεί σε τεχθέντα, καί Παρθενίαν μή λύσαντα, νηδύν συντηρούντα, ως πρό τόκου καί διδόντα, τό μέγα έλεος.

Καί νύν... όμοιον

Φέρεις Αδαμιαίαν μορφήν, ο εν μορφή Θεού υπάρχων προτέλειος, καί θέλεις χερσί κρατείσθαι, ο τή χειρί τού παντός, περιδεδραγμένος δυναστεία σου, Αγνή η Πανάμωμος, Προσεφθέγγετο χαίρουσα, πώς σε σπαργάνοις, ενειλήσω ως νήπιον, πώς θηλάσω σε, τόν τά σύμπαντα τρέφοντα; πώς μή τήν υπέρ έννοιαν, πτωχείαν θαυμάσω σου; πώς σε Υιόν μου καλέσω, δούλη σου νύν χρηματίζουσα; υμνώ ευλογώ σε, τόν δωρούμενον τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ο αχώρητος παντί, πώς εχωρήθη εν γαστρί; ο εν κόλποις τού Πατρός, πώς εν αγκάλαις τής Μητρός; πάντως ως οίδεν, ως ηθέλησε καί ως ηυδόκησεν, άσαρκος γάρ ών, εσαρκώθη εκών, καί γέγονεν ο Ών, ο ουκ ήν δι' ημάς, καί μή εκστάς τής φύσεως, μετέσχε τού ημετέρου φυράματος. Διπλούς ετέχθη, Χριστός τόν άνω, κόσμον θέλων αναπληρώσαι.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα, όμοιον

Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί εκθαμβείσαι τώ εν σοί; Ότι άχρονον Υιόν, χρόνω εγέννησα φησί, τού τικτομένου τήν σύλληψιν μή διδαχθείσα. Άνανδρός ειμι, καί πώς τίκτω Υιόν, άσπορον γονήν, τίς εώρακεν, όπου Θεός δέ βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, ως γέγραπται, Χριστός ετέχθη, τήν πρίν κατάραν, τού Αδάμ θέλων λύσαι.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Οι Κανόνες τής Εορτής, καί τών Αγίων.

Ο Κανών τής Αγίας Ανυσίας. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Υμνούντι τήν φωτοφόρον μνήμην σου, φώς μοι κατάπεμψον, ως τώ Πατρί τών φώτων εν χαρά, παρεστώσα Πανεύφημε, τήν τών παθών μου θύελλαν, σαίς προσευχαίς αποδιώκουσα.

Ασκήσει τήν ψυχήν νεώσασα, θεόφρον άρουραν, τού μαρτυρίου στάχυν γεωργείς, Γεωργώ συντηρούμενον, τώ τήν ισχύν σοι πνεύσαντι, Παρθενομάρτυς αξιάγαστε.

Χειρί σου πλουσιωτάτη νείμασα, πλούτον επίκηρον, πλουτοποιόν εκέρδησας ζωήν, μηδαμώς διαρρέουσαν, καί θησαυρόν ακήρατον, Μάρτυς καί δόξαν επουράνιον.

Θεοτοκίον

Εκ σού τής Υπεραγίας σήμερον, ο τού παντός Ποιητής, σωματικώς γεννάται καθ' ημάς, καί σπαργάνοις ειλίσσεται, ο σπαργανώσας θάλασσαν, ομίχλη Μήτερ αειπάρθενε.

Κανών τής Αγίας Μελάνης. Θεοφάνους.

Ήχος ο αυτός

Ανοίξω τό στόμα μου

Παθών αμαυρότητι, μελανωθέντα με πάντοθεν, λαμπρύνας καθάρισον, ταίς φωτοβόλοις ευχαίς, τής Οσίας σου, φιλάνθρωπε Μελάνης, καί ταύτην

γεραίροντι, λόγον μοι έμπνευσον.

Θερμώς ηκολούθησας, τώ διά σέ τόν εκούσιον, Σταυρόν υπομείναντι, επ' ώμων φέρουσα, Παμμακάριστε, προθύμως τόν σταυρόν σου, καί τούτου εφύλαξας, τά δικαιώματα.

Γονέων προσπάθειαν, καί τής σαρκός ηδυπάθειαν, τελείως εξέκλινας, μόνον ποθήσασα, τό εράσμιον, Χριστού θεόφρον κάλλος, ού πάντα εφίεται, λόγου μετέχοντα.

Κλοιόν απορρίψασα, τής σαρκικής συμβιώσεως, τόν σύζυγον έπεισας, σύν σοί τόν θείον ζυγόν, επαυχένιον, καί φέρειν καί βαδίζειν, οδόν τήν εισάγουσαν, εις τας αϋλους μονάς.

Θεοτοκίον

Πτωχεύει ο πλούσιος, εμέ πλουτίζων θεότητι, κακώς τόν πτωχεύσαντα, τή ακρασία μου, καί ο άναρχος, αρχήν ιδού λαμβάνει, εκ Κόρης τικτόμενος, νύν τής θεόπαιδος.

Τής Μάρτυρος

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, ή Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Τού κάλλους σου τής ψυχής, ο Ποιητής σου ερασθείς νύμφην τε, όντως καλήν καί άμωμον, Μάρτυς εαυτώ συνηγάγετο.

Τού πάθους τού απαθούς, τού νεκρωθέντος δι' ημάς νέκρωσιν, Μάρτυς σεμνή στέργουσα, τόν μαρτυρικόν θνήσκεις θάνατον.

Ως θύμα πνευματικόν, ως ιερείον καθαρόν τέλειον, σοί τώ Θεώ προσήνεκται, η τόν σόν Σταυρόν αγαπήσασα.

Θεοτοκίον

Χωρίον χωρητικόν, τού αχωρήτου Πλαστουργού πέφηνας, τούτον σαρκί χωρήσασα, Κεχαριτωμένη Πανάμωμε.

Τής Οσίας

Ουκ εν σοφία

Τής πρός τά κάτω, αποστάσα ροπής όλην δέδωκας, τήν ροπήν πανευσεβώς, τής προαιρέσεως Ένδοξε, μόνα πρός τά μένοντα καί αιωνίζοντα.

Καί φθεγγομένη, καί σιγώσα εδείχθης παραίνεσις, αστηρίκτων στηριγμός, μοναζουσών υποτύπωσις, Μελάνη πανένδοξε, όθεν υμνούμέν σε.

Τή συντονία, τών ευχών τάς αισθήσεις ερρύθμισας, ταίς τού Πνεύματος αυγαίς, φωτοειδής όθεν γέγονας, εν σώματι άϋλον, βίον ζηλώσασα.

Θεοτοκίον

Ο περιβάλλων, ουρανούς εν νεφέλαις βουλήματι, σπαργανούται βουληθείς, χειρί Παρθένου ως νήπιον, χειρός αφαρπάζων με, τού πολεμήτορος.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω Σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τής Μάρτυρος

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Κατά παθών τών τής σαρκός βασιλεύσασα, διά παθών ζωοποιών εβασίλευσας, εκ τού οικείου αίματος φοινίξασα σεμνή, χλαίναν αδιάφθορον, ευσεβώς Ανυσία, όθεν τού Παντάνακτος, Νύμφη άμωμος ώφθης, αλλ' εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς, τούς εκτελούντας εν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... τής Οσίας, ο αυτός

Ταχύ προκατάλαβε

Τά θεία προστάγματα, επιτελούσα σεμνή, εσκόρπισας έδωκας, τάς μυριάδας τού σού, χρυσίου τοίς πένησιν, άρασα δέ επ' ώμων, τόν σταυρόν σου Μελάνη, άμα τώ σώ
συζύγω, ηκολούθησας πίστει, Χριστώ τώ σταυρωθέντι σαρκί, καί μόνω Θεώ ημών.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Δεύτε ίδωμεν πιστοί, πού εγεννήθη ο Χριστός, ακολουθήσωμεν λοιπόν, ένθα οδεύει ο αστήρ, μετά τών Μάγων ανατολής τών Βασιλέων, Άγγελοι υμνούσιν, ακαταπαύστως εκεί, Ποιμένες αγραυλούσιν, ωδήν επάξιον, Δόξα εν υψίστοις λέγοντες, τώ σήμερον εν Σπηλαίω τεχθέντι, εκ τής Παρθένου καί Θεοτόκου, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας.

Τής Μάρτυρος

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ζωηφόροις σου τοίς ίχνεσιν επομένη, λόγχη πλευράν τιτρώσκεται, καί τήν στρεφομένην, αβλαβώς παρέρχεται, ρομφαίαν η δούλη σου, Δέσποτα Χριστέ ανυμνούσά σε.

Μαρτυρίου διαλάμπουσα λαμπηδόσι, καί αφθαρσίας στέφανον αναδησαμένη, χαίρουσα παρίστασαι, Χριστώ τώ Νυμφίω σου, Μάρτυς Ανυσία πανεύφημε.

Τόν πτερνίσαντα απάτη τήν πρώτην Εύαν, μαρτυρικαίς ενστάσεσι, τρέψασα καθείλες, δείξασα ανίσχυρον, καί χαίρουσα έκραζες. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο τάς αϋλους ουσίας δημιουργήσας, σωματικώς ως άνθρωπος, εκ σού Θεομήτορ, σήμερον γεγέννηται. αυτώ μελωδήσωμεν. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τής Μάρτυρος

Ο καθή μενος εν δόξη

Εγκρατεία τάς ορέξεις, τής σαρκός θανατώσασα, τήν ζωήν τών όλων, έσχες ενοικούσαν σοι Πάνσεμνε, πρός ήν εκ γής μεταστάσα, κατεσκήνωσας, βασιλείας τοίς εν ουρανώ απολαύουσα.

Τάς πολλάς σου μυριάδας, τού χρυσίου διένειμας, πενομένοις όντως, ταύτας θησαυροίς δέ απέθηκας, παλαιουμένοις μηδέπω, εις αιώνα δέ, συντηρουσί σοι τήν διαρκή μονιμότητα.

Συμπαθείας σου ο πλούτος, ποταμός ώσπερ γέγονε, καταρδεύων πάσαν, πένητος Αοίδιμε ένδειαν, ρύπον εκπλύνων πτωχείας, όλβον άσυλον, προξενών σοι, τόν έν ουρανοίς μή κενούμενον.

Θεοτοκίον

Ταίς ορμαίς καθυποκυψας, τών παθών ώσπερ άλογος, λογικός υπάρχων, παρασυνεβλήθην τοίς κτήνεσιν, αλλ' η τόν Λόγον τεκούσα τον αϊδιον, μή παρίδης με, διαπαντός απολλύμενον.

Τής Μάρτυρος

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σέ Κύριε πηγήν, σωτηρίου γινώσκουσα, ποτήριον μαρτυρίου, αδιστάκτω καρδία, η Μάρτυς σου εξέπιεν.

Ωδάμαλις Χριστού, ώ θεόδεκτον σφάγιον, ώ άμωμον ιερείον, Αθληφόρε Κυρίου, ικέτευε σωθήναι ημάς.

Φώς γέγονας φωτί, τώ μεγάλω τρανότερον, εγγίζουσα καί φωτίζεις, φωτοφόρον τήν μνήμην, τήν σήν τούς εορτάζοντας.

Θεοτοκίον

Ρούς έστη τής φθοράς, η Παρθένος ασπόρως γάρ, γεγέννηκε τόν τήν φύσιν, τών ανθρώπων φθαρείσαν, φθοράς ελευθερώσαντα.

Τής Οσίας

Ασεβείς ουκ όψονται

Τάς αμόρφους τέλεον, ιδέας τών παθών, εκ ψυχής ξέσασα σεμνή, εγκρατείας χρώμασι, διεζωγράφησας, εν αυτή απάθειαν, καί αγάπην ανυπόκριτον.

Τηλαυγές ως έσοπτρον, υπάρξασα σεμνή, διαυγείς πνεύματος Θεού, διαδόσεις Ένδοξε, υποδέδεξαι, καί πιστούς εφώτισας, τή λαμπρότητι τού βίου σου.

Εγκρατεία σβέσασα, παθών πυρκαϊάν, τόν πυρσόν ήψας τής ψυχής, εν παντί τώ βίω σου, καταλαμπρύνοντα, καί τάς αμαυρότητας, τών δαιμόνων εκκρουόμενον.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος έτεκε, Θεόν Εμμανουήλ, εν Σπηλαίω τής Βηθλεέμ, τήν Εδέμ ανοίγοντα, πάλαι κλεισθείσάν μοι, ακρασία βρώσεως, καί απάτη τή τού όφεως.

Τής Μάρτυρος

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου Κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Ανδρείον, γυναικείω εν σώματι φρόνημα, αναλαβούσα πρός πάλην, δυσμενών ασάρκων Μάρτυς εξήλθες, καί ρομφαία, υπομονής αυτούς εθανάτωσας.

Αιμάτων, τή πλημμύρα θαλάσσας εξήρανας, κακοπιστίας, Χριστού δέ τήν σεπτήν κατήρδευσας Εκκλησίαν, Ανυσία, αθληφόρε Παρθένων τό καύχημα.

Αβρόχως, τών αγώνων διήλθες κλυδώνιον, κυβερνωμένη παλάμη, τού τά πάντα λόγω πεποιηκότος, καί πρός όρμον, σωτηρίας Παρθένε κατήντησας.

Θεοτοκίον

Ο πλάσας, κατ' εικόνα ιδίαν τόν άνθρωπον, διά πολλήν ευσπλαγχνίαν, αναπλάττει τούτον εκ σού Παρθένε, Θεομήτορ, ολοκλήρως αυτόν ενδυσάμενος.

Τής Οσίας

Ο αυτός

Αβρόχως, τό τού βίου διήλθες κλυδώνιον, ακαταπόντιστος όθεν, εις λιμένα άκλυστον καθωρμίσθης, καί τής όντως, απολάβεις γαλήνης Αοίδιμε.

Σπινθήρσι, τού θερμού σου πρός Κύριον έρωτος, πεπυρωμένα τά βέλη, κατεφλέχθη πάντα τής αμαρτίας, καί δαιμόνων, κακουργία εις τέλος ηφάνισται.

Ο νούς σου, πρός τό κρείττον ενώσει Θεούμενος, τής πρός τήν σάρκα φιλίας, διεζεύχθη νεύσει παντοδυνάμω, διά τούτο, τής ασκήσεως πόνους υπέφερες.

Θεοτοκίον

Θεοί με, γεννηθείς εκ Παρθένου ο Κύριος, καί σπαργανούται τήν λύσιν, τών εμών ποιούμενος εγκλημάτων, καί χωρείται, εν Σπηλαίω ο πάσιν αχώρητος.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τής Οσίας

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Καταυγασθείσα τήν ψυχήν φρυκτωρίαις, τού αναλάμψαντος ημίν εκ Παρθένου, εν αρεταίς διέλαμψας Πανεύφημε, πλούτον γάρ σκορπίσασα, επί γήν εφθαρμένον, εναπεθησαύρισας, τόν ουράνιον πλούτον, καί εν ασκήσει έλαμψας φαιδρώς, Όθεν Μελάνη, σέ πόθω γεραίρομεν.

Ο Οίκος

Φυγούσα κόσμου τά τερπνά, χρυσού τάς μυριάδας εσκόρπισας πλουσίως, εις χείρας τών πενήτων αποθεμένη ευσεβώς, τόπους δέ τούς θείους διαδραμούσα, τοίς πάσι τά πάντα γέγονας, βίον διελθούσα ισάγγελον, καί πάσιν επαρκούσα, τώ ελαίω δέ τής ευποιΐας, αιδρύνασα τήν ψυχικήν λαμπάδα, εισήλθες σύν Χριστώ πρός θείον νυμφώνα, βασιλείας τής αυτού κατατρυφώσα. Όθεν Μελάνη, σέ πόθω γεραίρομεν.

Συναξάριον

Τή Λ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ανυσίας, τής εν Θεσσαλονίκη.

Στίχοι

- Εις δεξιάν νύττουσι πλευράν κυρίως,
- Πλευράς Αδάμ κύημα τήν Ανυσίαν.
- Πλευράν Ανυσίης τριακοστή έγχος ένυξεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Θεοδώρας, τής από Καισαρείας.

Στίχοι

- Απήρε δεσμού σαρκός η Θεοδώρα,
- Ούπερ λυθήναι ζώσα καί πρίν ηγάπα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου Μάρτυρος Φιλεταίρου.

Στίχοι

- Φιλέταιρος πέπονθεν αθλητών νόμω,
- Κάν ουκ απήλθεν ως αθλητής εκ βίου.

Τή αυτή ημέρα, Ο Όσιος Λέων ο Αρχιμανδρίτης, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ρευστού μεταστάς, Χριστέ, Λέων εκ βίου
- Σκύμνον λέοντος εξ Ιούδα σε βλέπει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελεησον ημάς. Αμήν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ζ'

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί».

Σού τήν οικίαν τής ψυχής, Μάρτυς νοητώς ιδρυμένην, ομολογία τού Χριστού, τών βασάνων συρρεύσαντες χείμαρροι, ουδαμώς παρεσάλευσαν, ο Θεός αναβοώσης, ευλογητός εί.

Δικαιοσύνης τόν Χριστόν, Ήλιον γινώσκουσα Μάρτυς, ου κατεδέξω δυσσεβώς, επιθύσαι Ηλίω κελεύοντος, τού τυράννου αλλ' έμελπες. ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Σού εξ αιμάτων ιερών, βάψασα σαυτού αλουργίδα, νικητικώ τήν κεφαλήν διαδήματι, Μάρτυς κατέστεψαι, καί Θεώ νύν παρίστασαι, Βασιλεί τώ αθανάτω, ευφραινομένη.

Θεοτοκίον

Ο σπαργανώσας ουρανόν, νέφεσι τήν γήν δέ ομίχλη, σού εκ γαστρός αποτεχθείς, σπαργανούται καί φάτνη προσκλίνεται, Θεομήτορ Πανάμωμε, τάς σειράς μου διαλύων, τών εγκλημάτων.

Τής Οσίας

Ο αυτός

Σύν τώ συζύγω τόν ζυγόν, φέρουσα Χριστού θεοφόρε, κατενεώσατε ευχών, τώ αρότρω τάς ψυχάς, καί τήν άρουραν, τών καλών γεωργήσαντες, εντρυφάτε εις αιώνας, τής άνω δόξης.

Ωσεί ελαία ψαλμικώς, οίκω τού Θεού φυτευθείσα, καθιλαρύνεις μυστικώς τάς καρδίας, Οσία καί πρόσωπα, τώ ελαίω τών πόνων σου, τών Πιστώς ανευφημούντων σου τους αγώνας.

Τής εγκρατείας δροσισμώ, σβέσασα παθών τάς καμίνους, τή επομβρία τών

ευχών, ιαμάτων πελάγη ανέβλυσας, παθημάτων επήρειαν, κατακλύζοντα Μελάνη τών σέ τιμώντων.

Θεοτοκίον

Πόκον έφη ο Δαυϊδ, ως τόν υετόν δεξαμένην, τόν επουράνιον Αγνή, ανομίας χειμαρρους ξηραίνοντα, καί πιστών καταρδεύοντα, διανοίας χερσωθείσας τή αμαρτία.

Τής Μάρτυρος

Ωδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύωαμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Χήραις ορφανοίς τε καί πτωχοίς, καί πάσι χρήζουσι, πλούτον διένειμας, τού Παντοκράτορος στέργουσα, αδιάπτωτα προστάγματα, καί Μαρτυρίου τό σεπτόν, όντως ποτήριον, εκπιούσα, έστης Παρθένε σεμνή τής εφέσεως.

Ως προίκα προσήξας τώ Χριστώ νηστείαν δάκρυα, παθών τήν νέκρωσιν, καί τήν τού αίματος προσχυσιν, τής πλευράς τε τήν εκκέντησιν, μή παλαιούμενον αυτός, όθεν σοι στέφανον, καί παστάδα, άφθορον νέμει, καί δόξαν αθάνατον.

Οικείς μετ' Αγγέλων εν φωτί, Παρθένων τάγμασι, δήμοις Μαρτύρων τε, συναγελάζουσι πρόσωπον, τού νυμφίου σου πρός πρόσωπον, καί θεωρούσα καί λαμπράς, δόξης μετέχουσα, καί βοώσα, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής, Ιούδα φυλής, άρχων ηγούμενος, σύ γάρ Πανάμωμε τέτοκας, ώ τό πρίν ήν αποκείμενον, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τής Οσίας

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Ναόν τήν καρδίαν καί τό σώμα, τριάδος τής υπερθέου εκτελέσας, θείους ανεδόμησας οίκους Αξιάγαστε, εν οίς Παρθένων τάγματα, καί Μοναζόντων χορούς, συνήθροισας υμνούντας συμφώνως, καί δοξολογούντας, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Φρονήσει, ανδρεία, σωφροσύνη, καί θεία δικαιοσύνη διαλάμπουσα έσχες ανυψούσάν σε, ύψος πρός ουράνιον, υψοποιόν ταπείνωσιν, δι' ής κατέβαλες, Οσία τόν μεγάλαυχον όφιν, όθεν σε τιμώμεν, ως όντως νικηφόρον.

Ελέω τόν έλεον εκτήσω, εσκόρπισας έδωκας τοίς πένησιν, η δικαιοσύνη σου, μένει αιωνίζουσα, καί τό εκ ταύτης κέρδος σοι, μή παλαιουμενον, Μελάνη

θεοφόρε Οσία, κλέος τών εν πίστει, αεί σε ευφημούντων.

Θεοτοκίον

Παθών με ταράττει τρικυμία, βυθός με χειμάζει απογνώσεως, σώσόν με Πανάμωμε, Μήτηρ καί σωθήσομαι, τόν γάρ Σωτήρα Κύριον εκυοφόρησας, εν φάτνη, τόν ως βρέφος τεχθέντα, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τής Μάρτυρος

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φυσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Λίθοις οι προσάπτοντες σέβας, παρά τόν Κτίσαντα οράν σε, Ένδοξε μή φέροντες Θεώ, ανακειμένην ξίφει συγκόπτουσι, διά θανάτου θείαν σοι, αθανασίαν μνηστευόμενοι.

Θεσσαλονικέων η πόλις, σού τοίς σπαργάνοις καί τοίς άθλοις, Μάρτυς εγκαυχάται Παρθένε, η Εκκλησία τών πρωτοτόκων δέ, μετά δικαίων έχει σου, πνεύμα τό θείον ευφραινόμενον.

Λίβανον χρυσόν τε καί σμύρναν, εν Βηθλεέμ τώ γεννηθέντι, Μάγοι προσενήνοχαν πίστει, η Αθλοφόρος δέ τήν δι' αίματος τού μαρτυρίου άθλησιν, υπέρ ημών αυτώ πρεσβεύουσα.

Θεοτοκίον

Ράβδος ανεβλάστησας ρίζης, τού Ιεσσαί Θεογεννήτορ, άνθος τής θεότητος Χριστόν, ημίν τεκούσα, Πάναγνε σήμερον, τόν ως Θεόν αχώρητον, καί νύν ως βρέφος σπαργανούμενον.

Τής Οσίας

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Εις ύψος σαφώς τής ακραιφνούς, ανέδραμες, Μακαρία τελειότητος, έφθασας τάξεις Ασωμάτων, τώ όντως εφετώ προσεπέλασας, πηγήν τών αγαθών νύν κατείληφας, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Χοροίς συνευφραίνη Ασκητών, ασκήσασα, καί τά πάθη θανατώσασα, βλέπεις ανακεκαλυμμένω, προσώπω τού Θεού τήν λαμπρότητα, ής πρώην τάς εμφάσεις εκέκτησο, σώφρον Μελάνη παναοίδιμε.

Βαδίσασα τρίβον τήν στενήν, ευρύχωρον, Παραδείσου πλάτος έφθασας, όπου χαρά εορταζόντων, τό ξύλον τής ζωής ένθα πέφυκεν, ημών διά παντός μνημονεύουσα,
τών εκτελούντων σου τήν κοίμησιν.

Θεοτοκίον

Ο νώτοις φρικτώς Χερουβικοίς Οχούμενος, εν αγκαλαις νύν καθέζεται, Κόρης αγνής, καί σπαργανούται, καί λύει τάς σειράς τών κακών ημών, καί γάλακτι ως νήπιος τρέφεται, ο διατρέφων πνοήν άπασαν.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Μάρτυρος

Γυναίκες ακουτίσθητε

Η θήκη τών λειψάνων σου, μύρον ευώδες βρύουσα, ιάται πάθη ποικίλα, τά τών βροτών Ανυσία, Παρθενομαρτυς ένδοξε, διό πανηγυρίζομεν, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, εν ή Χριστόν εκδυσώπει, υπέρ τών σέ ανυμνούντων.

Τής Οσίας, όμοιον

Μελάνη παναοίδιμε, Μοναζουσών τό καύχημα, παθών με τή αμαυρώσει, μελανωθέντα κατ' άμφω, λαμπρύνασα καθάρισον, ταίς πρός Θεόν πρεσβείαις σου, όπως φαιδρώς γεραίρω σε, καί τήν φωσφόρον σου μνήμην, λαμπροφανώς εορτάζω.

Τής Εορτής, όμοιον

Ο ών σύν τώ Γεννήτορι, Θεός αεί προάναρχος, εκ Πνεύματος νύν αγίου, εν Βηθλεέμ απορρήτως, εκ σού Παρθένε τίκτεται, υπό τό θείον σπήλαιον, εν φάτνη τών αλόγων δέ, σπαργανωθείς ανεκλίθη, λύων σειράς μου πταισμάτων.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσομοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Ω τών υπέρ νούν, καί μεγάλων μυστηρίων! πώς ο αναφής, ενειλούμενος σπαργάνοις, εν φάτνη τών αλόγων, ανεκλίθη ως νήπιον, πάντας αλογίας απαλλάττων, καί πρός ουρανούς ημάς ανάγων, αυτώ Κράζοντας. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Τόν Εμμανουήλ, εν Σπηλαίω γεννηθέντα, άνωθεν αστήρ, κατεμήνυσε τοίς Μάγοις, δικαιοσύνης όντα, απερίγραπτον Ήλιον, καί περιγραφόμενον εν φάτνη, σάρκα υλικήν ημφιεσμένον, πρός όν κράζομεν. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Νύν επί τής γής, πεφανέρωται παιδίον, ο εκ τού Πατρός, γεννηθείς πρό τών αιώνων. Αγάλλου πάσα κτίσις, ουρανοί ευφραινέσθωσαν, βλέποντες τούς

πρίν απατηθέντας, πάλιν τώ Θεώ οικειουμενους, αυτώ κράζοντας. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Θέλων ουρανούς, κλίνας Κύριε κατέβης, καί Παρθενικήν, μήτραν ώκησας αφράστως, καί βρέφος εγνωρίσθης, εν Σπηλαίω τικτόμενος, καί συνανεστράφης τοίς ανθρώποις, αρίστην οδόν υποδεικνύων, τοίς σοί κράζουσιν. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Άφθορον Αγνήν, εαυτήν κατανοούσα, μετά τήν φρικτήν, καί ανέκφραστον λοχείαν, εβόα η Παρθένος, Ανερμήνευτε Κύριε, βρέφος σπαργανούμενον κρατώ σε, καί δοξολογώ μετά Ποιμένων, πιστώς κράζουσα. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Ράβδω σιδηρά, ποιμανθήση Ιουδαίε, οία απειθής, καί Προφήταις αντιπίπτων, Υιώ γάρ γεννηθέντι, ο Πατήρ κλήρον δίδωσιν, έθνη καί κατάσχεσιν γήν πάσαν, σέ δέ απωθείται μιαιφόνε, βοάν ού πείθη γάρ, ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγέγονεν.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Κράζε ώ Δαυϊδ, Θεοπάτορ καί Προφήτα. Άστρον φαεινόν, προεκλάμψαν Εωσφόρου, καί ποίον ανακράζεις; Τόν ασπόρως τικτόμενον, Κόρης εκ Παρθένου, ώ βοώμεν, εις τήν χαράν τής Θεοτόκου, λαοί λέγοντες. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Λέγε εμφανώς, Ησαϊα ώ Προφήτα. Ιδού εν γαστρί, έξει άνανδρος Παρθένος, καί τέξεται ασπόρως, Πλαστουργόν καί δεσπόζοντα, πάντων τών αιώνων, ώ βοώμεν, εις τήν χαράν τής Θεοτόκου, φαιδρώς ψάλλοντες. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δοξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ορώσά σε η κτίσις άπασα, εν Βηθλεέμ σαρκί τικτόμενον, τόν Δημιουργόν καί Κτίστην τών απάντων, καινουργείται πάλιν καί αναπλάττεται, ο ήλιος δέ τό φώς εφήπλωσε, καί η γή επαγάλλεται. Μάγοι εκ Περσίδος Βασιλεί δώρα προσφέρουσι, Ποιμένες θαυμάζουσιν εκπλαγέντες, καί Θεόν σύν τή τεκούση προσκυνούσι σαρκί. Ώ τού θαύματος! ο τροφεύς τρέφεται Μητρί πανάγνω, διά τήν τού κόσμου σωτηρίαν καί ανάπλασιν.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Μελάνης τής Ρωμαίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β' Γερμανού

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω, τό παρόν μυστήριον εκδιηγούμενοι, τό μεσότοιχον τού φραγμού διαλέλυται, η φλογίνη ρομφαία τά νώτα δίδωσι, καί τά Χερουβίμ παραχωρεί τού ξύλου τής ζωής, καγώ τού παραδείσου τής τρυφής μεταλαμβάνω, ού προεξεβλήθην διά τής παρακοής, Η γάρ απαράλλακτος είκων τού Πατρός, ο χαρακτήρ τής αϊδιότητος αυτού, μορφήν δούλου λαμβάνει, εξ απειρογάμου Μητρός προελθών, ου τροπήν υπομείνας, ο γάρ ήν διέμεινε, Θεός ών αληθινός, καί ο ουκ ήν προσέλαβεν, άνθρωπος γενόμενος διά φιλανθρωπίαν, αυτώ βοήσωμεν, ο τεχθείς εκ Παρθένου Θεός, ελέησον ημάς. (Δίς)

Ανατολίου, ο αυτός

Τού Κυρίου Ιησού γεννηθέντος εκ τής αγίας Παρθένου, πεφώτισται τά σύμπαντα, Ποιμένων γάρ αγραυλούντων, καί Μάγων προσκυνούντων, Αγγέλων ανυμνούντων, Ηρώδης εταράττετο, ότι Θεός έν σαρκί εφάνη, Σωτήρ τών ψυχών ημών. (Δίς)

Ο αυτός

Η Βασιλεία σου, Χριστέ ο Θεός, βασιλεία πάντων τών αιώνων, καί η Δεσποτεία σου, εν πάση γενεά καί γενεά, ο σαρκωθείς εκ Πνεύματος Αγίου, καί εκ τής αειπαρθένου Μαρίας ενανθρωπήσας, φώς ημίν έλαμψας, Χριστέ ο Θεός, τή σή παρουσία, φώς εκ φωτός, τού Πατρός τό απαύγασμα, πάσαν κτίσιν εφαίδρυνας, Πάσα πνοή αινεί σε, τόν χαρακτήρα τής δόξης τού Πατρός, Ο ών καί προών, καί εκλάμψας εκ Παρθένου Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτός

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ότι ώφθης επί γής ως άνθρωπος δι' ημάς; έκαστον γάρ τών υπό σού γενομένων κτισμάτων, τήν ευχαριστίαν σοι προσάγει, οι Άγγελοι τόν ύμνον, οι ουρανοί τόν Αστέρα, οι Μάγοι τά δώρα, οι Ποιμένες τό θαύμα, η γή τό σπήλαιον, η έρημος τήν φάτνην, ημείς δέ Μητέρα Παρθένον, ο πρό αιώνων Θεός ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος ο αυτός Κασίας

Αυγούστου μοναρχήσαντος επί τής γής, η πολυαρχία τών ανθρώπων επαύσατο, καί σού ενανθρωπήσαντος εκ τής Αγνής, η πολυθεϊα τών ειδώλων κατήργηται, Υπό μίαν βασιλείαν εγκόσμιον, αι πόλεις γεγένηνται, καί εις μίαν Δεσποτείαν θεότητος, τά Έθνη επίστευσαν, Απεγράφησαν οι λαοί, τώ δόγματι τού Καίσαρος, επεγράφημεν οι πιστοί, ονόματι θεότητος, σού τού

ενανθρωπήσαντος Θεού ημών, Μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος β' Γερμανού

Μέγα καί παράδοξον θαύμα, τετέλεσται σή μερον! Παρθένος τίκτει καί μήτρα ου φθείρεται, ο Λόγος σαρκούται, καί τού Πατρός ου κεχώρισται, Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξάζουσι, καί ημείς σύν αυτοίς εκβοώμεν, Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη,

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ήχος γ' τού αυτού

Σήμερον τίκτει η Παρθένος, τόν Ποιητήν τού παντός, Εδέμ προσφέρει σπήλαιον, καί αστήρ μηνύει Χριστόν, τόν Ήλιον τοίς εν σκότει, Μετά δώρων Μάγοι προσεκύνησαν, πίστει φωτιζόμενοι, καί Ποιμένες είδον τό θαύμα, Αγγέλων ανυμνούντων, καί λεγόντων, Δόξα εν υψίστοις Θεώ.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ο αυτός, Ανατολίου

Τού Κυρίου Ιησού γεννηθέντος, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, έξ Ανατολών ελθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεόν ενανθρωπήσαντα, καί τούς θησαυρούς αυτών προθύμως ανοίξαντες, δώρα τίμια προσέφερον, δόκιμον χρυσόν, ώς Βασιλεί τών αιώνων, καί λίβανον, ώς Θεώ τών όλων, ως τριημέρω δέ νεκρώ, σμύρναν τώ Αθανάτω, Πάντα τά έθνη, δεύτε προσκυνήσωμεν, τώ τεχθέντι σώσαι τάς ψυχάς ήμών.

Δόξα... Ήχος δ'
Ιωάννου Μοναχού

Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, καί πανηγυρίσατε πάντες, οι αγαπώντες Σιών, Σήμερον ο χρόνιος ελύθη δεσμός, τής καταδίκης τού, Αδάμ, ο Παράδεισος ημίν ηνεώχθη, ο όφις κατηργήθη, ήν γάρ ηπάτησε πρώην, νύν εθεάσατο, τού Δημιουργού γενομένην Μητέρα, Ώ βάθος πλούτου, καί σοφίας, καί γνώσεως Θεού, η προξενήσασα τόν θάνατον πάση σαρκί, τής αμαρτίας τό όργανον, σωτηρίας απαρχή εγένετο τώ κόσμω παντί, διά τής Θεοτόκου, βρέφος γάρ τίκτεται εξ αυτής, ο παντέλειος Θεός, καί διά τού τόκου, Παρθενίαν σφραγίζει, σειράς αμαρτημάτων, λύων διά σπαργάνων, καί διά νηπιότητος, τής Εύας θεραπεύει, τάς εν λύπαις ωδίνας, Χορευέτω τοίνυν πάσα η κτίσις καί σκιρτάτω, ανακαλέσαι γάρ αυτήν, παραγέγονε Χριστός, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος ο αυτός
Ανατολίου

Σπηλαίω παρώκησας, Χριστέ ο Θεός, φάτνη υπεδέξατο, Ποιμένες δέ καί

Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δή τών Προφητών επληρούτο τό κήρυγμα, καί Αγγέλων αι Δυνάμεις εθαύμαζον, βοώσαι καί λέγουσαι, Δόξα τή συγκαταβάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Απολυτίκιον Ήχος δ' εκ γ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Τό αυτό καί εις τό, Θεός Κύριος

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Δεύτε ίδωμεν πιστοί, πού εγεννήθη ο Χριστός, ακολουθήσωμεν λοιπόν ένθα οδεύει ο αστήρ, μετά τών Μάγων Ανατολής τών Βασιλέων. Άγγελοι υμνούσιν, ακαταπαύστως εκεί. Ποιμένες αγραυλούσιν, ωδήν επάξιον, Δόξα εν υψίστοις λέγοντες, τώ σήμερον εν Σπηλαίω τεχθέντι, εκ τής Παρθένου, καί Θεοτόκου, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί εκθαμβείσαι τώ εν σοί; Ότι άχρονον Υιόν, χρόνω εγέννησα φησί, τού τικτομένου τήν σύλληψιν μή διδαχθείσα. Άνανδρος ειμί, καί πώς τέξω Υιόν, άσπορον γονήν τίς εώρακεν, όπου Θεός δε βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, ώς γέγραπται. Χριστός ετέχθη, εκ τής Παρθένου, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας. (Δίς)

Μετά δέ τόν Πολυέλεον, Κάθισμα, όμοιον, ο αχώρητος παντί, πώς εχωρήθη εν γαστρί; ο εν κόλποις τού Πατρός, πώς εν αγκάλαις τής Μητρός, πάντως ως οίδεν ως ηθέλησε καί ως, ηυδόκησεν, άσαρκος γάρ ών, εσαρκώθη εκών, καί γέγονεν ο Ών ο ουκ ήν δι' ημάς, καί μή εκστάς τής φύσεως, μετέσχε τού ημετέρου φυράματος. Διπλούς ετέχθη, Χριστός τόν άνω, κόσμον θέλων αναπληρώσαι. (Δίς)

Ο Ν'

Καί οι Κανόνες. Ο Παρών τού κυρίου Κοσμά, φέρων ακροστιχίδα τήνδε.

Χριστός βροτωθείς ήν όπερ Θεός μένη.

Ωδή α' Ήχος α'
Ο Ειρμός

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε. Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε. Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Ρεύσαντα εκ παραβάσεως, Θεού τόν κατ' εικόνα γενόμενον, όλον τής φθοράς υπάρξαντα, κρείττονος επταικότα θείας ζωής, αύθις αναπλάττει, ο σοφός Δημιουργός, ότι δεδόξασται.

Ιδών ο Κτίστης ολλύμενον, τόν άνθρωπον χερσίν, όν εποίησε, κλίνας ουρανούς κατέρχεται, τούτον δέ εκ Παρθένου θείας Αγνής, όλον ουσιούται, αληθεία σαρκωθείς, ότι δεδόξασται.

Σοφία λόγος καί δύναμις, Υιός ών τού Πατρός, καί απαύγασμα, Χριστός ο Θεός, δυνάμεις λαθών, όσας υπερκοσμίους, όσας εν γή, καί ενανθρωπήσας, ανεκτήσατο ημάς, ότι δεδόξασται.

Έτερος Κανών Ιαμβικός, Ιωάννου Μοναχού, φέρων ακροστιχίδα τήνδε διά στίχων Ηρωελεγείων

- Ευεπίης μελέεσσιν εφύμνια ταύτα λιγαίνει
- Υία Θεού μερόπων ένεκα τικτόμενον
- Εν χθονί, καί λύοντα πολύστονα πή ματά κόσμου.
- Αλλ' Άνα. ρητήρας ρύεο τών δε πόνων.

Ωδή α' Ήχος ο αυτός
Ο Ειρμός

- «Έσωσε λαόν, θαυματουργών Δεσπότης, »
- Υγρόν θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλαι. »
- Εκών δέ τεχθείς εκ Κόρης, τρίβον βατήν, »
- Πόλου τίθησιν ημίν, όν κατ ουσίαν, »
- Ισόν τε Πατρί, καί βροτοίς δοξάζομεν».

- Ήνεγκε γαστήρ ηγιασμένη Λόγον,
- Σαφώς αφλέκτω ζωγραφουμένη βάτω,
- Μιγέντα μορφή, τή βροτησία Θεόν,
- Εύας τάλαιναν, νηδύν αράς τής πάλαι,
- Λύοντα πικράς, όν βροτοί δοξάζομεν.

- Έδειξεν αστήρ τόν πρό ηλίου Λόγον,

- Ελθόντα παύσαι τήν αμαρτίαν Μάγοις,
- Σαφώς πενιχρόν εις σπέος τόν συμπαθή,
- Σέ σπαργάνοις ελικτόν, όν γεγηθότες,
- Ιδον τόν αυτόν, καί βροτόν καί Κύριον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ π ατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, ο ανυψώσας τό κέρας ημών, άγιος εί Κύριε».

Ο τής επιπνοίας, μετασχών τής αμείνω Αδάμ χοϊκός, καί πρός φθοράν κατολισθήσας, γυναικεία απάτη, Χριστόν γυναικός βοά εξορών, ο δι' εμέ κατ εμέ γεγονώς, άγιος εί Κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, ευτελούς διαρτίας Χριστέ γεγονώς, καί μετοχή σαρκός τής χείρω, μεταδούς θείας φύτλης, βροτός πεφυκώς, καί μείνας Θεός, καί ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε.

Βηθλεέμ ευφραίνου, Ηγεμόνων Ιούδα βασίλεια. τόν Ισραήλ γάρ ο ποιμαίνων, Χερουβίμ ο επ' ώμων, εκ σού προελθών Χριστός εμφανώς, καί ανυψώσας τό κέρας ημών, πάντων εβασίλευσεν.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Νεύσον πρός ύμνους οικετών Εύεργετα, »
- Εχθρού ταπεινών τήν επηρμένην οφρύν, »
- Φέρων τε Παντεπόπτα τής αμαρτίας, »
- Υπερθεν ακλόνητον, εστηριγμένους, »
- Μάκαρ, μελωδούς τή βάσει τής πίστεως. »

- Νύμφης πανάγνου τόν πανόλβιον τόκον
- Ιδείν υπέρ νούν ηξιωμένος χορός,
- Άγραυλος εκλονείτο, τώ ξένω τρόπω.
- Τάξιν μελωδούσάν τε τών Ασωμάτων,
- Άνακτα Χριστόν, ασπόρως σαρκούμενον.

- Ύψους ανάσσων ουρανών ευσπλαγχνία,
- Τελεί καθ' ημάς εξ ανυμφεύτου Κόρης,
- Άϋλος ών τό πρόσθεν, αλλ' επ' εσχάτων
- Λόγος παχυνθείς σαρκί, τόν πεπτωκότα,
- Ίνα πρός αυτόν ελκύση πρωτόκτιστον.

Η Υπακοή Ήχος πλ. δ'

Τήν απαρχήν τών Εθνών, ο ουρανός σοι προσεκόμισε, τώ κειμένω νηπίω εν φάτνη, δι αστέρος τούς Μάγους καλέσας, ούς καί κατέπληττεν, ου σκήπτρα

καί θρόνοι, αλλ' εσχάτη πτωχεία, τί γάρ, τί δέ ταπεινότερον σπαργάνων, εν ευτελέστερον σπηλαίου, οίς διέλαμψεν ο τής θεότητός σου πλούτος. Κύριε δόξα σοι.

Ιστέον ότι ότε λέγομεν υπακοήν, Κάθισμα ου λέγομεν ως έντισι Τυπικοίς εύρομεν.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω. ότι ετέχθη επί γής, ο Αμνός τού Θεού, παρέχων τώ κόσμω τήν απολύτρωσιν. Ο Λόγος ο εν τοίς κόλποις ών τού Πατρός, προήλθεν εκ τής Παρθένου άνευ σποράς, όν οι Μάγοι εξίσταντο, ορώντες εν Βηθλεέμ, τικτόμενον ώς νήπιον όν δοξάζει τά σύμπαντα.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας. εξ όρους ο αινετός κατασκίου δασέος ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άϋλος καί Θεός. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ον πάλαι προείπεν Ιακώβ, εθνών απεκδοχήν Χριστέ, φυλής Ιούδα εξανέτειλας, καί δύναμιν Δαμασκού, Σαμαρείας σκύλά τε, ήλθες προνομεύσων πλάνην τρέπων, εις πίστιν Θεοτερπή. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Μάντεως πάλαι Βαλαάμ, τών λόγων μυητάς σοφούς, αστεροσκόπους χαράς έπλησας, αστήρ εκ τού Ιακώβ, ανατείλας Δέσποτα, Εθνών απαρχήν εισαγομένους, εδέξω δέ προφανώς, δώρά σοι δεκτά προσκομίζοντας.

Ως πόκω γαστρί Παρθενική, κατέβης υετός Χριστέ, καί ως σταγόνες εν γή στάζουσαι. Αιθίοπες καί θαρσείς, καί Αράβων νήσοί τε, Σαβά Μήδων, πάσης γής κρατούντες, προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Γένους βροτείου τήν ανάπλασιν πάλαι, »
- Αδων Προφήτης Αββακούμ, προμηνύει, »
- Ιδείν αφράστως αξιωθείς τόν τύπον. »
- Νέον βρέφος γάρ, εξ όρους τής Παρθένου, »
- Εξήλθε λαών, εις ανάπλασιν Λόγος. »

- Ίσος προήλθες τοίς βροτοίς εκουσίως,
- Ύψιστε, σάρκα προσλαβών εκ Παρθένου,
- Ιόν καθάραι τής δρακοντείας κάρας,

- Άγων άπαντας πρός σέλας ζωηφόρον,
- Θεός πεφυκώς, εκ πυλών ανηλίων.

- Έθνη τά πρόσθεν τή φθορά βεβυσμένα.
- Όλεθρον άρδην δυσμενούς πεφευγότα,
- Υψούτε χείρας, σύν κρότοις εφυμνίοις,
- Μόνον σέβοντα Χριστόν, ως ευεργέτην,
- Εν τοίς καθ ημάς συμπαθώς αφιγμένον.

- Ρίζης φυείσα τού Ιεσσαί Παρθένε,
- Όρους παρήλθες, τών βροτών τής ουσίας,
- Πατρός τεκούσα τόν πρό αιώνων Λόγον.
- Ως ηυδόκησεν αυτός, εσφραγισμένην,
- Νηδύν διελθείν τή κενώσει τή ξένη.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε Φιλάνθρωπε».

Εν δούλοις τώ Καίσαρος δόγματι, απεγράφης πειθήσας, καί δούλους ημάς, εχθρού καί αμαρτίας, ηλευθέρωσας Χριστέ, όλον τό καθ ημάς δέ πτωχεύσας, καί χοϊκόν εξ αυτής ενώσεως, καί κοινωνίας εθεούργησας.

Ιδού η Παρθένος, ως πάλαι φησίν, εν γαστρί συλλαβούσα εκύησε, Θεόν ενανθρωπήσαντα, καί μένει Παρθένος. δι ής καταλλαγέντες Θεώ οι αμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίωςούσαν, εν πίστει ανυμνήσωμεν.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Εκ νυκτός έργων, εσκοτισμένης πλάνης »
- Ιλασμόν ημίν Χριστέ τοίς εγρηγόρως, »
- Νύν σοι τελούσιν ύμνον, ως ευεργέτη, »
- Έλθοις πορίζων ευχερή τε τήν τρίβον, »
- Καθ' ήν ανατρέχοντες, εύροιμεν κλέος. »

- Απηνές έχθος, τό πρός αυτόν Δεσπότης,
- Τεμών διαμπάξ, σαρκός εν παρουσία,
- Ίνα κρατούντος ώλεσε ψυχοφθόρου,
- Κόσμον συνάπτων, ταίς αϋλοις ουσίαις,
- Τιθείς προσηνή, τόν Τεκόντα τή κτίσει.

- Ο λαός είδεν, ο πρίν ημαυρωμένος,
- Μεθ' ημέραν φώς, τής άνω φρυκτωρίας.

- Έθνη Θεώ δέ, κλήρον Υιός προσφέρει,
- Νέμων εκείσε τήν απόρρητον χάριν,
- Ου πλείον εξήνθησεν η αμαρτία.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν ενάλιος θήροιον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος, καί σάρκα λαβών διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Ήλθε σαρκωθείς, Χριστός ο Θεός ημών, γαστρός όν Πατήρ, πρό Εωσφόρου γεννά, τάς ηνίας δέ, ο κρατών τών αχράντων Δυνάμεων, εν φάτνη τών αλόγων ανακλίνεται, ράκει σπαργανούται, λύει δέ, πολυπλόκους σειράς παραπτώσεων.

Νέον εξ Αδάμ, παιδίον φυράματος ετέχθη Υιός, καί πιστοίς δέδοται, τού δέ μέλλοντος, ούτός εστιν αιώνος, Πατήρ καί Άρχων, καί καλείται τής μεγάλης Βουλής Άγγελος, ούτος ισχυρός Θεός εστι, καί κρατών εξουσία τής κτίσεως.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Ναίων Ιωνάς, εν μυχοίς θαλαττίοις, »
- Ελθείν εδείτο, καί ζάλην απαρκέσαι. »
- Νυγείς εγώ δέ, τώ τυραννούντος βέλει, »
- Χριστέ προσαυδώ, τόν κακών αναιρέτην, »
- θάττον μολείν σε τής εμής ραθυμίας. »

- Ος ήν εν αρχή, πρός Θεόν Θεός Λόγος,
- Νυνί κρατύνει, μή σθένουσαν τήν πάλαι,
- Ιδών φυλάξαι, τήν καθ ημάς ουσίαν,
- Καθείς εαυτόν δευτέρα κοινωνία
- Αύθις προφαίνων, τών παθών ελευθέραν.

- Ίκται δι' ημάς, Αβραάμ εξ οσφύος,
- Λυγρώς πεσόντας, εν σκότει τών πταισμάτων,
- Υιούς εγείραι, τών κάτω νενευκότων,
- Ο φώς κατοικών, καί φάτνην παρ' αξίαν.
- Νύν ευδοκήσας, εις βροτών σωτηρίαν.

Κοντάκιον
Ήχος γ' Αυτόμελον
Ποίημα Ρωμανού τού Μελωδού

Η Παρθένος σήμερον, τόν υπερούσιον τίκτει, καί η γή τό Σπήλαιον, τώ απροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξολογούσι. Μάγοι δέ μετά αστέρος οδοιπορούσι. δι' ημάς γάρ εγεννήθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων

Θεός.

Ο Οίκος

Τήν Εδέμ Βηθλεέμ ήνοιξε, δεύτε ίδωμεν, τήν τρυφήν εν κρυφή εύρομεν, δεύτε λάβωμεν, τά τού Παραδείσου ένδον τού Σπηλαίου. Εκεί εφάνη ρίζα απότιστος, βλαστάνουσα άφεσιν, εκεί ευρέθη φρέαρ ανώρυκτον, ού πιείν Δαυϊδ πρίν επεθύμησεν, εκεί Παρθένος τεκούσα βρέφος, τήν δίψαν έπαυσεν ευθύς, τήν τού Αδάμ καί τού Δαυϊδ, διά τούτο πρός τούτο επειχθώμεν, ού ετέχθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΛΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Μελάνης της Ρωμαίας.

Στίχοι

- Ουχ υλική σε χείρ Μελάνη καί μέλαν,
- Θεός δέ, κάν τέθνηκας, εν ζώσι γράφει.
- Πρώτη εν τριακοστή απήρε βίοιο Μελάνη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος καί Πρεσβυτέρου Ζωτικού τού Ορφανοτρόφου.

Στίχοι

- Πώλων συρόντων, Ζωτικός σκιρτών τρέχει,
- Ώ βαλβίς η γή, τέρμα δέ δρόμου πόλος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Γελάσιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ο Γελάσιος, άχρι καί τέλους βίου,
- Τόν άξιον γέλωτος ήν γελών βίον.

Τή αυτή ημέρα, αι Άγιαι δέκα Παρθένοι, αι εν Νικομηδεία τούς οφθαλμούς διατρηθείσαι καί τάς πλευράς ξεσθείσαι, τελειούνται.

Στίχοι

- Διπλούν τόν άθλον, τρήσιν είτα καί ξέσιν,
- Χορού γινώσκω διπλοπενταπαρθένου.

Τή αυτή ημέρα, Η αγία Μάρτυς Ολυμπιοδώρα πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Αγώνι πρός πύρ τής Ολυμπιοδώρας,
- Ύμνος τό δώρον, ουκ Ολυμπίων πίτυς.

Τή αυτή ημέρα, Ο Άγιος Γάϊος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Πολλούς ανέτλη Γάϊος Θείος πόνους,
- Καί νύν τά λαμπρά τών πόνων έχει γέρα.

Οι Άγιοι Μάρτυρες Βούσιρις, Γαυδέντιος καί Νέμη ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδη ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ εκπτοήθησαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός εστώτες έψαλλον, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί».

Ποιμένες αγραυλούντες, εκπλαγούς φωτοφανείας έτυχον, δόξα Κυρίου γάρ αυτούς, περιέλαμψε καί Άγγελος, Ανυμνήσατε βοών, ότι ετέχθη Χριστός, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Εξαίφνης σύν τώ λόγω τού Αγγέλου, ουρανών στρατεύματα, Δόξα εκραύγαζον Θεώ, εν υψίστοις, επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία, Χριστός έλαμψεν, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Ρήμα τί τούτο, είπον οι Ποιμένες, διελθόντες ίδωμεν τό γεγονός, θείον Χριστόν, Βηθλεέμ καταλαβόντες δέ, σύν τή τεκούση προσεκύνουν αναμέλποντες, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Τώ παντάνακτος εξεφαύλισαν πόθω, »
- Άπλητα θυμαίνοντος ηγκιστρωμένοι, »
- Παίδες τυράννου δύσθεον γλωσσαλγίαν, »
- Οίς είκαθε πύρ άσπετον, τώ Δεσπότη, »
- Λέγουσιν, Εις αιώνας ευλογητός εί. »

- Υπηρέτας μέν εμμανώς καταφλέγει,
- Σώζει δέ παφλάζουσα ροιζηδόν νέους,
- Ταίς επταμέτροις καύσεσι πυργουμένη,
- Ούς έστεφε φλόξ, άφθονον τού Κυρίου,
- Νέμοντος, ευσεβείας ένεκα, δρόσον.

- Αρωγέ Χριστέ, τόν βροτοίς εναντίον,
- Πρόβλημα τήν σάρκωσιν αρρήτως έχων,
- Ήσχυνας, όλβον τής Θεώσεως φέρων,
- Μορφούμενος νύν, ής τινος δι' ελπίδα,
- Άνωθεν εις κευθμώνας ήλθομεν ζόφου.

- Τήν αγριωπόν, ακρατώς γαυρουμένην,
- Άσεμνα βακχεύουσαν εξοιστρουμένου,
- Κόσμου καθείλες πανσθενώς αμαρτίαν.
- Ούς είλκυσε πρίν, σήμερον τών αρκύων,

- Σώζεις δέ, σαρκωθείς εκών Ευεργέτα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ού γάρ ούς εδέξατο φλέγει νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Έλκει Βαβυλώνος η θυγάτηρ παίδας, δορυκτήτους Δαυϊδ, εκ Σιων εν αυτή, δωροφόρους πέμπει δέ, Μάγους παίδας, τήν τού Δαυϊδ θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύσοντα, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Όργανα παρέκλινε τό πένθος ωδής, ου γάρ ήδον εν νόθοις οι παίδες Σιών, Βαβυλώνος λύει δέ, πλάνην πάσαν καί μουσικών, αρμονίαν Βηθλεέμ εξανατείλας Χριστός, διό ανυμνούντες ναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Σκύλα Βαβυλών τής Βασιλίδος Σιών, καί δορύκτητον όλβον εδέξατο, θησαυρούς Χριστός, εν Σιών δέ ταύτης, καί Βασιλείς σύν αστέρι οδηγώ, αστροπολούντας έλκει, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Μήτραν αφλέκτως εικονίζουσι Κόρης, »
- Οι τής παλαιάς πυρπολούμενοι νέοι, »
- Υπερφυώς κύουσαν, εσφραγισμένην. »
- Άμφω δέ δρώσα, θαυματουργία μιά, »
- Λαούς πρός ύμνον εξανίστησι χάρις. »

- Λύμην φυγούσα τού Θεούσθαι τή πλάνη,
- Άληκτον υμνεί τόν κενούμενον Λόγον,
- Νεανικώς άπασα σύν τρόμω κτίσις,
- Άδοξον εύχος δειματουμένη φέρειν,
- Ρευστή γεγώσα, κάν σοφώς εκαρτέρει.

- Ήκεις πλανήτιν πρός νομήν επιστρέφων,
- Τήν ανθοποιόν εξ ερημαίων λόφων,
- Η τών εθνών έγερσις, ανθρώπων φύσιν.
- Ρώμην βιαίαν τού βροτοκτόνου σβέσαι,
- Ανήρ φανείς τε, καί Θεός προμηθεία.

Ωδή θ'
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εντή Ωδή ταύτη Ήχος α'

- Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, καί ενδοξοτέραν τών άνω στρατευμάτων. (Δίς)
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εκ τής Παρθένου, Θεόν σαρκί τεχθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν τώ Σπηλαίω, τεχθέντα Βασιλέα.
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τών υπό τών Μάγων, Θεόν προσκυνηθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν υπό Αστέρος, τοίς Μάγοις μηνυθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν αγνήν Παρθένον, τήν γεννησαμένην, Χριστόν τόν Βασιλέα.
- Μάγοι καί Ποιμένες, ήλθον προσκυνήσαι, Χριστόν τόν γεννηθέντα, εν Βηθλεέμ τή πόλει.

Έτερα εις τόν Ιαμβικόν Κανόνα

- Σήμερον η Παρθένος, τίκτει τόν Δεσπότην, ένδον εν τώ Σπηλαίω.
- Σήμερον ο Δεσπότης, τίκτεται ως βρέφος, υπό Μητρός Παρθένου.
- Σήμερον οι Ποιμένες, βλέπουσι τόν Σωτήρα, σπαργάνοις ειλημένον, καί κείμενον εν Φάτνη.
- Σήμερον ο Δεσπότης, ράκει σπαργανούται, ο αναφής ως βρέφος.
- Σήμερον πάσα κτίσις, αγάλλεται καί χαίρει, ότι Χριστός ετέχθη, εκ τής Παρθένου Κόρης.
- Ουράνιαι Δυνάμεις τεχθέντα τόν Σωτήρα, Κύριον καί Δεσπότην, μηνύουσι τώ κόσμω.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ημάς εκ τής κατάρας.

Ο Ειρμός

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον. τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλίθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαίσιον δρόμον, ορώντες οι Μάγοι, ασυνήθους νέου αστέρος αρτιφαούς, ουρανίου υπερλάμποντος, Χριστόν Βασιλέα ετεκμήραντο, εν γή γεννηθέντα Βηθλεέμ, εις σωτηρίαν ημών.

Νεηγενές Μάγων λεγόντων, παιδίον Άναξ, ού αστήρ εφάνη, πού εστίν, εις γάρ εκείνου προσκύνησιν ήκομεν, μανείς ο Ηρώδης εταράττετο, Χριστόν ανελείν, ο θεομάχος φρυαττόμενος.

Ηκρίβωσε χρόνον Ηρώδης αστέρος, ού ταίς ηγεσίαις οι Μάγοι εν Βηθλεέμ, προσκυνούσι Χριστώ σύν δώροις, υφ' ού πρός Πατρίδα οδηγούμενοι, δεινόν παιδοκτόνον, εγκατέλιπον παιζόμενον.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Στέργειν μέν ημάς, ως ακίνδυνον φόβω, »
- Ράον σιωπήν, τώ πόθω δέ Παρθένε, »
- Ύμνους υφαίνειν, συντόνως τεθηγμένους, »
- Εργώδές εστιν, αλλά καί Μήτηρ σθένος, »
- Όση πέφυκεν η προαίρεσις δίδου. »

- Τύπους αφεγγείς καί σκιάς παρηγμένας,
- Ω Μήτερ αγνή, τού Λόγου δεδορκότες,
- Νέου φανέντος, εκ πύλης κεκλεισμένης,
- Δοξούμενοί τε, τής αληθείας φάος,
- Επαξίως σήν ευλογούμεν γαστέρα.

- Πόθου τετευχώς, καί Θεού παρουσίας,
- Ο χριστοτερπής λαός ηξιωμένος,
- Νύν ποτνιάται τής παλιγγενεσίας.
- Ως ζωοποιού, τήν χάριν δέ Παρθένε,
- Νέμοις άχραντε, προσκυνήσαι τό κλέος.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, καί οι εν σκότει καί σκιά, εύρομεν τήν αλήθειαν, καί γάρ εκ τής Παρθένου ετέχθη ο Κύριος. Εκ γ'.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά. Ιδιόμελα.

Ήχος δ'
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Ευφραίνεσθε Δίκαιοι, ουρανοί αγαλλιάσθε, σκιρτήσατε τά όρη, Χριστού γεννηθέντος, Παρθένος καθέζεται, τά Χερουβίμ μιμουμένη, βαστάζουσα εν κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τόν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τώ Δεσπότη δώρα προσφέρουσιν. Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσιν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αυτός

Ο Πατήρ ευδόκησεν, ο Λόγος σάρξ εγένετο, καί η Παρθένος έτεκε, Θεόν ενανθρωπήσαντα, Αστήρ μηνύει. Μάγοι προσκυνούσι. Ποιμένες θαυμάζουσι, καί η κτίσις αγάλλεται.

Ο αυτός

Θεοτόκε Παρθένε, η τεκούσα τόν Σωτήρα, ανέτρεψας τήν πρώτην κατάραν τής Εύας, ότι Μήτηρ γέγονας, τής ευδοκίας τού Πατρός, βαστάζουσα εν κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, ου φέρει το μυστήριον έρευναν, πίστει μόνη τούτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετά σού καί λέγοντες. Ανερμήνευτε Κύριε, Δόξα σοι.

Ο αυτός

Δεύτε ανυμνήσωμεν, τήν Μητέρα τού Σωτήρος, τήν μετά τόκον πάλιν οφθείσαν Παρθένον. Χαίροις Πόλις έμψυχε, τού Βασιλέως καί Θεού, εν ή Χριστός οικήσας, σωτηρίαν ειργάσατο. Μετά τού Γαβριήλ ανυμνούμέν σε, μετά τών Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες, Θεοτόκε πρέσβευε, τώ εκ σού σαρκωθέντι, σωθήναι ημάς.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Γερμανού

Ο τε καιρός, τής επί γής παρουσίας σου, πρώτη απογραφή τή οικουμένη εγένετο, τότε έμελλες τών ανθρώπων απογράφεσθαι τά ονόματα, τών πιστευόντων τώ τόκω σου, διά τούτο τό τοιούτον δόγμα, υπό Καίσαρος εξεφωνήθη, τής γάρ αιωνίου σου βασιλείας, τό άναρχον εκαινουργήθη. Διό σοι προσφέρομεν καί ημείς, υπέρ τήν χρηματικήν φορολογίαν, ορθοδόξου πλουτισμόν θεολογίας, τώ Θεώ καί Σωτήρι τών ψυχών ημων.

Καί νύν... Ήχος β' Ιωάννου Μοναχού

Σήμερον ο Χριστός, εν Βηθλεέμ γεννάται εκ Παρθένου. Σήμερον ο άναρχος άρχεται, καί ο Λόγος σαρκούται. Αι δυνάμεις τών ουρανών αγάλλονται, καί η γή σύν τοίς ανθρώποις ευφραίνεται, οι Μάγοι τά δώρα προσφέρουσιν, οι Ποιμένες τό θαύμα κηρύττουσιν, ημείς δέ ακαταπαύστως βοώμεν. Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Αντίφωνα

Αντίφωνον Α' Ήχος β'

Στίχ. α'

Εξομολογήσομαί σοι Κύριε εν όλη καρδία μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. β'

Εν βουλή ευθέων καί συναγωγή, μεγάλα τά έργα Κυρίου.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'

Εξεζητημένα εις πάντα τά θελήματα αυτού.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'

Εξομολόγησις καί μεγαλοπρέπεια τό έργον αυτού, καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Ήχος β'

Στίχ. α'

Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τόν Κύριον, εν ταίς εντολαίς αυτού θελήσει

σφόδρα.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. β'

Δυνατόν εν τή γή έσται τό σπέρμα αυτού.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Στίχ. γ'

Δόξα καί πλούτος εν τώ οίκω αυτού, καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Στίχ. δ'

Εξανέτειλεν εν σκότει φώς τοίς ευθέσιν.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ' Ήχος δ'

Στίχ. α'

Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

- Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. β'

Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος εκ Σιών.

- Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. γ'

Μετά σού η αρχή εν ημέρα τής δυνάμεώς σου, εν ταίς λαμπρότησι τών Αγίων σου.

- Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...

Εισοδικόν

Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Είτα γεγονωτέρα τή φωνή

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί τό Κοντάκιον Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον, τόν υπερούσιον τίκτει, καί η γή τό Σπήλαιον, τώ απροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξολογούσι. Μάγοι δέ μετά αστέρος οδοιπορούσι. δι' ημάς γάρ εγεννήθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...

Κοινωνικόν

Λύτρωσιν απέστειλε Κύριος τώ λαώ αυτού. Αλληλούϊα.